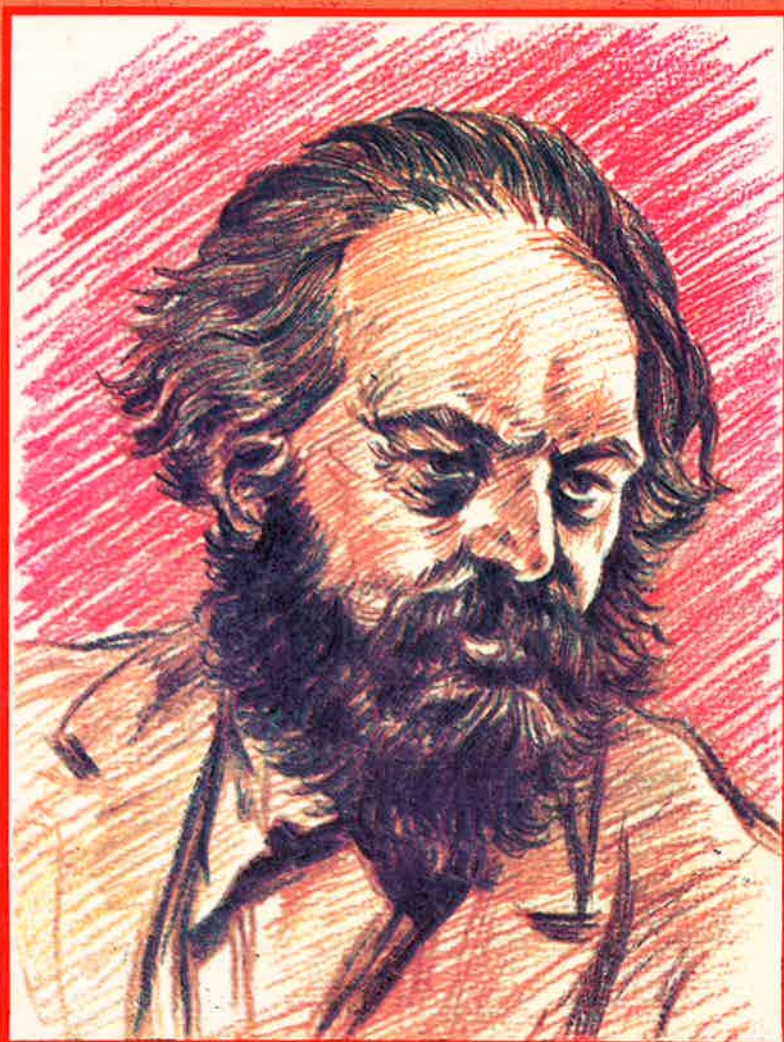

கார்ல் மார்க்ஸ்

மூலதனம்

முதல் பாகம்

பத்தகம் இரண்டு

கார்ல் மார்க்ஸ்

மூலதனம்

அரசியல் பொருளாதார விமர்சனப்
பகுப்பாய்வு

முதல் பாகம்

மூலதனத்தின் உற்பத்தி நிகழ்முறை

பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ் பதிப்பித்தது

புத்தகம் இரண்டு

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
சென்னை

மொழிபெயர்ப்பாளர்: தியாகு
பதிப்பாசிரியர்: ரா. கிருஷ்ணையா

பதிப்பகத்தார் குறிப்பு

கார்ல் மார்க்ஸ் எழுதிய மூலதனம் முதல் பாகத்தின் இந்தத் தமிழ்ப் பதிப்பு பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ் பதிப்பித்த 1887 ஆம் வருடத்திய ஆங்கிலப் பதிப்பின் மொழிபெயர்ப்பாகும்.

மூலதனம் முதல் பாகத்தின் முதல் ஜெர்மன் பதிப்பு, முதல் ஆங்கிலப் பதிப்பு இவற்றின் தலைப்புப் பக்கங்கள் இப்பதிப்பில் இடம்பெறுகின்றன.

ஆங்கிலப் பதிப்புக்கான எங்கெல்ஸ் முன்னுரையிலிருந்து புத்தகம் ஆரம்பமாகிறது. அடுத்து, ஜெர்மன் பதிப்புக்கும், பிரஞ்சுப் பதிப்புக்குமான மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் முன்னுரைகள், பின்னுரைகள் அனைத்தும் இடம் பெறுகின்றன. புத்தகத்தின் முடிவில் ஆதாரங்களின் அட்டவணை பெயர் அட்டவணை, பொருள் அட்டவணை ஆகியன இடம் பெறுகின்றன.

நட்சத்திரக் குறியிட்ட அடிக்குறிப்புகள் — வேறு விதமாகக் குறிப்பிடப் படவில்லையென்றால் — தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளரால் சேர்க்கப்பட்டவை.

நூலின் பருமை கருதி முதல் பாகம் இரு புத்தகங்களாக வெளியிடப் படுகிறது.

© தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்

சென்னை-600 098

முதல் பாகம்

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி
புத்தகம் இரண்டு

பகுதி V

அறுதி உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தியும் ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தியும்

அத்தியாயம் XVI

அறுதி உபரி-மதிப்பும் ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பும்

உழைப்பு நிகழ்முறையை முதலில் பரிசீலித்த போது, அதன் வரலாற்று வடிவங்களை விலக்கி விட்டு, அதனை துக்கும் நிலையில் வைத்து, மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையிலான நிகழ்முறையாகப் பரிசீலித்தோம் (பார்க்கவும்: அத்தியாயம் VII). நாம் அங்கே கூறினோம், பக்கம் 249: “உழைப்பு நிகழ்முறை முழுவதையும் அதன் பலனாகிய உற்பத்திப் பொருளின் கோணத்திலிருந்து ஆராய்ந்தால், உழைப்புச் சாதனங்கள், உழைப்பின் இலக்குப் பொருள் இரண்டுமே உற்பத்திச் சாதனங்கள் ஆகும் என்பதும், அந்த உழைப்பு திறனுடை உழைப்பு ஆகும் என்பதும் தெளிவாகும்.” அதே பக்கம் குறிப்பு 182இல், நாம் மேலும் சொன்னோம்: “உழைப்பு நிகழ்முறையின் கண்ணோட்டத்தில் மட்டுமே திறனுடை உழைப்பு என்றால் என்ன என்பதை நிர்ணயிக்கும் இந்த வழிமுறை எவ்விதத்தும் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி நிகழ்முறையின் நிலைக்கு நேரடியாகப் பிரயோகிக்கத் தக்கதன்று.” இப்போது இவ்விஷயத்தை மேலும் விரிவாக விளக்கித் தெளிவுபடுத்துவோம்.

உழைப்பு நிகழ்முறை முற்றிலும் தனிப்பட்ட முறையிலானதாய் உள்ள வரை, தனியொரு உழைப்பாளி—பிற்பாடு தனித்தனியாகிற—எல்லாப் பணிகளையும் தன்னில் ஒன்றுபடுத்துகிறார். ஒரு தனியாளர் தன் ஜீவனத்துக்காக இயற்கைப் பொருட்களைத் தனதாகிக் கொள்ளும் போது அவரன்றி யாரும் அவரைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. பிற்பாடு அவர் பிறரால் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறார். தனியொரு மனிதர் சொந்த மூளையின் கட்டுப்பாட்டில் சொந்தத் தசைகளை இயக்காமல் இயற்கையின் மீது செயல் புரிய முடியாது. இயற்கையான உடம்பில் மூளையும் கையும் ஒன்றுக்கொன்று பணிவிடை செய்வது போல, உழைப்பு நிகழ்முறை கையுழைப்பை மூளையுழைப்புடன் ஒன்றுபடுத்துகிறது. பின்னர் அவை பிரிந்து போகின்றன; ஏன், பரம வைரிகளாகக் கூட மாறிப் போகின்றன.

உற்பத்திப் பண்டமானது தனியாளின் நேரடி உற்பத்தியாக இல்லாது போய், கூட்டுத் தொழிலாளியால்—அதாவது ஒவ்வொரு வரும் தமது உழைப்பின் இலக்குப் பொருளைச் செய்பொருளாக்கு வதில் ஏதோ ஒரு பங்கு மட்டுமே வகிக்கிற முறையிலமைந்த தொழிலாளர்களின் ஒன்றிணைப்பால்—பொதுவில் உற்பத்தி செய்யப்படும் சமுதாய உற்பத்தியாகி விடுகிறது. உழைப்பு நிகழ்முறையின் கூட்டு-வேலைத் தன்மை மேலும் மேலும் குறிப்பிடத்தக்கதாய் மாற மாற, இதன் அவசிய விளைவாய், திறனுடை உழைப்பு பற்றியும், அதன் இயக்கியான திறனுடைத் தொழிலாளி பற்றியும் நமது கருத்து விரிவடைகிறது. உற்பத்தித் திறனுள்ள விதத்தில் உழைத்திட வேண்டுமானால், நேரடியாகக் கையுழைப்பில் ஈடுபட இனியும் அவசியமில்லை; கூட்டுத் தொழிலாளியின் அங்கமாய் அமைந்து, அந்தக் கூட்டின் சார்நிலைப் பணிகளில் ஒன்றை நிறைவேற்றி னாலே போதும். திறனுடை உழைப்பு குறித்து மேலே தரப்பட்ட முதல் விளக்கம், பொருட்களது உற்பத்தியின் இயல்பிலிருந்தே பெறப்பட்ட இந்த விளக்கம் முழு மொத்தமாய்ப் பரிசீலிக்கப்படும் கூட்டுத் தொழிலாளி தொடர்பாகவும் சரியானதாகவே உள்ளது. ஆனால் இந்தக் கூட்டின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரையும் தனித் தனியாக எடுத்துக் கொள்ளும் போது அது பொருந்துவதில்லை.

மறு புறம், திறனுடை உழைப்பு பற்றிய நமது கருத்து குறுகிப் போகிறது. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி என்பது சரக்குகளின் உற்பத்தி மட்டுமல்ல; சாராம்சத்தில் அது உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தியாகும்; தொழிலாளி உற்பத்தி செய்வது தனக்காக அல்ல, மூல தனத்துக்காகவே. ஆகவே, அவர் உற்பத்தி செய்ய வேண்டும் என்பது இனியும் போதாது. அவர் உபரி-மதிப்பை உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். முதலாளிக்காக உபரி-மதிப்பை உற்பத்தி செய்து, மூலதனத்தின் தற்பெருக்கத்துக்காக இவ்விதம் வேலை செய்கிற தொழிலாளி மட்டுமே திறனுடைத் தொழிலாளி ஆவார். பொருட்களின் உற்பத்தித் துறைக்கு வெளியிலிருந்து ஓர் எடுத்துக் காட்டைத் தருவதானால், பள்ளி ஆசிரியர் தமது மாணாக்கர்களின் மூளையைக் கசக்குவதோடு கூட, பள்ளி உடைமையாளரைச் செல்வந்தராக்க மாடாய் உழைக்கும் போதே திறனுடைத் தொழிலாளி ஆகிறார். இந்த முதலாளி தமது மூலதனத்தை இறைச்சிக் கோலா தொழிற்சாலையில் போடாமல், கற்பிக்கும் தொழிற்சாலையில் போட்டிருக்கிறார் என்பது உறவை மாற்றி விடுவதில்லை. எனவே திறனுடைத் தொழிலாளி என்ற கருத்து, வேலைக்கும் பயனுள்ள விளைவுக்கும் இடையிலான, உழைப்பாளிக்கும் உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளுக்கும் இடையிலான உறவை மட்டுமன்றி, ஒரு குறிப்பான, சமூக வழிப்பட்ட உற்பத்தியுறவையும்—வரலாற்று வழியில் பிறந்திருப்பதும், உழைப்பாளியை உபரி-மதிப்பைப் படைக்கும் நேரடிச் சாதனமாக முத்திரையிடுவதுமான—உறவை—

குறிக்கிறது. எனவே, திறனுடைத் தொழிலாளியாக இருப்பது பாக்கியமல்ல, துர்பாக்கியமே. திறனுடைத் தொழிலாளியை வேறு படுத்திக் காட்டும் சிறப்பியல்பு உபரி-மதிப்பின் உற்பத்திதான் என்று எப்போதுமே தொல்சீர் அரசியல் பொருளாதார அறிஞர்கள் காட்டி வந்ததை தத்துவத்தின் வரலாற்றை விவரிக்கிற நான்காம் பாகத்தில் இன்னும் தெளிவாகப் பார்க்கலாம். எனவே, திறனுடைத் தொழிலாளிக்கு அவர்கள் தருகிற விளக்கம் உபரி-மதிப்பின் இயல்பை அவர்கள் புரிந்து கொள்வதற்கேற்ப மாறுகிறது. இவ்வாறு, விவசாய உழைப்பு மட்டுமே உற்பத்தித் திறனுள்ள உழைப்பாகும் என்று பிசியோக்கிராட்டுகள் வற்புறுத்துகிறார்கள்; ஏனென்றால் அது மட்டுமே உபரி-மதிப்பைத் தருகிறது என்கிறார்கள். உபரி-மதிப்பு நில வாடகையின் வடிவத்தில் அல்லாமல் வேறு எவ்வடிவத்திலும் இருக்க முடியாதெனக் கருதுவதால் அவர்கள் இப்படிச் சொல்கிறார்கள்.

தொழிலாளி தனது உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்புக்கு ஈடான சமதையை மட்டும் உற்பத்தி செய்வதற்கும் அப்பால் வேலை-நாளை நீட்டி, அந்த உபரி-உழைப்பை மூலதனம் தனதாக்கிக் கொள்வது தான் அறுதி உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தி. அது முதலாளித்துவ அமைப்பின் பொதுவான அடிநிலையாகவும், ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பின் உற்பத்திக்கான தொடக்க நிலையாகவும் அமைகிறது. ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தி நடைபெற வேண்டுமானால், வேலை-நாள் ஏற்கெனவே அவசிய-உழைப்பு, உபரி-உழைப்பு என்ற இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். உபரி-உழைப்பை நீட்டும் பொருட்டு, கூலிக்கான சமதையை இன்னும் குறைந்த நேரத்தில் உற்பத்தி செய்வதற்கான வழிமுறைகளின் மூலம் அவசிய-உழைப்பு சுருக்கப்படுகிறது. அறுதி உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தி முழுக்க முழுக்க வேலை-நாளின் கால அளவையே பொறுத்தது; ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தி உழைப்பின் தொழில்நுட்ப நிகழ்முறைகளையும், சமுதாயத்தின் இயைபையும் அடியோடு புரட்சி கரமாக மாற்றியமைக்கிறது. ஆகவே, இது குறிப்பிட்ட பொருளுற்பத்தி முறையை, முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையை முன் தேவையாகக் கொண்டுள்ளது. இந்தப் பொருளுற்பத்தி முறையானது—அதற்குரிய வழிமுறைகள், சாதனங்கள் மற்றும் நிலைமைகளோடு கூட—உழைப்பு மூலதனத்துக்கு வடிவ அளவில் கீழ்ப்படுவதன் [formal subjection of labour to capital] அடிப்படையில் தன்னியல்பாய் உருவாகி வளர்கிறது. இந்த வளர்ச்சியின் போது, உழைப்பு மூலதனத்துக்கு வடிவ அளவில் மட்டும் கீழ்ப்படுவதற்கு பதிலாய் மெய்யாகவே கீழ்ப்படலாகிறது.

சிற்பில இடைநிலை வடிவங்களை மட்டும் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்; இவ்வடிவங்களில் உபரி-உழைப்பு உற்பத்தியாளரிடமிருந்து நேரடிக் கட்டாயத்தின் மூலம் கறக்கப்படுவதில்லை,

உற்பத்தியாளர் இன்னமும் வடிவ அளவில் மூலதனத்துக்குக் கீழ்ப் பட்டவர் ஆகவில்லை. இத்தகைய வடிவங்களில், மூலதனம் இன்னமும் உழைப்பு நிகழ்முறையின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டைப் பெறவில்லை. தமது கைத்தொழில்களையும், வேளாண்மையையும் பாரம் பரியமான பழைய முறையில் நடத்தி வரும் சுயேச்சை உற்பத்தியாளர்களின் பக்கத்திலேயே கடுவட்டிக்காரர் அல்லது வணிகர் நிற்கிறார்; கடுவட்டி மூலதனம் அல்லது வணிக மூலதனத்தைக் கொண்டு ஒட்டுண்ணி போல் அவர்களை உறிஞ்சுகிறார். இந்தச் சுரண்டல் வடிவம் சமுதாயத்தில் மேலோங்கியிருக்கும் வரை முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறைக்கு வாய்ப்பில்லை. ஆயினும் இவ்வடிவம் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறைக்கு இடைநிலையாகப் பயன்படலாம்; மத்திய கால முடிவு வாக்கில் இப்படித்தான் பயன்பட்டது. நவீன "வீட்டுத் தொழிலில்" கண்டது போல், சில இடைநிலை வடிவங்கள் நவீனத் தொழில்துறையின் பின்னணியில்—முற்றிலும் மாறிப் போன முகலட்சணத்துடன் தான் என்றாலும்—இங்குமங்குமாகத் திரும்பவும் தலைதூக்குகின்றன.

அறுதி உபரி-மதிப்பை உற்பத்தி செய்வதற்கு உழைப்பு மூலதனத்துக்கு வடிவ அளவில் கீழ்ப்படுவதே போதும்; எடுத்துக்காட்டாக, முன்னர் தமக்காக வேலை செய்த, அல்லது ஆண்டான் ஒரு வாரிடம் பணியாளர்களாக வேலை செய்த கைவினைஞர்கள் முதலாளியின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் கூலித் தொழிலாளர்களாவதே போதும். மறு புறம், ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பை உற்பத்தி செய்யும் வழிமுறைகள் எப்படி அதேபோது அறுதி உபரி-மதிப்பை உற்பத்தி செய்யும் வழிமுறைகளாகவும் உள்ளன என்றும் பார்த்தோம். அது மட்டுமல்ல, வேலை-நாளான அதீதமாய் நீட்டுவது நவீனத் தொழில்துறையின் விசேஷ விளைபயனே என்றும் தெரிய வந்தது. பொதுவாகச் சொன்னால், திட்டவாட்டமான முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை ஓர் உற்பத்திக் கிளை முழுவதையும் வெற்றி கொண்டதுமே, ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பை உற்பத்தி செய்வதற்கான சாதனமாக மட்டும் இருந்த நிலை மறைகிறது; எல்லா முக்கியக் கிளைகளையும் அது வெற்றி கொள்ளும் போது, இந்நிலை மறைந்தே போகிறது. இப்போது அது பொதுவானதும், சமுதாயத்தில் மேலோங்கியதுமான பொருளுற்பத்தி வடிவமாகி விடுகிறது. ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பை உற்பத்தி செய்வதற்கான விசேஷ வழிமுறையாக அது பயன்பட்டு வருவது, முதலாவதாக, முன்னர் வடிவ அளவில் மட்டுமே மூலதனத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த தொழில்களை அது பற்றிக்கொள்ளும் வரைதான், அதாவது அது விரிந்து பரவக் கூடியதாய் இருக்கும் வரைதான்; இரண்டாவதாக, அதனால் கைப்பற்றப்பட்ட தொழில்கள் உற்பத்தி வழிமுறைகளிலான மாற்றங்களால் புரட்சிகரமாய்த் தொடர்ந்து மாற்றமுறும் வரைதான்.

ஒரு நோக்குநிலையில், அறுதி உபரி-மதிப்புக்கும் ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்புக்கும் இடையிலான வேறுபாடு என்பது வெறும் மாயத் தோற்றமே எனலாம். தொழிலாளி உயிர் வாழ்வதற்கு அவசியமான உழைப்பு நேரத்தைக் கடந்து வேலை-நாளை அறுதியாக நீட்டிக்குமாறு கட்டாயப்படுத்துகிற அளவில், ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பு அறுதி உபரி-மதிப்பாகிறது. அவசிய-உழைப்பு நேரம் வேலை-நாளின் ஒரு பகுதியோடு முடிந்து போகும் படி உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் வளர்ச்சியடைவதை அவசியமாக்குகிற அளவில், அறுதி உபரி-மதிப்பு ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பாகிறது. ஆனால், உபரி-மதிப்பின் இயக்கத்தை மனத்திலிருத்தினால், முழுதொத்த தன்மை என்ற இந்தத் தோற்றம் மறைந்து போகிறது. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை நிலைநாட்டப் பெற்று பரவலானதுமே, உபரி-மதிப்பு வீதத்தை உயர்த்தும் பிரச்சினை எழும் போதெல்லாம், அறுதி உபரி-மதிப்புக்கும் ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்புக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டின் தாக்கம் வெளிப்படுகிறது. உழைப்புச் சக்திக்கு அதன் மதிப்பின் அளவுக்கு விலை தரப்படுவதாக வைத்துக் கொண்டால், பின்வரும் இரு வழிகளில் ஒன்றே நமக்குள்ளது: உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனும், அதன் இயல்பான மும்முரமும் குறிப்பிட்டதாய் இருக்க, வேலை-நாளை உள்ளபடியே நீட்டுவதன் மூலம் மட்டுமே உபரி-மதிப்பு வீதத்தை உயர்த்த முடியும்; மறு புறம், வேலை-நாளின் கால அளவு குறிப்பிட்டதாய் இருக்க, வேலை-நாளின் கூறுகளை—அதாவது அவசிய-உழைப்பினதும், உபரி-உழைப்பினதும்—ஒப்பீட்டுப் பருமன்களிலான மாற்றத்தின் மூலம் மட்டுமே உபரி-மதிப்பு வீதத்தை உயர்த்த முடியும்; கூலியானது உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்புக்கும் கீழே வீழாதிருக்க வேண்டுமானால், உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனிலோ மும்முரத்திலோ மாற்றம் செய்தால்தான் இந்த ஒப்பீட்டுப் பருமன்களை மாற்ற முடியும்.

தொழிலாளிக்கு அவரது நேரம் முழுவதும் அவருக்கென்றும் அவரது இனத்துக்கென்றும் அவசிய வாழ்வுச் சாதனங்களை உற்பத்தி செய்து கொள்வதற்குத் தேவைப்படுமானால், மற்றவர்களுக்கென்று இலவசமாகவே வேலை செய்ய அவருக்கு நேரம் இருக்காது. அவரது உழைப்பில் குறிப்பிட்ட அளவு உற்பத்தித் திறன் இல்லாது போனால், இப்படிப்பட்ட தேவைக்கதிக்கமான நேரமேதும் அவருக்கு இருக்காது. இப்படிப்பட்ட தேவைக்கதிக்கமான நேரம் இல்லாது போனால், உபரி-உழைப்பு இருக்காது; எனவே முதலாளிகள் இருக்க மாட்டார்கள்; அடிமையுடைமையாளர்கள் இருக்க மாட்டார்கள்; நிலப்பிரபுகள் இருக்க மாட்டார்கள்; ஒரே வார்த்தையில் சொல்வதானால், பெரும் சொத்துடைமையாளர் வர்க்கமே இருக்காது.¹

¹ "முதலாளித்துவ அதிபர்கள் தனியொரு வர்க்கமாக இருப்பதே தொழில் துறையின் உற்பத்தித் திறனைச் சார்ந்த ஒன்று." (ராம்சே, முன் வந்தது, பக்கம் 206.)

இவ்வாறு, உபரி-மதிப்பு ஓர் இயற்கையான அடிப்படையின் மீது அமைந்துள்ளது என்று சொல்லலாம்; ஆனால், விரிவான அர்த்தத்தில் மட்டுமே இப்படிச் சொல்லலாம்; அதாவது, ஒரு மனிதன் தன் சொந்த ஜீவனத்துக்குத் தேவையான உழைப்பின் சமையிலிருந்து விடுபட்டு, அச்சமையை இன்னொரு மனிதன் மீது ஏற்ற விடாமல் முற்றாகத் தடுக்கிற இயற்கைத் தடையேதும் கிடையாது—உதாரணமாக, ஒரு மனிதன் பிறிதொரு மனிதனின் ஊணை உண்பதற்குக் கடக்க முடியாத இயற்கைத் தடைகள் எப்படி இல்லையோ அது போல—என்ற அர்த்தத்தில் மட்டுமே இப்படிச் சொல்லலாம்.² வரலாற்று வழியில் வளர்ச்சியடைந்த உழைப்பின் இந்த உற்பத்தித் திறனோடு, சில நேரங்களில் செய்யப்படுவது போல், மாயக் கருத்துகளெதையும் எவ்வித்திலும் தொடர்புபடுத்தக் கூடாது. ஒருவனின் உபரி-உழைப்பு பிறிதொருவனின் வாழ்க்கைத் தேவையாகிற நிலைமை பிறப்பது, மனிதர்கள் மிருகங்களின் தரத்துக்கு மேலாக உயர்ந்த பிறகுதான்; எனவே, அவர்களது உழைப்பு ஓரளவுக்கு சமுதாய உழைப்பான பிறகுதான். நாகரிகத்தின் வைகறைப் பொழுதில் உழைப்பு பெற்றுள்ள உற்பத்தித் திறன் சொற்பமே; ஆனால் தேவைகளும் சொற்பமே. தேவைகள் அவற்றை நிறைவு செய்யும் சாதனங்களோடும் அச்சாதனங்களைக் கொண்டும் வளர்கிறவை. மேலும், அந்த ஆரம்ப காலத்தில், சமுதாயத்தில் பிறரது உழைப்பைக் கொண்டு வாழும் பிரிவு, நேரடி உற்பத்தி யாளர்களின் பெருந்திரளோடு ஒப்பிடுமிடத்து, மிக மிகச் சிறியதே. உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனிலான முன்னேற்றத்தோடு கூடவே, சமுதாயத்தின் அந்தச் சிறு பிரிவு அறுதியாகவும், ஒப்பளவிலும் அதிகமாகிறது.³ மேலும், வளர்ச்சியின் நீண்ட நெடிய நிகழ்முறையால் உருவாகிய பொருளாதார மண்ணிலிருந்து மூலதனமும், அதனுடன் வரும் உறவுகளும் உதித்தெழுகின்றன. அதன் அடித்தளமாகவும், தொடக்க நிலையாகவும் திகழ்வது உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனே. இத்திறன் இயற்கையின் வரப்பிரசாதமன்று, நூறாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளது வரலாற்றின் வாயிலாய் வரப்பெற்றதே. சமூகப் பொருளுற்பத்தி முறையின் உயர்ந்த அல்லது தாழ்ந்த

“ஒவ்வொருவரின் உழைப்பும் அவரது உணவை உற்பத்தி செய்வதற்குப் போதுமானதாக மட்டுமே இருக்குமானால், சொத்து என்பதற்கே இடமில்லை.” (ராவென்ஸ்டேடன், முன் வந்தது, பக்கம் 14,15.)

² நர மாமிசம் உண்போர், சம்பத்தியக் கணக்கீடு ஒன்றின் படி, பூமியில் ஏறக்கனவே ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ள பகுதிகளில் இன்னமும் குறைந்தது 4,000,000 பேர் உள்ளனர்.

³ “அமெரிக்காவில் பூர்வகுடி இந்தியர்கள் மத்தியில் அநேகமாய் அனைத்துமே உழைப்பாளியினுடையது; நூறில் 99 பாகம் உழைப்பின் வசமாகிறது. இங்கிலாந்திலோ உழைப்பாளிக் கு 7/3 பங்கு கிடைப்பது கூட அரிது.” (“கிழக்கிந்திய வர்த்தகத்தால் வரும் அனுகூலங்கள்....” பக்கம் 73.)

வளர்ச்சிநிலை அன்னியில் பௌதிக நிலைமைகளும் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனுக்கு விலங்கிடுகின்றன. இவையெல்லாம் மனிதனின் உடலமைப்பையும் (இனமும் ஏனையவையும்), சுற்றுச் சூழலான இயற்கையையும் குறிப்பவை. புற பௌதிக நிலைமைகள் இருபெரும் பொருளாதார வகைகளாக அமைகின்றன: (1) வாழ்வுச் சாதனங்களிலான இயற்கைச் செல்வம், அதாவது மண்வளம், மீன் மண்டிய நீர்வளம் முதலானவை; (2) அருவிகள், நீர்வழிப் போக்குவரத்துக்கு உதவும் ஆறுகள், மரம், உலோகம், நிலக்கரி போன்ற உழைப்புச் சாதனங்களிலான இயற்கைச் செல்வம். நாகரிகத்தின் வைகறைப் பொழுதில் தீர்மானிக்கும் பங்கு வகிப்பது முதல் வகை; வளர்ச்சியின் உயர்ந்த கட்டத்தில் தீர்மானிக்கும் பங்கு வகிப்பது இரண்டாவது வகை. உதாரணமாக, இங்கிலாந்தை இந்தியாவோடு, அல்லது புராதன காலத்தில் ஏதென்சையும் கோரிந்ததையும் கருங்கடல் கரைகளோடு ஒப்பு நோக்கலாம்.

கட்டாயம் நிறைவு செய்தாக வேண்டிய இயற்கைத் தேவைகளின் தொகை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு சொற்பமோ; இயற்கையான மண் வளமும் சாதகமான தட்பவெப்ப நிலைமைகளும் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகமோ, உற்பத்தியாளரின் பராமரிப்புக்கும் மறுவுற் பத்திக்கும் அவசியமான உழைப்பு நேரம் அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு குறைவாகும். எனவே அவரது உழைப்பில் அவருக்கானது போக பிறருக்கென எஞ்சுவது அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அதிகமாயிருக்க முடியும். தியோதரஸ் நீண்ட கால முன்னரே புராதன எகிப்தியர்கள் தொடர்பாகப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: “நம்புவது கடினம், அவர்கள் தமது குழந்தைகளை வளர்த்து ஆளாக்குவதற்கு வேண்டிய முயற்சியும் செலவும் அவ்வளவு சொற்பம். கைக்குக் கிடைப்பதை அப்படியே சமைத்து குழந்தைகளுக்குத் தருகின்றனர். மேலும் பாப்பிரஸ் நாணலின் தண்டை நெருப்பிலிட்டு சுட்டெடுக்க முடிந்த வரை தின்னத் தருகின்றனர்; ஓடைக் கரைகளில் கிடைக்கும் 'தண்டு'களையும் கிழங்குகளையும் பச்சையாகவும், வேக வைத்தும், சுட்டும் தருகின்றனர். தட்பவெப்ப நிலை அவ்வளவு இதமாயிருப்பதால், பெரும்பாலான குழந்தைகளுக்குப் பாத அணிகளும் இல்லை, உடுப்பு களும் இல்லை. எனவே, வளரும் குழந்தைக்காக அதன் பெற்றோர் களுக்கு ஆகும் செலவு மொத்தத்தில் இருபது டிராசுமா என்பதற்கு மேல் போகாது. எகிப்தின் மக்கள்தொகை இவ்வளவு அதிகமாய் இருப்பதற்கும், ஆகவே பிரம்மாண்டமான கட்டுமானங்களை இவ்வளவு அதிகமாய் எழுப்ப முடிவதற்கும் இதுவே முக்கிய காரணம்.”⁴ ஆயினும், புராதன எகிப்தின் பிரம்மாண்டமான வடிவமைப்புகள், அதன் மக்கள்தொகையினது அளவின் விளைவு என்பதைக் காட்டிலும், அந்த மக்கள்தொகையில் இலவசமாக

⁴ தியோதரஸ், முன் வந்தது, 1. 1., அத்தியாயம் 80.

இவ்வேலைக்குத் தங்குதடையின்றிக் கிடைத்த பெரும் விகிதத்தின் விளைவென்றே சொல்ல வேண்டும். அவசிய-உழைப்பு நேரம் குறைவதற்கேற்ப உபரி-உழைப்பில் அதிகமாய் ஈடுபட முடிவது எப்படி தனிப்பட்ட உழைப்பாளிக்குப் பொருந்துமோ, அவ்வாறே உழைக்கும் மக்கள் திரளுக்கும் பொருந்தும். அவர்களில் அவசிய வாழ்வுச் சாதனங்களின் உற்பத்திக்குத் தேவைப்படும் பகுதியினர் எவ்வளவு குறைவோ அவ்வளவு அதிகமான மற்றொரு பகுதியினரை வேறு வேலையில் ஈடுபடச் செய்யலாம்.

ஆகவே, முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி கோலோச்சுகையில், மற்றெல்லா நிலைமைகளும் மாறாதிருக்க, வேலை-நாளின் கால அளவு குறிப்பிட்டதாய் இருக்க, உபரி-உழைப்பின் அளவு உழைப்பின் பௌதிக நிலைமைகளுக்கேற்ப, குறிப்பாக மண்வளத்துக்கேற்ப மாறுபடும். ஆனால் இதை வைத்து வளங் கொழிக்கும் இடமே முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் வளர்ச்சிக்கு மிகவும் ஏற்ற இடம் என்றாகி விடாது. இந்தப் பொருளுற்பத்தி முறை இயற்கையை மனிதன் ஆள்வதை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். இயற்கை அன்னை குறைவின்றி வாரி வழங்குகையில், "கைக்குழந்தை போல் அவனை மடியில் வைத்துக் கொள்கிறான்." தன்னைத்தானே வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை மனிதனுக்கு இல்லாமற் செய்து விடுகிறான்.⁵ மூலதனத்தின் தாய் நாடாக இருப்பது மிதவெப்ப மண்டலமே அன்றி, பூத்துக் குலுங்கும் வெப்பமண்டலங்கள் அல்ல. நிலவளம் மட்டும் போதாது; விதவிதமான மண் வகைகளும், விதவிதமான இயற்கை விளைபொருட்களும், மாறிமாறி வரும் பருவங்களும் தான் சமுதாய உழைப்புப் பிரிவினைக்கு பௌதிக அடிப்படையாக அமைகின்றன; இயற்கைச் சூழல்களிலான மாற்றங்களின் மூலம் இவை மனிதன் அவனது தேவைகளையும், அவனது வல்லமைகளையும், அவனது உழைப்பின்

⁵ "முதலாவது (இயற்கைச் செல்வம்) எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அள்ளிக் கொடுப்பதாகவும் அனுகூலமானதாகவும் இருக்கிறதோ, மக்களை அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அக்கறையற்றவர்களாகவும் ஆணவக்காரர்களாகவும், சகல அத்துமீறல்களுக்கும் இடங் கொடுப்பவர்களாகவும் மாற்றுகிறது. இரண்டாவதோ, விழிப்பையும், கலை இலக்கியத்தையும், கொள்கை வழியையும் வற்புறுத்துகிறது." ("வெளி வர்த்தகம் மூலம் இங்கிலாந்தின் நிதி வளம். அல்லது வெளி வர்த்தக நிலைமையே நமது நிதிவளத்தின் நியதி; லண்டனைச் சேர்ந்த வியாபாரி தாமஸ் மன் என்பவரால் எழுதப்பட்டு, பொது நன்மைக்காக அவரது புதல்வர் ஜான் மன் என்பவரால் இப்போது பிரசுரிக்கப்படுவது." லண்டன், 1669, பக்கம் 181, 182.) "உண்பதற்கும் வாழ்வதற்கும் வேண்டிய உற்பத்திகள் பெருமளவு தாமசுவே விளையும் நிலத்தையும், உடுப்பதற்கும் உறைவதற்கும் அதிகம் கவலைப்பட வேண்டியிராத தட்பவெப்ப நிலைமையும் கொண்ட பூதாகத்தில் விடப்படுவதற்கு மேல் பெரும் சாபக்கேடு எதுவும் எம்மக்களுக்கும் ஏற்படுமென என்னால் நினைக்க முடியவில்லை....எதிர்ப்புறத்தில் இதற்கு நேர்மாறானதும் இருக்கலாம். எவ்வளவு உழைத்தாலும் விளையாத நிலம், உழைக்காமலே ஏராளமாய் விளையும் நிலத்தைப் போலவே படுமோசம்தான்." ("பலசரக்குகளின் இப்போதைய உயர்விலைக் கான காரணங்கள் பற்றிய ஆய்வு." லண்டன், 1767, பக்கம் 10.)

சாதனங்கள் மற்றும் முறைகளையும் பெருக்கிக் கொள்ளுமாறு உந்துகின்றன. ஓர் இயற்கைச் சக்தியை சமுதாயத்திற்கு அடங்கி நடக்கச் செய்யும் அவசியம், மனித முயற்சியால் அதனைப் பெரிய அளவில் சிக்கனப்படுத்துவதற்கும் தனதாக்குவதற்கும் அல்லது அடக்கியாள் வதற்குமான அவசியம்—இதுதான் தொழில் துறையின் வரலாற்றில் முதற்கண் தீர்மானிக்கும் பங்கு ஆற்றுகிறது. உதாரணங்களாவன: எகிப்திலும்⁶ லொம்பார்டியிலும் ஹாலந்திலும் நீர்ப்பாசன அமைப்புகள், அல்லது இந்தியாவிலும் பாரசீகத்திலும் செயற்கையாய் அமைக்கப்பட்ட பாசனக் கால்வாய்கள்; இக்கால்வாய்கள் நிலத்துக்கு அவசியமான நீரை அளிப்பதுடன், மலைகளிலிருந்து கிடைக்கும் வண்டல் மண் உருவில் தாது உரங்களையும் அந்நீருடன் சேர்த்துக் கொண்டுவந்து கொடுக்கின்றன. ஸ்பெயினிலும் சிசிலியிலும் அரபுகளின் ஆதிக்கத்தில் தொழில் துறை செழித்தோங்கியதன் இரகசியம் அந்நாடுகளின் நீர்ப்பாசன அமைப்புகளில் காணக் கிடக்கிறது.⁷

சாதகமான இயற்கை நிலைமைகளால் மட்டும் எதார்த்தத்தில் உபரி-உழைப்பும் ஆதலால் உபரி-மதிப்பு மற்றும் உபரி-உற்பத்திப் பொருளும் கிடைத்து விடுவதில்லை; இவை கிடைப்பதற்கான சாத்தியப்பாடுதான் உண்டாகிறது. உழைப்பின் இயற்கை நிலைமைகளிலான வேறுபாட்டின் பயனாய், ஒரே அளவிலான உழைப்பு வெவ்வேறு நாடுகளில் வெவ்வேறான தேவைகளின் திரளை நிறைவு செய்கிறது;⁸ ஆதலால் ஏனைய அமிசங்கள் ஒத்திருக்கும்

⁶ நைல் நதியின் ஏற்றவற்றத்தை முன்கூட்டி அறிய வேண்டிய அவசியம் எகிப்திய வாஸியலையும், அத்துடன் வேளாண்மையை வழிநடத்தவோர் என்ற முறையில் குருமார்களின் ஆதிக்கத்தையும் தோற்றுவித்தது. "ஒவ்வோர் ஆண்டும் சங்கிராந்தியின் போதுதான் நைல் நதியின் ஏற்றம் ஆரம்பமாகிறது. எகிப்தியர்கள் அப்போது மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் கவனமாய் இருந்தாக வேண்டும்....இந்த வெப்ப மண்டல ஆண்டின் பரிணாமத்தை உறுதியாய்த் தெரிந்து கொண்டால்தான் அவர்கள் அதற்கேற்ப விவசாய வேலைகள் செய்ய முடியும். ஆகவே, சங்கிராந்தி வந்து விட்டதற்கான அறிகுறி ஏதும் புலப்படுகிறதா என்று அவர்கள் வான் பரப்பெங்கும் தேட வேண்டியதாயிற்று." (கூவியே, "Discours sur les revolutions du globe". பதிப்பு: ஹொயல்பர், பாரிஸ், 1863, பக்கம் 141.)

⁷ இந்தியாவில் தொடர்பற்ற உற்பத்தியமைப்புகள் மீதான அரசு அதிகாரத்தின் பொருளாயத அடிப்படைகளில் ஒன்று நீர் வழங்கலை முறைப்படுத்துவதாகும். இதனை இந்தியாவின் முகமதிய ஆட்சியாளர்கள் புரிந்து கொண்ட அளவுக்கு பின்னர் வந்த ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை. 1866ஆம் வருடப் பஞ்சத்தை நினைவுபடுத்திக் கொண்டாலே போதும். இப்பஞ்சம் வங்காள மாகாணத்தைச் சேர்ந்த ஓரிசா மாவட்டத்தில் பத்து லட்சத்துக்கும் அதிகமான இந்துக்களை உயிர்ப் பலி கொண்டது.

⁸ "எந்த இரு நாடுகளும் வாழ்க்கையின் அவசியப் பண்டங்களை சம எண்ணிக்கையிலும், குறைவின்றி சம அளவிலும் வழங்குவதில்லை; அதுவும் ஒரே அளவு உழைப்பைக் கொண்டு வழங்குவதில்லை. மனிதர்களின் தேவைகள் அவர்கள் வாழும் தட்பவெப்ப நிலையின் கடுமை அல்லது மித நிலைக்கேற்பப் பெருகுகின்றன அல்லது குறுகுகின்றன; இதனால், வெவ்வேறு நாடுகளில் வசிப்போர் அவசியத்தின் பாற்பட்டு நடத்த

நிலைமைகளில் அவசிய-உழைப்பு நேரம் வேறுபடுகிறது. இந்த நிலைமைகள் உபரி-உழைப்பின் மீது தாக்கம் செலுத்துவது இயற்கையான வரம்புகள் என்ற அளவில் மட்டுமே; அதாவது பிறருக்கான உழைப்பு ஆரம்பமாகக் கூடிய கால எல்லைகளை நிர்ணயிப்பதன் மூலம் மட்டுமே. தொழில் துறை முன்னேறும் போது அந்த முன்னேற்றத்துக்கேற்ப இந்த இயற்கை வரம்புகள் மங்குகின்றன. தொழிலாளி உபரி-உழைப்பின் வடிவில் விலை கொடுத்தே தனது ஜீவனத்துக்காக உழைக்கிற உரிமையை வாங்க வேண்டியிருக்கும். நமது மேற்கு ஐரோப்பிய சமுதாயத்தில், உபரி-உற்பத்தியை வழங்குவது மனித உழைப்பின் உள்ளார்ந்த பண்பே என்ற கருத்து சுலபமாக வேரூன்றி விடுகிறது.⁹ ஆனால், காடுகளில் ஜவ்வரிசிச் சோறு அதுவாகவே விளைகிற ஆசியத் தீவுக் கூட்டத்தின் கீழைத் தீவுகளில் வசிக்கும் ஒருவரை எடுத்துக் காட்டாய்க் கொள்வோம். "அங்கே வசிப்பவர்கள் மரத்தில் துளை போட்டு மரச்சோறு பக்குவமாய் இருப்பதாக உணரும் போது, அடிமரத்தை வெட்டிச் சாய்த்து துண்டு போடுகிறார்கள். மரச்சோற்றைப் பிரித்தெடுத்து நீரோடு கலந்து வடிசுட்டுகிறார்கள். பிறகு அதை ஜவ்வரிசியாகப் பயன்படுத்த முடிகிறது. சாதாரணமாக ஒரு மரத்திலிருந்து 300 இராத்தலும், எப்போதாவது 500 முதல் 600 இராத்தலும் கிடைக்கிறது. ஆகவே, அங்கே மக்கள் காடுகளுக்குச் சென்று தங்களுக்கு வேண்டிய உணவை விறகு வெட்டுவது போல் வெட்டியெடுத்துக் கொள்கிறார்கள்."¹⁰ இப்போது, இப்படியொரு கிழக்கத்திய உணவு-வெட்டிக்குத் தன் தேவைகளை எல்லாம் நிறைவு செய்து கொள்ள வாரத்துக்கு 12 வேலை-மணிகள் வேண்டியிருப்பதாகக் கொள்வோம். இயற்கை அவருக்குக் கைமேல் தரும் கொடை ஏராளமான ஓய்வு நேரம். அவர் இந்த ஓய்வு நேரத்தைத் தனக்காக உற்பத்தித் திறனுள்ள விதத்தில் பிரயோகிக்க வேண்டு

வேண்டியுள்ள வர்த்தகத்தின் விகிதாசாரம் ஒரே விதமாய் இருக்க முடியாது; மாறுபாட்டின் அளவை வெப்ப அளவுகள், குளிர் அளவுகள் மூலமாக அறிந்து கொள்வதே நடைமுறையில் சாத்தியமாகும்; குறிப்பிட்ட தொகையிலான மக்களுக்குத் தேவையான உழைப்பின் அளவு குளிர் நிலைகளில் மிக அதிகமாகவும், வெப்ப நிலைகளில் மிகக் குறைவாகவும் உள்ளது என்ற பொதுப்படையான முடிவை இதிலிருந்து அடையலாம்; ஏனென்றால் வெப்ப நிலையை விடக் குளிர் நிலையில் மனிதர்களுக்கு அதிகத் துணி மணிகள் வேண்டுமென்பது மட்டுமல்லாமல், நிலத்தை அதிகமாய்ப் பண்படுத்தவும் வேண்டியிருக்கும்." ("இயற்கையான வட்டி வீதத்தை நிர்ணயிக்கும் காரணங்கள் பற்றிய கட்டுரை," லண்டன், 1750, பக்கம் 59.) இந்த சகாப்தகர நூலில் ஆசிரியர் பெயர் குறிக்கப்படவில்லை. ஜோ. மாசி என்பவரே இதன் ஆசிரியர். ஹ்யூம் வட்டி பற்றிய தனது தத்துவத்தை இந்நூலிலிருந்தே எடுத்துக் கொண்டார்.

⁹ "எவ்வகை உழைப்பானாலும் ஓர் உபரியைத் தந்தாக வேண்டும்." புரூதோன். (குடிமகனின் உரிமைகளும் கடமைகளும் என்பவற்றில் இதுவும் ஒன்று போலும்.)

¹⁰ பி. ஷோ: "Die Erde, die Pflanzen und der Mensch," 2ஆம் பதிப்பு, லீப்ஸிக், 1854, பக்கம் 148.

மானால் தொடர் வரிசையான பல வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் நடந்து முடிய வேண்டும்; அவர் அதனை அயலாருக்கான உபரி-உழைப்பின் உருவில் செலவிட வேண்டுமானால் வலுவந்தம் அவசியம். முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி புகுத்தப்படுவதாகக் கொண்டால், இந்த அன்பர் ஒரு வேலை-நாளின் உற்பத்திப் பொருளைத் தனதாக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டு வாரம் ஒன்றுக்கு ஆறு நாள் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கும். அப்படியானால், அவர் வாரந்தோறும் ஆறு நாள் வேலை செய்ய வேண்டியிருப்பதற்கும், 5 நாள் உபரி-உழைப்பைத் தர வேண்டியிருப்பதற்கும் இயற்கையின் வண்மை விளக்கமாவதில்லை. அவரது அவசிய-உழைப்பு நேரம் வாரத்துக்கு ஒரு நாளாக வரம்புக்குட்படுவதற்கே அது விளக்கமாகும். ஆனால், எப்படிப் பார்த்தாலும், அவரது உபரி-உற்பத்திப் பொருள் மனித உழைப்பில் உள்ளார்ந்த ஏதோ ஒரு மாயச் சக்தியால் விளைவதன்று.

இவ்வாறு, உழைப்பின் சமூக உற்பத்தித் திறன்—வரலாற்று வழியில் வளர்ச்சியடைந்த இந்த சமூக உற்பத்தித் திறன்—மட்டுமல்லாமல், அதன் இயற்கையான உற்பத்தித் திறனும் அந்த உழைப்பு இணைக்கப் பெறும் மூலதனத்தின் உற்பத்தித் திறனாய்ப் பார்வைக்குத் தெரிகிறது.

ரிக்கார்டோ ஒருபோதும் உபரி-மதிப்பின் மூலாதாரம் [origin of surplus-value] குறித்துக் கவலைப்படவில்லை. அவர் அதை முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையில் உள்ளார்ந்த ஒன்றெனக் கருதுகிறார்; அவரது பார்வையில் இவ்வற்பத்தி முறையே சமுதாயப் பொருளுற்பத்தியின் இயற்கை வடிவமாகும். உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் பற்றிப் பேசும் போதெல்லாம், அதில் அவர் உபரி-மதிப்பின் காரணத்தையன்றி அந்த மதிப்பின் பருமனை நிர்ணயிக்கும் காரணத்தையே நாடிச் செல்கிறார். மறு புறம், உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனே இலாபத்தின் (உபரி-மதிப்பின் எனக் கொள்க) மூலகாரணமென்று அவரது மரபினர் வெளிப்படையாகவே பறைசாற்றினர். எப்படியும் இது, வணிக ஊக்கவாதிகளோடு ஒப்பிடுங்கால் முன்னேற்றமே. உற்பத்திப் பொருளின் விலையில் உற்பத்திச் செலவுக்கும் கூடுதலாயுள்ள மிகையை வணிக ஊக்கவாதிகள் பரிவர்த்தனைச் செயலிலிருந்து—உற்பத்திப் பொருள் அதன் மதிப்புக்கும் கூடுதலான விலைக்கு விற்கப்படுவதிலிருந்து—வருவித்தனர். ஆயினும், ரிக்கார்டோ மரபினர் தட்டிக் கழித்தார் களேயல்லாமல் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணவில்லை. உண்மையில், கனல் கக்கும் பிரச்சினையான உபரி-மதிப்பின் மூலாதாரம் பற்றிய பிரச்சினையை ஆழக் கிளறுவது ஆபத்தாகவே முடியும் என்பதை இந்த முதலாளித்துவப் பொருளாதார அறிஞர்கள் சரியாகவே உள்ளூர உணர்ந்திருந்தார்கள். ஆனால், ரிக்கார்டோவின் காலத்துக்கு அரை நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு, ஜான் ஸ்டுவர்ட் மில்

ரிக்கார்டோவைக் கொச்சைப்படுத்துவதில் மூலவர்களாய்த் திகழ்ந்த வர்களின் கேவலமான தகிடுதத்த வாதங்களை அலங்கோலமாய்த் திருப்பிச் சொல்லி விட்டு, வணிக ஊக்கவாதிகளை விடத் தாம் மேலானவர் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறாரே, அவரைப் பற்றி என்ன நினைப்பது?

மில் சொல்கிறார்: “உழைப்பு அதன் ஜீவிதத்துக்குத் தேவைப் படுவதை விட அதிகமாக உற்பத்தி செய்வதே இலாபத்துக்குக் காரணமாகிறது.” இது வரை பழைய கதையே அன்றி புதிதாக ஒன்றுமில்லை. ஆனால், சொந்தச் சரக்காய் ஏதேனும் சொல்ல வேண்டுமென்று மில் மேலும் கூறுகிறார்: “தேற்றத்தை வேறு விதமாகவும் சொல்லலாம்: உணவும், உடையும், மூலப் பொருட்களும், கருவிகளும் அவற்றை உற்பத்தி செய்வதற்குத் தேவைப்பட்ட காலத்தை விட அதிக காலத்துக்கு நீடித்திருப்பதே மூலதனம் இலாப மளிப்பதாய் இருப்பதற்குக் காரணமாகிறது.” இங்கே அவர் உழைப்பு நேரத்தின் கால அளவையும், அதன் உற்பத்திப் பொருட்கள் நீடித்திருக்கும் கால அளவையும் போட்டுக் குழப்படி செய்கிறார். இந்தக் கருத்தின் படி, 20 ஆண்டும் அதற்கதிகமாகவும் நீடித்திருக்கும் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்பவரான இயந்திரத் தயாரிப்பாளர் கறக்கிற இலாபத்தை ஒரு நாள் மட்டும் நீடித்திருக்கும் பண்டத்தை உற்பத்தி செய்பவரான ரொட்டிக்காரர் தன் தொழிலாளர்களிடமிருந்து ஒருபோதும் கறக்க முடியாது. பறவையின் கூடு அதைக் கட்டுவதற்கு ஆன நேரத்தை விட அதிக காலத்துக்கு நீடித்திருக்கவில்லையென்றால், கூடுகள் இல்லாமலே பறவைகள் வாழ வேண்டியிருக்கும் என்பதிலும் சந்தேகமே இல்லைதான்.

இந்த அடிப்படை உண்மையை நிலைநாட்டியதும், மில் வணிக ஊக்கவாதிகளை விடத் தாம் மேலானவர் என்பதை நிலைநாட்ட முற்படுகிறார். அவர் சொல்கிறார்: “இலாபமானது உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனிலிருந்து பிறப்பதுதானே தவிர பரிவர்த்தனை நிகழ்ச்சியிலிருந்து பிறப்பதன்று. நாட்டிற்கு மொத்தத்தில் கிடைக்கும் இலாபமானது, பரிவர்த்தனை நடந்தாலும் நடக்கா விட்டாலும், எப்போதுமே, உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனால் அளிக்கப்படுவதே என்பதை இவ்வாறு காண்கிறோம். வேலைகளிடையே பிரிவினை ஏதும் இல்லா விட்டால் வாங்கலோ, விற்றலோ இருக்காது; ஆனால் இலாபம் மட்டும் இருக்கும்.” ஆக, மில் சொல்வது என்னவென்றால், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் பொது நிலைமைகளாகிய வாங்கலும் விற்றலுமான பரிவர்த்தனை என்பது ஒரு நிகழ்ச்சியே அன்றி வேறில்லை. உழைப்புச் சக்தியை வாங்காமலும் விற்காமலும் இருந்தாலும் கூட எப்போதுமே இலாபம் கிடைத்துக் கொண்டிருக்குமாம்!

அவர் தொடர்கிறார்: “நாட்டின் தொழிலாளர்கள் கூட்டாகத் தமது கூலியை விட இருபது சதவீதம் அதிகமாக உற்பத்தி செய்தால்,

விலைகள் எவ்வளவாக இருந்தாலும் இல்லா விட்டாலும், இலாபங்கள் இருபது சதவீதமாக இருக்கும்." ஒரு புறம், கூறியது கூறலுக்கு இது அரியதோர் எடுத்துக்காட்டு. ஏனென்றால், தொழிலாளர்கள் 20% உபரி-மதிப்பை முதலாளிக்காக உற்பத்தி செய்தால் முதலாளியின் இலாபத்துக்கும் அவர்களது மொத்தக் கூலிக்குமான விகிதம் 20:100 ஆகத்தான் இருக்கும். மறு புறம், "இலாபங்கள் 20 சதவீதமாக இருக்கும்" என்பது முற்றிலும் தவறு; குறைவாகவே இருக்கும்; ஏனென்றால் முன்னீடு செய்யப்பட்ட மூலதனத்தின் மொத்தத் தொகையின் அடிப்படையில் இலாபம் கணக்கிடப்படுகிறது. உதாரணமாக, முதலாளி £500 முன்னீடு செய்திருந்தால், உற்பத்திச் சாதனங்களுக்காக £400உம் கூலிக்காக £100உம் முதலீடாகியிருந்தால், உபரி-மதிப்பு 20 சதவீதம் எனக் கொண்டால், இலாப வீதம் 20:500 என்பதாக, அதாவது 4 சதவீதமாக இருக்குமே தவிர 20 சதவீதமாக இருக்காது.

அடுத்து வருவது சமுதாயப் பொருளுற்பத்தியின் வெவ்வேறு வரலாற்று வடிவங்களை மில் ஆராயும் அற்புத முறைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு. "தொழிலாளர்களும் முதலாளிகளும் தனித்தனி வர்க்கங்களாக இருக்கையில் நிலவுகிற நிலைமைகளை இங்கு ஆரம்ப முதல் கடைசி வரை அனுமானித்துக் கொள்கிறேன். சிற்சில விதிவிலக்குகளுடன் எல்லா இடங்களிலும் நிலவுகிறவையே இந் நிலைமைகள். அதாவது தொழிலாளிக்கான முழு ஊதியம் உட்பட எல்லாச் செலவுகளையும் முதலாளி முன்னீடு செய்வதாகக் கொள்கிறேன்." நமது புவிக்கோளத்தில் இதுகாறும் விதிவிலக்காகவே நிலவும் நிலைமைகளை எல்லா இடங்களிலும் நிலவுகிறவையாகப் பார்ப்பது விபரீதமான வக்கிரப் பார்வைதான். ஆனால், அவர் சொல்ல வந்ததை முடிக்கட்டும். மில் "அப்படித்தான் அவர் செய்தாக வேண்டும் என்ற அவசியம் ஏதுமில்லை" என்று ஒப்புக் கொள்கிறார்.* மாறாக, "தொழிலாளி அவரது கூலியில் அவசியத் தேவைகளுக்கு வேண்டியது போக எஞ்சுகிற பகுதி முழுவதையும், உடனடி ஜீவனத்துக்குப் போதுமான நிதி அவர் வசமிருந்தால் கூலி முழுவதையும் கூட, உற்பத்திப் பணி முடிந்தேறும் வரை காத்திருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால், அப்படிக் காத்திருந்து பெற்றுக் கொள்ளும் போது, தொழிலாளி அந்தத் தொழிலை நடத்திச் செல்வதற்கு வேண்டிய நிதியில் ஒரு பகுதியை வழங்குவதன் மூலம்

* மார்க்ஸ் என். எஃப். டேனியல்சனுக்கு (நிக்கோலாய்-ஆன்) 1878 நவம்பர் 28 தேதிய கடிதத்தில் தெரிவித்த யோசனையின் படி, இந்தப் பாராவில் "நமது புவிக்கோளத்தில்" என்று தொடங்கி "ஒப்புக் கொள்கிறார்" என்று முடிக்கிற பகுதி பின்வருமாறு இருக்க வேண்டும்: "தொழிலாளர்களும் முதலாளிகளும் தனித் தனி வர்க்கங்களாக இருக்கிற பொருளாதார அமைப்பிலும் கூட அது இப்படித்தான் இருந்தாக வேண்டும் என்ற அவசியம் ஏதும் இல்லை என்று மில் ஒப்புக் கொள்கிறார்." — ரஷ்யப் பதிப்பில் மார்க்சிய-லெனினியக் கழகத்தின் குறிப்பு.

அத்தொழிலில் அந்த அளவுக்கு மெய்யாகவே முதலாளியாகி விடுகிறார்.” மில் மேலும் ஒரு படி சென்று, வாழ்க்கையின் அவசியத் தேவைகளை மட்டுமல்லாமல், உற்பத்திச் சாதனங்களையும் தனக்குத் தானே முன்னீடு செய்து கொள்கிற தொழிலாளி மெய்யாகவே தனக்குத் தானே கூலித் தொழிலாளி ஆகி விடுகிறார் என்றும் சொல்லி வைத்திருக்கலாம். அமெரிக்க விவசாய நிலவுடைமையாளர் பிரபுவிற்காக அல்லாமல் தனக்குத்தானே கொத்தடிமையாக வேலை செய்கிற பண்ணையடிமைதான் என்றும் கூட அவர் சொல்லி வைத்திருக்கலாம்.

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி என்ற ஒன்று இல்லாமற் போன பிறகும் தொடர்ந்து எப்போதுமே அது இருந்து வருவதாக இவ்விதம் ஐயந்திரிபற நிரூபித்த பிறகு, இதற்கு மாறாக அது இருந்து வரும் போதே கூட அப்படி ஒன்று இருக்கவே இல்லை என்று சாதித்து, மில் தனது முரணற்ற நிலையை நிரூபிக்கிறார். “முன்சொன்ன நேர்விலும் கூட” (தொழிலாளி கூலித் தொழிலாளியாக இருந்து, அவருக்கு வாழ்க்கையின் அவசியத் தேவைகள் அனைத்தையும் முதலாளி முன்னீடு செய்யும் போது, தொழிலாளியாகிய அவரை) “அதே விதத்தில்” (அதாவது முதலாளியாக) “கருதலாம்; ஏனென்றால், சந்தை விலைக்கும் குறைவாகத் தனது உழைப்பைக் கொடுத்துதவி (!) இதனால் வரும் நிலுவையை (?) அதிபருக்குக் கடனாகத் தந்து, வட்டியோடு அதனைத் திரும்பப் பெறுவதாகக் கருதலாம்.”¹¹ யதார்த்தத்தில், தொழிலாளி முதலாளியிடம், உதாரணமாக ஒரு வார காலத்துக்கு—வாரத்தின் முடிவில் சந்தை விலை கிடைக்கப் பெறும் பொருட்டு—தன் உழைப்பை இலவசமாக முன்னீடு செய்கிறார்; மில்லின் கருத்துப் படி அவரை முதலாளியாக மாற்றுவது இதுவே. தட்டைவெளியில் மண்மேடுகளும் கூட மலைகளாகக் காட்சியளிக்கின்றன; இன்றைய முதலாளி வர்க்கம் எப்படி வறண்டு தட்டையாகி விட்டது என்பதை அதன் பென்ன்மப்பெரிய அறிஞர்களின் உயரத்தால் அறியலாம்.

¹¹ ஜா. ஸ்டூ. மில், “அரசியல் பொருளாதாரக் கோட்பாடுகள்.” லண்டன், 1868, பக்கம் 252-253, பல இடங்கள்.

அத்தியாயம் XVII

உழைப்புச் சக்தியின் விலையிலும் உபரி-மதிப்பிலும் பருமன் மாற்றங்கள்

உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு சராசரித் தொழிலாளிக்கு வழக்கமாகத் தேவைப்படும் அவசிய வாழ்க்கைத் தேவைகளின் மதிப்பால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இந்த அவசியத் தேவைகளின் அளவு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தில் குறிப்பிட்ட காலத்தில் தெரிந்ததே; எனவே இதனை மாறாப் பருமனாகக் கருதலாம். மாறுவது இந்த அளவின் மதிப்பே. இதன்னியில், உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு நிர்ணயிப்பில் நுழைகிற இன்னும் இரு காரணிகள் உண்டு. ஒன்று, அந்தச் சக்தியை வளர்ப்பதற்காகும் செலவுகள்; இச்செலவுகள் உற்பத்தி முறைக்கேற்ப மாறுபடுகின்றன. இன்னொன்று அதன் இயற்கையான பல்வகைமை, உழைப்புச் சக்தியில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் இடையிலான வேறுபாடு, குழந்தைகளுக்கும் வயது வந்தோருக்கும் இடையிலான வேறுபாடு. உழைப்புச் சக்தியின் இந்த வெவ்வேறு ரகங்களை வேலைக்கமர்த்துவதால்—இப்படி வேலைக்கமர்த்துவதை உற்பத்தி முறை அவசியமாக்குகிறது—தொழிலாளியின் குடும்பத்தைப் பராமரிக்கும் செலவிலும், வயதுவந்த ஆணின் உழைப்புச் சக்தியினது மதிப்பிலும் பெரிய வேறுபாடு தோன்றுகிறது. ஆயினும், இவ்விரு காரணிகளும் பின்வரும் ஆய்வில் சேர்க்கப்படவில்லை.¹²

(1) சரக்குகள் அவற்றின் மதிப்புக்கே விற்கப்படுகின்றன என்றும், (2) உழைப்புச் சக்தியின் விலை எப்போதாவது அதன் மதிப்பை விட உயர்ந்தாலும், ஒருபோதும் அம்மதிப்பை விடக் குறைவதில்லை என்றும் கொள்வோம்.

இந்த அனுமானத்தின் பேரில், உபரி-மதிப்பினதும் உழைப்புச் சக்தியின் விலையினதுமான ஒப்பீட்டுப் பருமன்கள் பின்வரும்

¹² 3ஆவது ஜெர்மன் பதிப்பில் எங்கெல்ஸ் குறிப்பு: 430-433 பக்கங்களில் பரிசீலிக்கப்பட்ட நேர்வை இங்கே விட்டு விடுகிறோம்.

மூன்று காரணிகளால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்று பார்த்தோம்: (1) வேலை-நாளின் கால அளவு, அல்லது உழைப்பின் காலப் பருமன்; (2) உழைப்பின் இயல்பான மும்முரம் அல்லது உழைப்பின் மும்முரப் பருமன்; குறிப்பிட்ட அளவிலான உழைப்பை குறிப்பிட்ட காலத்தில் செலவிடச் செய்வதே இந்த மும்முரப் பருமன்; (3) உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்; ஒரே அளவிலான உழைப்பு குறிப்பிட்ட காலத்தில், உற்பத்தி நிலைமைகளிலான வளர்ச்சி நிலையைப் பொறுத்து அதிகமான அல்லது குறைவான அளவில் உற்பத்திப் பண்டத்தை உண்டாக்கச் செய்வது இந்த உற்பத்தித் திறன். மூன்று காரணிகளில் ஒன்று மாறாததாயும், இரண்டு மாறுவனவாயும் இருப்பது, அல்லது இரண்டு மாறாதனவாயும் ஒன்று மாறுவதாயும் இருப்பது, அல்லது கடைசியாக, மூன்றுமே ஏக்காலத்தில் மாறுவனவாய் இருப்பது என்பதற்கேற்ப மிக வெவ்வேறான சேர்க்கைகள் சாத்தியமே என்பது தெளிவு. இந்தக் காரணிகள் ஏக காலத்தில் மாறுபடும் போதும், இந்த மாறுபாடுகளின் அளவு, திசை ஒவ்வொன்றும் வேறுபடலாம் என்பதால் இந்தச் சேர்க்கைகளின் தொகை பெருகி விடுகிறது. இங்கே முக்கியச் சேர்க்கைகள் மட்டுமே பரிசீலிக்கப்படுகின்றன.

**1. வேலை-நாளின் கால அளவும்
உழைப்பின் மும்முரமும் மாறாதவை.
உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் மாறுவது**

இந்த அனுமானங்களின் பேரில் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பும், உபரி-மதிப்பின் பருமனும் மூன்று விதிகளால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன.

(1) உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனும், அத்துடன் உற்பத்திப் பண்டத் திரளும், உற்பத்தி செய்யப்பட்ட தனிப்பட்ட சரக்கு ஒவ்வொன்றின் விலையும் எப்படி மாறுபட்டாலும், குறிப்பிட்ட கால அளவுள்ள வேலை-நாள் எப்போதுமே ஒரே அளவு மதிப்பைப் படைக்கிறது.

எடுத்துக்காட்டாக, 12 மணி நேரம் கொண்ட வேலை-நாள் படைக்கிற மதிப்பு ஆறு ஷில்லிங் என்றால், உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பண்டங்களின் திரள் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனுக்கேற்ப மாறுபட்ட போதிலும் ஆறு ஷில்லிங்கால் குறிக்கப்படும் மதிப்பு அதிகமான அல்லது குறைவான பண்டங்களிடையே பங்கிடப்படுகிறது என்பதே விளைவு.

(2) உபரி-மதிப்பும் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பும் எதிரெதிர்த் திசைகளில் மாறுபடுகின்றன. உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனிலான மாறுபாடு—அதன் பெருக்கம் அல்லது சுருக்கம்—உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பில் எதிர்த் திசையிலும், உபரி-மதிப்பில் அதே

திசையிலும் மாறுபாட்டைத் தோற்றுவிக்கிறது.

12 மணி நேரம் கொண்ட வேலை-நாள் படைக்கிற மதிப்பு மாறா அளவாகும்; இதை ஆறு ஷில்லிங் எனக் கொள்வோம். இந்த மாறா அளவானது உபரி-மதிப்பு, உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு ஆகியவற்றின் கூட்டுத் தொகை ஆகும்; உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்புக்கு பதில் தொழிலாளி அதன் சமதையைப் படைக்கிறார். ஒரு மாறா அளவு இரு பாகங்களால் ஆனதாயிருந்தால், அவற்றில் ஒன்று குறையாமல் மற்றது அதிகரிக்க முடியாது. ஆரம்பத்தில் இரு பாகங்களும் சமமெனக் கொள்வோம்; உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு 3 ஷில்லிங், உபரி-மதிப்பு 3 ஷில்லிங். பின், உபரி-மதிப்பு 3 ஷில்லிங்கிலிருந்து 2 ஷில்லிங்காகக் குறையாமல் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு 3 ஷில்லிங்கிலிருந்து 4 ஷில்லிங்காக உயர முடியாது; உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு 3 ஷில்லிங்கிலிருந்து 2 ஷில்லிங்காகக் குறையாமல் உபரி-மதிப்பு 3 ஷில்லிங்கிலிருந்து 4 ஷில்லிங்காக உயர முடியாது. ஆகையால், இந்நிலையில், உபரி-மதிப்பின் அறுதிப் பருமனிலோ, அல்லது உழைப்புச் சக்தியினது மதிப்பின் அறுதிப் பருமனிலோ மாற்றம் ஏதும் ஏற்பட வேண்டுமானால், அதே போது அவற்றின் ஒப்பீட்டுப் பருமன்களிலும்—அதாவது ஒன்றுக்கொன்று உள்ள ஒப்பளவிலும்—மாற்றம் ஏற்பட்டாக வேண்டும். அவை ஒருங்கே உயர்வதோ குறைவதோ சாத்திய மற்றது.

மேலும், உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் உயராமல் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு குறைய முடியாது; ஆதலால் உபரி-மதிப்பு உயர முடியாது. எடுத்துக்காட்டாக, மேற்சொன்ன நேர்வில் உழைப்பின் உற்பத்தி திறனிலான அதிகரிப்பு, முன்னர் 6 மணி நேரத்தில் உற்பத்தி செய்ய வேண்டியிருந்த அதே அளவு அவசியப் பண்டங்களை 4 மணி நேரத்தில் உற்பத்தி செய்வதைச் சாத்தியமாக்க வில்லை என்றால், உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு 3 ஷில்லிங் கிலிருந்து 2 ஷில்லிங்காகக் குறைய முடியாது. மறு புறம், முன்னதாக ஆறு மணி நேரத்தில் உற்பத்தி செய்ய முடிந்த அதே அளவு அவசியத் தேவைப் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்ய எட்டு மணி நேரம் வேண்டியிருக்கும் விதத்தில் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனில் குறைவு ஏற்படாமல், உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு 3 ஷில்லிங் கிலிருந்து 4 ஷில்லிங்காக உயர முடியாது. உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனிலான அதிகரிப்பு உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பில் வீழ்ச்சியையும், அதன் விளைவாக உபரி-மதிப்பில் உயர்வையும் தோற்றுவிக்கிறது. மறு புறம் இவ்வுற்பத்தித் திறனிலான குறைவோ உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பில் உயர்வையும், உபரி-மதிப்பில் வீழ்ச்சியையும் தோற்றுவிக்கிறது என்று இതിலிருந்து தெரிகிறது.

இவ்விதியை வகுத்துரைத்த போது, ரிக்கார்டோ ஒரு நிலைமையை காணத் தவறி விட்டார்; உபரி-மதிப்பு அல்லது உபரி-உழைப்பின் பருமனிலான மாற்றம் உழைப்புச் சக்தியினது மதிப்பின்

பருமனில் அல்லது அவசிய-உழைப்பின் அளவில் நேரெதிர்த்திசையிலான மாற்றத்தை உண்டாக்குகிறது என்றாலும், அவை ஒரே விகிதத்தில் மாறியாக வேண்டும் என்று இதிலிருந்து பெறப்படுவதில்லை. அவை ஒரே அளவு அதிகரிக்கவோ குறையவோ செய்கின்றன. ஆனால் அவற்றின் அதிகரிப்பு அல்லது குறைவின் விகிதம், உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனில் மாற்றம் நிகழ்வதற்கு முன்னர் இருந்த அவற்றின் ஆரம்பப் பருமன்களைப் பொறுத்ததாகும். உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு 4 ஷில்லிங்காக இருந்தால், அல்லது அவசிய-உழைப்பு நேரம் 8 மணி நேரமாகவும், உபரி-மதிப்பு 2 ஷில்லிங்காகவும், அல்லது உபரி-உழைப்பு 4 மணி நேரமாகவும் இருந்தால், உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனிலான அதிகரிப்பின் விளைவாக உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு 3 ஷில்லிங்காகக் குறைந்தால், அல்லது அவசிய-உழைப்பு 6 மணி நேரமாகக் குறைந்தால், உபரி-மதிப்பு 3 ஷில்லிங்காக அல்லது உபரி-உழைப்பு 6 மணி நேரமாக உயரும். ஒரே அளவான 1 ஷில்லிங் அல்லது 2 மணி நேரம் ஒன்றில் கூட்டப்படுகிறது, இன்னொன்றில் கழிக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஒவ்வொன்றிலும் பருமன் மாற்றத்தின் விகிதம் வேறுபடுகிறது. உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு 4 ஷில்லிங்கிலிருந்து 3 ஷில்லிங்காக, அதாவது $\frac{1}{4}$ பாகம் அல்லது 25% குறைகையில், உபரி-மதிப்பு 2 ஷில்லிங்கிலிருந்து 3 ஷில்லிங்காக, அதாவது $\frac{1}{2}$ பாகம் அல்லது 50% உயர்கிறது. எனவே, உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனில் குறிப்பிட்ட மாற்றத்தின் விளைவாக உபரி-மதிப்பில் ஏற்படும் அதிகரிப்பு அல்லது குறைவின் விகிதம் வேலை-நாளில் உபரி-மதிப்பாக உருப்பெறும் பகுதியின் ஆரம்பப் பருமனைப் பொறுத்ததாகும்; அந்த நாட்பகுதி எந்த அளவுக்குச் சிறியதோ, மாற்றத்தின் விகிதம் அந்த அளவுக்குப் பெரியது; அந்த நாட்பகுதி எந்த அளவுக்குப் பெரியதோ, மாற்றத்தின் விகிதம் அந்த அளவுக்குச் சிறியது.

(3) உபரி-மதிப்பில் ஏற்படும் அதிகரிப்பு அல்லது குறைவு, எப்போதுமே, இதற்கிணையாய் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பில் ஏற்படும் குறைவு அல்லது அதிகரிப்பின் விளைவாகுமே தவிர, காரணமாகாது.¹³

¹³ உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பைக் குறைக்காமலே உபரி-மதிப்பு உயரலாம் என்பதும், முதலாளி செலுத்த வேண்டிய வரிகளை ரத்து செய்வதன் மூலம் இவ்வியம் நடைபெறச் செய்யலாம் என்பதுமான அபத்தக் கருத்தையும் மக்குல்லோஹ் இந்த மூன்றாவது விதியோடு சேர்த்திருக்கிறார். இவ்வரிகளை ரத்து செய்வது முதலாளி தொழிலாளியிடமிருந்து நேரடியாகக் கறக்கிற உபரி-மதிப்பின் அளவில் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்துவதில்லை. அந்த உபரி-மதிப்பு அவருக்கும், மூன்றாம் நபர்களுக்கு மிடையே பிரிக்கப்படுகிற விகிதாசாரத்தை மட்டுமே அது திருத்தியமைக்கிறது. ஆதலால், உபரி-மதிப்புக்கும் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்புக்கும் இடையிலான உறவில் எந்த ஒரு திருத்தத்தையும் அது செய்வதில்லை. எனவே மக்குல்லோஹரின் விதிவிலக்கு, விதியை அவர் தவறாக அறிந்திருப்பதையே நிரூபிக்கிறது; ஆதாம் ஸ்மித்தைக் கொச்சைப்படுத்துவதில் ஜே. பி. ஸேக்கு எவ்வளவு அடிக்கடி துரதிருஷ்டம் நேரிடுகிறதோ, ரிக்கார்டோவைக் கொச்சைப்படுத்துவதில் அவ்வளவு அடிக்கடி அவருக்கு நேரிடுகிற ஒரு துரதிருஷ்டம் இது.

வேலை-நாள் பருமனில் மாறாதிருப்பதாலும், மாறாப் பருமனுடைய மதிப்பால் குறிக்கப்படுவதாலும், உபரி-மதிப்பின் பருமனிலான ஒவ்வொரு மாற்றத்துக்கும் ஏற்ப உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பில் நேரெதிரான மாற்றம் ஏற்படுகிறது என்பதாலும், உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனில் ஏற்படும் மாற்றத்தின் விளைவாக அன்றி உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு மாற முடியாது என்பதாலும், இந்த நிலைமைகளில், உபரி-மதிப்பில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு பருமன் மாற்றமும் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பில் நேரெதிரான பருமன் மாற்றத்திலிருந்து எழுவது தெளிவாகிறது. அப்படியானால், உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பிலும் உபரி-மதிப்பிலும் அவற்றின் ஒப்பீட்டு பருமன்களிலான மாற்றம் உடன் வராமல் அறுதிப் பருமனில் மாற்றமேதும் ஏற்பட முடியாது என்று ஏற்கெனவே கண்டோமாதலால், உழைப்புச் சக்தியினது மதிப்பின் அறுதிப் பருமனில் முன்கூட்டி மாற்றம் நிகழாமல் அவற்றின் ஒப்பீட்டுப் பருமன்களில் எந்த மாற்றமும் சாத்தியமில்லை என்பது தெளிவாகிறது.

மூன்றாவது விதிப் படி, உபரி-மதிப்பின் பருமனில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டுமானால் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பில் ஓர் அசைவியக்கம் ஏற்பட்டாக வேண்டும். இந்த அசைவியக்கம் உற்பத்தித் திறன் மாறுபடுவதால் ஏற்படுவது. உபரி-மதிப்பின் பருமனில் இவ்விதம் ஏற்படும் மாற்றத்துக்கு உழைப்புச் சக்தியின் மாறிய மதிப்பு வரம்பிடுகிறது. ஆயினும், இவ்விதி செயல்படுவதற்கு நிலைமைகள் இடமளிக்கும் போதும் கூட, துணை இயக்கங்கள் நிகழலாம். உதாரணமாக: உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் உயர்ந்தால், உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு 4 ஷில்லிங்கிலிருந்து 3 ஷில்லிங்காகக் குறைந்தால், அல்லது அவசிய-உழைப்பு நேரம் 8 மணி நேரத்திலிருந்து 6 மணி நேரமாகக் குறைந்தால், உழைப்புச் சக்தியின் விலை 3 ஷில்லிங் 8 பென்னி, 3 ஷில்லிங் 6 பென்னி அல்லது 3 ஷில்லிங் 2 பென்னிக்குக் கீழே குறையாமலும், ஆதலால் உபரி-மதிப்பு 3 ஷில்லிங் 4 பென்னி, 3 ஷில்லிங் 6 பென்னி, 3 ஷில்லிங் 10 பென்னிக்கு மேலே உயராமலும் இருப்பது சாத்தியமே. (உழைப்புச் சக்தியின் புதிய மதிப்பான) 3 ஷில்லிங்கைக் கீழ்வரம்பாகக் கொண்டு உழைப்புச் சக்தியின் விலையில் ஏற்படும் இந்த வீழ்ச்சியின் அளவானது, ஒரு புறத்தில் மூலதனத்தின் நெருக்குதலுக்கும் மறு புறத்தில் தொழிலாளி காட்டும் எதிர்ப்புக்கும் உள்ள ஒப்பீட்டு வலுவைப் பொறுத்ததே.

உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு குறிப்பிட்ட அளவிலான அவசியத் தேவைப் பண்டங்களின் மதிப்பால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனுக்கேற்ப மாறுபடுவது இந்த அவசியத் தேவைப் பண்டங்களின் மதிப்பே தவிர, அவற்றின் திரளன்று. ஆயினும், உற்பத்தித் திறன் உயர்வதன் பயனாய், தொழிலாளி,

முதலாளி இருவரும், உழைப்புச் சக்தியின் விலையிலோ உபரி-மதிப்பிலோ எந்த மாற்றமும் ஏற்படாமலே இந்த அவசியத் தேவைப் பண்டங்களை இன்னும் அதிக அளவில் அடைவதும் சாத்தியம்தான். உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு 3 ஷில்லிங்காக இருந்து அவசிய-உழைப்பு 6 மணி நேரமாய் இருந்தால், உபரி-மதிப்பு அதே போல் 3 ஷில்லிங்காக இருந்து உபரி-உழைப்பு 6 மணி நேரமாய் இருந்தால், இந்நிலையில், உபரி-உழைப்போடு அவசிய-உழைப்புக்குள்ள விசித்ததை மாற்றாமலே உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் இரு மடங்காகப் பெருகுமானால் உபரி-மதிப்பின் பருமனிலும் உழைப்புச் சக்தியினது விலையின் பருமனிலும் எந்த மாற்றமும் ஏற்படாது. அவை ஒவ்வொன்றும் முன்போல் இரு மடங்கு பயன்-மதிப்புகளைக் குறிக்கும், இப்பயன்-மதிப்புகள் முன்போல் இரு மடங்கு மலிவாக இருக்கும் என்பது மட்டுமே இதன் விளைவாகும். உழைப்புச் சக்தியின் விலை மாறாதிருக்குமென்றாலும், அதன் மதிப்புக்கும் கூடுதலாய் இருக்கும். ஆயினும், உழைப்புச் சக்தியின் விலையானது அதன் புதிய மதிப்புக்கு இணையான கீழ்வரம்பாகிய 1 ஷில்லிங் 6 பென்னியாகக் குறையாமல் 2 ஷில்லிங் 10 பென்னி அல்லது 2 ஷில்லிங் 6 பென்னியாகக் குறைந்தால், அப்போதும் இந்தக் குறைந்த விலையானது அவசியத் தேவைப் பண்டங்களின் முன்னிலும் அதிகமான திரளையே குறிக்கும். இவ்விதத்தில் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, உழைப்புச் சக்தியின் விலை மேலும் மேலும் சரிந்து செல்வதும், ஆயினும் இதனுடன் கூடவே தொழிலாளியின் வாழ்வுச் சாதனங்களது திரள் இடைவிடாது பெருகிச் செல்வதும் சாத்தியமாகிறது. ஆனால் இந்நிலையிலும் கூட, உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு குறைவதன் விளைவாய் உபரி-மதிப்பு அதற்கிணையாக உயரும். இவ்வாறு தொழிலாளியின் நிலைக்கும் முதலாளியின் நிலைக்கும் இடையிலான பெரும் பிளவு விரிந்த வண்ணமிருக்கும்.¹⁴

மேலே கண்ட மூன்று விதிகளையும் முதன்முதல் துல்லியமாகத் தெளிந்துரைத்தவர் ரிக்கார்டோதான். ஆனால் அவர் புரிந்திடும் பிழைகள் வருமாறு: (1) இந்த விதிகளை செல்லுபடியாகச் செய்யும் தனி நிலைமைகளை முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் பொது நிலைமைகளாகக் கருதுகிறார். இவை மட்டுமே அவ்வுற்பத்திக்குரிய நிலைமைகள் ஆகும் என்றும் கருதுகிறார். வேலை-நாளின் கால அளவிலோ உழைப்பின் மும்முரத்திலோ மாற்றம் ஏற்பட

¹⁴ "தொழிலின் உற்பத்தித் திறனில் மாற்றம் நிகழ்ந்து, குறிப்பிட்ட அளவு உழைப்பாலும் மூலதனத்தாலும் செய்யப்படும் உற்பத்தி கூடியோ குறைந்தோ விடும் போது, கூலி விகிதமானது, அவ்விகிதத்தால் குறிக்கப்படும் அளவு இருந்தவாறே இருக்கையில், மாறுபடலாம், அல்லது விகிதம் மாறாதிருக்கையில் அளவு மாறுபடலாம் என்பது தெளிவு." ("அரசியல் பொருளாதார உருவரைகள்," பக்கம் 67.)

முடியுமென அவர் கருதவில்லை; ஆதலால், அவரது கருத்துப்படி, உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் என்ற ஒரே ஒரு மாறும் காரணியான இருக்க முடியும்; (2) இந்தப் பிழை முதலாவது பிழையை விட அதிகமாகவே அவரது பகுப்பாய்வைப் பாழ்படுத்துகிறது; ஏனைய பொருளாதார அறிஞர்கள் தவறியது போலவே, அவரும் உபரி-மதிப்பை உபரி-மதிப்பாகவே, அதாவது இலாபம், வாடகை போன்ற அதன் குறிப்பிட்ட வடிவங்களைச் சாராத நிலையில், ஆராயத் தவறி விட்டார். எனவே, அவர் உபரி-மதிப்பு வீதம் பற்றிய விதிகளையும் இலாப வீதம் பற்றிய விதிகளையும் போட்டுக் குழப்புகிறார். நாம் ஏற்கெனவே கூறியிருப்பது போல, இலாப வீதம் என்பது முன்னீடு செய்யப்பட்ட மொத்த மூலதனத்தோடு உபரி-மதிப்பிற்குள்ள விகிதமாகும்; உபரி-மதிப்பு வீதம் என்பது அந்த மூலதனத்தின் மாறும் பகுதியோடு உபரி-மதிப்பிற்குள்ள விகிதமாகும். £500 மூலதனமானது (C) £400 அளவுக்குக் கச்சாப் பொருள், உழைப்புச் சாதனங்கள் முதலானவற்றாலும் (c) £100 அளவுக்குக் கூலியாலும் (v) ஆனதென்றும், உபரி-மதிப்பு (s) = £100 என்றும் கொள்வோம். அப்படியானால், $\frac{s}{v} = \frac{£100}{£100} = 100\%$ என்ற உபரி-மதிப்பு வீதம் கிடைக்கிறது. ஆனால் இலாப வீதம் $\frac{s}{c} = \frac{£100}{£500} = 20\%$. மேலும், இலாப வீதம் உபரி-மதிப்பு வீதத்தை சிறிதும் பாதிக்காத நிலைமைகளைப் பொறுத்ததாயிருக்கலாம் என்பது கண்கூடு. குறிப்பிட்ட உபரி-மதிப்பு வீதத்தைக் கொண்டு எத்தனை இலாப வீதங்களை வேண்டுமானாலும் பெறலாம் என்பதையும், குறிப்பிட்ட நிலைமைகளில் பல்வேறு உபரி-மதிப்பு வீதங்கள் ஒரே ஒரு இலாப வீதத்தில் தெரிவிக்கப் பெறலாம் என்பதையும் மூன்றாம் பாகத்தில் விளக்குவேன்.

II. வேலை-நாள் மாறாதது.

உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் மாறாதது.

உழைப்பின் மும்முரம் மாறுவது

உழைப்பின் அதிகரித்த மும்முரம் என்பதன் பொருள் குறிப்பிட்ட காலத்தில் உழைப்பின் அதிகரித்த செலவீடு என்பதாகும். எனவே ஒரே கால அளவு கொண்ட இரு வேலை-நாட்களில் அதிக மும்முரமான உழைப்புடைய வேலை-நாள் அவ்வளவு அதிக மும்முரமில்லாத உழைப்புடைய வேலை-நாளை விட அதிக உற்பத்திப் பொருட்களில் உருக்கொள்கிறது. உழைப்பின் அதிகரித்த உற்பத்தித் திறனும் கூட குறிப்பிட்ட வேலை-நாளில் அதிக உற்பத்திப் பொருட்களை வழங்கும் என்பது மெய்தான். ஆனால் இந்நிலையில் உற்பத்திப் பொருள் ஒவ்வொன்றின் மதிப்பும் குறைகிறது; ஏனென்றால் அதற்கு முன்னை விடக் குறைந்த உழைப்பே

செலவாகிறது; உழைப்பின் மும்முரம் அதிகமாகும் போது, அந்த மதிப்பு மாறாதிருக்கிறது; ஏனென்றால் ஒவ்வொரு பண்டத்துக்கும் முன் போல் அதே அளவு உழைப்பு செலவாகிறது. இங்கே உற்பத்திப் பண்டங்கள் ஒவ்வொன்றினதும் விலைகள் குறையாமல் உற்பத்திப் பண்டங்களின் தொகை அதிகமாவதைக் காண்கிறோம்: பண்டங்களின் தொகை அதிகரிக்க அதிகரிக்க அவற்றின் விலைகளது கூட்டுத் தொகை அதிகரிக்கிறது. ஆனால் உற்பத்தித் திறன் அதிகரிக்கும் போது குறிப்பிட்ட மதிப்பு முன்னிலும் அதிகமான உற்பத்திப் பண்டத் திரளில் நிரவப்படுகிறது. எனவே, வேலைநாளின் கால அளவு மாறாதிருக்க, அதிகரித்த மும்முரமுள்ள ஒரு நாள் உழைப்பு அதிகரித்த மதிப்பில் சேர்க்கப்படும்; பணத்தின் மதிப்பு மாறாதிருக்கையில், அவ்வுழைப்பு அதிகப் பணத்தில் சேர்க்கப்படும். படைக்கப்படும் மதிப்பானது, உழைப்பின் மும்முரம் சமுதாயத்தில் அதன் இயல்பான மும்முரத்திலிருந்து விலகிச் செல்லும் அளவுக்கேற்ப மாறுபடுகிறது. எனவே, குறிப்பிட்ட வேலைநாள் முன் போல் மாறா மதிப்பைப் படைப்பதில்லை, மாறும் மதிப்பையே படைக்கிறது. சாதாரண மும்முரமுடைய 12 மணி நேரம் கொண்ட ஒரு நாளில் படைக்கப்படும் மதிப்பு, உதாரணமாக, 6 ஷில்லிங் ஆகும்; ஆனால், அதிகரித்த மும்முரத்தைக் கொண்டு படைக்கப்படும் மதிப்பு 7, 8 அல்லது இன்னும் அதிகமான ஷில்லிங்காக இருக்கலாம். ஒரு நாள் உழைப்பால் படைக்கப்படும் மதிப்பு, உதாரணமாக, 6 ஷில்லிங்கிலிருந்து 8 ஷில்லிங்காக அதிகரித்தால், இந்த மதிப்பு பிரிக்கப்பட்டு வருகிற இரு பகுதிகள்—அதாவது உழைப்புச் சக்தியின் விலை, உபரி-மதிப்பு இரண்டுமே—ஏககாலத்தில், சமமாகவோ சமயின்றியோ அதிகமாகலாம் என்பது தெளிவு. அவை இரண்டுமே ஏககாலத்தில் 3 ஷில்லிங்கிலிருந்து 4 ஷில்லிங் ஆக அதிகரிக்கலாம். இங்கே, உழைப்புச் சக்தியின் விலையிலான உயர்வு உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்புக்கு மேல் விலை உயர்ந்திருப்பதைக் குறிக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை. மாறாக, விலை உயர்வானது மதிப்பு வீழ்ச்சியோடு சேர்ந்து வரலாம். உழைப்புச் சக்தியின் விலையிலான உயர்வு அதன் அதிகரித்த தேய்மானத்துக்கு ஈடாகாத போதெல்லாம் இவ்வாறு நிகழ்கிறது.

தற்காலிக விதிவிலக்குகளோடு கூட, சம்பந்தப்பட்ட தொழில்களின் உற்பத்திப் பண்டங்கள் வழக்கமாகத் தொழிலாளர்கள் நுகர்கிற பண்டங்களாக இருக்கும் போது மட்டுமே, உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனிலான மாற்றம் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பிலும், ஆதலால் உபரி-மதிப்பின் பருமனிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்பதை அறிவோம். உழைப்பின் மும்முரத்திலான மாற்றத்தைப் பொறுத்த வரை இவ்வாறு இல்லை. ஏனென்றால், மாற்றமானது உழைப்பின் கால நீடிப்பிலோ உழைப்பின் மும்முரத்திலோ ஏற்படும் போது, —படைக்கப்படும் மதிப்பு உருக்கொண்டுள்ள

பண்டம் எதுவானாலும் சரி—எப்போதுமே அம்மதிப்பின் பருமனில் இணையானதொரு மாற்றம் ஏற்படுகிறது.

உழைப்பின் மும்முரம் ஒவ்வொரு தொழிற் கிளையிலும் ஏக காலத்திலும் சரிநிகராகவும் அதிகரித்தால், புதிய, உயர்ந்த மும்முர நிலை சமுதாயத்துக்குரிய இயல்பான நிலையாக மாறி விடும்; ஆகவே அது கணக்கில் கொள்ளப்படாது. ஆனால், அப்போதும் கூட உழைப்பின் மும்முரம் வெவ்வேறு நாடுகளில் வெவ்வேறாக இருக்கும்; மதிப்பு விதியை சர்வதேச அளவில் பிரயோகிக்கையில் விளைவுகள் வெவ்வேறாகவே இருக்கும். ஒரு நாட்டின் கூடுதலான மும்முரமுள்ள வேலை-நாள் இன்னொரு நாட்டின் குறைவான மும்முரமுள்ள வேலை-நாளை விட அதிகப் பணத்தொகையால் குறிக்கப்படும்.¹⁵

III. உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனும் மும்முரமும் மாறாதவை. வேலை-நாளின் கால அளவு மாறுவது

வேலை-நாள் இரு வழிகளில் மாறுபடலாம்; அதனை நீட்டலாம் அல்லது குறுக்கலாம். நம்மிடம் இப்போதுள்ள விவரங்களிலிருந்தும், பக்கம் 700இல் குறிக்கப் பெற்றுள்ள அனுமானங்களின் வரம்புகளுக்குள்ளும், பின்வரும் விதிகள் பெறப்படுகின்றன:

(1) வேலை-நாள் அதன் கால அளவுக்கேற்ற விகிதத்தில் அதிகமான அல்லது குறைவான அளவு மதிப்பைப் படைக்கிறது—இவ்வாறு அது படைப்பது மதிப்பின் மாறுபடும் அளவே தவிர, மாறா அளவன்று.

(2) உபரி-மதிப்பின் பருமனுக்கும் உழைப்புச் சக்தியினது மதிப்பின் பருமனுக்கும் இடையிலான உறவில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு மாற்றமும் உபரி-உழைப்பின், ஆதலால் உபரி-மதிப்பின் அறுதிப் பருமனிலான மாற்றத்திலிருந்து பிறக்கிறது.

(3) உபரி-உழைப்பின் நீட்டிப்பு உழைப்புச் சக்தியினது தேய்மானத்தின் மீது ஏற்படுத்தும் பிரதிபலிப்பின் விளைவாக மட்டுமே உழைப்புச் சக்தியின் அறுதி மதிப்பு மாற முடியும். இந்த அறுதி மதிப்பில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு மாற்றமும் உபரி-மதிப்பின்

¹⁵ "சகலமும் சமமாயிருக்க, ஆங்கிலேயத் தொழிலதிபர் அந்நியத் தொழிலதிபரைக் காட்டிலும் குறிப்பிட்ட காலத்தில் கணிசமான அளவுக்கு அதிக வேலை செய்து முடிக்க இயலுகிறது. எந்த அளவுக்கு என்றால், வேலை-நாளிலான வேறுபாடு (இங்கே வாரத்துக்கு 60 மணி நேரம் என்றால் அங்கெல்லாம் 72 அல்லது 80 மணி நேரம் என்கிற வேறுபாடு) ஒழிந்திடச் செய்கிறார்." ("1855 அக்டோபர் 31க்கான தொழிற் சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கை," பக்கம் 65.) ஆங்கிலேய வேலை நேரத்துக்கும் கண்டத்து வேலை நேரத்துக்கும் இடையிலான இந்தப் பன்னூ வேறுபாட்டைக் குறைப்பதற்கு கண்டத்தின் தொழிற்சாலைகளில் வேலை-நாளின் கால அளவைக் குறைத்து சட்டம் போடுவதே பிழையற்ற வழி.

பருமனிலான மாற்றத்தின் விளைவே தவிர, ஒருபோதும் அதன் காரணமன்று.

வேலை-நாள் குறுக்கப்படுவதால் என்ன நேரிடுகிறது என்று முதலில் பார்ப்போம்.

(1) மேற்கூறிய நிலைமைகளில், வேலை-நாளாகக் குறுக்குவதால் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பிலோ, அவசிய-உழைப்பு நேரத்திலோ மாற்றம் ஏற்படுவதில்லை. உபரி-உழைப்பும் உபரி-மதிப்புமே குறைகின்றன. உபரி-மதிப்பின் அறுதிப் பருமனோடு கூடவே, அதன் ஒப்பீட்டுப் பருமனும், அதாவது மாறாதிருக்கும் பருமனையுடைய உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்போடு ஒப்பளவிலான அதன் பருமனும் வீழ்கிறது. உழைப்புச் சக்தியின் விலையை அதன் மதிப்புக்குக் கீழே குறைப்பதன் மூலம் மட்டுமே, முதலாளி தனக்கு ஊறு வராமல் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

வேலை-நாளாகக் குறுக்குவதற்கெதிராக வழக்கமாய்த் தொடுக்கப்படும் வாதங்கள் எல்லாம், நாம் இங்கே நிலவுவதாகக் கொள்ளும் நிலைமைகளில் அந்தக் குறுக்கம் நடைபெறுவதாக அனுமானித்துக் கொள்கின்றன; ஆனால் எதார்த்தத்தில் நேர்மாறானதே நிகழ்கிறது: வேலை-நாளின் குறுக்கத்துக்கு முன்னதாகவோ, அதற்குப் பின் உடனடியாகவோ உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனிலும் மும்முரத்திலும் மாற்றம் ஏற்படுகிறது.¹⁶

(2) வேலை-நாளை நீட்டுவதால் நேர்வது: அவசிய-உழைப்பு நேரம் 6 மணி நேரம் எனக் கொள்வோம்; அல்லது உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு 3 ஷில்லிங் என்போம்; மேலும் உபரி-உழைப்பு 6 மணி நேரம் எனக் கொள்வோம்; அல்லது உபரி-மதிப்பு 3 ஷில்லிங் என்போம். அப்படியானால், முழு வேலை-நாளும் 12 மணி நேரம் ஆகிறது. இது 6 ஷில்லிங் மதிப்பாக உருக்கொள்கிறது. இப்போது வேலை-நாள் 2 மணி நேரம் நீட்டப்பட்டு, உழைப்புச் சக்தியின் விலை மாறாதிருப்பதானால், உபரி-மதிப்பு அறுதியாகவும் ஒப்பளவிலும் அதிகரிக்கிறது. உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பில் அறுதி மாற்றம் ஏதும் இல்லையென்ற போதிலும், ஒப்பளவிலான வீழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. முதலாவது (I.) நேர்வில் அனுமானித்துக் கொள்ளப்பட்ட நிலைமைகளில் உழைப்புச் சக்தியினது மதிப்பின் அறுதிப் பருமனில் மாற்றமில்லாமல் அம் மதிப்பின் ஒப்பீட்டுப் பருமனில் மாற்றம் ஏற்பட முடியாது. மாறாக, இங்கே உழைப்புச் சக்தியினது மதிப்பின் ஒப்பீட்டுப் பருமனில் மாற்றம் என்பது உபரி-மதிப்பின் அறுதிப் பருமனில் ஏற்படும் மாற்றத்தின் விளைவாகும்.

¹⁶ "ஈடு செய்யும் நிலைமைகள் உள்ளன....இவற்றை 10 மணி நேரச் சட்டத்தின் செயற்பாடு புலப்படுத்தியுள்ளது." ("1848 அக்டோபர் 31க்கான தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கை," பக்கம் 7.)

ஒரு நாள் உழைப்பு உருக்கொண்டிருக்கும் மதிப்பு அந்த நாளின் கால அளவுக்கேற்ப அதிகரிக்கிறது என்பதால், உபரி-மதிப்பும் உழைப்புச் சக்தியின் விலையும் சம அளவுகளிலோ சமயில்லா அளவுகளிலோ ஏககாலத்தில் அதிகரிக்கலாம் என்பது தெளிவு. எனவே, இந்த ஏககாலத்திய அதிகரிப்பு இரு நேர்வுகளில் சாத்தியமாகும்; ஒன்று வேலை-நாளை உள்ளபடியே நீட்டுவது; இன்னொன்று, இப்படி நீட்டாமல் உழைப்பின் மும்முரத்தை அதிகமாக்குவது.

வேலை-நாள் நீட்டப்படுகையில், உழைப்புச் சக்தியின் விலையானது பெயரளவில் மாறாதிருக்கும் போதே அல்லது உயரும் போதே கூட அதன் மதிப்புக்கும் கீழே வீழலாம். ஒரு நாளுக்குரிய உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு அதன் இயல்பான சராசரிக் கால அளவிலிருந்து மதிப்பிடப்படுவது (அதாவது தொழிலாளர்களது ஆயுளின் இயல்பான கால அளவிலிருந்தும், அதற்கிணையாய் அங்கக உடற்சத்தினை மனித இயற்கைக்கு இசைவாய் இயக்கமாக்கிடும் இயல்பான மாற்றங்களிலிருந்தும்¹⁷ மதிப்பிடப்படுவது) நினைவிருக்கும். உழைப்புச் சக்தியில் ஏற்படும் தேய்மானம் வேலை-நாளை நீட்டும் போது தவிர்க்க முடியாமலே அதிகரிக்கிறது அல்லவா, இந்த அதிகரிப்பை, குறிப்பிட்ட கட்டம் வரை, கூலி உயர்வைக் கொண்டு ஈடு செய்யலாம். ஆனால், இக்கட்டம் கடந்த பிறகு தேய்மானம் பெருக்கு விருத்தியில் அதிகரிக்கிறது; உழைப்புச் சக்தியின் இயல்பான மறுவுற்பத்திக்கும் செயல்பாட்டுக்கும் உகந்த சகல நிலைமைகளும் இல்லாதொழிகின்றன. உழைப்புச் சக்தியின் விலையும் அதன் மீதான சுரண்டல்-கடுமையும் தமக்கிடையே பொதுவான அளவை கொண்டவையாக இல்லாது போகின்றன.

IV. ஒரே நேரத்தில் உழைப்பின் கால அளவிலும், உற்பத்தித் திறனிலும், மும்முரத்திலும் மாறுபாடுகள்

இங்கே ஏராளமான சேர்க்கைகள் சாத்தியமென்பது தெளிவு. இரு காரணிகள் மாறுபட மூன்றாவது மாறாதிருக்கலாம். அல்லது மூன்றும் ஒரே நேரத்தில் மாறுபடலாம். அவை ஒரே அளவிலோ வெவ்வேறு அளவுகளிலோ, ஒரே திசையிலோ எதிரெதிர்த் திசைகளிலோ மாறுபடலாம்; இம்மாறுபாடுகள் முழுமையாகவோ பகுதியாகவோ ஒன்றையொன்று நீக்கிக் கொள்வதே இதன் விளைவு.

¹⁷ "24 மணி நேரத்தில் ஒரு மனிதன் உழைத்த உழைப்பின் அளவை, அவனது உடலில் நிகழ்ந்திருக்கும் இரசாயன மாற்றங்களை ஆராய்ந்து தோராயமாகக் கணக்கிடலாம். உடற்சத்தில் ஏற்படும் வடிவ மாற்றங்கள் அவற்றுக்கு முன் நடைபெற்ற சக்திப் பிரயோகத்தின் அளவைக் காட்டுகின்றன." (குரோவ்: "பௌதிகச் சக்திகளின் இடையுறவு பற்றி.")

ஆயினும், I, II, III ஆகியவற்றில் தரப்பட்ட முடிவுகளைக் கருத்திற் கொண்டால் சாத்தியமான ஒவ்வொரு நேர்வையும் சுலபமாய்ப் பகுத்தாயலாம். முறையே ஒவ்வொரு காரணியையும் மாறுவதாகவும் ஏனைய இரண்டையும் அந்த நேரத்துக்கு மாறாதவையாகவும் கொள்வோமாயின் சாத்தியமான ஒவ்வொரு சேர்க்கையின் விளைவையும் கண்டறியலாம். எனவே, இரு முக்கிய நேர்வுகளை மட்டும், அதுவும் சுருக்கமாகவே கவனிப்போம்.

(1) உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் குறைகிற அதே நேரத்தில் வேலை-நாளை நீட்டுதல்

உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் குறைவது பற்றிப் பேசுகையில், உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பை நிர்ணயிப்பவையான பண்டங்களை உற்பத்தி செய்யும் தொழில்களில் நேரிடும் குறைவையே குறிப்பிடுகிறோம்; உதாரணமாக நிலத்தின் வளமை குறைவதாலும், அதற்கொப்ப அதன் விளைபொருட்கள் கிராக்கியாவதாலும் ஏற்படுவது போன்ற குறைவையே குறிப்பிடுகிறோம். வேலை-நாளை 12 மணி நேரமாகவும், அதனால் படைக்கப்படும் மதிப்பை 6 ஷில்லிங்காகவும் கொள்வோம்; இந்த 6 ஷில்லிங்கில் ஒரு பாதி உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பை மாற்றிடு செய்வதாகவும், மறு பாதி உபரி-மதிப்பாய் அமைவதாகவும் கொள்வோம். நிலத்தில் விளையும் பொருட்களின் கிராக்கி அதிகரித்ததால் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு 3 ஷில்லிங்கிலிருந்து 4 ஷில்லிங்காய் உயர்வதாகவும், ஆகவே அவசிய-உழைப்பு நேரம் 6 மணி நேரத்திலிருந்து 8 மணி நேரமாய் உயர்வதாகவும் கொள்வோம். வேலை-நாளின் கால அளவில் மாற்றமேதும் இல்லையென்றால், உபரி-உழைப்பு 6 மணி நேரத்திலிருந்து 4 மணி நேரமாகவும் உபரி-மதிப்பு 3 ஷில்லிங்கிலிருந்து 2 ஷில்லிங்காகவும் குறையும். வேலை-நாள் 2 மணி நேரம்—அதாவது 12 மணி நேரத்திலிருந்து 14 மணி நேரமாக—நீட்டப்படுவதானால், உபரி-உழைப்பு 6 மணி நேரமாகவும், உபரி-மதிப்பு 6 ஷில்லிங்காகவும் இருக்க, உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்புடன் (இம்மதிப்பு அவசிய-உழைப்பு நேரத்தால் அளவிடப்படுகிறது) ஒப்பிடுகையில் உபரி-மதிப்பு குறைகிறது. வேலை-நாள் 4 மணி நேரம் நீட்டப்படுவதானால், அதாவது 12 மணி நேரத்திலிருந்து 16 மணி நேரமாக நீட்டப்படுவதானால், உபரி-மதிப்பு, உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு ஆகியவற்றின்—உபரி-உழைப்பு, அவசிய-உழைப்பு ஆகியவற்றின்—விகிதாசாரப் பருமன்கள் மாறாதிருக்க, உபரி-மதிப்பின் அறுதிப் பருமன் 3 ஷில்லிங்கிலிருந்து 4 ஷில்லிங்காகவும், உபரி-உழைப்பின் அறுதிப் பருமன் 6 மணி நேரத்திலிருந்து 8 மணி நேரமாகவும் உயர்கின்றன. $3\frac{1}{3}$ சதவீத உயர்வாகும் இது. ஆகவே, உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் குறைகிற

அதே நேரத்தில் வேலை-நாளை நீட்டும் போது, உபரி-மதிப்பின் ஒப்பீட்டுப் பருமன் குறைந்தாலும் அதன் அறுதிப் பருமன் மாறாது இருக்கலாம்; அதன் அறுதிப் பருமன் அதிகரித்தாலும் ஒப்பீட்டுப் பருமன் மாறாது இருக்கலாம்; போதுமான அளவு வேலை-நாளை நீட்டினால், இரண்டுமே அதிகரிக்கலாம்.

1799க்கும் 1815க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், மளிகைப் பொருட்களின் விலையேற்றம் இங்கிலாந்தில் பெயரளவுக் கூலி உயர்வுக்கு இட்டுச் சென்றது; ஆனாலும் உண்மைக் கூலி (வாழ்க்கையின் அவசியத் தேவைப் பண்டங்களின் வாயிலாக வெளியிடப் படுவது) சரிந்தது. இந்த உண்மையிலிருந்து, விவசாய உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனில் ஏற்பட்ட குறைவே உபரி-மதிப்பு வீதத்தில் வீழ்ச்சியை உண்டாக்கியது என்ற முடிவுக்கு வெஸ்ட்டும் ரிக்கார்டோவும் வந்தனர்; தாம் கற்பனையில் அனுமானித்துக் கொண்ட ஒரு நிலைமையை ஆரம்பமாய்க் கொண்டு, இவ்வாறு அவர்கள் கூலி, இலாபம், வாடகை இவற்றின் ஒப்பீட்டுப் பருமன்கள் பற்றிய முக்கிய ஆய்வுகளைச் செய்தனர். ஆனால், அந்த நேரத்தில், உழைப்பின் மும்முரம் அதிகரித்ததாலும், வேலை-நாள் நீட்டப்பட்டதாலும் அறுதிப் பருமன், ஒப்பீட்டுப் பருமன் இரு வகையிலும் உபரி-மதிப்பு அதிகரித்திருந்தது என்பதே மெய். உழைப்பு நேரத்தை நீட்டிக்கும் உரிமை அக்கிரமமான அளவுக்கு நிலைநாட்டப் பெற்றது இந்தக் காலத்தில்தான்;¹⁸ அதிவேக மூலதனத் திரட்டல்

¹⁸ "தானியமும் உழைப்பும் கைகோத்து நடைபோடுவது அரிதாயினும், ஒரு வரம்புக்கு அப்பால் அவற்றைப் பிரித்திட முடியாது என்பது கண்கூடு. சாட்சியத்தில்" (அதாவது 1814-15 பாராளுமன்ற விசாரணைக் குழுவின் முன்னர்) "குறிப்பிட்டுள்ள கூலி வீழ்ச்சியை உண்டாக்கும் கிராக்கிக் காலங்களில் உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் மிதமிஞ்சிப் பாடுபட்டு உழைக்கின்றனர். தனியாட்களைப் பொறுத்த வரை, இது பாராட்டத்தக்கதே; நிச்சயமாக மூலதனத்தின் வளர்ச்சிக்குச் சாதகமானதே. ஆனால் மனிதாபிமானமுள்ள யாருமே இப்படி ஓயாமல் ஒழியாமல் உழைப்பதைக் காண விழையார். இவை மிதமிஞ்சிப் போவதை விரும்பார். தற்காலிக உதவி என்ற முறையில் இது வியக்கத்தக்கதுதான். ஆனால், இவை ஓயாமல் ஒழியாமல் செயல்படுவதால் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகள், ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்கள் அந்நாட்டினது உணவு இருப்பின் கடைக்கோடி வரம்புகளுக்குத் தள்ளப்படுவதால் ஏற்படும் விளைவுகளைப் போன்றே இருக்கும்." (மால்தஸ்: "வாடகையின் இயல்பும் முன்னேற்றமும் பற்றிய ஆய்வு." லண்டன், 1815, பக்கம் 48, குறிப்பு.) ரிக்கார்டோவும் ஏனையோரும் பிரபலமான உண்மைகளைக் கவனியாமல் வேலை-நாளின் கால அளவு மாறாதிருப்பதை அவர்கள் களது எல்லா ஆய்வுகளுக்கும் ஆதாரமாகக் கொண்டதற்கு மாறாக, உழைப்பு நேரத்தை நீட்டுவதற்கு முக்கியத்துவம் அளித்ததற்கான சகல பெருமையும் மால்தஸ்க்கே உரித்தாகியது. இவ்வண்மையை அவர் தமது பிரசுரத்தில் வேரோரிடத்தில் சுட்டிக் காட்டுகிறார். ஆனால் மால்தஸ் பழமைவாதச் சக்திகளுக்குப் பணி புரிந்தவர். வேலை-நாளை வரம்பின்றி நீட்டுவது—இயந்திர சாதனத்தின் அசாதாரண வளர்ச்சி, பெண்களையும் குழந்தைகளையும் சுரண்டதல் ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து—தொழிலாளி வர்க்கத்தில் கணிசமானதொரு பகுதியைத் தவிர்க்க முடியாதவாறு "தேவைக்கதிகமானதாய்" (குறிப்பாக யுத்த காலம் முடிந்த பிறகும்) ஆக்கிற்று, உலகச் சந்தைகளில் இங்கிலாந்தின் ஏகபோகம் ஒழிந்த பிறகும் ஆக்குகிறது என்பதைப் பார்க்க முடியாதவாறு அச்சக்திகள் அவரது கண்ணை மறைத்தன. இந்த "மிகை மக்கள்தொகைக்கு" முதலாளித்துவப்

ஒரு புறம், வக்கற்ற வறுமை நிலை மறு புறம்—இவை குறிப்பிடத் தக்க இயல்புகளாய் விளங்கியது இந்தக் காலத்தில்தான்.¹⁹

(2) உழைப்பின் மும்முரமும் உற்பத்தித் திறனும் அதிகரிக்கிற அதே நேரத்தில் வேலை-நாளாகக் குறுக்குதல்

உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் அதிகரித்தாலும், மும்முரம் அதிகரித்தாலும், விளைவு ஒரே மாதிரியானதே. இரண்டில் எது அதிகரித்தாலும், குறிப்பிட்ட காலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பண்டங்களின் திரள் அதிகமாகிறது. எனவே, தொழிலாளிக்கு அவரது வாழ்வு சாதனங்களையோ அவற்றின் சமதையையோ உற்பத்தி செய்யத் தேவைப்படும் வேலை-நாட்பகுதி குறுகிப் போகிறது. வேலை-நாளின் குறைந்தபட்ச கால அளவு இந்த அவசியமான, ஆனால் சுருங்கத்தக்க வேலை-நாட்பகுதியால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. வேலை-நாள் முழுவதுமே இந்தப் பகுதியின் கால அளவாகச் சுருங்குவதானால், உபரி-உழைப்பு மறைந்து போய் விடும்; மூலதனத்தின் ஆளுகையில் இப்படி நிகழ வாய்ப்பே இல்லை. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி வடிவத்தை இல்லா தொழிப்பதன் மூலம் மட்டுமே, வேலை-நாளின் கால அளவை அவசிய-உழைப்பு நேரமாகக் குறைக்கலாம். ஆனால் அந்நிலையிலும் கூட அவசிய-உழைப்பு நேரத்தின் வரம்புகள் விரிந்து செல்லும். ஒரு புறம் ஏனெனில், “வாழ்வுச் சாதனங்கள்” என்ற கருத்து கணிசமாக விரிவடையும்; தொழிலாளி முற்றிலும் வேறுவிதமான வாழ்க்கைத் தரத்தைக் கோருவார். மறு புறம் ஏனெனில், இப்போது உபரி-உழைப்பாக இருப்பதன் ஒரு பகுதி—அதாவது சேம வைப்புக்கும் திரட்டலுக்குமான நிதியை உண்டாக்கும் உழைப்பு—அப்போது அவசிய-உழைப்பாகக் கணக்கிடப்படும்.

உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகரிக்கிறதோ, வேலை-நாளாக அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு குறுக்கலாம்.

பொருளுற்பத்தியின் வரலாற்று விதிகளைக் காரணமாய்க் காட்டுவதற்கு பதில் முக் காலத்துக்குமான இயற்கை விதிகளைக் காரணமாய்க் காட்டுவதுதான் சரியான பாதிரியாகிய மால்தல் வழிபட்ட ஆளும் வர்க்கங்களது நலன்களுக்கு வசதியாகவும் உகந்ததாகவும் இருந்தது.

19 “யுத்த காலத்தில் மூலதனப் பெருக்கம் ஏற்படுவதற்கு ஒரு பிரதானக் காரணமாக, எந்தச் சமுதாயத்திலும் மிக அதிகத் தொகையினரான உழைக்கும் வர்க்கத்தினரின் கூடுதலான உழைப்பைச் சொல்லலாம், இல்லாமையால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் கூடுதலான இன்னல்களையும் சொல்லலாம். வறுமை நெருக்கியதால், மேலும் அதிகமான பெண்களும் குழந்தைகளும் கடின உழைப்பு நிறைந்த வேலைகளில் சேர வேண்டியதாயிற்று; இதே காரணத்தால் பழைய தொழிலாளர்கள் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்காக மேலும் அதிகமாய்த் தமது நேரத்தைச் செலவிட வேண்டியதாயிற்று.” (“அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய கட்டுரைகள்; இப்போதைய தேசத் துன்பத்தின் பிரதானக் காரணங்கள்.” லண்டன், 1830, பக்கம் 248.)

வேலை-நாள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு குறுக்கப்படுகிறதோ, உழைப்பின் மும்முரத்தை அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அதிகரிக்கலாம். சமூகக் கண்ணோட்டத்தில், உழைப்புச் சிக்கனம் அதிகரிக்கும் அதே விகிதத்தில் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் அதிகரிக்கிறது; உற்பத்திச் சாதனங்களின் சிக்கனம் மட்டுமல்ல, பயனற்ற உழைப்பை முற்றாகத் தவிர்ப்பதும் கூட உழைப்புச் சிக்கனம் என்பதில் அடங்கும். முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை ஒரு புறம் ஒவ்வொரு தனித் தொழிலிலும் சிக்கனத்தை அமலாக்கும் அதே நேரத்தில், மறு புறம், தன் அராஜகப் போட்டி முறையால், உழைப்புச் சக்தியும் சமுதாய உற்பத்திச் சாதனங்களும் அக்கிரமமான விதத்தில் விரயம் செய்யப்படும் நிலையைத் தோற்றுவிக்கிறது. இப்போது இன்றியமையாதவை என்றாலும், தம்மளவில் தேவையில்லாத உத்தியோகங்கள் ஏராளமாய்த் தோற்றுவிக்கப்படுவது பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம்.

உழைப்பின் மும்முரமும், உற்பத்தித் திறனும் குறிப்பிட்டதாய் இருக்கையில், வேலையானது சமுதாயத்தின் உடல்திறனுள்ள உறுப்பினர்கள் அனைவரிடையிலும் மேலும் மேலும் சமமாய்ப் பிரிக்கப்படுவதற்கேற்ப, இயற்கையால் அவசியமாக்கப்படும் உழைப்பின் கமையை சமுதாயத்தின் குறிப்பிட்ட ஒரு அடுக்கு தன் தோளி லிருந்து பிறிதொரு அடுக்கின் தோளுக்கு மாற்ற மேலும் மேலும் சக்தியற்றதாக்கப்படுவதற்கேற்ப, பொருளுற்பத்திக்காக சமுதாயம் செலவிட வேண்டிய நேரம் மேலும் மேலும் குறைந்து செல்லும்; ஆதலால் தனியாள் அறிவுத் துறையிலும் சமூகத் துறையிலும் தடையின்றி வளர்ச்சி பெறுவதற்குக் கிடைக்கும் நேரம் மேலும் மேலும் கூடிச் செல்லும். ஆனால், வேலை-நாள் இப்படிக் குறுக்கப்படுவதற்கு ஓர் இறுதி வரம்பு உண்டு; உழைப்பு சகலருக்குமான ஒன்றாகும் போது இந்த வரம்பு வரப்பெறுகிறது. முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில், பெருந்திரளான மக்களின் ஆயுட்காலம் முழுவதையும் உழைப்பு நேரமாக மாற்றுவதன் மூலம், ஒரு வர்க்கத்துக்கு வெட்டிப் பொழுது கிடைக்க வழி செய்யப்படுகிறது.

அத்தியாயம் XVIII

பல்வேறு உபரி-மதிப்பு வீதச் சூத்திரங்கள்

உபரி-மதிப்பு வீதம் பின்வரும் சூத்திரங்களால் குறிக்கப்படுகிறது என்பதைப் பார்த்தோம்:

$$I. \frac{\text{உபரி-மதிப்பு}}{\text{மாறும்-மூலதனம்}} \left(\frac{a}{v} \right) = \frac{\text{உபரி-மதிப்பு}}{\text{உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு}} = \frac{\text{உபரி-உழைப்பு}}{\text{அவசிய-உழைப்பு}}$$

மூன்றாவது சூத்திரத்தில் மதிப்புகள் உற்பத்தி செய்யப்படும் நேரங்களின் விகிதமாகக் காட்டப்படுவதை முதல் இரண்டும் மதிப்புகளின் விகிதமாகக் காட்டுகின்றன. ஒன்றுக்கொன்று மாற்றாய் அமையும் இந்தச் சூத்திரங்கள் கண்டிப்பான விதத்தில் திட்டவட்டமாகவும் சரியாகவும் உள்ளன. எனவே, தொல்சீர் அரசியல் பொருளாதாரத்தில் அவை உணர்வுபூர்வமாக இல்லா விட்டாலும் சாராம்சத்தில் வகுத்தளிக்கப்படக் காண்கிறோம். அங்கே பின்வரும் வழிச் சூத்திரங்களைச் சந்திக்கிறோம்:

$$II. \frac{\text{உபரி-உழைப்பு}}{\text{வேலை-நாள்}} = \frac{\text{உபரி-மதிப்பு}}{\text{உற்பத்திப் பொருளின் மதிப்பு}} = \frac{\text{உபரி-உற்பத்திப் பொருள்}}{\text{மொத்த உற்பத்திப் பொருள்}}$$

இங்கு ஒரே விகிதம் உழைப்பு நேரங்களின் விகிதமாக, அந்த உழைப்பு நேரங்கள் உருக்கொண்டிருக்கும் மதிப்புகளின் விகிதமாக, அந்த மதிப்புகள் நிலவுகிற உற்பத்திப் பொருட்களின் விகிதமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. “உற்பத்திப் பொருளின் மதிப்பு” என்பதன் மூலம் உற்பத்திப் பொருளினது மதிப்பின் மாறாய் பகுதியை நீக்கி, விட்டு ஒரு வேலை-நாளில் புதிதாகப் படைக்கப்படும் மதிப்பு மட்டுமே குறிக்கப்படுகிறது என்பதைக் கூறத் தேவையில்லை.

இந்தச் சூத்திரங்கள் (II.) அனைத்திலும், உழைப்புச் சுரண்டலின் உள்ளபடியான கடுமை அல்லது உபரி-மதிப்பு வீதம் சரியாகத் தெரிவிக்கப்படவில்லை. வேலை-நாள் 12 மணி நேரம் எனக் கொள்வோம், அப்போது, முந்தைய எடுத்துக்காட்டுகளில் செய்து

கொண்ட அதே அனுமானங்களைச் செய்து கொண்டால், உழைப்புச் சுரண்டலின் மெய்யான கடுமை பின்வரும் விகிதங்களில் குறிக்கப் பெறுகிறது:

$$\frac{6 \text{ மணி நேர உபரி-உழைப்பு}}{6 \text{ மணி நேர அவசிய-உழைப்பு}} = \frac{3 \text{ ஷில்லிங் உபரி-மதிப்பு}}{3 \text{ ஷில்லிங் மாறும்-மூலதனம்}} = 100\%.$$

சூத்திரங்கள் || இலிருந்து பெறப்படுவது முற்றிலும் வேறானது:

$$\frac{6 \text{ மணி நேர உபரி-உழைப்பு}}{12 \text{ மணி நேர வேலை-நாள்}} = \frac{3 \text{ ஷில்லிங் உபரி-மதிப்பு}}{6 \text{ ஷில்லிங் படைத்த மதிப்பு}} = 50\%.$$

இந்த வழிச் சூத்திரங்கள் மெய்யாக வெளியிடுவது, வேலை-நாள் அல்லது அந்த வேலை-நாளில் உற்பத்தி செய்யப்படும் மதிப்பு முதலாளிக்கும் தொழிலாளிக்குமிடையே பங்கிடப்படும் விதத்தையே. இந்தச் சூத்திரங்களை மூலதனம் தற்பெருக்கமடையும் வீதத்தின் நேரடித் தெரிவிப்புகளாகக் கொண்டால் உபரி-உழைப்பு அல்லது உபரி-மதிப்பு ஒருபோதும் 100 சதவீதத்தை எட்ட முடியாது என்ற தவறான விதி செல்லத்தக்கதாகி விடும்.²⁰ உபரி-உழைப்பு வேலை-நாளின் ஈவுப் பகுதியே என்பதால், அல்லது

²⁰ இதற்கு உதாரணம்: "Dritter Brief an v. Kirchmann von Rodbertus. Widerlegung der Ricardo'schen Lehre von der Grundrente und Begründung einer neuen Rententheorie." பெர்லின், 1851. இந்தக் கடிதத்தை பிறகு பார்ப்போம். வாடகை பற்றிய அதன் தவறான தத்துவத்தையும் மீறி அது முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் தன்மையைக் கண்டு கொள்கிறது. [3 ஆம் ஜெர்மன் பதிப்பில் எங்கெல்லும் குறிப்பு. — மார்க்ஸ் அவரது முன்னோர்களிடம் மெய்யான முன்னேற்றம் அல்லது புதிய, நல்ல கருத்துகள் இருக்கக் கண்ட போதெல்லாம் அவர்களை எவ்வளவு சாதகமான முறையில் மதிப்பிட்டார் என்பதை இதிலிருந்து அறியலாம். மார்க்ஸின் மேற்கண்ட அங்கீகாரத்தை ஓரளவு கட்டுப்படுத்த வேண்டியுள்ளது என்பது கு. மெய்ருக்கு ரோட்பெர்ட்டுஸ் எழுதிய கடிதங்கள் பிற்பாடு பிரசுரமானதும் தெரியலாயிற்று. அந்தக் கடிதங்களில் பின்வரும் வாசகம் இடம் பெறுகிறது: "மூலதனத்தை உழைப்பிடமிருந்து காப்பாற்றினால் போதாது; மூலதனத்திடமிருந்தே காப்பாற்ற வேண்டும்; தொழில் துறை முதலாளியின் செயல்களை அவரிடம் அவரது மூலதனத்தோடு சேர்த்து ஒப்படைக்கப் பட்டிருக்கும் பொருளாதார, அரசியல் பணிகளாகக் கருதுவதும் அவரது இலாபத்தை ஒருவிதமான சம்பளமாகக் கருதுவதுமே இதற்கான வழி; ஏனென்றால் இது வரை வேறு எந்த சமுதாய ஒழுங்கமைப்பையும் நாமறியோம். ஆனால் சம்பளத்தை முறைப்படுத்தலாம்; கூலியிலிருந்து அதிகப்படியாக எடுத்துக் கொண்டால், அதைக் குறைக்கவும் செய்யலாம். சமுதாயத்தினுள் மார்க்ஸின் படையெடுப்பை — அவரது புத்தகத்தை இப்படி அழைப்பேன் — தடுக்க வேண்டும்.... மொத்தத்தில், மார்க்ஸின் நூல் மூலதனம் பற்றிய ஆராய்ச்சி என்பதைக் காட்டிலும், மூலதனத்தின் இப்போதைய வடிவத்துக்கெதிரான சொற்போரே; இவ்வடிவத்தை அவர் மூலதனமென்ற கருத்தினதோடு குழப்பிக் கொள்கிறார்." ("Briefe, &c., von Dr. Rodbertus-Jagetow, herausgg. von Dr. Rud. Meyer," பெர்லின், 1881, பாகம் I, பக்கம் 111. ரோட்பெர்ட்டுஸின் 48 ஆவது கடிதம்.) ரோட்பெர்ட்டுஸ் அவரது "சமுதாயக் கடிதங்களில்" நடத்திய துணிச்சலான தாக்குதல் கேட்டுக் கேட்டுக் காது புளித்த இப்படிப்பட்ட சித்தாந்தப் பேச்சுகளாய் இறுதியில் சிறுத்துப் போயிற்று.]

உபரி-மதிப்பு படைக்கப்பட்ட மதிப்பின் ஈவுப் பகுதியே என்பதால் உபரி-உழைப்பு எப்போதுமே வேலை-நாளை விடக் குறைவாய் இருந்தாக வேண்டும், அல்லது உபரி-மதிப்பு எப்போதுமே படைக்கப்பட்ட மொத்த மதிப்பை விடக் குறைவாய் இருந்தாக வேண்டும். ஆயினும் 100:100 என்ற விகிதத்தை அடைய வேண்டுமானால் அவை சமமாய் இருக்க வேண்டும். முழு நாளும் (அதாவது எந்த ஒரு வாரத்தின் அல்லது ஆண்டின் சராசரி நாளும்) உபரி-உழைப்புக்கே போய் விட வேண்டுமானால், அவசிய-உழைப்பு பூஜியமாகி விட வேண்டும். ஆனால், உபரி-உழைப்பு அவசிய-உழைப்பையே சார்ந்திருப்பதால், அவசிய-உழைப்பு மறைந்து போனால் உபரி-உழைப்பும் மறைந்து போகிறது. எனவே, $\frac{\text{உபரி-உழைப்பு}}{\text{வேலை-நாள்}}$ அல்லது $\frac{\text{உபரி-மதிப்பு}}{\text{படைத்த மதிப்பு}}$ என்ற விகிதம் $\frac{100}{100}$ என்ற வரம்பை ஒருபோதும் அடைய முடியாது; $\frac{100+x}{100}$ என்ற நிலைக்கு உயர்வது பற்றி நினைக்கவே முடியாது. உபரி-மதிப்பு வீதம், அதாவது உழைப்புச் சுரண்டலின் கடுமை அப்படிப்பட்டதன்று. உதாரணமாக, எல். டி. லவெர்ன் என்பவரின் மதிப்பீட்டை எடுத்துக் கொள்வோம்; இதன் படி, ஆங்கிலேய விவசாயத் தொழிலாளி விளை பொருளில்²¹ அல்லது அதன் மதிப்பில் $\frac{1}{4}$ பங்கு மட்டுமே பெறுகிறார்; மறு புறம், முதலாளி (சாகுபடியாளர்) $\frac{3}{4}$ பங்கு பெறுகிறார்; கொள்ளைப் பொருள் இதன் பிறகு முதலாளிக்கும் நிலவுடைமையாளருக்கும் ஏனையவர்களுக்குமிடையே எப்படிப் பங்கிடப்படுகிறது என்பதை நாம் ஆராயவில்லை. ஆங்கிலேய விவசாயத் தொழிலாளியின் உபரி-உழைப்புக்கும் அவரது அவசிய-உழைப்புக்கும் உள்ள விகிதம் 3:1 ஆகிறது; அதாவது சுரண்டல் வீதம் 300% ஆகிறது.

வேலை-நாளை அளவில் மாறாத ஒன்றாய்க் கொள்ளும் பிடித்தமான பழக்கம் சூத்திரங்கள் ஈஐக் கையாண்டு நிலையானதாயிற்று. ஏனென்றால் இச்சூத்திரங்களில் எப்போதுமே உபரி-உழைப்பு குறிப்பிட்ட கால அளவுள்ள வேலை-நாளாடல் ஒப்பிடப்படுகிறது. உற்பத்தி செய்யப்பட்ட மதிப்பைப் பங்கிடுவதே பிரத்தியேக நோக்கமாய் இருக்கும் போது இவ்வாறுதான் நடைபெறுகிறது. குறிப்பிட்ட மதிப்பில் ஏற்கெனவே ஈடேற்றம் பெற்ற வேலை-நாள் குறிப்பிட்ட கால அளவுள்ள நாளாகவே இருந்தாக வேண்டும்.

உபரி-மதிப்பையும் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பையும் படைக்கப்பட்ட மதிப்பின் பின்னங்களாக காட்டுவது பழக்கமாயுள்ளது; இது

²¹ முன்னீடு செய்யப்பட்ட மாறா-மூலதனத்தை மட்டும் மாற்றீடு செய்திடும் உற்பத்திப் பொருட்பகுதி இந்தக் கணக்கீட்டில் சேர்க்காமல் விடப்படுவது மெய்தான். இங்கிலாந்தின் புகழ்பாடியான எல். டி. லவெர்ன் முதலாளியின் பங்கு மிகக் குறைவு என்று மதிப்பிட விரும்புகிறாரே தவிர, மிக அதிகம் என்றல்ல.

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையிலிருந்தே உதித்தெழுகிற ஒரு பழக்கம். இதன் உட்கருத்தை பிற்பாடு வெளிப்படுத்துவோம். மூலதனத்துக்கே உரித்தான ஒரு காரியத்தை—அதாவது உயிருள்ள உழைப்புச் சக்திக்கு மாறும்—மூலதனத்தைப் பரிவர்த்தனை செய்து இதன் விளைவாகத் தொழிலாளியை உற்பத்திப் பொருளிலிருந்து விலக்கி ஒதுக்குவதை—இப்பழக்கம் மூடி மறைக்கிறது. உண்மையில் நடப்பதைத் தெரிவிப்பதற்கு பதில் தொழிலாளியும் முதலாளியும் சேர்ந்து உற்பத்திப் பொருளின் ஆக்கத்துக்கு அவரவரும் பங்களிக்கும் வெவ்வேறு கூறுகளுக்கேற்ப அவ்வுற்பத்திப் பொருளைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளும்²² கூட்டமைவின் பொய்யான தோற்றம் உண்டாக்கப்படுகிறது.

மேலும், சூத்திரங்கள் IIஐ எந்த நேரத்திலும் மீண்டும் சூத்திரங்கள் Iஆக மாற்றி விடலாம். எடுத்துக்காட்டாக, 6 மணி நேர உபரி-உழைப்பு என்பது நம்மிடமிருந்தால் அவசிய-12 மணி நேர வேலை-நாள் உழைப்பு நேரம் 12 மணி நேரத்திலிருந்து 6 மணி நேர உபரி-உழைப்பைக் கழித்து வருவதாகும் என்பதால் பின்வரும் முடிவு பெறப்படுகிறது:

$$\frac{6 \text{ மணி நேர உபரி-உழைப்பு}}{6 \text{ மணி நேர அவசிய-உழைப்பு}} = \frac{100}{100}$$

மூன்றாவது சூத்திரம் ஒன்று உண்டு; இதை நான் முன்பே சில சந்தர்ப்பங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளேன்:

$$\text{III. } \frac{\text{உபரி-மதிப்பு}}{\text{உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு}} = \frac{\text{உபரி-உழைப்பு}}{\text{அவசிய-உழைப்பு}} = \frac{\text{ஊதியமிலா உழைப்பு}}{\text{ஊதிய உழைப்பு}}$$

நாம் மேலே செய்த ஆய்வுகளுக்குப் பின்னர், ஊதியமிலா உழைப்பு என்ற சூத்திரம் முதலாளி விலை கொடுப்பது உழைப்புக்கே தவிர உழைப்புச் சக்திக்கன்று என்னும் தவறான முடிவுக்கு யாரையும் இட்டுச் செல்லாது. இந்தச் சூத்திரம் $\frac{\text{உபரி-உழைப்பு}}{\text{அவசிய-உழைப்பு}}$ என்பதன் ஜனரஞ்சக வடிவமே ஆகும். முதலாளி உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பைத் தந்து (அதன் மதிப்பும் விலையும் ஒன்றெனக் கொண்டால்),

²² முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் நன்கு வளர்ச்சி பெற்ற வடிவங்கள் அனைத்தும் கூட்டு-வேலையின் வடிவங்களாய் இருத்தலால், அவற்றிலடங்கிய பகை நிலையை ஒதுக்கி விட்டு, ஏதோ ஒரு விதமான சந்தர்ப்பக் கூட்டமைவாக வார்த்தை ஜாலம் புரிந்து மாற்றுவது சுலபத்திலும் சுலபம்தான். "De l'Esprit d'Association dans tous les interets de la communautè." பாரிஸ், 1818 என்னும் நூலில் அ. டெ லபோர்டு இதைத்தான் செய்கிறார். அடிமையுடைமை உறவுகளையும் கூட இப்படி மாயாஜாலம் புரிந்து மாற்றிக் காட்டி சில சமயம் வெற்றியும் பெறுகிறார் அமெரிக்க நாட்டு ஹெ. கேரி.

பதிலுக்கு உயிருள்ள உழைப்புச் சக்தியின் பயன்பாட்டைப் பெற்றுக் கொள்கிறார். அவரது அனுபோகம் இரு பொழுதுகளில் நிகழ்கிறது. முதற்பொழுதில் தொழிலாளி அவரது உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பிற்குச் சமமான மதிப்பை மட்டும் உற்பத்தி செய்கிறார்; அதாவது அதன் சமதையை உற்பத்தி செய்கிறார். இவ்வாறு முதலாளி, உழைப்புச் சக்தியின் விலையை முன்னீடு செய்வதற்குப் பிரதியாக, அதே விலையுள்ள உற்பத்திப் பொருளைப் பெறுகிறார். அவ்வற்பத்திப் பொருளை நேரே சந்தையில் வாங்கினால் எப்படியோ, அப்படியே இதுவும். இரண்டாம் பொழுது உபரி-உழைப்பின் பொழுதாகும். இப்பொழுதில் உழைப்புச் சக்தியின் அனுபோகம் முதலாளிக்கு செலவில்லாமலே ஒரு மதிப்பைப் படைத்துக் கொடுக்கிறது.²³ உழைப்புச் சக்தியின் இந்த அனுபோகம் அவருக்கு இலவசமாகக் கிடைக்கிறது. இந்த அர்த்தத்திலேயே உபரி-உழைப்பை ஊதியமிலா உழைப்பு என்றழைக்கலாம்.

எனவே, மூலதனம் என்பது, ஆதாம் ஸ்மித் சொல்வது போல் உழைப்பின் மீதான ஆதிக்கம் மட்டுமன்று. சாராம்சத்தில் அது ஊதியமிலா உழைப்பின் மீதான ஆதிக்கமாகும். உபரி-மதிப்பு அனைத்துமே, -பிற்பாடு அது (இலாபம், வட்டி, வாடகை இவற்றில்) எவ்வுருவம் தரிப்பதானாலும், சாராம்சத்தில் ஊதியமிலா உழைப்பின் பொருளாக்கம்தான். மூலதனத்தின் தற்பெருக்கம் என்பதன் இரகசியம் குறிப்பிட்ட அளவிலான பிறரது ஊதியமிலா உழைப்பின் அனுபோகத்தில் அடங்கியிருப்பது தெரிகிறது.

²³ பிசியோக்கிராட்டுகள் உபரி-மதிப்பின் மருமத்தை வெளிப்படுத்த முடியவில்லை என்ற போதிலும், ஒரு விஷயம் அவர்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்திருந்தது; அதாவது அது "விருப்பம் போல் பயன்படுத்தக் கூடிய சுயேச்சையான செல்வமாகும்; இதனை அவர் (உடைமையாளர்) வாங்கவில்லை என்றாலும் விற்கிறார்." (துர்கோ: "Reflexions sur la Formation et la Distribution des Richesses," பக்கம் 11.)

பகுதி VI

கூலி

அத்தியாயம் XIX

**உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பும்,
அதோடு விலையும் கூலியாக மாற்றமடைதல்**

முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் மேற்பரப்பில், தொழிலாளியின் கூலியானது உழைப்பின் விலையாக, குறிப்பிட்ட அளவு உழைப்புக் காசுச் செலுத்தப்படும் குறிப்பிட்ட அளவு பணமாகத் தோற்ற மளிக்கிறது. இவ்விதம் உழைப்பின் மதிப்பு என்கிறார்கள்; அதன் பணவழித் தெரிவிப்பை அதன் அவசிய விலை அல்லது இயற்கை விலை என்கிறார்கள். மறு புறம், உழைப்பின் சந்தை விலைகள், அதாவது அதன் இயற்கை விலைக்கு மேலும் கீழும் ஊசலாடும் விலைகள் என்கிறார்கள்.

ஆனால் சரக்கின் மதிப்பு என்பதென்ன? அதன் உற்பத்தியில் செலவிடப்பட்ட சமுதாய உழைப்பின் புறவய வடிவமே. இந்த மதிப்பின் அளவினை அளப்பது எப்படி? அதில் அடங்கியுள்ள உழைப்பின் அளவைக் கொண்டே. அப்படியானால், உதாரணமாக 12 மணி நேர வேலை-நாளின் மதிப்பை நிர்ணயிப்பது எப்படி? 12 மணி நேர வேலை-நாளில் அடங்கியுள்ள 12 வேலை-மணிகளைக் கொண்டே. கூறியது கூறும் அபத்தமே இது.²⁴

²⁴ "திரு ரிக்கார்டோ, உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்தப்படும் உழைப்பின் அளவைப் பொறுத்ததே மதிப்பு என்ற தமது கோட்பாட்டுக்கு ஆபத்து உண்டாக்குவதாய் முதற் பார்வைக்குத் தெரியும் படியான ஒரு சங்கடத்தையும் சாதாரியமாய்த் தவிர்க்கிறார். இந்தக் கோட்பாட்டைக் கறாராகப் பிரயோகித்தால், உழைப்பின் மதிப்பு அதை உற்பத்தி செய்வதில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட உழைப்பின் அளவைப் பொறுத்ததாகிறது. இது தெளிவாகவே அபத்தமானது. ஆகவே, திரு ரிக்கார்டோ சாதாரியம் புரிந்து, உழைப்பின் மதிப்பை கூலியை உற்பத்தி செய்வதற்குத் தேவைப்படும் உழைப்பின் அளவைப் பொறுத்ததாகக்கூறார்; அல்லது, அவரது சொற்களில் சொல்வதானால், உழைப்பின் மதிப்பு கூலியை உற்பத்தி செய்வதற்குத் தேவைப்படும் உழைப்பின் அளவால் மதிப்பிடப்பட வேண்டும் என்கிறார். கூலி என்பதற்கு, தொழிலாளிக்குத் தரப்படும் பணம் அல்லது சரக்குகளை உற்பத்தி செய்வதற்குத் தேவைப்படும் உழைப்பின் அளவு என்று பொருள் கொள்கிறார். இது எப்படியிருக்கிறது என்றால் துணியின் மதிப்பு, அதன் உற்பத்திக்குச் செலவாகும் உழைப்பின் அளவால் அல்லாமல், அந்தத் துணிக்குப் பதிலாகப் பெறப்படும் வெள்ளியின் உற்பத்திக்கு ஆகும் உழைப்பின் அளவால்

சரக்காகச் சந்தையில் விற்க வேண்டுமானால், உழைப்பானது அது விற்கப்படுமுன் கட்டாயம் இருந்தாக வேண்டும். ஆனால், தொழிலாளியால் அதைத் தன்னையல்லாத சுயேச்சையான ஏதார்த்தமாக்க முடிந்தால், அவர் விற்பது சரக்காக இருக்குமே தவிர உழைப்பாக இருக்காது.²⁵

இந்த முரண்பாடுகள் ஒரு புறமிருக்க, நேரடியாகப் பணத்தை, அதாவது ஈடேற்றம் செய்யப்பட்ட உழைப்பை உயிருள்ள உழைப்புக்குப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்வதால் நிகழ்வது என்ன? ஒன்று, முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் அடிப்படையில் மட்டுமே தங்குதடையின்றி வளர்ச்சி பெறக் கூடிய மதிப்பு விதி ஒழிந்து விடும்; அல்லது, நேரடியாகக் கூலியுழைப்பை ஆதாரமாய்ச் கொண்ட முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியே ஒழிந்து விடும். 12 மணி நேர வேலை-நாள் உதாரணமாக 6 ஷில்லிங் பண மதிப்பில் உருப்பெறுகிறது. ஒன்று, சமதைகள் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளப்படுகின்றன; அந்நிலையில், தொழிலாளி 12 மணி நேர உழைப்புக்கு 6 ஷில்லிங் பெறுகிறார். அவரது உழைப்பின் விலை அவரது உற்பத்திப் பொருளின் விலைக்குச் சமமாகிறது. இந்நிலையில், அவர் தனது உழைப்பை விலைக்கு வாங்குபவருக்காக உபரி-மதிப்பெதையும் உற்பத்தி செய்வதில்லை; இந்த 6 ஷில்லிங் மூலதனமாக மாற்றப்படுவதில்லை. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் அடிப்படையே இவ்விதம் மறைந்து விடுகிறது. ஆனால், அவர் தன் உழைப்பை விற்பதும், அவரது உழைப்பு கூலி உழைப்பாக இருப்பதும் இந்த அடிப்படையில்தான். அல்லது, அவர் 12 மணி நேர உழைப்புக்காக 6 ஷில்லிங்குக்கும் குறைவாக, அதாவது 12 மணி நேர உழைப்புக்கும் குறைவாகப் பெறுகிறார். 12 மணி நேர உழைப்பு 10, 6 மணி நேர உழைப்புக்குப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளப்படுகிறது. சமயில்லாத அளவுகளை இப்படிச் சமமாக்குவது மதிப்பு நிர்ணயிப்பை ஒழித்து விடுவது மட்டுமல்ல. தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்ளும் இந்த முரண்பாட்டை விதியாக வகுத்துரைப்பதும் முடியாத காரியம்.²⁶

கணிக்கப்படுவதாகச் சொல்வது போல் இருக்கிறது." ("மதிப்பின் இயல்பு...பற்றிய விமர்சன ஆய்வுரை," பக்கம் 50, 51.)

²⁵ "உழைப்பை சரக்கு என்பீர்களானால், அது பரிவர்த்தனையின் பொருட்டு உற்பத்தி செய்யப்பட்டு, சந்தைக்குக் கொண்டுவரப்படும் சரக்கைப் போன்றதாய் இல்லை. உழைப்பானது சந்தைக்கு வந்த பிறகே படைக்கப்படும் ஒன்று; இல்லை, படைக்கப்படுமுன்பே சந்தைக்கு வருகிற ஒன்று." ("குறிப்பிட்ட சில வார்த்தைச் சர்ச்சைகள் பற்றிய கண்ணோட்டங்கள்," பக்கம் 75, 76.)

²⁶ "உழைப்பை ஒரு சரக்காகவும், உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளான மூல தனத்தை இன்னொரு சரக்காகவும் கொண்டால், இவ்விரு சரக்குகளின் மதிப்புகளும் உழைப்பின் சம அளவுகளால் ஒழுங்கு செய்யப்படுமாயின், குறிப்பிட்ட அளவிலான உழைப்பு...அதே அளவு உழைப்பைக் கொண்டு உற்பத்தியாகிற அளவிலான மூலதனத்

அதிகமான உழைப்பைக் குறைவான உழைப்புக்குப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்வதை, ஒன்று ஈடேற்றம் செய்யப்பட்ட உழைப்பாகவும், மற்றது உயிருள்ள உழைப்பாகவும் இருக்கும் இந்த வடிவ வேறுபாட்டைக் காரணமாய்க் கொள்வதற்கில்லை.²⁷ சரக்கின் மதிப்பு உள்ளபடியே அதில் ஈடேற்றம் செய்யப்பட்டுள்ள உழைப்பின் அளவால் நிர்ணயிக்கப்படாமல், அதன் உற்பத்திக்கு அவசியமான உயிருள்ள உழைப்பின் அளவால் நிர்ணயிக்கப்படுவதால் இந்த அபத்தம் பேரபத்தமாகிறது. ஒரு சரக்கு, உதாரணமாக, 6 வேலை-மணிகளைக் குறிப்பதாய்க் கொள்வோம். அதை மூன்று மணி நேரத்தில் உற்பத்தி செய்வதற்குதவும் கண்டுபிடிப்பு ஒன்று செய்யப்பட்டால், ஏற்கெனவே உற்பத்தி செய்யப்பட்ட சரக்கின் மதிப்பே கூட சரிபாதியாய் வீழ்ச்சி அடைகிறது. முன்பு அவசியமாயிருந்த 6 மணி நேர சமுதாய உழைப்புக்குப் பதிலாய் இப்போது அது 3 மணி நேர சமுதாய உழைப்பையே குறிக்கிறது. சரக்கினது மதிப்பின் தொகை நிர்ணயிக்கப்படுவது அதன் உற்பத்திக்குத் தேவையான உழைப்பின் அளவாலேயே தவிர, அந்த உழைப்பின் ஈடேற்றம் செய்யப்பட்ட வடிவத்தால் அன்று.

பணத்தை வைத்திருப்பவரோடு சந்தையில் நேருக்கு நேர் வருவது, உண்மையில் உழைப்பல்ல, உழைப்பாளியே. உழைப்பாளி விற்பது அவரது உழைப்புச் சக்தியையே. அவரது உழைப்பு உள்ளபடியே தொடங்கியதும் அது அவருக்குச் சொந்தமானதாயில்லை. எனவே, அதனை அவர் விற்க முடியாது. உழைப்பானது மதிப்பின் சாரமும், உள்ளார்ந்த அளவையும் ஆகும்; ஆனால் அதற்கென்று மதிப்பேதுமில்லை.²⁸

“உழைப்பின் மதிப்பு” என்ற தெரிவிப்பில், மதிப்பென்ற கருத்து அறவே இல்லாதொழிக்கப்படுவது மட்டுமல்ல, உள்ளபடியே நேர்முரணானதாகவும் மாற்றப்படுகிறது. இத்தெரிவிப்பு பூமியின் மதிப்பு என்பது போல் கற்பனையான ஒன்று. ஆயினும், இந்தக் கற்பனைத் தெரிவிப்புகள் உற்பத்தி உறவுகளிலிருந்தே

துக்குப் பரிவர்த்தனையாகும். முந்தைய உழைப்பு...இப்போதைய உழைப்பால் அதே அளவுக்குப் பரிவர்த்தனை ஆகும். ஆனால் ஏனைய சரக்குகள் தொடர்பாக உழைப்பின் மதிப்பு...நிர்ணயிக்கப்படுவது உழைப்பின் சம அளவுகளால் அன்று.” (எ. கி. வேக் ஃபீல்டு, ஆதாம் ஸ்மித் எழுதிய “நாடுகளின் செல்வம்” நூலுக்கான தன் பதிப்பில், முதல் பாகம், லண்டன், 1836, பக்கம் 231, குறிப்பு.)

²⁷ “நிறைவேறிய உழைப்பை நிறைவேற வேண்டிய உழைப்புக்குப் பரிவர்த்தனை செய்யும் போதெல்லாம், பின்னவர் (முதலாளி) முன்னவரை (தொழிலாளி) விட அதிக மதிப்பைப் பெறுவார் என்று உடன்பாடு காண்பது அவசியம்.” (சமுதாய ஒப்பந்தத்தின் புதிய பதிப்பு). சிமொந்து (அதாவது சிஸ்மொந்தி), “De la Richesse Commerciale,” Geneve, 1803, பாகம் 1., பக்கம் 37.

²⁸ “உழைப்பு மதிப்பின் பிரத்தியேக அளவை...செல்வமனைத்தின் படைப்பாளி, சரக்கு அல்ல.” தாமஸ் ஹாட்ஸ்கின், “ஜனரஞ்சக அரசியல் பொருளாதாரம்,” பக்கம் 186.

உதிக்கின்றன. இவை சாராம்ச உறவுகளின் புலப்பாட்டு வடிவங்களைக் குறிக்கும் கருத்தினங்கள். பலவும் அவற்றின் தோற்றத்தில் நேர்முரணாய்க் காட்சியளிப்பது அரசியல் பொருளாதாரம் தவிர ஒவ்வொரு விஞ்ஞானத்துக்கும் பிரசித்தமானதே.²⁹

தொல்சீர் அரசியல் பொருளாதாரம் அன்றாட வாழ்க்கையிலிருந்து “உழைப்பின் விலை” என்ற கருத்தினத்தை மேற்கொண்டு விமர்சனமில்லாமல் எடுத்தாண்டு, இந்த விலை எப்படி நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்று மட்டும் கேட்டது. வேண்டல்-வழங்கல் உறவுகளில் ஏற்படுகிற மாற்றம்—ஏனைய சரக்குகள் தொடர்பாக எப்படியோ அதே போல்—உழைப்பு தொடர்பாகவும் அதன் விலையில் ஏற்படுகிற மாற்றங்களுக்கு மட்டுமே, அதாவது சந்தை விலை குறிப்பிட்ட சராசரிக்கு மேலும் கீழுமாக அவைவறும் ஊசலாட்டங்களுக்கு மட்டுமே காரணமாகிறது என்பதை அது சீக்கிரமே கண்டுகொண்டது. வேண்டலும் வழங்கலும் நேரானால், மற்றெல்லா நிலைமைகளும் மாறாதிருக்க, விலைகளின் ஊசலாட்டம் நின்று விடுகிறது. அந்நிலையில் வேண்டல்-வழங்கலை எதற்கும் காரணமாய்க் காட்ட முடிவதில்லை. வேண்டலும் வழங்கலும் சம நிலையில் இருக்கும் நேரத்தில், உழைப்பின் விலை வேண்டல்-வழங்கல் உறவைச் சாராமல் நிர்ணயிக்கப்படும் அதன் இயற்கை விலையாகும். இந்த விலை எப்படி நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்பது தான் கேள்வி. அல்லது, சந்தை விலை ஊசலாடுகிற இன்னும் நீண்டதொரு காலத்தை, உதாரணமாக ஓராண்டு காலத்தை

²⁹ மறு புறம், இவ்வாறான தெரிவிப்புகளைக் கவிதை வழக்காகக் கொண்டு சமாதானம் கூற முயல்வது இப்பகுப்பாய்வின் ஏலாமையைக் குறிப்பதாகும். எனவே தான் “உழைப்பானது ஒரு சரக்கென்ற முறையில் அல்லாமல், மதிப்புகளை உள்ளுறை நிலையில் தன்னகத்தே கொண்டிருப்பதாகக் கருதப்படுவதால்தான் மதிப்பைப் பெற்றிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. உழைப்பின் மதிப்பு என்பது உருவக வழக்கே ஆகும்” என்று புறதோன் கூறியதற்குப் பதிலளிக்கும் விதத்தில் நான் குறிப்பிட்டேன்: “உழைப்பு சரக்காய் இருப்பது கொடுமை வாய்ந்த எதார்த்தம் ஆகும்; அவர் (புறதோன்) இதனை ஓர் அலங்கார வழக்கு எங்கிறார். இவ்வாறு, இப்போது உழைப்பை ஒரு சரக்காய்க் கொண்டமைந்திருக்கும் சமுதாயத்திற்கே இனி ஓர் அலங்காரச் சொல்தான், ஓர் உருவக வழக்குதான் அடித்தளம் என்றாகிறது. சமுதாயம் தன்னைப் பிடித்துள்ள “கேடுகளை எல்லாம் ஒழித்துக் கட்ட” விரும்புகிறதா? சரி, ஒசைக்கேடான சொற்களை எல்லாம் ஒழித்துக் கட்ட வேண்டியதுதான், மொழியை மாற்ற வேண்டியதுதான். சமுதாயம் இதற்காக வேண்டி அறிஞர் பேரவைக்கு விண்ணப்பம் செய்து அதன் அகராதிக்கு ஒரு புதிய பதிப்பை வெளியிடுமாறு கேட்டால் போதும்.” (கார்ல் மார்க்ஸ், “தத்துவத்தின் வறுமை,” பக்கம் 34, 35.) மதிப்பை சிறிதும் புரிந்து கொள்ளாமலிருப்பது இயல்பாகவே இன்னும் கூட வசதியானது. அந்நிலையில் சிரமமில்லாமல் சகலத்தையும் இந்த இனத்தில் அடக்கி விடலாம். இவ்வாறு உதாரணமாக ழா. ப. லே கேட்கிறார்: “மதிப்பு” என்றால் என்ன? பதில்: “ஒன்றின் பெறுமானம் எதுவோ அது.” “விலை” என்றால் என்ன? பதில்: “ஒன்றின் மதிப்பைப் பணமாகத் தெரிவிப்பது.” “நிலத்திலான உழைப்பு...மதிப்புடையதாக இருப்பது” ஏன்? “ஏனென்றால் அதற்கு விலை குறிக்கப்படுகிறது.” எனவே, மதிப்பு என்பது ஒன்றின் பெறுமானம், நிலத்துக்கு “மதிப்பு” இருப்பது ஏனென்றால் அதன் மதிப்பு “பணமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது.” ஆனாலும், காரண காரியங்களை விளக்குவதற்கு இது மிக எளிய வழிதான்.

எடுத்துக் கொண்டால், இந்த ஊசலாட்டங்கள் ஒன்றையொன்று நேர்செய்து, மையமான சராசரி அளவு ஒன்று, ஒப்பளவில் மாறாப் பருமன் ஒன்று எஞ்சியிருக்கக் காணலாம். இயல்பாகவே, இந்தப் பருமனை ஒன்றையொன்று சரி செய்து கொள்ளும் அதன் அலைவுகளால் அன்றி வேறு விதமாகவே நிர்ணயிக்க வேண்டியிருந்தது. இந்த விலைதான் உழைப்பின் தற்செயலான சந்தை விலைகள் மீது எப்போதுமே ஆட்சி செலுத்துகிறது; அவற்றை முறைப்படுத்தி இறுதியாக நிர்ணயிக்கிறது; உழைப்பின் இந்த “அவசிய விலை” (பிசியோக்கிராட்டுகளின் சொற்களில்) அல்லது “இயற்கை விலை” (ஆதாம் ஸ்மித்தின் சொற்களில்) வேறெந்தச் சரக்கின் விலையையும் போலவே, அதன் மதிப்பின் பணவழித் தெரிவிப்பாக அன்றி வேறு எதுவாகவும் இருக்க முடியாது. இவ் விதத்தில், அரசியல் பொருளாதாரம் உழைப்பின் தற்செயலான விலைகளை ஊடகமாகக் கொண்டு உழைப்பின் மதிப்பை வந்தடையலாம் என்று நினைத்தது. வேறு எந்தச் சரக்கின் மதிப்பையும் போலவே, இந்த மதிப்பையும் உற்பத்திச் செலவால் நிர்ணயிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் உற்பத்திச் செலவு—தொழிலாளியின் உற்பத்திச் செலவு, அதாவது தொழிலாளியையே உற்பத்தி அல்லது மறுவுற்பத்தி செய்யும் செலவு—என்பது என்ன? அரசியல் பொருளாதாரம் தன்னையும் அறியாமலே ஆரம்பக் கேள்வியை விட்டு, இந்தக் கேள்வியை வந்தடைந்தது. உழைப்பின் உற்பத்திச் செலவைக் கண்டறியும் முயற்சி சுற்றிச் சுற்றி வந்ததே அல்லாமல் இம்மியளவு கூட முன்னேற முடியவில்லை. எனவே, உழைப்பின் மதிப்பென்று பொருளாதார அறிஞர்கள் கூறுவது, உண்மையில், தொழிலாளியாக உருக்கொண்டுள்ள உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பே; எப்படி இயந்திரம் வேறாகவும் அது புரிந்திடும் பணி வேறாகவும் உள்ளனவோ அது போலவே உழைப்புச் சக்தி வேறாகவும் அந்தச் சக்தி புரிந்திடும் பணியாகிய உழைப்பு வேறாகவும் உள்ளன. உழைப்பின் சந்தை விலைக்கும் அதன் மதிப்பெனப்படுவதற்கும் இடையிலான வேறுபாடு, இலாப வீதத்தோடும் உழைப்பைக் கொண்டு உற்பத்தி செய்யப்படும் சரக்குகளின் மதிப்புகளோடும் இந்த மதிப்பிற்குள்ள உறவு போன்ற வற்றில் ஆழ்ந்து போன அவர்கள், தமது பகுப்பாய்வு உழைப்பின் சந்தை விலைகளிலிருந்து அதன் ஊகமான மதிப்புக்கு இட்டுச் சென்றது மட்டுமல்லாமல், உழைப்பின் இந்த மதிப்பை உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பாக மாற்றுவதற்கும் இட்டுச் சென்று விட்டது என்பதைக் கண்டறியத் தவறி விட்டார்கள். தொல்சீர் பொருளாதாரம் தனது பகுப்பாய்வால் வரப்பெறும் இந்த முடிவினை உணரவே இல்லை. “உழைப்பின் மதிப்பு,” “உழைப்பின் இயற்கை விலை” போன்ற கருத்தினங்களை விமர்சிக்காமலே, இறுதியான வையாகவும், பரிசீலனையிலுள்ள மதிப்புறவுக்குப் பொருத்தமான

தெரிவிப்புகளாகவும் அது ஏற்றுக் கொண்டு விட்டது. இவ்விதம் அது எப்படி விடுபட முடியாத குழப்பத்திலும் முரண்பாட்டிலும் சிக்கியது என்பதையும், ஆழமாய் ஆராயாமல் புறத்தோற்றத்தை பூஜிப்பதையே கொள்கையாய்க் கொண்ட கொச்சைப் பொருளாதார அறிஞர்களின் செயற்பாடுகளுக்கு எப்படி தக்கதொரு தளம் அமைத்துக் கொடுத்தது என்பதையும் பிற்பாடு நாம் பார்ப்போம்.

அடுத்து, உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பும், அதோடு விலையும் எப்படிக் கூலியாக உருமாற்றம் அடைகின்றன என்பதைப் பரிசீலிப்போம்.

உழைப்புச் சக்தியின் ஒரு நாளை மதிப்பு தொழிலாளியின் ஆயுளில் குறிப்பிட்ட கால அளவை வைத்துக் கணக்கிடப்படுகிறது; இந்தக் கால அளவு வேலை-நாளின் குறிப்பிட்ட கால அளவைப் பொறுத்தமைகிறது. வழக்கமான வேலை-நாள் 12 மணி நேரம் என்றும், உழைப்புச் சக்தியின் ஒரு நாளை மதிப்பு 3 ஷில்லிங் என்றும், இந்த 3 ஷில்லிங் 6 மணி நேர உழைப்பு உருக்கொள்கிற மதிப்பின் பணவழித் தெரிவிப்பு என்றும் கொள்வோம். தொழிலாளிக்கு 3 ஷில்லிங் கிடைக்குமானால் 12 மணி நேரம் இயங்கும் அவரது உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு அவருக்குக் கிடைக்கிறது. இப்போது, ஒரு நாள் உழைப்புச் சக்தியின் இந்த மதிப்பு ஒரு நாள் உழைப்பின் மதிப்பாகவே தெரிவிக்கப்பட்டிருக்குமானால், பன்னிரண்டு மணி நேர உழைப்புக்கு 3 ஷில்லிங் மதிப்பு உள்ளது என்று பெறப்படுகிறது. உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு இவ்வாறு உழைப்பின் மதிப்பை நிர்ணயிக்கிறது; அல்லது, பணவழியில் தெரிவித்தால், அதன் அவசிய விலையை நிர்ணயிக்கிறது. மறு புறம், உழைப்புச் சக்தியின் விலை அதன் மதிப்பிலிருந்து வேறு படுகையில், உழைப்பின் விலையும் அதேபோல் அதன் மதிப்பு எனப்படுவதிலிருந்து வேறுபடுகிறது.

உழைப்பின் மதிப்பு என்பது உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்புக் கான ஒவ்வாத தெரிவிப்பே ஆகும் என்பதால், உழைப்பின் மதிப்பு எப்போதுமே அது உற்பத்தி செய்கிற மதிப்பை விடக் குறைவாகவே இருக்கும் என்பது தெளிவு; முதலாளி எப்போதுமே உழைப்புச் சக்தியை, அதன் மதிப்பின் மறுவுற்பத்திக்கு அவசியமானதை விட அதிக நேரம் உழைக்கச் செய்கிறார். மேற்கண்ட உதாரணத்தில், 12 மணி நேரம் இயங்குகிற உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு 3 ஷில்லிங்; இம்மதிப்பின் மறுவுற்பத்திக்கு 6 மணி நேரம் தேவை. உழைப்புச் சக்தி உற்பத்தி செய்கிற மதிப்போ 6 ஷில்லிங்; ஏனென்றால், அது உண்மையில் 12 மணி நேரம் இயங்குகிறது; அது உற்பத்தி செய்கிற மதிப்பு அதன் மதிப்பைப் பொறுத்ததன்று. அது இயங்குகிற கால அளவையே பொறுத்தது. 6 ஷில்லிங் மதிப்பைப் படைக்கும் உழைப்பு 3 ஷில்லிங் மதிப்புடையதாகும்

என்ற அப்பட்டமாகவே அபத்தமான முடிவு கிடைக்கிறது.³⁰

நாம் மேலும் காண்பதாவது: வேலை-நாளின் ஒரு பகுதிக்கு மட்டுமே, அதாவது 6 மணி நேர உழைப்புக்கு மட்டுமே ஊதிய மளிக்கப் பயன்படுவதான 3 ஷில்லிங் மதிப்பு 12 மணி நேரம் கொண்ட வேலை-நாளின் மதிப்பு அல்லது விலையாகத் தோன்றுகிறது; ஊதியமில்லாத 6 மணி நேரமும் இவ்வாறு இந்த 12 மணி நேரத்தில் அடங்குகிறது. கூலி வடிவமானது இவ்விதம் அவசிய-உழைப்பாகவும் உபரி-உழைப்பாகவும், ஊதிய உழைப்பாகவும் ஊதியமில்லா உழைப்பாகவும் வேலை-நாள் பிரிந்திருப்பதைக் கண்ணிற்படாமல் மறைத்து விடுகிறது. உழைப்பு முழுவதையும் ஊதிய உழைப்பாகத் தெரியச் செய்கிறது. கார்வே முறையில் உழைப்பாளி தனக்காக ஆற்றும் உழைப்பும் நிலப்பிரபுவிற்காக ஆற்றும் கட்டாய உழைப்பும் தெள்ளத் தெளிவாகக் காலத்திலும் இடத்திலும் வேறுபடுகின்றன. அடிமை உழைப்பில், அடிமையானவர் அவரது வாழ்வுச் சாதனங்களின் மதிப்பை மாற்றீடு செய்யும்—ஆகவே உண்மையில் தனக்காக மட்டுமே வேலை செய்யும்—வேலை-நாட் பகுதியும் கூட அடிமையுடைமையாளருக்கான உழைப்பாகத் தோன்றுகிறது. அடிமையின் உழைப்பு முழுவதுமே ஊதியமில்லா உழைப்பாகத் தோன்றுகிறது.³¹ மாறாக, கூலியுழைப்பில், உபரி-உழைப்பு அல்லது ஊதியமில்லா உழைப்பு என்பதே கூட ஊதிய உழைப்பாகத் தோன்றுகிறது. அங்கே சொத்துறவு அடிமை தனக்காகவே ஆற்றும் உழைப்பை மறைத்து விடுகிறது; இங்கே பண உறவு கூலித் தொழிலாளி ஊதியம் பெறாமலே ஆற்றும் உழைப்பை மறைத்து விடுகிறது.

எனவே, உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பும் விலையும் கூலி வடிவமாக, அல்லது உழைப்பின் மதிப்பும் விலையுமாகவே மாற்றமடைவது எவ்வளவு தீர்மானகர முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். இந்தப் புறத்தோற்ற வடிவம் உள்ளபடியே நிலவும் உறவைக் கண்ணிற்படாமல் மறைத்து, அந்த உறவிற்கு நேர்விரோதமான ஒன்றைக் காட்டுகிறது; தொழிலாளி, முதலாளி

³⁰ பார்க்கவும்: "அரசியல் பொருளாதார விமர்சனத்திற்கு ஒரு பங்களிப்பு," பக்கம் 40. மூலதனம் பற்றி ஆராயும் பிரிவில் பின்வரும் பிரச்சினை தீர்க்கப்படுமென அங்கே குறிப்பிட்டுள்ளேன்: "உழைப்பு நேரமே பரிவர்த்தனை-மதிப்பை நிர்ணயிக்கும் அடிப்படையில் நடைபெறும் உற்பத்தியானது, உழைப்பின் பரிவர்த்தனை-மதிப்பு அதன் உற்பத்திப் பொருளின் பரிவர்த்தனை-மதிப்பை விடக் குறைவானது என்ற விளைவை உண்டாக்குவது எப்படி?"

³¹ லண்டனைச் சேர்ந்த தடையிலா வாணிபக் கொள்கை ஏடான மார்னிங் ஸ்டார் அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போரின் போது, அசட்டுத்தனமாக, மீண்டும் மீண்டும் இடித்துரைத்தது: "சமஷ்டி ராஜ்யங்களில்" நீக்ரோ எந்த ஊதியமும் இல்லாமல் உழைப்பதாக மாணுத்துக்குரிய தர்ம, ஆவேசத்துடன் கூறியது. நீக்ரோ அடிமைக்கு அன்றாடம் ஆகும் செலவை லண்டன் நகரில் ஈஸ்ட் எண்டு பகுதியின் சுதந்தரத் தொழிலாளிக்குக் கிடைப்பதோடு அது ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறார்களேண்டும்.

இருவரும் கொண்டுள்ள நீதிநெறிக் கருத்துகளுக்கெல்லாம், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் மாயாஜாலங்களுக்கெல்லாம், சுதந்தரம் என்று சொல்லி அது எழுப்பும் மனக்கோட்டைகளுக்கெல்லாம், கொச்சைப் பொருளாதார அறிஞர்களின் சப்பைக்கட்டுவாதத் தகிடுதத்தங்களுக்கெல்லாம் இந்தப் புறத்தோற்ற வடிவமே அடிப்படையாகும்.

கூலியினது மருமத்தின் அடிவேரைக் கண்டறிய வரலாற்றுக்கு நெடுங்காலம் ஆனதென்றாலும், இப்புறத்தோற்றத்தின் அவசியத்தை விட, அதற்கான காரணத்தை விட சுலபமாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியது ஏதாயில்லை.

மூலதனத்துக்கும் உழைப்புக்கும் இடையிலான பரிவர்த்தனை வேறெந்தச் சரக்கின் வாங்கலும் விற்றலும் போலவேதான் நம்பார்க்கு ஆரம்பத்தில் காட்சியளிக்கிறது. வாங்குபவர் குறிப்பிட்ட பணத்தொகையைக் கொடுக்கிறார்; விற்றவர் பணமல்லாத வேறு ஒரு பண்டத்தைக் கொடுக்கிறார். சட்டவியல் அறிஞரின் உணர்வுக்கு அதிகம் போனால் இங்கு தெரியக் கூடிய உருப்படியான வேறுபாடு ஒன்றே ஒன்றுதான்; அதாவது சட்டவியலில் இதற்கு ஈடான நியதியாகிய "Do ut des, do ut facias, facio ut des, facio ut facias"* என்பதில் தெரிவிக்கப்படும் வேறுபாடு ஒன்றுதான்.

மேலும், பரிவர்த்தனை-மதிப்பும் பயன்-மதிப்பும் இயல்பாகவே பொது அளவையற்ற பருமன்களாய் இருப்பதால், "உழைப்பின் மதிப்பு," "உழைப்பின் விலை" என்ற தெரிவிப்புகள் "பருத்தியின் மதிப்பு," "பருத்தியின் விலை" என்ற தெரிவிப்புகளை விட அதிகம் ஒவ்வாதவையாய்த் தோன்றவில்லை. மேலும், தொழிலாளி அவரது உழைப்பைக் கொடுத்த பிறகே அவருக்கு உபதாய மளிக்கப்படுகிறது. கொடுப்புச் சாதனமாகப் பயன்படும் பணம் தரப்பட்ட பண்டத்தின் மதிப்பு அல்லது விலையை— அதாவது, இங்கே, தரப்பட்ட உழைப்பின் மதிப்பு அல்லது விலையை— பிற்பாடு ஈடேற்றம் செய்கிறது. இறுதியாக, தொழிலாளி முதலாளிக்குத் தருகிற பயன்-மதிப்பு உண்மையில் அவரது உழைப்புச் சக்தியல்ல, உழைப்புச் சக்தியின் பணியே; அதாவது தையல், புதைமிதி தயாரித்தல், நூற்பு போன்ற குறிப்பிட்ட வகைப் பயனூள்ள உழைப்பே. மறு புறம், இதே உழைப்பு மதிப்பைப் படைக்கும் சர்வப் பொதுக் காரணியும் ஆகும். ஆகவே வேறெந்தச் சரக்குக்கும் இல்லாத ஒரு தன்மையை அது பெற்றிருக்கிறது என்பது அன்றாட அனுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்டது.

ஒரு தொழிலாளி 12 மணி நேரம் உழைத்து, 6 மணி நேர

* "கொடுப்பாய் என்பதற்காகக் கொடுக்கிறேன்; செய்வாய் என்பதற்காகக் கொடுக்கிறேன்; கொடுப்பாய் என்பதற்காகச் செய்கிறேன்; செய்வாய் என்பதற்காகச் செய்கிறேன்."

உழைப்பால் உற்பத்தி செய்யப்படும் மதிப்பைப் பெறுவதாக, உதாரணமாய் 3 ஷில்லிங் பெறுவதாகக் கொள்வோம். அவருக்கு, உண்மையில், அவரது 12 மணி நேர உழைப்பு 3 ஷில்லிங்கை வாங்குவதற்கான சாதனமாகிறது. அவரது உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு அவரது வழக்கமான வாழ்வுச் சாதனங்களின் மதிப்புக் கேற்ப 3 ஷில்லிங்கிலிருந்து 4 ஷில்லிங்காக, அல்லது 3 ஷில்லிங் கிலிருந்து 2 ஷில்லிங்காக மாறுபடலாம்; அல்லது அவரது உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு மாறாதிருந்தால், வேண்டல்-வழங்கலின் மாறும் உறவுகளின் விளைவாக, அதன் விலை 4 ஷில்லிங்காக உயரலாம், அல்லது 2 ஷில்லிங்காகக் குறையலாம். அவர் எப்போதுமே 12 மணி நேர உழைப்பைக் கொடுக்கிறார். ஆகவே, அதற்குச் சமதையாக அவர் பெறுவதன் அளவில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு மாற்றமும் தவிர்க்க முடியாதவாறு அவரது 12 மணி நேர உழைப்பின் மதிப்பு அல்லது விலையிலான மாற்றமாகவே அவருக்குத் தோன்றுகிறது. வேலை-நாளை மாறா அளவாகக் கருதிய ஆதாம் ஸ்மித்தை³² இந்த நிலைமைதான் ஒரு தவறான முடிவுக்கு வரச் செய்தது; வாழ்வுச் சாதனங்களின் மதிப்பு மாறுபடலாம், ஆகவே ஒரே வேலை-நாள் அதிகமான அல்லது குறைவான பணத்தின் உருவில் தொழிலாளிக்குத் தென்படலாம் என்ற போதிலும் உழைப்பின் மதிப்பு மாறாததாகும் என்ற தவறான முடிவுக்கு வரச் செய்தது.

மறு புறம், முதலாளியை எடுத்துக் கொள்வோம். முடிந்த வரை குறைந்த பணத்துக்கு முடிந்த வரை அதிக உழைப்பைப் பெற அவர் ஆசைப்படுகிறார். எனவே, நடைமுறையில், அவரது அக்கறைக் குரிய ஒன்றே ஒன்று உழைப்புச் சக்தியின் விலைக்கும் அச்சக்தி செயல்படுவதால் படைக்கப்படும் மதிப்புக்கும் இடையிலான வேறுபாடே. ஆனால், எல்லாச் சரக்குகளையுமே முடிந்த வரை மலிவாக வாங்கத்தான் அவர் முயல்கிறார்; எப்போதும், ஏமாற்றுவதன் மூலமே, அதாவது மதிப்பை விடக் குறைந்த விலைக்கு வாங்குவதன் மூலமும், மதிப்பை விட அதிக விலைக்கு விற்பதன் மூலமும் தனக்கு இலாபம் கிடைப்பதாகக் கருதுகிறார். எனவே, உழைப்பின் மதிப்பு என்பதாக ஒன்று மெய்யாகவே இருந்து, இந்த மதிப்பை அவர் மெய்யாகவே கொடுத்தால், மூலதனம் என்பதாக ஒன்றே இருக்காது, அவரது பணம் மூலதனமாக மாற முடியாது என்பதை அவர் உணர்வதே இல்லை.

மேலும், கூலி உள்ளபடியே கூடியும் குறைந்தும் செல்வதானது, தொழிலாளிக்குக் கொடுக்கப்படுவது உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு என்று, அதன் செயற்பாட்டின்—அதாவது உழைப்பின்—மதிப்பே

³² புலன்வீதக் கூலி பற்றிப் பேசும் போது மட்டும் தற்செயலாய் ஆதாம் ஸ்மித் வேலை-நாள் மாறுபடுவது பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

என்று நிரூபிப்பது போன்ற புறத்தோற்றங்களை உண்டாக்குகிறது. இந்தப் புறத்தோற்றங்கள் இரு பெரும் வகைகளில் அடங்கும்: (1) வேலை-நாளின் கால அளவு மாறுவதற்கேற்ப கூலி மாறுபடுதல். ஓர் இயந்திரத்தை வாடகைக்கமர்த்திட ஒரு நாளுக்கு ஆவதை விட ஒரு வாரத்துக்கு அதிகச் செலவாகிறது என்பதால், கொடுக்கப்படுவது இயந்திரத்தின் மதிப்பன்று. அதன் இயங்குதலின் மதிப்பே என்றும் கூட முடிவு கட்டலாம். (2) ஒரே வகை வேலையைச் செய்யும் வெவ்வேறு தொழிலாளர்களின் கூலியில் தனிவகை வேறுபாடு. ஒளிவுமறைவின்றியும், வெளிப்படையாகவும், சுற்றி வளைக்காமலும் உழைப்புச் சக்தியே விற்கப்படுகிற அடிமையுடைமை முறையில் இந்தத் தனிவகை வேறுபாட்டைப் பார்க்க முடிகிறது; ஆனால் அதைக் கண்டு நாம் ஏமாறுவதில்லை. ஒரே ஒரு வித்தியாசம் என்னவென்றால்: அடிமையுடைமை முறையில் சராசரிக்கு மேலான உழைப்புச் சக்தியால் கிடைக்கும் ஆதாயமோ சராசரிக்குக் கீழான உழைப்புச் சக்தியால் ஏற்படும் இழப்போ அடிமையுடைமையாளருக்கு உரியதாகிறது. கூலியுழைப்பு முறையில் தொழிலாளிக்கு உரியதாகிறது. ஏனென்றால் கூலியுழைப்பு முறையில் உழைப்பவர் தானே உழைப்புச் சக்தியை விற்கிறார். அடிமையுடைமை முறையில் மூன்றாம் ஆள் ஒருவர் அதனை விற்கிறார்.

மற்றபடி அனைத்து வகைப் புறத்தோற்றத்துக்கும் அதனுள் மறைந்திருக்கும் சாராம்சத்துக்கும் இடையிலுள்ள அதே வேறுபாடு தான் "உழைப்பின் மதிப்பும் விலையும்" அல்லது "கூலி" என்ற புறத்தோற்றத்துக்கும் அதனுள் உறையும் சாராம்ச உறவாகிய உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு மற்றும் விலைக்கும் இடையிலும் நிலவுகிறது. புறத்தோற்றம் தானே நேரடியாக நடப்புச் சிந்தனை முறைகளாய் உருப்பெறுகிறது; மறைந்திருக்கும் சாராம்சத்தை முதலில் விஞ்ஞானம் கண்டறிந்து சொல்ல வேண்டும். தொல்சீர் அரசியல் பொருளாதாரம் தட்டுத் தடுமாறி உண்மை நிலவரத்தை அநேகமாய் வந்தடைந்த போதிலும், அதனை உணர்வுபூர்வமாய் வரையறுக்க வில்லை. முதலாளித்துவத் தோலைக் களைந்தெறியாமல் இருக்கும் வரை அதனால் இதைச் செய்ய முடியாது.

அத்தியாயம் XX

நேரவீதக் கூலி

கூலியே கூட பல வடிவங்கள் எடுக்கிறது. வழக்கமான பொருளாதார விரிவுரைகள் இப்பிரச்சினையின் உள்ளடக்கத்தில் மட்டுமே அக்கறை கொண்டு, வடிவ வேறுபாடுகளையெல்லாம் கவனியாது ஒதுக்கி விடுவதால் அவற்றில் இந்த உண்மை வெளிப்படுவதே இல்லை. ஆயினும், இவ்வடிவங்கள் அனைத்தையும் வெளிப்படுத்துவது கூலியழைப்பு பற்றிய தனி ஆய்வுக்கு உரியதாகும்; ஆகவே இந்நூலுக்கு உரியதன்று. இருப்பினும், இரு அடிப்படை வடிவங்களை இங்கே சுருக்கமாகக் குறிப்பிட வேண்டும்.

உழைப்புச் சக்தி திட்டமான காலத்துக்கு விற்கப்படுகிறது என்பதை அறிவோம். எனவே, உழைப்புச் சக்தியின் ஒரு நாளை மதிப்பு, ஒரு வாரத்திய மதிப்பு போன்றவற்றின் மாறிய வடிவமே நேரவீதக் கூலி [time-wages] வடிவமாகும்; இவ்விதம் நாட் கூலி, வாரக் கூலி என்பது போன்ற வடிவமாகும்.

உழைப்புச் சக்தியின் விலை, உபரி-மதிப்பு ஆகியவற்றின் ஒப்பீட்டுப் பருமன்களிலான மாற்றங்கள் பற்றி 17ஆவது அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட விதிகள் எளிய வடிவ மாற்றத்தின் மூலம் கூலி விதிகளாகி விடுகின்றன என்பதை இனி கவனிக்க வேண்டும். இதே போல் உழைப்புச் சக்தியின் பரிவர்த்தனை-மதிப்புக்கும், இந்த மதிப்பு உருமாறுவதால் கிடைக்கும் தேவைப் பண்டங்களின் ஒட்டுமொத்தத்துக்கும் இடையிலான வேற்றுமை இப்போது பெயர்க் கூலிக்கும் [nominal wages] உண்மைக் கூலிக்கும் [real wages] இடையிலான வேற்றுமையாக வெளிப்படுகிறது. ஏற்கெனவே சாராம்ச வடிவம் குறித்துப் பேசுகையில் விவரித்தவற்றை புறத்தோற்ற வடிவம் தொடர்பாக இங்கே மீண்டும் விவரிக்கத் தேவையில்லை. எனவே, நேரவீதக் கூலியின் தனி இயல்புகள் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுவதோடு நின்று கொள்வோம்.

தொழிலாளி தனது ஒரு நாளை அல்லது ஒரு வார உழைப்புக் காசுப் பெறுகிற பணத் தொகை³³ அவரது பெயர்க் கூலியின்

³³ இங்கு எப்போதுமே பணத்தின் மதிப்பு மாறாதிருப்பதாய்க் கொள்ளப்படுகிறது.

அல்லது மதிப்பு வழிப்பட்ட கூலியின் அளவாக அமைகிறது. ஆனால், வேலை-நாளின் கால அளவிற்கேற்ப, அதாவது அன்றாடம் உள்ளபடியே ஆற்றப்படுகிற உழைப்பின் அளவுக்கேற்ப, ஒரே நாட் கூலி அல்லது வாரக் கூலி உழைப்பின் வெவ்வேறான விலைகளை, அதாவது ஒரே அளவு உழைப்புக்கான வெவ்வேறான பணத் தொகைகளைக் குறிக்கலாம்.³⁴ எனவே, நேரவீதக் கூலியைப் பரிசீலிக்கையில் நாம் மீண்டும் ஒரு நாளைய அல்லது ஒரு வாரத்தியக் கூலி போன்றதன் ஒட்டுமொத்தத்தையும் உழைப்பின் விலையையும் வேறுபடுத்திப் பார்க்க வேண்டும். அப்படியானால், இந்த விலையை, அதாவது குறிப்பிட்ட அளவு உழைப்பின் பண மதிப்பை எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது? உழைப்புச் சக்தியின் சராசரி அன்றாட மதிப்பை வேலை-நாளிலுள்ள மணிகளின் சராசரி எண்ணிக்கையால் வகுத்து, உழைப்பின் சராசரி விலையைக் கணக்கிடுகிறோம். உதாரணமாக, உழைப்புச் சக்தியின் அன்றாட மதிப்பு 6 மணி நேர உற்பத்திப் பொருளின் மதிப்பாகிய 3 ஷில்லிங் என்றால், வேலை-நாள் 12 மணி என்றால், 1 வேலை-மணியின் விலை $\frac{3}{12}$ ஷில்லிங் = 3 பென்னி ஆகும்.

இவ்விதம் பெறப்படும் வேலை-மணியின் விலை உழைப்பின் விலையைக் கணக்கிடுவதற்கான அலகாகப் பயன்படுகிறது.

எனவே, உழைப்பின் விலை இடைவிடாது குறைந்து சென்றாலும், தினக் கூலி, வாரக் கூலி. போன்றவை மாறாதிருக்கலாம் என்று தெரிகிறது. உதாரணமாக, வழக்கமான வேலை-நாள் 10 மணி நேரமாகவும், உழைப்புச் சக்தியின் அன்றாட மதிப்பு 3 ஷில்லிங்காகவும் இருந்தால், வேலை-மணியின் விலை $3\frac{3}{5}$

பென்னி ஆகும். வேலை-நாள் 12 மணி நேரமாக உயர்ந்ததும் அது 3 ஷில்லிங்காகக் குறைகிறது; வேலை-நாள் 15 மணி நேரமாக

உயர்ந்ததும் அது $2\frac{2}{5}$ பென்னியாகக் குறைகிறது. இருப்பினும், தினக் கூலி அல்லது வாரக் கூலி மாறுவதில்லை. மாறாக, உழைப்பின் விலை மாறாதிருந்தாலும் அல்லது குறையவே செய்தாலும், தினக் கூலி அல்லது வாரக் கூலி உயரலாம். உதாரணமாக, வேலை-நாள் 10 மணி நேரம், உழைப்புச் சக்தியின் அன்றாட மதிப்பு 3 ஷில்லிங் என்றால், ஒரு வேலை-மணியின்

³⁴ "உழைப்பின் விலை என்பது குறிப்பிட்ட அளவு உழைப்புக்காகத் தரப்படும் தொகையாகும்." (சர் எட்வர்டு வெஸ்டு, "தானியத்தின் விலையும் உழைப்பின் கூலியும்." லண்டன், 1826, பக்கம் 67.) இதே வெஸ்டுதான் "நிலத்துக்கு மூலதனத்தைப் பிரயோகிப்பது பற்றிய கட்டுரை. எழுதியவர்: ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த ஓர் ஆராய்ச்சி மாணவர்" என்ற (ஆசிரியர் பெயர் குறிக்காத) படைப்பின் ஆசிரியர். (லண்டன், 1815). அரசியல் பொருளாதாரத்தின் வரலாற்றில் இது ஒரு சகாப்தகர நூல்.

விலை 3 $\frac{3}{8}$ பென்னியாகும். தொழில் பெருகுவதால், தொழிலாளி 12 மணி நேரம் வேலை செய்ய நேருகையில், உழைப்பின் விலை மாறாதிருக்குமானால், உழைப்பின் விலையில் மாறுபாடு ஏதுமின்றி அவரது தினக் கூலி இப்போது 3 ஷில்லிங் 7 $\frac{1}{8}$ பென்னியாக உயர்கிறது. உழைப்பின் அளவு விரிவு தொடர்பாக அதிகரிப்பதற்கு பதில் மும்முரம் தொடர்பாக அதிகரித்தாலும், இதே விளைவு ஏற்படக் கூடும்.³⁵ எனவே உழைப்பின் விலை மாறாமல் நிலையாக இருக்கும் போதே அல்லது குறையும் போதே கூட ஒரு நாளைய அல்லது ஒரு வாரத்திய பெயர்க் கூலி உயரலாம். உழைப்பின் விலை மாறாமல் நிலையாக இருக்கும் போதே, அல்லது குறையும் போதே கூட, தொழிலாளியினது குடும்பத்தின் வருமானம் உயரலாம்—குடும்பத் தலைவரின் உழைப்போடு குடும்ப உறுப்பினர்களின் உழைப்பும் சேருமானால். ஆக, ஒரு நாளைய அல்லது ஒரு வாரத்திய பெயர்க் கூலியைக் குறைக்காமலே உழைப்பின் விலையைக் குறைப்பதற்குப் பல வழிமுறைகள் உள்ளன.³⁶

ஒரு நாளைய உழைப்பு அல்லது ஒரு வாரத்திய உழைப்பின் அளவு குறிப்பிட்டதாய் இருக்க, தினக் கூலி அல்லது வாரக் கூலி உழைப்பின் விலையைப் பொறுத்தது என்ற பொது விதி

³⁵ "உழைப்பின் கூலியானது உழைப்பின் விலையையும் ஆற்றப்படும் உழைப்பின் அளவையும் பொறுத்தது...உழைப்பின் கூலியிலான அதிகரிப்பு உழைப்பின் விலையையும் குறிக்க வேண்டுமென்பதில்லை. உழைப்பின் விலை மாறாதிருக்கும் போதே, வேலை வாய்ப்பு பெருகுவதாலும், இன்னும்திடமாய்ப் பாடுபட்டு உழைப்பதாலும் உழைப்பின் கூலி கணிசமாய் அதிகரிக்கலாம்." வெஸ்டு, முன் வந்தது, பக்கம் 67, 68, 112. ஆயினும் "உழைப்பின் விலை எப்படி நிர்ணயிக்கப்படுகிறது?" என்ற முக்கியக் கேள்வியை வெற்றுப் பேச்சுகளைக் கொண்டு தட்டிக் கழித்து விடுகிறார் வெஸ்டு.

³⁶ 18ஆம் நூற்றாண்டின் தொழில் துறை முதலாளி வர்க்கத்தின் வெறி கொண்ட பிரதிநிதியும் நாம் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டி வருபவருமான "தொழில், வாணிபம் பற்றிய கட்டுரையின்" ஆசிரியர் இதனைக் கண்ணுறுகிறார்; ஆயினும் இவ்விஷயத்தைக் குழப்பமான விதத்தில் எழுதுகிறார்: "மனிதைப் பண்டங்கள் முதலான அவசியப் பண்டங்களின் விலையால் நிர்ணயிக்கப்படுவது உழைப்பின் அளவே தவிர, அதன் விலை அன்று (ஒரு நாளைய அல்லது ஒரு வாரத்திய பெயர்க் கூலியையே உழைப்பின் விலை என்கிறார்): தேவைப் பண்டங்களின் விலையை வெகுவாய்க் குறையுங்கள்; அதற்கேற்ற விகிதாசாரத்தில் உழைப்பின் அளவையும் குறைக்கவே செய்கிறீர்கள். உழைப்பின் விலையினது பெயர்த் தொகையை மாற்றுகிற வழியன்னியில், அவ் விலையை உயர்த்துவதற்கும் குறைப்பதற்கும் பல்வேறு வழிகள் உண்டு என்பது தொழிலதிபர்களுக்குத் தெரியும்." (முன் வந்தது, பக்கம் 48, 61.) நா. வி. சீனியர் "கூலி வீதம் பற்றிய மூன்று விரிவுரைகள்." லண்டன், 1830 என்பதில் வெஸ்டின் நூலைக் குறிப்பிடாமலே பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்; இதில் அவர் சொல்கிறார்: "தொழிலாளி பிரதானமாகக் கூலியின் அளவில்தான் கருத்து செலுத்துகிறார்" (பக்கம் 15); ஆக, தொழிலாளி பிரதானமாகக் கருத்து செலுத்துவது தனக்குக் கிடைப்பது எவ்வளவு என்பதில், அதாவது தன் கூலியின் பெயர்த் தொகையில்தானே தவிர கொடுப்பது எவ்வளவு என்பதில், அதாவது உழைப்பின் அளவில் அன்று!

இதிலிருந்து பெறப்படுகிறது; ஆனால், உழைப்பின் விலையோ, ஒன்று, உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்புக்கேற்ப, அல்லது அதன் விலைக்கும் மதிப்புக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டுக்கேற்ப மாறுபடுகிறது. மறு புறம், உழைப்பின் விலை குறிப்பிட்டதாய் இருக்க, தினக் கூலி அல்லது வாரக் கூலி ஒரு நாளை உழைப்பு அல்லது ஒரு வாரத்திய உழைப்பின் அளவைப் பொறுத்தது.

நேரவீதக் கூலியை அளப்பதற்கான அலகாகிய வேலை-மணியின் விலை என்பது ஒரு நாள் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பை சராசரி வேலை-நாளில் அடங்கிய மணிகளின் எண்ணிக்கையால் வகுத்து வரும் ஈவு ஆகும். சராசரி வேலை-நாள் 12 மணி நேரமாகவும், உழைப்புச் சக்தியின் தின மதிப்பு 6 மணி நேர உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளின் மதிப்பாகிய 3 ஷில்லிங்காகவும் இருப்பதாகக் கொள்வோம். இந்நிலையில் ஒரு வேலை-மணியின் விலை 3 பென்னி; அவ்வேலை-மணியில் உற்பத்தி செய்யப்படும் மதிப்பு 6 பென்னி. இப்போது தொழிலாளி 12 மணி நேரத்துக்கும் குறைவாக (அல்லது வாரத்தில் 6 நாட்களுக்கும் குறைவாக), உதாரணமாய் 6 அல்லது 8 மணி நேரம் மட்டுமே வேலை பெற்றால், உழைப்பின் இந்த விலைப்படி அவர் பெறுவது நாளொன்றுக்கு 2 ஷில்லிங் அல்லது 1 ஷில்லிங் 6 பென்னி மட்டுமே.³⁷ தனது உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்புக்கு மட்டுமே ஈடாகிற நாட் கூலியை உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமானால், நமது அனுமானத்தின் படி அவர் சராசரியாகத் தினசரி 6 மணி நேரம் வேலை செய்தாக வேண்டும்; அதே அனுமானத்தின் படி அவர் ஒவ்வொரு மணியிலும் தனக்காக அரை மணியும் முதலாளிக் காக அரை மணியும் வேலை செய்கிறார்; ஆகவே, 12 மணி நேரத்துக்கும் குறைவாக வேலை பெற்றால் 6 மணி நேர உற்பத்திப் பொருளின் மதிப்பு அவருக்குக் கிடைக்காது என்பது தெளிவு. முந்தைய அத்தியாயங்களில் மிகையுழைப்பின் நாசகர விளைவுகளைப் பார்த்தோம்; இங்கே வேலைவாய்ப்புப் போதாமையால் தொழிலாளிக்கு ஏற்படும் இன்னலின் தோற்றுவாயைக் காண்கிறோம்.

முதலாளி ஒரு நாளை அல்லது ஒரு வாரத்திய கூலி

³⁷ இப்படி வேலைவாய்ப்பை அசாதாரணமாகக் குறைப்பதன் விளைவும், சட்டத்தால் அமலாக்கப்படும் வேலை-நாளின் பொதுவான குறைப்பின் விளைவும் முற்றிலும் வெவ்வேறானவை. முன்சொன்னதற்கும், வேலை-நாளின் அறுதியான கால அளவுக்கும் சம்பந்தமில்லை: அது 6 மணி நேர வேலை-நாளில் போலவே 15 மணி நேர வேலை-நாளிலும் நிகழலாம். உழைப்பின் இயல்பான விலை 15 மணி நேர உதாரணத்தில் தொழிலாளி 15 மணி நேரம் வேலை செய்வதன் அடிப்படையில் கணக்கிடப்படுகிறது; 6 மணி நேர உதாரணத்தில், அவர் சராசரியாக நாளொன்றுக்கு 6 மணி நேரம் வேலை செய்வதன் அடிப்படையில் கணக்கிடப்படுகிறது. எனவே அவர் ஒரு நேர்வில் 7½ மணி நேரம் மட்டுமே, மறு நேர்வில் 3 மணி நேரம் மட்டுமே வேலைக்கமர்த்தப்பட்டாலும் விளைவு ஒன்றே.

கொடுப்பதாய்ச் சொல்லாமல், தொழிலாளிக்கு எத்தனை மணி நேரத்துக்கு வேலை கொடுக்கிறாரோ அத்தனை மணி நேரத்துக்கு மட்டுமே கூலி கொடுப்பதாய்ச் சொல்லி மணிக் கூலி நிர்ணயிக்கப்படுமானால், ஆரம்பத்தில் மணிக் கூலியைக் கணக்கிடுவதற்கான அடிப்படையாக, அல்லது உழைப்பின் விலையைக் கணக்கிடுவதற்கான அலகாகக் கொள்ளப்பட்ட நேரத்தை விடவும் குறுகிய நேரத்துக்குத் தொழிலாளிக்கு வேலை கொடுக்கலாம். இந்த அலகு உழைப்புச் சக்தியின் ஒரு நாளை மதிப்பு.

குறிப்பிட்ட மணி நேர வேலை-நாள் யிக்கப்படுவதால், வேலை-நாள் குறிப்பிட்ட மணி நேரமுடையதாய் இல்லாமற் போனதும் இந்த அலகு அர்த்தமற்றதாகி விடுகிறது. ஊதிய உழைப்புக்கும் ஊதியமிலா உழைப்புக்கும் இடையிலான தொடர்பு அழிகிறது. இப்போது தொழிலாளியின் ஜீவனத்துக்கு அவசியமான உழைப்பு நேரம் அவருக்குக் கிடைக்காமலே, முதலாளி அவரிடமிருந்து குறிப்பிட்ட அளவு உபரி-உழைப்பைக் கறக்கலாம். வேலை கொடுப்பதில் ஒழுங்குமுறையே இல்லாத படி செய்து, முதலாளியானவர் தனது வசதிக்கும் அவ்வப்போதைய நலனுக்கும் ஏற்ப விருப்பம் போல் தொழிலாளியை எல்லை மீறிய மிகையுழைப்பில் வாட்டுவதும், ஒப்பளவிலோ முழு அளவிலோ வேலையற்றவர் ஆக்குவதும் சாத்தியமாகி விடுகிறது. “உழைப்பின் இயல்பான விலையை” அளிப்பதாய்ப் பாசாங்கு செய்து, அவர் தொழிலாளிக்கு உரிய இழப்பீடு ஏதுமில்லாமல் வேலை-நாளை எல்லை மீறி நீட்டலாம். கட்டடத் தொழில்களில் வேலை செய்த லண்டன் தொழிலாளர்கள் இம்மாதிரியான மணிக் கூலியைத் தம் மீது சுமத்துவதற்கு முதலாளிகள் மேற்கொண்ட முயற்சிக்கெதிராக 1860இல் மிகவும் நியாயமாகவே கலகம் புரிந்தது இதனால்தான். சட்டமியற்றி வேலை-நாளுக்கு வரம்பிடுவது இம்மாதிரியான அக்கிரமத்துக்கு முடிவு கட்டுகிறது—இயந்திர சாதனங்களின் போட்டியாலும், வேலை பெறும் தொழிலாளர்களின் தரத்திலான மாற்றங்களாலும், அரைகுறையான அல்லது பரவலான நெருக்கடிகளாலும் வேலைவாய்ப்பு குறைந்து செல்வதற்கு அது முடிவு கட்டவில்லை என்றாலும்.

நாட் கூலி அல்லது வாரக் கூலி அதிகரிக்கும் போதே உழைப்பின் விலை பெயரளவில் மாறாதிருக்கலாம், இருப்பினும் அதன் இயல்பான அளவுக்கும் கீழே சரியலாம். உழைப்பின் விலை (வேலை-மணிக்கு இவ்வளவு என்று கணக்கிடப்படுவது) மாறா திருக்க, வேலை-நாள் அதன் வழக்கமான கால அளவையும் கடந்து நீட்டிக்கப்படும் போதெல்லாம் இது நிகழ்கிறது. உழைப்புச் சக்தியின் தின மதிப்பு

என்ற பின்னத்தில் அடியெண் வேலை-நாள் அதிகரித்தல் மேலெண் இன்னும் கூட அதிக விரைவோடு

அதிகரிக்கிறது. உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு அதன் தேய்வுக்கும் தளர்வுக்கும் ஏற்ப மேலும் மேலும் அதிகமாவதால், உழைப்புச் சக்தி இயங்கும் காலம் அதிகரிக்கையில் அதன் மதிப்பும் அதிகரிக்கிறது; கால அதிகரிப்பைக் காட்டிலும் விரைவாக அதிகரிக்கிறது. எனவே, வேலை நேரத்துக்குச் சட்ட வரம்புகளின்றி நேரவீதக் கூலி பொது வழக்காயுள்ள பல தொழிற் கிளைகளில், வேலை-நாளை குறிப்பிட்ட வரம்பு வரை மட்டுமே, உதாரணமாகப் பத்தாவது மணி முடியும் வரை மட்டுமே இயல்பானதென்று ("இயல்பான வேலை-நாள்," "நாள் வேலை," "முறையான வேலை-மணிகள்") கருதும் பழக்கம் தன்னியல்பர்வ வளர்ந்துள்ளது. இந்த வரம்பைக் கடந்ததும் வேலை நேரமானது மிகை-நேரம் [over-time] ஆகிறது. மணி நேரத்தை அலகாய்க் கொண்டால், —பல நேரங்களில் பரிசீலிக்கத் தக்க அளவுக்குச் சிறிய விகிதாசாரத்திலேயே என்றாலும்— மிகை நேரத்துக்கு இன்னும் மேலாக ஊதியமளிக்கப்படுகிறது ("கூடுதல் ஊதியம்").³⁸ இங்கே இயல்பான வேலை-நாள் உள்ளபடியான வேலை-நாளின் பின்னமாகிறது. ஆண்டு முழுவதிலும் பல சந்தர்ப்பங்களில் உள்ளபடியான வேலை-நாள் இயல்பான வேலை-நாளை விட நீண்டதாகிறது.³⁹ குறிப்பிட்ட இயல்பான வரம்பைக் கடந்து வேலை-நாளை நீட்டும் போது உழைப்பின் விலையில் ஏற்படும் அதிகரிப்பு பல்வேறு பிரித்தானியத் தொழில்களிலும் நடந்ததேறும் விதம் கவனிக்கத்தக்கது: இயல்பானதென்பதும் நேரத்தில் உழைப்பின் விலை மிகக் குறைவாயிருப்பதால் தொழிலாளர் ஓரளவேனும் போதுமான கூலி பெறும் பொருட்டு மேலான ஊதியத்துக்குரிய மிகை-நேரத்தில் வேலை செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது.⁴⁰ வேலை-நாள்களுக்குச் சட்டப் படி வரம்பிடுவது

38 "சித்திரப் பின்னலில் மிகை-நேரத்துக்கான ஊதிய விதம் மிகக் குறைவு; மணிக்கு 1/2 பென்னி, 3/4 பென்னி முதல் 2 பென்னி வரைதான்; தொழிலாளர்களின் உடல் நலத்துக்குத் தெம்புக்கும் இழைக்கப்படும் தீங்குடன் ஒப்பிடுகையில் வேதனைக்குரிய அளவுக்கு ஒவ்வாதது.... இவ்வாறு சம்பாதிக்கப்படும் சிறு தொகையையும் பெரும்பாலும் கூடுதல் ஊட்டச்சத்துக்காகச் செலவிட வேண்டியதாகிறது." ("குழந்தையுழைப்பு ஆணையம், இரண்டாம் அறிக்கை, பக்கம் xvi., எண் 117.)

39 உதாரணமாக, காகிதச் சாயத் தொழிலில் தொழிற்சாலைச் சட்டத்தை சமீபத்தில் புகுத்துவதற்கு முன்னர் இப்படித்தான் நடந்து கொண்டிருந்தது. "நாங்கள் சாப்பாட்டுக்கான நிறுத்தம் இன்றி வேலை செய்கிறோம்; இவ்விதத்தில், 10 1/2 மணி நேரம் கொண்ட ஒரு நாளைய வேலை பிற்பகல் 4.30க்கு முடிகிறது; அதன் பின் எல்லாம் மிகை-நேரமே; நாங்கள் மாலை 6க்கு முன்னதாக வேலையை விட்டுச் செல்வது அரிதே; இவ்வாறு உண்மையில் ஆண்டு முழுவதிலும் மிகை-நேரம் வேலை செய்கிறோம்." ("குழந்தையுழைப்பு ஆணையம் முதலாம் அறிக்கையில்" திரு ஸ்மித்தின் "சாட்சியம்," பக்கம் 125.)

40 உதாரணமாக, ஸ்காட்லாந்திய வெளுப்புத் தொழில்களில் இப்படித்தான் நடக்கிறது. "ஸ்காட்லாந்தின் சில பகுதிகளில் இந்தத் தொழில் (1862இல் தொழிற்சாலைச் சட்டத்தைப் புகுத்துவதற்கு முன்னர்) மிகை-நேர ஏற்பாட்டின் மூலம் நடைபெற்று வந்தது. அதாவது நாளொன்றுக்கு 10 மணி நேரம் முறையான வேலைநேரமாகும்;

இந்த விபரீதத்துக்கு முடிவு கட்டுகிறது.⁴¹

எந்தத் தொழிற் கிளையிலும் வேலைநாள் எந்த அளவுக்கு நீளமாக உள்ளதோ அந்த அளவுக்குக் கூலி குறைவாயிருப்பது பொதுவாகத் தெரிந்ததே.⁴² தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அ. ரெட் கிரேவ் 1839 முதல் 1859 வரையிலான 20 ஆண்டுகளின் ஒப்பீட்டு ஆய்வைக் கொண்டு இதை எடுத்துக்காட்டுகிறார்; இதன் படி, நாள்தோறும் 14 முதல் 15 மணி நேரம் வேலை நீடித்த தொழிற்சாலைகளில் கூலி வீழ்ச்சியடைந்த அதே நேரத்தில், 10 மணி நேரச் சட்டத்துக்குட்பட்ட தொழிற்சாலைகளில் கூலி உயர்ந்தது.⁴³

“உழைப்பின் விலை குறிப்பிட்டதாய் இருக்க, தினக் கூலி

இதற்கு ஆளொன்றுக்கு தினமும் 1 ஷில்லிங் 2 பென்னி என்ற பெயர்க் கூலி தரப் பட்டது; ஒவ்வொரு நாளும் முன்பு அல்லது நாள்கு மணி நேரத்துக்கு மிகைநேரம் வேலை செய்தோம்; இதற்கு மணிக்கு 3 பென்னி என்ற வீதத்தில் ஊதியமளிக்கப் பட்டது. இந்த ஏற்பாட்டின் விளைவு... சாதாரண வேலை நேரத்தில் வேலை செய்யும் போது ஒருவர் வாரத்துக்கு 8 ஷில்லிங்குக்கு மேல் சம்பாதிக்க முடியவில்லை... மிகைநேரமில்லாமல் அவர்கள் நியாயமான நாட் கூலி சம்பாதிக்க முடியவில்லை.” (“தொழிற் சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கை,” 1863 ஏப்ரல் 30, பக்கம் 10.) “வயதுவந்த ஆண்களைக் கூடுதலான மணி நேரம் வேலை செய்ய வைப்பதற்கு கூடுதல் கூலி என்பது எதிர்த்து நிற்கவொண்ணாத கவர்ச்சி ஆகிறது.” (“தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கை,” 1848 ஏப்ரல் 30, பக்கம் 5.) லண்டன் நகரில் புத்தகங்கட்டும் தொழிலில் 14 முதல் 15 வயதுடைய இளம் பெண்கள் ஏராளமானோர் குறிப்பிட்ட வேலை நேரத்தை விதிக்கிற ஒப்பந்தங்களின் படி வேலை செய்கிறார்கள். ஆயினும், அவர்கள் ஒவ்வொரு மாதமும் கடைசி வாரத்தில் ஆணும் பெண்ணுமான வயதுவந்த தொழிலாளர்களோடு கூட இரவு 10, 11, 12 அல்லது 1 மணி வரை வேலை செய்கிறார்கள். “அதிபர்கள் கூடுதல் ஊதியத்தையும், இரவு உணவையும் கொண்டு அவர்களைக் கவர்கின்றனர்.” அண்டையிலுள்ள பொது விடுதிகளில் இந்த இரவு உண்டி கிடைக்கிறது. இதனால் பெரிய அளவில் ஒழுக்கக் கேடு இந்த “இளம் தேவியரிடம்” (“குழந்தையுழைப்பு ஆணையம் ஐந்தாம் அறிக்கை,” பக்கம் 44, எண் 191) ஏற்பட்டாலும் கூட, அவர்கள் கட்டும் புத்தகங்களில் பலவும் விலிலிய நூல்களாகவும் சமய வெளியீடுகளாகவும் இருப்பது இதற்குப் பரிசாரம் ஆகிறது.

41 பார்க்கவும்: “தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கைகள்,” 1863 ஏப்ரல் 30 முன் வந்தது. கட்டடத் தொழில்களில் வேலை பார்க்கும் லண்டன் தொழிலாளர்கள், நிலவரத்தை மிகத் துல்லியமாக மதிப்பிட்டு, 1867ஆம் வருடப் பெரும் வேலை நிறுத்தம், கதவடைப்பின் போது, பின்வரும் இரு நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டே மணிக் கூலியை ஏற்போம் என அறிவித்தனர்: (1) வேலை-மணியின் விலையோடு, முறையே 9, 10 மணி நேரம் கொண்ட இயல்பான வேலைநாள் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்; 10 மணி நேர வேலைநாளுக்கான மணி விலை 9 மணி நேர வேலைநாளுக்கான மணி விலையை விட உயர்வாய் இருக்கவேண்டும்; (2) இயல்பான வேலைநாளைக் கடந்து ஒவ்வொரு மணி நேரமும் மிகைநேரமாகக் கணக்கிடப்பட்டு, அதற்கேற்ற விகிதத்தில் உயர்வாக ஊதியமளிக்கப்பட வேண்டும்.

42 “நீண்ட வேலை நேரம் வழக்கமாய் உள்ள இடங்களில் சொற்பக் கூலியும் வழக்கமாகி விடுவது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது.” (“தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கை,” 1863 அக்டோபர் 31, பக்கம் 9.) “வயிறுக்குக் கவனச் சேரடி பெற்றுத் தரும் வேலையும் பெரும்பாலும் வரம்பு மீறிய நேரத்துக்கு நீடிக்கிறது.” (“பொது சுகாதாரம், ஆறாம் அறிக்கை,” 1864, பக்கம் 15.)

43 “தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கை,” 1860 ஏப்ரல் 30, பக்கம் 31, 32.

அல்லது வாரக் கூலி செலவிடப்படும் உழைப்பின் அளவைப் பொறுத்தது” என்ற விதியின் படி, முதலாவதாக, உழைப்பின் விலை எந்த அளவுக்குக் குறைவானதோ, அந்த அளவுக்கு உழைப்பின் அளவு அதிகமாய் இருக்க வேண்டும், அல்லது அற்ப அளவிலான சராசரிக் கூலி பெறுவதற்கே கூட தொழிலாளி நாள் தோறும் அந்த அளவுக்கு நீண்ட நேரம் வேலை செய்ய வேண்டும் என்றாகிறது. உழைப்பின் விலை குறைவாயிருப்பதானது இங்கே உழைப்பு நேரத்தை நீட்டுமாறு தூண்டுகிறது.⁴⁴

மறு புறம், வேலைநேரம் நீட்டப்படுகையில் அதன் விளைவாய் உழைப்பின் விலை வீழ்ச்சியடைகிறது; இதைத் தொடர்ந்து தினக் கூலி அல்லது வாரக் கூலி வீழ்ச்சியடைகிறது.

உழைப்பின் விலையை நிர்ணயிப்பது

உழைப்புச் சக்தியின் ஒரு நாளை மதிப்பு
குறிப்பிட்ட மணி நேர வேலை-நாள்

என்ற விசுவாசமாகையால், வேலை நேரத்தை நீட்டினாலே போதும்; இதனை ஈடு செய்யக் கூடிய காரணியேதும் இல்லாத வரை, உழைப்பின் விலை குறைந்து விடும் என்பது தெளிவு. ஆனால், காலப் போக்கில் முதலாளி வேலை-நாளை நீட்டுவதற்கு வழி செய்யும் அதே நிலைமைகள் அவர் உழைப்பின் பெயர் விலையைக் குறைப்பதற்கும் முதலில் வழி செய்கின்றன, முடிவில் அவரை கட்டாயப்படுத்துகின்றன. அதிகரித்த வேலை-மணிகளின் மொத்த விலையும், ஆகவே தினக் கூலி அல்லது வாரக் கூலியும் குறைய முற்படும் வரை முதலாளி உழைப்பின் பெயர் விலையை இவ்வாறு குறைத்துச் செல்ல முடிகிறது. இங்கே இரு வகை நிலைமைகளை மட்டும் குறிப்பிட்டால் போதும். ஒரு ஆள் 1½ அல்லது 2 ஆள் வேலையைச் செய்தால், சந்தையில் உழைப்புச் சக்தியின் வழங்கல் மாறாதிருந்த போதிலும் உழைப்பின் வழங்கல் அதிகரிக்கிறது. தொழிலாளர்களிடையே இவ்விதம் தோற்றுவிக்கப்படும் போட்டி உழைப்பின் விலையை முதலாளி இறக்குவதற்கு வழி செய்கிறது; அதே போது உழைப்பின் சரியும் விலை வேலை நேரத்தை அவர்

⁴⁴ இங்கிலாந்தில் கையால் ஆணி செய்யும் தொழிலாளர்களை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். உழைப்பின் விலை குறைவாய் இருப்பதால், இவர்கள் அற்ப அளவிலான தமது வாரக் கூலியை பெறுவதற்கு நாள்தோறும் 15 மணி நேரம் பாடுபட்டு உழைக்க வேண்டியுள்ளது. “அது ஒரு நாளின் பெரும் பொழுது (காலை 6 முதல் இரவு 8 வரை); இந்தப் பொழுது முழுவதும் அவர் அயராது உழைத்து 11 பென்னி அல்லது 1 ஷில்லிங் பெற வேண்டியுள்ளது; இதில் கருவிகளின் தேய்மானமும், தீமூட்டம் போடுவதற்கான செலவும், கழிவு இரும்புக்காக சிறிதளவும் போய் விடுகிறது; மொத்தத்தில் 2½ அல்லது 3 பென்னி போய் விடுகிறது.” (“குழந்தையுழைப்பு ஆணையம் மூன்றாம் அறிக்கை,” பக்கம் 136, எண் 671.) பெண்கள் அதே நேரத்துக்கு வேலை செய்து 5 ஷில்லிங் மட்டுமே வாரக் கூலி பெறுகிறார்கள். (முன் வந்தது, பக்கம் 137, எண் 674.)

இன்னும் அதிகமாக நீட்டுவதற்கு வழிசெய்கிறது.⁴⁵ ஆயினும், ஊதியமிலா உழைப்பின் அசாதாரண அளவுகள், அதாவது சராசரி சமுதாய அளவை விட மிகுதியாயுள்ள அளவுகள் இவ்விதம் முதலாளிகளின் பிடியில் அகப்படுவது விரைவில் முதலாளிகள் இடையிலேயே போட்டியைத் தோற்றுவிக்கிறது. சரக்கின் விலையில் ஒரு பகுதி உழைப்பின் விலையால் ஆனது. உழைப்பு-விலையின் ஊதியமிலாப் பகுதியைச் சரக்கின் விலையில் சேர்க்கத் தேவையில்லை. வாங்குபவருக்கு அதனை இலவசமாகவே தரலாம். போட்டியினால் ஏற்படுகிற முதல் நிலை இது. அதனால் ஏற்படுகிற இரண்டாவது நிலை என்னவென்றால், வேலை-நாளின் நீட்டிப்பால் படைக்கப்படும் அசாதாரண உபரி-மதிப்பில் குறைந்தது ஒரு பகுதியையும் கூட சரக்கின் விற்பனை விலையில் சேர்க்காமல் விட்டு விடலாம். இவ்விதத்தில் சரக்கின் விற்பனை விலை அசாதாரணமாய் குறைந்து போவதானது முதலில் சிதறலாக எழுந்து, பையப்பைய நிலைத்து விடுகிறது. இந்தக் குறைந்த விற்பனை விலை அது முதற்கொண்டு அதீதமான வேலை நேரமும் கேவலமான கூலியும் என்ற நிலைமைக்கு—ஆரம்பத்தில் இந்தக் குறைந்த விற்பனை விலைக்குக் காரணமாயிருந்த அதே நிலைமைக்கு—மாறா அடிப்படையாகிறது. போட்டி பற்றிய பகுப்பாய்வு நமது ஆய்வுப் பொருளின் இந்தப் பகுதிக்கு உரியதன்று என்பதால், இந்த இயக்கத்தை இங்கே குறிப்பிடுவதோடு நின்று கொள்கிறோம். ஆயினும், முதலாளி தன் நிலை பற்றிச் சொல்வதை சற்றே கேட்போம். “பர்மிங்காமில், தொழிலதிபர்களிடையே போட்டி அதிகம்; சாதாரணமாய் அவர்கள் செய்ய வெட்கப்படும் காரியங்களை தொழிலதிபர் என்ற முறையில் செய்ய நேருமளவுக்கு போட்டி அதிகமாய் உள்ளது. இருப்பினும் பொதுமக்கள் ஆதாயம் அடைகிறார்களே தவிர, அதிபர்களுக்குக் கிடைக்கும் பணம் சிறிதும் அதிகரிக்கவில்லை.”⁴⁶ இரு விதமான லண்டன் ரொட்டிக்காரர்களை வாசகருக்கு நினைவிருக்கும்; ஒரு சாரார் ரொட்டியை அதன் முழு விலைக்கு விற்பவர்கள் (“முழு விலை” ரொட்டிக்காரர்கள்); மற்றொரு சாரார் அதன் மாமூல் விலைக்குக் கீழாக வைத்து விற்பவர்கள் (“குறை விலைக்காரர்கள்,” “விலை குறைத்து விற்பவர்கள்”). “முழு விலைக்காரர்கள்” தமது போட்டிக்காரர்களைப்

⁴⁵ உதாரணமாக, ஓர் ஆலைத் தொழிலாளி வழக்கமான நீண்ட வேலை நேரத்துக்கு வேலை செய்ய மறுத்தால், “வெகு சீக்கிரத்திலேயே அவருக்கு பதில் எவ்வளவு நேரத்துக்கு வேண்டுமானாலும் வேலை செய்யக் கூடிய ஒருவர் அமர்த்தப் படுவார்; இவ்வாறு அவர் வேலையை இழக்க நேரும்.” (“தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கைகள்,” 1848 ஏப்ரல் 30, சாட்சியம், பக்கம் 39, எண் 58.) “ஒருவர் இருவரின் வேலையைச் செய்வதானால் உழைப்பின் கூடுதல் வழங்கல் அதன் விலையை குறைப்பதன் விளைவாக இலாப வீதம் பொதுவாக உயரும்.” (சீனியர், முன் வந்தது, பக்கம் 15.)

⁴⁶ “குழந்தையுழைப்பு ஆணையம் மூன்றாம் அறிக்கை,” சாட்சியம், பக்கம் 66, எண் 22.

பாராளுமன்ற விசாரணைக் குழுவின் முன்னர் கண்டித்தனர்: “ஒரு புறம் பொதுமக்களை மோசடி செய்கிறார்கள். இன்னொரு புறம் ஆட்களுக்கு 12 மணி நேரக் கூலி கொடுத்து 18 மணி நேரம் வேலை வாங்குகிறார்கள். இப்படித்தான் அவர்களால் நிலைத்திருக்க முடிகிறது....ஆட்களின் ஊதியமிலா உழைப்புதான்.... அவர்கள் நடத்தும் போட்டிக்கு ஆதாரம்; நாளது வரை இதே நிலைதான்....ரொட்டிக்கார அதிபர்கள் இடையிலான போட்டிதான் இரவு நேர வேலையை ஒழிப்பதற்குக் குறுக்கே நிற்பது. மாவின் விலைக்கேற்ற அடக்க விலைக்குக் குறைவாக ரொட்டி விற்கும் குறைவிலைக்காரர் ஆட்களின் உழைப்பிலிருந்து அதிகமாய்ப் பெறுவதன் மூலம் அதனை ஈடு செய்ய வேண்டும்....நான் எனது ஆட்களிடமிருந்து 12 மணி நேர வேலை மட்டுமே பெறுகையில் என் அண்டையிலிருப்பவர் 18 அல்லது 20 மணி நேர வேலை பெற்றால், என்னை விடவும் விலைகுறைத்து விற்று என்னைத் தோற்கடித்து விடுவார். ஆட்கள் மிகை-வேலைக்கான ஊதியத்தை வற்புறுத்திக் கேட்க முடிந்தால் இது சரி செய்யப்படும்....குறைவிலைக்காரர்களிடம். வேலை செய்வோரில் பெரும் தொகையினர், கொடுத்த கூலியை வாங்கிக் கொள்வது தவிர வேறு வழியில்லாத அந்நியர்களும் இளைஞர்களும் ஆவர்.”⁴⁷

முதலாளியின் இந்தப் புலம்பல் இன்னொரு வகையில் சுவாரசியமானது; உற்பத்தி உறவுகளின் புறத் தோற்றம் மட்டுமே முதலாளியின் முறையில் பிரதிபலிக்கிறது என்பதை இது காட்டுகிறது. உழைப்பின் முறையான விலையில் ஊதியமிலா உழைப்பின் குறிப்பிட்ட அளவும் அடங்கும். இந்த ஊதியமிலா உழைப்புதான் அவரது இலாபத்தின் முறையான ஆதாரம் என்பதை முதலாளி அறிய மாட்டார். அவரைப் பொறுத்த வரை, உபரி-உழைப்பு நேரம் என்பதாக எதுவும் இல்லை; ஏனென்றால் அது இயல்பான வேலைநாளில் அடங்கியுள்ளது; இந்த வேலை-நாளுக்கு நாட் கூலியின் உருவில் ஊதியமளித்திருப்பதாக அவர் நினைக்கிறார். ஆனால் மிகை-நேரம்—உழைப்பின் வழக்கமான விலைக்கு அமைந்த வரம்புகளையும் கடந்து வேலை-நாளை நீட்டுவதான மிகை-நேரம்—இருப்பதை அவர் நன்கறிவார். தனது குறைவிலைப் போட்டிக்காரருக்கு எதிராக, அவர் இந்த மிகைநேரத்துக்குக் கூடுதல் ஊதியம் தர வேண்டிய அவசியத்தை வற்புறுத்துகிறார்.

47 “ரொட்டி தயாரிக்கும் பணியாளர்கள் தெரிவித்த குறைகள் தொடர்பான அறிக்கை,” லண்டன் 1862, பக்கம் III., மேலது, சாட்சியம், குறிப்புகள் 479, 359, 27. எவ்வாறாயினும், மேலே குறிப்பிட்டது போலவும், அவர்களது சொல்விளம்பி பென்னெட் என்பவரே ஒப்புக்கொள்வது போலவும், முழுவிலைக்காரர்களும் ஆட்களை “பொதுவாக இரவு 11 மணிக்கு வேலை தொடங்கி...மறு நாள் காலை 8 மணி வரை வேலை செய்ய வைக்கிறார்கள்....பின் அவர்களை நான் முழுவதிலும்...இரவு 7 மணி வரையிலும் கூட வேலை வாங்குகின்றனர்.” (முன் வந்தது, பக்கம் 22.)

வழக்கமான உழைப்பு நேரத்தின் விலையில் போலவே, இந்தக் கூடுதல் ஊதியத்திலும் ஊதியமிலா உழைப்பு அடங்கியுள்ளது என்பதையும் அவர் அறிய மாட்டார். உதாரணமாக, 12 மணி நேர வேலை-நாளில் ஒரு மணி நேரத்தின் விலை 3 பென்னியென்றும், இது அரை மணி நேர வேலையின் மதிப்பு-உற்பத்தி [value-product] என்றும் கொள்வோம். அதே போது மிகை-நேர வேலை-மணியின் விலை 4 பென்னி அல்லது ஒரு வேலை-மணியில் $\frac{3}{4}$ பாகத்தின் மதிப்பு-உற்பத்தி எனக் கொள்வோம். ஊதியமளிக்காமலே முன்னதில் பாதி வேலை-மணியையும், பின்னதில் மூன்றிலொரு பங்கு வேலை-மணியையும் முதலாளி தனதாக்கிக் கொள்கிறார்.

அத்தியாயம் XXI

பலன்வீதக் கூலி

நேரவீதக் கூலி என்பது உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு அல்லது விலையின் மாறிய வடிவம்தான் என்பது போலவே, பலன்வீதக் கூலியும் நேரவீதக் கூலியின் மாறிய வடிவமே தவிர வேறில்லை.

பணவீதக் கூலியில், தொழிலாளியிடமிருந்து வாங்கப்படும் பயன்-மதிப்பு உற்பத்திப் பொருளில் ஏற்கெனவே ஈடேற்றம் பெற்றுள்ள உழைப்பே தவிர அவரது உழைப்புச் சக்தியின் செயற்பாடாகிய உயிருள்ள உழைப்பன்று என்பது போலவும், இந்த உழைப்பின் விலை நேரவீதக் கூலியைப் போல்

உழைப்புச் சக்தியின் தின மதிப்பு என்ற பின்னத்தால்

குறிப்பிட்ட மணிகள் கொண்ட வேலை-நாள் அன்றி, உற்பத்தியாளரின் உழைப்புத் திறனாலேயே நிர்ணயிக்கப்படுவது போலவும் தோன்றுகிறது.⁴⁸

இந்தப் புறத்தோற்றத்தில் நம்பிக்கை வைப்பவர்களுக்கு முதற் பெரும் அதிர்ச்சியாக அமையும் விதத்தில், இவ்விரு கூலி வடிவங்களும் ஒரே வகைத் தொழிற் கிளைகளில் ஒருங்கே நிலவுகின்றன. உதாரணமாக, "லண்டன் அச்சுக்கோப்போர் பலன்வீத வேலை செய்வது பொது வழக்காகும். நேரவீத வேலை விதிவிலக்காகும்.

⁴⁸ "பலன்வீத வேலை முறையானது. உழைக்கும் மனிதனின் வரலாற்றில் ஒரு சகாப்தத்தையே குறிக்கிறது; முதலாளியின் மன விருப்பத்தைச் சார்ந்திருக்கும் தினக் கூலித் தொழிலாளியின் நிலைக்கும், தொலைவல்லாத வருங்காலத்தில் கைவினைஞரையும் முதலாளியையும் தன் சொந்த உருவில் ஒன்றிணைக்க உறுதி தரும் கூட்டுறவுக் கைவினைஞருக்கும் இடையில் நடு வழியாக அது அமைகிறது. பலன்வீதக் கூலித் தொழிலாளர்கள் தொழிலதிபரின் மூலதனத்தை வைத்து வேலை செய்யும் போதும், உண்மையில் தமக்குத் தாமே அதிபர்களாவர்." (ஜான் வாட்ஸ்: "தொழிற்சங்கங்களும் வேலைநிறுத்தங்களும், இயந்திர சாதனமும் கூட்டுறவுச் சங்கங்களும்." மான்செஸ்டர், 1865, பக்கம் 52, 53.) நான் இந்தச் சிறு நூலை மேற்கோள் காட்டுவது ஏனென்றால், அது 'நெடுங்கால முன்னரே அழகிப் போன சப்பைக்கட்டுவாதப் பாமரத்தனங்கள் யாவும் நிறைந்த சாக்கடையே ஆகும். இதே திருவாளர் வாட்ஸ் முன்னதாக ஓவனியத்தில் விளையாடியவர். 1842இல் "அரசியல் பொருளாதாரத்தின் உண்மைகளும் பொய் மைகளும்" என்ற இன்னொரு நூலை வெளியிட்டவர். இதில் ஏனையவற்றோடு கூட, "சொத்து என்பது கொள்ளை" என்றும் அறிவித்தவர். அதெல்லாம் பழங்கதை.

அதே நேரத்தில் கிராமப் புறத்திலிருப்போர் நாள்வீத வேலை செய்கின்றனர்; பலன்வீத வேலை விதிவிலக்காக உள்ளது. லண்டன் துறைமுகத்தில் கப்பல் கட்டுவோர் பணிவீத அல்லது பலன்வீத வேலை செய்கின்றனர்; அதே போது மற்றெல்லாத் துறைமுகங்களிலும் நாள்வீத வேலை செய்கின்றனர்.”⁴⁹

லண்டனில் குதிரைச் சேணம் தயாரிக்கும் நிலையங்களில் ஒரே பட்டறையில், பல சந்தர்ப்பங்களில் ஒரே வேலைக்கு, பிரெஞ்சுக் காரர்களுக்குப் பலன்வீதக் கூலியும், ஆங்கிலேயர்களுக்கு நேரவீதக் கூலியும் தரப்படுகின்றன. பலன்வீதக் கூலி பொதுவழக்காயுள்ள தொழிற்சாலைகளில், குறிப்பிட்ட வகை வேலைகள் இந்தக் கூலி வடிவத்துக்குப் பொருத்தமற்றவையாய் இருப்பதால், நேரவீத அடிப்படையில் ஊதியம் தரப்படுகிறது.⁵⁰ ஆனால், ஒரு வடிவம் இன்னொரு வடிவத்தை விட முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் வளர்ச்சிக்கு சாதகமாய் இருக்கக் கூடும் என்றாலும், கூலி கொடுப்பதிலான வடிவ வேறுபாட்டால் கூலியின் அடிப்படை இயல்பு எவ்விதத்தும் மாறுவதில்லை என்பதைக் கூறத் தேவையில்லை.

சாதாரண வேலை-நாள், ஊதியமுள்ள 6 மணி நேரமும், ஊதியமில்லாத 6 மணி நேரமுமாக 12 மணி நேரம் கொண்ட தாய்க் கொள்வோம். அதன் மதிப்பு-உற்பத்தி 6 ஷில்லிங் என்போம். ஆதலால் ஒரு மணி நேர உழைப்பின் மதிப்பு-உற்பத்தி 6 பென்னி. அனுபவம் வாய்ந்த தொழிலாளி ஒருவர் சராசரி மும்முரத்தோடும் தேர்ச்சியோடும் வேலை செய்வதாகவும், ஆகவே ஒரு பண்டத்தின் உற்பத்திக்குச் சமுதாய வழியில் அவசியமான நேரத்தை மட்டுமே செலவிடுவதாகவும், ஆக 12 மணி நேரத்தில் 24 உருப்படிகளை—இவை தனித் தனி உற்பத்திப் பொருட்களாகவும்

⁴⁹ டி. ஜே. டன்னிங்: “தொழிற் சங்கங்களும் வேலை நிறுத்தங்களும்,” லண்டன், 1860, பக்கம் 22.

⁵⁰ இவ்விரு கூலி வடிவங்களும் ஒருங்கே நிலவுவது அதிபர்கள் செய்யும் மோசடிக்கு எப்படிச் சாதகமாய் உள்ளதென்றால்: “ஒரு தொழிற்சாலை 400 பேருக்கு வேலை கொடுக்கிறது; இதில் பாதிப் பேர் பலன்வீத வேலை செய்கின்றனர்; அதிக நேரம் வேலை செய்வதில் இவர்களுக்கு நேரடி அக்கறை உண்டு. மீதம் 200 பேர் நாள்வீத ஊதியம் பெறுகின்றனர்; மற்றவர்களுக்குச் சமமாய் அதே நேரம் வேலை செய்கிறார்கள்; மிகை-நேரத்துக்காக அதிகப் பணம் ஏதும் அவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை....இந்த 200 பேரும் நாளொன்றுக்கு அரை மணி நேரம் செய்யும் வேலை ஒரு வாரத்தில் ஒருவர் 50 மணி நேரம் செய்யும் வேலைக்கு, அல்லது ஒருவரின் உழைப்பில் 5/6 பாகத்துக்குச் சமம்; இது தொழிலதிபருக்கு களையாக்கக் கிடைக்கும் ஆதாயம்.” (“தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கைகள், 1860 அக்டோபர் 31,” பக்கம் 9.) “பெரிய அளவுக்கு மிகைவேலை இன்னமும் வழக்கிலுள்ளது; பெரும்பாலும், கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்கும் தண்டிக்கப்படுவதற்கும் எதிராகச் சட்டமே தடுகிற பாதுகாப்புடன் வழக்கிலுள்ளது. பலன்வீத வேலையின் அடிப்படையில் வேலைக்கமர்த்தப்படாமல் வாரக் கூலி பெறும் தொழிலாளர்களுக்கு நேரிடும் கெடுதியை முந்தைய பல அறிக்கைகளில் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறேன்.” (லியோனார்டு ஹார்டன், “தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கைகள், 1859 ஏப்ரல் 30,” பக்கம் 8, 9.)

இருக்கலாம், அல்லது தொடர்ச்சியான முழுமையின் அளவிடத்தக்க பாகங்களாகவும் இருக்கலாம்—செய்தளிப்பதாகவும் கொள்வோம். இந்த 24 உருப்படிகளின் மதிப்பு, அவற்றில் அடங்கிய மாறாமுலதனப் பகுதியைக் கழித்த பின்னர், 6 ஷில்லிங் ஆகும்; தனியொரு உருப்படியின் மதிப்பு 3 பென்னி. தொழிலாளி உருப்படி ஒன்றுக்கு 1½ பென்னி பெறுகிறார்; இவ்வாறு 12 மணி நேரத்தில் 3 ஷில்லிங் சம்பாதிக்கிறார். நேரவீதக் கூலியில், தொழிலாளி தனக்காக 6 மணி நேரமும் முதலாளிக்காக 6 மணி நேரமும் வேலை செய்வதாகக் கொண்டாலும் ஒன்றுதான், ஒவ்வொரு மணியிலும் தனக்காக ஒரு பாதியும் முதலாளிக்காக மறு பாதியும் வேலை செய்வதாகக் கொண்டாலும் ஒன்றுதான். அதே போல் இங்கேயும், ஒவ்வொரு தனி உருப்படியும் பாதி ஊதிய முள்ளதாகவும் பாதி ஊதியமற்றதாகவும் இருப்பதாகச் சொன்னாலும் ஒன்றுதான், 12 உருப்படிகளின் விலை உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்புக்குச் சமதையாவதாகவும், ஏனைய 12 உருப்படிகளின் விலை உபரி-மதிப்பாவதாகவும் சொன்னாலும் ஒன்றுதான்.

நேரவீதக் கூலி வடிவம் எப்படியோ, அதேபோல் பலன்வீதக் கூலி வடிவமும் ஒவ்வாத ஒன்று. நமது உதாரணத்தில், ஒரு சரக்கின் இரண்டு உருப்படிகள், அவற்றில் நுகரப்பட்டுள்ள உற்பத்திச் சாதனங்களின் மதிப்பைக் கழித்த பின்னர், ஒரு மணி நேரத்தின் உற்பத்திப் பொருளாதலால் 6 பென்னி பெறுமானமுள்ளவை. தொழிலாளி அவற்றுக்காகப் பெறுவது 3 பென்னி. உண்மையில் பலன்வீதக் கூலி எந்த மதிப்புறவுக்கும் நேரடித் தெரிவிப்பாவ தில்லை. உருப்படியின் மதிப்பு அதில் அடங்கிய வேலை நேரத்தால் அளவிடப்படுவதில்லை; இதற்கு மாறானதே நடைபெறுகிறது; தொழிலாளி செலவிட்டிருக்கும் வேலை நேரம் அவர் உற்பத்தி செய்திருக்கும் உருப்படிகளின் தொகையால் அளவிடப்படுகிறது. நேரவீதக் கூலியில் உழைப்பு நேரடியாக அதன் கால அளவால் அளவிடப்படுகிறது; பலன்வீதக் கூலியில் உழைப்பு குறிப்பிட்ட கால அளவில் அது உருவாக்கிய உற்பத்திப் பொருட்களின் அளவால் அளவிடப்படுகிறது.⁵¹ உழைப்பு நேரத்தின் விலையை இறுதியாக நிர்ணயிப்பது ஒரு நாள் உழைப்பின் மதிப்பு = உழைப்புச் சக்தியின் தின மதிப்பு என்ற சமன்பாடே. எனவே, பலன்வீதக் கூலியென்பது நேரவீதக் கூலியின் மாறிய வடிவமே.

இப்போது பலன் வீதக் கூலிக்கே உரித்தான சிறப்பியல்புகளை இன்னும் சற்று உன்னிப்பாகக் காண்போம்.

இங்கே உழைப்பின் தரம் வேலையாலேயே கட்டுப்படுத்தப்படு

⁵¹ "கூலியை இரு விதமாக அளவிடலாம்; உழைப்பின் கால அளவைக் கொண்டோ, அதன் உற்பத்திப் பொருளைக் கொண்டோ அளவிடலாம்." ("Abregé elementaire des principes de l'Economie Politique." பாரிஸ், 1796, பக்கம் 32.) ஆசிரியர் பெயர் குறிக்கப்படாத நூல், இதன் ஆசிரியர்: ஜெ. கார்னியர்.

கிறது; பலன்வீதக் கூலி முழுமையாகக் கிடைக்க வேண்டுமானால் வேலை சராசரி நிறைவுள்ளதாக இருக்க வேண்டும். இந்தக் கண்ணோட்டத்தில், பலன்வீதக் கூலியானது கூலிக் குறைப்புகள், முதலாளித்துவ மோசடி ஆகியவற்றுக்கு மிகவும் பயன்படுகிறது.

இது உழைப்பின் மும்முரத்தை அளப்பதற்குத் துல்லியமான அளவுகோலை முதலாளிக்கு வழங்குகிறது. முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்ட பரிசோதனை முறையில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட அளவிலான சரக்குகளில் உருக்கொண்ட வேலை நேரம் மட்டுமே சமுதாய வழியில் அவசியமான வேலை நேரமாகக் கணக்கிடப்பட்டு, அவ்வாறே ஊதியமும் பெறுகிறது. ஆகவே லண்டன் தையற்காரர்களின் பெரிய தொழிற்கூடங்களில் குறிப்பிட்ட வேலைப் பலன், உதாரணமாக ஒரு குறுஞ்சட்டை ஒரு மணி அல்லது அரை மணி என்றழைக்கப்படுகிறது; மணிக்கு ஆறு பென்னி என்பது கணக்கு. ஒரு மணி நேரத்தின் சராசரி உற்பத்திப் பொருள் எவ்வளவு என்று நடைமுறையால் அறியப்படுகிறது. புதிய மோஸ்தர்கள், மராமத்துகள் போன்றவை வரும் போது, குறிப்பிட்ட வேலைப் பலன் ஒரு மணியா, அரை மணியா என்பது போன்ற சர்ச்சை அதிபருக்கும் தொழிலாளிக்குமிடையே எழுகிறது; இங்கேயும் முடிவில் நடைமுறை அனுபவம் தீர்மானிக்கிறது. லண்டன் தட்டுமுட்டுப் பட்டறைகளிலும், பிறவற்றிலும். இது போன்றே நடக்கிறது. தொழிலாளி சராசரி ஆற்றல் பெற்றிராவிட்டால், ஆதலால் நாள்தோறும் குறிப்பிட்ட குறைந்தபட்ச வேலையைச் செய்து தர முடியா விட்டால், அவருக்கு வேலை பறிபோகிறது.⁵²

வேலையின் தரமும் மும்முரமும் இங்கே கூலி வடிவத்தாலேயே கட்டுப்படுத்தப்படுவதால், உழைப்பைக் கண்காணிப்பது பெரும்பாலும் தேவையற்றதாகி விடுகிறது. எனவே பலன் வீதக் கூலியானது முன்னர் விவரித்த நவீன "வீட்டு உழைப்புக்கும்," அதே போல் சுரண்டல் மற்றும் ஒடுக்குமுறைக்கான படிநிலை அமைப்புக்கும் அடிக்கல் நாட்டுகிறது. பின்னதற்கு இரு அடிப்படை வடிவங்கள் உள்ளன. ஒரு புறம், பலன்வீதக் கூலியானது முதலாளிக்கும் கூலித் தொழிலாளிக்குமிடையே புல்லுருவிகளின் ஊடுருவலுக்கும், "உழைப்பின் உள் குத்தகைக்கும்" வழி வகுக்கிறது. இந்த இடைத்தரகர்களின் ஆதாயம் முழுவதும் முதலாளி செலுத்துகிற உழைப்பு-விலைக்கும்,

⁵² "அவரிடம்" [நூற்பாளரிடம்] குறிப்பிட்ட எடையுள்ள பஞ்சு தரப்படுகிறது; இதற்கு பதிலாக, அவர் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்குள் குறிப்பிட்ட நேரத்தியுள்ள குறிப்பிட்ட எடையிலான சரடோ நூலோ திருப்பித் தர வேண்டும்; இப்படி அவர் திருப்பித் தருகிற எல்லாவற்றுக்கும் இராத் தலுக்கு இவ்வளவு என்று ஊதியமளிக்கப்படுகிறது. தரத்தில் அவரது வேலை குறைவுள்ளதானால் அவர்தான் தண்டம் செலுத்தியாக வேண்டும். குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கென நிர்ணயிக்கப்பட்ட குறைந்தபட்சத்தை விட அளவில் குறைவாக இருந்தால், அவர் நீக்கப்பட்டு, அவரை விட அதிகத் திறனுள்ளவர் அமர்த்தப்படுகிறார்." (யூர். முன் வந்தது, பக்கம் 317.)

அவ்விலையில் இவர்கள் தொழிலாளியிடம் உள்ளபடியே போய்ச் சேர விடுகிற பகுதிக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டிலிருந்தே வருகிறது.⁵³ இங்கிலாந்தில் இந்த முறை “கசக்கிப்பிழியும் முறை” என்று பொருத்தமாகவே அழைக்கப்படுகிறது. மற்று் புறம், தலைமைத் தொழிலாளியுடன் — பட்டறைத் தொழில்களில் குழுத் தலை வருடன், சுரங்கங்களில் கரி வெட்டுபவருடன், தொழிற்சாலையில் இயந்திரத் தொழிலாளியுடன் — முதலாளி ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள பலன்வீதக் கூலி இடமளிக்கிறது; இந்தத் தலைமைத் தொழிலாளி தனக்கென ஒரு விலை எடுத்துக் கொண்டு, தன் துணையாட்களை வேலைக்கமர்த்தி அவர்களுக்கு ஊதியமளிக்கப் பொறுப்பேற்கிறார். தொழிலாளி மீதான மூலதனத்தின் சுரண்டல், இங்கே தொழிலாளி மீதான தொழிலாளியின் சுரண்டல் மூலம் நடந்தேறுகிறது.⁵⁴

பலன்வீதக் கூலி தரப்படுகையில், தன் உழைப்புச் சக்தியை முடிந்த வரை கடுமையாக வருத்திக் கொள்வதில் தொழிலாளிக்குத் தனிப்பட்ட அக்கறை இருப்பது இயல்பே; உழைப்பின் இயல்பான மும்முரத்தை முதலாளி எளிதாகவே மேலும் உயர்த்துவதற்கு இது வகை செய்கிறது.⁵⁵ தவிரவும், வேலை-நாளை நீட்டுவதில் தொழி

53 “வேலை பற்பல சுரங்களைக் கடந்து செல்கையில் ஒவ்வொரு சுரமும் இலாபத்தில் அதனதன் பங்கை எடுத்துக் கொள்கிறது. ஆனால் வேலையைச் செய்வது கடைசிக் கரம் மட்டும்தான்! இதனால் பெண் தொழிலாளிக்குப் போய்ச் சேருகிற ஊதியம் பரிதாபத்துக்குரிய விதத்தில் கேவலம் ஆகிறது.” (“குழந்தையுழைப்பு ஆணையம் இரண்டாம் அறிக்கை,” பக்கம் lxx., எண் 424.)

54 சப்பைக்கட்டுவாதியான வாட்லே கூட குறிப்பிடுகிறார்: “ஒருவர் தன் சொந்த நன்மைக்காகத் தன் சகாக்களை மிகையாக வேலை வாங்குவதில் அக்கறை கொள்ளாமல், ஒரு வேலையைச் செய்கிற எல்லாரும் அவரவரது வல்லமைக்கேற்ப ஒப்பந்தத்தில் பங்காளியாக இருந்து விட்டால், பலன்வீத வேலை முறை பெரிதும் மேம்பட்டதாகி விடும்: (முன் வந்தது, பக்கம் 53.) இந்த முறையால் விளையும் கேடுகள் பற்றி, பார்க்கவும்: “குழந்தையுழைப்பு ஆணையம் மூன்றாம் அறிக்கை,” பக்கம் 66, எண் 22, பக்கம் 11, எண் 124, பக்கம் xi., எண் 13, 53, 59 முதலானவை.

55 இந்தத் தன்னியல்பான விளைவு ஏற்படுவதற்குப் பல நேரங்களில் செய்யக்கூடிய துணை செய்யப்படுகிறது; உதாரணமாக லண்டன் பெரியியல் தொழிலில், வழக்கமாகக் கையாளப்படும் தந்திரம் “உயரிய உடல் வலிமையும் செயல் வேகமும் பெற்ற ஒருவரைப் பல தொழிலாளர்களின் முதல்வராகத் தெரிந்தெடுத்து, சாதாரணக் கூலி மட்டுமே தரப்பெறும் மற்றவர்களைத் தள்ளாடிக்கொடுக்க வேலை செய்யத் தூண்டுவதற்காக அவர் அதிகபட்சமாகத் தன்னை வருத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஒப்புதலுடன், கால் பங்கோ அல்லது வேறு விதமாகவோ அவருக்குக் கூடுதல் ஊதியம் கொடுப்பதாகும்.... ஆட்கள் செயலையும், மேலான தேர்ச்சியையும், உழைக்கும் ஆற்றலையும் காட்டுவதில்லை என்று தொழிலதிபர்கள் கூறும் புகார்களில் பலவற்றுக்கும் இது பெருமளவு பதிலாவது கூறாமல் விளங்கும்.” (தொழிற் சங்கங்கள் என்பதில் டன்லிங், முன் வந்தது, பக்கம் 22, 23.) இவர் ஒரு தொழிலாளி, தொழிற் சங்கச் செயலாளர் என்பதால் மிகைப்படுத்துவதாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் ஜான் சால்மர்ஸ் யார்ட்டனின் “பெரிதும் மதிக்கத்தக்க” விவசாயக் கலைக் களஞ்சியத்தில் “தொழிலாளி” கட்டுரையை வாசகர் ஒப்பு நோக்கலாம்; அதில் இந்த வழிமுறை ஏற்புடைய வழிமுறையாக சாசுபடியாளர்களுக்குப் பரிந்துரைக்கப்படுகிறது.

லாளிக்கு இப்போது தனிப்பட்ட அக்கறையுள்ளது; ஏனெனில், இப்படி நீட்டுவதால் அவரது தின அல்லது வாரக் கூலியும் உயர்கிறது.⁵⁶ நேரவீதக் கூலி பற்றிப் பேசுகையில் ஏற்கெனவே விவரித்தது போன்ற எதிர்வினையை இது படிப்படியாக உண்டாக்குகிறது. வேலை-நாள் நீட்டப்படும் போது—பலன்வீதக் கூலி மாறாதிருந்தாலும் கூட தவிர்க்க முடியாத படி உழைப்பின் விலை வீழ்ச்சி அடையவே செய்கிறது என்பதன்னியில் மேற்கூறிய எதிர்வினையும் உண்டாக்கப்படுகிறது.

நேரவீதக் கூலியில், சில விதிவிலக்குகளோடு கூட, ஒரே வகை வேலைக்கு ஒரே கூலிதான்; பலன்வீதக் கூலியிலோ, வேலை நேரத்தின் விலை உற்பத்திப் பொருளின் குறிப்பிட்ட அளவால் அளவிடப்பட்ட போதிலும், தொழிலாளர்களின் தனி வேறுபாடுகளுக்குக்கேற்ப நாட் கூலி அல்லது வாரக் கூலி மாறுபடும்; ஒரு தொழிலாளி குறிப்பிட்ட நேரத்தில் குறைந்தபட்ச அளவிலான உற்பத்திப் பொருளையும் இன்னொருவர் சராசரியையும் மூன்றாமவர் சராசரிக்கதிகமாகவும் தயாரிக்கலாம். ஆகவே, உள்ளபடியே அவர்களுக்குக் கிடைப்பது, தனிப்பட்ட தொழிலாளர்களின் வெவ்வேறு தேர்ச்சிக்கும் வலிமைக்கும் ஆற்றலுக்கும் நீடித்துழைக்கும் சக்திக்கும் ஏற்ப, பெரிதும் வேறுபடுகிறது.⁵⁷ மூலதனத்துக்கும் கூலியுழைப்புக்கும் இடையில் நிலவும் பொது உறவுகளை இது மாற்றி விடுவதில்லை என்பது மெய்தான். முதலாவதாக, தனியாளர் வேறுபாடுகள் பட்டணையென்னும் முழுமையில் ஒன்றையொன்று நேர் செய்து கொள்கின்றன; இவ்விதத்தில் பட்டணை குறிப்பிட்ட வேலை நேரத்தில் சராசரி உற்பத்திப் பொருளைச் செய்தளிக்கிறது; கொடுக்கப்படும் மொத்தக் கூலி அந்தக் குறிப்பிட்ட தொழிற் கிளையின் சராசரிக் கூலியாக இருக்கும். இரண்டாவதாக, ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட தொழிலாளியும் வழங்குகிற உபரி-உழைப்பின் திரள்

⁵⁶ "பலன்வீத வேலை முறையில் ஊதியமளிக்கப்படுவோர் அனைவரும் சட்டபூர்வ வேலை வரம்புகளை மீறிச் செல்வதன் மூலம் இலாபமடைகின்றனர். மிகை-நேரம் வேலை செய்ய விரும்புகின்றனர் என்ற இந்தக் கருத்து நெசவாளர்களாகவும் நூல் சுற்று வோராகவும் வேலை செய்கிற பெண்களுக்கு முக்கியமாய்ப் பொருந்துவதாகும்." ("தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கை, 1858 ஏப்ரல் 30," பக்கம் 9.) "தொழிலதிருக்கு இவ்வளவு அனுகூலமான இந்த ஏற்பாடு (பலன்வீத வேலை) இளம் மண்பாண்டத் தொழிலாளி பலன்வீத வேலைமுறையில் குறைந்த கூலிக்கு வேலைக்கமர்த்தப்படும் காலமான நாளுக்கு அல்லது ஐந்தாண்டுகளின் போது மட்டுமே மிகை-வேலை செய்வதற்கு நேரடியாகத் தூண்டுதல் அளிப்பதாய் உள்ளது... இது...மண்பாண்டத் தொழிலாளர்களின் உடல் நலிவுக்கு இன்னொரு முக்கியக் காரணமாகும்." ("குழந்தையுழைப்பு ஆணையம் முதலாம் அறிக்கை." பக்கம் xii.)

⁵⁷ "எந்தத் தொழிலிலும் உருப்படிக்கு இவ்வளவு என்று உழைப்புக்குப் பலன்வீத ஊதியமளிக்கப்படுமிடத்து...கூலி அளவில் பெரிதும் வேறுபடலாம்....ஆனால், நாள்வீத வேலையில் ஒவ்வொரு...தொழிலிலும் பெருவாரியான தொழிலாளர்களுக்குப் பொதுவாய்ப் பொருந்துகிற கூலிநியமமாக தொழிலதிபர், தொழிலாளி இருவராலும் அங்கீகரிக்கப்படும் ஒரேசீரான கூலி வீதம் என்று ஒன்று உள்ளது." (டன்னிங், முன் வந்தது, பக்கம் 17.)

அவர் பெறுகிற கூலிக்கு இசைவானதாகையால், கூலிக்கும் உபரி-மதிப்புக்கும் இடையிலான விகிதம் மாறாதிருந்து வருகிறது. ஆனால் தனித் தன்மைக்கு விரிவான வாய்ப்பளிக்கும் பலன்வீதக் கூலி முறை ஒரு புறத்தில் அந்தத் தனித் தன்மையையும், அத்துடன் தொழிலாளர்களிடையே சுதந்தரம், சுயேச்சை, சுய கட்டுப்பாடு இவற்றுக்கான உணர்வையும் வளர்த்திடுகிறது. மறு புறத்தில் அவர்களிடையிலான போட்டியையும் வளர்த்திடுகிறது. எனவே, பலன்வீதக் கூலி முறை தனியாளின் கூலியை சராசரிக் கூலிக்கும் கூடுதலாய் உயர்த்தும் அதே போது, இந்த சராசரியையே குறைத்திடும் போக்குடையது. ஆனால், குறிப்பிட்ட பலன்வீதக் கூலி நண்டகாலமாய் மரபினால் நிலைபெற்று, எனவே அதனைக் குறைப்பதில் தனிவித இடர்ப்பாடுகள் ஏற்பட்ட போது, அதிபர்கள் இது போன்ற விதிவிலக்கான நிலைமைகளில் சில சந்தர்ப்பங்களில் கட்டாய முறையில் அதனை நேரவீதக் கூலியாக மாற்றியமைக்க முற்பட்டனர். உதாரணமாக, 1860இல் கவண்டிரியைச் சேர்ந்த ரிப்பன் நெசவாளர்களிடையே மிகப்பெரும் வேலைநிறுத்தம் நடைபெற்றது இதனால்தான்.⁵⁸ இறுதியாக முந்தைய அத்தியாயத்தில் விவரிக்கப்பட்ட மணி முறையின் தலையாய ஆதாரங்களில் ஒன்றாகும் பலன்வீதக் கூலி.⁵⁹

58 "கைவினைப் பணியாளர்களின் உறைப்பு நூல் வழியிலோ, பலன் வழியிலோ ஒழுங்கு செய்யப்படுகிறது.... ஒவ்வொரு தொழிலிலும் ஒரு பணியாளர் ஒவ்வொரு நாளும் எவ்வளவு வேலை செய்ய முடியும் என்று கைவினை ஆண்டைக்குத் தோராயமாகத் தெரியும். பெரும்பாலும் அவர்கள் செய்யும் வேலைக்கு ஏற்ற விகிதத்திலேயே ஊதிய மளிக்கிறார்கள். எனவே, பணியாளர்கள், தம் சொந்த நலனை முன்னிட்டு, தங்களால் முடிந்த அளவுக்கு வேலை செய்கிறார்கள்; எவ்வித மேற்பார்வையும் தேவைப்படுவதில்லை." (காண்டியன், "Essai sur la Nature du Commerce en general," ஆம்ஸ்டர்டாம் பதிப்பு, 1756, பக்கம் 185, 202. முதல் பதிப்பு 1755இல் வெளிவந்தது.) கெனே, சர் ஜேம்ஸ் ஸ்டூவர்ட், ஆ. ஸ்மித் ஆகியோர் பெரிதும் பயன்படுத்திக் கொண்டவரான காண்டியன் இங்கு பலன்வீதக் கூலி என்பது நேரவீதக் கூலியின் மாறிய வடிவமே என்று அப்போதே காட்டினார். காண்டியனின் பிரெஞ்சுப் பதிப்பு அதன் தலைப்பில் ஆங்கிலப் பதிப்பின் மொழிபெயர்ப்பு என்று சொல்லிக் கொள்கிறது; ஆனால் ஆங்கிலப் பதிப்பான "தொழில், வாணிபம்... ஆகியவற்றின் பகுப்பாய்வு, ஆசிரியர்: காலஞ்சென்ற ஃபிலிப் காண்டியன், லண்டன் நகரத்தவர், வணிகர்" என்பது பிற்பாடு (1759) வந்தது மட்டுமன்று, காலத்தால் பிற்பட்டதும், திருத்தம் செய்யப்பட்ட குமாரும் என்பதை அதன் உள்ளடக்கமே நிரூபிக்கிறது: உதாரணமாக, பிரெஞ்சுப் பதிப்பில், ஹீழும் குறிக்கப்படவில்லை; ஆனால், ஆங்கிலப் பதிப்பிலோ பெட்டி குறிக்கப்படுவது அரிதாதி விட்டது. ஆங்கிலப் பதிப்பு தத்துவ நோக்கில் குறைந்த முக்கியத்துவ முள்ளது; ஆனால் அதில் குறிப்பாக ஆங்கிலேய வாணிபம், பொற்பான வர்த்தகம் போன்றவை தொடர்பாக ஏராளமான விவரங்கள் உள்ளன; பிரெஞ்சு வாசகத்தில் அவற்றைக் காணோம். ஆகவே, இந்த நூல் "காலஞ்சென்ற மதிநுட்பமிக்க கனவான் ஒருவரின் கையெழுத்தப் பிரதியிலிருந்து எடுத்தத் தழுவினெழுதப்பட்டது..." என்று கூறும் ஆங்கிலப் பதிப்பின் தலைப்புப் பக்கத்திலுள்ள சொற்கள் அந்தக் காலத்தில் வழக்கமாயிருந்த சம்பிரதாயப் புனைவே எனத் தெரிகிறது.

59 "சில பட்டறைகள் வேலையை முடிப்பதற்கு உள்ளபடியே தேவையானவர்களை விட மிக அதிகமான தொழிலாளர்களை வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்வதை அநேக

இது வரை பார்த்திருப்பதிலிருந்து, முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறைக்கு மிகவும் இசைவான கூலி வடிவம் பலன்வீதக் கூலியே என்பது தெளிவாகிறது. பலன்வீதக் கூலி முறை எவ்விதத்திலும் புதியதன்று—14ஆம் நூற்றாண்டின் பிரெஞ்சு, ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர் சட்டங்களில் அதிகாரபூர்வமான முறையில் நேரவீதக் கூலியுடன் கூடவே அதுவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. எனினும், முறையான பட்டறைத் தொழிற் காலத்தில் அதன் செயற்களம் பெரிதும் விரிவடைகிறது. நவீனத் தொழில் துறையின் முரட்டுக் காளைப் பருவத்தில், குறிப்பாக 1797 முதல் 1815 வரை, வேலைநாளை நீட்டுவதற்கும், கூலியைக் குறைப்பதற்கும் அது உந்துவிசையாயிற்று. அக்காலத்தில் கூலியில் ஏற்பட்ட ஏற்ற இறக்கம் தொடர்பான மிக முக்கிய விவரங்கள் பின்வரும் நீலப் புத்தகங்களில் காணக் கிடைக்கின்றன: “தானியச் சட்டங்கள் தொடர்பான மனுக்கள் பற்றிய பொறுக்குக் குழுவிடமிருந்து கிடைத்த அறிக்கையும் சாட்சியமும்” (1813-14 பாராளுமன்றக் கூட்டத் தொடர்), “தானியச் சாகுபடி, வாணிபம், நுகர்வு ஆகிய வற்றின் நிலை, மற்றும் அது சம்பந்தமான விதிகள் அனைத்தையும் பற்றி பிரபுக்கள் குழுவிடமிருந்து வந்த அறிக்கை” (1814-15 கூட்டத் தொடர்), ஜக்கோபின்-எதிர்ப்புப் போரின் தொடக்கத்திலிருந்து உழைப்பின் விலையை இடையறாது குறைத்து வந்ததன் ஆவணச் சான்றை இங்கே காண்கிறோம். உதாரணமாக நெசவுத் தொழிலில், வேலைநாளை மிக அதிகமாக நீட்டியும் கூட, தினக் கூலி முன்னிலும் குறைந்து விடுமளவுக்குப் பலன்வீதக் கூலி சரிந்து விட்டது. “பருத்தி நெசவாளரின் உண்மை ஊதியம் முன்பிருந்ததை விட மிகக் குறைவாக உள்ளது; சாதாரணத் தொழிலாளியுடன் ஒப்பிடுகையில் அவருக்கிருந்த மேன்மை நிலை—ஆரம்பத்தில் மிகவும் உயரியதாயிருந்த இந்த நிலை—இப்போது அடியோடு ஒழிந்து விட்டது. உள்ளபடியே...தேர்ச்சி பெற்ற தொழிலாளிக்கும் சாதாரணத் தொழிலாளிக்கும் இடையிலான கூலி வேறுபாடு, முன்பு எந்தக் காலத்திலும் இருந்ததை விட இன்று வெகுவாகக் குறைந்து விட்டது.”⁶⁰ பலன்வீதக் கூலியின் மூலம் உழைப்பின்

சந்தர்ப்பங்களில் பார்த்திருக்கிறோம் அல்லவா? பிற்பாடு வேலை இருக்குமென்று எதிர்பார்த்து தொழிலாளர்களை சேர்த்துக் கொள்வதும் உண்டு; இந்த எதிர்பார்ப்பு நிச்சயமற்றது; ஏன், முழுக்க முழுக்கக் கற்பனையானது என்று கூட சொல்லலாம். இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு பலன்வீதக் கூலியே தரப்படுகிறது. எனவே, நமக்கொன்றும் ஆபத்தில்லை என்று அதிபர்கள் தமக்குத் தாமே சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். வேலை நேரம் வீணாகிப் போனால், செய்வதற்கு வேலை இல்லாது விடப்படும் தொழிலாளர்கள்தாம் அதனால் இழப்படைவார்கள்.” (எச். கிரிகோர்: “Les Typographes devant le Tribunal correctionnel de Bruxelles”, பிரசெஸ்ஸ், 1865, பக்கம் 9.)

⁶⁰ “மகா பிரிட்டனின் வாணிபக் கொள்கை பற்றிய கருத்துக் குறிப்புகள்” லண்டன், 1815.

மும்முரத்திலும் நீட்டிப்பிலும் ஏற்பட்ட பெருக்கத்தால் விவசாயப் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு ஆதாயம் ஏதுமில்லை என்பதை நிலவுடைமையாளர்களுக்கும் சாகுபடியாளர்களுக்கும் ஆதரவான ஒரு நூலிலிருந்து தரப்படும் பின்வரும் வாசகம் காட்டுகிறது: “மொத்தத்தில் சாகுபடி வேலைகளில் மிகப் பெரும் பகுதி நாள்வீத அடிப்படையில் அல்லது பலன்வீத அடிப்படையில் கூலிக்கமர்த்தப் படுபவர்களால் செய்யப்படுகிறது. அவர்களது வாரக் கூலி சுமார் 12 ஷில்லிங்; பலன்வீதக் கூலி பெறுகிறவர் உழைப்புக்குக் கிடைக்கும் கூடுதலான தூண்டுதல் காரணமாய் வாரக் கூலி பெறுபவரைக் காட்டிலும் 1 ஷில்லிங் அல்லது 2 ஷில்லிங் அதிகம் சம்பாதிப்பதாகக் கொள்ளலாம் என்றாலும், ஆண்டில் அவ்வப் போது வேலையில்லாமற் போவதால் ஏற்படும் இழப்பு இந்த ஆதாயத்தை விஞ்சி விடுவது அவரது மொத்த வருமானத்தைக் கணக்கிடுகையில் தெரிகிறது....மேலும், இந்த ஆட்களின் கூலிக்கும் அவசிய வாழ்வுச் சாதனங்களின் விலைக்கும் குறிப்பிட்ட ஒரு விகிதம் இருப்பதையும், ஆகவே இரு குழந்தைகளுக்குத் தந்தையான ஒருவர் மறைவட்டார உதவியை நாடாமலே குடும்பத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடிவதையும் பொதுவாகக் காணலாம்.”⁶¹ பாராளுமன்றத்தால் வெளியிடப்பட்ட உண்மைகள் தொடர்பாக அப்போது மால்தஸ் குறிப்பிட்டார்: “பலன்வீதக் கூலிப் பழக்கத்தின் பெரும் விரிவாக்கத்தை அச்சத்தோடுதான் கண்ணுறுகிறேன். நாளொன்றுக்கு 12 அல்லது 14 மணி நேரம் அல்லது இன்னும் நீண்ட நேரம் உண்மையிலேயே கடுமையாக உழைப்பது மனிதப் பிறவியால் தாங்கவெண்ணாதது.”⁶²

தொழிற்சாலைச் சட்டங்களுக்குட்பட்ட பட்டறைகளில் பலன்வீதக் கூலி பொது வழக்காகிறது; ஏனென்றால் மூலதனம் உழைப்பை மும்முரப்படுத்துவதன் மூலம்தான் அங்கே வேலைநாளின் பயனாற்றலை அதிகரிக்க முடியும்.⁶³

உழைப்பின் மாறும் உற்பத்தி திறனுக்கேற்ப ஒரே அளவு உற்பத்திப் பொருள் வெவ்வேறான வேலை நேரங்களைக் குறிக்கிறது. எனவே, பலன்வீதக் கூலியும் வெவ்வேறாகிறது; ஏனென்றால் அது நிர்ணயிக்கப்பட்ட வேலை நேரத்தின் பணத் தெரிவிப்பே. முன்பு நாம் கூறிய உதாரணத்தில், 24 உருப்படிகள்

⁶¹ “மகா பிரிட்டனைச் சேர்ந்த நிலவுடைமையாளர்களுக்கும் சாகுபடியாளர்களுக்கும் ஆதரவாக,” 1814, பக்கம் 4, 5.

⁶² மால்தஸ், “வாடகையின் இயல்பும் முன்னேற்றமும் பற்றிய ஆய்வு,” லண்டன், 1815.

⁶³ “தொழிற்சாலைகளில் வேலை பார்க்கும் தொழிலாளர்களில் கிட்டத்தட்ட ஐந்தில் நான்கு பங்களிர் பலன்வீதக் கூலி முறையில் ஊதியம் பெறுகின்றனர்.” “தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கை, 1858 ஏப்ரல் 30.”

12 மணி நேரத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன; 12 மணி நேர உற்பத்திப் பொருளின் மதிப்பு 6 ஷில்லிங்; உழைப்புச் சக்தியின் தின மதிப்பு 3 ஷில்லிங்; உழைப்பு-மணியின் விலை 3 பென்னி; ஓர் உருப்படிக்கான கூலி 1½ பென்னி, ஓர் உருப்படியில் அரை மணி நேர உழைப்பு அடங்கியுள்ளது. இப்போது உழைப்பின் இரு மடங்கு உற்பத்தித் திறனின் பயனாய் அதே வேலை-நாளில் இப்போது 24க்கு பதில் 48 உருப்படிகள் செய்தளிக்கப்பட்டு, மற்றெல்லா நிலைமைகளும் மாறாதிருக்குமானால், ஒவ்வொரு உருப்படியும் இப்போது ஒரு வேலை-மணியில் ½க்கு பதில் ¼ பாகத்தை மட்டுமே குறிப்பதால் பலன்வீதக் கூலி 1½ பென்னியிலிருந்து ¾ பென்னியாகக் குறைகிறது. 24ஐ 1½ பென்னியால் பெருக்கினால் 3 ஷில்லிங்; அதே போன்று 48ஐ ¾ பென்னியால் பெருக்கினால் 3 ஷில்லிங். அதாவது ஒரே காலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படும் உருப்படிகளின் தொகை உயர்வுதற்கேற்ப, 64 ஆகவே ஓர் உருப்படியில் செலவிடப்படும் வேலை நேரம் குறைவதற்கேற்ப பலன்வீதக் கூலி குறைந்து போகிறது. பலன்வீதக் கூலியில் ஏற்படும் இந்த மாற்றம்—இது வரை முற்றிலும் பெயரளவிலானதாயிருந்த இந்த மாற்றம்—முதலாளிக்கும் தொழிலாளிக்குமிடையே ஓயாத போராட்டத்துக்கு இட்டுச் செல்கிறது. காரணம் என்னவென்றால், பலன்வீதக் கூலியிலான மாற்றத்தை ஓர் உபாயமாக்கி முதலாளி உள்ளபடியே உழைப்பின் விலையைக் குறைக்கிறார்; அல்லது உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் அதிகரிப்பதோடு கூடவே உழைப்பின் மும்முரமும் அதிகரிக்கிறது. அல்லது, தொழிலாளி பலன்வீதக் கூலியின் புறத்தோற்றத்தையே உண்மையெனக் கொண்டு விடுகிறார். அதாவது ஊதியமளிக்கப்படுவது தமது உழைப்புச் சக்திக் காக அல்ல, உற்பத்திப் பொருளுக்காகவே எனக் கொண்டு

64 "அவரது நூற்பு இயந்திரத்தின் உற்பத்தித் திறன் துல்லியமாக அளவிடப்படுகிறது; இந்த உற்பத்தித் திறன் உயரும் போது அவ்வியந்திரத்தைக் கொண்டு செய்யப்படும் வேலைக்கான ஊதிய விலை குறைகிறது—உற்பத்தித் திறன் உயருகிற அதே விகிதத்தில் குறையா விட்டாலும்." (யூர், முன் வந்தது, பக்கம் 317.) கடைசியில் சேர்க்கப்படும் இந்த சப்பைக்கட்டுவாதத் தொடர்பு யூரே நிராகரிக்கிறார். மியூல் நீளுவதால் உழைப்பு சற்று அதிகமாகிறது என்பதை அவர் ஒப்புக் கொள்கிறார். ஆதலால், உழைப்பு அதன் உற்பத்தித் திறன் உயரும் அதே விகிதத்தில் குறைவதில்லை. மேலும் "நீளம் அதிகரிப்பதால் இயந்திரத்தின் உற்பத்தித் திறன் ஐந்திலொரு பங்கு உயர்கிறது. இது நிகழும் போது, நூற்பாளருக்கு அவர் செய்த வேலைக்காக முன்பு ஊதியம் தரப்பட்ட அதே விகிதத்தில் இப்போது தரப்படுவதில்லை; ஊதிய விலை குறைந்தாலும் ஐந்திலொரு பங்கு என்ற விகிதத்தில் குறையாது. ஆகவே, இந்த மேம்பாடு குறிப்பிட்ட மணி நேர வேலைக்கான அவரது பண வருமானத்தை உயர்த்தும்." ஆனால் "மேற்சொன்னதற்கு ஒரு திருத்தம் தேவைப்படுகிறது...நூற்பாளர் கூடுதலான தனது 6 பென்னியிலிருந்து துணையாக வேலை செய்யும் சிறுவர்களுக்குக் கொஞ்சம் கூடுதலாகக் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது; அதோடு வயது வந்தோரிலும் சிலர் நீக்கப்படுகிறார்கள்" (முன் வந்தது, பக்கம் 321); எவ்வதத்திலும் இதனைக் கூலியை உயர்த்தும் போக்காகக் கொள்வதற்கில்லை.

விடுகிறார்; எனவே சரக்கின் விற்பனை விலை குறையாதிருக்கும் போது கூலி மட்டும் குறைக்கப்படுகிறதே என்று வெகுண்டெழுகிறார். “தொழிலாளர்கள்...கச்சாப் பொருளின் விலையையும், உற்பத்தி செய்யப்பட்ட சரக்குகளின் விலையையும் எந்நேரமும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; இவ்வாறு தொழிலதிபரின் இலாபங்களை அவர்களால் துல்லியமாக மதிப்பிட முடிகிறது.”⁶⁵

கூலியுழைப்பின் தன்மையையே புரிந்து கொள்ளாமல் இப்படியெல்லாம் நினைக்கலாகாது என்று சரியாகவே முதலாளி அடித்துச் சொல்கிறார்.⁶⁶ தொழில் துறையின் முன்னேற்றத்தில் பங்கு கேட்க முயலும் இந்த அடாவடித்தனத்தை எதிர்த்துக் கூக்குரலிடுகிறார்; உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் தொழிலாளிக்குரிய விவகாரம் அல்லவே அல்ல என்று அறுதியிட்டு உறுதியாக அறிவிக்கிறார்.⁶⁷

⁶⁵ ஹெ.ஃபர்டேட், “பிரித்தானியத் தொழிலாளியின் பொருளாதார நிலை,” கேம்பிரிட்ஜ் மற்றும் லண்டன், 1865, பக்கம் 178.

⁶⁶ 1861 அக்டோபர் 26 தேதிய லண்டன் ஸ்டான்டர்டு ஏட்டில் வந்துள்ள ஒரு செய்தி, “அச்சுறுத்தல் குற்றத்துக்காக சமூக்காள நெசவாளர் தொழிற் சங்கத்தார் மீது” ராச்டேல் நீதிபதிகளின் முன்னால் ஜான் பிரைட் தொழில் நிறுவனம் தொடரும் வழக்கு பற்றியதாகும். “முன்னதாக 160 செஜம் சமூக்காளம் நெய்வதற்குத் தேவைப்பட்ட அதே நேரத்திலும் அதே உழைப்பைக் கொண்டும் (1) 240 செஜம் சமூக்காளம் நெய்வதற்குக் கூடிய புதிய இயந்திர சாதனத்தை பிரைட்டின் பங்குதாரர்கள் புகுத்தியிருந்தனர். தொழிலதிபரின் மூலதனம் இயந்திர மேம்பாடுகளில் முதலீடு செய்யப்பட்டதால் கிடைத்த இலாபத்தில் பங்கு பெற தொழிலாளர்களுக்கு எவ்வித உரிமையும் இல்லை. எனவே, திருவாளர்கள் பிரைட், ஊதிய வீதத்தை கெஜத்திற்கு 1½ பென்னியிலிருந்து 1 பென்னியாகக் குறைக்கலாயினர். முன்போல் அதே உழைப்புக்கு அதே ஊதியம் கிடைத்ததால் தொழிலாளர்களின் வருமானம் மாறாதிருந்தது. ஆனால், பெயரள விலான குறைப்பு ஏற்பட்டது என்றும், போதுமான அளவு முன்கூட்டியே தொழிலாளர்களுக்கு இது பற்றி எச்சரிக்கவில்லை என்றும் கூறப்படுகிறது.”

⁶⁷ “தொழிற் சங்கங்கள், கூலி குறையாதிருக்கும் பொருட்டு, மேம்பாடுற்ற இயந்திர சாதனத்தால் கிடைக்கும் ஆதாயத்தில் பங்கு பெற முயற்சி செய்கின்றன. (அநியாயம்! அநியாயம்!)...உழைப்பு குறுகுசிறந்து என்று கூடுதல் கூலி கோருவது இயந்திர மேம்பாடுகள் செய்வோரைக் கப்பம் கட்டச் சொல்வதாகும்.” (“தொழில்களின் இணைப்பு பற்றி,” புதிய பதிப்பு, லண்டன், 1834, பக்கம் 42.)

அத்தியாயம் XXII

நாடுகளிடையிலான கூலி வேறுபாடுகள்

17ஆம் அத்தியாயத்தில், உழைப்புச் சக்தியினது மதிப்பின் பருமனில் மாற்றத்தைத் தோற்றுவிக்கக் கூடிய வெவ்வேறான சேர்க்கைகளைப் பார்த்தோம். உழைப்புச் சக்தியினது மதிப்பின் பருமனை அறுதியாக வைத்துப் பார்த்தோம், ஒப்பளவில் வைத்தும் (அதாவது உபரி-மதிப்புடன் ஒப்பிட்டும்) பார்த்தோம். உழைப்பின் விலை ஈடேற்றமாகிற வாழ்வுச் சாதனங்களின் அளவு இந்த விலையின் மாற்றங்களைச் சாராமல் சுயேச்சையாக ஏற்ற இறக்கங்களுக்கு உட்படலாம் என்பதையும் பார்த்தோம்.⁶⁸ முன்பே கூறியது போல உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு அல்லது விலை என்பது சகஜமான வடிவமாகிய கூலி வடிவமாகப் பெயர்ந்ததுமே, இந்த விதிகள் எல்லாம் கூலியின் ஏற்ற இறக்கங்களது விதிகளாக மாறிப் போகின்றன. நாட்டினுள் கூலியில் ஏற்படும் இந்த ஏற்ற இறக்கங்களில் வெவ்வேறு சேர்க்கைகளைத் தொடராக எது தோற்றமளிக்கிறதோ, அது வெவ்வேறு நாடுகளிலும் ஒரே காலத்திய தேசக் கூலி மட்டத்திலான வேறுபாடாகத் தோற்றமளிக்கக் கூடும். ஆகவே, வெவ்வேறு நாடுகளில் கிடைக்கும் கூலிகளை ஒப்பிடுகையில், உழைப்புச் சக்தியினது மதிப்பின் அளவிலான மாற்றங்களை நிர்ணயிக்கிற எல்லாக் காரணிகளையும் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்; அக்காரணிகளாவன: இயற்கையாகவும் வரலாற்று வழியிலும் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட வாழ்க்கையின் பிரதம அவசியப் பண்டங்களின் விலையும் அளவும், தொழிலாளர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் செலவு, மாதர் உழைப்பும் குழந்தை உழைப்பும் வகிக்கும் பாத்திரம், உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன், அதன் காலப் பருமனும் மும்முரப்

⁶⁸ "கூலி" (இங்கே அவர் கூலியின் பணத் தெரிவிப்பு பற்றிப் பேசுகிறார்) "இன்னும் மலிவான பண்டத்தை அதிகமாக வாங்குகிறது என்ற காரணத்தால் அது அதிகரித்திருப்பதாகக் கூறுவது சரியன்று." (டேவிட் பியூக்கன், அவரது பதிப்பில் ஆதாம் ஸ்மித் எழுதிய "நாடுகளின் செல்வம்," 1814, முதல் பாகம், பக்கம் 417, குறிப்பு.)

பருமனும். மேம்போக்காக ஒப்புநோக்க வேண்டுமென்றாலும் கூட, அந்தந்தத் தொழிலிலும் வெவ்வேறு நாடுகளிலும் கிடைக்கிற சராசரி தினக் கூலியை முதலில் ஒரேசீரான வேலைநாளுக்கு உரியதாகப் பெயர்த்திட வேண்டும். தினக் கூலியை இப்படிக் குறிப்பிட்ட வரையறைகளின் பாற்பட்டதாய்ப் பெயர்த்த பின்னர், பலன் வீதக் கூலி மட்டுமே உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன், மும்முரம் இரண்டுக்கும் அளவுகோலாக இருக்க முடியுமென்பதால் நேரவீதக் கூலியையும் பலன்வீதக் கூலியாகப் பெயர்த்திட வேண்டும்.

ஒவ்வொரு நாட்டிலும் உழைப்பு மும்முரத்தின் குறிப்பிட்ட சராசரி ஒன்று உண்டு; இதற்குக் கீழாக உள்ள நிலையில், ஒரு சரக்கின் உற்பத்திக்கான உழைப்புக்கு, சமுதாய வழியில் அவசியமானதை விட அதிக நேரம் தேவைப்படுகிறது; எனவே, தரத்தில் இந்த உழைப்பு இயல்பானதாய்க் கொள்ளப்படுவதில்லை. எந்த நாட்டிலும் வேலை நேரத்தின் கால அளவை மட்டும் கொண்டு கணிக்கப்படும் மதிப்பின் அளவீட்டை மாற்றுவது தேச சராசரிக்கும் மேலான மும்முர நிலைதான். தனிப்பட்ட நாடுகளைக் கொண்டமைந்த உலகச் சந்தையில் நிலைமை இதுவன்று. உழைப்பின் சராசரி மும்முரம் நாட்டுக்கு நாடு மாறுபடுகிறது; இங்கே அதிகமாய், அங்கே குறைவாய் உள்ளது. இந்த தேச சராசரிகள் சேர்ந்து ஓர் அளவுகோல் ஆகின்றன. உலக உழைப்பின் சராசரி அலகு இந்த அளவுகோலின் அலகாகிறது. ஒரு நாட்டில் உழைப்பின் மும்முரம் அதிகமாய் இருக்குமானால், அவ்வளவு மும்முரம் இல்லாத இன்னொரு நாட்டு உழைப்புடன் ஒப்பிடுகையில் அது குறிப்பிட்ட கால அளவில் அதிக மதிப்பை உற்பத்தி செய்கிறது; இந்த அதிக மதிப்பு அதிகப் பணத்தில் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

ஆனால், அதிக உற்பத்தித் திறனுள்ள தேச உழைப்பு அதன் சரக்குகளின் விற்பனை விலையை அவற்றின் மதிப்பின் அளவுக்குக் குறைக்குமாறு போட்டியால் நிர்ப்பந்திக்கப்படும் வரை, அதிக உற்பத்தித் திறனுள்ள தேச உழைப்பு உலகச் சந்தையில் அதிக மும்முரமுள்ள தேச உழைப்பாகவும் செயல்படுகிறது என்ற உண்மையும் மதிப்பு வதியின் சர்வதேசப் பிரயோகத்தில் தாக்கம் உண்டாக்குகிறது.

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி ஒரு நாட்டில் வளர்ச்சியடைந்திருக்கும் அதே விகிதத்தில், அங்கு உழைப்பின் தேச மும்முரமும் உற்பத்தித் திறனும் சர்வதேச மட்டத்துக்கு மேலாக உயர்கின்றன.⁹⁹ ஆகவே ஒரே வேலை நேரத்தில் வெவ்வேறு நாடுகளில் உற்பத்தி செய்யப்படும் ஒரே வகைச் சரக்குகளின் வெவ்வேறு அளவுகளது

⁹⁹ உற்பத்தித் திறன் தொடர்பான எத்தகைய நிலைமைகள் தனிப்பட்ட தொழிற் கிளைகளில் இவ்விதியின் விளைவுகளை மாற்றி அமைக்கலாம் என்பதைப் பிறிதோர் இடத்தில் ஆராய்வோம்.

சர்வதேச மதிப்புகள் சமமற்றவை; இம்மதிப்புகள் வெவ்வேறு விலைகளில், அதாவது சர்வதேச மதிப்புகளுக்கேற்ப மாறுபடும் பணத் தொகைகளில் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. ஆதலால், பணத்தின் ஒப்பீட்டு மதிப்பானது அதிகம் வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையுடன் கூடிய நாட்டில் குறைவாக வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையுடன் கூடிய நாட்டிலிருப்பதை விடக் குறைவாய் இருக்கும். அப்படியானால், பணமாகத் தெரிவிக்கப்படும் 'உழைப்புச் சக்தியின் சமதையான பெயர்க் கூலியும் இரண்டாவது நாட்டிலிருப்பதை விட முதலாவது நாட்டில் அதிகமாய் இருக்கும்; இதிலிருந்து, உண்மைக் கூலியும், அதாவது தொழிலாளிக்குக் கிடைக்கக் கூடிய வாழ்வுச் சாதனங்களும் இவ்வாறே அதிகமாய் இருக்கும் எனக் கொள்ளலாகாது.

ஆனால், வெவ்வேறு நாடுகளில் பண மதிப்பின் இந்த ஒப்பீட்டு வேறுபாடுகளன்னியில் இன்னொன்றையும் அடிக்கடி காணலாம்: தினக் கூலி அல்லது வாரக் கூலி போன்ற நேரவீதக் கூலி இரண்டாவது நாட்டிலிருப்பதை விட முதலாவது நாட்டில் அதிகமாய் இருப்பினும் உழைப்பின் ஒப்பீட்டு விலை—அதாவது உபரி-மதிப்பு, உற்பத்திப் பொருளின் மதிப்பு ஆகிய இரண்டுடனும் ஒப்பிடுகையிலான உழைப்பின் விலை—முதலாவதிலிருப்பதை விட இரண்டாவதில் அதிகமாய் இருக்கக் காணலாம்.⁷⁰

1833ஆம் வருடத் தொழிற்சாலை ஆணையத்தில் உறுப்பினரான ஜே. டபிள்யூ. கோவெல் நாற்புத் தொழிலைக் கவனமாக ஆராய்ந்த பின்னர், "கூலியானது ஐரோப்பாக் கண்டத்திலிருப்பதை

⁷⁰ ஜேம்ஸ் ஆண்டர்சன் ஆதாம் ஸ்மித்துக்கெதிரான சர்ச்சையில் குறிப்பிடுகிறார்: "இதே போல், மண்ணின் உற்பத்திப் பொருளும் பொதுவாகத் தானியமும் மலிவாக உள்ள ஏழை நாடுகளில், உழைப்பின் விலை வழக்கமாகவே குறைவாய்த் தோன்றிய போதிலும், எதார்த்தத்தில் பெரும்பாலும் ஏனைய நாடுகளில் இருப்பதை விட அதிகமாய் இருப்பதே உண்மை என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும். ஏனெனில், நாளொன்றுக்கு இவ்வளவு எனத் தரப்படும் கூலியினது உழைப்பின் விலையாகத் தோன்றிய போதிலும் உண்மையில் உழைப்பின் விலையாக அமைவது அதுவன்று. உண்மை விலை என்பது செய்து முடிக்கப்படும் குறிப்பிட்ட அளவு வேலைக்காகத் தொழிலதிபருக்கு உள்ளபடியே ஆகிற செலவாகும்; இந்தக் கோணத்தில் பார்க்கும் மிடத்து, தானியம் மற்றும் மளிகைப் பண்டங்களின் விலை வழக்கமாகவே பணக்கார நாடுகளில் இருப்பதை விட ஏழை நாடுகளில் மிகக் குறைவு என்ற போதிலும், உழைப்பானது ஏழை நாடுகளிலிருப்பதை விட பணக்கார நாடுகளில் அநேகமாய் எப்போதும் மலிவாய் உள்ளது... நேரவீதக் கூலி முறையிலான உழைப்பு இங்கிலாந்திலிருப்பதை விட ஸ்காட்லாந்தில் மலிவாய் உள்ளது... பலவன்வீதக் கூலி முறையிலான உழைப்பு பொதுவாக இங்கிலாந்தில் அதிகம் மலிவாயுள்ளது." (ஜேம்ஸ் ஆண்டர்சன், "தேசியத் தொழில் உணர்வைக் கிளறி விடும் வழி பற்றிய கருத்தோட்டங்கள்..." எடின்பரோ 1777, பக்கம் 350, 351.) மாறாக, கூலி குறைவாயிருப்பதோ உழைப்பை கிராக்கியானதாக்குகிறது. இங்கிலாந்திலிருப்பதை விட அயர்லாந்தில் உழைப்புக்கு கிராக்கி அதிகம்... ஏனென்றால் அயர்லாந்தில் கூலி அவ்வளவு குறைவு." (என் 2074, "இரயில்வேக்கள் பற்றிய முடியரசு ஆணையம், நடவடிக்கைக் குறிப்புகள்," 1867.)

விட இங்கிலாந்தில் தொழிலாளிக்கு அதிகமாயிருந்தாலும் முதலாளிக்குக் காரியாம்சத்தில் குறைவாயுள்ளது” என்ற முடிவுக்கு வந்தார். (யூர், பக்கம் 314.) ஆங்கிலேயத் தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அலெக்சாந்தர் ரெட்கிரேவ் 1866 அக்டோபர் 31 தேதியிட்ட அறிக்கையில், குறைந்த கூலி, மிக நீண்ட வேலை நேரம் ஆகியவற்றுக்கு மாறாக, கண்டத்து உழைப்பானது—உற்பத்திப் பொருளுடனான விகிதத்தில்—ஆங்கிலேய உழைப்பை விட விலை கூடியதாய் உள்ளது என்பதைக் கண்டத்து நாடுகளுடனான ஒப்பீட்டுப் புள்ளி விவரத்தைக் கொண்டு நிரூபிக்கிறார். ஒல்டன்பர்க் கிலுள்ள ஒரு பஞ்சாஸையின் ஆங்கிலேய மேலாளர் அத்தொழிற்சாலையில் வேலை நேரம், சனிக் கிழமைகள் உட்பட, காலை 5.30 முதல் இரவு 8 வரை நீடிக்கிறது என்றும், தொழிலாளர்கள் ஆங்கிலேய மேற்பார்வையாளர்களின் கண்காணிப்பில் வேலை செய்யும் போது, அவர்கள் இந்த நேரத்தில் செய்தளிக்கும் உற்பத்திப் பொருள் 10 மணி நேரத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் செய்தளிக்கும் உற்பத்திப் பொருளின் அளவுக்குக் கூட இல்லை என்றும், ஆனால் ஹெர்மானிய மேற்பார்வையாளர்களின் கண்காணிப்பில் அவர்கள் இன்னும் கூடக் குறைவாகவே செய்தளிக்கின்றனர் என்றும் அறிவிக்கிறார். கூலி இங்கிலாந்திலிருப்பதை விட மிகக் குறைவாக, பல இடங்களில் 50% குறைவாக உள்ளது; ஆனால் இயந்திர சாதனத்துடனான விகிதத்தில் ஆட்களின் தொகை மிக அதிகமாக உள்ளது; குறிப்பிட்ட சில பிரிவுகளில் 5:3 என்ற விகிதத்தில் உள்ளது—ருஷ்யப் பஞ்சாஸைகள் குறித்து திரு ரெட்கிரேவ் இன்னும் முழுமையான விவரங்கள் தருகிறார். சயீப் காலம் வரை அங்கு வேலை பார்த்து வந்த ஆங்கிலேய மேலாளர் ஒருவர் இவ்விவரங்களை அவருக்குத் தந்துள்ளார். வன்கேடுகளுக்கெல்லாம் வளமார்ந்த விளைநிலமாக உள்ள இந்த ருஷ்ய மண்ணில், ஆங்கிலேயத் தொழிற்சாலைகளின் ஆரம்ப நாட்களுக்குரிய பழைய பயங்கரங்கள் தலைவிரித்தாடுகின்றன. சுதேசி ருஷ்ய முதலாளி ஆலைத் தொழில் விவகாரத்தில் உதவாக்கரையே என்பதால், மேலாளர்கள் ஆங்கிலேயர்கள்தாம். இரவும் பகலும் தொடர்ந்து மிகைவேலை செய்யப்பட்ட போதிலும், தொழிலாளர்களுக்கு வெட்கங்கெட்ட முறையில் மிகக் குறைந்த ஊதியம் தரப்பட்ட போதிலும், அந்நியப் போட்டி தடை செய்யப்பட்டிருப்பதால்தான் ருஷ்யப் பட்டறைத் தொழில் எப்படியோ சமாளித்துக் காலம் ஒட்டுகிறது. முடிவாக, வெவ்வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளில் தொழிற்சாலை ஒன்றுக்கும் நாற்பாளர் ஒருவருக்குமான கதிர்களின் சராசரி எண்ணிக்கை பற்றிய திரு ரெட்கிரேவின் ஒப்பீட்டு அட்டவணையைக் கொடுக்கிறேன். தாம் இந்த எண்ணிக்கைகளை சில ஆண்டுகள் முன்னர் திரட்டியதாகவும், அதன் பின் இங்கிலாந்தில் தொழிற்சாலைகளின் அளவும் தொழிலாளி ஒருவருக்கான கதிர்களின் எண்ணிக்கையும்

அதிகரித்திருப்பதாகவும் அவரே குறிப்பிடுகிறார். ஆயினும், சற்றேறக்குறைய இதற்குச் சமமான முன்னேற்றம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கண்டத்து நாடுகளிலும் ஏற்பட்டிருக்குமென்று அவர் கொள்வதால், அட்டவணையில் தரப்பட்டுள்ள எண்ணிக்கைகளுக்கு ஒப்பீட்டு நோக்கங்களுக்குரிய மதிப்பு இன்னும் இருப்பதாக வைத்துக் கொள்ளலாம்.

தொழிற்சாலை ஒன்றுக்குக் கதிர்களின் சராசரி எண்ணிக்கை

இங்கிலாந்து, தொழிற்சாலை ஒன்றுக்கு கதிர்களின் சராசரி	12,600
பிரான்ஸ்,	1,500
பிரஷ்யா,	1,500
பெல்ஜியம்,	4,000
சாக்சனி,	4,500
ஆஸ்திரியா,	7,000
ஸ்விட்சர்லாந்து,	8,000

கதிர்களுக்கு வேலைக்கு அமர்த்தப்படும் ஆட்களின் சராசரி எண்ணிக்கை

பிரான்ஸ்,	ஒருவர்	14	கதிர்களுக்கு
ருஷ்யா,	..	28	..
பிரஷ்யா,	..	37	..
பவேரியா,	..	46	..
ஆஸ்திரியா,	..	49	..
பெல்ஜியம்,	..	50	..
சாக்சனி,	..	50	..
ஸ்விட்சர்லாந்து,	..	55	..
ஜெர்மனியின் சிறு			
அரசுகள்,	..	55	..
மகா பிரிட்டன்,	..	74	..

திரு ரெட்கிரேவ் சொல்கிறார்: “நாற்போடு சேர்ந்தாற் போல் விசைவழி நெசவு நடைபெறும் தொழிற்சாலைகள் [அட்டவணையில் நெசவாளர்களை நீக்கிக் கணக்கிடவில்லை] மகா பிரிட்டனில் இவ்வளவு அதிகமாய் உள்ளன: அயல் நாடுகளில் தொழிற்சாலைகள் பிரதானமாய் நூற்பாலைகளாக உள்ளன என்பதால், இந்த ஒப்புநோக்கு மகா பிரிட்டனுக்கு இன்னும் அதிகம் பாதகமாக உள்ளது; ஒரேமாதிரியானவற்றைக் கறாராய் ஒப்புநோக்குவது சாத்தியப்படுமேயானால், என் வட்டத்தில் பல நூற்பாலைகளில் 2,200 கதிர்களைக் கொண்ட மியூல்களை ஒரு ஆளும் (“கவனிப்பாளர்”), இரு உதவியாளர்களும் மட்டுமே கவனித்துக் கொள்வதையும், நீளத்தில் 400 மைல் அளவுள்ள 220 இராத்தல் நூலை அவை அன்றாடம் உற்பத்தி செய்தளிப்பதையும்

காணலாம்.” (தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கைகள், 1866 அக்டோபர் 31, பக்கம் 31-37, பல இடங்கள்.)

கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் அதே போல் ஆசியாவிலும் ஆங்கிலேய நிறுமங்கள் இரயில் பாதை நிர்மாணத்தை மேற்கொண்டுள்ளன என்பதும், அவற்றை நிர்மாணிப்பதில், சுதேசித் தொழிலாளர்களுடன் கூட குறிப்பிட்ட தொகையில் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்களையும் ஈடுபடுத்தியுள்ளன என்பதும் நன்கு தெரிந்ததே. இவ்வாறு, நடைமுறை அவசியத்தால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு, அவர்கள் உழைப்பின் மும்முரத்தில் நாடுகளிடையே நிலவும் வேறுபாட்டைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. ஆனால், இதனால் அவர்களுக்கு இழப்பேதும் இல்லை. கூலியின் அளவானது ஏறத்தாழ சராசரி உழைப்பு மும்முரத்துக்கு இசைவாய் இருந்தாலும் கூட, உழைப்பின் ஒப்பீட்டு விலை பொதுவாக நேரெதிர்த் திசையில் மாறிச் செல்கிறது என்பதை அவர்களது அனுபவம் காட்டுகிறது.

ஹெ. கேரி அவரது முதல் பொருளாதாரப் படைப்புகளில் ஒன்றான “கூலி வீதம் பற்றிய கட்டுரையில்”⁷¹ வெவ்வேறு நாடுகளின் கூலிகள் தேச வேலை-நாட்களது உற்பத்தித் திறனின் படித் தரத்துடன் [degree of productiveness] நேர் விகித உறவு கொண்டவை என்று நிரூபிக்க முயல்கிறார்; எல்லா இடங்களிலுமே கூலியானது உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனைப் போல் அதே விகிதத்தில் உயரவும் வீழவும் செய்கிறது என்ற முடிவை இந்த சர்வதேச உறவிலிருந்து அடைய விரும்புகிறார். கேரி அவரது வழக்கப்படி விமர்சனப்பாங்கற்ற மேம்போக்கான முறையில் குழப்படித் திரளான தமது புள்ளிவிவரங்களை வைத்து வினையாடுவதற்கு பதில், தமது அடிக்கோள்களை நிரூபித்துக் காட்டினாலும் கூட, அவர் வந்தடைகிற மேற்சொன்ன முடிவு அபத்தமானதே என்பதை உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தி பற்றிய நமது பகுப்பாய்வு அனைத்துமே நிதர்சனமாக்குகிறது. அவரது தத்துவத்தின் படி எப்படி இருக்க வேண்டுமோ அப்படியே யாவும் இருப்பதாக அவர் சாதிக்காமலிருப்பது மிகவும் சிறப்பாய்க் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இயற்கையாய் இருக்க வேண்டிய பொருளாதார உறவுகள் அரசுத் தலையீட்டால் இல்லாமற் போவதாகச் சொல்கிறார். ஆகவே, வெவ்வேறு தேசக் கூலி விகிதங்களையும் கணக்கிடுகையில், அந்தந்த நாட்டின் கூலியிலும் வரிகளின் வடிவில் அரசுக்குப் போகிற பகுதியும் தொழிலாளிக்கே வந்து சேருவதாய்க் கொண்டு கணக்கிட வேண்டுமாம்.

71 “கூலி வீதம் பற்றிய கட்டுரை: உலகெங்கிலும் உழைக்கும் மக்களது நிலைமையிலான வேறுபாடுகளின் காரணங்கள் பற்றிய ஒரு பரிசீலனையுடன் கூடியது,” ஃபிலடெல்பியா, 1835.

இதோடு நில்லாமல் திரு கோரி அந்த “அரசுச் செலவுகள்” முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் “இயற்கையான” விளைபயன்கள் அல்லவா என்பதையும் பரிசீலிக்க வேண்டாமோ? இம்மாதிரியான காரண காரிய ஆய்வைத் தவிர திரு கோரியிடம் வேறு எதை எதிர் பார்ப்பது? முதலாளித்துவ உற்பத்தி உறவுகள் என்றென்றைக்கும் சாசுவதமான இயற்கை விதிகளாய், பகுத்தறிவு விதிகளாய் இருப்பதாக முதன்முதல் கண்டுபிடித்துச் சொன்னவர்தானே இவர்! அரசு தலையிடுவதால்தான் இந்த சாசுவத விதிகள் தங்குதடையின்றி சுதந்தரமாகவும் இசைவாகவும் இயங்க முடியாதவாறு இடையூறு உண்டாகிறது எனப் பறை சாற்றியவர்தானே இவர்! உலகச் சந்தையில் இங்கிலாந்தின் பைசாசச் செல்வாக்கு (இச்செல்வாக்கு முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் இயற்கை விதிகளிலிருந்து பிறப்பது அல்லவாம்) காப்பு முறை என்பதான அரசுத் தலையீட்டை, அதாவது மேற்கூறிய இயற்கை விதிகளுக்கான, பகுத்தறிவு விதிகளுக்கான அரசுப் பாதுகாப்பை அவசியமாக்குகிறது என்பதையும் இவரேதான் பிற்பாடு கண்டுபிடித்தார். மேலும், நிலவுகிற சமூகப் பகைமைகளையும் முரண்பாடுகளையும் வரையறுக்கிற ரிக்கார்டோ போன்றவர்களின் தேற்றங்கள் எதார்த்தமான பொருளாதார இயக்கத்திலிருந்து விளைகிற கருத்தியல் வடிவங்கள் அல்ல என்றும், மாறாக, இங்கிலாந்திலும் இதர இடங்களிலும் நிலவுகிற முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் எதார்த்தமான பகைமைகள் ரிக்கார்டோ போன்றவர்களது தத்துவங்களின் விளைவுகளே என்றும் கண்டுபிடித்தவரும் இவரேதான்! முடிவில் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் உள்ளார்ந்த அருமைபெருமைகளையும், இசைவுகளையும் இறுதியாகப் பார்க்குமிடத்து வாணிபம் தான் அழித்தொழிக்கிறது என்று கண்டுபிடித்தவரும் இவரேதான்! இன்னும் ஒரு அடிதான் பாக்கி, முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியிலுள்ள ஒரே கேடு மூலதனம்தான். என்றும் கூட இவர் கண்டுபிடித்து விடுவார். விமர்சன அறிவாற்றல் இம்மியும் இல்லாமல், போலிப் புலமைக்கு ஈடு இணையற்றவராய் இருக்கும் இத்தகைய ஒருவர்தான், அவரது கர்ப்புவாத அபசாரத்தையும் மீறி, பாஸ்தியா விடமும் இன்றைய ஏனைய தடையிலா வாணிப ஆர்வலர்கள் எல்லாரிடமும் இசைவாய் ஒளிர்ந்திடும் ஞானத்தின் இரகசிய ஊற்றுக் கண்ணாய்த் திகழும் தகுதி பெற்றவர்.

பகுதி VII

மூலதனத் திரட்டல்

பணத் தொகை உற்பத்திச் சாதனங்களாகவும் உழைப்புச் சக்தியாகவும் மாற்றம் பெறுவதுதான் மூலதனமாகச் செயல்படப் போகிற மதிப்புத் தொகை எடுத்து வைக்கும் முதலடி. இந்த மாற்றம் சுற்றோட்டத் துறைக்குள் சந்தையில் நடைபெறுகிறது. உற்பத்திச் சாதனங்கள் சரக்குகளாக மாற்றப்பட்டதுமே இரண்டாவது அடியான உற்பத்தி நிகழ்முறை பூர்த்தியாகிறது; இச்சரக்குகளின் மதிப்பு அவற்றின் ஆக்கக் கூறுகளின் மதிப்பைக் காட்டிலும் அதிகமாகும்; ஆகவே ஆரம்பத்தில் முன்னீடு செய்யப்பட்ட மூலதனத்தை மட்டுமல்லாமல், கூடுதலாய் உபரி-மதிப்பையும் கொண்டதாகும். இனி இச்சரக்குகள் சுற்றோட்டத்தில் விடப்பட வேண்டும். அவை விற்கப்பட்டு, அவற்றின் மதிப்பு பணமாக ஈடேற்றம் பெற்று, இந்தப் பணம் மீண்டும் மூலதனமாக மாற்றப்பட்டு, இவ்வாறு திரும்பத் திரும்ப நடைபெற வேண்டும். ஒரே விதமான கட்டங்கள் தொடர்ச்சியாக அடுத்தடுத்துக் கடக்கப்படுகிற இந்தச் சுழல் இயக்கமே மூலதனத்தின் சுற்றோட்டம் ஆகிறது.

முதலாளி தமது சரக்குகளை விற்கவும், விற்றுக் கிடைக்கிற பணத்தில் பெரும் பகுதியை மீண்டும் மூலதனமாக மாற்றவும் முடிந்திடல் வேண்டும்—இதுவே மூலதனத் திரட்டலுக்கான முதல் நிபந்தனை. அடுத்துவரும் பக்கங்களில் நாம், மூலதனம் அதன் இயல்பான வழியில் சுற்றியோடுவதாகக் கொள்கிறோம். இந் நிகழ்முறை பற்றிய விவரமான பகுப்பாய்வை இரண்டாம் பாகத்தில் காணலாம்.

உபரி-மதிப்பை உற்பத்தி செய்கிற, அதாவது தொழிலாளர்களிடமிருந்து ஊதியமில்லா உழைப்பை நேரடியாகக் கறந்து, அதனைச் சரக்குகளில் பொருத்துகிற முதலாளி இந்த உபரி-மதிப்பை முதலில் தனதாக்கிக் கொள்பவர்தானே தவிர அதன் முடிவான உடைமையாளர் அல்லர். சமுதாயப் பொருளுற்பத்திக் கட்டமைப்பில் ஏனைய பணிகளை நிறைவேற்றுகிற முதலாளிகள், நிலவுடைமை

யாளர்கள் போன்றோருடன் அவர் அதைப் பகிர்ந்து கொண்டாக வேண்டும். எனவே, உபரி-மதிப்பு பல்வேறு துண்டுகளாய்ப் பிளவுறுகிறது. இந்தத் துண்டுகள் பல்வேறு வகையினருக்கும் உரித்தாகி, இலாபம், வட்டி, வணிக இலாபம், நில வாடகை போன்ற, ஒன்றையொன்று சாராத பல்வேறு வடிவங்கள் ஆகின்றன. உபரி-மதிப்பின் இந்தப் பல்வேறு வடிவங்களையும் மூன்றாம் பாகத்தில்தான் நாம் ஆராய முடியும்.

ஆக, ஒரு புறம் முதலாளி அவர் உற்பத்தி செய்த சரக்குகளை அவற்றின் மதிப்புக்கே விற்பதாகக் கொள்கிறோம்; சுற்றோட்டத் துறையில் மூலதனம் எடுக்கிற புதிய வடிவங்கள் பற்றியோ, அல்லது இந்த வடிவங்களில் மறைந்துள்ள ஸ்தூலமான மறுவுற்பத்தி நிலைமைகள் பற்றியோ நாம் கவலைப்படவில்லை. மறு புறம், முதலாளித்துவ உற்பத்தியாளரை உபரி-மதிப்பு முழுவதன் உடைமையாளராக அல்லது, இன்னும் சரியாகச் சொன்னால், அவருடன் சேர்ந்து கொள்ளைப் பொருளைப் பகிர்ந்து கொள்வோர் அனைவருக்கும் பிரதிநிதியாகக் கொள்கிறோம். எனவே, முதலாவதாகத் திரட்டலை ஸ்தூலமற்ற நோக்குநிலையிலிருந்து பரிசீலிக்கிறோம்; அதாவது உள்ளபடியான உற்பத்தி நிகழ்முறையில் ஒரு கட்டமாக மட்டுமே பரிசீலிக்கிறோம்.

மூலதனத் திரட்டல் நடைபெறுவதால், முதலாளி அவரது சரக்குகளை விற்பதிலும் விற்று வந்த பணத்தை மீண்டும் மூலதனமாக மாற்றுவதிலும் வெற்றி பெற்றிருக்க வேண்டும். மேலும், உபரி-மதிப்பு துண்டுகளாகப் பிளவுறுவதால் அதன் இயல்பு மாறி விடுவதில்லை; எந்நிலைமைகளில் அது திரட்டலின் கூறுகளில் ஒன்றாகிறதோ அந்நிலைமைகளும் மாறி விடுவதில்லை. தொழில் துறை முதலாளிதான் உபரி-மதிப்பை முதலில் தனதாக்கிக் கொள்கிறார்—அவர் தனக்கென்று வைத்துக் கொள்கிற பகுதிக்கும் பிறருக்குக் கொடுத்து விடுகிற பகுதிக்குமான விகிதம் எதுவானாலும் சரி. ஆகவே, உள்ளபடியே நடப்பதைத்தான் நாம் அனுமானித்துக் கொள்கிறோம். மறு புறம் மூலதனத் திரட்டல் நிகழ்முறையின் சாமானிய அடிப்படை வடிவம், அதனைத் தோற்றுவிக்கிற சுற்றோட்ட நிகழ்ச்சியாலும், உபரி-மதிப்பு பிளவுறுவதாலும் மறைக்கப் படுகிறது. ஆகவே, இந்நிகழ்முறையை சரிவரப் பகுத்தாய வேண்டுமானால், அதன் உள்ளியக்கச் செயற்பாட்டை மறைக்கிற புறத் தோற்றங்கள் யாவற்றையும் சிறிது நேரத்துக்கு கவனியாது விட்டு விட வேண்டும்:

அத்தியாயம் XXIII

சாமானிய மறுவுற்பத்தி

ஒரு சமுதாயத்தில் பொருளுற்பத்தி நிகழ்முறையின் வடிவம் என்னவாயினும் சரி, அந்நிகழ்முறை தொடர்ச்சியானதாகவும், குறிப்பிட்ட அதே கட்டங்களைக் காலவட்ட முறையில் தொடர்ந்து கடந்து செல்வதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். எப்படி சமுதாயம் நுகர்வதை நிறுத்த முடியாதோ அதே போல் உற்பத்தி செய்வதையும் நிறுத்த முடியாது. எனவே, தொடர்புள்ள முழுமையாகவும், ஓயாமல் புதுப்பிக்கப்பட்டுச் செல்வதாகவும் நோக்கப்படும் போது, சமுதாயப் பொருளுற்பத்தி நிகழ்முறை ஒவ்வொன்றும் அதே போது மறுவுற்பத்தி நிகழ்முறையும் [process of reproduction] ஆகும்.

உற்பத்தி நிலைமைகள் அதேபோதில் மறுவுற்பத்தி நிலைமை களுமாகும்; எந்தச் சமுதாயமாவது அதன் உற்பத்திப் பண்டங்களில் ஒரு பகுதியை மீண்டும் உற்பத்திச் சாதனங்களாக, அல்லது புதிய உற்பத்திப் பண்டங்களின் கூறுகளாக இடைவிடாது மாற்றம் செய்யா விட்டால், அது தொடர்ந்து உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்க முடியாது; அதாவது, அது மறுவுற்பத்தி செய்ய முடியாது. மற்றெல்லா நிலைமைகளும் மாறாதிருக்க, ஒரு சமுதாயம் அதன் செல்வத்தை மறுவுற்பத்தி செய்து, குறையாமல் அதே அளவில் இருக்கச் செய்ய வேண்டுமானால், ஓராண்டு காலத்தில் நுகரப்படும் உற்பத்திச் சாதனங்களுக்கு பதில், அதாவது உழைப்புச் சாதனங்கள், கச்சாப் பொருட்கள், துணைப் பொருட்கள் இவற்றுக்கு பதில் அதே பண்டங்களை அதே அளவில் உற்பத்தி செய்து கொள்வது தான் அதற்குரிய ஒரே வழி. இவை வருடாந்தர உற்பத்திப் பண்டத் திரளிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு மீண்டும் உற்பத்தி நிகழ்முறையில் ஈடுபடுத்தப்பட வேண்டும். எனவே, ஒவ்வொரு ஆண்டின் உற்பத்திப் பண்டத்திலும் குறிப்பிட்ட பகுதி உற்பத்தித் துறைக்கு உரியதாகும். திறனுடை நுகர்வுக்கு [productive consumption] உரியதாய் ஆரம்பமுதற்கொண்டே அமைந்த இப்பகுதி, பெரும்பாலும், சொந்த நுகர்வுக்குச் சிறிதும் பொருந்தாத பண்டங்களாய் இருப்பதாகும்.

உற்பத்தியானது முதலாளித்துவ வடிவமுடையதாய் இருந்தால் மறுவுற்பத்தியும் அவ்வாறே இருக்கும். உழைப்பு நிகழ்முறையானது எப்படி உற்பத்தியில் மூலதனத்தின் தற்பெருக்கத்துக்கான [self-expansion] வழிவகையாகவே இடம் பெறுகிறதோ, அதே போல் மறுவுற்பத்தியில் முன்னீடு செய்யப்படும் மதிப்பை மூலதனமாக— அதாவது தற்பெருக்கமடையும் மதிப்பாக—மறுவுற்பத்தி செய்வதற்கான வழிவகையாகவே இடம் பெறுகிறது. ஒருவரது பணம் இடையறாது மூலதனமாகச் செயல்படுவதால் மட்டுமே முதலாளி என்னும் பொருளாதாரப் பாத்திரம் அவருக்கு உரியதாகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, £100 என்ற தொகை இந்த ஆண்டு மூலதனமாக மாற்றப்பட்டு, £20 என்ற உபரி-மதிப்பை உற்பத்தி செய்திருக்கிறதென்றால், அது இதே பணியை அதற்கடுத்த ஆண்டிலும் அடுத்தடுத்து வரும் ஆண்டுகளிலும் திரும்பத் திரும்பச் செய்ய வேண்டும். முன்னீடு செய்யப்படும் மூலதனத்தின் காலவட்ட உயர்வு, அல்லது நிகழ்முறையிலுள்ள மூலதனத்தின் காலவட்டப் பலன் என்ற முறையில், உபரி-மதிப்பு மூலதனத்திலிருந்து பிறக்கிற வருவாயின் வடிவத்தைப் பெறுகிறது.⁷²

இந்த வருவாய் முதலாளியின் நுகர்வுக்கான நிதியாக மட்டுமே பயன்பட்டு, எப்படி ஈட்டப்படுகிறதோ அதே போல் காலவட்ட முறையில் செலவிடப்பட்டு விட்டால், மற்றவை மாறாதிருக்க, சாமானிய மறுவுற்பத்தி நடைபெறும். இந்த மறுவுற்பத்தியானது உற்பத்தி நிகழ்முறையை அதன் பழைய அளவுவிதத்தில் மீண்டும் நடைபெறச் செய்வதே ஆகும் என்ற போதிலும், இப்படி மீண்டும் நடைபெறச் செய்வதாகிய இந்த மறுநிகழ்வு அல்லது தொடர் நிகழ்வே கூட உற்பத்தி நிகழ்முறையை புதிய இயல்புகள் பெறச் செய்கிறது; பார்க்கப் போனால், தொடர்ச்சியில்லாத தனித்த நிகழ்முறையாக இருந்த போது அதற்குரியனவாய்த் தோன்றிய சில இயல்புகளை மறையச் செய்கிறது.

நிர்ணயமான காலத்துக்கு உழைப்புச் சக்தியை விலைக்கு வாங்குவது உற்பத்தி நிகழ்முறைக்கான பீடிகை ஆகும். நிர்ணயிக்கப்பட்ட காலம் முடிவடையும் போது, அதாவது ஒரு வாரம் அல்லது ஒரு மாதம் என்பது போன்ற குறிப்பிட்ட உற்பத்திக் காலம் முடிவுறும்

⁷² "பிறந்து உழைப்பின் பலன்களை நுகர்ந்தும் செல்வந்தர்கள் பரிவர்த்தனைகள் செய்வதன் [சரக்குகளை வாங்குவதன்] மூலமாய்த்தான். அவற்றைப் பெற முடிகிறது. ஆகவே சேம வைப்பு நிதிகள் விரைவில் காலியாகிப் போகும் ஆபத்து அவர்களுக்கு இருப்பது போல் தோன்றுகிறது....ஆனால், சமூக ஒழுங்கமைப்பில், செல்வமானது பிறந்து உழைப்பின் மூலமாய் மறுவுற்பத்தியாகும் திறனை சம்பாதித்துள்ளது.... உழைப்பைப் போலவே செல்வமும் (உழைப்பைக் கொண்டு) ஆண்டுதோறும் பலன் தருகிறது. ஆனால், செல்வந்தரின் செல்வத்தில் சிறு குறைவும் ஏற்படாமலே ஆண்டு தோறும் இந்தப் பலனை அழித்திடலாம். இந்தப் பலனானது மூலதனத்திலிருந்து விளையும் ஒருவாயை ஆகும்." (சிஸ்மொந்தி: "Nouv. Princ. d'Econ. Pol." பாரிஸ், 1819, முதல் பாகம், பக்கம் 81, 82.)

போது, இந்தப் பீடிகை திரும்பத் திரும்ப நிகழ்த்தப்படுகிறது. ஆனால், தொழிலாளி அவரது உழைப்புச் சக்தியைச் செலவிட்டு, அதன் மதிப்பை மட்டுமல்லாமல் உபரி-மதிப்பையும் சரக்குகளில் ஈடேற்றம் பெறச் செய்யும் வரை அவருக்கு ஊதியம் அளிக்கப் படுவதில்லை. ஆகவே, அவர் உபரி-மதிப்பை மட்டுமல்லாமல் (முதலாளியின் சொந்த நுகர்வுக்கான நிதியாக இதனை இப்போதைக்குக் கருதுகிறோம்), அவருக்கு ஊதியமளிப்பதற்கான நிதியையும், அதாவது மாறும்-மூலதனத்தையும் உற்பத்தி செய்கிறார் (கூலியின் வடிவில் இது பிற்பாடு அவரிடம் திரும்பி வருகிறது). இந்த நிதியைத் திரும்பத் திரும்ப மறுவுற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கும் வரைதான் அவர் வேலையில் நீடிக்கிறார். இதிலிருந்து வந்ததே அத்தியாயம் XVIIIஇல் குறிப்பிடப்படுகிற பொருளாதார அறிஞர் தம் சூத்திரம்—கூலியை உற்பத்திப் பண்டத்திலேயே ஒரு பங்காகக் காட்டுகிற சூத்திரம்.⁷³ தொழிலாளி ஓயாமல் திரும்பத் திரும்ப மறுவுற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கும் உற்பத்திப் பண்டத்தில் ஒரு பகுதிதான் கூலியின் உருவில் அவரிடம் திரும்பி வருகிறது. முதலாளி அவருக்குப் பணமாகவே கொடுக்கிறார். ஆனால் இந்தப் பணம் அவரது உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளினது உரு மாற்றமே. அவர் உற்பத்திச் சாதனங்களில் ஒரு பகுதியை உற்பத்திப் பண்டங்களாக மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் போதே, அவரது முந்தைய உற்பத்திப் பொருளில் ஒரு பகுதி பணமாக மாற்றம் பெறுகிறது. இந்த வாரம் அல்லது இந்த வருடம் அவரது உழைப்புச் சக்திக்கு விலையாகப் பெறுவது அவரது சென்ற வாரத்திய அல்லது சென்ற வருடத்திய உழைப்பே. பணத்தின் குறுக்கீட்டால் ஏற்படுகிற மாயத் தோற்றமானது, நாம் தனியொரு முதலாளிக்கும் தனியொரு தொழிலாளிக்கும் பதிலாக முதலாளிகளின் வர்க்கம் முழுவதையும் தொழிலாளர்களின் வர்க்கம் முழுவதையும் எடுத்துக் கொண்டதுமே மறைந்து போகிறது. தொழிலாளி வர்க்கத்தால் உற்பத்தி செய்யப் பட்டு முதலாளி வர்க்கத்தால் தனதாக்கப்படும் சரக்குகளில் ஒரு பகுதியைப் பெறுவதற்கான ஆணைச் சீட்டுகளையே முதலாளி வர்க்கம் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு பண வடிவில் தொடர்ச்சியாகக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் இந்த ஆணைச் சீட்டுகளை முதலாளி வர்க்கத்திடம் அதேபோல் தொடர்ச்சியாகத் திருப்பிக் கொடுத்து, இவ்விதத்தில் தமது உற்பத்திப் பண்டத்தில் தமது பங்கைப் பெறுகிறார்கள். இந்தக் காரியங்களையெல்லாம்

73 “கூலியையும் அவ்வாறே இலாபத்தையும், உண்மையில், பூர்த்தியான உற்பத்திப் பொருளின் பகுதி என்றே கருத வேண்டும்.” (ராம்சே, முன் வந்தது, பக்கம் 142.) “கூலியின் வடிவில் தொழிலாளிக்கு வருகிற உற்பத்திப் பொருளின் அந்தப் பங்கு.” (ஜே. மில், “அரசியல் பொருளாதாரத்தின் ஆதாரக் கறுகள்.” பாரிசோட்டு என்பவர் மொழிபெயர்த்தது. பாரிஸ், 1823, பக்கம் 34.)

உற்பத்திப் பண்டத்தின் சரக்கு வடிவமும் சரக்கின் பண வடிவமும் திரையிட்டு மறைக்கின்றன.

ஆகவே, மாறும்-மூலதனம் என்பது தொழிலாளிக்கு வேண்டிய அவசிய வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்கு வகை செய்வதற்கான நிதியம்— தொழிலாளர் நுகர்வு நிதியம் என்பதான இது— ஏற்கிற குறிப்பிட்ட வரலாற்று வடிவமே ஆகும்; தொழிலாளர் நுகர்வு நிதியம் என்பது தன்னையும் குடும்பத்தையும் பராமரித்துக் கொள்வதற்கு தொழிலாளிக்குத் தேவையான நிதியம் ஆகும். சமுதாயப் பொருளுற்பத்தியின் அமைப்பு எதுவானாலும், அவர் தானே உற்பத்தியும் மறுவுற்பத்தியும் செய்து கொள்ள வேண்டிய நிதியம் ஆகும். தொழிலாளர் நுகர்வு நிதியம் அவரது உழைப்புக்கு ஊதியமளிக்கும் பணத்தின் வடிவில் இடையறாது அவரிடம் வருகிறதென்றால், அவர் படைக்கும் உற்பத்திப் பொருள் மூலதனத்தின் வடிவில் இடையறாது அவரை விட்டு விலகிச் செல்வதே இதற்குக் காரணம். ஆனால், உற்பத்திப் பண்டத்தில் ஈடேற்றம் பெற்றுள்ள தொழிலாளியின் உழைப்புதான் முதலாளியால் அவரிடம் முன்னீடு செய்யப்படுகிறது என்ற உண்மையை இதெல்லாம் மாற்றி விடுவதில்லை.⁷⁴ நிலப்பிரபுவுக்குக் கட்டாயச் சேவை செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ள விவசாயியை எடுத்துக் கொள்வோம். அவர் தமது சொந்த நிலத்தில் தமது சொந்த உற்பத்திச் சாதனங்களைக் கொண்டு வாரத்துக்கு 3 நாள் வேலை செய்வதாகக் கொள்வோம். ஏனைய 3 நாளும் பிரபுவின் நிலத்தில் கட்டாய வேலை செய்கிறார் என்போம். அவர் இடையறாது தமது நுகர்வு நிதியத்தை மறுவுற்பத்தி செய்து கொள்கிறார்; அவரைப் பொறுத்த வரை அது அவரது உழைப்புக்காக இன்னொருவரால் முன்னீடு செய்யப்படும் பணமாக ஒருபோதும் வடிவெடுப்பதில்லை. ஆனால் அதே போது பிரபுவுக்கு அவர் அளித்திடும் ஊதியமிலாக் கட்டாய உழைப்பானது இஷ்டபூர்வமான ஊதிய உழைப்பின் தன்மையை ஒருபோதும் பெறுவதில்லை. திடீரென்று ஒரு நாள் பிரபுவானவர் நிலத்தையும் விவசாயியின் உற்பத்திச் சாதனங்களைத் தனதாக்கிக் கொண்டால் அவர் அதுமுதல் தமது உழைப்புச் சக்தியைப் பிரபுவிடம் விற்க வேண்டியவராகி விடுவார். மற்றவை மாறாதிருக்க, அவர் முன்போலவே வாரத்துக்கு 6 நாள்—தமக்காக 3 நாளும், பிரபுவுக்காக 3 நாளும்—உழைப்பார்; பிரபுவானவர் அதுமுதல் கூலி கொடுக்கும் முதலாளி ஆகிறார். முன்போலவே, அவர் உற்பத்திச்

⁷⁴ "மூலதனம் தொழிலாளிக்கு அவரது கூலியை முன்னீடு செய்வதற்காகப் பயன்படுகையில், தொழிலாளியின் பராமரிப்புக்கான நிதிகள் அதனால் சிறிதும் கூடுவதில்லை." (காசனோவ், மால்த்சின் "அரசியல் பொருளாதாரத்தில் இலக்கணங்கள்" என்ற நூலுக்கான பதிப்பாசிரியர் குறிப்பில், லண்டன், 1853, பக்கம் 22.)

சாதனங்களை உற்பத்திச் சாதனங்களாகவே பயன்படுத்திக் கொள்வார், அவற்றின் மதிப்பை உற்பத்திப் பண்டத்துக்குப் பெயர்ப்பார். முன்போலவே, உற்பத்திப் பண்டத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதி மறுவுற்பத்திக்கென ஒதுக்கப்படும். ஆனால், கட்டாய உழைப்பு கூலியுழைப்பாக மாற்றப்பட்ட அத்தருணம் முதல் விவசாயியே தொடர்ந்து முன்போல உற்பத்தியும் மறுவுற்பத்தியும் செய்கிற நுகர்வு நிதியமானது கூலியின் வடிவில் பிரபுவால் முன்னீடு செய்யப்படும் மூலதனமாக வடிவெடுக்கிறது. ஒன்றை அதன் புறத்தோற்ற வடிவிலிருந்து பிரித்துப் பார்க்க முடியாத படி குறுகலான பார்வை கொண்ட முதலாளித்துவப் பொருளாதார அறிஞர், உலகில் இங்குமங்குமாக ஏதோ சில இடங்களில் மட்டுமே இன்றும் கூட நுகர்வு நிதியம் மூலதனத்தின் வடிவில் தலைகாட்டுகிறது என்ற உண்மையைப் பரீட்சாமல் கண்ணை மூடிக்கொள்கிறார்.⁷⁵

மெய்தான், நாம் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி நிகழ் முறையை ஓயாது திரும்பத் திரும்ப நிகழ்த்தப்படுகிற ஒன்றாக நோக்கும் போதே, மாறும்-மூலதனம் முதலாளியின் நிதியங்களிலிருந்து எடுத்து முன்னீடு செய்யப்படும் மதிப்பென்னும் தன்மையை இழக்கிறது.⁷⁶ ஆனால், எப்படியும் அந்த நிகழ் முறைக்கு ஒரு தொடக்கம் இருந்திருக்க வேண்டும். எனவே, நமது இப்போதைய கண்ணோட்டத்தில், முன்னொரு காலத்தில் முதலாளி பிறரது ஊதியமிலா உழைப்பைக் கொண்டு அல்லாமல் இதர வழிகளில் நடைபெற்ற ஏதோ ஒரு வகைத் திரட்டலின் மூலம் பணம் படைத்தவர் ஆனதாகவும், அதனால்தான் உழைப்புச் சக்தியை விலைக்கு வாங்குபவராக அவர் சந்தைக்கு அடிக்கடி வந்து செல்ல முடிந்ததாகவும் தோன்றுகிறது. எப்படியிருந்த போதிலும், உற்பத்தி நிகழ்முறை தொடர்ந்து அப்படியே நீடித்துக் கொண்டிருப்பதான சாமானிய மறுவுற்பத்தியே கூட வேறு சில அற்புத மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி மாறும்-மூலதனத்தின் மீது மட்டுமல்லாமல் மொத்த மூலதனத்தின் மீதும் தாக்கம் உண்டாக்குகிறது.

£1,000 மூலதனத்திலிருந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் £200 உபரி-மதிப்பு கிடைக்குமானால், இந்த உபரி-மதிப்பு அந்தந்த

⁷⁵ "தொழிலாளர்களின் கூலி முதலாளிகளால் முன்னீடு செய்யப்படுவது உலகத் தொழிலாளர்களில் நான்கிலொரு பங்கினருக்கும் குறைவானவர்கள் தொடர்பாக மட்டுமே." (ரிச். ஜோன்ஸ்: "நாடுகளின் அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய விரிவுரைகளின் பாட நூல்," ஹெர்ட்ஸ்போர்டு, 1852, பக்கம் 36.)

⁷⁶ "உற்பத்தியானருக்கு" (அதாவது தொழிலாளிக்கு) "அவரது அதிபரால் கூலி முன்னீடு செய்யப்பட்ட போதிலும், எதார்த்தத்தில் உற்பத்தியாளரால் அதிபருக்கு செலவேதும் இல்லை. எப்படியென்றால், பொதுவாக இந்தக் கூலியின் மதிப்பும் அதோடு கூட குறிப்பிட்ட அளவு இலாபமும் உழைப்பு உரித்தாக்கப்படும் பண்டத்தின் மேலும் கூடுதலான மதிப்பில் அடங்கி விடுகின்றன." (ஆ. ஸ்மித், முன் வந்தது, புத்தகம் II., அத்தியாயம் III., பக்கம் 311.)

ஆண்டிலும் நுகரப்பட்டு விடுமானால், 5 ஆண்டுகளின் முடிவில் நுகரப்பட்ட உபரி-மதிப்பு £200 x 5, அல்லது ஆரம்பத்தில் முன்னீடு செய்யப்பட்ட £1,000 ஆக இருக்கும் என்பது தெளிவு. ஒரு பகுதி மட்டுமே, உதாரணமாகப் பாதி மட்டுமே நுகரப்பட்டாலும் 10 ஆண்டுகளின் முடிவில் இதே விளைவு ஏற்படும்; ஏனென்றால் £100 x 10 = £1,000. பொது விதி: முன்னீடு செய்யப்பட்ட மூலதனத்தின் மதிப்பை ஒவ்வொரு ஆண்டும் நுகரப்படும் உபரி-மதிப்பால் வகுத்து வரும் ஈவு ஆனது, ஆரம்பத்தில் முன்னீடு செய்யப்பட்ட மூலதனம் முதலாளியால் நுகரப்பட்டு எத்தனை ஆண்டுகளில் தீர்ந்து போகிறது என்பதை—அதாவது மறுவுற்பத்திக் கால அளவுகளை—தெரிவிக்கிறது. முதலாளி தாம் பிறரின் ஊதியமில்லா உழைப்பின் உற்பத்தியை, அதாவது உபரி-மதிப்பை நுகர்ந்து கொண்டிருப்பதாகவும், தமது ஆரம்ப மூலதனத்தை அப்படியே பாதுகாத்து வைத்திருப்பதாகவும் நினைக்கிறார்; ஆனால் அவர் இப்படி நினைப்பதாலேயே இது உண்மையாகி விட முடியாது. குறிப்பிட்ட சில ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் அவர் பெற்றிருக்கும் மூலதனத்தின் மதிப்பு அந்த ஆண்டுகளில் அவரால் தனதாக்கப்பட்ட உபரி-மதிப்பின் மொத்தத் தொகைக்குச் சமமாகும்; அவர் நுகர்ந்திருக்கும் மொத்த மதிப்பு அவரது ஆரம்ப மூலதனத்தின் மதிப்புக்குச் சமமாகும். அளவு மாறிடாத மூலதனம் அவர் கையிலிருப்பது மெய்தான்; அதில் ஒரு பகுதி, அதாவது கட்டடங்கள், இயந்திர சாதனம் முதலானவை அவர் தொழில் தொடங்கிய போதே இருந்தவைதாம். ஆனால், இங்கே நமக்கு வேண்டியது அந்த மூலதனத்தின் மதிப்புதானே தவிர, அதன் பொருட் கூறுகள் அல்ல. ஒருவர் தமது சொத்து முழுவதையும், அச்சொத்தின் மதிப்புக்குச் சமமான கடன்களுக்குப் பொறுப்பு ஏற்பதன் மூலம் அடைந்திருக்கும் போது, அவரது சொத்து அவர் பட்டுள்ள கடன்களின் மொத்தத் தொகையையே குறிப்பது தெளிவு. முதலாளியின் நிலைமையும் இதுவேதான்; அவர் தனது ஆரம்ப மூலதனத்துக்குச் சமமானதை நுகர்ந்து முடித்திருக்கும் போது, அவரது இப்போதைய மூலதனத்தின் மதிப்பு, விலை கொடுக்காமல் அவரால் தனதாக்கப்பட்ட உபரி-மதிப்பின் மொத்த அளவையே குறிக்கிறது. அவரது பழைய மூலதனத்தின் மதிப்பில் ஓரணுவும் இப்போது இல்லை.

ஆக, மூலதனத் திரட்டலே இல்லாமல், உற்பத்தி நிகழ்முறை தொடர்ந்து அப்படியே நீடித்துக் கொண்டிருப்பதான சாமானிய மறுவுற்பத்தியே கூட, முன்னரோ பின்னரோ, தவிர்க்க முடியாமலே ஒவ்வொரு மூலதனத்தையும் திரட்டப்பட்ட மூலதனமாக, அல்லது மூலதனமாக்கப்பட்ட உபரி-மதிப்பாக மாற்றுகிறது. அந்த மூலதனம் ஆரம்பத்தில் முதலாளியின் சொந்த உழைப்பால் அடையப்பட்டதாக இருப்பினும் கூட, சீக்கிரமாகவோ தாமதித்தோ,

விலை கொடுத்து வாங்காமல் தனதாக்கப்பட்ட மதிப்பாய், பணமாகவோ வேறு ஒன்றாகவோ பொருள்வடிவாக்கப்பட்ட பிறரது ஊதியமிலா உழைப்பாய் மாறி விடுகிறது. பணத்தை மூலதனமாக மாற்ற வேண்டுமானால் சரக்குகளின் உற்பத்தியும் சுற்றோட்டமும் மட்டுமல்லாமல் வேறு ஏதோ ஒன்றும் தேவைப்படுகிறது என்று அத்தியாயம் IV-VI-இல் பார்த்தோம். ஒரு பக்கத்தில் மதிப்பு அல்லது பணத்தைப் பெற்றிருப்பவரும் மறு பக்கத்தில் மதிப்பைப் படைக்கும் சக்தியைப் பெற்றிருப்பவரும், ஒரு பக்கத்தில் உற்பத்திச் சாதனங்களையும் வாழ்வுச் சாதனங்களையும் பெற்றிருப்பவரும் மறு பக்கத்தில் உழைப்புச் சக்தி தவிர வேறு ஏதும் இல்லாதவரும் வாங்குபவராகவும் விற்பவராகவும் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்நோக்க வேண்டும் என்று பார்த்தோம். ஆகவே, உழைப்பை அதன் உற்பத்திப் பொருளிடமிருந்து—உழைப்பவரின் உழைப்புச் சக்தியை உழைப்பதற்கு அவசியமான எதார்த்த நிலைமைகளிடமிருந்து—பிரிப்பதுதான் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் மெய்யான அடித்தளமும் தொடக்கமும் ஆகும்.

ஆனால், முதலில் தொடக்கமாக மட்டுமே இருந்த இது உற்பத்தி நிகழ்முறை அப்படியே தொடர்ந்து நீடிப்பதாலேயே, அதாவது சாமானிய மறுவுற்பத்தியாலேயே, முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்திக்கேயுரிய விசேஷ விளைவாக ஓயாது திரும்பத் திரும்ப உண்டாக்கப்பட்டு நிலைத்து நீடிக்கச் செய்யப்படுகிறது. ஒரு புறம், உற்பத்தி நிகழ்முறையானது பொருட் செல்வத்தை ஓயாமல் மூலதனமாக மாற்றுகிறது; அதாவது மேலும் கூடுதலான செல்வத்தைப் படைக்கும் சாதனமாகவும், முதலாளியின் அனுபோகத்துக்கான சாதனமாகவும் மாற்றுகிறது. மறு புறம் தொழிலாளியோ உற்பத்தி நிகழ்முறையில் நுழைந்த போது இருந்த அதே நிலையில்தான் அதை விட்டு வெளியேறும் போதும் இருக்கிறார்; அதாவது செல்வத்தின் ஒரு தோற்றுவாயாக இருப்பினும் அந்தச் செல்வத்தைத் தம்முடைய தாக்கிக் கொள்வதற்கான எந்தச் சாதனமும் இல்லாதவராகவே இருக்கிறார். உற்பத்தி நிகழ்முறையில் நுழையுமுன்னரே தொழிலாளி தமது உழைப்புச் சக்தியை விற்று, தமது உழைப்பைத் தமது உடைமையிலிருந்து நீக்கிக் கொண்டு விடுகிறார். அவ்வுழைப்பு முதலாளியால் தனதாக்கப்பட்டு மூலதனத்துடன் இணைக்கப்பட்டு விடுகிறது; ஆகவே உற்பத்தி நிகழ்முறையின் போது அவ்வுழைப்பு தொழிலாளிக்குச் சொந்தமில்லாத உற்பத்திப் பண்டத்தில்தான் ஈடேற்றம் பெற வேண்டியிருக்கிறது. உற்பத்தி நிகழ்முறை முதலாளி உழைப்புச் சக்தியை நுகர்வதற்கான நிகழ்முறையும் ஆகும் என்பதால், தொழிலாளியின் உற்பத்திப் பொருள் சரக்குகளாக மட்டுமன்றி மூலதனமாகவும் ஓயாது மாற்றப்படுகிறது—மதிப்பைப் படைக்கும் சக்தியை உறிஞ்சிக் கொள்கிற மதிப்பாக, மனிதப் பிறவியாகிய தொழிலாளியை விலைக்கு வாங்கும் வாழ்வுச் சாதனங்களாக,

உற்பத்தி செய்வோரை ஆளும் உற்பத்திச் சாதனங்களாக மாற்றப் படுகிறது.⁷⁷ எனவே, தொழிலாளி புறவயப் பொருட் செல்வத்தை ஓயாமல் உற்பத்தி செய்கிறார்; ஆனால் மூலதனத்தின் வடிவில் தான், தம் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி தம்மைச் சுரண்டுகிற அந்நிய மான சக்தியின் வடிவில் தான் அதனை உற்பத்தி செய்கிறார். இதே போல் முதலாளியும் உழைப்புச் சக்தியை உற்பத்தி செய்கிறார்; ஆனால் செல்வத்தின் அகவயத் தோற்றுவாயாகிய அதனை, எவற்றைக் கொண்டும் எவையாகவும் மட்டுமே உழைப்புச் சக்தியை ஈடேற்றம் செய்ய முடியுமோ அந்தப் பொருட்களிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்ட வடிவில் தான் உற்பத்தி செய்கிறார். சுருங்கச் சொல்லின், அவர் தொழிலாளியை உற்பத்தி செய்கிறார்; ஆனால் கூலித் தொழிலாளியாகத்தான் உற்பத்தி செய்கிறார்.⁷⁸ தொழிலாளி இப்படி ஓயாமல் மறுவுற்பத்தி செய்யப்படுவது, இப்படி நிலைத்து நீடிக்கச் செய்யப்படுவது முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் இன்றியமையாத தேவையாகும்.

தொழிலாளி இரு விதங்களில் நுகர்கிறார்; உற்பத்தி செய்யும் போது தமது உழைப்பால் உற்பத்திச் சாதனங்களை நுகர்ந்து, முன்னீடு செய்யப்பட்ட மூலதனத்தின் மதிப்பை விட அதிக மதிப்புள்ள உற்பத்திப் பண்டங்களாக அவற்றை மாற்றுகிறார். இது அவரது திறனுடை நுகர்வு [productive consumption] ஆகும். அதே நேரத்தில், இது அவரது உழைப்புச் சக்தியை வாங்கிய முதலாளி அதனை நுகர்கிற நுகர்வுமாகும். மறு புறம், தொழிலாளி தனது உழைப்புச் சக்திக்காகத் தரப்பட்ட பணத்தை வாழ்வுச் சாதனங்களாக மாற்றுகிறார். இது அவரது சொந்த நுகர்வு [individual consumption] ஆகும். ஆதலால், தொழிலாளியின் திறனுடை நுகர்வும் அவரது சொந்த நுகர்வும் முற்றிலும் வேறானவை. முதலாவதில், அவர் மூலதனத்தின் இயக்குவிசையாகச் செயல்பட்டு, முதலாளிக்கு உரித்தானவர் ஆகிறார். இரண்டாவதில், அவர் தமக்கே உரித்தானவர் ஆகி, உற்பத்தி நிகழ்முறைக்குப்

77 "இது உற்பத்தித் திறனுள்ள உழைப்பின் தனி விசேஷமான குணமாகும். உற்பத்திக்குப் பயன்படும் விதத்தில் நுகரப்படுவது எதுவானாலும் அது மூலதனமாகும்; நுகரப்படுவதன் மூலம் அது மூலதனமாகிறது." (ஜேம்ஸ் மில், முன் வந்தது, பக்கம் 242.) ஆயினும், இந்தத் "தனி விசேஷமான குணத்தின்" தடத்தை வந்தடைய ஜேம்ஸ் மில்லால் முடியவே இல்லை.

78 "மெய்தான், ஒரு பட்டறைத் தொழில் முதன்முதல் புகுத்தப்படும் போது பல ஏழைகளுக்கு வேலை கிடைக்கிறது; ஆனாலும் அவர்களது ஏழ்மை மறைந்து விடுவதில்லை. பட்டறைத் தொழில் தொடர்ந்து நீடிக்கையில் ஏழைகளின் தொகை பெருகுகிறது." ("குறைந்த கம்பளி ஏற்றுமதிக்கான காரணங்கள்." லண்டன், 1677, பக்கம் 19.) "ஏழைகளைக் காப்பாற்றுவதாக இப்போது சாகுபடியாளர் கூறுகிறார். இது அபத்தம். உண்மையில் அவர் காப்பாற்றுவது ஏழ்மையைத்தான்." ("வறியோர் நலவரிகளின் சமீபத்திய அதிகரிப்புக்கான காரணங்கள்: அல்லது உழைப்பின் விலைகள், பலசர்க்குகளின் விலைகள் பற்றிய ஒப்புநோக்கு," லண்டன், 1777. பக்கம் 31.)

புறத்தமைந்த தமது ஜீவாதாரப் பணிகளை ஆற்றுகிறார். முதலாளி வாழ்வது முதலாவதன் விளைவு; தொழிலாளி வாழ்வது இரண்டாவதன் விளைவு.

வேலைநாள் பற்றி ஆராயும் போது, தொழிலாளி பல நேரங்களில் தம் சொந்த நுகர்வை உற்பத்தியின் வெறும் இடைநிகழ்வாக்கி விடுமாறு கட்டாயம் செய்யப்படுவதைப் பார்த்தோம். இப்படியொரு நிலையில், நீராவி எஞ்சினுக்கு நிலக்கரியும் தண்ணீரும், சக்கரத்துக்கு எண்ணெயும் வழங்கப்படுவது போலவே, அவர் தமது உழைப்புச் சக்தியைப் பராமரித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு அவசியப் பண்டங்களைத் தமக்குத் தாமே கிடைக்கச் செய்து கொள்கிறார். அந்நிலையில் அவரது நுகர்வுச் சாதனங்கள் உற்பத்திச் சாதனங்களில் ஒன்றுக்கு அவசியமான நுகர்வுச் சாதனங்களாகி விடுகின்றன. அவரது சொந்த 'நுகர்வு நேரடியாகத் திறனுடை நுகர்வாகி விடுகிறது. ஆயினும், இது முறைகேடாகுமேயன்றி, முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறைக்கு அத்தியாவசியமான இயல்பன்று என்பதாகத் தோன்றலாம்.⁷⁹

தனியொரு முதலாளியையும் தனியொரு தொழிலாளியையும் அல்லாமல் முதலாளி வர்க்கத்தையும் தொழிலாளி வர்க்கத்தையும் எடுத்துக் கொள்வோமானால், ஒரு தனித்த உற்பத்தி நிகழ்முறையை அல்லாமல் முழு வேகத்திலும் உள்ளபடியே சமுதாய அளவிலும் நடக்கிற முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியை எடுத்துக் கொள்வோமானால், விவகாரம் வேறு விதமானதாகி விடுகிறது. முதலாளி தனது மூலதனத்தின் ஒரு பகுதியை உழைப்புச் சக்தியாக மாற்றுவதன் மூலம், தனது முழு மூலதனத்தின் மதிப்பையும் பெருகச் செய்கிறார். ஒரே கல்லால் இரு மாங்காய் அடிக்கிறார். தொழிலாளியிடமிருந்து தான் பெறுவதைக் கொண்டு மட்டுமல்லாமல், தொழிலாளிக்குத் தான் கொடுப்பதைக் கொண்டும் இலாபமடைகிறார். உழைப்புச் சக்திக்கு விலையாகத் தரப்படும் மூலதனம் அவசியப் பண்டங்களாக மாற்றப்படுகிறது; ஏற்கெனவே இருக்கிற தொழிலாளர்கள் இவற்றை நுகர்வதன் மூலம் அவர்களது தசையும் நரம்பும் எலும்பும் மூளையும் மறுவுற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன; புதிய தொழிலாளர்களும் பெற்றெடுத்து ஆளாக்கப்படுகின்றனர். ஆதலால், கண்டிப்பான அவசியத்தின் வரம்புகளுக்குள், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சொந்த நுகர்வு என்பது, உழைப்புச் சக்திக்கு விலையாக மூலதனம் கொடுத்த வாழ்வுச் சாதனங்களை மூலதனத்தின் சுரண்டலுக்குப் பயன்படவல்ல புதிய உழைப்புச் சக்தியாகத் திரும்பவும் மாற்றுவதாகும். தொழிலாளி வர்க்கத்தின் இந்த சொந்த நுகர்வானது தொழிலாளியே—முதலாளிக்கு இன்றியமையாத

⁷⁹ ரோசி "திறனுடை நுகர்வை" ஆழமாய்ப் பரிசீலித்து அதன் இரகசியத்தைக் கண்டறிந்திருப்பாரேயானால் இப்படிக்கண்டித்து முழங்கியிருக்க மாட்டார்.

உற்பத்திச் சாதனமாகிய தொழிலாளியே—உற்பத்தியும் மறுவுற்பத்தியும் செய்யப்படுவதாகும். ஆகவே, பட்டறையினுள் நடந்தாலும் சரி, வெளியே நடந்தாலும் சரி, உற்பத்தி நிகழ்முறையைச் சேர்ந்திருந்தாலும் சரி, இல்லா விட்டாலும் சரி, தொழிலாளியின் சொந்த நுகர்வு என்பது மூலதனத்தின் உற்பத்தியிலும் மறுவுற்பத்தியிலும் ஒரு காரணியாகிறது. இயந்திர சாதனத்தை சுத்தம் செய்வது இயந்திரம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கையில் செய்யப்பட்டாலும் சரி, ஓய்ந்திருக்கையில் செய்யப்பட்டாலும் சரி, எப்படி இம்மாதிரியான காரணி ஆகிறதோ, அதே போலத்தான் இதுவும். தொழிலாளி வாழ்வுச் சாதனங்களை நுகர்வது தனக்காகவே தவிர, முதலாளியை திருப்திபடுத்துவதற்காக அல்ல என்பது இந்த விவகாரத்துடன் சிறிதும் சம்பந்தமில்லாதது. பொதி சுமக்கும் குதிரை தீனி தின்பது உற்பத்தி நிகழ்முறைக்கு அவசியமானது. குதிரை சுவைத்துத் தின்சிறது என்பதால் இந்த அவசியம் சிறிதும் குறைந்து விடுவதில்லை. தொழிலாளி வர்க்கப் பராமரிப்பும் மறுவுற்பத்தியும் மூலதன மறுவுற்பத்திக்கு அவசிய நிபந்தனையாக இருக்கிறது; எக்காலும் இருந்தே தீரும். ஆனால், இதை நிறைவேற்றுகிற பொறுப்பை, தான் அழியாதிருக்க வேண்டும், தன் இனம் பெருக வேண்டும் என்ற தொழிலாளியின் உள்ளுணர்ச்சியிடம் முதலாளி துணிந்து ஒப்படைத்து விடலாம். முதலாளிக்குள்ள அக்கறையெல்லாம் தொழிலாளியின் சொந்த நுகர்வை அத்தியாவசியத் தேவையின் அளவுக்கு முடிந்த வரை குறைப்பதாகும்; இந்தப் போக்கு கொடுமனம் கொண்ட தென் அமெரிக்க அதிபர்கள் தமது தொழிலாளர்களை வலுவந்தம் செய்து சத்துக் குறைவான உணவு வகைக்கு பதிலாய் சத்து மிகுந்ததை உண்ண வைக்கிற போக்கிற்கு நேர்மாறானது.⁸⁰

எனவே முதலாளியும் சரி, அவரது சித்தாந்தப் பிரதிநிதியான அரசியல் பொருளாதார அறிஞரும் சரி, தொழிலாளியினது சொந்த நுகர்வின் எந்தப் பகுதி தொழிலாளி வர்க்கத்தை நிலைத்து நீடிக்கச் செய்வதற்கு அவசியமானதோ, முதலாளி நுகர்வதற்கு உழைப்புச் சக்தி இருக்க வேண்டுமானால் எந்தப் பகுதி இன்றியமையாததோ அந்தப் பகுதியை மட்டுமே திறனுடை நுகர்வாகக் கருதுகின்றனர்;

⁸⁰ "தென் அமெரிக்காவில் சுரங்கங்களில் வேலை பார்க்கும் தொழிலாளர்கள் அன்றாடம் செய்ய வேண்டிய வேலை (உலகிலேயே மிகக் கடுமையான வேலை எனலாம்) 450 அடி ஆழத்திலிருந்து 180 முதல் 200 இராத்தல் எடையுள்ள உலோகச் சுமையைத் தோளில் தூக்கி மேலே தரைமட்டத்துக்குக் கொண்டுவருவதாகும். அவர்கள் ரொட்டியும் மொச்சையும் மட்டுமே உண்டு வாழ்கின்றனர்; தம்மளவில் அவர்கள் உணவுக்கு ரொட்டியை மட்டுமே விரும்புவர்; ஆனால் ரொட்டி உண்போர் அவ்வளவு கடுமையாக உழைக்க முடியாது என்பதைக் கண்ட அதிபர்கள் அவர்களைக் குதிரை போல் கருதி மொச்சை உண்ணுமாறு கட்டாயப்படுத்துகின்றனர்; எவ்வாறாயினும், ரொட்டியை விட மொச்சையில் எலும்புச் சத்து (சுலம் பால்ஃபேட்டு) ஒப்பளவில் அதிகம்." (லீபிக், முன் வந்தது, முதல் பாகம், பக்கம் 194, குறிப்பு.)

அந்தப் பகுதிக்கும் மேலே தொழிலாளி தனது மனநிறைவுக்காக நுகர்வது திறனிலா நுகர்வு என்கின்றனர்.⁸¹ மூலதனத் திரட்டலால் கூலி உயர்ந்து, தொழிலாளியின் நுகர்வு அதிகமாகி மூலதனம் நுகர்கிற உழைப்புச் சக்தி அதிகரிக்காமல் இருந்தால், கூடுதல் மூலதனம் உற்பத்தித் திறனில்லாத விதத்தில் நுகரப்படும் மூலதனமாகிறது.⁸² எதார்த்தத்தில் தொழிலாளியின் சொந்த நுகர்வு அவரைப் பொறுத்த வரை திறனிலா நுகர்வே; ஏனென்றால், தேவைகளால் வாடும் தனியாணைத்தான் அது மறுவுற்பத்தி செய்கிறது, வேறொன்றையும் அல்ல. ஆனால், முதலாளிக்கும் அரசுக்கும் அது திறனுடை நுகர்வாகும்; ஏனென்றால் அவர்களின் செல்வத்தைப் படைக்கும் சக்தியை அது உற்பத்தி செய்கிறது.⁸³

ஆகவே, சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தில் தொழிலாளி வர்க்கம் உழைப்பு நிகழ்முறையில் நேரடியாக ஈடுபட்டிராத போதும் கூட, உணர்வில்லா சாதாரண உழைப்புக் கருவிகளைப் போலவே, மூலதனத்தின் ஒட்டுவாலாய் இருக்கிறது. அதன் சொந்த நுகர்வே கூட, குறிப்பிட்ட சில வரம்புகளுக்குள், உற்பத்தி நிகழ்முறையில் ஓர் அமிசமே ஆகும். ஆயினும், அந்த நிகழ்முறை, இந்த உணர்வுள்ள கருவிகள் தன்னை நட்டாற்றில் விட்டு விடாமல் தடுப்பதற்குத் தக்கபடி ஏற்பாடு செய்கிறது; அவற்றின் உற்பத்திப் பொருளை, செய்யப்படுகிற அதே வேகத்தில் அவற்றின் முகாயி லிருந்து எதிர் முகாமுக்கு—மூலதனத்தின் முகாமுக்கு—கொண்டு சென்று விடுகிறது. சொந்த நுகர்வு ஒரு புறம் அவற்றின் பராமரிப்புக்கும் மறுவுற்பத்திக்குமான சாதனங்களை வழங்குகிறது. மறு புறம், வாழ்க்கையில் அவசியத் தேவைப் பண்டங்களை செலவழித்துத் தீர்ப்பதன் மூலம், உழைப்புச் சந்தையில் தொழிலாளி தொடர்ந்து திரும்ப திரும்ப வந்து நிற்பதை உறுதி செய்கிறது. ரோமானிய அடிமை சங்கிலிகளால் பூட்டப்பட்டிருந்தான்: கூலித் தொழிலாளி கண்ணுக்குப் புலப்படாத இழைகளால் தனது அதிபரோடு கட்டுண்டிருக்கிறான். அதிபர்கள் அவ்வப்போது மாறுவதன் மூலமும், ஒப்பந்தமென்னும் சட்டக் கற்பனையின் மூலமும் சுதந்தரம் என்னும் புறத் தோற்றம் உண்டாக்கப்படுகிறது.

⁸¹ ஜேம்ஸ் மில், முன் வந்தது, பக்கம் 238.

⁸² "மூலதனம் அதிகரித்த போதிலும், மேற்கொண்டு அதனை ஈடுபடுத்த முடியாது என்னும் அளவுக்கு உழைப்பின் விலை உயருமேயானால் இவ்வாறான மூலதன அதிகரிப்பு இன்னமும் உற்பத்தித் திறனற்ற விதத்தில் நுகரப்படுகிறது என்று சொல்வேன்." (ரிக்கார்டோ, முன் வந்தது, பக்கம் 163.)

⁸³ "சரியாகச் சொன்னால், திறனுடை நுகர்வு என்பது மறுவுற்பத்தியை நோக்கமாகக் கொண்டு முதலாளிகள் செல்வத்தை" (உற்பத்திச் சாதனங்களைச் சொல்கிறார்) "நுகர்வது அல்லது தீர்த்துக்கட்டுவதே ஆகும்....தொழிலாளி திறனுடை நுகர்வாளராய் இருப்பது அவருக்கு வேலை கொடுப்பவருக்கும், அரசுக்கும் தானே தவிர, கறாராகச் சொன்னால் தனக்குத்தானே அல்ல." (மால்தல்: "அரசியல் பொருளாதாரத்தில் இலக்கணங்கள்." பக்கம் 30.)

முந்தைய காலங்களில், மூலதனம் சுதந்தரத் தொழிலாளி மீது தனக்குள்ள உடைமையுரிமைகளை நிலைநாட்ட அவசியமான போதெல்லாம் சட்டத்தின் உதவியை நாடியது. எடுத்துக்காட்டாக, 1815 இலேயே இங்கிலாந்தில் இயந்திர உற்பத்தியில் வேலை பார்த்த கம்மியர்களின் குடிப்பெயர்ச்சி, கொடிய வேதனைகளையும் தண்டனைகளையும் காட்டித் தடை செய்யப்பட்டது.

தொழிலாளி வாக்கத்தின் மறுவுற்பத்தி என்பது தலைமுறை தலைமுறையாக விட்டுச் செல்லப்படும் தேர்ச்சிகள் திரள்வதையும் குறிப்பதாகும்.⁸⁴ முதலாளி தமது உடைமையென்று உரிமை கொண்டாடுகிற உற்பத்திக் காரணிகளில் இப்படியொரு தேர்ச்சி பெற்ற வாக்கத்தையும் ஒன்றாகக் கருதுகிறார் என்பதையும், தமது மாறும்-மூலதனத்தின் அவதாரமாகக் கொள்கிறார் என்பதையும் இழப்புண்டாக்கும் நெருக்கடி அவரை அச்சுறுத்தியவுடனேயே, பார்க்க முடிகிறது. அமெரிக்க ஐக்கிய அரசில் [United States] நடந்த உள் நாட்டு யுத்தம், அதனோடு சேர்ந்து வந்த பருத்திப் பஞ்சம் ஆகியவற்றின் விளைவாக லங்காஷ்யரில் பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களில் பெரும்பாலார் வேலையிழந்தது நன்கு தெரிந்ததே. "தேவைப்படாத" ஆட்கள் குடியேற்ற நாடுகளுக்கோ, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளுக்கோ குடிபெயரும் பொருட்டு அரசு உதவ வேண்டும் அல்லது தேச நிதி திரட்டப்பட வேண்டும் என்ற கூக்குரல் தொழிலாளி வாக்கத்திடமிருந்தும் சமுதாயத்தின் பிற பகுதிகளிடமிருந்தும் எழுந்தது. அப்போது, தி டைம்ஸ் ஏடு மான் செஸ்டர் வர்த்தக சபையின் முன்னாள் தலைவர் எட்மண்டு பாட்டரின் கடிதத்தை 1863 மார்ச் 24 இல் வெளியிட்டது. காமன்ஸ் சபையில் மிகப் பொருத்தமாகவே இக்கடிதம் தொழிலதிபர்களின் பிரகடனம் என்று அழைக்கப்பட்டது.⁸⁵ உழைப்புச்சக்தியைத் தனக்குரிய சொத்தாகக் கருதி மூலதனம் கொண்டாடும் உரிமைகள் கொஞ்சமும் கூச்சமின்றி வலியுறுத்தப்படும் எடுத்துக் காட்டான சில பகுதிகளை இங்கே தருகிறோம்.

"பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களின் வழங்கல் அளவுக்கதிகமாய் உள்ளது என்றும்...உண்மையில் மூன்றிலொரு பங்கு குறைக்கப்பட வேண்டும் என்றும், பிறகு எஞ்சிய மூன்றிலொரு பங்கினருக்கு வரவேற்கத்தக்க விதத்தில் வேண்டல் இருக்கும் என்றும் அவரிடம்" (வேலையிழந்தவரிடம்) "சொல்லி விடலாம்...பொதுஜன

⁸⁴ "முன்கூட்டியே சேமிக்கப்பட்டு, தயார்நிலையில் இருப்பதாகச் சொல்லக் கூடிய ஒன்றே ஒன்று தொழிலாளியின் தேர்ச்சிதான்....தேர்ச்சி பெற்ற உழைப்பைத் திரட்டுவதும் சேமிப்பதும் ஆகிய மிக முக்கியப் பணி, தொழிலாளர் பெருந்திரளைப் பொறுத்த வரை, மூலதனமேதும் இல்லாமல் நிறைவேற்றப்படுகிறது." (தாமஸ் ஹாட்ஸ்கின்: "உழைப்புக்குப் பாதுகாப்பு," பக்கம் 13.)

⁸⁵ "அந்தக் கடிதத்தைத் தொழிலதிபர்களின் பிரகடனமாகக் கருதலாம்." (ஃபெர்ரண்டு: "பருத்திப் பஞ்சம் பற்றிய பிரேரணை," காமன்ஸ் சபை, 1863 ஏப்ரல் 27.)

அபிப்பிராயம்...குடிப்பெயர்ச்சி வேண்டுமென்கிறது....தம்மிடம் வேலை தேடும் தொழிலாளர் வெளியே அனுப்பப்படுவதை தொழிலதிபர் விரும்பி ஏற்க முடியாது; அது தவறானது. விவேகமற்றது என்று அவர் நினைக்கலாம், அது நியாயமாகவும் கூட இருக்கலாம்....ஆனால் குடிப்பெயர்ச்சிக்கு உதவப் பொது நிதிகள் ஒதுக்கப்படுமானால், தான் இது பற்றிக் கருத்துக் கூறவும், வேண்டுமானால் கண்டிக்கவும் கூட அவருக்கு உரிமையுண்டு.” அடுத்து, திரு பாட்டர் பஞ்சாலைத் தொழில் எவ்வளவு பயனுள்ளது என்பதை விளக்குகிறார். “இத்தொழில் அயர்லாந்திலிருந்தும் பயிர்த் தொழில் பிரதேசங்களிலிருந்தும் உபரியான மக்களைக் கவர்ந்திழுத்துக் கொண்டது என்பது சந்தேகத்துக்கிடமற்றது” என்கிறார். அது எவ்வளவு பிரம்மாண்டமானது என்பதை, 1860 ஆம் ஆண்டின் மொத்த ஆங்கிலேய ஏற்றுமதிகளில் எப்படி

அது $\frac{5}{13}$ பாகத்துக்குக் காரணமாயிற்று என்பதை, இன்னும் சில

ஆண்டுகளில் சந்தை, குறிப்பாக இந்தியச் சந்தை விரிவடைந்து இராத்தலுக்கு 6 பென்னி விலையில் அபரிமித அளவில் பருத்தி கிடைக்கப் போவதைத் தொடர்ந்து பஞ்சாலைத் தொழில் இன்னும் எப்படியெல்லாம் விரிந்து பெருகப் போகிறது என்பதை விவரிக்கிறார். மேலும் தொடர்ந்து சொல்கிறார்: “சிறிது காலத்தில்... ஒன்று, இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுகளில் இப்படிப் பிரமாதமான அளவில் உற்பத்தியாகும்....அப்போது நான் எழுப்பக் கூடிய கேள்வி இதுதான்—இந்தப் பஞ்சாலைத் தொழில் நம்மிடம் இருக்க வேண்டிய ஒன்றா, இல்லையா? இந்த இயந்திரங்கள் (உயிருள்ள உழைப்பியந்திரங்களான தொழிலாளர்களைச் சொல்கிறார்.) பழுதின்றி பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவை அல்லவா? இவை நம்மை விட்டுச் செல்ல அனுமதிப்பது மதியீனமல்லவா? மதியீனம் என்றே நினைக்கிறேன். தொழிலாளர்கள் யாருக்கும் உடைமையான சொத்தல்ல, லங்காஷ்யருக்கும் தொழிலதிபர்களுக்கும் சொந்தமான சொத்தல்ல என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் லங்காஷ்யருக்கும் தொழிலதிபர்களுக்கும் இருக்கும் பலம் இந்தத் தொழிலாளர்கள்தாம்; ஒரு தலைமுறைக் காலத்துக்கு ௬0 செய்ய முடியாத படி மூளைச் சக்தியாகவும், பயிற்சி பெற்ற சக்தியாகவும் இருப்பவர்கள் இவர்கள்தாம். இந்தத் தொழிலாளர்கள் இயக்கும் இயந்திரங்கள் இப்படியல்ல; பெரும் பகுதியானவை பன்னிரண்டே மாத காலத்தில் நல்ல முறையில் ௬0 செய்யக் கூடியவை என்பதோடு மேம்பாடு செய்யவும் கூடியவை.”⁸⁶ உழைக்கும் சக்தி குடிப்பெயர்ந்து

⁸⁶ சாதாரண நிலைமைகளில் கூலியைக் குறைக்கும் பிரச்சினை எழும் போது முதலாளிகள் பாடும் பாட்டே வேறு என்பது நினைவிருக்கும். அப்போது ஏகோபித்த குரலில் இவர்கள் பாடுகிற பாட்டு இதுதான்: “ஆலைத் தொழிலாளர்கள் இதனைத் தெளிவாக நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; அவர்களது தேர்ச்சி பெற்ற

வெளியேற ஊக்கமூட்டினால் அல்லது அனுமதித்தால் (1) முதலாளி என்னாவது?...தொழிலாளர்களில் முதல்தரமானவர்கள் அகன்று விட்டால், நிலை-மூலதனம் பெரிய அளவுக்கு மதிப்பிற்றங்கிப் போகும்; சுழல்-மூலதனமானது மட்டரக உழைப்பின் போதாக்குறையான வழங்கலோடு போராட முன்வராது....தொழிலாளர்கள் இதனை" (குடிப்பெயர்ச்சியை) "விரும்புவதாகச் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படி விரும்புவது முற்றிலும் இயற்கையே.... உழைக்கும் சக்தியை வெளியேற விட்டு, கூலிக்காக செலவாவதை— உதாரணமாக ஐந்திலொரு பங்கு அல்லது ஐந்து மிலியன்— குறைத்து, பஞ்சாலைத் தொழில் குறுகவும் சுருங்கவும் செய்தால், சற்று மேலுள்ள வர்க்கத்துக்கு, சிறு கடைக்காரர்களுக்கு என்ன நேரும்? வாடகைகள், குடிசை வாடகைகள் என்னாவது?... இன்னும் மேலே சென்று, சிறு சாகுபடியாளருக்கும் இன்னும் வசதியான உடைமையாளருக்கும்...நிலக்கிழார்களுக்கும் ஏற்படும் விளைவுகளைக் கவனியுங்கள்; ஆலைத் தொழிலாளர்களில் மிகச்சிறந்தவர்களை ஏற்றுமதி செய்து, நாட்டின் உற்பத்தித் திறன்மிக்க மூலதனத்திலும் வளத்திலும் ஒரு பகுதியை மதிப்பிழக்கச் செய்வதால் தேசம் நலிவுற்று விடாதா? நாட்டின் வர்க்கங்கள் எல்லாம் தம்மைத் தாமே மாய்த்துக் கொள்வதற்கு இதை விடப் பொருத்தமான யோசனையேதும் இருக்க முடியுமா, சொல்லுங்கள்....(ஐந்து அல்லது ஆறு மிலியன் ஸ்டெர்லிங்) கடன் அளிக்க வேண்டுமென ஆலோசனை கூறுகிறேன்;...அதனை இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுக் காலவரை உடையதாக்கலாம்: பஞ்சாலைப் பிரதேசங்களில் காப்பாளர் வாரியங்களோடு இணைக்கப்படும் தனி ஆணையர்கள் அதனை தனிச் சட்ட விதிமுறைகளின் படி நிர்வகிக்கலாம்; கடன் பெறுவோர் குறைந்தது அவர்களது ஒழுக்கத் தரத்தையாவது காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான வழியாக ஏதேனும் தொழில் அல்லது உழைப்பில் ஈடுபட வேண்டுமென விதிக்கலாம்....ஆள் பலம் நலிவுறும் படி விரிவான குடிப்பெயர்ச்சியை அனுமதித்தும், ஒரு மாகாணம் முழுவதிலும் மூலதனமும் மதிப்பும் குன்றிக் குறுக வழிசெய்தும் தொழிலாளர்களில் மிகச் சிறந்தோரை இழப்பதைக்

உழைப்பு உண்மையில் மட்டரகமான வகையைச் சேர்ந்தது; அது மிகச் சுலபமாகவே கைவரப் பெற்று, அதன் தரத்துக்கும் மிகுதியான அளவிலேயே ஊதியம் பெறுகிறது; ஓரளவு நிபுணராய் இருக்கும் எவரும் அளிக்கிற சொற்ப காலப் பயிற்சியின் வாயிலாய் விரைவாகவும் குறைவின்றியும் பெறக் கூடியதே அது....பொருளுற்பத்திக்கு உண்மையில் மிகவும் முக்கியமானது எது? ஆறு மாதக் கல்வியின் வாயிலாகப் பெறக் கூடியதும், சாதாரண உழைப்பாளி எவரும் கற்றுக் கொள்ளக் கூடியதுமான தொழிலாளியின் உழைப்பும் தேர்ச்சியுமா? அல்ல," (30 ஆண்டுகளுக்கும் குறைவான காலத்தில் தொழிலாளர்களை ஈடு செய்ய முடியாது என்பது இப்போது இவர் பாடும் பாட்டு.) "அதிபரின் இயந்திர சாதனத்தான் மிகவும் முக்கியமானது." (பன்னிரண்டு மாத காலத்தில் நல்ல முறையில் ஈடு செய்யக் கூடியது இது என்று இப்போது தெரிந்து கொள்கிறோம்.) (பார்க்கவும்: பக்கம் 572-573.)

காட்டிலும், ஏனையோரை சோர்வுக்கும் ஏமாற்றத்துக்கும் ஆளாக்குவதைக் காட்டிலும் நிலக்கிழார்களுக்கோ தொழிலதிபர்களுக்கோ கோடானதொன்று இருக்க முடியுமா?"

தொழிலதிபர்களின் சிறந்த வழக்குரைஞராய் விளங்கும் பாட்டர் "இயந்திரங்களில்" இருவேறு வகைகள் இருப்பதாகச் சொல்கிறார். இரண்டும் முதலாளிக்கே சொந்தம்; ஒன்று அவரது தொழிற்சாலையில் நிலைகொண்டிருப்பது; மற்றொன்று இரவு நேரத்திலும் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் தொழிற்சாலைக்கு வெளியே குடிசைகளில் குடிகொண்டிருப்பது. ஒன்று உயிரில்லாதது, மற்றொன்று உயிருள்ளது. உயிரில்லாத இயந்திரம் நாளுக்கு நாள் தேய்மானமடைந்து, மதிப்பிழப்பது மட்டுமல்லாமல், ஓயாத தொழில் நுட்ப முன்னேற்றத்தால் அதன் பெரும் பகுதி விரைவாகப் பழமைப்பட்டு விடுகிறது; ஒரு சில மாதங்களில் அதற்கு பதில் புதிய இயந்திரத்தைக் கொண்டுவருவது இலாபகரமாகி விடுகிறது. இதற்கு மாறாக, உயிருள்ள இயந்திரம் எவ்வளவு அதிக காலம் நீடிக்கிறதோ, அந்த அளவுக்கு மேலும் மேலும் செம்மை பெறுகிறது; தலைமுறை தலைமுறையாகத் திரட்டப் பெற்று வரும் தேர்ச்சியால் சிறப்படைகிறது. பஞ்சாலைப் பிரபுவுக்கு தி டைம்ஸ் பின்வருமாறு பதிலளித்தது:

"திரு எட்மண்டு பாட்டர் பஞ்சாலை அதிபர்கள் விதிவிலக்கான உயரிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவர்கள் எனப் பரவசப்படுகிறார். இந்த வர்க்கத்தைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு, அவர்களது தொழில் நிலைத்து நீடிக்கச் செய்யும் பொருட்டு தொழிலாளி வர்க்கத்தில் அரை மிலியன் பேரை ஒழுக்கத் தரம் காக்கும் பரந்த அளவிலான வேலையில்லத்தில் இவர்களது விருப்பத்துக்கு முரணாய் அடைத்து வைக்க வேண்டும் என்கிறார். திரு பாட்டர் கேட்கிறார்: 'இந்தப் பஞ்சாலைத் தொழில் நம்மிடம் இருக்க வேண்டிய ஒன்றா, இல்லையா?' சந்தேகமில்லை, இருக்க வேண்டிய ஒன்றுதான். நேர்மையான எல்லா வழிகளிலும் அதைக் காப்பாற்றவே வேண்டும் என்று பதிலளிக்கிறோம். திரு பாட்டர் மீண்டும் கேட்கிறார்: 'இந்த இயந்திரங்கள் பழுதின்றிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவை அல்லவா?' பதிலளிக்கத் தயங்குகிறோம். 'இயந்திரங்கள்' என்று திரு பாட்டர் சொல்வது மனித இயந்திரங்களைத்தாம். அவற்றை முழு உடைமையாகப் பயன்படுத்த விரும்பவில்லையென பிற்பாடு அவரே சொல்கிறார். மனித இயந்திரங்களைப் பழுதின்றிப் பாதுகாக்க 'வேண்டும்'—அதாவது அவை தேவைப்படுகிற காலம் வரும் வரை மசையிட்டுப் பூட்டி வைக்க வேண்டும்—என்றோ அது சாத்தியம் என்றோ கூட நாம் நினைக்கவில்லை. எவ்வளவுதான் துடைத்து மசையிட்டு வைத்தாலும், செயலற்று இருக்கும் வரை மனித இயந்திரம் துருப்பிடிக்கவே செய்யும். மேலும், மனித இயந்திரம் தானாகவே விசை பெற்று, கிளர்ந்தெழுந்து

அமார்க்களம் புரியத்தான் செய்யும். நமது பெருநகரங்களில் அண்மையில் இதைத்தான் கண்டோம். திரு பாட்டர் கூறுவது போல, தொழிலாளர்களை மறுவுற்பத்தி செய்ய ஓரளவு காலம் ஆகும்தான். ஆனால் கம்மியர்களும் முதலாளிகளும் கைவசம் உள்ளனர்; சிக்கனமும் கடின உழைப்பும் முயற்சியும் வாய்ந்த ஆட்கள் எப்போதும் நமக்குக் கிடைக்கிறார்கள்; இவர்களைக் கொண்டு தேர்ந்த ஆலைத் தொழிலாளர்களை அவ்வப்போது தயாரித்துக் கொள்ளலாம்; நமக்கு வேண்டியதைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே தயாரித்துக் கொள்ளலாம். திரு பாட்டர் ஒன்று, இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுகளில் இத்தொழில் புத்துயிர் பெறப் போவது பற்றிப் பேசுகிறார்; 'உழைக்கும் சக்தி குடிபெயர்ந்து வெளியேற ஊக்கமூட்டவோ அனுமதிக்கவோ (!)' கூடாது என்கிறார். தொழிலாளர்கள் குடிபெயர் விரும்புவது இயற்கையே என்று கூறுகிறார். ஆனால் அவர்களது விருப்பத்தையும் மீறி, தேசம் இந்த அரை மிலியன் தொழிலாளர்களையும், அவர்களைச் சார்ந்துள்ள 700,000 பேரையும் பஞ்சாலைப் பிரதேசங்களை விட்டு வெளியேறாமல் அடைத்து வைத்திருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறார். ஆகவே, தேசமானது அவர்களது அதிருப்தி வெடித்தெழாமல் வலுவந்தமாய் அடக்கி வைக்க வேண்டும் என்றும், என்றாவது ஒரு நாள் பஞ்சாலை அதிபர்களுக்குத் தேவைப்படலாம் என்று பிச்சை போட்டு அவர்களைப் பிழைத்திருக்கச் செய்ய வேண்டும் என்றும் கூட நினைப்பார். இரும்பையும் கரியையும் பருத்தியையும் வைத்து என்ன செய்வோமோ அதையே இந்த உழைக்கும் சக்தியை வைத்தும் செய்ய வேண்டுமெனக் கருதுவோரிடமிருந்து அச்சக்தியைக் காப்பாற்ற நமது தீவுகளின் மாபெரும் பொதுஜன அபிப்பிராயம் மூண்டெழ வேண்டிய தருணம் வந்து விட்டது."

தி டைம்ஸ் கட்டுரை படித்து ரசிக்க மட்டுமே பயன்பட்டது. "மாபெரும் பொதுஜன அபிப்பிராயம்" உண்மையில் பாட்டரின் அபிப்பிராயத்தையே ஆதரித்தது; ஆலைத் தொழிலாளர்களைத் தொழிற்சாலையின் நடமாடும் உறுப்புகளாகவே கருதியது. தொழிலாளர்களது குடிப்பெயர்ச்சி தடுக்கப்பட்டது.⁸⁷ அவர்கள் அந்த

⁸⁷ குடிப்பெயர்ச்சிக்கு சல்லிக் காச உதவுவதற்குக் கூடப் பாராளுமன்றம் வோட்டளிக்கவில்லை; தொழிலாளர்களை அரைப் பட்டினி நிலையில் வைத்திருக்க, அதாவது அவர்களை இயல்பான கூலிக்கும் குறைவாகக் கொடுத்துச் சுரண்டிட நகராட்சிகளுக்கு அதிகாரமளிக்கும் சில சட்டங்களை மட்டும்தான் நிறைவேற்றியது. ஆனால், 3 ஆண்டுகள் பின்னர், கால்நடை நோய் பரவிய போது, பாராளுமன்றம் அதன் மரபுகளைக் காற்றில் பறக்க விட்டு, கோடில்வரர்களான நிலவுடைமையாளர்களுக்கு இழப்பிடாக லட்சோப லட்சங்களைக் கொடுத்துத்வ உடனே வோட்டளித்தது; ஆனால் இந்த நிலவுடைமையாளர்களின் சாகுபடியாளர்கள் இறைச்சி விலை உயர்வின் காரணத்தால் இந்த இக்கட்டிலிருந்து இழப்பின்றித் தப்பினர். 1868இல் பாராளுமன்ற அமர்வு தொடங்கிய போது நிலவுடைமையாளர்கள் சீற்றமுற்றுக் காளை போல் எக்காளமிட்ட தானது, சபளாப் பகவை பூழிக்கிறவர் இந்துவாய் இருக்க வேண்டியதில்லை, காளையாக மாறுகிறவர் ஜூபிட்டராய் இருக்க வேண்டியதில்லை என்று காட்டியது.

“ஒழுக்கத் தரம் காக்கும் வேலையில்லத்தில்,” அதாவது பஞ்சாலைத் தொழில் வட்டங்களில் அடைத்து வைக்கப்பட்டனா; எப்போதும் போல் லங்காஷயர் பஞ்சாலையதிபர்களுக்கு “பலமாய்” அமைவது அவர்கள்தாம்.

ஆகவே, முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி உழைப்புச் சக்திக்கும் உழைப்புச் சாதனங்களுக்கும் இடையிலான பிளவைத் தானாகவே மறுவுற்பத்தி செய்கிறது. இதன் மூலம் அது தொழிலாளியைச் சுரண்டுவதற்கு வேண்டிய நிலைமையை மறுவுற்பத்தி செய்து நிலைத்து நீடிக்கச் செய்கிறது; உயிர்வாழும் பொருட்டுத் தனது உழைப்புச் சக்தியை விற்குமாறு ஓயாமல் அவரை நிர்ப்பந்திக்கிறது; முதலாளி உழைப்புச் சக்தியை விலைக்கு வாங்கி தனது செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள வழி செய்கிறது.⁸⁸ முதலாளியும் தொழிலாளியும் வாங்குபவராகவும் விற்பவராகவும் சந்தையில் ஒருவரையொருவர் எதிர்கொள்வது முன்போல் தற்செயலாய் நிகழ்வதில்லை. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி நிகழ்முறையே தொழிலாளியைத் தனது உழைப்புச் சக்தியை விற்க வேண்டியவராக ஓயாமல் திரும்பத் திரும்ப சந்தைக்கு அனுப்புகிறது; அவர் உற்பத்தி செய்யும் பொருளை அவரையே பிறர் வாங்குவதற்கான சாதனமாக ஓயாமல் மாற்றுகிறது. எதார்த்தத்தில், தொழிலாளி தன்னை மூலதனத்திடம் விற்று முடிப்பதற்கு முன்பே மூலதனத்துக்குச் சொந்தமாகி விடுகிறார். அவர் அவ்வப்போது தன்னைத் தானே விற்றுக் கொள்வதும், தனது அதிபர்களை மாற்றிக் கொள்வதும், உழைப்புச் சக்தியின் சந்தை விலையில் ஏற்படுகிற அலைவுகளும் அவரது பொருளாதாரக் கொத்தடிமை நிலையை⁸⁹ உண்டாக்கு

⁸⁸ “தொழிலாளி உயிர்வாழும் பொருட்டு வாழ்வுச் சாதனங்கள் கேட்டார்; முதலாளி இலாபம் பெறும் பொருட்டு உழைப்பு கேட்டார்.” (சிஸ்மொந்தி, முன்வந்தது, பக்கம் 91.)

⁸⁹ இந்தக் கொத்தடிமை நிலை தர்ஹாம் மாவட்டத்தில் ஆபாசமானதொரு வடிவில் நிலவுகிறது. சாகுபடியாளருக்கு விவசாயத் தொழிலாளியின் மீது மறுப்புக்கிடமற்ற உடைமையுரிமைகளை உறுதி செய்யும் நிலைமைகள் இல்லாத சில மாவட்டங்களில் தர்ஹாமும் ஒன்று. இங்கு சுரங்கத் தொழில் இருப்பதானது விவசாயத் தொழிலாளிக்கு சிறிது தேர்வுச் சுதந்தரம் கிடைக்கச் செய்கிறது. வேறிடங்களின் வழக்கத்துக்கு மாறாக இந்த மாவட்டத்தில் குடிசைகள் இருக்கிற பண்ணைகளை மட்டுமே சாகுபடியாளர் குத்தகைக்கு எடுக்கிறார். குடிசையின் வாடகை கூலியின் ஒரு பகுதியாகும். இந்தக் குடிசைகள் “குடியானவர் இல்லங்கள்” என்றழைக்கப்படுகின்றன. “கொத்தடிமை” ஒப்பந்தத்தின் படி குறிப்பிட்ட சில பிரபுத்துவச் சேவைகள் செய்ய வேண்டுமென்ற நிபந்தனையின் பேரில், இக்குடிசைகள் தொழிலாளர்களிடம் விடப்படுகின்றன; இந்த ஒப்பந்தம் கமத்துகிற கடமைகளில் ஒன்று, தொழிலாளி வேறிடங்களில் வேலை செய்யச் சென்று விடும் போது மகனையோ வேறு யாரேனும் ஒருவரையோ குடிசையில் தனக்கு பதிலாய் விட்டுச் செல்ல வேண்டும். தொழிலாளியை “கொத்தடிமை” என்று அழைக்கப்படுகிறார். இங்கே நிறுவப்பட்டுள்ள உறவுமுறையே, தொழிலாளியின் சொந்த ஈகர்வு முற்றிலும் புதிய கோணத்தில் மூலதனத்தின் சார்பிலான ஈகர்வாக—அல்லது திறனுடை ஈகர்வாக—மாறுவது எப்படி என்பதையும் காட்டுகிறது: “கணக்குப்

வதோடு கண்ணுக்குத் தெரியாமல் அதனை மறைத்திடவும் செய்கின்றன.⁹⁰

எனவே, முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியானது தொடர்ச்சியாக இணைந்து ஓயாமல் நடைபெறும் நிகழ்முறை என்ற தன்மையில், அதாவது மறுவுற்பத்தி நிகழ்முறை என்ற தன்மையில் உற்பத்தி செய்வது சரக்குகளை மட்டுமல்ல; உபரி-மதிப்பை மட்டுமல்ல; முதலாளித்துவ உறவையும் கூட—ஒரு பக்கம் முதலாளியையும், மறுபக்கம் கூலித் தொழிலாளியையும்—அது உற்பத்தியும் மறுவுற்பத்தியும் செய்கிறது.⁹¹

போட்டுக் காரியமாற்றும் பிரபுவுக்கு குடியானவர், கொத்தடிமை ஆகியோரின் கழிவும் கூட வருவாயாவது சுவாரசியமான சங்கதி...பிரபு அண்டைப்புறத்தில் சொந்தக் கழிப்பிடம் தவிர வேறெந்தக் கழிப்பிடம் இருப்பதையும் அனுமதிக்க மாட்டார். தோட்டத்துக்கு இங்குமங்குமாக உபயோகிக்க எப்போதாவது கொஞ்சம் எரு எடுத்துக் கொள்ள அனுமதிப்பாரே தவிர, தமது பிரபுத்துவ உரிமையை இம்மியும் விட்டுத்தர மாட்டார்." ("பொதுச் சுகாதாரம், அறிக்கை VII., 1864," பக்கம். 188.)

⁹⁰ குழந்தைகள் முதலாளனாரின் உழைப்பு தொடர்பாக, இஷ்டபூர்வ விற்பனை என்ற சம்பிரதாயமும் கூட மறைந்து போகிறது என்பதை மறக்க வேண்டாம்.

⁹¹ "மூலதனத்துக்கு முன்தேவை கூலியுழைப்பு; கூலியுழைப்புக்கு முன்தேவை மூலதனம். ஒன்றில்லாமல் ஒன்றில்லை. அவை ஒன்றையொன்று தோற்றுவித்துக் கொள்கின்றன. ஒரு பஞ்சாலையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளி உற்பத்தி செய்வது பருத்தித் துணிகளை மட்டும் தானா? அல்ல, அவர் மூலதனத்தையும் உற்பத்தி செய்கிறார். அவர் உற்பத்தி செய்யும் மதிப்புகள் திரும்பவும் அவரது உழைப்பின் மீதே ஆதிக்கம் செலுத்தி, இவ்விதம் புதிய மதிப்புகளைப் படைக்கின்றன." (கார்ல் மார்க்ஸ்: "கூலியுழைப்பும் மூலதனமும்," நியூ ரைனிஷ் ஹெட்டன் ஏடு, எண் 266, 1849 ஏப்ரல் 7.) இப்பொருள் குறித்து 1847 இல் பிரசெஸ்ஸில் ஜெர்மானியத் தொழிலாளர் கழகத்தில் நான் ஆற்றிய சில விரிவுரைகளின் பகுதிகள் மேற்கண்ட தலைப்பில் நியூ ரைனிஷ் ஹெட்டன் ஏட்டில் வெளி வந்தன. பிப்ரவரிப் புரட்சியின் குறுக்கீட்டால் இந்த வெளியீடு தடைப்பட்டது.

அத்தியாயம் XXIV

உபரி-மதிப்பை மூலதனமாக மாற்றுதல்

**பிரிவு 1.—முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் அளவுவீதம்
மேன்மேலும் அதிகமாகிச் செல்லுதல்.**

**சரக்கு உற்பத்தியைக் குறிக்கும் சொத்துடைமை விதிகள்
முதலாளித்துவத் தனதாக்கத்தின் விதிகளாக மாறுதல்**

உபரி-மதிப்பு மூலதனத்திலிருந்து எப்படி வருகிறது என்று இது வரை ஆராய்ந்தோம். மூலதனம் உபரி-மதிப்பிலிருந்து எப்படி வருகிறது என்று இப்போது பார்ப்போம். உபரி-மதிப்பை மூலதனமாக ஈடுபடுத்துவது, அதாவது உபரி-மதிப்பை மீண்டும் மூலதனமாக மாற்றுவது மூலதனத் திரட்டல் [accumulation of capital] என்று அழைக்கப்படுகிறது.⁹²

முதலில் நாம் இந்த நிகழ்வைத் தனியொரு முதலாளியின் கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்போம். நூற்பதிபர் ஒருவர் £10,000 மூலதனத்தை முன்னீடு செய்திருப்பதாகக் கொள்வோம்; இதில் ஐந்தில் நான்கு பாகம் (£8,000) பஞ்சு, இயந்திர சாதனம் முதலானவற்றிலும், ஐந்திலொரு பாகம் (£2,000) கூலியிலும் செலவிடப்படுவதாகவும், ஆண்டுதோறும் அவர் £12,000 மதிப்புடைய 240,000 இராத்தல் நூல் உற்பத்தி செய்வதாகவும் கொள்வோம். உபரி-மதிப்பு வீதம் 100% ஆக இருக்குமானால், மொத்த உற்பத்திப் பொருளில் ஆறிலொரு பாகமாகிய உபரி அல்லது நிகர உற்பத்திப் பொருளான 40,000 இராத்தல் நூலில் உபரி-மதிப்பு பொதிந்துள்ளது; இதன் மதிப்பு £2,000. இதனை விற்பனையின் மூலம் ஈடேற்றம் செய்யலாம். £2,000 என்பது £2,000தான். இந்தப் பணத் தொகையில் இம்மியளவு உபரி-மதிப்பையும்

⁹² "மூலதனத் திரட்டல்: வருவாயின் ஒரு பகுதியை மூலதனமாக ஈடுபடுத்துதல்." (மால்தல்: "அரசியல் பொருளாதாரத்தில் இலக்கணங்கள்," பதிப்பு காசனோவ், பக்கம் 11.) "வருவாயை மூலதனமாக மாற்றுதல்," (மால்தல்: "அரசியல் பொருளாதாரக் கோட்பாடுகள்," 2ஆம் பதிப்பு, லண்டன், 1836, பக்கம் 320.)

பார்க்கவோ முகரவோ முடியவில்லை. குறிப்பிட்ட ஒரு மதிப்பு உபரி-மதிப்பாக இருப்பதை அறியும் போது, அதன் உடைமையாளர் அதனைப் பெற்றது எப்படி என்று அறிகிறோம்; ஆனால் மதிப்பின் இயல்பையோ பணத்தின் இயல்பையோ இது மாற்றி விடுவதில்லை.

£2,000 என்னும் இந்தக் கூடுதல் தொகையை மூலதனமாக மாற்றும் பொருட்டு, நூற்பதிபர், எல்லா நிலைமைகளும் முன்போலவே இருந்து வரும் நிலையில், பஞ்சு கொள்முதல் செய்வதில் அதில் ஐந்தில் நான்கு பாகத்தையும் (£1,600), கூடுதல் நூற்பாளரை வாங்குவதில் ஐந்திலொரு பாகத்தையும் (£400) முன்னீடு செய்வார்; இக்கூடுதல் நூற்பாளர்கள் தங்களுக்கு அதிபர் முன்னீடு செய்திருக்கும் மதிப்பினையுடைய அவசியப் பண்டங்கள் சந்தையில் இருக்கக் காண்பார்கள். பிறகு, புதிய மூலதனமான £2,000 நூற்பாளையில் செயல்பட்டு, £400 உபரி-மதிப்பு கிடைக்கச் செய்கிறது.

மூலதன-மதிப்பு ஆரம்பத்தில் பண வடிவில் முன்னீடு செய்யப் பட்டது. மாறாக, உபரி-மதிப்பு மொத்த உற்பத்தியில் குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதியின் மதிப்பாகவே ஆரம்பத்தில் இருக்கிறது. இந்த மொத்த உற்பத்தி விற்கப்பட்டு, பணமாக மாற்றப்பட்டால், மூலதன-மதிப்பு அதன் ஆரம்ப வடிவத்தை மீண்டும் பெறுகிறது. அதுமுதல் மூலதன-மதிப்பு, உபரி-மதிப்பு இவையிரண்டுமே பணத்தொகைகள்தாம்; அவை மூலதனமாக மீண்டும் மாற்றமடைவது ஒரே வழியில்தான் நடைபெறுகிறது. மூலதன-மதிப்பு, உபரி-மதிப்பு இரண்டையும் செலவிட்டு, முதலாளி சரக்குகள் வாங்குகிறார்; இந்தச் சரக்குகளைக் கொண்டு தொடர்ந்து தனது பண்டங்களை உற்பத்தி செய்ய, அதுவும் முன்னிலும் விரிவான அளவில் உற்பத்தி செய்ய முற்படுகிறார். ஆனால் அவர் இந்தச் சரக்குகளை வாங்க வேண்டுமானால், சந்தையில் உடனுக்குடன் அவை கிடைத்தாக வேண்டும்.

அவரது நூல் சுற்றோட்டத்தில் செல்கிறது என்றால், அவர் தனது வருடாந்தர உற்பத்தியை சந்தையில் விடுவதுதான் அதற்குக் காரணம். இதே போல் எல்லா முதலாளிகளும் அவரவர் சரக்குகளை சந்தையில் விடுகிறார்கள். ஆனால், சந்தையில் விடப்படு முன் இந்தச் சரக்குகள் பொதுவான வருடாந்தர உற்பத்தியின் பகுதியாக, எல்லாவிதமான பண்டங்களின் ஒட்டுமொத்தத் திரளின் பகுதியாக இருந்தவை. தனிப்பட்ட மூலதனங்களின் கூட்டுத் தொகை, அதாவது சமுதாயத்தின் மொத்த மூலதனம் அந்தந்த ஆண்டிலும் உருமாறுவதால் வரப்பெறுவதே இந்த ஒட்டுமொத்தத் திரள். அந்தந்த முதலாளியிடமும் ஆரம்பத்தில் இருந்தது இந்த ஒட்டுமொத்தத் திரளைப் பகிர்வதால் வரும் ஈவுதான். சந்தையில் நடைபெறும் கொடுக்கல்வாங்கலால் இந்த வருடாந்தர உற்பத்தியினது தனித்தனிக் கூறுகளின் பரிமாற்றமே நடந்தேறுகிறது; அவை கைமாறு

கின்றன. ஆனால் இவை வருடாந்தர மொத்த உற்பத்தியைப் பெருக்கவும் முடியாது, உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பண்டங்களின் இயல்பை மாற்றவும் முடியாது. எனவேதான் வருடாந்தர மொத்த உற்பத்தியைக் கொண்டு அடையக் கூடிய பயன் முழுக்க முழுக்க அதன் இயைபைப் பொறுத்ததே அல்லாமல், எவ்விதத்திலும் சுற்றோட்டத்தைப் பொறுத்ததன்று.

அந்தந்த ஆண்டில் உபயோகித்துத் தீர்க்கப்படும் மூலதனத்தின் பொருட் கூறுகளை எவற்றிலிருந்து மாற்றீடு செய்ய வேண்டுமோ அந்த பொருட்கள் (பயன்-மதிப்புகள்) அனைத்தையும் வருடாந்தர உற்பத்தி யாவற்றுக்கும் முதலாய் அளித்திட வேண்டும். இவற்றைக் கழித்த பின் எஞ்சுவது நிகர அல்லது உபரி-உற்பத்தி; உபரி-மதிப்பு இதில் காணக்கிடக்கிறது. இந்த உபரி-உற்பத்தியில் அடங்குவன எவை? முதலாளி வர்க்கத்தின் தேவைகளையும் விருப்பங்களையும் நிறைவு செய்கிறவை, அதாவது முதலாளிகளின் நுகர்வு நிதியத்தில் சேருகிறவை மட்டும் தானா? அப்படித்தானென்றால், கோப்பையில் சொட்டுக் கூட மிஞ்சாமல் உபரி-மதிப்பு தீர்ந்து போகும்; எக்காலத் துக்கும் சாமானிய மனுவுற்பத்திதான் நடைபெற்றாக வேண்டும்.

மூலதனத் திரட்டலுக்கு, உபரி-உற்பத்தியின் ஒரு பகுதியை மூலதனமாக மாற்றுவது அவசியம். ஆனால், உழைப்பு நிகழ் முறையில் ஈடுபடுத்தக் கூடிய பண்டங்களையும் (அதாவது உற்பத்திச் சாதனங்களையும்), மேலும் தொழிலாளியின் வாழ்வுக்கு வேண்டிய பண்டங்களையும் (அதாவது வாழ்வுச் சாதனங்களையும்) தவிர வேறெதையும் மூலதனமாக மாற்ற முடியவே முடியாது. ஆதலால், வருடாந்தர உபரி-உழைப்பில் ஒரு பகுதி, முன்னீடு செய்யப்பட்ட மூலதனத்தை மாற்றீடு செய்யத் தேவைப்படுவதற்கும் கூடுதலான உற்பத்திச் சாதனங்களையும் வாழ்வுச் சாதனங்களையும் உற்பத்தி செய்வதற்குப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். சுருங்கச் சொல்லின், உபரி-உற்பத்திப் பொருளில் புதிய மூலதனத்தின் பொருட் கூறுகளும் சேர்ந்திருப்பதால்தான் இந்த உபரி-உற்பத்திப் பொருளின் மதிப்பாகிய உபரி-மதிப்பு மூலதனமாய் மாற்றத்தக் கதாகிறது.⁹³

இப்போது இந்தக் கூறுகள் உள்ளபடியே மூலதனமாகச் செயலாற்ற வேண்டுமானால், முதலாளி வர்க்கத்துக்குக் கூடுதல் உழைப்பு தேவைப்படுகிறது. ஏற்கெனவே வேலையில் உள்ள தொழிலாளர்களைச் சுரண்டுவது அளவிலோ மும்முரத்திலோ அதிகரிக்கா

⁹³ ஒரு நாடு சொகுசுப் பண்டங்களை [articles of luxury] உற்பத்திச் சாதனங்களாகவோ, வாழ்வுச் சாதனங்களாகவோ மாற்றவும் இதேபோல் பின்னவற்றை முன்னவையாக மாற்றவும் வழி செய்யும் ஏற்றுமதி வர்த்தகத்தை இங்கே நாம் கணக்கில் கொள்ளவில்லை. நமது ஆய்வுப் பொருளை, குலைவு உண்டாக்கும் எல்லாத் துணைச் சூழ்நிலைகளையும் விடுத்து உருக்குலையா அதன் முழுமையில் பரிசீலிக்கும் பொருட்டு, உலகம் முழுவதையும் ஒரே நாடாகக் கருதி, முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி எங்கெங்கும் நிலைநாட்டப்பட்டு, ஒவ்வொரு தொழிற் கிளையையும் வசப்படுத்தியிருப்பதாகக் கொள்கிறோம்.

விட்டால், கூடுதல் உழைப்புச் சக்தி தேவைப்படும். முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் இயங்கமைப்பு ஏற்கெனவே இதற்கு ஏற்பாடு செய்துள்ளது; தொழிலாளி வர்க்கத்தைக் கூலியைக் கொண்டு வாழும் வர்க்கமாக—வழக்கமான கூலியைக் கொண்டு தன்னைப் பராமரித்துக் கொள்வதோடு கூட விருத்தியும் செய்து கொள்கிற வர்க்கமாக—உருவாக்கி இதனைச் செய்துள்ளது. ஆண்டுதோறும் சகல வயதினருமான தொழிலாளர்களின் உருவில் தொழிலாளி வர்க்கத்தால் வழங்கப்படும் இந்தக் கூடுதல் உழைப்புச் சக்தியை வருடாந்தர உற்பத்தியிலடங்கிய உபரி-உற்பத்திச் சாதனங்களோடு மூலதனம் இணைத்து விட்டாலே போதும், உபரி-மதிப்பு மூலதனமாக மாற்றப்பட்டு விடுகிறது. ஸ்தூலமான நோக்கில், மூலதனத்திரட்டலானது மேன்மேலும் அதிகரிக்கும் வீதத்திலான மூலதன மறுவுற்பத்தியாக உருப்பெறுகிறது. சாமானிய மறுவுற்பத்திக்குரிய தான வட்டப் பாதை அதன் வடிவத்தை மாற்றிக் கொண்டு, சிஸ்மொந்தி சொல்லியது போல், சுழலேணியாய் மாறுகிறது.⁹⁴

இப்போது நமது எடுத்துக்காட்டுக்குத் திரும்புவோம். பழைய கதைதான்: ஆபிரகாம் ஈசாக்கைப் பெற்றான்; ஈசாக்கு யாக்கோபைப் பெற்றான்....இவ்வாறு பெற்றுக் கொண்டே போனார்கள். £10,000 ஆரம்ப மூலதனம் £2,000 உபரி-மதிப்பைப் பெறுகிறது; இது மூலதனமாக்கப்படுகிறது. £2,000 புதிய மூலதனம் £400 உபரி-மதிப்பைப் பெறுகிறது; இதுவும் மூலதனமாக்கப்படுகிறது, அதாவது இரண்டாவது கூடுதல் மூலதனமாக மாற்றப்படுகிறது. இது மேலும்மொரு உபரி-மதிப்பான £80ஐப் பெறுகிறது. இவ்வாறு கதை தொடர்கிறது.

உபரி-மதிப்பில் முதலாளியால் நுகரப்படும் பகுதியை இங்கே கவனியாது விடுகிறோம். இதேபோல், கூடுதல் மூலதனம் ஆரம்ப மூலதனத்தோடு இணைக்கப்படுகிறதா, அல்லது தனியே பிரிக்கப்பட்டு சுயேச்சையாகச் செயல்படுமாறு விடப்படுகிறதா, திரட்டிய முதலாளியே அதை ஈடுபடுத்துகிறாரா, அல்லது பிறிதொருவரிடம் ஒப்படைக்கிறாரா என்பதையும் இப்போதைக்கு கவனியாது விடுகிறோம். புதிதாக உண்டாக்கப்பட்ட மூலதனத்துடன் கூடவே ஆரம்ப மூலதனமும் தொடர்ந்து தன்னை மறுவுற்பத்தி செய்து கொள்வதோடு உபரி-மதிப்பையும் உற்பத்தி செய்கிறது என்பதையும், திரட்டப்பட்ட எல்லா மூலதனத்துக்கும் அது பெற்றெடுக்கும் கூடுதல் மூலதனத்துக்கும் இதுவே பொருந்தும் என்பதையும் மட்டும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

£10,000 முன்னீட்டால் ஆரம்ப மூலதனம் உண்டானது.

⁹⁴ திரட்டல் பற்றிய சிஸ்மொந்தியின் பகுப்பாய்விலுள்ள பெரிய குறைபாடு என்னவென்றால்: "வருவாயை மூலதனமாக மாற்றுவதே" திரட்டல் என்று சொல்வதோடு—இத்திரட்டல் நடைபெறும் பொருளாயத நிலைமைகளை ஆழ்ந்து ஆராயாமலே—திருப்தியடைந்து விடுகிறார்.

அதன் உடைமையாளருக்கு அது எப்படிக்கிடைத்தது? “தன் சொந்த உழைப்பாலும் தன் மூதாதையர்களின் உழைப்பாலும்” என்று அரசியல் பொருளாதாரத்தின் சொல்விளம்பிகள் ஏகோபித்த குரலில் பதிலளிக்கிறார்கள்.⁹⁵ உண்மையில் அவர்கள் கூறுவது சரக்கு உற்பத்தியின் விதிகளுக்கு இசைவான ஒரே அனுமானமாகத் தோன்றுகிறது.

ஆனால், £2,000 கூடுதல் மூலதனம் இப்படிப்பட்டதன்று. அது எப்படிப் பிறக்கிறது என்பது நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதன் மதிப்பில் ஊதியமிலா உழைப்பிலிருந்து வராதது ஓரணுக்கூட இல்லை. கூடுதல் உழைப்புச் சக்தி சேர்ந்து கொள்கிற உற்பத்திச் சாதனங்களும், மற்ற தொழிலாளர்கள் உயிர் வாழ்வதற்கான அவசியப் பண்டங்களும் உபரி-உற்பத்திப் பொருளின்—முதலாளி வர்க்கம் தொழிலாளி வர்க்கத்திடமிருந்து ஆண்டுதோறும் கறக்கிற கப்பத்தின்—கூறுகளே தவிர வேறல்ல. முதலாளி வர்க்கம் அந்தக் கப்பத்தின் ஒரு பகுதியைக் கொண்டு, கூடுதல் உழைப்புச் சக்தியை அதன் முழு விலைக்கே—சமதையைக் கொடுத்து சமதையை வாங்குகிற முறையில்—வாங்கினாலும் கூட, தோற்றவரிடம் தான் கொள்ளையடித்த பணத்தைக் கொண்டு அவரிடமிருந்தே சரக்கு வாங்குகிற வெற்றியாளரின் பழம்பெரும் தந்திரம்தான் இது.

கூடுதல் மூலதனமானது அதனை உற்பத்தி செய்தவருக்கு வேலை கொடுத்தால், இந்த உற்பத்தியாளர் ஆரம்ப மூலதனத்தின் மதிப்பை மேன்மேலும் கூடுதலாக்குவதோடு, தனது முந்தைய உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருட்களை அவற்றுக்குச் செலவானதை விட அதிக உழைப்பைக் கொடுத்து திருப்பி வாங்கிக் கொள்ளவும் வேண்டும். முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான பரிமாற்றமாக நோக்கும் போது, கூடுதல் தொழிலாளர்கள் ஏற்கெனவே வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களின் ஊதியமிலா உழைப்பைக் கொண்டு வேலைக்கமர்த்தப்படுகிறார்கள் என்பதால் எந்த மாறுபாடும் ஏற்படுவதில்லை. முதலாளி கூடுதல் மூலதனத்தை இயந்திரமாகவும் கூட மாற்றலாம்; அம் மூலதனத்தை உற்பத்தி செய்தவர்களை அதன் மூலம் வேலையிலிருந்து விரட்டி விட்டு, அவர்களிடத்தில் குழந்தைகள் சிலரை வேலைக்கமர்த்தலாம். எப்படி நடைபெறுவதாயினும், தொழிலாளி வர்க்கம்தான் அந்தந்த ஆண்டின் உபரி-உழைப்பைக் கொண்டு அதற்கடுத்த ஆண்டில் கூடுதல் உழைப்பை வேலைக்கமர்த்தப் போகிற மூலதனத்தைப் படைக்கிறது.⁹⁶ மூலதனத்திலிருந்து மூலதனத்தைப் படைப்பது என்பது இதுதான்.

⁹⁵ “அவரது மூலதனத்தின் ஆதிமூலமாகிய ஆரம்ப உழைப்பு.” சில்மொந்தி, முன் வந்தது, பாரிஸ் பதிப்பு, முதல் பாகம், பக்கம் 109.

⁹⁶ “மூலதனம் உழைப்பை வேலைக்கமர்த்துவதற்கு முன்பே உழைப்பு மூலதனத்தைப் படைக்கிறது.” எ. கி. வேக்ஸ்பீல்டு, “இங்கிலாந்தும் அமெரிக்காவும்,” லண்டன், 1833, பாகம் II, பக்கம் 110.

முதலாவது கூடுதல் மூலதனமாகிய £2,000 திரட்டப்பட வேண்டுமானால், முதலாளி தனது “ஆதி உழைப்பால்” வரப் பெற்ற £10,000 மதிப்பை முன்னீடு செய்தாக வேண்டும். மாறாக, இரண்டாவது கூடுதல் மூலதனமான £400க்கு முந்தைய திரட்டலான £2,000 மட்டுமே முன்தேவையாகிறது; இதில் £400 மூலதனமாக்கப்பட்ட உபரி-மதிப்பாகும். அது முதலாய், கடந்த கால ஊதியமிலா உழைப்புக்கு உடைமையாளராய் இருந்தாலே போதும், உயிருள்ள ஊதியமிலா உழைப்பை மேன்மேலும் அதிகரிக்கும் அளவுவீதத்தில் தனதாக்கிச் செல்லலாம். முதலாளி எவ்வளவுக் கெவ்வளவு திரட்டி வைத்துள்ளாரோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதிகமாய் அவரால் திரட்ட இயலும்.

ஆக, கூடுதல் மூலதனம் எண் 1 ஆகிய உபரி-மதிப்பு ஆரம்ப மூலதனத்தில் ஒரு பகுதியைக் கொண்டு உழைப்புச் சக்தியை வாங்குவதன் விளைவாகும்—இந்த வாங்கல் சரக்குப் பரிவர்த்தனை விதிகளுக்கிணங்க நடைபெறுகிற ஒன்று; சட்டக் கண்ணோட்டத்தில் தொழிலாளி அவரது சொந்த ஆற்றல்களையும், பணம் அல்லது சரக்குகளை உடைமையாளர் அவருக்குச் சொந்தமான மதிப்புகளையும் தடையின்றிப் பரிமாறிக் கொள்வதென்னும் முன்தேவை அல்லாமல் வேறெதுவும் தேவைப்படாத ஒன்று. கூடுதல் மூலதனம் எண் 2 ஆனது எண் 1 இன் விளைவே (இதேபோல் எண் 3, எண் 4 முதலானவையும்); அதாவது மேற்கூறிய நிலைமைகளின் பின் விளைவே. ஒவ்வொரு பரிமாற்றமும், உழைப்புச் சக்தியை முதலாளி வாங்குவதும் தொழிலாளி விற்பதும் (அதன் உண்மை மதிப்பு என்னவோ, அதற்கே வாங்குவதாகவும் விற்பதாகவும் கொள்வோம்) எப்போதுமே சரக்குப் பரிவர்த்தனை விதிகளுக்கு இசைவாய் நடைபெறுகிற ஒன்று. இவற்றிலிருந்தெல்லாம் தெளிவாவது என்னவென்றால்: சரக்குகளின் உற்பத்தியையும் சுற்றோட்டத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட விதிகளான தனதாக்கம் அல்லது தனிச் சொத்தின் விதிகள் அவற்றின் உள்ளார்ந்த, விடாப்பிடியான இயக்கவியலால் எதிர்நிலை மாற்றமடைகின்றன. சமதைகளின் பரிவர்த்தனையிலிருந்து தொடங்கினோம். இந்தக் காரியம் இப்போது அடியோடு மாற்றமடைந்து, வெறும் தோற்றத்திலான பரிவர்த்தனையாகி விடுகிறது. இதற்குக் காரணம்: ஒன்று, உழைப்புச் சக்திக்குப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளப்படும் மூலதனமே, சமதையேதும் தராமல் தனதாக்கப்பட்ட பிறர் உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளில் ஒரு பகுதியே அன்றி வேறில்லை; இரண்டு, இந்த மூலதனத்தை அதன் உற்பத்தியாளர் மாற்றிடு செய்வதோடு, உபரியையும் கூடச் சேர்க்க வேண்டும். முதலாளிக்கும் தொழிலாளிக்கும்மிடையே நிலவும் பரிவர்த்தனை உறவு சுற்றோட்ட நிகழ்முறையிலான பொய்த் தோற்றமாகி விடுகிறது; இந்தப் பரிமாற்றத்தின் மெய்யான தன்மைக்குப் புறம்பானதும்,

அதனை மாயமாக்குவதற்கே பயன்படுவதுமான வெற்று வடிவமாகி விடுகிறது. உழைப்புச் சக்தி ஓயாமல் விற்கப்படுவதும் வாங்கப்படுவதுமான இந்தப் பரிமாற்றம் இப்போது வெற்று வடிவமே தவிர வேறில்லை. உண்மையில் நடப்பது என்னவென்றால்: முன்னரே பொருள்வடிவாக்கப்பட்ட பிறர் உழைப்பில் ஒரு பகுதியைத் திரும்பத் திரும்ப முதலாளி சமதையேதும் தராமல் தனது உடைமையாக்கி, அதனை மேலும் அதிக அளவிலான உயிருள்ள உழைப்புக்குப் பரிவர்த்தனை செய்கிறார். சொத்துரிமைகள் அவரவரது சொந்த உழைப்பை ஆதாரமாய்க் கொண்டவை என்றுதான் முதலில் நினைத்தோம். எப்படியும், இப்படி ஒரு அனுமானம் அவசியமாய் இருந்தது; ஏனென்றால், சரிசமமான உரிமை படைத்த சரக்குடைமையாளர்கள் மட்டுமே ஒருவரையொருவர் எதிர்கொண்டனர்; அவரவரும் தன் சொந்தச் சரக்கினை உடைமை மாற்றம் செய்துதான் பிறரது சரக்கினைத் தனது உடைமையாக்கிக் கொள்ள முடிந்தது. இந்தச் சரக்குகள் யாவும் உழைப்பால் படைக்கப்படுகிறவைதாம். ஆனால், இப்போது, சொத்து என்பது பிறரது ஊதியமிலா உழைப்பை அல்லது அவ்வுழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளைத் தனதாக்கிட முதலாளிக்குள்ள உரிமை என்றும், தான் உற்பத்தி செய்யும் பொருளைத் தனதாக்கிட தொழிலாளிக்குள்ள முடியாமை என்றும் ஆகி விடுகிறது. உழைப்பிலிருந்து சொத்து இப்படி பிரிக்கப்படுவதானது இவையிரண்டின் முழுதொத்த தன்மையிலிருந்து வந்ததாகத் தோன்றிய ஒரு விதியின் தவிர்க்க முடியாத விளைவாகிறது.⁹⁷

எனவே,* முதலாளித்துவத் தனதாக்க முறை சரக்கு உற்பத்தியின் மூல விதிகளை எவ்வளவுதான் மதியாததாய்த் தோன்றினாலும், இவ்விதிகளைப் பிரயோகிப்பதால் வருவதே தவிர, அவற்றை மீறுவதால் அல்ல. இதனை மீண்டும் ஒரு தரம் தெளிவுபடுத்துவோம்; முதலாளித்துவத் திரட்டலை இறுதி நிலையாகக் கொண்ட இயக்கத்தின் வரிசையான கட்டங்களை சுருக்கமாகப் பரிசீலிப்போம்.

மதிப்புகள் பலவற்றின் கூட்டுத் தொகை ஆரம்பத்தில் மூலதனமாக மாறிய போது இந்த மாற்றம் முழுக்க முழுக்கப் பரிவர்த்தனை

⁹⁷ பிறர் உழைப்பினது உற்பத்திப் பொருளில் முதலாளிக்குள்ள சொத்துடைமையானது "இதற்கு நேர் மாறாக, ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் அவரது உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளில் பிரத்தியேக உரிமை கொண்டுள்ளார் என்ற கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்ட தனதாக்க விதியின் நேரடி விளைவாகும்." (ஷெர்யூலியே, "Richesse ou pauvreté," பாரிஸ், 1841, பக்கம் 58. ஆயினும் இதில், இயக்கவியல் முறையிலான தலைகீழாக்கம் சரிவர விளக்கம் பெறவில்லை.)

* அடுத்து வரும் பகுதி (பக்கம் 789 "முதலாளித்துவத் தனதாக்கத்தின் விதிகளாக மாறுகின்றன" என்பது வரை) 4ஆம் ஜெர்மன் பதிப்பிலிருந்து எடுத்து ஆங்கிலப் பதிப்பில் சேர்க்கப்படுகிறது. — ஆங்கிலப் பதிப்பாசிரியர்.

விதிகளுக்கேற்பவே நடைபெற்றது என்று பார்த்தோம். ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளும் ஒரு கட்சி தன் உழைப்புச் சக்தியை விற்கிறது; மற்றொரு கட்சி அதை வாங்குகிறது. முன்னவர் அவரது சரக்கின் மதிப்பைப் பெறுகிறார்; இதன் பயன்-மதிப்பு—அதாவது உழைப்பு—வாங்குபவருக்கு இவ்விதம் உடைமை மாற்றம் செய்யப்படுகிறது. பிறகு, பின்னவர் ஏற்கெனவே தனக்குச் சொந்தமாயுள்ள உற்பத்திச் சாதனங்களை, அவ்வாறே தனக்குச் சொந்தமாகியிருக்கும் உழைப்பின் துணைகொண்டு, புதிய உற்பத்திப் பொருளாக மாற்றம் பெறச் செய்கிறார்; இந்தப் புதிய உற்பத்திப் பொருளும் சட்டப் படி அவருக்கே சொந்தமானது.

இந்த உற்பத்திப் பொருளின் மதிப்பில் அடங்கியிருப்பது: முதலாவதாக, பயன்படுத்தப்பட்டுத் தீர்ந்து போன உற்பத்திச் சாதனங்களின் மதிப்பு. இந்த உற்பத்திச் சாதனங்களின் மதிப்பைப் புதிய உற்பத்திப் பொருளுக்குப் பெயர்த்தளிக்காமல், பயனுள்ள உழைப்பு அவற்றை நுகர முடியாது; ஆனால் உழைப்புச் சக்தி விற்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டுமானால், அது ஈடுபடுத்தப்பட வேண்டிய தொழிற்கிளையில் பயனுள்ள உழைப்பை வழங்க வல்லதாய் இருந்தாக வேண்டும்.

புதிய உற்பத்திப் பொருளின் மதிப்பில் மேலும் அடங்கியிருப்பது: உழைப்புச் சக்தியினது மதிப்பின் சமதையும், அத்துடன் கூட ஓர் உபரி-மதிப்பும். ஏன் இப்படியென்றால், உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு—திட்டமான காலத்துக்கு, உதாரணமாக ஒரு நாள் அல்லது ஒரு வாரத்துக்கு விற்கப்படும் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு—அந்தக் காலத்தில் அதனை உபயோகித்துப் படைக்கப்படும் மதிப்பை விடக் குறைவு. ஆனால் தொழிலாளி அவரது உழைப்புச் சக்தியை விற்று அதன் பரிவர்த்தனை-மதிப்பைப் பெற்றுள்ளார்; இவ்விதம் அதன் பயன்-மதிப்பை உடைமை மாற்றம் செய்திருக்கிறார். விற்பல்-வாங்கல் ஒவ்வொன்றிலும் நடப்பது இதுவே.

உழைப்புச் சக்தி என்னும் இந்தக் குறிப்பிட்ட சரக்கு உழைப்பை வழங்கி, மதிப்பைப் படைக்கும் தனிவிதப் பயன்-மதிப்பைக் கொண்டதாகும்; சரக்கு உற்பத்தியின் பொது விதி இதனால் பாதிக்கப்படுவதில்லை. எனவே, கூலியாக முன்னீடு செய்யப்பட்ட குறிப்பிட்ட மதிப்பு உற்பத்திப் பொருளில் அப்படியே இடம் பெறுவதோடு, ஓர் உபரி-மதிப்பும் சேர்ந்து இடம் பெறுகிறது. விற்பவரை ஏமாற்றி இது நடைபெறவில்லை, அவருக்கு அவரது சரக்கின் மதிப்பு கிடைத்து விடுகிறது. வாங்குபவர் இந்தச் சரக்கினைப் பயன்படுத்தித் தீர்ப்பதால்தான் இது நடைபெறுகிறது.

ஒன்றுக்கொன்று பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளப்படும் சரக்குகளின் பரிவர்த்தனை-மதிப்புகளுக்கிடையில் மட்டுமே பரிவர்த்தனை விதி சமத்துவத்தைக் கோருகிறது. ஆனால், அவற்றின் பயன்-மதிப்புகளைப் பொறுத்த வரை, ஆரம்பத்திலிருந்தே, இரண்டுக்கு

மிடையில் வேறுபாடு இருப்பது இந்த விதிக்கு முன்தேவையாகிறது. பேரம் முடிந்து நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னரே தொடங்குவதான அவற்றின் நுகர்வுக்கும் அதற்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை.

பணம் மூலதனமாகிற ஆரம்ப மாற்றம் சரக்கு உற்பத்தியின் பொருளாதார விதிகளையும், அவற்றிலிருந்து பெறப்படும் சொத்துரிமையையும் சற்றேனும் மீறாமலேதான் நடந்தேறுகிறது. ஆயினும் இதன் விளைவு என்னவென்றால்:

- (1) உற்பத்திப் பொருள் முதலாளிக்குச் சொந்தம், தொழிலாளிக்கு அல்ல;
- (2) உற்பத்திப் பொருளின் மதிப்பில் முன்னீடு செய்யப்பட்ட மூலதனத்தின் மதிப்போடு கூட உபரி-மதிப்பும் அடங்கியுள்ளது; இந்த உபரி-மதிப்புக்காகத் தொழிலாளி உழைப்பைச் செலவிடுகிறார், முதலாளி ஏதும் செலவிடுவதில்லை என்றாலும் இது சட்டப்படி முதலாளிக்குச் சொந்தமான சொத்தாகிறது;
- (3) தொழிலாளி அவரது உழைப்புச் சக்தியை இழந்து விடவில்லை; வாங்குகிறவர் கிடைப்பாராயின் மீண்டும் அவர் இதனை விற்கலாம்.

சாமானிய மறுவுற்பத்தி என்பது இந்தச் செயற்பாடு காலவட்ட முறையில் திரும்பத் திரும்ப நடைபெறுதலே ஆகும். ஒவ்வொரு முறையும் பணம் மீண்டும் மூலதனமாக மாற்றப்படுகிறது. எனவே, விதி மீறப்படவில்லை; மாறாக விதியின் தொடர்ச்சியான செயற்பாடுதான் சாத்தியமாக்கப்படுகிறது. “வரிசையான பல பரிவர்த்தனைச் செயல்களால் நடைபெறுவதெல்லாம் கடைசியானது முதலாவதற்கு வழி செய்வதுதான்” (சிஸ்மொந்தி, “Nouveaux Principes, etc.,” பக்கம் 70).

இருப்பினும், இந்த முதலாவது செயற்பாட்டைத் தனித்த நிகழ்வாகப் பார்ப்போமாயின் இந்த சாமானிய மறுவுற்பத்தி அதனை முற்றிலும் மாறான தன்மை பெறச் செய்வதை முன்பே கண்டோம். “தம்மிடையே தேச வருமானத்தைப் பகிர்ந்து கொள்பவர்களில், ஒரு தரப்பினர் (தொழிலாளர்கள்) ஒவ்வொருவரின் தம் பங்கைப் பெற திரும்பவும் வேலை செய்து திரும்பவும் உரிமை பெறுகின்றனர். மற்றவர்கள் (முதலாளிகள்) தம் பங்கைப் பெற ஆதியிலேயே செய்த வேலையின் மூலம் நிரந்தர உரிமை பெற்று விடுகிறார்கள்” (சிஸ்மொந்தி, முன் வந்தது, பக்கம் 110, 111). தலைமகனாய்ப் பிறப்பவன் பாக்கியசாலி ஆவது உழைப்புத் துறையில் மட்டுமல்ல என்பது பேர்போன சங்கதிதான்.

சாமானிய மறுவுற்பத்திக்கு பதில் விரிதிற மறுவுற்பத்தி [reproduction on an extended scale], அதாவது மூலதனத் திரட்டல் நடைபெறுவதாயினும் நிலைமையில் மாற்றம் ஏதுமில்லை. முதலாவதில், முதலாளி உபரி-மதிப்பு முழுவதையும் வீண் செலவு செய்து

அழிக்கிறார். இரண்டாவதில் அதன் ஒரு பகுதியை மட்டும் நுகர்கிறார்; மற்றதைப் பணமாக மிச்சப்படுத்தி தமது முதலாளித்துவ தர்மத்தை நிலைநாட்டுகிறார்.

உபரி-மதிப்பு அவரது சொத்து; அது ஒருபோதும் வேறொரு வருக்கும் சொந்தமாக இருந்ததில்லை. அவர் அதை உற்பத்திக் காரியங்களுக்காக முன்னீடு செய்தால், இந்த முன்னீடு அவரது நிதியிலிருந்தே செய்யப்படுகிறது—சந்தையில் அவர் முதன் முதல் அடியெடுத்து வைத்த போது எப்படியோ அதே போல. தற்போது இந்த நிதி அவரது தொழிலாளர்களின் ஊதியமில்லா உழைப்பிலிருந்து பெறப்படுகிறது என்பதால் நிலைமையில் மாற்றம் ஏதுமில்லை. தொழிலாளி A உற்பத்தி செய்த உபரி-மதிப்பிலிருந்து தொழிலாளி Bக்கு ஊதியமளிக்கப்பட்டால், முதலாவதாக A தன் சரக்கின் நியாயமான விலையைத் தம்பிடி குறையாமல் வாங்கிக் கொண்டு தான் அந்த உபரி-மதிப்பை உண்டாக்கிக் கொடுத்தார்; இரண்டாவதாக, இதெல்லாம் எவ்விதத்திலும் Bக்குரிய விவகாரமன்று. B கோருவது—உரிமையுடன் கோருவது—தனது உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பை முதலாளி கொடுக்க வேண்டும் என்பதே. “இருப்பினும் இருவருமே ஆதாயம் அடைகிறார்கள்; தொழிலாளி ஆதாயம் அடைவது எப்படியென்றால்: வேலை செய்வதற்கு முன்பே” (அவரது உழைப்பு பலன் தருவதற்கு முன்பே என்றிருக்க வேண்டும்) “அவரது உழைப்பின் பலன்கள்” (இதர தொழிலாளர்களின் ஊதியமில்லா உழைப்பின் பலன்கள் என்றிருக்க வேண்டும்) “அவருக்கு முன்னீடாகத் தரப்படுகின்றன. அதிபர் (le maitre) ஆதாயம் அடைவது எப்படியென்றால்: இந்தத் தொழிலாளியின் உழைப்பு அவருக்குத் தரப்படும் கூலியை விட அதிகம் பெறுமானமுடையது” (அவரது கூலியன் மதிப்பை விட அதிக மதிப்பை உற்பத்தி செய்கிறது என்றிருக்க வேண்டும்). (சிஸ்மொந்தி, முன் வந்தது, பக்கம் 135.)

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியைத் தொடர்ந்து திரும்பத் திரும்ப புதுப்பிக்கப்படுகிற ஒன்றாகப் பார்க்கையில், தனியொரு முதலாளிக்கும் தனியொரு தொழிலாளிக்கும் பதிலாக எதிரும் புதிருமாக நிற்கும் முதலாளி வர்க்கத்தையும் தொழிலாளி வர்க்கத்தையும் முழுமொத்தமாகப் பார்க்கையில், நிச்சயமாக நிலைமை முற்றிலும் மாறி விடுகிறது. ஆனால், அப்படிப் பார்க்கையில் சரக்கு உற்பத்திக்கு முற்றிலும் புறம்பான நியமங்களைக் கையாள வேண்டியிருக்கும்.

சரக்கு உற்பத்தியில் வாங்குபவரும் விற்பவரும் சுயேச்சையான இரு தரப்பினராய் ஒருவரையொருவர் எதிர்கொள்கின்றனர். அவர்கள் செய்து கொள்ளும் ஒப்பந்தத்தின் காலம் என்று முடிவுறுகிறதோ அன்றே அவர்களிடையிலான உறவுகளும் முடிவுறுகின்றன. இந்தப் பரிமாற்றம் மீண்டும் நடந்தால் புதிய ஒப்பந்தத்தின்

வாயிலாகவே நடக்கிறது; பழைய ஒப்பந்தத்துக்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் ஏதுமில்லை; முன்பு விற்றவர் முன்பு வாங்கியவரைத் திரும்பவும் எதிர்கொள்ள நேர்கிறது என்றால் அது சந்தர்ப்பவசமாகவே நிகழ்கிறது.

எனவே, சரக்கு உற்பத்தியை, அல்லது அதனோடிணைந்த நிகழ் முறைகளில் ஒன்றை அதற்குரிய பொருளாதார விதிகளின் படி மதிப்பிட வேண்டுமானால், ஒவ்வொரு பரிவர்த்தனைச் செயலையும் முன்சென்ற பரிவர்த்தனைச் செயலோடும் அடுத்து வரும் பரிவர்த்தனைச் செயலோடும் தொடர்புபடுத்தாமல் தனிப்பட பரிசீலிக்க வேண்டும். விற்றலும் வாங்கலும் குறிப்பிட்ட தனியாட்களிடையிலேயே பேசி முடிக்கப்படுவதால், முழு சமுதாய வர்க்கங்களிடையிலான உறவுகளை இங்கே தேடக் கூடாது.

இன்று செயல்படுகிற மூலதனம் காலவட்ட மறுவுற்பத்திகளும் முன்சென்ற திரட்டல்களுமான நீண்ட நெடிய தொடரைக் கடந்து வந்திருப்பினும், அதன் ஆரம்பக் கன்னிமையை ஒருபோதும் இழப்பதில்லை. பரிவர்த்தனை விதிகளை ஒவ்வொரு தனிப் பரிவர்த்தனைச் செயலிலும் கடைப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் வரை, சரக்கு உற்பத்திக்குரியவையான சொத்துரிமைகளை எவ்விதத்திலும் பாதிக்காமலே தனதாக்க முறையில் முற்றிலும் புரட்சிகரமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும். உற்பத்திப் பொருளானது சமதைக்குச் சமதை பரிவர்த்தனை செய்து சொந்த உழைப்பால் மட்டுமே செல்வந்தராகக் கூடிய உற்பத்தியாளருக்கே சொந்தமாயிருக்கிற தொடக்க காலமானாலும் சரி, சமுதாயச் செல்வமானது பிறரது ஊதியமிலா உழைப்பைத் தொடர்ந்து திரும்பத் திரும்ப தனதாக்கிக் கொள்ளக் கூடியவர்களின் சொத்தாக மேலும் மேலும் மாறி வருகிற முதலாளித்துவக் காலமானாலும் சரி, அதே சொத்துரிமைகள்தாம் ஆள்கின்றன.

இந்தப் புரட்சிகரமான மாற்றம், உழைப்பாளியே உழைப்புச் சக்தியை ஒரு சரக்காகச் சுதந்தரமாய் விற்கத் தொடங்கும் தருணம் முதற்கொண்டு தவிர்க்க முடியாததாகிறது. அத்தருணம் முதற்கொண்டுதான் சரக்கு உற்பத்தி பொதுப்பட எங்கும் பரவி பொருளுற்பத்தியின் தலையாய வடிவமாகிறது. அத்தருணம் முதற்கொண்டுதான், ஒவ்வொரு உற்பத்திப் பொருளும் தொடக்கம் தொடே விற்பனைக்கென்று உற்பத்தி செய்யப்பட்டு, அணைத்துச் செல்வமும் சுற்றோட்டத் துறையின் வழிச் செல்கிறது. எப்போது கூலியுழைப்பு அதன் அடிப்படையாகிறதோ அப்போதுதான் சரக்கு உற்பத்தி சமுதாயம் முழுவதன் மீதும் ஆதிக்கம் பெறுகிறது; அப்போதுதான் அதன் உள் ஆற்றல்கள் யாவும் வெளிப்படுகின்றன. கூலியுழைப்பு வருவதால் சரக்கு உற்பத்தி களங்கமடைகிறது என்று சொல்வது, களங்கமடையாதிருக்க வேண்டுமானால் சரக்கு உற்பத்தி வளரக்கூடாது என்று சொல்வதற்கே ஒப்பாகும். எந்த அளவுக்கு சரக்கு உற்பத்தி அதன் உள்ளார்ந்த விதிகளின் படி தொடர்ந்து வளர்ந்து முதலாளித்துவப்

பொருளுற்பத்தி ஆகிறதோ அந்த அளவுக்கு, சரக்கு உற்பத்தியின் சொத்து விதிகள் முதலாளித்துவத் தனதாக்க விதிகளாக மாறிகின்றன.⁹⁸

சாமானிய மறுவுற்பத்தியிலும் கூட மூலதனம் அனைத்தும், அதன் ஆதிமூலம் எதுவானாலும், திரட்டப்பட்ட மூலதனமாக, அதாவது மூலதனமாக்கப்பட்ட உபரி-மதிப்பாக மாறி விடுவதைக் கண்டோம். ஆனால், உற்பத்தியின் வெள்ளப் பெருக்கில், ஆரம்பத்தில் முன்னீடு செய்யப்பட்ட மூல்தனம் அனைத்தும், நேரடியாகத் திரட்டப்பட்ட மூலதனத்துடன், அதாவது மூலதனமாக மாற்றப்பட்ட உபரி-மதிப்பு அல்லது உபரி-உற்பத்திப் பொருளுடன் ஒப்பிடுகையில் (இம்மூலதனம் திரட்டியவரின் கையில் செயல்படுவதாயினும் சரி, பிறர் கையில் செயல்படுவதாயினும் சரி) மறையும் கணியம் (கணிதவியல் அர்த்தத்தில் magnitudo evanescens) ஆகி விடுகிறது. இதனால்தான், அரசியல் பொருளாதாரம் மூலதனத்தைப் பொதுவாக “உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தியில் திரும்பத்திரும்ப ஈடுபடுத்தப்படும் திரட்டப்பட்ட செல்வம்”⁹⁹ (மாற்றப்பட்ட உபரி-மதிப்பு அல்லது வருவாய்) என்றும், முதலாளியை “உபரி-மதிப்பின் உடைமையாளர்”¹⁰⁰ என்றும் வர்ணிக்கிறது. இதையே வேறுவிதமாகச் சொன்னால், இருக்கிற மூலதனமெல்லாம் திரட்டப்பட்ட அல்லது மூலதனமாக்கப்பட்ட வட்டியே எனலாம். ஏனென்றால் “வட்டி என்பது உபரி-மதிப்பில் ஒரு துண்டே அன்றி வேறில்லை.”¹⁰¹

பிரிவு 2. — மேன்மேலும் அதிகரிக்கும் அளவுவீதத்தில் நடைபெறும் மறுவுற்பத்தி பற்றி அரசியல் பொருளாதாரத்தின் தவறான கருத்தமைவு

மூலதனத் திரட்டலை, அதாவது உபரி-மதிப்பு மூலதனமாக

⁹⁸ எனவே சரக்கு உற்பத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்ட சொத்துடைமையின் சாகவத விதிகளை செயற்படுத்தி முதலாளித்துவச் சொத்துடைமையையே ஒழிக்க விரும்பிய புரூதோன் எவ்வளவு பெரிய கெட்டிக்காரர்!

⁹⁹ “மூலதனம், அதாவது இலாபத்தை நோக்கமாகக் கொண்டு ஈடுபடுத்தப்படும் திரட்டப்பட்ட செல்வம்.” (மால்தஸ், முன் வந்தது.) “மூலதனம் வருவாயிலிருந்து மிச்சம் பிடிக்கப்பட்டு இலாப நோக்கத்துடன் பயன்படுத்தப்படும் செல்வத்தால் ஆனது.” (ரி. ஜோன்ஸ்: “அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய அறிமுக விரிவுரை,” லண்டன், 1833, பக்கம் 16.)

¹⁰⁰ “உபரி-உற்பத்தி அல்லது மூலதனத்தின் உடைமையாளர்கள்.” (“தேச இடர்ப்பாடுகளின் மூல காரணமும் பரிகாரமும், ஜான் ரஸ்ஸல் பிரபுவுக்கு ஒரு கடிதம்.” லண்டன், 1821.)

¹⁰¹ “மிச்சப்படுகிற மூலதனத்தின் மீள்வொரு பகுதிக்கும் கிடைக்கும் கூட்டு வட்டியும் சேருகையில், மூலதனம் அனைத்தையும் கவருவதாகிறது. உலகின் செல்வ

மாற்றப்படுவதை மேலும் ஆராய்வதற்கு முன்பு, தொல்சீர் அரசியல் பொருளாதார அறிஞர்கள் செய்த ஒரு குறையுபடியை அகற்றியாக வேண்டும்.

உபரி-மதிப்பின் ஒரு பகுதியைக் கொண்டு சொந்த நுகர்வுக்காக முதலாளி வாங்கும் சரக்குகள் எப்படி உற்பத்திக்கும் மதிப்புப் படைப்புக்கும் பயன்படுவதில்லையோ, அதே போல் தனது இயற்கைத் தேவைகளையும் சமூகத் தேவைகளையும் நிறைவு செய்து கொள்வதற்காக அவர் வாங்குகிற உழைப்பும் திறனுடை உழைப்பன்று. உபரி-மதிப்பை மூலதனமாக மாற்றாமல், அந்தச் சரக்குகளையும் அந்த உழைப்பையும் வாங்குவதன் மூலம் அவர் அதனை வருவாயாக நுகர்கிறார் அல்லது செலவிடுகிறார். பழைய பிரபுத்துவ உயர்குடியோரின் பரம்பரை வாழ்க்கை முறை, ஹெகல் சரியாகவே கூறியது போல, “கிடைப்பதையெல்லாம் செலவழிப்பது” ஆகும்; இன்னும் குறிப்பாகச் சொன்னால் பரிவாரப் படாடோபத்தில் வெளிப்படுவதாகும். இதற்கு எதிராக, ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் முதற்பெரும் கடமை மூலதனம் திரட்டுதலே என விதிப்பது முதலாளித்துவப் பொருளாதார அறிஞர்களுக்கு மிக முக்கியமானதாய் இருந்தது; வருவாய் முழுவதையும் தின்று தீர்த்து விடக் கூடாது, செலவைக் காட்டிலும் அதிக வரவுக்கு வழி செய்கிற திறனுடைத் தொழிலாளர்களை முன்னிலும் கூடுதலான தொகையில் வேலை செய்ய வைப்பதற்கே பெரும் பகுதி வருவாயைப் பயன்படுத்த வேண்டும், அப்போதுதான் மூலதனம் திரட்ட முடியும் என்று இந்த அறிஞர்கள் ஓயாமல் உபதேசிக்க வேண்டியிருந்தது. மறு புறம், பொதுஜனத் தப்பெண்ணமானது முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்திக்கும் மிச்சப்படுத்தி சேர்த்து வைப்பதற்கும் உள்ள வேறுபாடு விளங்காமல் இரண்டையும் குழப்பிக் கொள்கிறது.¹⁰² அழிந்து விடாமல், அதாவது நுகரப்படாமல், இருக்கிற வடிவத்தில் அப்படியே பாதுகாக்கப்படும் செல்வம்தான் அல்லது

மெல்லாம் மூலதனத்துக்குக் கிடைக்கும் வட்டியாக நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே மாறி விடுகிறது.” (லண்டன், எக்கானமிஸ்ட், 1851 ஜூலை 19.)

¹⁰² “இக்காலத்திய பொருளாதார அறிஞர் யாரும் சேமித்தல் என்பதற்கு சேர்த்து வைத்தல் என்று மட்டும் பொருள் கொள்ள முடியாது; சேர்த்து வைத்தல் என்பது குறுகலான, போதாக்குறையான செயலாகும். தேசச் செல்வம் தொடர்பாக சேமித்தல் என்ற சொல்லைக் கையாளும் போது, சேர்த்து வைத்தல் என்பதற்கும் மேலாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டுமானால், சேமிப்பு வேறு காரியத்துக்குப் பயன்படுவதாய் இருந்தாக வேண்டும்; இந்தப் பயன்பாடானது, சேமிப்பைக் கொண்டு பராமரிக்கப்படும் வெவ்வேறு உழைப்பு வகைகளிடையே நிலவும் மெய்யான வேறுபாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டதாய் இருந்தாக வேண்டும். இல்லையெயல் சேமித்தல் என்ற சொல்லுக்கு மேற்சொன்னவாறு பொருள் கொள்வது பற்றி எண்ணிப் பார்க்கவும் முடியாது.” (மால்தன், முன் வந்தது, பக்கம் 38, 39.)

சுற்றோட்டத்திலிருந்து விலக்கப்படுகிற செல்வம்தான் திரட்டப் பட்ட செல்வம் என்று அது கற்பிதம் செய்து கொள்கிறது. முது லாளித்துவப் பொருளாதார அறிஞர்கள் இந்தப் பொதுஜனத் தப் பெண்ணத்தையும் எதிர்த்து நின்று சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. பணத்தைச் சுற்றோட்டத்தில் விடாமல் விலக்கி வைப்பது மூலதன மாகத் தற்பெருக்கம் அடைய விடாமல் அதனை அறவே விலக்கி வைப்பதாகி விடும்; அதே நேரத்தில் செலவாகாமல் சரக்குகளைத் திரட்டிச் சேர்த்து வைப்பது வடிகட்டிய முட்டாள்தனமாகும்.¹⁰³ செலவாகாமல் மலையையாய் சரக்குகள் குவிந்து விடுவது மிகையுற்பத்தியாலோ சுற்றோட்டம் நின்று விடுவதாலோ விளையும் கோடாகும்.¹⁰⁴ கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நுகர்வதற்காக செல்வந்தர்கள் சேமித்து வைக்கும் பண்டத் திரளையும்,¹⁰⁵ திரட்டி வைக்கும் சேமிப்புகளையும் பார்க்கையில் பொதுமக்களுக்கு பிரமிப்பாய் இருப்பது மெய்தான். இந்தச் சேம இருப்புகளைத் திரட்டுவது சமுதாயப் பொருளுற்பத்தி முறைகள் அனைத்துக்கும் பொதுவான ஒன்று. சுற்றோட்டத்தை நாம் பகுத்தாராயும் போது, இது குறித்தும் சிறிது பரிசீலிப்போம். உபரி-உற்பத்திப் பொருட்களை திறனிலா தாருக்கு பதிலாய் திறனுடைத் தொழிலாளர்கள் நுகர்வதில்தான் மூலதனத் திரட்டல் நிகழ்முறையின் சிறப்பியல்பு அடங்கியிருப்பதாக தொல்சீர் அரசியல் பொருளாதார அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள் — இது முற்றிலும் சரிதான்; ஆனால் இதிலிருந்துதான் தவறுகளும் ஆரம்பமாகின்றன. மூலதனத் திரட்டல் என்பது திறனுடைத் தொழிலாளர்கள் உபரி-உற்பத்திப் பொருட்களை நுகர்வதுதானே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்கிறார் ஆதாம் ஸ்மித். இப்படிச் சொல்வதே இப்போது மோஸ்தராகி விட்டது. உபரி-மதிப்பை மூலதனமாக்குவது, உபரி-மதிப்பை உழைப்புச் சக்தியாக மாற்றுவதில் மட்டுமே அடங்கியிருப்பதாகச் சொல்வதற்கு ஒப்பானதாகும் இது. ரிக்கார்டோ சொல்வதைப் பார்ப்போம்; “நாட்டில் உற்பத்தியாகிறவை எல்லாம் நுகரப்படுகின்றன என்று தெரிகிறது. ஆனால் அவற்றை நுகர்வோர் இன்னொரு மதிப்பை மறுவுற்பத்தி செய்கிறவர்களா இல்லையா என்பதில் மலைக்கும் மடுவுக்குமான வேறுபாடு

¹⁰³ எடுத்துக்காட்டாக, கடுவட்டிக்காரக் கிழவர் கோப்செக் பெருங்குவியலாய்ச் சரக்குகளை சேர்த்து வைக்க முற்படுகையில் திரும்பவும் குழந்தையாகி விளையாடுவதாக பல்சாக் கூறுகிறார். (பேராசையின் ஒவ்வொரு சாயையையும் தீர்க்கமாக ஆய்ந்தறிந்தவர் இந்த பல்சாக்.)

¹⁰⁴ “இருப்புகள் மலையாய்க் குவிதல்...பரிவர்த்தனை இல்லாமை...மிகையுற்பத்தி.” (தாமஸ் கார்பெட், முன் வந்தது, பக்கம் 104.)

¹⁰⁵ இந்த அர்த்தத்தில்தான் நெக்கர் படாடோபத்துக்கும் பகட்டுக்குமான பண்டங்கள் பற்றி பேசுகிறார்; “காலம் செல்லச் செல்ல இவை திரண்டு போயுள்ளன” என்கிறார். “இவற்றை சொத்துடைமை விதிகள் சமுதாயத்தில் தனியொரு வர்க்கத்தின் கையில் திரளச் செய்துள்ளன” என்கிறார். (எம். நெக்கரின் படைப்புகள், பாரிஸ் மற்றும் லாசேன், 1789, பாகம் ii., பக்கம் 291.)

உள்ளது. வருவாய் சேமிக்கப்பட்டு மூலதனத்தோடு சேர்க்கப்படுகிறது என்று நாம் கூறுவதன் அர்த்தம், இப்படி மூலதனத்தோடு சேர்க்கப்படுவதாகச் சொல்லப்படும் வருவாய்ப் பகுதி திறனிலாதாருக்கு பதிலாய் திறனுடைத் தொழிலாளர்களால் நுகரப்படுகிறது என்பதே. நுகர்மையால் மூலதனம் அதிகரிப்பதாகக் கொள்வதைக் காட்டிலும் பெரிய தவறு ஏதும் இருக்க முடியாது.”¹⁰⁶ ரிக்கார்டோவும் அடுத்து வரும் பொருளாதார அறிஞர்கள் அனைவரும் ஆதாம் ஸ்மித் கூறியதையே திருப்பிச் சொல்கிறார்கள்; அதாவது “மூலதனத்தோடு சேர்க்கப்படுவதாகச் சொல்லப்படும் வருவாய்ப் பகுதி திறனுடைத் தொழிலாளர்களால் நுகரப்படுகிறது” என்கிறார்கள். இதைக் காட்டிலும் பெரிய தவறு ஏதும் இருக்க முடியாது. இக்கருத்தின் படி, மூலதனமாக மாற்றப்படும் மதிப்பனைத்தும் மாறும்-மூலதனமாகி விடுகிறது. நடப்பதோ முற்றிலும் வேறு. ஆரம்ப மூலதனத்தைப் போலவே உபரி-மதிப்பும் மாறா-மூலதனமாகவும் மாறும்-மூலதனமாகவும், அதாவது உற்பத்திச் சாதனங்களாகவும் உழைப்புச் சக்தியாகவும் பிரிகிறது. உற்பத்தி நிகழ்முறையின் போது உழைப்புச் சக்திதான் மாறும்-மூலதனம் என்ற ஒன்று இருப்பதற்கான வடிவமாகும். இந்த நிகழ்முறையின் போது முதலாளி உழைப்புச் சக்தியை நுகர்கிறார். உழைப்புச் சக்தியோ உழைப்பாகிய அதன் பணியைச் செய்து உற்பத்திச் சாதனங்களை நுகர்கிறது. அதேபோது, உழைப்புச் சக்தியின் விலையாகத் தரப்படும் பணம் அவசியப் பண்டங்களாக மாற்றப்படுகிறது; இப்பண்டங்களை நுகர்வது “திறனுடைத் தொழிலாளியே” தவிர “திறனுடை உழைப்பு” அன்று. துவக்கத்திலேயே தடம் புரண்டு விட்ட பகுப்பாய்வின் மூலம் ஸ்மித் ஓர் அபத்தமான முடிவை வந்தடைகிறார்; அதாவது மூலதனம் ஒவ்வொன்றும் மாறாப் பகுதியாகவும், மாறும் பகுதியாகவும் பிரிக்கப்பட்ட போதிலும் கூட, சமுதாயத்தின் மூலதனம் மாறும்-மூலதனமாக மட்டுமே உருப்பெறுகிறது, அதாவது முழுக்க முழுக்கக் கூலி கொடுப்பதற்கே செலவிடப்படுகிறது என்ற முடிவை அடைகிறார். உதாரணமாக, ஒரு ஜவுளி உற்பத்தியாளர் £2,000ஐ மூலதனமாய் மாற்றுவதாகக் கொள்வோம். ஒரு பகுதியை நெசவாளர்களை வாங்குவதற்கும், மறு பகுதியை கம்பளி நூல், இயந்திர சாதனம் இன்னபிறவற்றை வாங்குவதற்கும் அவர் செலவிடுகிறார். ஆனால் நூலையும் இயந்திர சாதனத்தையும் அவர் யாரிடமிருந்து வாங்குகிறாரோ அவர்கள் கிரயப் பணத்தில் ஒரு பகுதியைக் கொண்டு தொழிலாளர்களுக்குக் கூலி கொடுக்கிறார்கள்; இவ்வாறாக £2,000 முழுவதும் கூலி கொடுப்பதில் செலவிடப்பட்டு

¹⁰⁶ ரிக்கார்டோ, முன் வந்தது, பக்கம் 163, குறிப்பு.

விடுகிறது. அதாவது £2,000 குறிக்கிற உற்பத்திப் பண்டம் முழுவதும் திறனுடைத் தொழிலாளர்களால் நுகரப்பட்டு விடுகிறது. இந்த வாதத்தின் சாரமெல்லாம் "இவ்வாறாக" என்ற சொல்லில் அடங்கி, நம்மை அலைக்கழிக்கிறது. உண்மையில், ஆதாம் ஸ்மித் தமது ஆய்வை எங்கே நிறுத்திக் கொள்கிறாரோ,¹⁰⁷ அங்கேதான் இடர்ப்பாடுகளும் தொடங்குகின்றன.

வருடாந்தர உற்பத்தியின் மொத்தத் தொகையை மட்டும் நாம் கருத்தில் கொண்டுள்ள வரை வருடாந்தர மறுவுற்பத்தி நிகழ் முறையை எளிதில் புரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் வருடாந்தர உற்பத்தியின் ஒவ்வொரு தனிக் கூறும் சரக்காகச் சந்தைக்குக் கொண்டு வரப்பட வேண்டும்; அங்குதான் தொல்லை தொடங்குகிறது. தனிப்பட்ட மூலதனங்களும் சொந்த வருவாய்களும் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் சஞ்சரித்து ஒன்றோடொன்று கலந்து, பொதுவான இந்த மாற்றங்களில், அதாவது சமுதாயச் செல்வத்தின் சுற்றோட்டத்தில் இனந்தெரியாமற் போகின்றன; காண்போர் கண் பூத்துப் போகிறது; ஆராய்ச்சியாளர் சிக்கலான பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்க வேண்டியதாகிறது. இரண்டாம் பாகத்தின் மூன்றாம் பகுதியில் இவ்வுண்மைகளின் மெய்யான உள்தொடர்புகள் பற்றிய பகுப்பாய்வினை அளிப்பேன். வருடாந்தர உற்பத்தி எவ்வடிவில் சுற்றோட்ட நிகழ்முறையிலிருந்து வெளிப்படுகிறது என்பதை பிசியோக் கிராட்டுகள்தாம் தமது Tableau economiqueஇல் முதன் முதலாய் நமக்குச் சித்திரித்துக் காட்ட முயன்றவர்கள்; அவர்களது முக்கியமான சிறப்புகளில் ஒன்றாகும் இது.¹⁰⁸

நிற்க, அரசியல் பொருளாதாரமானது ஆதாம் ஸ்மித்தின் கோட்பாட்டை, அதாவது உபரி-உற்பத்திப் பண்டத்தில் மூலதனமாக மாற்றப்படும் பகுதி முழுவதும் தொழிலாளி வர்க்கத்தால் நுகரப்படுகிறது என்ற கோட்பாட்டை முதலாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தவறவில்லை என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ?

¹⁰⁷ "தர்க்கவியல்" நூல் எழுதியவர் என்றாலும், ஜான் ஸ்டூ. மில் இத்தகைய தவறான பகுப்பாய்வில்—இவ்விலக்குளானத்தின் முதலாளித்துவ நோக்கு நிலையிலிருந்து பார்க்கையிலும் கூட உடனே திருத்தப்பட வேண்டிய இந்தப் பகுப்பாய்வில்—தமது மூதாதையர் ஈடுபடும் போது கூட அதைக் கண்டறியத் தவறி விடுகிறார். சீடருக்குரிய குருட்டுப் போக்குடன் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவர் தமது குருநாதரின் குறையடிச் சிந்தனையை அப்படியே காப்பியடிக்கிறார். இங்கே அவர் சொல்கிறார்: "மூலதனம் காலப்போக்கில் முற்றிலும் கூலியாய் மாறிப் போகிறது. உற்பத்திப் பண்டத்தை விற்று மாற்றிடு செய்யப்படும் போது மீண்டும் கூலியாகிறது."

¹⁰⁸ ஆதாம் ஸ்மித் மறுவுற்பத்தி நிகழ்முறையையும் மூலதனத் திரட்டல் நிகழ்முறையையும் விவரிக்கையில், அவரது மூதாதையர்களோடு, குறிப்பாக பிசியோக்கிராட்டுகளோடு ஒப்பிட்டால் முன்னேற்றம் காணாததோடு, பல வழிகளில் பின்னோக்கிச் சரிந்தும் விடுகிறார். மேலே வாசகத்தில் கூறப்பட்ட அபத்த முடிவிலிருந்து பெறப்படும் வியத்தகு துத்திரம் ஒன்றை அவர் அரசியல் பொருளாதாரத்துக்குத் தமது மரபுரிமைச் சொத்தாக

பிரிவு 3.—உபரி-மதிப்பு மூலதனமாகவும் வருவாயாகவும் பிரிதல். துறவுத் தத்துவம்

சென்ற அத்தியாத்தில், உபரி-மதிப்பை (அல்லது உபரி-உற்பத்திப் பண்டத்தை) முதலாளியின் சொந்த நுகர்வுக்கு வகை செய்யும் நிதியமாக மட்டுமே வைத்துப் பார்த்தோம். இந்த அத்தியாயத்தில் இது வரை அதனை மூலதனத் திரட்டலுக்கான நிதியமாக மட்டுமே வைத்துப் பார்த்துள்ளோம். ஆயினும், அது அப்படியுமில்லை, இப்படியுமில்லை; இரண்டும் சேர்ந்ததாய் உள்ளது. ஒரு பகுதி வருவாயாக முதலாளியால் நுகரப்படுகிறது;¹⁰⁹ மறு பகுதி மூலதனமாக ஈடுபடுத்தப்படுகிறது, திரட்டப்படுகிறது.

எனவே, மொத்த உபரி-மதிப்பில் ஒன்று எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பெரியதோ, மற்றது அவ்வளவுக்கவ்வளவு சிறியது. மற்றவை மாறா திருக்க, இந்தப் பகுதிகளின் விகிதம் மூலதனத் திரட்டலின் பருமனை நிர்ணயிக்கிறது. ஆனால், இரு பகுதிகளாகப் பிரிப்பது உபரி-மதிப்பின் உடைமையாளரே, அதாவது முதலாளியே. இது அவர் திட்டமிட்டுச் செய்கிற செயலாகும். அவர் கறக்கும் கப்பத்தில் எப்பகுதியை மூலதனமாகத் திரட்டுகிறாரோ அப்பகுதி சேமிக்கப்படும் பகுதியாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது; ஏனென்றால் அவர் அதனைத் தின்று தீர்ப்பதில்லை; அதாவது முதலாளிக்குரிய முறையில் செயல்பட்டு, தமது செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொள்கிறார்.

முதலாளி மூலதனத்தின் ஆளுருவம் என்ற விதத்தில் அல்லாமல் வேறு எவ்விதத்திலும் வரலாற்று வழியில் மதிப்பில்லாதவர், வர

விட்டுச் சென்றார். சரக்குகளின் விலை எனப்படுவது கூலி, இலாபம் (வட்டி), வாடகை ஆகியவற்றாலானது, அதாவது கூலியாலும் உபரி-மதிப்பாலும் ஆனது என்பதே அந்தச் சூத்திரம். இந்த அடிப்படையிலிருந்து ஆய்வினைத் தொடங்கும் ஸ்டோர்உற் “அவசிய விலையை அதன் சாமானியக் கூறுகளாகப் பகுப்பது முடியாத காரியம்” என்று அப்பட்டமாய் ஒப்புக்கொண்டு விடுகிறார். (ஸ்டோர்உற், முன் வந்தது, பீட்டர்ஸ்பர்க் பதிப்பு, 1815, இரண்டாம் பாகம், பக்கம் 141, குறிப்பு.) சரக்கின் விலையை அதன் சாமானியக் கூறுகளாகப் பகுத்திட முடியாது என்று பறைசாற்றுகிற பொருளாதார விஞ்ஞானம் வினோதமான விஞ்ஞானம்தான்! மூன்றாம் பாகத்தின் ஏழாம் பகுதியில் இது மேலும் ஆராயப்படும்.

¹⁰⁹ வருவாய் என்ற சொல் இரட்டை அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப்படுவதை வாசகர் கவனிக்கலாம். இச்சொல் முதலாவதாக, உபரி-மதிப்பு என்பது மூலதனத்தால் கால வட்ட முறையில் ஈயப்படும் பலனாகும் என்ற அளவில் அவ்வூபரி-மதிப்புக்குப் பெயரிடப் பயன்படுகிறது. இரண்டாவதாக, அந்தப் பலனின் ஒரு பகுதி முதலாளியால் காலவட்ட முறையில் நுகரப்படுகிறது, அல்லது அவரது சொந்த நுகர்வுக்குரிய நிதியத்தோடு சேர்க்கப்படுகிறது அல்லவா, அந்தப் பகுதிக்குப் பெயரிடவும் இச்சொல் பயன்படுகிறது. இந்த இரட்டை அர்த்தத்தையே நானும் வைத்துக் கொள்கிறேன்; ஏனெனில் இது ஆங்கிலேய, பிரெஞ்சுப் பொருளாதார அறிஞர்களின் மொழிக்கு இசைவாய் உள்ளது.

லாற்று வழியில் நிலவுவதற்கு உரிமையில்லாதவர். — எல்லாரையும் சிரிக்க வைத்த லிச்னோவ்ஸ்கியின் சொற்களில் சொல்வதானால் இந்த உரிமை “இல்லாத தேதி ஏதும் உடையதன்று” என்னும் படியானது. இந்த அளவில் மட்டுமே, முதலாளியின் அநித்திய நில வலுக்கான அவசியம் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் அநித்திய அவசியத்தால் குறிக்கப்படுகிறது. ஆனால், அவர் மூல தனத்தின் ஆளுருவமாய் இருக்கும் வரை, அவரைச் செயல்படத் தூண்டுவது பரிவர்த்தனை-மதிப்பும் அதன் பெருக்கமும் தானே தவிர, பயன்-மதிப்புகளோ அவற்றை அனுபவித்தலோ அல்ல. மதிப்பைப் பெருகச் செய்திட வேண்டுமென்று வெறி கொண்டு விடும் அவர் உற்பத்தியின் நிமித்தமே உற்பத்தி செய்யுமாறு இரக்க மற்ற முறையில் மனித இனத்தைக் கட்டாயப்படுத்துகிறார். இவ்வாறு, அவர் நெருக்கி நிர்ப்பந்தித்து சமுதாயத்தின் உற்பத்தித் திறன்களை வளரச் செய்கிறார்; மேலும் உயர்வான சமுதாயத்துக்கு மெய்யான அடித்தளம் அமைவதற்கு அத்தியாவசியமான பொருளாயத் நிலைமைகளை இவ்விதம் தோற்றுவிக்கிறார். இந்த உயர்வான சமுதாயத்தில் தனியாள் ஒவ்வொருவரின் முழுமையான, சுதந்தரமான வளர்ச்சியே ஆளும் நெறியாய் அமைகிறது; மூலதனத்தின் ஆளுருவம் என்ற முறையில் மட்டுமே முதலாளி மதிக்கத் தக்கவராகிறார். இவ்விதம், செல்வத்தை செல்வமாகவே வழிபடும் கருமியின் பேராசையில் அவரும் பங்கு கொள்கிறார். ஆனால், கருமியிடம் மனப் பிராந்தியாக மட்டுமே இருக்கும் ஒன்று முதலாளியிடம் ஒரு சமுதாயப் பொறியமைவின் — அநேகப் பற்சக்கரங்களில் அவரையும் ஒன்றாய்க் கொண்ட இந்தப் பொறியமைவின் — விளைபயனாக இருக்கிறது. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் வளர்ச்சியானது குறிப்பிட்ட தொழில் நிறுவனத்தில் முதலீடாகியிருக்கும் மூலதனத்தின் பரிமாணத்தை ஓயாமல் மேலும் மேலும் அதிகமாக்கிச் செல்லும் படி கட்டாயப்படுத்துகிறது. போட்டியானது முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் உள்ளார்ந்த விதிகளைப் புறத்திலிருந்து கட்டாயப்படுத்தும் விதிகளாக்கி தனிப்பட்ட ஒவ்வொரு முதலாளியையும் அவற்றுக்குக் கீழ்ப்படிய வைக்கிறது. தனது மூலதனத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு அதனை இடையறாது விரிந்து பெருகச் செய்யுமாறு அவரைக் கட்டாயப்படுத்துகிறது; ஆனால் மேன்மேலும் அதிகமாக்கிச் செல்லும் திரட்டலின் மூலமாக அல்லாமல் வேறு எவ்விதத்திலும் அவர் தனது மூலதனத்தை விரிந்து பெருகச் செய்ய முடியாது.

எனவே, முதலாளியின் செயல்கள் மூலதனத்துக்குரிய செயல்பாடுகளாய் இருக்கும் வரை — மூலதனம் முதலாளியாக ஆளுருவம் பெற்று உணர்வும் சித்தமும் கொண்டிருப்பதால் — அவரது சொந்த நுகர்வு என்பது மூலதனத் திரட்டலுக்கு எதிரான கொள்ளையே

ஆகும். பற்று வரவுக் கணக்கில் முதலாளியின் சொந்தச் செலவுகள் எப்படி அவரது மூலதனத்துக்கு எதிராகக் கடன்பற்றாய்க் குறிக்கப் படுகின்றனவோ அதே போலத்தான் இதுவும். மூலதனம் திரட்டுவ தென்பது சமுதாயச் செல்வத்தின் உலகை வெற்றி கொள்வதாகும்; முதலாளியால் சுரண்டப்படும் மனிதத் திரளை அதிகமாக்கி, அவரது நேரடி ஆளுகையையும் மறைமுக ஆளுகையையும் விரி வாக்குவதாகும்.¹¹⁰

¹¹⁰ பழைய பாணியிலான, ஆனால் திரும்பத் திரும்பப் புதுப்பிக்கப்பட்டு நீடித்து வரும் வகையைச் சேர்ந்த முதலாளியான கடுவட்டிக்காரரை எடுத்துக்காட்டி, மார்க்டின் லூதர், அதிகார மோகம் என்பது செல்வந்தராகும் ஆசையின் ஓர் அமிசமாகும் என்று தெளிவுற விளக்குகிறார். "கடுவட்டிக்காரன் கபடவேடம் பூண்ட கொள்ளைக்காரனும் கொலைகாரனுமாவான் என்று மிலேச்சர்களும் கூட அறிவின் துணை கொண்டு காண முடிந்தது. ஆனால், கிரிஸ்தவர்களாகிய நாம் அவர்களிடமிருக்கும் பணத்தை முன் னீட்டு" அவர்களைப் போற்றிப் புகழ்கிறோம், வழிபடும் அளவுக்கும் செல்கிறோம்.... பிரிதொருவனின் உணவைத் தின்கிறவன், அல்லது காவாடுகிறவன், அல்லது தூற யாடுகிறவன் எவனோ அவன் பட்டினி போடுபவனைப் போலவே அல்லது அடியோடு ஒழித்துக் கட்டுபவனைப் போலவே (முடிந்த அளவுக்கு) பெருங்கொலை புரிகிறான். இதையேதான் செய்கிறான் கடுவட்டிக்காரன்; இதைச் செய்து விட்டு, அவனது இருக்கையில் பத்திரமாக அமர்ந்திருக்கிறான். இவன் தூக்குமரத்தில் தொங்க வேண்டியவன்; எத்தனைப் பொற்காசுகள் கொள்ளையடித்தானோ, அத்தனைக் காக்கைகள் அவனைக் கொத்தித் தின்ன வேண்டும்; அவனிடம் மட்டும் அவ்வளவு சதையிருக்குமானால், அத்தனைக் காக்கைகளும் அலகுகளால் சூத்திக் கிழித்து, பங்கு போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் நாம் என்ன செய்கிறோம்? அற்பத் திருடர்களைப் பிடித்துத் தூக்கி விடுகிறோம்.... சிறு திருடர்கள் தொழுமரத்தில் இடப்படுகின்றனர்; பெரிய திருடர்களோ தங்கமும் பட்டும் அணிந்து மினுக்கித் திரிகின்றனர்.... எனவே இப்பூவுலகில் மனிதனுக்குப் பெரும் பகையாய் இருப்போரில் (சைத்தானுக்கு அடுத்தபடி) இந்தப் பணப் பேயைத்தான், இந்தக் கடுவட்டிக்காரனைத்தான் முதலாவதாகக் கூற வேண்டும். அவன் எல்லாருக்கும் மோலானவனாய், கடவுளாய் இருக்க விரும்புகிறான். தருக்கியர்களும், படையாட்களும், கொடுங்கோலர்களும் கூட மோசமானவர்கள்தாம். எனினும் அவர்களெல்லாம் மக்களை ஓழா விட்டாக வேண்டும்; தாங்கள் மோசமானவர்கள், எதிரிகள் என்று ஒப்புக் கொண்டாக வேண்டும். அவர்கள் எப்போதாவது சிலரிடம் இரக்கம் காட்டுவார்; இல்லை, காட்டியாக வேண்டும். ஆனால், கடுவட்டிக்காரனும் பணத் தின்னியுமாகிய இவன் முடிபுமானால் அனைத்துலகுமே பட்டினிக்கும் வறட்சிக்கும் தன்ப தயரத்துக்கும் இல்லாமைக்கும் பலியாகி மடிய வேண்டுமென்கிறான்; அப்போது தான் எல்லாம் தனக்குரியதாகும், எல்லாரும் தன்னைக் கடவுளாய் கருதி தன்னிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்வார், என்றென்றைக்கும் தனக்கு அடிமையாய் இருப்பார் என்கிறான். உயர்ந்த ஆடைகளும், தங்கச் சங்கிலிகளும், மோதிரங்களும் அணிய வேண்டும், பாக் காய்த் துடைத்துக் கொள்ள வேண்டும், சீருக்கும் சிறப்புக்கும் உரியவனாய், பக்தி மானாய் எல்லாரும் தன்னை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறான்.... கடுவட்டிக்காரன் கொடிய அரக்கன்; சர்வநாசம் புரியும் மனித ஓநாய் போன்றவன்; காக்கல், ஹெரியன், ஆந்தல் போன்றோரை விடவும் கொடுமை வாய்ந்தவன். ஆனால் அவன் வேடந்தரித்து வெளியே வருகிறான்; பக்திமானாகப் பாசாங்கு செய்கிறான்; எருதுகளை குகைக்குள் இழுத்துச் சென்றது யார் கண்ணிலும் பட்டிருக்காது என்று நினைக்கிறான். ஆனால் குகைக்குள்ளிருந்து எருதுகளுள் கைதிகளும் எழுப்பும் ஓலம் ஹெராகுலிசின் காதுக்கு எட்டுகிறது. அவன் பாறைகள் மீதும் மலையுச்சிகளின் மீதும் கூட ஏறிச் சென்று காக்கலைத் தேடுவான். அரக்கனிடமிருந்து எருதுகளை மீட்பான். காக்கல் என்றால் அரக்கன், அதாவது பக்திமானாகப் பாசாங்கு செய்யும் கடுவட்டிக்காரன்.

ஆனால், மனிதனது ஆதிப் பாவம் யாரை விட்டது? முதலாளித் துவப் பொருளுற்பத்தியும், மூலதனத் திரட்டலும், செல்வமும் வளர வளர முதலாளி மூலதனத்தின் அவதாரமாக மட்டும் இருந்த நிலை முடிவடைகிறது. தனக்குள்ளிருக்கும் ஆதாம் குறித்து அவர் ஆதம் கப்பட ஆரம்பிக்கிறார். தான் கற்கும் கல்வியின் பயனாய், துறவுற மோகம் பழங்காலத்துக் கருமிக்குரிய மடமையே என்று படிப்படியாகப் புரிந்து கொண்டு அதனைக் கேலி செய்ய முற்படுகிறார். ஆதி காலத்து முதலாளி சொந்த நுகர்வு என்பதைத் தனது பணிக்கு ஒவ்வாத பாவமாகவும், திரட்டலைக் கைவிடும் "துறவுறமாகவும்" நிந்தனை செய்தார்; நவீன காலத்து முதலாளியோ திரட்டல் என்பதை இன்ப நுகர்வைக் கைவிடும் "துறவாக" நினைப்பவராகி விட்டார்.

"அந்தோ, ஆன்மாக்களிரண்டு அவன் நெஞ்சினுள் உறைவன, இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று என்றும் பகையே."¹¹¹

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் வரலாற்று வைகறைப் போதில்—புது முதலாளியாய் முளைத்தெழுகிற ஒவ்வொருவரும் தானே நேரடியாக அவசியம் இவ்வரலாற்றுக் கட்டத்தின் வழிச் சென்றாக வேண்டும்—பேராசையும், பணக்காரனாக வேண்டுமெனும் துடிப்பும்தான் கோலோச்சும் உணர்வுகள். ஆனால், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் முன்னேற்றம் கோடி கோடிக் குதூகலங்களைப் படைப்பது மட்டுமல்லாமல், திடீர்ப் பணக்கார ராவதற்கு ஊக வாணிபம், கடன்-செலாவணி வசதி ஆகியவற்றின் உருவில் ஓராயிரம் வழிகளைத் திறந்து விடுகிறது. குறிப்பிட்ட வளர்ச்சிக் கட்டத்தை வந்தடைந்த பின், ஓரளவு ஊதாரித்தனம்—இது செல்வச் செழிப்பை விளம்பரப்படுத்தி, கடன் வசதிக்கு வழி கோலும் மார்க்கமும் ஆகிறது—“அதிருஷ்டங்கெட்ட” முதலாளிக்கு வியாபார அவசியமாகி விடுகிறது. மூலதனத்தின் விளம்பரச் செலவுகளில் ஆடம்பரமும் இடம் பெறுகிறது. தவிரவும், முதலாளி பணக்காரராவது கருமியைப் போல் சொந்த உழைப்பினாலும்,

களவு செய்தும் கொள்ளையடித்தும் யாவற்றையும் கபளீகரம் செய்பவன் என்று பொருள். இவ்வளவையும் செய்தவன் தானே என்பதை இவன் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. யாராலும் உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது என்று நினைக்கிறான். எருதுகளின் வாலைப் பிடித்தல்லவா பின்னோக்கி குகைக்குள் இழுத்துச் சென்றான்? அவை பதித்த சுவடுகளைப் பார்ப்போர் எருதுகள் குகையிலிருந்து வெளியே விடப்பட்டதாக அல்லவா நினைப்பார்கள்? இப்படித்தான் கடுவட்டிக்காரன் உலகையே ஏமாற்றுகிறான்; பேராப காரியாக, உலகுக்கு எருதுகளைத் தந்தவனாக பாவனை செய்கிறான். உண்மையில் எருதுகளையெல்லாம் அவனே அடித்துத் தின்று விடுகிறான்....வழிப்பறிக்காரர்களையும் கொலைகாரர்களையும் கன்னக்காரர்களையும் வதைச் சக்கரத்திலிடுகிற நாம், சிரச் சேதம் செய்கிற நாம் இந்தக் கடுவட்டிக்காரர்களையெல்லாம் இன்னும் எவ்வளவு நிச்சய மாய் வதைச் சக்கரத்தில் வதைத்துக் கொல்ல வேண்டும்... வேட்டையாட வேண்டும், சபிக்க வேண்டும், சிரச் சேதம் செய்ய வேண்டும்!" (மார்டின் லூதர், முன் வந்தது.)

¹¹¹ பார்க்கவும்: கெத்தே எழுதிய "ஃபால்ஸ்".

கட்டுத்திட்டமான நுகர்வினாலும் அல்ல. எந்த அளவுக்குப் பிறரது உழைப்புச் சக்தியைக் கசக்கிப் பிழிகிறாரோ, எந்த அளவுக்கு வாழ்வின் இன்பங்களையெல்லாம் கைவிட்டுத் துறவு பூணுமாறு தொழிலாளியைக் கட்டாயம் செய்கிறாரோ, அந்த அளவுக்கே முதலாளி பணக்காரராகிறார். எனவே, முதலாளியின் ஊதாரித்தனம் வாரி வழங்கும் பிரபுத்துவக் கோமானின் ஊதாரித்தனத்திற்குரிய நேர்மையைப் பெற்றிருக்கவில்லை. நீசத்தனமான பேராசையும், கவலை தோய்ந்த கணக்கீடும் எந்நேரமும் பதுங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஊதாரித்தனம் இது. என்றாலும், மூலதனத் திரட்டல் வளர வளர முதலாளியின் செலவும் அதனுடன் சேர்ந்து வளர்கிறது. ஒன்றின் வளர்ச்சி மற்றதன் வளர்ச்சிக்குத் தடையாவதில்லை. அதே நேரத்தில் ஃபாஸ்ட்டின் நெஞ்சில் மூண்டதையொத்த ஒரு மோதல் முதலாளியின் நெஞ்சிலும் மூள்கிறது—மூலதனம் திரட்ட வேண்டுமென்ற வேட்கைக்கும் இன்பம் நுகர வேண்டுமென்ற ஆசைக்குமிடையிலான மோதல் இது.

1795இல் வெளியான நூலில் டாக்டர் அய்க்கின் சொல்கிறார்: “மாள்செஸ்டரின் தொழில் வரலாற்றை நான்கு காலங்களாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது, பட்டறைக்காரர்கள் பிழைப்புக்காகக் கடுமையாக உழைக்க வேண்டியிருந்த காலம்.” பிரதானமாக, தொழில் பழகுவோராய்த் தம்மோடு பிணைப்புண்டிருந்த குழந்தைகளின் பெற்றோரைக் கொள்ளையிட்டு அவர்கள் பணக்காரராயினர். பெற்றோர் தவணைக் கட்டணமாய்ப் பெருந்தொகை செலுத்தினர்; ஆனால் தொழில் பழகுவோர் பட்டினியால் வாடினர். மறு புறம், சராசரி இலாபம் குறைவாகவே இருந்தது. மூலதனம் திரட்ட கடுஞ்சிக்கனம் அவசியமாய் இருந்தது. அவர்கள் அசல் கருமிகளாய் வாழ்ந்தனர்; மூலதனத்திற்குக் கிடைத்த வட்டியைக் கூட நுகர்ந்தார்தளில்லை. “இரண்டாவது காலம் அவர்கள் ஓரளவு சொத்து சேர்க்கத் தொடங்கிய காலம்; ஆனால் முன்போலவே இப்போதும் கடுமையாக உழைக்க வேண்டியிருந்தது;”—அடிமையை வேலை வாங்கும் ஒவ்வொருவரும் அறிந்தது போல், உழைப்பை நேரடியாகச் சுரண்டுவதற்கும் உழைப்பு தேவைப்படுகிறது—“அவர்கள் முன்போலவே இப்போதும் எளிமையாக வாழ்ந்தனர்....மூன்றாவது காலம் சொகுசு வாழ்க்கை தொடங்கிய காலம்; சரக்காணைகள் பெறும் பொருட்டு நாடெங்கும் ஒவ்வொரு சந்தை நகரத்துக்கும் குதிரைகளில் ஆட்களை அனுப்பி வாணிபம் பெருகச் செய்தனர்....1690க்கு முன்னர், வாணிபத்தால் வரப்பெற்ற மூலதனங்களில் £3,000 முதல் £4,000 வரையிலான மூலதனங்கள் மிகச் சொற்பம், அல்லது இல்லை என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆயினும், இக்காலத்தில், அல்லது சற்றே பின்னர், ஏற்கெனவே கையில் பணம் வைத்திருந்து மர வீடுகளுக்குப் பதிலாக நவீனகாலக் கல்வீடுகள் கட்ட ஆரம்பித்த வர்த்தகர்களும் இருந்தார்கள்.”

18ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் மான்செஸ்டர் பட்டறையதிபர் மேசையில் விருந்தினர்களுக்கு முன்னால் வெளிநாட்டு மதுவை எடுத்து வைப்பாராயின் சுற்றியிருப்பவர்களின் வியப்புக்கும் ஆட்சேபத்துக்கும்தான் ஆளாவார். இயந்திர சாதனத்தின் உதயத்துக்கு முன்னர், மாலை நேரத்தில் பட்டறையதிபர்களெல்லாம் கூடிய பொது விடுதியில் அவர்களில் ஒருவர் செய்யும் செலவு ஒரு கோப்பை சாராயத்துக்கு 6 பென்னியும், ஒரு சுருள் புகையிலைக்கு ஒரு பென்னியும் என்பதற்கு மேல் போகாது. 1758க்குப் பிற்பாடுதான்—இது ஒரு சகாப்தத்தின் தொடக்கத்தைக் குறிக்கிறது—உள்ளபடியே தொழில் அல்லது வர்த்தகத்தில் ஈடுபடும் எவரும் சொந்தத்தில் சாரட்டும் குதிரைகளும் வைத்திருக்கக் காண முடிந்தது. 18ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி 30 ஆண்டாகிய “நான்காம் காலம் செலவும் சொகுசும் பெரிதும் முன்னேறி விட்ட காலம். ஐரோப்பாவெங்கும் குதிரையாட்களையும் முகவர்களையும் அனுப்பி விரிவாக்கப்பட்ட வாணிபத்தை ஆதாரமாய்க் கொண்டிருந்த காலம்.”¹¹² அருமை நண்பர் டாக்டர் அய்க்கின் கல்லறையிலிருந்து எழுந்து வந்து இன்றைய மான்செஸ்டரைப் பார்க்க முடிந்தால் என்னவெல்லாம் சொல்வார்?

மூலதனம் திரட்டு! மூலதனம் திரட்டு! மோசே கொண்டுவந்த கட்டளைகளும், தீர்க்கதரிசிகள் கூறிச் சென்றவையும் இதுதான். “தொழில் துறையால் வருவது சேமிப்பால் மூலதனமாய்த் திரட்டப் படுகிறது.”¹¹³ ஆகவே, சேமித்திடு! சேமித்திடு! அதாவது உபரி-மதிப்பில் அல்லது உபரி-உற்பத்திப் பண்டத்தில் முடிந்த வரை பெரும் பகுதியை மூலதனமாக மாற்றிடு! திரட்டலுக்காகவே திரட்டல், உற்பத்திக்காகவே உற்பத்தி: தொல்சீர் பொருளாதாரம் முதலாளி வர்க்கத்தின் வரலாற்றுப் பெரும் பணியை இந்தச் சூத்திரத்தின் வாயிலாக வெளியிட்டது. பிரசவ வேதனையில்லாமல் செல்வம் பிறப்பதில்லை என்பதை கணப்பொழுதும் அது மறக்கவில்லை.¹¹⁴ ஆனால் வரலாற்று அவசியத்தின் எதிரே புலம்புவதால் என்ன பயன்? தொல்சீர் பொருளாதாரத்துக்கு, உபரி-மதிப்பின் உற்பத்திக்கான இயந்திரமே பாட்டாளி; மறு புறம் இந்த உபரி-மதிப்பைக் கூடுதல் மூலதனமாக மாற்றுவதற்கான இயந்திரமே முதலாளி. அரசியல் பொருளாதாரம் முதலாளியின் வரலாற்றுப்

¹¹² டாக்டர் அய்க்கின்: “மான்செஸ்டரிலிருந்து 30 முதல் 40 மைல் சுற்றளவில் உள்ள கிராமப்புறம் பற்றிய விவரணம்.” லண்டன், 1795, பக்கம் 182 முதலானவை.

¹¹³ ஆ. ஸ்மித், முன் வந்தது, புத்தகம் iii., அத்தியாயம் iii.

¹¹⁴ மூ. ப. ஸே. கூட சொல்கிறார்: “வரியவர்களை வருத்தி செல்வந்தர்கள் சேமிக்கிறார்கள்.” “ரோமானியப் பாட்டாளி அநேகமாக முழு அளவுக்கு சமுதாயச் செலவில் வாழ்ந்தான்.....அநேகமாக நவீன காலச் சமுதாயம் பாட்டாளிகளின் செலவில், உழைப்புக்குரிய ஊதியத்திலிருந்து பிடித்துக் கொள்ளப்படும் பகுதியைக் கொண்டு வாழ்கிறது எனலாம்.” (சிஸ்மொந்தி: “Etudes, & c.” (பாகம் i., பக்கம் 24.)

பணியை அப்படியே முழு உண்மையாக ஏற்கிறது. இன்பநுகர்வு ஆசைக்கும் செல்வ வேட்டைக்கும் இடையிலான பயங்கர மோதலை அவரது நெஞ்சிலிருந்து வசியம் பண்ணி வெளியேற்றுவதற்காக 1820 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் மால்தஸ் ஓர் உழைப்புப் பிரிவினையைப் பரிந்துரை செய்தார். உள்ளபடியே உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ள முதலாளிக்கு மூலதனம் திரட்டும் வேலையையும், உபரி-மதிப்பின் ஏனைய பங்குதாரர்களுக்கு—நிலவுடைமையாளர்கள், ஆதாய அலுவலர்கள், மானிய குருமார்கள் முதலானோருக்கு—செலவழிக்கும் வேலையையும் ஒதுக்குகிறது இந்த உழைப்புப் பிரிவினை. “செலவழிக்க வேண்டுமெனும் வேட்கையையும் மூலதனம் திரட்ட வேண்டுமெனும் வேட்கையையும் ஒன்றுசேர விடாமல் பிரிப்பது” மிகவும் முக்கியம் என்கிறார் அவர்.¹¹⁵ முதலாளிகள் ஏற்கெனவே இன்பப் பிரியர்களாகவும், சுகபோகிகளாகவும் மாறி விட்ட படியால், பெருங்கூச்சலிட்டனர். அவர்களது பிரதிநிதிகளில் ஒருவர்—ரிக் கார்டோவின் சீடர்—வியந்து கூவினார்: மிகுதியான வாடகையையும், கடுமையான வரியையும் பிறவற்றையும் ஆதரிக்கிறார் திரு மால்தஸ்! திறனிலா நுகர்வாளரின் தார்க்கோல் முயற்சியுடையாரை ஓயாமல் குத்தி உசுப்பி விடுவதற்கு இதுவே வழி என்கிறார்! உற்பத்தியைப் பெருக்கு, எப்பாடுபட்டேனும் மேலும் மேலும் பெரிய அளவில் பெருக்கு என்பதே படைமுழுக்கம். ஆனால், மால்தஸின் இந்த வழிமுறை “உற்பத்தியை உசுப்பி விடுவதற்கு பதில் மட்டுப் படுத்தவே செய்யும். ஏனையோரை உசுப்புவதற்காக இப்படிப் பலரை சோம்பேறிகளாக வைத்திருப்பது நியாயமும் அல்ல; இவர்களை உழைக்குமாறு நிர்ப்பந்திக்க முடியுமானால், இவர்கள் வெற்றி கரமாக உழைக்கக் கூடிய குணம் உடையவர்கள்.”¹¹⁶ தொழில் துறை முதலாளியை உசுப்பி விட அவரது ஆதாயத்தைக் குறைப்பது நியாயமல்ல என்று கருதுகிற இவர் தொழிலாளியின் கூலியை ஆனமட்டும் குறைத்தால்தான் “அவர் முயற்சியுடையாராய் இருப்பார்” என நினைக்கிறார். ஊதியமிலா உழைப்பைத் தனதாக்குவதிலிருந்தே உபரி-மதிப்பு வருகிறது என்பதையும் அவர் கணப்பொழுதும் மறைக்கவில்லை. “தொழிலாளர்களின் தரப்பிலிருந்து வேண்டல் அதிகரிக்கிறது என்றால், தமது உற்பத்திப் பொருளில் தமக்கென எடுத்துக் கொள்வதைக் குறைக்கவும், அதிபர்களுக்காக விடுவதை அதிகமாக்கவும் அவர்கள் தயாராய் இருப்பதைத்தான் இது குறிக்கிறது. இது நுகர்வை” (தொழிலாளர் தரப்பிலான நுகர்வை) “குறைப்பதால் வதிநிலை உண்டாகிறது என்பீர்களானால், வதிநிலை என்பது பெருத்த இலாபங்களின் மறுபெயரே என்பதுதான்

¹¹⁵ மால்தஸ், முன் வந்தது, பக்கம் 319, 320.

¹¹⁶ “வேண்டலின் இயல்பு... கோட்பாடுகளைப் பற்றிய ஆய்வு,” பக்கம் 67.

எனது பதில்.”¹¹⁷

தொழிலாளியிடமிருந்து பறித்தெடுக்கப்படும் கொள்ளைப் பொருளை தொழில் துறை முதலாளிக்கும் பணக்கார சோம் பேறிக்குமிடையே பங்கிடுவது எப்படி, மூலதனத் திரட்டலுக்கு மிகவும் அணுகூலமாய் இருக்கும் விதத்தில் பங்கிடுவது எப்படி என்ற இந்தப் புலமை வாய்ந்த சர்ச்சை ஜூலைப் புரட்சியைக் கண்டதும் வாயடைத்துப் போயிற்று. அதன் பிறகு சிறிது காலத்திற்கெல்லாம் லயான்ஸ் நகரில் பாட்டாளி வர்க்கம் புரட்சிக் கொடி உயர்த்திக் கிளர்ந்தெழுந்தது; இங்கிலாந்தில் கிராமப் பாட்டாளிகள் பண்ணைக் கட்டடங்களுக்கும் வைக்கோல் போர்களுக்கும் தீ வைத்தனர். ஆங்கிலேயக் கால்வாயின் இந்தப் பக்கத்தில் ஓவனியம் பரவத் தொடங்கியது; அந்தப் பக்கத்தில் சான் சிமோனியமும் ஃபூரியியமும் பரவத் தொடங்கின; கொச்சைப் பொருளாதாரத்தின் ஆட்சிக் காலம் ஆரம்பமாயிற்று. மூலதனத்தின் இலாபம் (வட்டி உட்பட) பன்னிரண்டு மணிகளில் கடைசி மணியின் உற்பத்திப் பொருளாகும் என்பதை மான்செஸ்டரில் கண்டுபிடித்தாரே நாசாவி. சீனியர், அதற்குச் சரியாக ஓராண்டுக்கு முன்னர் அவர் வேறொன்றைக் கண்டுபிடித்து உலகுக்கு அறிவித்திருந்தார். “உற்பத்திச் சாதனமாகக் கருதகையில் மூலதனம் என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாக, துறவு என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறேன்” என்று அவர் பெருமையடித்துக் கொள்கிறார்.¹¹⁸ கொச்சைப் பொருளாதார இயலின் கண்டுபிடிப்புகளுக்கு ஈடிணையில்லாத ஓர் எடுத்துக் காட்டு இது! ஒரு பொருளாதாரக் கருத்தினத்துக்குப் பதிலாக முகத்துதியை அது பயன்படுத்துகிறது—அவ்வளவுதான். சீனியர்

¹¹⁷ முன் வந்தது, பக்கம் 59.

¹¹⁸ (சீனியர், “Principes fondamentaux de l'Econ. Pol.” trad. Arrivabene. பாரிஸ், 1836, பக்கம் 308.) பழைய தொல்சீர் மரபினருக்கு இது மட்டுமீறியதாய்த் தோன்றியது. “திரு சீனியர் அதற்கு பதிலாய்” (உழைப்பும் இலாபமும் என்பதற்கு பதிலாய்) “உழைப்பும் துறவும் என்பதைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். வருவாயை மூலதனம் ஆக்குகிறவர் அதனைச் செலவழித்து அனுபவிக்கக் கூடிய இன்பத்தைத் துறக்கிறார். இலாபங்கள் பிறப்பது மூலதனத்திலிருந்து அல்ல, மூலதனத்தை உற்பத்தித் திறனுள்ள விதத்தில் பயன்படுத்துவதிலிருந்தே.” (ஜான் காசனோவ், முன் வந்தது, பக்கம் 130, குறிப்பு.) மாறாக, ஜான் ஸ்டூ. மில் ஒரு புறம் இலாபம் பற்றிய ரிக்கார்டோவின் தத்துவத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறார். மறு புறம் சீனியர் சொல்லும் “துறவின் ஊதியம்” என்பதைச் சேர்த்துக் கொள்கிறார். இயக்கவியலுக்கெல்லாம் மூல ஊற்றான ஹெகலிய முரண்பாட்டில் அவர் எவ்வளவு திண்டாடுகிறாரோ, அபத்த முரண்பாடுகளில் அவ்வளவு மூழ்கித் திளைக்கிறார். மனிதனின் ஒவ்வொரு செயலும் அதன் எதிர்க்கூறினது நிலையிலிருந்து பார்த்தால் “துறவாகவே” தோன்றும் என்ற சர்வ சாதாரண உண்மை கொச்சைப் பொருளாதார அறிஞருக்குப் புலப்படுவதில்லை. உண்பது நோன்பிருத்தலை விட்டொழிக்கும் துறவு, நடப்பது அசையாது நிற்பதை விட்டொழிக்கும் துறவு, உழைப்பது ஓய்ந்திருப்பதை விட்டொழிக்கும் துறவு, ஓய்ந்திருப்பது உழைப்பதை விட்டொழிக்கும் துறவு—இவ்வாதம் எத்தனையோ துறவுகளைக் குறிப்பிடலாம். “உண்டென்று சாற்றுவதும் இல்லையென்று மறுப்பதும் ஒன்றே” என்று ஸ்பினோசா கூறியதை இந்தக் கனவான்கள் சற்றேனும் நினைத்துப் பார்ப்பது நல்லது.

சொல்கிறார்: “வில், அம்பு செய்யும் காட்டுயிராண்டி ஒரு தொழிலைச் செய்கிறார், ஆனால் துறவைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை.” ஆதிகாலச் சமுதாயங்களில் உழைப்புக் கருவிகள் எப்படி, ஏன் முதலாளியின் துறவில்லாமலே வடிக்கப்பட்டன என்பதற்கு இவ்வாறு அவர் விளக்கமளிக்கிறார். “சமுதாயம் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு முன்னேறுகிறதோ, துறவு அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவசியமாகிறது.”¹¹⁹ அதாவது, பிறர் செய்யும் தொழிலின் பலன்களைத் தமதாக்கிக் கொள்ளும் தொழிலைச் செய்வோரது துறவு அவசியமாகிறது. உழைப்பு நிகழ்முறை நடந்தேறுவதற்கு அவசியமான நிலைமைகள் யாவும் முதலாளியின் தரப்பிலான துறவுச் செயல்களாக திடீர் என மாற்றப் படுகின்றன. விளையும் தானியம் முழுவதும் உண்ணப்பட்டு விடாமல், ஒரு பகுதி விதைக்கப்படுமானால்—அது முதலாளியின் துறவு. திராட்சை ரசம் தேறலாகி மதுவாய் மாறக் காலம் பிடிக்குமானால்—அது முதலாளியின் துறவு.¹²⁰ “தொழிலாளிக்கு உற்பத்திக் கருவிகளை இரவலாய் (!) தரும் போதெல்லாம்,” முதலாளி தன்னைத் தானே கொள்ளையிட்டுக் கொள்கிறார். அதாவது அக் கருவிகளோடு உழைப்புச் சக்தியைச் சேர்த்து, அந்த உழைப்புச் சக்தியிலிருந்து உபரி-மதிப்பைப் பிழிந்தெடுப்பதற்கு அவற்றைப் பயன்படுத்தும் போதெல்லாம், அவர் தன்னைத் தானே கொள்ளையிட்டுக் கொள்கிறார். எப்படியென்றால், நீராவி எஞ்சின்களும் பருத்தியும் இருப்புப் பாதைகளும் உரமும் குதிரைகளும் இன்ன பிறவுமான உற்பத்திக் கருவிகளையெல்லாம் அவர் தின்று தீர்த்து விடவில்லை; அல்லது, கொச்சைப் பொருளாதார அறிஞர் சிறு பிள்ளைத்தனமாய் சொல்வது போல், “அவற்றின் மதிப்பை” சொகுசுப் பண்டங்களிலும் பிற நுகர்வுப் பண்டங்களிலும் விரயமாக்கி விடவில்லை; இதற்கு பதில் இவற்றை மேற்கூறியவாறு உபரி-மதிப்பைப் பிழிந்தெடுப்பதற்குப் பயன்படுத்துகிறார்.¹²¹ முதலாளிகள் எல்லாரும் ஒரு வர்க்கமாகச் சேர்ந்து தம்மைத் தாமே கொள்ளையிட்டுக் கொள்ளும் இந்த அருஞ்சாதனையை எப்படிச் செய்கிறார்களோ தெரியவில்லை. கொச்சைப் பொருளாதாரம்

¹¹⁹ சீனியர், முன் வந்தது, பக்கம் 342.

¹²⁰ “இருப்பதை விடக் கூடுதலான மதிப்பு கிடைக்கும் என்று எதிர்பாரா விடில்... எவரும் கையிலுள்ள கோதுமையை விதைத்து, பன்னிரண்டு மாத காலம் நிலத்தில் கிடக்க விட மாட்டார்; அல்லது தேறலை ஆண்டுக் கணக்கில் நிலவறையில் விட்டு வைக்க மாட்டார்...உடனே அவற்றையோ அல்லது அவற்றுக்குச் சமதையாய்க் கிடைப்பவற்றையோ நுகர்ந்து தீர்த்து விடுவார்.” (ஸ்க்ரோப், “அரசியல் பொருளாதாரம்,” பதிப்பாசிரியர்: எ. பாட்டர், நியூ யார்க், 1841, பக்கம் 133-134.)

¹²¹ “முதலாளி தமது உற்பத்திக் கருவிகளின் மதிப்பை பயன்பாட்டுப் பொருட்களாகவோ இன்ப நுகர்ச்சிப் பொருட்களாகவோ மாற்றி தமது நுகர்வுக்கு உரித்தாக்குவதற்கு பதில் அக் கருவிகளைத் தொழிலாளிக்கு இரவல் கொடுத்து” (கொச்சைப் பொருளாதாரத்தின் வழக்கமான முறைப்படி, சுரண்டப்படும் தொழிலாளியை, சுரண்டுகிற தொழில் துறை முதலாளியோடு—பிற முதலாளிகளிடமிருந்து கடனாகப் பணம்

இந்த இரகசியத்தை வெளியிட பிடிவாதமாக மறுக்கிறது. முதலாளி என்கிற இந்த நவீன விஷ்ணு பக்தர் தம்மை வருத்தி தவமிருப்பதால் தான் உலகம் அழியாமல் இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டால் போதும். இந்த வருத்தமும் முயற்சியும் தேவைப்படுவது மூலதனம் திரட்டுவதற்கு மட்டுமல்ல, "மூலதனத்தை அழியாது காப்பதற்கே கூட, அதனை நுகர்ந்து தீர்க்கும் ஆசையை எதிர்த்து நின்றிடும் இடையறாத முயற்சி தேவைப்படுகிறது."¹²² இப்படித் தவம் கிடந்து வருந்துவதிலிருந்தும், ஆசையை எதிர்த்து நிற்பதிலிருந்தும் முதலாளியை விடுவிப்பது மனித நேயக் கடப்பாடாகும். அடிமையுடைமை ஒழிப்பின் மூலம் அண்மையில் அமெரிக்காவில் ஜார்ஜிய அடிமையுடைமையாளர்—சவுக்கைக் கொண்டு நீக்ரோ அடிமைகளிடமிருந்து பிழிந்தெடுத்த உபரி-உற்பத்திப் பொருளை முற்றிலும் மதுபானத்திலேயே தீர்த்துக் கட்டுவதா, அல்லது அதில் ஒரு பகுதியைப் புதிய நீக்ரோ அடிமைகளாகவும் புதிய நிலங்களாகவும் மாற்றுவதா என்ற தரும சங்கடத்திலிருந்து—விடுவிக்கப்பட்டது போலவே, முதலாளிமார்களும் விடுவிக்கப்பட வேண்டுமல்லவா?

வெவ்வேறு வகைப்பட்ட சமூகப் பொருளாதார அமைப்புகளிலும் சாமானிய மறுவுற்பத்தி மட்டுமல்லாமல், மேன்மேலும் அதிகரிக்கும் அளவுவீதத்திலான மறுவுற்பத்தியும் பல்வேறு படித் தரங்களில் நடைபெறுகிறது. மேன்மேலும் அதிக அளவில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு, மேன்மேலும் அதிக அளவில் நுகரப்படுகிறது; இதன் விளைவாக, மேன்மேலும் அதிக அளவிலான உற்பத்திப் பொருட்களை உற்பத்திச் சாதனங்களாக மாற்ற வேண்டியுள்ளது. ஆயினும், உழைப்பாளியின் உற்பத்திச் சாதனங்களும், அவற்றுடன் அவரது உற்பத்திப் பண்டமும் வாழ்வுச் சாதனங்களும் மூலதனத்தின் உருவில் அவரெதிரே வராத வரை, இந்த நிகழ்முறை மூலதனத் திரட்டலோ, முதலாளியின் பணியோ ஆவதில்லை.¹²³ சில

பெறக் கூடிய இவரோடு—ஒன்றாகக் காட்டும் பொருட்டு இந்த மங்கல வழக்கினைப் பயன்படுத்துகிறார்) "தாமே தம் மீது சுமத்திக் கொள்ளும் இல்லாமை." (கு. டெ மொலினாரி, முன் வந்தது, பக்கம் 36.)

¹²² "La conservation d'un capital exige ... un effort constant pour resister a la tentation de le consommer!" (குர்செல்-செனாவில், முன் வந்தது, பக்கம் 57.)

¹²³ "எந்தெந்த வருமான வகைகள் நாட்டினது மூலதனத்தின் முன்னேற்றத்துக்கு மிகப் பெரும் அளவில் உதவுகின்றன என்பது அந்த வருமான வகைகளினது முன்னேற்றத்தின் வெவ்வேறு கட்டங்களுக்கேற்ப மாறுபடுகிறது; ஆகவே, இந்த முன்னேற்றத்தில் வெவ்வேறு நாடுகளும் அடைந்துள்ள வெவ்வேறு நிலைகளுக்கேற்பவும் மாறுபடுகிறது. இலாபமானது...கூலியோடும், வாடகையோடும் ஒப்பிடுகையில் சமுதாய வளர்ச்சியின் ஆரம்பக் கட்டங்களில் மூலதனத் திரட்டலுக்கு அவ்வளவு முக்கிய ஆதாரமாய் இருக்கவில்லை...நாட்டினது தொழில் துறையின் சக்தி கணிசமாய் முன்னேறிய பிறகுதான் மூலதனத் திரட்டலுக்கான ஆதாரமாய் இலாபம் ஒப்பளவில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது." (ரிச்சர்டு ஜோன்ஸ், "நாடுகளின் அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய விளிவுரைப் பாட நூல்," பக்கம் 16, 21.)

ஆண்டுகளுக்கு முன். காலமான ரிச்சர்டு ஜோன்ஸ் ஹைலீபரி கல்லூரியில் மால்தசுக்குப் பிறகு அரசியல் பொருளாதாரத் துறையின் தலைவராகப் பதவி வகித்தவர். இவர் இரு முக்கிய உண்மைகளின் துணைகொண்டு இவ்விஷயத்தை விவரமாகப் பரிசீலிக்கிறார். பெருந்திரளான இந்துக் குடிகள் தமது நிலத்தைத் தாமே சாகுபடி செய்கிற விவசாயிகளாய் இருந்ததால், அவர்களது உற்பத்திப் பண்டங்களும் உழைப்புக் கருவிகளும் வாழ்வுச் சாதனங்களும் “வருவாயிலிருந்து சேமிக்கப்பட்ட, எனவே திரட்டல் நிகழ்முறையை ஏற்கெனவே கடந்து சென்ற நிதியமாக உருவெடுப்பதில்லை.”¹²⁴ மறு புறம், ஆங்கிலேயராட்சி பழைய அமைப்பை அதிகம் குலைத்திராத மாகாணங்களில் விவசாயத் துறையைச் சேராத உழைப்பாளர்களை நேரடியாகப் பிரபுமார்கள் வேலைக்கமர்த்திக் கொண்டனர். விவசாய உபரி-உற்பத்திப் பண்டத்தில் ஒரு பகுதி, கப்பம் அல்லது நில வாரத்தின் உருவில் அந்தப் பிரபுமார்களிடம் போய்ச் சேருகிறது. இவ்விதம் போய்ச் சேரும் உற்பத்திப் பண்டத்தில் ஒரு பகுதியை பிரபுமார்கள் பொருள் வடிவில் நுகர்கிறார்கள்; இன்னொரு பகுதியானது அவர்களின் உபயோகத்துக்காக சொகுசுப் பண்டங்களாகவும் இன்னபிறவாகவும் உழைப்பாளர்களால் மாற்றப்படுகிறது; எஞ்சியது உழைப்பாளர்களின் கூலியாகிறது; இந்த உழைப்பாளர்கள் சொந்த உழைப்புக் கருவிகளைப் பெற்றுள்ளனர். இங்கே, மேன்மேலும் அதிகரிக்கும் அளவுவீதத்திலான உற்பத்தியும் மறுவுற்பத்தியும், முதலாளித்துவத் “துறவி” என்னும் கருமமே கண்ணாகிய தவமுனிவரின் தலையீடு ஏதுமில்லாமலே நடந்தேறுகின்றன.

பிரிவு 4. — உபரி-மதிப்பு மூலதனமாகவும் வருவாயாகவும் பிரிக்கப்படும் விகிதத்தைச் சாராமலே, மூலதனத் திரட்டலின் அளவை நிர்ணயிக்கும் காரணிகள். உழைப்புச் சக்தி மீதான சுரண்டல்-கடுமை. உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன். ஈடுபடுத்தப்படும் மூலதனத் தொகைக்கும் நுகரப்படும் மூலதனத் தொகைக்கும் இடையிலான வேறுபாடு அதிகமாதல். முன்னீடு செய்யப்படும் மூலதனத்தின் பருமன்

மூலதனமாகவும் வருவாயாகவும் உபரி-மதிப்பு பிரிகிற விகிதம் குறிப்பிட்டதாய் இருக்க, திரட்டப்படும் மூலதனத்தின் பருமன் உபரி-மதிப்பின் அறுதிப் பருமனைப் பொறுத்தது என்பது தெளிவு.

¹²⁴ முன் வந்தது, பக்கம் 36 முதலானவை.

80 சதவீதம் மூலதனமாக்கப்படுவதாகவும் 20 சதவீதம் தின்று தீர்க்கப்படுவதாகவும் கொள்வோம். மொத்த உபரி-மதிப்பு £3,000 ஆகவோ £1,500 ஆகவோ இருப்பதற்கேற்ப, திரட்டப்படும் மூலதனம் £2,400 ஆகவோ £1,200 ஆகவோ இருக்கும். ஆகவே உபரி-மதிப்பின் திரளை நிர்ணயிக்கும் எல்லாக் காரணிகளுமே மூலதனத் திரட்டலின் பருமனையும் நிர்ணயிக்கின்றன. அந்தக் காரணிகளை மீண்டும் சுருக்கமாக எடுத்துரைக்கிறோம்; எந்த அளவுக்கு மூலதனத் திரட்டல் தொடர்பாக அவை புதிய பார்வைக் கோணங்களை அளிக்கின்றனவோ அந்த அளவுக்கே எடுத்துரைக்கிறோம்.

முதலாவதாக, உபரி-மதிப்பு வீதம் உழைப்புச் சக்தி மீதான சுரண்டல்-கடுமையைப் பொறுத்தது என்பது நினைவிருக்கும். அரசியல் பொருளாதாரம் இந்த உண்மையை மிக உயர்வாக மதிக்கிறது; உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் கூடுதலாவதால் ஏற்படுகிற திரட்டல் வேக முடுக்கத்தை தொழிலாளியைச் சுரண்டுவது கூடுதலாவதால் ஏற்படுகிற திரட்டல் வேக முடுக்கத்துக்கு முழுதொத்த தாய்க் கொள்ளும் அளவுக்கு சில சந்தர்ப்பங்களில் செல்கிறது.¹²⁵ உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தி பற்றிய அத்தியாயங்களில், கூலியானது குறைந்தது உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்புக்கேனும் சமமாயிருப்பதாக வைத்துக் கொண்டோம். ஆயினும், கூலியை இம்மதிப்புக்கும் கீழாக வலுவந்தமாய்க் குறைப்பது நடைமுறையில் முக்கியப் பங்கு வகிப்பதால் நாம் இதனைச் சற்றேனும் பரிசீலிக்காமல் விடலாகாது. குறிப்பிட்ட சில வரம்புகளுக்குள், இது தொழிலாளியின் அவசிய நுகர்வு நிதியத்தை [necessary consumption-fund] மூலதனத் திரட்டலுக்கான நிதியமாகவே கூட மாற்றி விடுகிறது.

“கூலிக்கு உற்பத்தித் திறன் ஒன்றும் கிடையாது; அது உற்பத்தித் திறனின் விலையாகும்” என்கிறார் ஜான் ஸ்டுவர்ட் மில். “சரக்குகளின் உற்பத்திக்கு உழைப்போடு கூட கூலியும் சேர்ந்து பங்களிக்கவில்லை—கருவிகளோடு கூட கருவிகளின் விலையும் சேர்ந்து எப்படிப் பங்களிக்கவில்லையோ அதே போல. விலை கொடுத்து வாங்காமலே உழைப்பு கிடைக்குமானால், கூலிக்கு இடமில்லாமல்

125 “ரிக்கார்டோ சொல்கிறார்: ‘சமுதாயத்தின் வெவ்வேறு வளர்ச்சிக் கட்டங்களில் மூலதனத்தின், அல்லது உழைப்புக்கு வேலை கொடுக்கும்’ (அதாவது உழைப்பைச் சுரண்டும்) ‘சாதனங்களின் திரட்டலானது தூரிதமாகவோ மெதுவாகவோ நடைபெறுகிறது. அது எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனைப் பொறுத்ததாகவே இருக்க வேண்டும். உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் வளமான நிலம் மிகுதியாய் இருக்கும் இடங்களில் பொதுவாய் அதிகமாகவே இருக்கிறது.’ இந்தக் கூற்றில் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் என்பது, உற்பத்திப் பண்டத்தை உற்பத்தி செய்த உடலுழைப்பாளர்களுக்கு அந்த உற்பத்திப் பண்டத்திலிருந்து கிடைக்கும் ஈவுப் பகுதி சிறிதாயிருப்பதைக் குறிக்குமானால், இது பெருமளவுக்குக் கூறியதையே கூறுவதுதான். ஏனென்றால் எஞ்சியிருக்கும் ஈவுப் பகுதி, மூலதனத்தை—அதன் உடைமையாளர் விரும்பினால்—திரட்டுவதற்குப் பயன்படக் கூடிய நிதியமாகும்; ஆனால் வளம் மிகுந்த நிலம் இருக்கும் இடத்தில் பொதுவாக இது நிகழ்வதில்லை.” (‘அரசியல் பொருளாதாரத்தில்... சில வார்த்தைச் சர்ச்சைகள் பற்றிய கண்ணோட்டங்கள்,’ பக்கம் 74, 75.)

செய்து விடலாம்.”¹²⁶ ஆனால் தொழிலாளர்கள் காற்றை உண்டு வாழ முடியுமானால், என்ன விலை கொடுத்தாலும் அவர்களை வாங்க முடியாது. எனவே, அவர்களது விலை பூஜியமாயிருப்பது கணிதவியல் அர்த்தத்தில் ஒரு வரம்பாகும்; இந்த வரம்பை மேலும் மேலும் நெருங்கிச் செல்ல முடியுமே ஓழிய எப்போதும் இது அடைய முடியாத ஒன்றாகவே இருக்கும். இந்த பூஜியத்தை நோக்கி உழைப்பின் விலையைத் தள்ளுவது மூலதனத்துக்குள்ள இடையறாத போக்காகும். 18ஆம் நூற்றாண்டின் எழுத்தாளர் ஒருவர் (“தொழில், வாணிபம் பற்றிய கட்டுரையின்” ஆசிரியர்; அடிக்கடி இவரிடமிருந்து மேற்கோள் தந்திருக்கிறோம்) ஆங்கிலேயக் கூலியை பிரெஞ்சுக் கூலியின் மட்டத்துக்கும் டச்சுக் கூலியின் மட்டத்துக்கும் வலுவந்தமாய்த் தூழ்த்துவதுதான் இங்கிலாந்தின் வரலாற்றுப் பெரும் பணி என்று கூறும் போது, ஆங்கிலேய முதலாளித்துவத்தின் அந்தராத்தமாவைத்தான் உலகறியச் செய்கிறார்.¹²⁷ மற்றபடி, அவர் வெகுளித்தனமாகச் சொல்கிறார்: “ஆனால், நமது ஏழைகள்” (தொழிலாளர்களைக் குறிப்பதற்கான சொல்) “ஆடம்பரமாக வாழ்வார்களேயானால்...உழைப்புக்குத் தர வேண்டிய விலை அதிகரிக்கவே செய்யும்....பிராந்தி, ஜின், தேநீர், சர்க்கரை, அந்நிய நாட்டுப் பழம், நீர் கலக்காத பீர், அச்சிடப்பட்ட துணிகள், பொடி, புகையிலை இப்படி என்னென்ன சொகுசுப் பண்டங்களையெல்லாம் ஆலைத் தொழிலாளர்கள் நுகர்கிறார்கள் என்பதை சிந்தித்துப் பார்த்தாலே போதும்.”¹²⁸ நார்த்தாம்ப்டன்ஷயர் தொழிலதிபர் ஒருவர் எழுதியிருப்பதை அவர் மேற்கோளாய்த் தருகிறார்; விழிகள் விண்ணைப் பார்த்து வெறிக்க இத்தொழிலதிபர் புலம்புகிறார்: “இங்கிலாந்தைக் காட்டிலும் பிரான்சில் உழைப்பு மூன்றிலொரு பங்கு மலிவாக இருக்கிறது; பிரெஞ்சு நாட்டு ஏழைகள் கடுமையாக உழைக்கிறார்கள்; உணவு, உடை தொடர்பாகக் கஷ்ட ஜீவனம் நடத்துகிறார்கள். அவர்களது

¹²⁶ ஜா. ஸ்டுவர்ட் மில்: “அரசியல் பொருளாதாரத்தில் தீர்வு காணப்படாத சில பிரச்சினைகள் பற்றிய கட்டுரைகள்.” லண்டன், 1844, பக்கம் 90.

¹²⁷ “தொழில், வாணிபம் பற்றிய கட்டுரை,” லண்டன் 1770, பக்கம் 44. 1866 டிசம்பர், 1867 ஜனவரி இதழ்களில் தி டைம்ஸ் இதே விதத்தில் ஆங்கிலேயச் சுரங்க உடைமையாளரின் உள்ளக்கிடக்கைகள் சிலவற்றை வெளிப்படுத்தியது. பெல்ஜிய சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் தமது “அதிபர்களுக்காக” தாங்கள் வாழ்ந்திட அவசியமானதை மட்டுமே கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்வதாகவும், இவர்களது நிலை மகிழ்ச்சி சுரமாய் இருப்பதாகவும் இவ்விதழ்களில் சித்திரிக்கப்பட்டது. ஆனால் முன்மாதிரித் தொழிலாளர்களாய் தி டைம்ஸ் ஏட்டில் சித்திரிக்கப்படுவதற்காக பெல்ஜியத் தொழிலாளர்கள் எப்படியெல்லாம் துன்புற வேண்டியதாயிற்று! 1867 பிப்ரவரி தொடக்கத்தில் தக்க பதில் கிடைத்தது: மார்க்சியன் என்ற இடத்தில் பெல்ஜிய சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்தார்கள். குண்டடி கொண்டு இதை நசுக்க வேண்டியிருந்தது.

¹²⁸ முன் வந்தது, பக்கம் 44, 46.

முக்கிய உணவு ரொட்டி, பழம், பூண்டுகள், கிழங்குகள், கருவாடு இவைதாம்; அரிதாகவே மாமிசம் சாப்பிடுகிறார்கள்; கோதுமையின் விலை அதிகமாய் இருக்கும் போது ரொட்டி சாப்பிடுவதில்லை.”¹²⁹ நமது கட்டுரையாளர் மேலும் சொல்கிறார்: “இது மட்டுமன்று; அவர்கள் குடிப்பது தண்ணீர்தான்; அல்லது வெறியம் குறைந்த பானங்கள்தான். இதற்கெல்லாம் அவர்கள் அதிகம் செலவிடுவதில்லை....இம்மாதிரியான நிலைமையைத் தோற்றுவிப்பது எளிதன்று. ஆனால் முடியவே முடியாத காரியமும் அன்று. ஏனென்றால் பிரான்சிலும் ஹாலந்திலும் இதைச் செய்து காட்டியுள்ளனர்.”¹³⁰ இருபதாண்டுகளுக்குப் பின்னர் அமெரிக்கப் பித்தலாட்டக்காரர் ஒருவர், பிரபுவாக்கப்பட்ட யாங்கி, பெஞ்சமின் தாம்ப்சன் (கோமகன் ரம்ஃபோர்டு என்பவர்) கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் மனநிறைவு தரும் இதே பரோபகாரப் பாதையைப் பின்பற்றினார். அவரது “கட்டுரைகள்” சமையற் குறிப்புகளைக் கொண்ட நூலாகும்; தொழிலாளி அன்றாடம் உண்ணும் உணவு வகைகளில் அதிகச் செலவு ஆகிறவற்றை விட்டொழித்து மாற்று வகைகள் தயாரிப்பதற்கான குறிப்புகளை இது அளிக்கிறது. இந்த அரிய தத்துவ ஆசிரியர் அளிப்பவற்றில் மிகவும் வெற்றிகரமான தாய் சொல்லக் கூடிய சமையற் குறிப்பு வருமாறு: “5 இராத்தல் பார்லி நொய் 7½ பென்னி; 5 இராத்தல் சோளம் 6¼ பென்னி; பொடி மீன் 3 பென்னி; உப்பு 1 பென்னி; காடி 1 பென்னி; மிளகும் தாளிப்பு வகைகளும் 2 பென்னி; மொத்தம் 20¼ பென்னி; 64 பேர் உண்ணும் படியான கூழ் தயாரிக்கலாம். பார்லிக்கும் சோளத்துக்கும் ஆகும் சீரான விலையைக் கொண்டு கணக்கிட்டால்...20 அவுன்சு கூழை ¼ பென்னி விலைக்குத் தரலாம்.”¹³¹ முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் முன்னேற்றத்தைத்

¹²⁹ நார்த்தாம்பன்ஷயர் தொழிலதிபர் பக்தி வாய்ந்த முறையில் மோசடி புரிகிறார்; இவ்வளவு பரிபூரண இதயம் படைத்த ஒருவரிடம் இது மன்னிக்கத் தக்கதே. அவர் ஆங்கிலேய, பிரெஞ்சு ஆலைத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையை ஒப்பிடுவதாகச் சொல்கிறார். ஆனால் மேற்கோளாய் மேலே தரப்பட்ட சொற்களில் அவர் பிரெஞ்சு நாட்டு விவசாயத் தொழிலாளர்களையே சித்திரிக்கிறார். அவருக்குரிய குழப்படியான முறையில் அவரே இதை ஒத்துக் கொள்கிறார்.

¹³⁰ முன் வந்தது, பக்கம் 70,71. 3ஆம் ஜெர்மன் பதிப்பில் குறிப்பு: அதன் பிறகு நிறுவப்பட்ட உலகச் சந்தையிலான போட்டாப் போட்டியின் விளைவாக, நாம் இன்று மேலும் எவ்வளவோ முன்னேறியிருக்கிறோம். பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு ஸ்டேப் பில்டன் தமது வாக்காளர்களிடம் சொல்கிறார், “சீனா பெரிய ஆலைத் தொழில் நாடாகி விடுமானால், ஐரோப்பாவின் ஆலைத் தொழிலாள மக்கள் அவர்களது போட்டியாளர்களின் நிலைக்குத் தாழ்வுறாமல் போட்டியை எப்படிச் சமாளிக்க முடியும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.” (டைம்ஸ், 1873 செப்டம்பர் 3, பக்கம் 8.) ஆங்கிலேய மூலதனம் அடைவதற்கு ஆசைப்படும் இலக்கு இப்போதெல்லாம் கண்டத்துக் கூலி மட்டமன்று, சீனத்துக் கூலி மட்டமே.

¹³¹ பெஞ்சமின் தாம்ப்சன்: “அரசியல், பொருளாதார, தத்துவ ஞானக் கட்டுரைகள்,” 3 பாகங்கள், லண்டன், 1796-1802, முதல் பாகம், பக்கம் 294. ரம்ஃபோர்டு

தொடர்ந்து ஏற்பட்ட உணவுக் கலப்படம் தாம்ப்சனின் ஆலோசனையைத் தேவையற்றதாகக் கி விட்டது.¹³² 18ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவிலும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் பத்தாண்டுகளிலும், ஆங்கிலேய சாகுபடியாளர்களும் நிலவுடைமையாளர்களும் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்தபட்சத்துக்கும் குறைவானதைக் கூலியாகவும், மீதத்தை மறை வட்டார உதவியாகவும் அளித்து, கூலியின் அறுதிக்கு குறைந்தபட்சத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தனர். கூலி விகிதத்தை சட்ட முறையில் நிர்ணயிக்கையில் ஆங்கிலேய அதிகார மரமண்டைகள் வெளிப்படுத்திய கோமாளித்தனத்துக்கு எடுத்துக்காட்டு: "நார்ஃபோல்க் நிலச்சுவான்கள் வயிறு முட்ட சாப்பிட்டு விட்டு கூலி விகிதத்தை நிர்ணயித்ததாக திரு பர்க் கூறுகிறார்; பெர்க்ஸ் நிலச் சுவான்கள் 1795இல் ஸ்பீன்ஹாம்லாந்தில் கூலி விகிதத்தை நிர்ணயித்த போது, தொழிலாளர்களெல்லாம் இப்படிச் சாப்பிடலாகாது என்றே நினைத்திருக்க வேண்டும்.... அங்கே அவர்கள் இப்படித் தீர்மானிக்கிறார்கள்: 8 இராத்தல் 11 அவுன்ஸ் எடையுள்ள காலன் அல்லது அரை பெக் ரொட்டியின் விலை ஒரு ஷில்லிங்காக இருக்கும் போது 'வருமானம் (வார வருமானம்) ஆனொன்றுக்கு 3 ஷில்லிங்காக இருக்க வேண்டும்,' ரொட்டியின் விலை 1 ஷில்லிங் 5 பென்னியாகும் வரைக்கும் முறையாக அதிகரிக்க வேண்டும்; விலை மேலும் அதிகரிக்கும் போது 2 ஷில்லிங்கைத் தொடும் வரைக்கும் முறையாகக் குறைய வேண்டும். அவரது உணவு அப்போது $\frac{1}{5}$ பங்கு குறைவாக

கூறுகிற இந்தப் பிச்சைக்காரக் கூழை வழியோர் வேலையில்லங்களில் தரலாம் என்று கங்கானிகளுக்கு வழங்குபதில் பரிந்துரை செய்கிறார் சர் பி. மோ. ஈடன். அவர் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்களைக் கடிந்து எச்சரிக்கிறார்: "ஏழைகள் பலர், குறிப்பாக ஸ்காட்லாந்தில், ஓட் நொய்யோடும், பார்லி நொய்யோடும் உப்பும நீரும் மட்டும் கலந்து சாப்பிட்டு மாதக்கணக்கில் செளகரியமாகவே வாழ்கிறார்கள்." (சர் பி.மோ. ஈடன், "வழியோரின் நிலை, அல்லது இங்கிலாந்தில் உழைக்கும் வர்க்கங்களின் வரலாறு..." பாகம் 1., பத்தகம் 1., அத்தியாயம் 2, பக்கம் 503.) 19ஆம் நூற்றாண்டிலும் இதே மாதிரிக் குறிப்புகளைக் காணலாம்: "இந்தச் சத்துள்ள மாவுக் கலவைகளை ஏற்க மறுக்கிறார்கள் (ஆங்கிலேய விவசாயத் தொழிலாளர்கள்).... ஸ்காட்லாந்தில் கல்வியறிவு மேம்பட்டிருக்கிறது; இந்தக் காழ்ப்புணர்ச்சியை அங்கே காண்பது அரிது." (சார்லஸ் ஹெ. பாரி, எம்.டி., "இப்போதைய தானியச் சட்டங்களின் அவசியம் என்னும் பிரச்சினை பற்றிய பரிசீலனை." லண்டன், 1816, பக்கம் 69.) ஆயினும், இதே பாரி, ஈடனின் காலத்தில் (1797) இருந்ததைக் காட்டிலும் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளி இப்போது (1815) படுமோசமான நிலைமையில் இருப்பதாகக் குறைபாட்டுக் கொள்கிறார்.

¹³² மருந்துகளிலேயே கலப்படம் செய்வது இங்கிலாந்தில் விதிவிலக்கன்று. சர்வ சாதாரணமானதே என்பதை வாழ்வுச் சாதனங்களில் கலப்படம் என்பது பற்றிய கடைசிப் பாராளுமன்ற ஆணையத்தின் அறிக்கைகளில் பார்க்கலாம். உதாரணமாக, லண்டனில் மிகப் பல மருந்துக் கடைகளில் வாங்கப்பட்ட 34 அபிணி மாதிரிகளைப் பரிசோதனை செய்த போது, 31 மாதிரிகள் கசகசா விதை, கோதுமை மாவு, கோந்து, களிமண், மணல் போன்ற பலவும் சேர்ந்த கலப்படமாய் இருப்பது தெரிய வந்தது. மோர்ஃபியா பலவற்றில் ஓரணுவும் இல்லை.

இருக்க வேண்டும்.”¹³³ 1814இல் பிரபுகள் சபை விசாரணைக் குழுவின் முன்னர், பெருஞ்சாகுபடியாளரும் நீதிபதியும் வழியோர் நலச் சட்டப் புரவலரும் கூலி ஒழுங்குமுறையாளருமான ஏ. பென்னெட் என்பவரிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்வி: “தொழிலாளர்களுக்கு அவர்களது அன்றாட உழைப்பின் மதிப்பில் ஒரு விகிதப் பங்கு வழியோர் நல வரியிலிருந்து கிடைக்கிறதா?” பதில்: “ஆம்; ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் கிடைக்கும் வார வருமானம் தலைக்கு ஒரு காலன் (8 இராத்தல் 11 அவுன்ஸ்) ரொட்டித் துண்டும் 3 பென்னியும் சேர்ந்ததாகும்!...வாரத்துக்கு ஒரு காலன் ரொட்டி குடும்பத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு வாரத்துக்குப் போதுமானதென்று நினைக்கிறோம்; 3 பென்னி துணிமணிக்கு ஆகும்; மறை வட்டார நிர்வாகம் துணியாகவே கொடுக்க நினைத்தால், இந்த 3 பென்னியும் தரப்படுவதில்லை. இந்த நடைமுறையை வில்ல்ட்ஷயரின் மேற்குப் பகுதி முழுவதிலும் காணலாம்; நாடு முழுவதிலும் காணலாம் என்றும் நினைக்கிறேன்.”¹³⁴ அந்தக் காலத்திய முதலாளித்துவ நூலாசிரியர் ஒருவர் ஆதங்கப்பட்டுச் சொல்கிறார்: “பல்லாண்டு காலமாய், அவர்கள் (சாகுபடியாளர்கள்) அவர்களது நாட்டோரின் மதிப்புக்குரிய ஒரு பகுதியினை வேலையில்லத்தை நாடிச் செல்லுமாறு நிர்ப்பந்தித்ததன் மூலம் இழிவுறச் செய்துள்ளனர்...சாகுபடியாளர் அவரது ஆதாயங்களை அதிகமாக்கிக் கொண்டு அதே சமயத்தில் அவரைச் சார்ந்த உழைப்பாளர்களுக்குக் கூடுதலாய் ஏதும் இல்லாத படி தடுத்து விட்டார்.”¹³⁵ தொழிலாளியின் அவசிய நுகர்வு நிதியத்திலிருந்து நேரடியாக அடிக்கப்படும் கொள்ளை இக்காலத்தில் உபரி-மதிப்பை உருவாக்குவதற்கும், எனவே மூலதனத்தின் திரட்டல் நிதியத்தை உருவாக்குவதற்கும் ஆற்றுகிற பங்கை வீட்டுத் தொழில் எனப் படுவது ஏற்கெனவே தெளிவாக்கி விட்டது. (அத்தியாயம் XV., பிரிவு 8, இ.) இது பற்றி மேற்கொண்டு விவரங்கள் பின்னர் தரப்படும்.

எல்லாத் தொழிற் கிளைகளிலும், மாறா-மூலதனத்தில் உழைப்புச் சாதனங்களாலான பகுதி (தொழில் முயற்சியின் பருமனால் நிர்ணயிக்கப்படுவதான) குறிப்பிட்ட தொகையிலான

¹³³ ஜி.பி. நியூன்ஹாம் (பாரிஸ்டர்): “தானியச் சட்டங்கள் பற்றி பஃராளுமன்றத்தின் ஈரவைக் குழுவின் முன்னர் அளிக்கப்பட்ட சாட்சியம் பற்றிய திறனாய்வு.” லண்டன், 1815, பக்கம் 20, குறிப்பு.

¹³⁴ முன் வந்தது, பக்கம் 19, 20.

¹³⁵ சா. ஹெ. பாரி, முன் வந்தது, பக்கம் 77, 69. நிலவுடைமையாளர்கள் இங்கிலாந்தின் பெயரில் நடத்திய ஜக்கோபின்-எதிர்ப்புப் போரைத் தொடர்ந்து தமக்கு “இழப்பீடு” செய்து கொண்டதோடு, தம்மைப் பெருஞ்செல்வந்தர்களாகவும் வளர்த்துக் கொண்டார்கள். அவர்களது நிலவாரம் இரு மடங்காகவும் மும்மடங்காகவும் நான்கு மடங்காகவும் பெருகிற்று. “ஒரு நேர்வில், பதினெட்டு ஆண்டுகளில் ஆறு மடங்காய்ப் பெருகிற்று.” (முன் வந்தது, பக்கம் 100, 101.)

தொழிலாளர்களுக்குப் போதுமானதாய் இருக்க வேண்டும் என்றாலும் தொழிலாளர்கள் அதிகரிக்கும் அதே விகிதத்தில்தான் எப்போதும் அதிகரிக்க வேண்டும் என்பதில்லை. ஒரு தொழிற்சாலையில் 100 தொழிலாளர்கள் நாளொன்றுக்கு 8 மணி நேரம் வேலை செய்தால் 800 வேலை-மணிகள் கிடைக்கும். முதலாளி இதனை சரிபாதி உயர்த்த விரும்பினால், கூடுதலாக 50 தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்துவது ஒரு வழி. ஆனால் இதைச் செய்தால் அவர் கூலிக்காக மட்டுமன்றி, உழைப்புச் சாதனங்களுக்காகவும் கூடுதல் மூலதனம் முன்னீடு செய்ய வேண்டும். 100 தொழிலாளர்களையும் 8 மணி நேரத்துக்குப் பதிலாக 12 மணி நேரம் வேலை வாங்குவது இன்னொரு வழி. இதைச் செய்திட ஏற்கெனவே ஆலையில் இருக்கும் உழைப்புச் சாதனங்களே போதும். இப்போது இவை முன்னிலும் துரிதமாக நுகரப்படும், அவ்வளவுதான். இவ்வாறு, உழைப்புச் சக்தியை அதிகத் தாக்கத்துக்குள்ளாக்கி கூடுதலாய் வருத்துவதால் பெறப்படும் கூடுதல் உழைப்பு, மூலதனத்தின் மாறாப் பகுதியை அதிகமாக்காமலே உபரி-உற்பத்திப் பண்டத்தையும் உபரி-மதிப்பையும் (அதாவது மூலதனத் திரட்டலின் ஆதாரத்தை) அதிகமாக்க முடியும்.

கரங்கங்கள் முதலான எடுபொருள் தொழில்களில் [extractive industries] கச்சாப் பொருட்களானவை முன்னீடு செய்யப்படும் மூலதனத்தின் பகுதியாவதில்லை. இவற்றில் உழைப்பின் இலக்குப் பொருள் இயற்கையால் இலவசமாய் வழங்கப்படும் உலோகங்கள், தாதுப் பொருட்கள், நிலக்கரி, பாறை போன்றவையே தவிர முந்தைய உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளன்று. இத்தொழில்களில், மாறா-மூலதனம் அநேகமாய் முழு அளவுக்கு உழைப்புச் சாதனங்களாலேயே ஆனதாகும்; இச்சாதனங்களால் முன்னிலும் அதிக அளவு உழைப்பை (உதாரணம்: தொழிலாளர்களின் பகல் நேர வேலைக் குழுவும் இரவு நேர வேலைக் குழுவும்) உட்கிரகிக்க முடியும். மற்றவையெல்லாம் மாறாதிருக்க, உற்பத்திப் பண்டத்தின் திரளும் மதிப்பும் செலவிடப்படும் உழைப்புக்கு நேர் விகிதத்தில் உயரும். மூலதனத்தினது பொருட் கூறுகளின் படைப்பாளிகளாக இப்போது மாறியுள்ள உற்பத்தியின் மூலகர்த்தாக்கள்—மனிதனும் இயற்கையும்—உற்பத்தியின் முதல் நாளன்று போலவே இன்றும் ஒன்றுசேர்ந்து வேலை செய்கின்றனர். மாறா-மூலதனம் முன்னதாக அதிகரிக்காமலே மூலதனத் திரட்டலின் களம் விரிவடைகிறது; இதற்கு உழைப்புச் சக்தியின் நெகிழ்ச்சியே காரணம்.

விவசாயத்தில் விதையும் உரமும் கூடுதலாக முன்னீடு செய்யாமல் சாகுபடிப் பரப்பை அதிகமாக்க முடியாது. ஆனால், இப்படி முன்னீடு செய்ததுமே, நிலத்தில் செய்யும் உழவு வேலையே விளைபொருளின் அளவில் வியக்கத்தக்க மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அதே தொகையிலான தொழிலாளர்கள் முன்னிலும் அதிக

அளவில் ஆற்றுகிற உழைப்பு, உழைப்புச் சாதனங்களில் புதிய முன்னீடு ஏதும் செய்யாமலே, இவ்விதம் நிலத்தின் வளமையை உயர்த்துகிறது. எந்தப் புதிய மூலதனத்தின் உதவியும் இல்லாமலே, இங்கும் நேரடியாக மனிதன் இயற்கையின் மீது புரியும் செயல் நேரே கூடுதல் மூலதனத் திரட்டலுக்கு ஆதாரமாகிறது.

இறுதியாக, செய்பொருளுற்பத்தித் தொழில் எனப்படுவதில், உழைப்பின் கூடுதல் செலவீடு நேரிடும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் கச்சாப் பொருட்களில் அதற்கிணையான கூடுதல் செலவீடு தேவைப் படுகிறது. ஆனால் உழைப்புச் சாதனங்களிலும் இப்படிக்கூடுதல் செலவீடு அவசியம் வேண்டுமென்பதில்லை. எடுபொருள் தொழிலும் பயிர்த்தொழிலும் செய்பொருளுற்பத்தித் தொழிலுக்கு அதற்கு வேண்டிய கச்சாப் பொருட்களையும், அதன் உழைப்புச் சாதனங்களுக்கான கச்சாப் பொருட்களையும் வழங்குவதால், மூலதனத்தின் கூடுதல் முன்னீடு இல்லாமலே இவை படைக்கும் கூடுதல் உற்பத்திப் பொருள் செய்பொருளுற்பத்தித் தொழிலுக்கும் சாதகமாய்ப் பயன்படுகிறது.

ஆக, பொது விளைவு என்னவெனில்: மூலதனமானது செல்வத்தின் இரு பெரும் படைப்பாளிகளான உழைப்புச் சக்தியையும் நிலத்தையும் தன்னோடு இணைத்துக் கொள்வதன் மூலம், விரிவகற்சித் திறன் பெறுகிறது; இந்தத் திறனின் துணை கொண்டு அது தனது திரட்டலின் கூறுகளைப் பெருக்கிச் செல்ல முடிகிறது; அதன் பருமனாலோ அல்லது ஏற்கெனவே உற்பத்தியாகி அதன் இருப்பகமாய் விளங்கும் உற்பத்திச் சாதனங்களின் மதிப்பு, திரள் ஆகிய வற்றாலோ நிர்ணயிக்கப்படுவதாகத் தெரிகிற வரம்புகளையும் கடந்து அது இந்தக் கூறுகளைப் பெருக்கிச் செல்ல முடிகிறது.

மூலதனத் திரட்டலில் இன்னொரு முக்கியக் காரணி சமுதாய உழைப்பினது உற்பத்தித் திறனின் படித்தரமாகும்.

உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் உயரும் போது உற்பத்திப் பண்டத்தின் திரள் அதிகமாகிறது; இந்த உற்பத்திப் பண்டத்தில், குறிப்பிட்ட மதிப்பும், எனவே குறிப்பிட்ட பருமனுள்ள உபரி-மதிப்பும் உருக்கொண்டுள்ளன. உபரி-மதிப்பு வீதம் மாறாதிருக்கும் போது, ஏன், குறையும் போதும் கூட (உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் உயர்வதைக் காட்டிலும் மெதுவாகக் குறைந்து வரும் வரை) உபரி-உற்பத்திப் பண்டத்தின் திரள் அதிகரிக்கிறது. எனவே, இந்த உபரி-உற்பத்திப் பண்டத்தை வருவாயாகவும் கூடுதல் மூலதனமாகவும் பகிர்ந்திடும் விகிதம் மாறாதிருக்குமாயின், திரட்டல்-நிதியத்தில் குறைவேதும் இல்லாமலே முதலாளியின் நுகர்வு கூடுதலாகலாம். திரட்டல்-நிதியத்தின் ஒப்பீட்டுப் பருமன் நுகர்வு-நிதியத்தின் செலவில் அதிகரிக்கும் போதே கூட, சரக்குகளின் விலைக் குறைவால் முதலாளிக்கு அனுபோகச் சாதனங்கள் முன்போல் அதே அளவில், ஏன், முன்னிலும் அதிகமான அளவிலும் கூட கிடைக்கலாம்.

ஆனால், ஏற்கெனவே நாம் பார்த்தது போல், உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் அதிகமாவதுடன் கூடவே, தொழிலாளியின் ஊதியத்துக்காகும் செலவு குறைகிறது; அதனால் உண்மைக் கூலி உயரும்போதே கூட உபரி-மதிப்பு வீதம் உயர்ந்து செல்கிறது. உண்மைக் கூலி ஒருபோதும் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் உயரும் விகிதாசாரத்தில் உயர்வதில்லை. ஆகவே, முன்போல் அதே மதிப்புடைய மாறும்-மூலதனம் முன்னிலும் அதிகமான உழைப்புச் சக்தியையும், எனவே முன்னிலும் அதிகமான உழைப்பையும் இயங்கச் செய்கிறது. முன்போல் அதே மதிப்புடைய மாறா-மூலதனம் முன்னிலும் அதிகமான உற்பத்திச் சாதனங்களாக, அதாவது முன்னிலும் அதிகமான உழைப்புச் சாதனங்கள், மூலப் பொருட்கள், துணைப் பொருட்கள் ஆகியவையாக உருவெடுக்கிறது. ஆதலால், அது பயன்-மதிப்பையும் மதிப்பையும் உற்பத்தி செய்வதற்கு முன்னிலும் அதிகமான அடிக் கூறுகளையும், இவற்றோடு முன்னிலும் அதிகமான உழைப்புறிஞ்சிகளையும் கிடைக்கச் செய்கிறது. எனவே, கூடுதல் மூலதனத்தின் மதிப்பு மாறாதிருக்கும் போது, அல்லது குறையும் போதே கூட வளர்வேகத் திரட்டல் நடைபெறுகிறது. மறுவுற்பத்தியின் அளவுவீதம் பொருள்வகையில் விரிவடைவதோடு கூட, உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தியும் கூடுதல் மூலதனத்தின் மதிப்பைக் காட்டிலும் துரிதமாய் அதிகரிக்கிறது.

உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனது வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து, உற்பத்தி நிகழ்முறையில் ஏற்கெனவே ஈடுபட்டிருக்கும் ஆரம்ப மூலதனமும் தாக்கத்துக்குள்ளாகிறது. செயல்படுகிற மாறா-மூலதனத்தின் ஒரு பகுதி இயந்திர சாதனம் போன்ற உழைப்புச் சாதனங்களால் ஆனது; நீண்ட காலம் ஆகும் வரை இந்த உழைப்புச் சாதனங்கள் நுகரப்பட்டு தீர்ந்து போவதில்லை; நீண்ட காலம் ஆகும் வரை மறுவுற்பத்தி செய்யப்படுவதில்லை; அதே வகைப்பட்ட புதிய உழைப்புச் சாதனங்களால் மாற்றீடு செய்யப்படுவது மில்லை. ஆனால், ஒவ்வோராண்டும் இந்த உழைப்புச் சாதனங்களில் ஒரு பகுதி அழிந்தொழிகிறது, அல்லது அதன் திறனுடைப் பயன்பாட்டின் எல்லையை அடைகிறது. இவ்வாறு, அந்த ஆண்டில் இப்பகுதியின் காலவட்ட முறையிலான மறுவுற்பத்தி நடைபெற வேண்டும், பழைய சாதனங்கள் அதே வகையைச் சேர்ந்த புதிய சாதனங்களால் மாற்றீடு செய்யப்பட வேண்டும். இந்த உழைப்புச் சாதனங்களின் பயன்பாட்டுக் காலத்தில் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் உயர்ந்திருக்குமானால் (விஞ்ஞானமும் தொழில் நுட்ப வியலும் தொடர்ந்து முன்னேறுவதால் இத்திறனும் தொடர்ந்து வளரவே செய்கிறது), பழையவற்றுக்கு பதிலாய் அதிக செய் திறனுள்ள, (செய்திறன் உயர்ந்து விட்டதால்) மலிவாகி விட்ட புதிய இயந்திரங்கள், கருவிகள், பொறியமைவுகள் முதலானவை புகுத்தப்படுகின்றன. பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் உழைப்புச்

சாதனங்களில் இடையறாது செய்யப்படும் நுணுக்க மேம்பாடுகளுடன் கூட பழைய மூலதனமானது இவ்விதம் முன்னிலும் அதிக உற்பத்தித் திறனுள்ள வடிவில் மறுவுற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. மாறா-மூல்தனத்தின் மற்றொரு பகுதி—கச்சாப் பொருளும் துணைப் பொருட்களும்—ஓராண்டுக்கும் குறைவான காலத்தில் இடையறாது மறுவுற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. பயிர்த் தொழிலிலிருந்து கிடைக்கிற கச்சாப் பொருட்களும் துணைப் பொருட்களும் பெரும்பாலும் ஆண்டுதோறும் மறுவுற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. எனவே, மேம்பட்ட வழிமுறைகள் புகுத்தப்படும் போதெல்லாம் புதிய மூலதனத்தின் மீதும், ஏற்கெனவே செயல்பட்டு வரும் மூலதனத்தின் மீதும் அநேகமாய் ஏககாலத்தில் தாக்கம் உண்டாக்குகின்றன. இரசாயனத்திலான ஒவ்வொரு முன்னேற்றமும் பயனுள்ள மூலப்பொருட்களின் எண்ணிக்கையையும், ஏற்கெனவே தெரிந்த மூலப்பொருட்களின் பயனுள்ள பிரயோகங்களையும் பெருகச் செய்கிறது; இவ்விதம் மூலதன வளர்ச்சியோடு கூடவே அதன் முதலீட்டுத் துறையையும் விரிவாக்குகிறது. இது மட்டுமன்று. உற்பத்தி மற்றும் நுகர்வு நிகழ்முறைகளின் கழிவுகளை மறுவுற்பத்தி நிகழ்முறையின் சுற்றோட்டத்தினுள் திரும்பவும் எப்படிச் செலுத்துவது என்பதையும் அது கற்றுக் கொடுக்கிறது; இவ்விதம் மூலதன முன்னீடு இல்லாமலே புதிய மூலப்பொருளை மூலதனத்துக்குப் படைத்தளிக்கிறது. உழைப்புச் சக்தியின் இறுக்கத்தை அதிகமாகியே இயற்கைச் செல்வத்தின் பயன்பாட்டை எப்படி முன்னிலும் அதிகமாக்குகிறோமோ, அதே போல, விஞ்ஞானமும் தொழில் நுட்பவியலும் உள்ளபடியே இயங்கிச் செயல்படும் மூலதனத்தின் பருமனைச் சார்ந்திராத ஒரு விரிவகற்சித் திறனை மூலதனத்துக்குக் கொடுக்கின்றன. அவை அதே போது, ஆரம்ப மூலதனத்தில் புதுப் பிக்கப் பட வேண்டிய கட்டத்தை அடைந்து விட்ட பகுதி மீதும் தாக்கம் உண்டாக்குகின்றன. புதுப்பிக்கப்பட்டு புது உருவம் பெறுகிற இப்பகுதி தன் பழைய உருவம் பயன்பாட்டிலிருந்த போது அடையப்பட்ட சமூக முன்னேற்றத்தை இலவசமாக சவிகரித்துக் கொள்கிறது. உற்பத்தித் திறனில் ஏற்படும் இந்த வளர்ச்சியுடன் கூடவே ஏற்கெனவே செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மூலதனத்தில் பகுதியளவு மதிப்பிற்க்கம் ஏற்படுவது மெய்தான். இந்த மதிப்பிற்க்கத்தால் போட்டியில் கடுமையான பாதிப்பு ஏற்படுமானால், அந்த பாதிப்பின் சமை தொழிலாளி மீதே விழுகிறது; தொழிலாளியை முன்னிலும் கூடுதலாய்ச் சுரண்டியே முதலாளி இழப்பு ஏற்படாமல் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்கிறார்.

உழைப்பானது தான் நுகர்கிற உற்பத்திச் சாதனத்தின் மதிப்பைத் தனது உற்பத்திப் பொருளிடம் சேர்ப்பிக்கிறது. மறு புறம், குறிப்பிட்ட அளவு உழைப்பால் இயக்கப்படும் உற்பத்திச் சாதனங்களின் மதிப்பும் திரளும், உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனின் உயர்வுடன்

சேர்ந்து அதிகமாகின்றன. ஒரே அளவிலான உழைப்பு அதன் உற்பத்திப் பொருட்களுக்கு ஒரே அளவிலான புதிய மதிப்பையே கிடைக்கச் செய்கிறது என்றாலும், உழைப்பால் உற்பத்திப் பொருட்களிடம் சேர்ப்பிக்கப்படும் பழைய மூலதன-மதிப்பு, உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் ஒங்க ஒங்க, மேன்மேலும் அதிகமாகிறது.

உதாரணமாக, ஆங்கிலேய நூற்பாளர் ஒருவரும் சீன நூற்பாளர் ஒருவரும் ஒரே மாதிரியான மும்முரத்துடன் தினமும் ஒரே நேரத்துக்கு ஒரு வார காலம் வேலை செய்வார்களானால், இருவரும் சம மதிப்புகளையே படைப்பார்கள். ஆனால், இருவரும் இவ்விதம் சமமே என்றாலும், பலம் பொருந்திய தானியங்கியைக் கொண்டு வேலை செய்யும் ஆங்கிலேயரின் வசர உற்பத்திப் பண்டத்தின் மதிப்புக்கும், வெறும் இராட்டையைக் கொண்டு வேலை செய்யும் சீனரின் வார உற்பத்திப் பண்டத்தின் மதிப்புக்கும் இடையிலான வேறுபாடு மிகப் பெரிது. சீனர் ஒரு இராத்தல் பஞ்சை நூற்கும் நேரத்தில் ஆங்கிலேயர் பல நூறு இராத்தல் பஞ்சை நூற்று விடுகிறார். பல நூறு மடங்கு பெரியதான பழைய மதிப்புகளின் தொகை ஆங்கிலேயரது உற்பத்திப் பண்டத்தின் மதிப்பை ஊதிப் பெருத்திடச் செய்கிறது; உற்பத்திப் பண்டத்தில் இம்மதிப்புகள் பயனுள்ள புதிய வடிவில் தோன்றி, திரும்பவும் மூலதனமாகச் செயல்படக் கூடியவை ஆகின்றன. பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ் தொரி விப்பது போல, "1782இல் அதற்கு முந்தைய மூன்று ஆண்டுகளிலும் இங்கிலாந்தில் உற்பத்தியான கம்பளி ரோமம் முழுவதும் தொழிலாளர் இல்லாமையால் பயனற்றுக் கிடந்தது; புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இயந்திர சாதனம் உதவிக்கு வந்து, அதனை நூற்றிரா விட்டால் பயனற்றே கிடந்திருக்கும்."¹³⁶ இயந்திர சாதனமாக உருக்கொண்ட உழைப்பு நேரடியாக ஒரு தொழிலாளியைக் கூட தோற்றுவிக்கவில்லைதான். ஆனால், முன்னிலும் குறைவான தொழிலாளர்கள் உயிருள்ள உழைப்பை முன்னிலும் குறைவாகச் சேர்த்து, உற்பத்தித் திறனுள்ள முறையில் கம்பளி ரோமத்தை நுகர்ந்து, அந்த ரோமத்துக்குப் புதிய மதிப்பு ஊட்டுவதோடல்லாமல், கம்பளி நூலின் உருவிலும், பிறவற்றின் உருவிலும் ரோமத்தின் பழைய மதிப்பைக் காப்பாற்றுவதற்கும் இந்த இயந்திர சாதனம்தான் வழி செய்தது. அது கம்பளி ரோமத்தின் மறுவற்பத்தியை அதிகமாக்கியது, மேலும் மேலும் அதிகமாக்குவதற்குத் தூண்டுதலாகவும் அமைந்தது. புதிய மதிப்பைப் படைக்கும் போதே பழைய மதிப்பை உற்பத்திப் பொருளிடம் சேர்ப்பிப்பது உயிருள்ள உழைப்பின் இயற்கைக் குணம். ஆகவே உழைப்பானது, அதன்

¹³⁶ பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ், "இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை," பக்கம் 20.

உற்பத்திச் சாதனங்களின் பயன்திறனிலும் விரிவிலும் மதிப்பிலும் ஏற்படும் அதிகரிப்பைத் தொடர்ந்து, எனவே அதன் உற்பத்தித் திறனது வளர்ச்சியுடன் சேர்ந்து நடைபெறும் மூலதனத் திரட்டலைத் தொடர்ந்து, புத்தம் புது வடிவில் மேன்மேலும் அதிகமாகிச் செல்லும் மூலதன-மதிப்பைப் பாதுகாத்து நிரந்தரமாக்குகிறது.¹³⁷

137 உழைப்பு நிகழ்முறையையும் மதிப்பைப் படைக்கும் நிகழ்முறையையும் சரிவரப் பகுத்தாய்ந்திடாத காரணத்தால், தொல்சீர் அரசியல் பொருளாதாரம் மறுவுற்பத்தியின் இந்த முக்கிய அமிசத்தைத் தக்கவாறு புரிந்து கொள்வதில்லை; இதை ரிக்கார்டோவிடம் காணலாம்; உதாரணமாக அவர் சொல்கிறார்: உற்பத்தித் திறனில் எத்தகைய மாற்றம் ஏற்பட்ட போதிலும், "ஒரு மிலியன் ஆட்கள் ஆலைத் தொழில்களில் எப்போதும் ஒரே அளவு மதிப்பையே உற்பத்தி செய்வார்கள்." அவர்களது உழைப்பின் அளவும், மும்முரமும் குறிப்பிடத்தாயிருக்கையில் இதில் பிழையில்லை. இருப்பினும், உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனில் வேறுபட்ட ஒரு மிலியன் ஆட்கள் உற்பத்திப் பண்டங்களாக மாற்றிடும் உற்பத்திச் சாதனத் திரள்கள் வேறுபடலாம்; இவ்வாறு அவர்கள் தமது உற்பத்திப் பண்டங்களிடம் சேர்ப்பித்துப் பாதுகாத்திடும் மதிப்புத் திரள்கள் வேறுபடலாம்; செய்தளிக்கப்படும் உற்பத்திப் பண்டங்களின் மதிப்புகள் இதனால் ஊசிசமாக வேறுபடலாம். (ரிக்கார்டோ தாம் வந்தடையும் சில முடிவுகளில் இதைப் பார்க்கத் தவறுகிறார்.) மேற்கண்ட இதே உதாரணத்தைக் கொண்டு, ரிக்கார்டோ பயன்-மதிப்புக்கும் (இதை அவர் இங்கே செல்வம் அல்லது பொருட் செல்வங்கள் என்று அழைக்கிறார்) பரிவர்த்தனை-மதிப்புக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை மூ. ப. லேக்குத் தெளிவுபடுத்தச் செய்த முயற்சிகள் வீணாயின என்பதை இடைக் குறிப்பாய் இங்கே கூறலாம். லே பதிவளிக்கிறார்: "இன்னும் சிறந்த உற்பத்தி வழிகளைக் கையாள்வதன் மூலம், ஒரு மிலியன் ஆட்கள் கூடுதல் மதிப்பு ஏதும் உற்பத்தி செய்யாமலே இரு மடங்கு அல்லது மும்மடங்கு செல்வம் உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்று கூறி ரிக்கார்டோ சுட்டுகிற இடர்ப்பாட்டைப் பொறுத்த வரை, உற்பத்தி என்பது ஒரு பரிவர்த்தனையே ஆகும் என்று கருத்தில் கொள்வோமானால்—இப்படித்தான் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்—சிக்கல் மறைந்து போகிறது. இந்தப் பரிவர்த்தனையில் அவனது உழைப்பு, அவனது நிலம், அவனது மூலதனம் ஆகியவற்றின் உற்பத்திச் சேவைகளைச் செலுத்துகிறான். உலகில் இருக்கிற பண்டங்கள் எல்லாம் இந்த உற்பத்திச் சேவைகளைக் கொண்டு கிடைத்தவைதாம். ஆகவே...உற்பத்தி என்றழைக்கப்படும் பரிவர்த்தனையில் மூலமாய் நமது உற்பத்திச் சேவைகள் கொண்டுவந்து சேர்க்கும் பயனுள்ள பண்டங்களின் அளவு அதிகரிக்கையில், நாம் மேலும் செல்வம் படைத்தவர்களாகிறோம்; இந்த உற்பத்திச் சேவைகளின் மதிப்பு மேலும் அதிகமாகிறது." (மூ. ப. லே, "Lectures on M. Malthus," பாரிஸ், 1820, பக்கம் 168, 169.) லே போக்க விரும்பும் "இடர்ப்பாடு"—இந்த இடர்ப்பாடு அவருக்குத்தானே தவிர ரிக்கார்டோவுக்கன்று—இதுதான்: பயன்-மதிப்புகளின் அளவு உழைப்பின் கூடுதலான உற்பத்தித் திறனின் விளைவாக அதிகரிக்கும் போது, பயன்-மதிப்புகளின் பரிவர்த்தனை-மதிப்பு அதிகரிக்காதது ஏன்? பதில்: வேண்டுமானால் பயன்-மதிப்பைப் பரிவர்த்தனை-மதிப்பென்று அழைத்து இடர்ப்பாட்டை நீக்கி விடலாம். பரிவர்த்தனை-மதிப்பு என்பது பரிவர்த்தனையுடன் ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் தொடர்பு கொண்ட ஒன்று. எனவே உழைப்பையும், உற்பத்திச் சாதனங்களையும் உற்பத்திப் பொருளுக்குப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்வதே உற்பத்தி எனக் கொண்டால், உற்பத்தியின் மூலம் வரப்பெறும் பயன்-மதிப்பு அதிகமாகவந்ததேற்ப, பரிவர்த்தனை-மதிப்பும் அதிகமாகிறது என்பது வெளிப்படாது, வேறு விதமாகச் சொல்வதானால், ஒரு வேலை-நாள் எவ்வளவு அதிகமான பயன்-மதிப்புகளை, உதாரணமாகக் காலுறைகளைக் காலுறைத் தயாரிப்பாளருக்குக் கிடைக்கச் செய்கிறதோ, அந்த அளவுக்கு அவர் காலுறைகளில் செல்வந்தராகிறார். ஆனால் திருமென லேக்கு நினைவு வருகிறது: காலுறைகளின் உற்பத்தியளவு "கூடுதலாகும்" போது அவற்றின் "விலை" (இதற்கும் அவற்றின் பரிவர்த்தனை-

இது உழைப்பின் இயற்கையான ஆற்றலாகும். எப்படி சமுதாய உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்கள் மூலதனத்தின் உள்ளார்ந்த இயல்புகளாய்த் தோற்றமளிக்கின்றனவோ, எப்படி முதலாளிகள் இடையறாது உபரி-உழைப்பைத் தமதாக்குவது மூலதனத்தின் இடையறாத தற்பெருக்கமாகத் தோற்றமளிக்கிறதோ, அதே போல் உழைப்பின் இந்த இயற்கையான ஆற்றலும் அது உருக்கொண்ட மூலதனத்தின் உள்ளார்ந்த இயல்பாகத் தோற்றமளிக்கிறது.

மூலதனம் அதிகரிக்கும் போது, ஈடுபடுத்தப்படும் மூலதனத்துக்கும் நுகரப்படும் மூலதனத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாடும் அதிகரிக்கிறது. வேறு விதமாகச் சொல்வதானால், ஓயாமல் திரும்பத் திரும்ப நடைபெறும் உற்பத்தி நிகழ்முறைகளில் நீண்டகாலத்துக்கோ குறுகிய காலத்துக்கோ செயல்படுகிற அல்லது குறிப்பிட்ட பயனுள்ள விளைவுகளை அடைவதற்குப் பயன்படுகிற உழைப்புச் சாதனங்களான கட்டடங்கள், இயந்திர சாதனங்கள், வடிசுமாய்கள், இழுவைக் கால்நடைகள், சகலவகைப் பொறியமைவுகள் போன்றவை சிறுகச் சிறுகவே தேய்மானமடைகின்றன; தம் மதிப்பை சிறிது சிறிதாகவே இழக்கின்றன; அதனைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகவே உற்பத்திப் பொருளிடம் சேர்ப்பிக்கின்றன;

மதிப்புக்கும் தொடர்பேதும் இல்லையாம்!) வீழ்கிறது: "ஏனென்றால், போட்டி காரணமாய் அவர்கள் (உற்பத்தியாளர்கள்) தமது பண்டங்களை அவற்றின் அடக்க விலைக்கே விற்க வேண்டியதாகிறது." ஆனால் முதலாளி சரக்குகளை அடக்க விலைக்கே விற்பால், இலாபம் கிடைப்பது எப்படி? கவலையே படாதீர்கள்! கூடுதலான உற்பத்தித் திறனின் பயனாய், ஒவ்வொருவருக்கும் குறிப்பிட்ட சமதைக்குப் பிரதியாக முன்பு ஒரு ஜோடிக் காலுறைகள் கிடைத்ததற்குப் பதிலாக, இப்போது இரு ஜோடிக் காலுறைகள் கிடைக்குமென லே அறிவிக்கிறார். ரிக்கார்டோவின் எந்த முடிவை அவர் சரியல்லவென்று நிரூபிக்க முயன்றாரோ அதே முடிவையே வந்தடைகிறார். இந்தப் பிரமாதமான சிந்தனை முயற்சிக்குப் பிறகு, வெற்றிக் கூச்சலிட்டு அவர் மால்தலைப் பார்த்து முழங்குகிறார்: "இதுதான் ஐயா, வலுவான ஆதாரத்தோடு கூடிய கோட்பாடு. நான் சொல்கிறேன்: இஃதில்லாமல், அரசியல் பொருளாதாரத்தின் மிகப் பெரும் சிக்கல்களுக்கு, விளக்கமளிப்பது சாத்தியமன்று, குறிப்பாக செல்வமென்பது மதிப்பே ஆயினும் ஒரு நாட்டினது உற்பத்திப் பண்டங்களின் மதிப்பு சரியும் போது அந்நாடு மேலும் செல்வம் படைத்ததாக முடிவது ஏன் என்று விளக்கமளிப்பது சாத்தியமன்று." (முன் வந்தது, பக்கம் 170.) இதே போன்ற ஜால வித்தைகள் லேயின் "கடிதங்களிலும்" காணப்படுவது பற்றி ஆங்கிலேயப் பொருளாதார அறிஞர் ஒருவர் குறிப்பிடுகிறார்: "திருவாளர் லே தமது போதனை என்று சொல்லிக் கொள்கிறவையெல்லாம் பொதுவாக இந்தப் பகட்டுரைகளால் ஆனவையே. இந்தப் போதனையை 'ஜரோப்பாவில் எண்ணற்ற இடங்களில்' ஏற்கெனவே கற்றுத் தருவது போல் ஹெர்ட்ச்போர்ட்டிலும் மால்தல் கற்றுத் தர வேண்டுமென வற்புறுத்துகிறார். அவர் சொல்கிறார்: "இந்தக் கருத்துரைகள் எல்லாம் உங்களுக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றினால், அவை தெரிவிக்கிறவற்றைப் பாருங்கள், அப்போது அவை மிகவும் சாமானியமானவையாகவும், மிகவும் அறிவுக்குந்தவையாகவும் தோன்றும் என்று நிச்சயமாய் நம்புகிறேன்." சந்தேகமேயில்லை, இதே நிகழ்முறையின் விளைவாய், அவை சுயமான சிறப்பைத் தவிர மற்ற எல்லா சிறப்புகளையும் பெற்றவையாகவே தோன்றும்." ("வேண்டலின் இயல்பு...கோட்பாடுகளைப் பற்றிய ஆய்வு," பக்கம் 116, 110.)

இப்படி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போதே இந்த உழைப்புச் சாதனங்களின் மதிப்பும் அவற்றின் பொருள்வகைத் திரளும் அதிகரிக்கின்றன. இந்த உழைப்புச் சாதனங்கள் உற்பத்திப் பொருளுக்கு மதிப்பு சேர்க்காமலே உற்பத்திப் பொருளாக்கிகளாக மட்டும் செயல்படுவதற்கேற்ப, அதாவது முழுமையாக ஈடுபடுத்தப்பட்டு, ஆனால் சிறிதளவு மட்டும் நுகரப்படுவதற்கேற்ப, நாம் முன்னர் பார்த்தது போல, இயற்கைச் சக்திகள், நீர், நீராவி, காற்று, மின்சாரம் போன்றவை புரியும் அதே இலவசச் சேவையைப் புரிகின்றன. கடந்த கால உழைப்பை உயிருள்ள உழைப்பு ஆட்கொண்டு உயிரூட்டும் போது, கடந்த கால உழைப்பின் இலவசச் சேவை மூலதனத் திரட்டலின் முன்னேற்றத்துடன் சேர்ந்து மேலும் மேலும் வளர்ந்து பெருகிறது.

கடந்த கால உழைப்பு எப்போதுமே மூலதனமாக மாறுவேடம் தரிக்கிறது; அதாவது A, B, C முதலானோரது கடந்த கால உழைப்புக்குரிய கடன் உழைப்பாளியல்லாத X என்பவரின் நிகழ் காலக் கையிருப்பாக வடிவெடுக்கிறது. எனவேதான் முதலாளித்துவ அறிஞர்களும் அரசியல் பொருளாதார அறிஞர்களும் இறந்து போன உழைப்பின் சேவைகளைப் புகழ்கின்றனர்; இந்தக் கடந்த கால உழைப்புக்கு வட்டி, இலாபம் போன்ற வடிவங்களில் தனி வகை ஊதியம் கிடைக்க வேண்டுமென ஸ்காட்லாந்திய அறிஞர் மக்குல்லோஹ் கூறுகிறார்.¹³⁸ எனவே, கடந்த கால உழைப்பானது உற்பத்திச் சாதனங்களாய் உருவெடுத்து உயிருள்ள உழைப்பு நிகழ் முறைக்கு மேலும் மேலும் கூடுதலாய் அளித்திடும் சக்தியிக்க உதவிக்கு ஆதாரம், எவ்வடிவில் கடந்த கால உழைப்பு ஊதியமிலா உழைப்பாகத் தொழிலாளியிடமிருந்தே அந்நியமாக்கப்படுகிறதோ அவ்வடிவமே என்கிறார்கள்; அதாவது முதலாளித்துவ வடிவமே என்கிறார்கள். முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் அதிபதிகளும் அவர்களுக்காக வழக்காடும் சித்தாந்திகளும், உற்பத்திச் சாதனங்களை இன்று அவை தரித்திருக்கும் பகைமை வாய்ந்த சமூக வேடத்திலிருந்து பிரித்துப் பார்க்க இயலாதவர்கள்; உழைப்பாளரை அடிமை என்றல்லாது வேறு எத்தன்மையிலும் நினைத்துப் பார்க்க இயலாத அடிமையுடைமையாளரைப் போன்றவர்கள்.

உழைப்புச் சக்தி மீதான சுரண்டல்-கடுமை குறிப்பிட்ட தாயிருக்க, உற்பத்தி செய்யப்படும் உபரி-மதிப்பின் திரள் ஒரே நேரத்தில் சுரண்டப்படும் தொழிலாளர்களின் தொகையால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது; இந்தத் தொகை, வெவ்வேறு விகிதாசாரங்களில் தான் என்றாலும், மூலதனத்தின் பருமனுக்கு இசைவானது.

138 "துறவின் கூலி" என்ற கண்டுபிடிப்புக்கு சீனியர் உரிமைப் பதிவு செய்வதற்கு நெடுங்கால முன்னரே, "கடந்த கால உழைப்பின் கூலி" என்ற கண்டுபிடிப்புக்கு மக்குல்லோஹ் உரிமைப் பதிவு செய்து விட்டார்.

எனவே, அடுத்தடுத்த திரட்டல்களைக் கொண்டு மூலதனம் எவ்வளவுக்கு அதிகரிக்கிறதோ, நுகர்வு-நிதியமாகவும் திரட்டல்-நிதியமாகவும் பிரிக்கப்படும் மதிப்புத் தொகை அவ்வளவுக்கு அதிகரிக்கிறது. எனவே முதலாளி முன்னிலும் கூடுதலாய் சுகபோகம் அனுபவிக்கலாம்; அதே போதில் முன்னிலும் கூடுதலாய் "துறவும்" பூணலாம். இறுதியாக, முன்னீடு செய்யப்படும் மூலதனத் திரள் பெருகி பொருளுற்பத்தியின் அளவுவீதம் மேன்மேலும் விரிவடையும் போது, பொருளுற்பத்தியின் இயக்குவிசைகளது விரிவகற்சித் திறன் மேலும் மேலும் வளர்கிறது.

பிரிவு 5. — தொழிலாளர் நுகர்வு-நிதியம் எனப்படுவது

மூலதனம் நிலையான பருமன் அன்று, சமுதாயச் செல்வத்தின் ஒரு பகுதியாய் அமைந்து நெகிழ்ச்சியுடையதாகவும், புதிய உபரி-மதிப்பு வருவாயாகவும் கூடுதல் மூலதனமாகவும் பிரிவதற்கேற்ப ஓயாமல் அலைவுறுவதாகவும் இருப்பது என்பதை நமது பரிசீலனை காட்டியிருக்கிறது. மேலும், இயங்குகிற மூலதனத்தின் பருமன் குறிப்பிட்டதாய் இருந்தாலும் கூட, அதில் உருக்கொண்ட உழைப்புச் சக்தி, விஞ்ஞானம், நிலம் ஆகியவை (நிலம் என்பது மனிதனின் தலையீடு இல்லாமல் இயற்கையாகவே கிடைக்கும் உழைப்பின் எல்லா இலக்குப் பொருட்களையும் குறிப்பதாக பொருளாதார வழக்கின் படி புரிந்து கொள்ள வேண்டும்) மூலதனத்தின் நெகிழ்ச்சியுள்ள சக்திகளாக அமைகின்றன என்பதையும் மூலதனத்தின் பருமன் எப்படியிருப்பினும் அதைச் சாராமல் மூலதனம் செயல்படுவதற்கு அவை குறிப்பிட்ட வரம்புகளுக்குள் அனுமதிக்கின்றன என்பதையும் பார்த்தோம். சுற்றோட்ட நிகழ் முறையால் ஏற்படும் விளைவுகளை, குறிப்பிட்ட அதே மூலதனத் தொகுதியில் வெவ்வேறான செய்திறன்களை உண்டாக்கக் கூடிய இந்த விளைவுகளை நமது பரிசீலனையில் நாம் கவனிக்கவில்லை. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியால் விதிக்கப்படும் வரம்புகளை அனுமானித்துக் கொண்டு, அதாவது முற்றிலும் தன்னியல்பான முறையில் வளர்ந்து உருவான வடிவில் சமுதாயப் பொருளுற்பத்தி நிகழ்முறையை அனுமானித்துக் கொண்டு பரிசீலனை செய்ததால், இப்போது கிடைக்கும் உற்பத்திச் சாதனங்களையும் உழைப்புச் சக்தியையும் கொண்டு மேலும் அறிவுக்குகந்த இணைவு நேரடியாகவும் திட்டமிட்ட முறையிலும் சாத்தியமல்லவா என்பதையும் நாம் கவனிக்கவில்லை. தொல்சீர் பொருளாதார இயலானது சமுதாய மூலதனத்தை நிலையான செய்திறன் கொண்ட நிலையான பருமனாகவே எப்போதும் கொள்ள விரும்பியது. ஆனால், இந்தத் தப்பெண்ணத்தை முதன்முதல் நிலையானதொரு கோட்பாடாய் உயர்த்தியவர் ஈடிணையற்ற

அற்பவாதி ஜெரிமி பெந்தம்.¹³⁹ பகட்டுப் புலமைக்கும் நாத்தடிப் புக்கும் பேர்போன இவர் 19ஆம் நூற்றாண்டின் முதலாளித்துவ அறிவுடைமைக்கு குருபீடமாய்த் திகழ்ந்தவர். தத்துவ ஞானிகளிடையே பெந்தமுக்குரிய இடம் கவிஞர்களிடையே மார்ட்டின் டுப்பருக்குரிய அதே இடம்தான். இருவரும் இங்கிலாந்துக்கேயுரிய அலாதியான தயாரிப்புகள்.¹⁴⁰ இந்த பெந்தம் கோட்பாட்டின் படி, பொருளுற்பத்தி நிகழ்முறையின் சர்வ சாதாரணமான நிகழ்வுகளும், உதாரணமாக அதன் திடீர்ப் பெருக்கங்களும் சுருக்கங்களும், ஏன் மூலதனத் திரட்டலும் கூட நினைக்கவே முடியாதவையாகி விடுகின்றன.¹⁴¹ இந்தக் கோட்பாட்டை பெந்தமும் சரி, மால்தஸ்,

¹³⁹ ஏனையவற்றோடு கூட, பார்க்கவும்: ஜெரிமி பெந்தம்: "Theorie des Peines et des Recompenses," traduct. d, Et. Dumont, 3ஆம் பதிப்பு, பாரிஸ், 1826, பாகம் II., புத்தகம் IV. அத்தியாயம் II.

¹⁴⁰ பெந்தம் முற்றிலும் இங்கிலாந்துக்கே உரிய விசித்திரம் ஆவார். நமது நாட்டைச் சேர்ந்த தத்துவ ஞானி கிரிஸ்டியன் வொல்ஃபுக்குக் கூட விதிவிலக்கு தராமல், எந்தக் காலத்திலும், எந்த நாட்டிலும் இப்படி சாதாரண வீட்டுச் சரக்காகிய ஒருவர் இவ்வளவு சுயதிருப்தியடைந்து கர்வ நடை போட்டது கிடையாது. பயனீட்டுக் கோட்பாடு பெந்தமின் கண்டுபிடிப்பன்று. வெறவலியுசும், ஏனைய பிரெஞ்சுக்காரர்களும் 18ஆம் நூற்றாண்டில் உயிர்த்த துடிப்போடு கூறியதை அவர் தனக்குரிய உப்புச்சப்பற்ற முறையில் திருப்பிச் சொல்கிறார். நாய்க்குப் பயனுள்ளதைத் தெரிந்து கொள்ள நாயின் இயல்பைப் பயில வேண்டும்; இந்த இயல்பையே கூட பயனீட்டுக் கோட்பாட்டிலிருந்து தருவிக்கலாகாது. இதை மனிதனுக்குப் பிரயோகித்தால், பயனீட்டுக் கோட்பாட்டின் மூலம் மனிதச் செயல்கள், இயக்கங்கள், உறவுகள் போன்றவற்றையெல்லாம் விமர்சிப்பவன் முதலில் பொதுவாக மனித இயல்பையும், பின்னர் ஒவ்வொரு வரலாற்று சகாப்தத்திலும் மாறியமைந்த மனித இயல்பையும் ஆராய வேண்டும். பெந்தம் இது பற்றியெல்லாம் கவலைப்படவில்லை. அசடு வழியும் பேதைமையோடு அவர் இக்காலத்துக் கடைக்காரரை, அதுவும் ஆங்கிலேயக் கடைக்காரரை முறையான மனிதனாகக் கொள்கிறார். அதிவினோதமான இந்த முறையான மனிதனுக்கும் அவனது உலகுக்கும் பயனுள்ளதெல்லாம் அறுதிப் பயன் வாய்ந்ததாகும். கடந்தகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் இப்படி முக்காலத்துக்கும் இந்த அளவுகோலைப் பிரயோகிக்கிறார். எடுத்துக்காட்டாக, கிரித்துவ சமயம் "பயனுள்ளது"; "ஏனென்றால் சட்டத்தின் பெயரால் தண்டனைச் சட்டம் தண்டனைக்குள்ளாக்குகிற அதே குற்றங்களுக்கு சமயத்தின் பெயரால் அது தடைவிதிக்கிறது." கலை விமர்சனம் "தீமை பயப்பது"; ஏனென்றால் மதிப்பு மிக்கவர்கள் மார்ட்டின் டுப்பர் போன்றோரை ரசித்து மகிழ்வதற்கு அது தடையாகிறது. இம்மாதிரியான குப்பைக் கூளத்தைக் கொட்டி நிரப்பி இந்த அசகாய் தூரர் மலை மலையாய்ப் புத்தகங்கள் எழுதிக் குவித்தார் — "எழுதாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம்" என்பதே இவரது தாரக மந்திரம். எனது நண்பர் ஹைன்ரிஷ் ஹெரேயின் துணிச்சல் பெருமானால் திரு ஜெரிமியை முதலாளித்துவ மடத்தனத்துக்கு மணிமுடியாய்த் திகழும் மேதை என்பேன்.

¹⁴¹ "அரசியல் பொருளாதார அறிஞர்கள், குறிப்பிட்ட அளவு மூலதனத்தையும் குறிப்பிட்ட தொகையிலான தொழிலாளர்களையும், ஒத்த திறன்கொண்ட, அல்லது குறிப்பிட்ட அளவு ஒத்த மும்முரத்துடன் இயங்குகிற உற்பத்தித் கருவிகளாகக் கருதுவதில் நாட்டம் கொண்டவர்கள்....சரக்குகளை உற்பத்தியின் செயலிகள் என்று வாதிடுபவர்கள்....உற்பத்தியை ஒருபோதும் விரிவுபடுத்த முடியாது என்றும், ஏனென்றால் அதற்கு ஓர் இன்றியமையாத நிபந்தனையாக உணவு, கச்சாப் பொருட்கள், கருவிகள் முதலானவற்றை முன்னதாகப் பெருகச் செய்ய வேண்டியுள்ளது என்றும் இவர்கள் நிரூபிக்கிறார்கள். முன்னதாகவே உற்பத்திப் பெருக்கம் இல்லாமல் உற்பத்திப் பெருக்கமேதும் ஏற்பட

ஜேம்ஸ் மில், மக்குல்லோஹ் போன்றவர்களும் சரி, சப்பைக்கட்டுவாத நோக்கத்துக்கு அனுசரணையாகவே பயன்படுத்தினர்; முக்கியமாக மூலதனத்தின் ஒரு பகுதியை, அதாவது மாறும்-மூலதனத்தை, அல்லது உழைப்புச் சக்தியாக மாற்றப்படக் கூடிய மூலதனப் பகுதியை மாறாது நிலையாயிருக்கும் பருமனாகக் காட்டும் பொருட்டே பயன்படுத்தினர். மாறும்-மூலதனத்தின் பிண்டப் பொருள், அதாவது தொழிலாளிக்கென அதனால் குறிக்கப்படுகிற வாழ்வுச் சாதனங்களின் திரள், அல்லது தொழிலாளர் நுகர்வு-நிதியம் எனப்படுவது சமுதாயச் செல்வத்தில் தனித்த ஒரு பகுதியாகும் என்றும், இயற்கையின் விதிகளால் வரையறுக்கப்பட்டதென்றும், மாற்றப்பட முடியாததென்றும் கதை கட்டினர். சமுதாயச் செல்வத்தில் மாறா-மூலதனமாக, அல்லது, பொருள் வடிவில் கூறுவதானால், உற்பத்திச் சாதனங்களாகச் செயல்பட வேண்டிய பகுதியை இயக்குவதற்கு, உயிருள்ள உழைப்பு குறிப்பிட்ட அளவில் தேவைப்படுகிறது. குறிப்பிட்ட அளவு உழைப்பு தொழில் நுட்ப வழியில் நிர்ணயமானது. ஆனால், உழைப்புச் சக்தியின் இந்தத் திரளை இயக்குவதற்குத் தேவைப்படும் தொழிலாளர்களின் தொகையும் நிர்ணயமானதன்று (தனிப்பட்ட உழைப்புச் சக்தி மீதான சுரண்டல்-கடுமைக்கேற்ப இது மாறுகிறது); இந்த உழைப்புச் சக்தியின் விலையும் நிர்ணயமானதன்று; அதன் குறைந்த பட்ச வரம்பு மட்டுமே நிர்ணயமானது. இந்த வரம்பும் கூட பெரிதும் மாறிக் கொண்டிருப்பதாகும். இந்தக் கோட்பாட்டின் அடிப்படை யாக அமைகிற உண்மைகள் இவையே; ஒரு புறம், சமுதாயச் செல்வத்தை தொழிலாளரல்லாதவருக்கான சுகபோகச் சாதனங்களாகவும், உற்பத்திச் சாதனங்களாகவும் பகிர்வதில் தலையிட தொழிலாளிக்கு உரிமை இல்லை.¹⁴² மறு புறம், அனுகூலமான, விதிவிலக்கான

முடியாது, அதாவது உற்பத்திப் பெருக்கம் சாத்தியமேயில்லை என்பதே இந்த வாதத்தின் மெய்ப்பொருள்.” (சா. பெய்லி: “பணமும் அதன் விகாரங்களும்,” பக்கம் 58, 70.) முக்கியமாகச் சுற்றோட்ட நிதிமுறையின் கோணத்திலிருந்தே பெய்லி இந்தக் கோட்பாட்டை விமர்சிக்கிறார்.

¹⁴² ஜான் ஸ்டூவர்ட் மில் தமது “அரசியல் பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளில்” கூறுகிறார்: “உண்மையிலேயே களைப்பூட்டுகிற, உண்மையிலேயே வெறுப்பூட்டுகிற வேலைகளுக்கு ஏனையவற்றை விட உயர்வாக ஊதியமளிக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக, அநேகமாக எப்போதும் மோசமாகவே ஊதியமளிக்கப்படுகிறது.... வேலை எவ்வளவுக்கு சலிப்பூட்டுவதாக உள்ளதோ அதற்கு மிகக் குறைந்த ஊதியம் கிடைப்பது அவ்வளவுக்கு நிச்சயமாகும்.... நியாயமான சமூக ஏற்பாடுகள் எதிலும் இருக்க வேண்டியது போல உடல் வருத்தமும் ஊதியமும் நேர்விகிதத்தில் இருப்பதற்குப் பதிலாக, பொதுவாக ஒன்றுக்கொன்று எதிர்விகிதத்தில் இருக்கின்றன.” தவறான சுருத்து ஏற்படுவதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு இங்கு ஒன்றைக் கூற வேண்டும்: ஜான் ஸ்டூவர்ட் மில் போன்றவர்கள் அவர்களின் பாரம்பரியமான பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளுக்கும் அவர்களது இக்காலத்திய போக்குகளுக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டுக்காகக் கண்டிக்கப்பட

சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே, தொழிலாளர் நுகர்வு-நிதியம் எனப் படுவதை செல்வந்தர்களது “வருவாயின்” செலவில் அவரால் அதிகமாக்க முடிகிறது.

தொழிலாளர் நுகர்வு-நிதியத்தின் முதலாளித்துவ வரம்புகளை அதன் இயற்கை வரம்புகளாகவும் சமூக வரம்புகளாகவும் சித்திரிக்க முயல்வதால் விளையும் பேரபத்தத்துக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு பேராசிரியர் ஃபாசேட்¹⁴³ பின்வருமாறு கூறுவது: “நாட்டின் சுழல்-மூலதனம் அதன் கூலி-நிதியமர்கும். ஆகவே, ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் கிடைக்கும் சராசரிப் பணக் கூலியை நாம் கணக்கிட விரும்பினால், இந்த மூலதனத் தொகையை தொழிலாள மக்கள்தொகையால் வகுத்தாலே போதும்.”¹⁴⁴ அதாவது, உள்ள படியே தரப்படும் தனித்தனிக் கூலிகளை சேர்த்துக் கூட்ட வேண்டும்; பின்னர், இவ்வாறு வரப்பெறும் தொகையைக் கடவுளும் இயற்கையும் நமக்கு விதித்திட்ட “தொழிலாளர் நுகர்வு-நிதியத்தின்” மொத்த மதிப்பென்று சாதிக்க வேண்டும். கடைசியில், சராசரியாக ஒவ்வொருவருக்கும் எவ்வளவு வரலாம் என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக, இப்படி வரப்பெறும் தொகையைத் தொழிலாளர்களின் தொகையால் வகுக்க வேண்டும். அபாரமான ஜால வித்தைதான்! அதே மூச்சில் திரு ஃபாசேட் சிறிதும் தயங்காமல் இதையும் சொல்கிறார்: “ஆண்டுதோறும் இங்கிலாந்தில் சேமிக்கப்படும் மொத்தச் செல்வம் இரு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்படுகிறது; ஒரு பாகம் நமது தொழிலுக்கு வேண்டிய மூலதனமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது; இன்னொரு பாகம் அயல் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது....இந்த நாட்டில் ஆண்டுதோறும் சேமிக்கப்படும் செல்வத்தில் பெரிதல்லாத ஒரு பாகம் மட்டுமே நம் நாட்டின் தொழிலில் முதலீடு செய்யப்படுகிறது.”¹⁴⁵

ஆங்கிலேயத் தொழிலாளியிடமிருந்து வருகிற வருடாந்தர உபரி-உற்பத்திப் பண்டத்தில், பதிலுக்கு சமதையேதும் தராமல்

வேண்டியவர்களே என்றாலும், அவர்களைக் கொச்சைப் பொருளாதாரச் சப்பைக் கட்டுவாதினரின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாய்க் கொள்வது பெருந்தவறு.

¹⁴³ ஹெ. ஃபாசேட், கேம்பிரிட்ஜில் அரசியல் பொருளாதாரப் பேராசிரியர், “பிரித்தானியத் தொழிலாளியின் பொருளாதார நிலை.” லண்டன், 1865, பக்கம் 120.

¹⁴⁴ “மாறும்-மூலதனம், மாறா-மூலதனம்” என்ற கருத்தினங்களை முதன் முதலாகப் பயன்படுத்தியவன் நானே என்பதை இங்கே வாசகருக்கு நினைவுபடுத்த வேண்டும். ஆதாம் ஸ்மித்தின் காலம் முதலாம், அரசியல் பொருளாதாரமானது, இந்தக் கருத்தினங்களிடையிலான அடிப்படை வேறுபாடுகளை, சுற்றோட்ட நிகழ்முறையிலிருந்து எழும் வேறுபாடுகளான நிலை-மூலதனத்துக்கும் சுழல்-மூலதனத்துக்கும் இடையிலான வெறும் வடிவ வேறுபாடுகளோடு போட்டுக் குழப்பி வந்தது. இவ்விஷயம் குறித்து மேற்கொண்டு விவரங்களுக்கு, பார்க்கவும்: இரண்டாம் பாகம், பகுதி II.

¹⁴⁵ ஃபாசேட், முன் வந்தது, பக்கம் 122, 123.

ஏமாற்றிப் பறிக்கப்படுகிற இந்த உபரி-உற்பத்திப் பண்டத்தில் பெரும் பகுதி இவ்வாறு மூலதனமாக—இங்கிலாந்திலின்று, வெளி நாடுகளில்—பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால், இப்படி ஏற்றுமதியாவது கூடுதல் மூலதனம் மட்டுமன்று; கடவுளும் பெந்தமும் கண்டுபிடித்து அளிக்கும் “தொழிலாளர் நுகர்வு-நிதியத்தில்” ஒரு பகுதியும் கூட இதனுடன் சேர்ந்து ஏற்றுமதியாகிறது.¹⁴⁶

¹⁴⁶ மூலதனம் மட்டுமல்லாமல், குடிபெயர்வோரின் உருவில் தொழிலாளர்களும் கூட இங்கிலாந்திலிருந்து ஆண்டுதோறும் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறார்களே என்று கூறப்படலாம். ஆனால், குடிபெயர்வோரில் பெரும்பகுதியினர் தொழிலாளர்கள் அல்லர் என்பதால் இவர்கள் விட்டுச்செல்லும் சொற்ப உடைமைகள் ஒரு பிரச்சினையாக வாசகத்தில் எழவில்லை. இவர்களில் பெரும் பகுதியினர் சாகுபடியாளர்களின் புதல்வர்களாவர், வருடாந்தரக் குடிப்பெயர்ச்சிக்கும் வருடாந்தர மக்கள்தொகைப் பெருக்கத்துக்குமான விகிதாசாரத்தைக் காட்டிலும், அயல் நாடுகளுக்கு ஆண்டுதோறும் வட்டிக்கு விடுவதற்காக அனுப்பி வைக்கப்படும் கூடுதல் மூலதனத்துக்கும் வருடாந்தர மூலதனத் திரட்டலுக்குமான விகிதாசாரம் மிக அதிகம்.

அத்தியாயம் XXV

முதலாளித்துவத் திரட்டலின் பொது விதி

பிரிவு 1.—மூலதனத்தின் இயைபு மாறாதிருக்க,
மூலதனத் திரட்டலுடன் கூடவே
உழைப்புச் சக்திக்கான வேண்டல் அதிகரித்தல்

மூலதன வளர்ச்சியின் தாக்கத்தால் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கதி என்னாகிறது என்பதை இந்த அத்தியாயத்தில் பரிசீலிக்கிறோம். மூலதனத்தின் இயைபும், மூலதனத் திரட்டலின் நிகழ்முறையில் அது அடையும் மாற்றங்களும் இந்தப் பரிசீலனையில் முக்கிய இடம் பெறுகிறவை.

மூலதனத்தின் இயைபு என்பதை இருவிதமான அர்த்தத்தில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மதிப்பென்ற முறையில், மூலதனம் மாறா-மூலதனமாகவும் மாறும்-மூலதனமாகவும், அதாவது உற்பத்திச் சாதனங்களின் மதிப்பாகவும் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பாகிய கூலியின் மொத்தத் தொகையாகவும் எவ்வகிதத்தில் பிரிக்கப்படுகிறது என்பது இந்த இயைபை நிர்ணயிக்கிறது. பிண்டப் பொருளென்ற முறையில், உற்பத்தி நிகழ்முறையில் செயல்படும் மூலதனம் அனைத்தும் உற்பத்திச் சாதனங்களாகவும், உயிருள்ள உழைப்புச் சக்தியாகவும் பிரிக்கப்படுகிறது. இரண்டாவதாகக் குறிப்பிட்ட இந்த இயைபு ஒரு புறம் ஈடுபடுத்தப்படும் உற்பத்திச் சாதனங்களின் திரளுக்கும், மறு புறம் அவற்றை ஈடுபடுத்துவதற்குத் தேவையான உழைப்பின் திரளுக்கும் இடையிலான உறவால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. முதலில் சொன்னதை மூலதனத்தின் மதிப்பு-இயைபு [value-composition] என்றும், இரண்டாவதாகச் சொன்னதை மூலதனத்தின் தொழில்நுட்ப இயைபு [technical composition] என்றும் அழைக்கிறேன். இவையிரண்டும் கறாரான இடையுறவு [correlation] கொண்டவை. இந்த இடையுறவைப் புலப்படுத்தும் விதத்தில் மூலதனத்தின் மதிப்பு-இயைபை—அது மூலதனத்தின் தொழில்நுட்ப இயைபினால் நிர்ணயிக்கப்பட்டு

அதன் மாற்றங்களைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிற அளவுக்கு— மூலதனத்தின் அங்கக இயைபு [organic composition] என்று அழைக்கிறேன். மூலதனத்தின் இயைபு என்று அடைமொழி இல்லாமல் நான் குறிப்பிடும் இடங்களில் எல்லாம், அதன் அங்கக இயைபைக் குறிப்பிடுவதாகவே கொள்ள வேண்டும்.

குறிப்பிட்ட உற்பத்திக் கிளையில் முதலீடு செய்யப்பட்ட தனித் தனி மூலதனங்கள் பலவும் ஒன்றுக்கு ஒன்று மாறான இயைபு கொண்டவை. அவற்றின் தனித்தனி இயைபுகளின் சராசரி இந்த உற்பத்திக் கிளையில் மொத்த மூலதனத்தின் இயைபைத் தெரிவிக்கிறது. கடைசியாக, சகல உற்பத்திக் கிளைகளிலும் இந்தச் சராசரி களின் சராசரி ஒரு நாட்டின் மொத்தச் சமுதாய மூலதனத்தின் இயைபைத் தெரிவிக்கிறது; முடிவாகப், பார்க்குமிடத்து, இந்த ஒரு இயைபில் மட்டுமே நாம் பின்வரும் ஆய்வில் அக்கறை கொண்டுள்ளோம்.

மூலதனத்தின் வளர்ச்சியில் அதன் மாறும் அங்கத்தின், அதாவது உழைப்புச் சக்தியில் முதலீடு செய்யப்படும் பகுதியின் வளர்ச்சியும் உள்ளடங்குகிறது. கூடுதல் மூலதனமாக மாற்றப்படும் உபரி-மதிப்பில் ஒரு பகுதி, எப்போதுமே, மாறும்-மூலதனமாக அல்லது தொழிலாளர் நுகர்வுக்கான கூடுதல் நிதியமாக மாற்றப்பட வேண்டும். மற்றெல்லா நிலைமைகளும் மாறாதிருக்க, மூலதனத்தின் இயைபும் மாறாதிருப்பதாக (அதாவது குறிப்பிட்ட உற்பத்திச் சாதனத் திரளை இயக்குவதற்கு உழைப்புச் சக்தியின் அதே திரள் தேவைப்படுவதாக) கொள்வோமாயின், உழைப்புக்கான வேண்டலும் தொழிலாளர்களின் வாழ்வுச் சாதன நிதியமும் மூலதனம் அதிகரிக்கும் அதே விகிதத்தில் அதிகரிக்கின்றன என்பதும், மூலதனம் அதிகரிக்கும் அதே வேகத்தில் அதிகரிக்கின்றன என்பதும் தெளிவு. ஆண்டுதோறும் மூலதனம் உபரி-மதிப்பை உற்பத்தி செய்கிறது. இந்த உபரி-மதிப்பில் ஒரு பகுதி ஆண்டுதோறும் ஆரம்ப மூலதனத்தோடு சேர்க்கப்படுகிறது; இப்படி சேர்க்கப்படுவதும் கூட ஏற்கெனவே செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மூலதனத்தின் பெருக்கத்தோடு சேர்ந்து ஆண்டுதோறும் வளருகிறது; கடைசியாக, புதிதாய்த் தோன்றிய சமுதாயத் தேவைகள் இன்னபிறவற்றின் விளைவாக மூலதனத்தின் முதலீட்டுக்கான புதிய சந்தைகளோ புதிய மண்டலங்களோ திறக்கப்படுவது போன்ற காரணங்களால் மேலும் மேலும் செல்வம் சேர்ப்பதற்கான தூண்டுதலுக்கு ஆளாகி, உபரி-மதிப்பு அல்லது உபரி-உற்பத்திப் பண்டம் மூலதனமாகவும் வருவாயாகவும் பிரிக்கப்படுவதில் ஏற்படும் மாற்றத்தின் மூலமே திரட்டல் வீதம் திருமென உயரலாம்; திரட்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மூலதனத்தின் தேவைகளிலான அதிகரிப்பு இம்மாதிரியான காரணங்களால் உழைப்புச் சக்தியில் அல்லது தொழிலாளர் தொகையிலான அதிகரிப்பை விஞ்சி விடலாம்; தொழிலாளர்களுக்கான

வேண்டல் [demand] அவர்களின் வழங்கலை [supply] விஞ்சி விடலாம், இதனால் கூலி உயர்வு ஏற்படலாம். மேலே அனுமானித்துக் கொண்ட நிலைமைகள் தொடர்ந்து நீடித்தால், உள்ளபடியே, இறுதியில் இவ்வாறே நடைபெறும். ஏனெனில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் அதற்கு முந்தைய ஆண்டை விட அதிகத் தொழிலாளர்கள் வேலைக் கமர்த்தப்படுவதால் விரைவாகவோ, சற்று தாமதமாகவோ ஒரு கட்டம் அடையப் பெற்று, திரட்டலின் தேவைகள் உழைப்பின் மாமூலான வழங்கலை விஞ்சிச் செல்லத் தொடங்கி, இதனால் கூலி உயர்வு ஏற்படுகிறது. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு முழுவதிலும், பிறகு பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலும் இங்கிலாந்தில் இது பற்றிக் கூக்குரல் எழுந்தது. கூலித் தொழிலாளி வர்க்கம் தன்னைப் பராமரித்துக் கொள்ளவும் பெருக்கிக் கொள்ளவும் பெருமளவுக்குச் சாதகமான நிலைமைகள் இருப்பதானது முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் அடிப்படைத் தன்மையை எவ்விதத்தும் மாற்றி விடுவதில்லை. சாமானிய மறுவுற்பத்தியானது முதலாளித்துவ உறவை, அதாவது முதலாளிகள், கூலித் தொழிலாளர்கள் என்ற உறவை மறுவுற்பத்தி செய்வது எப்படியோ, அதே போல் மேன்மேலும் அதிகமாகிச் செல்லும் அளவுவீதத்திலான மறுவுற்பத்தி—அதாவது மூலதனத் திரட்டல்—மேன்மேலும் அதிகமாகிச் செல்லும் அளவுவீதத்திலான மூலதன உறவை (அதாவது ஒரு துருவத்தில் இன்னும் அதிகமான அல்லது இன்னும் பெரிய முதலாளிகளையும், மறு துருவத்தில் இன்னும் அதிகமான கூலித் தொழிலாளர்களையும்) மறுவுற்பத்தி செய்கிறது. திரளான உழைப்புச் சக்தியின் மறுவுற்பத்தி மூலதனத்தின் மறுவுற்பத்திக்கு இன்றியமையாதது.—இந்த உழைப்புச் சக்தி மூலதனத்தின் தற்பெருக்கத்துக்காக அம்மூலதனத்தோடு ஓயாமல் மறுபடியும் மறுபடியும் தன்னை இணைத்துக் கொள்ள வேண்டியதும், மூலதனத்திலிருந்து விடுபட முடியாததும் ஆகும்; மூலதனத்துக்கு அது அடிமைப் பட்டிருப்பது பல்வேறு தனிப்பட்ட முதலாளிகளிடம் அது தன்னை விற்றுக் கொள்கிறது என்பதாலேயே மறைக்கப்படுகிறது. மூலதனத் திரட்டல் என்பது இவ்விதம் பாட்டாளி வர்க்கப் பெருக்கத்தைக் குறிப்பதாகும்.¹⁴⁷

¹⁴⁷ கார்ல் மார்க்ஸ், முன் வந்தது. "மக்களெல்லாம் சரிநிகராய் ஒடுக்கப்பட்டால், நாடு எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு பாட்டாளிகளைப் பெற்றிருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு செல்வம் படைத்ததாய் இருக்கும்." (காலின், "L' 'Economie Politique. Source des Revolutions et des Utopies pretendues Socialistes." பாரிஸ், 1857, பாகம் III., பக்கம் 331.) நமது "பாட்டாளி" என்பவர் பொருளாதார இயலின் படி கூலித் தொழிலாளியே ஆவார்; இவர் மூலதனத்தை உற்பத்தி செய்கிறார், பெருக்குகிறார்; "திருவாளர் மூலதனத்தின்"—பெக்கியூர் இவரை இப்படித்தான் அழைக்கிறார்—தற்பெருக்கத் தேவைகளுக்கு இனி வேண்டாமென்றதும் நடுத்தெருவில் விடப்படுகிறார். "மூலவை நிலக் காட்டின் பிணியருக் கொண்ட பாட்டாளி" என்பது ரோஷரின் கற்பனைச் சித்திரமே. அக்காலத்திய காட்டுவாசிக்கு காடு சொந்த

தொல்சீர் அரசியல் பொருளாதாரம் இவ்வுண்மையைத் தீர்க்கமாகவே கிரகித்துக் கொண்டது; ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டது போல், ஆதாம் ஸ்மித், ரிக்கார்டோ போன்றவர்கள் மூலதனத் திரட்டல் என்பது திறனுடைத் தொழிலாளர்கள் உபரி-உற்பத்திப் பண்டத்தின் மூலதனமாக்கப்பட்ட பகுதி அனைத்தையும் நுகர்வதைக் குறிப்பதாக, அல்லது அப்பகுதி கூலித் தொழிலாளர்களாக மாற்றப் படுவதைக் குறிப்பதாகப் பிழைபடக் கருதுமளவுக்குச் சென்றார்கள். 1696இலேயே ஜான் பெல்லர்ஸ் சொல்கிறார்: “தொழிலாளி ஒருவரைக் கூடப் பெற்றிராமல் நூறாயிரம் ஏக்கர் நிலமும் நூறாயிரம் பவுன் பணமும், நூறாயிரம் கால்நடைகளும் பெற்றிருக்கும் பணக்காரர் ஒரு தொழிலாளியாகத்தானே இருக்க முடியும்? பணக்காரர்களைப் படைப்போர் தொழிலாளர்களே என்பதால், தொழிலாளர்கள் அதிகமாவதற்கேற்ப பணக்காரர்களும் அதிகமாவார்கள். ஏனெனில் ஏழைகளின் உழைப்புதான் பணக்காரர்களின் தங்கச் சுரங்கம்.”¹⁴⁸ இதே போல் 18ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பெர்னசர்டு டெ மாண்டெவில் சொல்கிறார்: “சொத்துடைமை பாதுகாப்பாயிருக்கும் வரை, பணம் இல்லாமல் கூட வாழலாம்; ஏழைகள் இல்லாமல் வாழவே முடியாது. ஏழைகள் இல்லையெல் வேலைகளை யார் செய்வது?... அவர்கள் (ஏழைகள்) பட்டினி கிடக்காமலும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும், மிச்சப் படுத்தக் கூடியதாய் எதையும் பெறாமலும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அடிமட்ட வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர், எங்காவது ஓரிடத்தில், அசாதாரண முயற்சியாலும் வயிற்றைக் கட்டி வாழ்வதாலும் தன்னை தான் பிறந்து வளர்ந்த நிலையிலிருந்து உயர்த்திக் கொள்வாரானால் எவரும் அவரைத் தடுக்கலாகாது. அது மட்டுமன்று; சிக்கனமாக வாழ்வதே சமுதாயத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் சிறந்தது; இதை மறக்க முடியாது. ஆனால் ஏழைகளில் பெரும் பகுதியினர் ஒருபோதும் சோம்பியிருக்கக் கூடாது. அதே போது, தமக்குக் கிடைப்பதை அவர்கள் மிச்சப் படுத்தாமல் செலவழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். பணக்கார நாடுகளெல்லாம் அப்போதுதான் நன்மையடையும்.... அன்றாடம் உழைத்துப் பிழைப்பவர்களை ... அவர்களது தேவைகள்தாம்

மாயிருந்தது; சுயேச்சையாய் மந்தியைப் போல் காட்டைத் தனக்குரிய சொத்தாய் அவர் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார். ஆகவே, அவர் பாட்டாளியல்லர். காடு அதன் ஆதாயத்துக்காக அவரைப் பயன்படுத்தியிருந்தால் மட்டுமே, அவரைப் பாட்டாளி எனலாம். ஆரோக்கியத்தைப் பொறுத்த வரை, இந்தக் காட்டுவாசியின் நிலை இக்காலத்துப் பாட்டாளியை விட உயர்வானது என்பதோடு, மேக நோயினாலும் கழுத்து வீங்கியாலும் அல்லலுறும் மேல்தட்டு வர்க்கங்களை விடவும் உயர்வானது. ஆனால் “முல்லை நிலக் காடு” என்பதன் மூலம் திருவாளர் வில்ஹெல்ம் ரோவர் அவரது சொந்த ஊரான ஹென்பர்க்கின் புதர்க் காட்டைத்தான் குறிப்பிடுவதாகக் தெரிகிறது.

¹⁴⁸ ஜான் பெல்லர்ஸ், முன் வந்தது, பக்கம் 2.

இப்படிச் செயல் புரியத் தூண்டுகின்றன; இத்தேவைகளைத் தீர்ப்பது அறிவுடைமை, இல்லாத படி நீக்குவது அறிவீனம். மித அளவில் கிடைக்கும் பணம்தான் உழைப்போரை முயற்சியுடையோராக்க வல்லது; கிடைக்கும் பணம் அளவுமீறிக் குறையும் போது சுபாவத்தைப் பொறுத்து விரக்தியடைகிறார்கள் அல்லது மூர்க்க ராகிறார்கள்; அளவுமீறி அதிகமாகி விடும் போது கர்விகளும் சோம்பேறிகளும் ஆகிறார்கள்....மேற்கூறியதிலிருந்து தெளிவாவது என்னவென்றால், அடிமைகளுக்கு இடமில்லாத சுதந்தர நாட்டில், பாடுபடும் ஏழைகளின் பெருங்கூட்டமே குறைவற்ற செல்வம். ஏனென்றால் அவர்களே சுப்பற் படைகளுக்கும் காலாட் படைகளுக்குமான வீரர்களின் பொய்த்தறியா விளைநிலம் என்பதன்னியில், அவர்களில்லாமல் நுகர்ச்சியின்பம் இல்லை, எந்த நாட்டிலும் எந்தப் பண்டத்துக்கும் மதிப்பு இல்லை. சமுதாயத்தை” [தொழிலாளர் அல்லாதாரைத்தான் சமுதாயம் என்கிறார்] “மகிழ்வுறச் செய்யவும், நலிந்து கெட்ட நிலைமையிலும் மக்களை அமைதியிழக்காதிருக்கச் செய்யவும் வேண்டுமானால், மிகப் பெரும் தொகையினர் ஏழைகளாக மட்டுமல்லாமல் மூடர்களாகவும் இருப்பது அவசியம். அறிவு ஓங்க ஓங்க நமது விருப்பங்கள் விரிவடைகின்றன, பல்கிப் பெருகுகின்றன; ஒருவர் வீரும்புகிறவை எவ்வளவு சொற்பமோ, அவரது தேவைகளை நிறைவு செய்வது அவ்வளவு எளிதாகிறது.”¹⁴⁹ மாண்டெவில் நேர்மையானவர்; தெளிந்த சிந்தனை உடையவர்; ஆனால் மூலதனத் திரட்டல் நிகழ்முறையின் பொறியமைவே மூலதனத்தை அதிகமாக்குவதோடு கூட “உழைக்கும் ஏழைகளின்,” அதாவது கூலித் தொழிலாளர்களின் திரளையும் அதிகமாக்குகிறது என்பதை அவர் பார்க்கவில்லை; இந்தக் கூலித் தொழிலாளர்கள் தமது உழைப்புச் சக்தியை வளர்ந்து செல்லும் மூலதனத்தின் மேன்மேலும் அதிகமான தற்பெருக்கத் திறனாக மாற்றுகிறார்கள்; அவர்கள் இப்படிச் செய்வதன் மூலம், முதலாளிகளாக ஆளுருவம் பெற்ற தங்கள் உற்பத்திப் பொருளையே தாங்கள் சார்ந்து நிற்கும் சார்புறவை நிரந்தரமாக்கிக் கொள்ள வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறார்கள். இந்தச் சார்புறவு குறித்து, சர் பி. மோ. ஈடன், “வறியோரின் நிலை, இங்கிலாந்தில் உழைக்கும் வர்க்கங்களின் வரலாறு” என்ற நூலில் கூறுகிறார்:

¹⁴⁹ பெர்னார்டு டெ மாண்டெவில்: “தேனீக்களின் கதை,” 5ஆம் பதிப்பு, லண்டன், 1728, சுருத்துக் குறிப்புகள், பக்கம் 212, 213, 328. “நெறியோடு வாழ்வதும் ஓயாமல் உழைப்பதும்தான் ஏழை எளிய மக்கள் அறிவார்ந்த நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கான நேர்வழி” [நெடுநேர வேலை-நாளையும் அரைப் பட்டினி வாழ்க்கையையும்தான் நல்வாழ்வு என்கிறார் போலும்]; “அரசின் செல்வ வளங்களுக்கும் வலிமைக்கும் கூட இதுவே வழி.” [நிலச்சுவான் தார்களையும், முதலாளிமார்களையும், அவர்களின் அரசியல் பிரமுகர்களையும் முகவர்களையும்தான் அரசு என்கிறார்.] (“தொழில், வாணிபம் பற்றிய கூட்டுரை,” லண்டன், 1770, பக்கம் 54.)

“நமது மண்ணின் இயற்கையான விளைபொருள் நிச்சயமாக நம் வாழ்வுக்குப் போதுமானதன்று. சிறிது முந்தைய உழைப்பின் விளைவாக அன்றி, நமக்கு உணவு, உடை, உறைவிடம் எதுவும் கிடைக்காது. சமுதாயத்தின் ஒரு பகுதியாவது ஓய்வு ஒழிச்சலின்றி உழைத்திட வேண்டும்....வேறு சிலரும் இருக்கிறார்கள்; இவர்கள் ‘உழுவதுமில்லை, நாற்பதுமில்லை’ என்றாலும், உற்பத்தி பொருளை ஆளக் கூடியவர்கள், நாகரிக அமைப்பாலும் சமூக ஒழுங்காலும் மட்டுமே உழைப்பிலிருந்து விலக்கு பெற்றவர்கள்.... வருந்தி உழைப்பதன்னியில் வேறு பல வழிகளிலும் தனியாட்கள் சொத்து சம்பாதிக்கலாம் என்பதை அங்கீகரித்திருக்கும் உரிமையியல் நிறுவனங்களின் தனிப்படைப்புகள் ஆவார்கள் இவர்கள்.¹⁵⁰ சொத்து சுதந்தரம் படைத்தவர்கள்...மேனிவைச் சிறப்புரிமை களைப் பெற்றிருப்பதற்கு அவர்களுக்குரிய மேனிவை ஆற்றல்கள் அல்ல காரணம்; அநேகமாய் முழுக்க முழுக்க பிறரது உழைப்பே காரணம். சமுதாயத்தின் உழைக்கும் பிரிவினரிடமிருந்து செல்வமிக்கோரை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது நிலவுடைமையோ பணவுடைமையோ அல்ல, உழைப்பின் மீதான ஆதிக்கமே....இது [ஈடனால் ஆமோதிக்கப்படும் திட்டம்] சொத்துடையோருக்கு, அவர்களுக்காக உழைப்போர் மீது செல்வாக்கும் அதிகாரமும் போதிய அளவில் (எவ்விதத்தும் மிதமிஞ்சிய அளவில் அல்ல) கிடைக்கச் செய்யும்; இத்தகைய தொழிலாளர்களை இழிவான நிலையிலோ, அடிமை நிலையிலோ இருத்தாது; அவர்களது நலத்துக்கு அவசியமென்று மனித இயல்பையும் அதன் வரலாற்றையும் அறிந்தவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளும்படியான கடினமல்லாத, மிதமான சார்புநிலையிலேயே வைக்கும்.”¹⁵¹ ஆதாம் ஸ்மித்தின் சீடர்களிலேயே பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நூலொன்றையும் படைத்த ஒரே ஒருவர் சர் பி. மோ. ஈடன்தான் என்பதை இங்கே குறிப்பிடலாம்.¹⁵²

150 “உரிமையியல் நிறுவனங்கள்” யாருடைய படைப்புகள்? ஈடன் இப்படிக்கேட்டிருக்க வேண்டும். சட்ட பிரமையின் கண்ணோட்டம் உடையவராகையால், அவர் சட்டத்தைப் பொருளுற்பத்தி உறவுகளின் பலனாகக் கொள்வதற்கு பதில், பொருளுற்பத்தி உறவுகளைச் சட்டத்தின் பலன்களாகக் கொள்கிறார். “Esprit des lois” என்பதான மாண்டெஸ்க்யுவின் கற்பனையை விட்கே ஒரே சொல்லில் தகர்த்து விட்டார்: “L’esprit des lois, c’est la propriété.”**

151 ஈடன், முன் வந்தது, முதல் பாகம், புத்தகம் 1., அத்தியாயம் 1, பக்கம் 1, 2 மற்றும் முகவுரை, பக்கம் XX.

152 1798இல் வெளிவந்த “மக்கள்தொகை பற்றிய கட்டுரையை” எழுதியவரான மால்தசை வாசுர் எனக்கு நினைவூட்டக் கூடும். இந்த நூல் அதன் முதல் வடிவத்தில் டி ஃபோ, சர் ஜேம்ஸ் ஸ்டுவர்ட், டவுன்செண்டு, பிராங்க்லின், வாலஸ்

* “சட்டத்தின் ஆன்மா.”

** “சட்டத்தின் ஆன்மா என்பது சொத்துடைமையின் ஆன்மாவே.”

தொழிலாளர்களுக்கு மிகவும் அனுகூலமான நிலைமைகளாகிய, இதுவரை அனுமானித்துக் கொள்ளப்பட்ட திரட்டல் நிலைமைகளில், மூலதனத்தின் மீதான அவர்களது சார்புறவு நிலைத்து நீடிக்கக் கூடிய, அல்லது ஈடன் கூறுவதைப் போல், "கடினமல்லாத,

முதலாளோரிடமிருந்து பள்ளிச் சிறுவனைப் போல் பார்த்தெழுதித் தயாரித்த அற்பத்தனமான இலக்கியக் களவே ஆகும். சொந்த சிந்தனை சிறிது கூட இல்லை என்பதை வாசகருக்கு நினைவூட்டுகிறேன். இந்தச் சிறு பிரசுரம் பெரும் பரபரப்பை உண்டாக்கியது; முற்றிலும் கட்சிநலக் கண்ணோட்டமே இதற்குக் காரணம். பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு பரிட்டெஸில் உதவேகமிக்க ஆதரவு கிடைத்து வந்தது. "மக்கள்தொகைக் கோட்பாடு" பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் மெல்ல மெல்ல உருப்பெற்றது; கொண்டாட்சே முதலாளோரின் போதனைகளுக்குக் கைகண்ட மாற்று மருந்து என்று, பிற்பாடு மாபெரும் சமுதாய நெருக்கடி மூண்டபோது, கொட்டு முழக்கத்துடன் பிரகண்டம் செய்யப்பட்டது. வளர்ச்சியையும் மேம்பட்டையும் நாளும் எல்லா முயற்சிகளையும் கூட்டுப் பொக்கிடமும் ஊழித் தீயாக இக்கோட்பாட்டை ஆட்சிக் கும்பல் ஆரவாரத்துடன் வரவேற்கிறது. தம்மைத் தேடி வந்த பிராபல்யத்தைக் கண்டு மால்தல் பெரிதும் திகைத்து விட்டார். அவசர கோலமாய் விஷயாதாரங்களை சேகரித்து தமது புத்தகத்துள் திணிக்கும் வேலையில் இறங்கினார். அவர் ஆய்ந்து அறிந்தவை அல்ல, ஆனால் கைப்பற்றியவையான புதிய விஷயங்களை இப்புத்தகத்தில் சேர்த்தார். இன்னொன்றையும் கவனிக்க வேண்டும்: மால்தல் ஆங்கிலேய அரசுத் திருச்சபையின் பாதிரியார் என்ற போதிலும், மடாலய பிரம்மச்சரிய விரதம் பூண்டிருந்தார்—புராட்டெஸ்டண்ட் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆராய்ச்சியாளராகப் பதவி வகிப்பதற்கான நிபந்தனைகளில் இது ஒன்று. "எமது கல்லூரிகளில் ஆராய்ச்சியாளர்களாய் இருப்பவர்கள் மணம் புரிந்து கொள்ள அனுமதியில்லை; மணம் புரிந்து கொள்பவர் அவரது கல்லூரியின் ஆராய்ச்சியாளர் நிலையை உடனே இழந்து விடுகிறார்." ("கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழக ஆணையத்தின் அறிக்கைகள்," பக்கம் 172.) இந்த விரதம் மால்தசை ஏனைய புராட்டெஸ்டண்ட் பாதிரிமார்களுக்கில்லாத சிறப்புடையவராக்கியது. அவர் களோ கத்தோலிக்கப் பாதிரிமாருக்குரிய பிரம்மச்சரிய விரதத்தை உதறி விட்டு, "பலன் அளி, பல்கிப் பெருகு" என்பதைத் தங்களது விசேஷமான விவிலிய நற்பணியாய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்; எந்த அளவுக்கென்றால், தொழிலாளர்களிடம் "மக்கள் தொகைக் கோட்பாட்டைப்" போதித்துக் கொண்டு அதே நேரத்தில் விவஸ்தை கெட்டவர்களாய் மக்கள்தொகைப் பெருக்கத்துக்கு பொதுவாக எல்லோருமே பங்களிக்கிறார்கள். மனிதன் சபிக்கப்படுவதன் பொருளாதாரச் சித்திரம் ஆதாயின் ஆப்பிள், அடங்காத ஆசை, பாதிரி டவுன்செண்டு குத்தலாகக் குறிப்பிடுவது போல் "மன்மத பாணங்களை முனை மழுங்கச் செய்யும் வழிகள்" முதலானவை அடங்கிய இந்த நுண்மையான பிரச்சினை புரட்டெஸ்டண்ட் இறையியலைச் சேர்ந்த, சரியாகச் சொன்னால் புராட்டெஸ்டண்ட் திருச்சபையைச் சேர்ந்த மறைதிருவாளர்களின் ஏக போகமக இருதரது, இன்றும் இருந்து வருகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கெட்டிக் கார எழுத்தாளராகிய வெனிஸ் நகரத்துப் பாதிரியான சுயசித்தனையும் கூர்மதியும் படைத்த எழுத்தாளர் ஓர்டெஸ் ஒருவர் தவிர, மக்கள்தொகைத் தத்துவ ஆசான்களில் அநேகமாக ஏனைய எல்லாருமே புராட்டெஸ்டண்ட் பாதிரிமார்களாவார். "Theorie du Systeme animal," லெய்டு, 1767 என்பதன் ஆசிரியரான பிரக்னர் (இந்நூல் இக்காலத்திய மக்கள்தொகைத் தத்துவத்தை ஆகியோடு அந்தமாய் அலசி ஆராய்கிறது; கெனேக்கும் அவரது மாணவரான மூத்த மிராபோவுக்கும் இடையிலான தற்காலிக சர்ச்சை இப்பொருள் குறித்து இந்நூலுக்குக் கருத்துகள் வழங்கியது), பின்னர் பாதிரி வாலஸ், பாதிரி டவுன்செண்டு, பாதிரி மால்தல், அவரது மாணவரான தலைமைப் பாதிரி தாமஸ் சால்மர்ஸ்—இவர்களுடையெல்லாம் உதாரணமாய்க் குறிப்பிடலாம். அந்த அளவுக்கு மறைதிருவாளர்களாய் இருந்திடாத அரைவேக்காடுகளைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். தத்துவ ஞானிகளான உறாப்ஸ், லாக், ஹியூம் போன்றோரும், தொழிலதிபர்களும் அரசுப் பெரியோருமான தாமஸ் மோர், டெம்பிள், சலீ, டெ லாக், நார்த், லா, வாண்டர்லின்டட், காண்டியன், பிராங்க்ளின் போன்றோரும் குறிப்பிட—மிகவும்

மிதமான" வடிவத்தை மேற்கொள்கிறது. மூலதனம் வளரும் போது அதனுடன் சேர்ந்து மேலும் கடுமையாவதற்குப் பதில் இந்தச் சார் புறவு மேலும் விரிந்து பரவ மட்டுமே செய்கிறது; அதாவது மூல தனத்தின் சுரண்டலுக்கும் ஆட்சிக்குமான மண்டலம் அதன்

வெற்றிகரமான முறையில்—மருத்துவத் துறையினரான பெட்டி, பார்பான், மாண் டெவில், கெனே போன்றோரும் அரசியல் பொருளாதாரத்தை ஆராய்ந்தார்கள். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் கூட, அக்காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க பொரு ளாதார அறிஞரான மறைதிருவாளர் டக்கர் லெளகிக சங்கதிகளில் தலையிடுவதற்கு மன்னிப்பு வேண்டினார். பிற்பாடு உண்மையில் "மக்கள்தொகைக் கோட்பாடு" தலை தூக்கியதும் தான் புரார்ட்டெஸ்டண்ட் பாத்திரிமார்களது காலம் பிறந்தது. பெட்டி மக்கள் தொகையைச் செல்வத்தின் அடிப்படையாகக் கருதினார்; ஆதாம் ஸ்மித்தைப் போலவே இவரும் பாத்திரிமார்களின் பகிரங்கப் பகைவர். அவர்களது குட்டை குழப்பும் தலை யீட்டை முன்கூட்டியே உணர்ந்தாற்போல் பெட்டி குறிப்பிடுகிறார்: "வழக்கறிஞர் களுக்கு வேலையில்லாத போது சட்டம் சிறப்புற்று ஒங்குகிறது என்று சொல்வது வழக்கம். அதே போல், பாத்திரிமார்கள் ஒறுத்தப்படும் போது சமயம் சிறப்புற்று ஒங்குகிறது." எனவே, அவர் புரார்ட்டெஸ்டண்ட் பாத்திரிகளுக்கு அறிவுரை கூறுகிறார். அவர்கள் அப்போஸ்தலர் பவுலை முடிவாய்ப் பின்பற்றி பிரம்மச்சரியம் பூண்டு தம்மை "ஹூத்திக்" கொள்ள வேண்டும் என்றும், "திருச்சபை உத்தியோகங்கள் இப்போதுள்ள நிலையில் ஏற்கக் கூடியதை விட அதிகமான திருச்சபையினரை விருத்தி செய்யலாகாது" என்றும் சொல்கிறார்; "அதாவது இங்கிலாந்திலும் வேல்சிலும் சுமார் பன்னிரண்டாயிரம் பேருக்கு இடமிருந்தால், 24,000 பாத்திரிமார்களை உருவாக்குவது பல்லதன்று; ஏனென்றால், வழிவகை கிடைக்கப் பெறாத பன்னிரண்டாயிரம் பேர் பிழைக்க வழி தேடுவார்கள். பதவி கிடைக்கப் பெற்ற பன்னிரண்டாயிரம் பேரும் வின்னூலகை நாளும் ஆன்மாக்களை நச்சுப்படுத்தியோ வறளக் செய்தோ தவறாக வழி காட்டுவதாக மக்களை நம்பச் செய்வது அவர்கள் பிழைப்பதற்கு எளிய வழியாகி விடும்." (பெட்டி: "வரிகள், கொடைகள் பற்றிய வியாசம்," லண்டன், 1667, பக்கம் 57.) தம் காலத்திய புரார்ட்டெஸ்டண்ட் பாத்திரிமார்கள் பற்றி ஆதாம் ஸ்மித்தின் நிலையைப் பின்வருவது காட்டுகிறது: "ஆதாம் ஸ்மித், எல். எல். டி. அவர்களுக்கு எழுதிய மடல். அவரது நண்பர் டேவிட் ஹியூமின் வாழ்க்கை, மரணம், தந்தவாய், குறித்து கிரிஸ்துவர்கள் எனப் படுவோரில் ஒருவர் எழுதியது." 4ஆம் பதிப்பு, ஆக்ஸ்போர்டு, 1784 என்ற நூலில், நார்விச் மேற்றிராணியார், டாக்டர் ஹார்ன் ஆதாம் ஸ்மித்தைக் கடிந்துரைக்கிறார். அவர் திரு ஸ்ட்ராஹாணுக்கு எழுதிய கடிதத்தில்—இக்கடிதம் பிரசுரிக்கப்பட்டது— "தமது நண்பர் டேவிடை (அதாவது ஹியூமை) போற்றிப் புகழ்ந்தார்" என்றும், "ஹியூம் தமது மரணப் படுக்கையில் லூசியனோடும் விஸ்ட்டோடும் சிரித்து மகிழ்ந்தது" பற்றி உலகுக்குச் சொன்னார் என்றும், "மனித பல்வினத்தின் இயல்பு எந்த அளவுக்கு அனுமதிக்குமோ அந்த அளவுக்கு, குறைவற்ற நல்லரிவும் நல்லொழுக்கமும் உடையவர் என்றே எப்போதும் கருதி வந்துள்ளேன்" என ஹியூம் குறித்து அவரது ஆயுட்காலத் திலும் சரி, அவரது மரணத்துக்குப் பின்னரும் சரி, எழுதத் துணிந்தார் என்றும் சொல்லிக் கடிந்துரைக்கிறார். மேற்றிராணியார் ஆத்திரமாய்க் கத்துகிறார்: "சமயம் எனப்படுவது குறித்தே மாறாத வெறுப்புடையவராய் இருந்து வந்துள்ள, தன்னாய் முடிந்தால் சமயம் என்பதே நினைவிலிருந்து மறையும் விதத்தில் மக்கள் மத்தியில் சமய உணர்வைத் தூக்கவும், நசுக்கவும், பூண்டோடு ஒழிக்கவும் தன் சக்தி முழுவதையும் கொண்டு பாடுபட்டுள்ள ஒருவரின் பண்பையும், நடத்தையையும் குறைவற்ற நல்லரிவும் நல்லொழுக்கமும் வாய்ந்ததாக எங்களிடம் நீங்கள் சித்திரிப்பது சரிதானா?" (முன் வந்தது, பக்கம் 8.) "ஆனால் சத்திய சீலர்கள் மனந்தளர வேண்டாம். நாத்திகம் நீண்ட காலத்துக்கு நிலைக்க முடியாது." (பக்கம் 17.) ஆதாம் ஸ்மித் ("தார்மிக உணர்வுகளின் தத்துவம்" என்ற நூலை எழுதி) "நாடெங்கிலும் நாத்திகத்தைப் பரப்பும் படுபாதகச் செயலைச்" செய்தார். "அறிஞரே, மொத்தத்தில் உங்கள் நோக்கம் நல்லதே. ஆனால் இம்முறை நீங்கள் வெற்றி பெறப் போவதில்லை என்கிறேன். நாத்திகம்தான் மனந் தளர்ந்தவர்களுக்கு ஊக்கமூட்டக் கூடியது, மரண பயத்துக்கு சரியான மாற்று மருந்தாகக்

பரிமாணங்களோடும், அதன் ஆதிக்கத்துக்கு உட்படுவோரின் தொகையோடும் சேர்ந்து மேலும் விரிவடைய மட்டுமே செய்கிறது. எப்போதுமே அதிகமாகிக் கொண்டிருப்பதும், தொடர்ந்து கூடுதல் மூலதனமாக மாற்றப்படுவதுமான அவர்களது உபரி-உற்பத்திப் பொருளின் இன்னமும் பெரியதொரு பகுதி கொடுப்புச் சாதனத்தின் வடிவில் அவர்களிடம் திரும்பி வருகிறது; அவர்கள் தமது நுகர்வு வட்டத்தை விரிவாக்கிக் கொள்ள முடிகிறது; துணிமணிகள், தட்டுமுட்டுகள் முதலானவற்றுக்கான நுகர்வு-நிதியத்தை சற்று கூடுதலாக்கிக் கொள்ள முடிகிறது; சிறு சேமிப்புகளாகக் கொஞ்சம் மிச்சப்படுத்த முடிகிறது. முன்னிலும் மேலான உடை, உணவு, நடத்துமுறை ஆகியவையும் முன்னிலும் அதிகமான இனாமுடைமையும் அடிமையின் மீதான சுரண்டலை ஒழித்து விடுவதில்லை; அது போலவே, அவை கூலித் தொழிலாளியின் மீதான சுரண்டலையும் ஒழித்து விடுவதில்லை. மூலதனத் திரட்டலின் பயனாய் உழைப்பின் விலையில் ஏற்படும் உயர்வின் அர்த்தம், கூலித் தொழிலாளி தனக்குத் தங்கத்தில் வார்த்துக் கொண்ட அடிமைச் சங்கிலியின் இறுக்கம் சற்றே தளர்கிறது என்பதுதான். பொதுவாக இது பற்றிய சர்ச்சைகளில், முக்கியமான உண்மை, அதாவது முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியை வேறுபடுத்திக் காட்டும் தனிப் பண்பு கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை. உழைப்புச் சக்தி இன்று வாங்கப்படுவதன் நோக்கம், அதை வாங்குவவரது சொந்தத் தேவைகளை அதன் சேவையின் மூலமோ அதன் உற்பத்திப் பொருளின் மூலமோ நிறைவு செய்வதன்று. வாங்குபவரின் நோக்கம் அவரது மூலதனத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வதே; அவர் விலை கொடுத்து வாங்குவதை விட அதிக உழைப்பைக் கொண்ட, ஆகவே செலவில் லாமலே கிடைக்கும் மதிப்புப் பாகத்தைக் கொண்ட சரக்குகளை உற்பத்தி செய்வதே; இந்த மதிப்புப் பாகம் சரக்குகள் விற்கப்படும் போது ஈடேற்றம் பெறுகிறது. இந்தப் பொருளுற்பத்தி முறைக்கு

கூடியது என்று உயர்திரு டேவிட் ஹியூயின் உதாரணத்தைக் கொண்டு எங்களை நம்ப வைக்க முயல்கிறீர்கள்....அழிந்து கிடக்கும் பாலிலோணைப் பார்த்து நீங்கள் சிரிக்கலாம்; செங்கடலில் முறியடிக்கப்பட்ட கல்நெஞ்சர் க்பாரோவை வாழ்த்தலாம்." (முன் வந்தது, பக்கம் 21, 22.) ஆதாம் ஸ்மித்தின் கல்லூரி நண்பர்களில் ஒருவர் - சமயநெறி தவறாதவர் - ஸ்மித் இறந்த பின் எழுதுவதாவது: "ஹியூயிடம் ஸ்மித் கொண்டிருந்த நியாயமான பாச உணர்வு...அவரைக் கிறிஸ்தவராக இருக்க விடாமல் தடுத்தது....அவர்தாம் விரும்பிய நேர்மையாளர்களைச் சந்தித்த போது...அவர்கள் சொல்வதை யெல்லாம் நம்புவார். மதிப்புக்குரிய மேதாவி ஹாரோக்லின் நண்பராக இருந்திருப்பாரேயானால், நிர்மலமான வானில் சில சமயம் மேகம் வந்து மறைக்காமலே நிலவு மறைந்து விடுவதாக நம்பியிருப்பார்....அரசியல் கோட்பாடுகளில் அவர் குடியரசுக் கொள்கையை நாடினார்." ("தேனீ," எழுதியவர்: ஜேம்ஸ் ஆண்டர்சன், 18 பாகங்கள், பாகம் 3, பக்கம் 166, 165, எடின்பரோ, 1791-93.) புரூட்டென்டீன்ட் பாதிரிமார்கள் ஆண்டவரின் திராட்சைத் தோட்டத்தில் திருப்பணி ஆற்றி வந்த போதிலும், ஆதாம் ஸ்மித் அவர்களுக்கென்றே "திறைலா உழைப்பாளர்கள்" என்ற கருத்தினத்தை வகுத்திட்டதாக பாதிரி தாமஸ் சாலம்ஸ் சந்தேகம் தெரிவிக்கிறார்.

அறுதி விதியாக இருப்பது உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தியே. உழைப்புச் சக்தியானது எந்த அளவுக்கு உற்பத்திச் சாதனங்களை மூலதனமாகத் தொடருமாறு பேணிக் காத்திருக்கிறதோ, தன் சொந்த மதிப்பை மூலதனமாக மறுவுற்பத்தி செய்கிறதோ, ஊதியமிலா உழைப்பின் வாயிலாக கூடுதல் மூலதனம் தோன்றுவதற்கான ஆதாரத்தைக் கொடுக்கிறதோ, அந்த அளவுக்குத்தான் விற்கக் கூடியதாய் இருக்கிறது.¹⁵³ ஆகவே, அது விற்கப்படுவதற்கான நிபந்தனைகளில்—இந்நிபந்தனைகள் தொழிலாளிக்கு சாதகமாகவும் இருக்கலாம், அவ்வளவு சர்தகமில்லாமலும் இருக்கலாம்—தொழிலாளி தொடர்ந்து மீண்டும் மீண்டும் அதனை விற்பது அவசியமாயிருத்தலும், செல்வம் அனைத்தும் மூலதனத்தின் உருவில் தொடர்ந்து மேன்மேலும் விரிவடையும் அளவில் மறுவுற்பத்தி செய்யப்படுதலும் அடங்கும். எப்போதுமே கூலி என்பது தொழிலாளி ஊதியமிலா உழைப்பைக் குறிப்பிட்ட அளவில் ஆற்ற வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கிறது; இது கூலிக்குரிய இயல்பு—இதனை ஏற்கெனவே பார்த்தோம். உழைப்பின் விலை குறைந்து வரும் நேரத்தில் கூலியுயர்வு நிகழ்வதாய் இருந்தாலும் கூட, கூலியுயர்வு குறிப்பதெல்லாம் மிகவும் சாதகமான நிலைமையிலும் தொழிலாளி அளித்திட வேண்டிய ஊதியமிலா உழைப்பின் அளவு குறைகிறது என்பதைத்தான். இப்படிக் குறைந்து செல்வதும் கூட அமைப்புக்கே ஆபத்து விளைவிக்கும் நிலையை அடைந்து விட முடியாது. கூலி வீதம் தொடர்பான பலாத்கார மோதல்களைக் கவனியாது விடுவோம்தான் (ஆதாம் ஸ்மித் காட்டியிருப்பது போல் இந்த மோதலில், முடிவாகப் பார்க்கையில், அதிபருக்கு ௬0 அதிபர்தான்) மூலதனத் திரட்டலின் பயனாய் உழைப்பின் விலையில் ஏற்படும் உயர்வு பின்வரும் இரண்டிலொன்றைக் குறிப்பதாகும்:

ஒன்று, உழைப்பின் விலை உயர்ந்து கொண்டே போகிறது; ஏனெனில் அதன் உயர்வு மூலதனத் திரட்டலின் முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாவதில்லை. இதில் வியப்பேதுமில்லை. ஆதாம் ஸ்மித் கூறுகிறார்: “இவை (இலாபங்கள்) குறைந்த பிறகும் மூலதனம் தொடர்ந்து அதிகரிப்பதோடு முன்னிலும் வேகமாகவும் கூட அதிகரிக்கலாம்....பொதுவாக, அதிக இலாபத்துடன் கூடிய சிறிய மூலதனத்தைக் காட்டிலும், குறைந்த இலாபத்துடன் கூடிய பெரிய

153 “ஆயினும் ஊழியர், தொழிலாளி இருவரின் வேலை வாய்ப்புக்குமான வரம்பு ஒன்றே; வேலை கொடுப்பவர் அவர்களது உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளிலிருந்து இலாபம் அடைவதற்குள்ள சாத்தியப்பாடே அந்த வரம்பு. கூலி வீதமானது அதிபரின் ஆதாயத்தை மூலதனத்தின் சராசரி இலாபத்துக்கும் கீழானதாகத் தாழ்த்தும் விதத்தில் இருந்தால், அவர்களுக்கு வேலை கொடுப்பதை அவர் நிறுத்தி விடுவார். அல்லது கூலிக் குறைப்புக்கு இணங்கும் போது மட்டுமே வேலை கொடுப்பார்.” (ஜான் வேடு, முன் வந்தது, பக்கம் 241.)

மூலதனம் வேகமாய்ப் பெருகிறது.” (முன் வந்தது, ii., பக்கம் 189.) இங்கே, ஊதியமிலா உழைப்பில் ஏற்படும் குறைவு மூலதனத்தின் ஆட்சியெல்லை விரிவடைவதற்கு எவ்விதத்திலும் தடையாவதில்லை என்பது தெளிவு.—இரண்டு, உழைப்பின் விலையேற்றத்தால் மூலதனத் திரட்டல் மந்தமாகிறது; ஏனென்றால் இலாபத் தூண்டுதல் வலுவிழந்து போகிறது; திரட்டல் வீதம் குறைகிறது; ஆனால் அது குறையும் போதே, அப்படிக் குறைவதன் முதற்பெரும் காரணம், அதாவது மூலதனத்துக்கும் சுரண்டத்தக்க உழைப்புச் சக்திக்கும் இடையிலான ஒவ்வாமை மறைந்து போகிறது. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி நிகழ்முறையின் பொறியமைவே அது தற்காலிகமாகத் தோற்றுவிக்கும் தடங்கல்களை அகற்றி விடுகிறது. உழைப்பின் விலை திரும்பவும் சரிந்து மூலதனத்தின் தற்பெருக்கத் தேவைகளுக்கு ஏற்ற மட்டத்தை அடைகிறது; இந்த மட்டம் கூலியுயர்வு ஏற்படுவதற்கு முன்பு இயல்பானதாயிருந்த மட்டத்திற்குக் கீழாகவோ இணையாவோ மேலாகவோ இருக்கலாம். இவ்வாறு, நாம் காண்பதாவது: முதலாவது நேர்வில், மூலதனம் மிகுதியாக இருப்பதற்குக் காரணம் உழைப்புச் சக்தியில் அல்லது உழைக்கும் மக்கள்தொகையில் அறுதியாகவோ விகிதாசார அளவிலோ ஏற்படும் அதிகரிப்பின் குறைந்த வீதமல்ல; மாறாக, மூலதனம் மிகுதியாக இருப்பதுதான் சுரண்டலுக்கு ஆட்படும் உழைப்புச் சக்தியின் போதாமைக்குக் காரணம். இரண்டாவது நேர்வில், மூலதனத்தின் போதாமைக்குக் காரணம் உழைப்புச் சக்தியில் அல்லது உழைக்கும் மக்கள் தொகையில் அறுதியாகவோ விகிதாசார அளவிலோ ஏற்படும் அதிகரிப்பின் உயர்ந்த வீதமல்ல; மாறாக, சுரண்டலுக்கு ஆட்படும் உழைப்புச் சக்தி, அல்லது சரியாகச் சொன்னால், அதன் விலை மிகுதியாக இருப்பதற்குக் காரணம் மூலதனத்தின் ஒப்பளவிலான குறுக்கமே. மூலதனத் திரட்டலின் இந்த அறுதி அசைவுகள் தாம் சுரண்டலுக்கு ஆட்படும் உழைப்புச் சக்தித் திரளின் ஒப்பளவு அசைவுகளாகப் பிரதிபலிக்கின்றன; ஆகவே இத்திரளின் சுயேச்சையான அசைவால் ஏற்படுவது போல் தெரிகின்றன. கணித முறையில் சொல்வதானால்: திரட்டல் வீதம் சாரும் மாறியன்று, சாரா மாறியே. கூலி வீதம் சாரா மாறியன்று, சாரும் மாறியே. இவ்வாறு தொழில் துறைச் சகடம் நெருக்கடிக்கடத்திலிருக்கும் போது, சரக்குகளின் விலையில் ஏற்படும் பொதுவான சரிவு பணத்தின் மதிப்பில் ஏற்படும் உயர்வாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது; செழுமைக் கடத்தில், சரக்குகளின் விலையில் ஏற்படும் பொதுவான உயர்வு பணத்தின் மதிப்பில் ஏற்படும் சரிவாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இதிலிருந்து, உயர்விலைகள் புழக்கத்திலுள்ள பணம் அளவுமீறி அதிகமாகி விடுவதையும், குறைவிலைகள் அது அளவுமீறிக் குறைவாகி*

* உயர்விலைகளின் போது “அளவு மீறிக் குறைவாகி” விடுவதாகவும், குறை

விடுவதையும் குறிப்பதாக செலாவணி மரபினர். முடிவு கட்டுகிறார்கள். அறியாமையிலும் உண்மைகளை அடியோடு மாற்றிப் புரிந்து கொள்வதிலும்¹⁵⁴ இந்தச் செலாவணி மரபினருக்குத் தாங்கள் சற்றும் சளைத்தவர்கள் அல்லர் என்பதை நிரூபிக்கும் விதத்தில், அரசியல் பொருளாதார அறிஞர்களில் ஒரு பிரிவினர் ஒரு நேரத்தில் கூலித் தொழிலாளர்கள் அளவுமீறிக் குறைந்து விடுவதும் ஒரு நேரத்தில் அளவுமீறி அதிகமாகி விடுவதும் தான் மேற்சொன்ன திரட்டல் நிகழ்வுகளுக்குக் காரணம் என்று சொல்லி விளக்கமளிக்கிறார்கள்.

“மக்கள்தொகையின் இயற்கை விதி” என்பதாகப் பசப்பப் படுவதன் அடிநிலையாய் இருக்கும் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி விதி பின்வருமாறு குறுகி விடுகிறது: மூலதனத் திரட்டலுக்கும் கூலி வீதத்துக்கும் இடையிலான உறவு என்பது மூலதனமாக மாற்றப்படும் ஊதியமிலா உழைப்புக்கும் இந்தக் கூடுதல் மூலதனத்தை இயக்குவதற்குத் தேவைப்படும் கூடுதலான ஊதிய உழைப்புக்கும் இடையிலான உறவே தவிர வேறில்லை. ஆகவே, இது ஒன்றையொன்று சாராத இரு பருமன்களிடையிலான உறவன்று— ஒரு புறம் மூலதனத்தின் பருமனுக்கும் மறு புறம் உழைக்கும் மக்கள் தொகைக்கும் இடையிலான உறவன்று; ஆழமாய்ப் பார்க்கையில், இது குறிப்பிட்ட அளவிலான தொழிலாள மக்களின் ஊதியமிலா உழைப்புக்கும் ஊதிய உழைப்புக்கும் இடையிலான உறவே ஆகும். தொழிலாளி வர்க்கத்தால் வழங்கப்பட்டு முதலாளி வர்க்கத்தால் திரட்டப்படும் ஊதியமிலா உழைப்பின் அளவானது—அது மூலதனமாக மாற வேண்டுமானால் ஊதிய உழைப்பு அசாதாரணமாய்க் கூடுதலாக வேண்டும் என்னுமளவுக்கு—அதிவேகமாய்ப் பெருகுமாயின் கூலி உயர்கிறது. மற்றெல்லா நிலைமைகளும் மாறாதிருக்க, ஊதியமிலா உழைப்பின் விகிதாசாரம் குறைகிறது. இது இப்படிக்குறைந்து சென்று, மூலதனத்துக்கு ஊட்டமளிக்கும் உபரி-உழைப்பு முறையான அளவில் வழங்கப்பட முடியாத நிலை ஏற்பட்டதும், எதிர்வினை ஆரம்பமாகிறது: வருவாயில் முன்னிலும் குறைவான பகுதியே மூலதனமாக்கப்படுகிறது; மூலதனத் திரட்டல் பின்னடைகிறது. கூலியுயர்வுப் போக்கு தடைபடுகிறது. இவ்விதம், கூலியுயர்வு வரம்பு மீறாத படி கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. இந்த வரம்பு முதலாளித்துவ அமைப்பின் அடித்தளங்களை சேதமில்லாத படி விட்டுவைப்பதோடு, மேலும் மேலும் விரிவான அளவில் இவ்வமைப்பு மறுவுற்பத்தியாவதையும் உறுதி செய்கிறது. இயற்கையின்

விலைகளின் போது “அளவு மீறி அதிகமாகி” விடுவதாகவும் கையெழுத்துப்பிரதி கூறுகிறது; அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்புக்கேற்ப இங்கு இது திருத்தப்படுகிறது. — குஷ்யப் பதிப்புக்கு மார்க்சிய-லெனினியக் கழகத்தின் குறிப்பு.

¹⁵⁴ பார்க்கவும்: கார்ல் மார்க்ஸ்: “அரசியல் பொருளாதார விமர்சனத்திற்கு ஒரு பங்களிப்பு.” பக்கம் 166 முதலியவை.

விதி என்பதாக பொருளாதார அறிஞர்கள் பசப்புகிற முதலாளித்துவத் திரட்டல் விதி கூறுவதெல்லாம் இதுதான்: முதலாளித்துவ உறவு மேன் மேலும் விரிவான அளவில் தொடர்ச்சியாக மறுவற்பத்தியாவதைப் பெருத்த அபாயத்துக்குள்ளாக்கும் படியான அளவுக்கு உழைப்பின் மீதான சுரண்டல்-கடுமை குறைவதற்கும் உழைப்பின் விலை உயர்வதற்கும் இடமில்லை; மூலதனத் திரட்டலின் இயல்பே இதனை உறுதி செய்கிறது. தொழிலாளியின் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்காகவே பொருட்செல்வம் என்பதற்கு பதிலாய், ஏற்கெனவே இருக்கிற மதிப்புகளின் தற்பெருக்கத்துக்கு வேண்டிய தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்காகவே தொழிலாளி என்றமைந்திருக்கும் பொருளுற்பத்தி முறையில் இவ்வாறல்லாமல் வேறு எவ்வாறும் இருப்பதற்கில்லை. சமயத் துறையில் எப்படி மனிதனது மூளையின் படைப்பு மனிதனையே ஆள்கிறதோ, அதே போல் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியில் மனிதனது சுரத்தின் படைப்பு மனிதனையே ஆள்கிறது.¹⁵⁵

பிரிவு 2.—மூலதனத் திரட்டலோடும் அதோடு சேர்ந்து நடைபெறும் மூலதனக் குவிப்போடும் கூடவே மூலதனத்தின் மாறும் பகுதி ஒப்பளவில் குறைந்து செல்லுதல்

பொருளாதார அறிஞர்களின் கருத்துப் படியே, கூலியுயர்வுக்கு இட்டுச் செல்வது சமுதாயச் செல்வம் உள்ளபடியே விரிவடைந்திருக்கும் அளவுமன்று, ஏற்கெனவே இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் மூலதனத்தின் பருமனும்ன்று. மூலதனத் திரட்டலின் இடையறாத வளர்ச்சியும் அந்த வளர்ச்சியின் துரித கதியுமே கூலியுயர்வுக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. (ஆதாம் ஸ்மித், புத்தகம் 1., அத்தியாயம் 8.) இது வரை நாம் இவ்வளர்ச்சியின் தனியொரு கட்டத்தை மட்டுமே ஆராய்ந்துள்ளோம்; அதாவது மூலதனத்தின் தொழில் நுட்ப இயைபு மாறாதிருக்கையில் மூலதன அதிகரிப்பு நிகழ்கிற கட்டத்தை மட்டுமே ஆராய்ந்துள்ளோம். ஆனால் இவ்வளர்ச்சி இந்தக் கட்டத்துக்குப் பிறகும் தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.

¹⁵⁵ "மூலதனமே மனித உழைப்பின் விளைவுதான் என்று காட்டிய நமது முதல் ஆய்வினைத் திரும்பவும் கவனிப்போமானால்... மனிதன் அவனது படைப்பாகிய மூலதனத்தின் ஆதிக்கத்துக்கு ஆளாவதென்பதும், அதற்குக் கீழ்ப்படுவதென்பதும் புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒன்றாகவே தோன்றுகிறது; சர்ச்சைக்கிடமின்றி இதுவே உண்மை என்பதால், நம்மையும் மீறி இக்கேள்வி எழுகிறது: தொழிலாளி மூலதனத்தின் சிருஷ்டிகர்த்தா என்ற முறையில் மூலதனத்தின் அதிபராக இருப்பதற்கு பதில் அதன் அடிமையாகியது எப்படி?" (வான் தியூனன், "Der isolierte Staat." பகுதி II., பிரிவு II., ரோஸ்டாக், 1863, பக்கம் 5, 6.) இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டிருப்பது தியூனனின் சிறப்பாகும். அவரது பதில் சிறுபின்னத்தனமானது.

அப்படியானால், முதலாளித்துவ அமைப்புக்கான பொது அடிப்படை இருக்குமாயின், மூலதனத் திரட்டலின் போது, சமுதாய உழைப்பினது உற்பத்தித் திறனின் வளர்ச்சி அத்திரட்டலுக்கு மிகவும் சக்திவாய்ந்த உந்துகோல் ஆகி விடும் படியான ஒரு நிலை வருகிறது. ஆதாம் ஸ்மித் சொல்கிறார்: “உழைப்பின் கூலியை உயர்த்துகிற அதே காரணம், அதாவது மூலதன அதிகரிப்பு உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனை அதிகமாக்கி, முன்னிலும் குறைவான உழைப்பை முன்னிலும் அதிகமான வேலை செய்யக் கூடியதாக்குகிறது.”

நிலவளம் போன்ற இயற்கை நிலைமைகளையும், சுயேச்சையான, தனித்தனியான உற்பத்தியாளர்களின் தேர்ச்சியையும் (இத்தேர்ச்சி உற்பத்திப் பண்டங்களின் அளவில் வெளிப்படுவதைக் காட்டிலும் அவற்றின் தரச்சிறப்பில் அதிகமாய் வெளிப்படுகிறது) ஒதுக்கி விடுவோமானால், எந்தவொரு சமுதாயத்திலும் உழைப்பினது உற்பத்தித் திறனின் படித்தரமானது, ஓர் உழைப்பாளர் குறிப்பிட்ட கால அளவில் உழைப்புச் சக்தியை ஒரே அளவு விறுவிறுப்புடன் பிரயோகித்து ஒப்பளவில் எவ்வளவு உற்பத்திச் சாதனங்களை உற்பத்திப் பொருட்களாக மாற்றுகிறார் என்பதன் வாயிலாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அவர் இவ்விதம் மாற்றும் உற்பத்திச் சாதனங்களின் திரள் அவரது உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனுடனாகவே அதிகரிக்கிறது. ஆனால் அந்த உற்பத்திச் சாதனங்கள் இரட்டைப் பாத்திரம் வகிக்கின்றன. சிலவற்றின் அதிகரிப்பு உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் அதிகரிப்பதால் உண்டாகிற விளைவாகும்; வேறு சிலவற்றின் அதிகரிப்பு அவ்வுற்பத்தித் திறன் அதிகரிப்பதற்குத் தேவையான நிலைமையாகும். உதாரணமாகப் பட்டறைத் தொழில்-உழைப்புப் பிரிவினையையும், இயந்திர சாதன உபயோகத்தையும் தொடர்ந்து ஒரே கால அளவில் முன்னிலும் அதிகமான கச்சாப் பொருள் வினைமுறைக்குள்ளாகிறது. ஆகவே, முன்னிலும் அதிகமான கச்சாப் பொருளும் துணைப் பொருட்களும் உழைப்பு நிகழ் முறையினுள் நுழைகின்றன. இது உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் அதிகரிப்பதால் உண்டாகிற விளைவாகும். இவ்வாறன்றி, இயந்திர சாதனம், இழுவைக் கால்நடைகள், தாது உரங்கள், வடிசூழாய்கள் முதலானவற்றின் திரள் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் அதிகரிப்பதற்கு வேண்டிய நிலைமையாகும். கட்டடங்கள், ஊதுஉலைகள், போக் குவரத்துச் சாதனங்கள் முதலானவற்றின் வடிவிலான உற்பத்திச் சாதனங்களுக்கும் இது பொருந்தும். ஆனால், தேவையான நிலைமையானாலும் சரி, உண்டாகிற விளைவானாலும் சரி, உற்பத்திச் சாதனங்களின் இந்த அதிகரிப்பு—அவற்றோடு இணைக்கப்படும் உழைப்புச் சக்தியோடு ஒப்பிடுகையில் ஏற்படுகிற இந்த அதிகரிப்பு—உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் மேன்மேலும் உயர்வதன் தெரிவிப்பாகும். இவ்வாறு, உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனில் ஏற்படும் உயர்வு உழைப்பால் இயக்கப்படும் உற்பத்திச் சாதனங்களின் திரளுடன்

ஒப்பிடுகையில் உழைப்பின் திரளில் ஏற்படும் குறைவாக, அல்லது உழைப்பு நிகழ்முறையின் இலக்குப் பொருளோடு ஒப்பிடுகையில் காரணப் பொருளில் ஏற்படும் குறைவாகக் காட்சியளிக்கிறது.

மூலதனத்தின் தொழில் நுட்ப இயைபில் ஏற்படும் இந்த மாற்றம், உற்பத்திச் சாதனங்களை உயிர் பெறச் செய்கிற உழைப்புச் சக்தியின் திரளோடு ஒப்பிடுகையில் அச்சாதனங்களின் திரளில் ஏற்படும் இந்தப் பெருக்கம் மூலதனத்தின் மதிப்பு-இயைபில் மாறும் பகுதி குறைந்து மாறாப் பகுதியில் ஏற்படும் அதிகரிப்பாகப் பிரதிபலிக்கிறது. உதாரணமாக, தொட்டக்கத்தில் மூலதனத்தில் 50 சதவீதம் உற்பத்திச் சாதனமாகவும், 50 சதவீதம் உழைப்புச் சக்தியாகவும் முதலீடு செய்யப்பட்டிருப்பது, பிற்பாடு, உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனில் ஏற்படும் வளர்ச்சி காரணமாய், 80 சதவீதம் உற்பத்திச் சாதனமாகவும் 20 சதவீதம் உழைப்புச் சக்தியாகவும் மாறுகிறதென்றும், இவ்வாறே தொடர்ந்து மாறிச் செல்கிறதென்றும் கொள்ளலாம். மாறும்-மூலதனத்துடன் ஒப்பிடுகையில் மாறா-மூலதனமும் மேன்மேலும் அதிகரித்துச் செல்வதென்னும் இந்த விதியை (ஏற்கெனவே நாம் பார்த்தது போல) சரக்குகளது விலைகளின் ஒப்பீட்டுப் பகுப்பாய்வு தெளிவாகவே ரூசுப்பிக்கிறது—இந்தப் பகுப்பாய்வுக்கு வெவ்வேறு பொருளாதார சகாப்தங்களையும் ஒப்புநோக்கலாம், ஒரே சகாப்தத்தில் வெவ்வேறு நாடுகளையும் ஒப்புநோக்கலாம். சரக்கின் விலையில் உற்பத்திச் சாதனங்களின் அல்லது நுகரப்பட்ட மூலதனத்தின் மாறாப் பகுதியின் மதிப்பை மட்டும் குறிக்கிற கூறினது ஒப்பீட்டுப் பருமன், மூலதனத் திரட்டலின் வளர்ச்சிக்கு நேர் விகிதம் கொண்டுள்ளது; உழைப்புக்குத் தரப்படும் ஊதியத்தை (மூலதனத்தின் மாறும் பகுதியை) குறிக்கும் விலைக் கூறினது ஒப்பீட்டுப் பருமன் மூலதனத் திரட்டலின் வளர்ச்சிக்கு எதிர் விகிதம் கொண்டுள்ளது.

எவ்வாறாயினும், மூலதனத்தின் மாறாப் பகுதியோடு ஒப்பிடுகையில் மாறும் பகுதியில் ஏற்படும் இந்தக் குறைவு, அதாவது மூலதனத்தின் மதிப்பு-இயைபிலான மாற்றம் அதன் பொருட் கூறுகளின் இயைபிலான மாற்றத்தைத் தோராயமாகவே காட்டுகிறது. உதாரணமாக, நூற்புத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்படும் மூலதன-மதிப்பு 18ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் $\frac{1}{2}$ பங்கு மாறாததாகவும் $\frac{1}{2}$ பங்கு மாறுவதாகவும் இருந்தது; இன்று $\frac{7}{8}$ பங்கு மாறாததாகவும் $\frac{1}{8}$ பங்கு மாறுவதாகவும் இருக்கிறது. ஆனால், குறிப்பிட்ட அளவு நூற்கும் உழைப்பு உற்பத்தித் திறனுள்ள முறையில் நுகரும் கச்சாப் பொருள், உழைப்புச் சாதனங்கள் முதலானவற்றின் திரள் 18ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்ததைப் போல் இன்று பல நூறு மடங்கு அதிகமாகி விட்டது. காரணம் என்னவென்றால்: உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் அதிகரித்துச் செல்லுகையில், அவ்வுழைப்பு நுகரும் உற்பத்திச் சாதனங்களின்

திரள் அதிகரிக்கிறது; ஆனால் திரளோடு ஒப்பிடுமிடத்து அவற்றின் மதிப்பு சுருங்குகிறது. எனவே, அவற்றின் மதிப்பு அறுதியாக உயர்ந்தாலும், அவற்றின் திரள் உயரும் விகிதத்தில் உயர்வதில்லை. எனவே, மாறா-மூலதனத்துக்கும் மாறும்-மூலதனத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டின் அதிகரிப்பு, மாறா-மூலதனம் மாற்றப்பட்டு வரும் உற்பத்திச் சாதனங்களின் திரளாக்கும் மாறும்-மூலதனம் மாற்றப்பட்டு வரும் உழைப்புச் சக்தியின் திரளாக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டின் அதிகரிப்பை விட மிகக் குறைவு. முன்னது பின்னதைப் போல் அதிகமாகிறது என்றாலும், பின்னதைக் காட்டிலும் குறைந்த அளவுக்கே அதிகமாகிறது.

ஆனால், திரட்டலின் வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து மூலதனத்தினது மாறும் பகுதியின் ஒப்பீட்டுப் பருமன் குறைந்த போதிலும், இதனால் அதன் அறுதிப் பருமனில் உயர்வு ஏற்படும் சாத்தியப்பாடு அகன்று விடுவதில்லை. மதிப்பளவில் ஆரம்பத்தில் 50 சதவீதம் மாறா-மூலதனம், 50 சதவீதம் மாறும்-மூலதனம் என்றிருப்பதாகவும், பின்னர் 80 சதவீதம் மாறா-மூலதனம், 20 சதவீதம் மாறும்-மூலதனம் என்றாவதாகவும் கொள்வோம். அதே போது ஆரம்ப மூலதனம், உதாரணமாக £6,000 ஆனது £18,000 ஆக அதிகரிக்குமானால், அதன் மாறும் பகுதியும் அதிகரிக்கவே செய்கிறது. £3,000 ஆக இருந்த மாறும் பகுதி இப்போது £3,600 ஆகிறது. ஆனால், உழைப்புக்கான வேண்டலை 20 சதவீதம் உயர்த்துவதற்கு மூலதனத்தின் 20 சதவீத அதிகரிப்பு முன்பு போதுமானதாய் இருந்ததென்றால், இதற்கு இப்போது ஆரம்ப மூலதனத்தை மும்மடங்கு பெருக்குவது அவசியமாகிறது.

பகுதி IVஇல் ஏற்கெனவே பார்த்துள்ளோம்; சமுதாய உழைப்பினது உற்பத்தித் திறனின் வளர்ச்சிக்கு பெருவீதக் கூட்டு-வேலை இன்றியமையாததாவதையும், இந்தக் கூட்டு-வேலையின் அடிப்படையில் மட்டுமே உழைப்பின் பிரிவினையும் ஒன்றிணைப்பும் சாத்தியமாவதையும், உற்பத்திச் சாதனங்கள் விரிந்த அளவில் குவிக்கப்படுவதன் மூலம் அவற்றில் சிக்கனம் கைகூடுவதையும், தனியாக அல்லாமல் பலரும் கூடிப் பொதுவில் மட்டுமே பயன்படுத்தக் கூடிய இயல்பு கொண்ட பெரும் பெரும் உழைப்புச் சாதனங்கள் (இயந்திர சாதன ஒருங்கமைவு போன்றவை) உதித்தெழ முடிவதையும், இயற்கையின் பூதாகார சக்திகளையெல்லாம் பொருளுற்பத்தியின் சேவகர்களாக்க முடிவதையும், உற்பத்தி நிகழ்முறையை விஞ்ஞானத்தின் தொழில் நுட்பப் பிரயோகமாய் மாற்றிட முடிவதையும் அங்கே பார்த்துள்ளோம். சரக்கு உற்பத்தியே நடப்பு உற்பத்தி முறையாக இருக்கையில், அதாவது உற்பத்திச் சாதனங்கள் தனியார் சொத்தாகி, கைவினைஞர் ஏனையோரைச் சாராமல் தனித்து நின்று சரக்குகளை உற்பத்தி செய்ய வேண்டியவராகவோ,

அல்லது சுயமாகத் தொழில் புரிவதற்கு வேண்டிய சாதனங்கள் இல்லாமையால் தனது உழைப்புச் சக்தியை சரக்காக விற்க வேண்டியவராகவோ இருக்கையில், தனித்தனியான மூலதனங்களது அதிகாரிப்பின் வாயிலாய் மட்டுமே சமுதாயப் பொருளுற்பத்திச் சாதனங்களும் வாழ்வுச் சாதனங்களும் எவ்வளவுக்கு முதலாளிகளது தனிச் சொத்தாக மாற்றப்படுகிறதோ அவ்வளவுக்கு மட்டுமே பெருவீதக் கூட்டு-வேலை சாத்தியமாகிறது. சரக்கு உற்பத்தி அடிப்படையாய் இருக்கும் போது, பெருவீதப் பொருளுற்பத்தி முதலாளித்துவ வடிவமுடையதாகவே இருக்க முடியும். எனவே தனித்தனியான சரக்கு உற்பத்தியாளர்களின் கையில் மூலதனம் ஓரளவு திரட்டப்படுவது முதலாளித்துவ முறையிலமைந்த பொருளுற்பத்திக்கு இன்றியமையாத தேவையாகும். ஆகவே, கைத்தொழிலிலிருந்து முதலாளித்துவத் தொழில் துறைக்கு மாறிச் செல்லும் காலத்தில் இது நிகழ்வதாக நாம் அனுமானித்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இதனை ஆதித் திரட்டல் [primitive accumulation] எனலாம்; ஏனென்றால் இத்திரட்டல் முதலாளித்துவ முறையிலமைந்த பொருளுற்பத்தியின் வரலாற்று விளைவாக இருப்பதற்கு பதில், அப்பொருளுற்பத்தியின் வரலாற்று அடிப்படையாக இருக்கிறது. அது எப்படித் தொடங்குகிறது என்பதை இதற்குள் இங்கு நாம் ஆராயத் தேவையில்லை. அதுதான் தொடக்கம் என்று தெரிந்தால் போதும். ஆனால், இந்த அடிப்படையில் உழைப்பின் சமுதாய உற்பத்தித் திறனை உயர்த்துவதற்கு உருவாக்கப்படும் எல்லா வழிமுறைகளும் அதே போது உபரி-மதிப்பு அல்லது உபரி-உற்பத்திப் பண்டத்தின் உற்பத்தியை அதிகமாக்குவதற்கான வழிமுறைகளும் ஆகும். இந்த உபரி-மதிப்பு அல்லது உபரி-உற்பத்திப் பண்டம்தான் மூலதனத் திரட்டலுக்கு ஆதாரமாகும். ஆகவே, இவ்வழிமுறைகள் மூலதனம் மூலதனத்தை உற்பத்தி செய்வதற்கான, அதாவது மூலதனத் திரட்டலை முடுக்கி விடுவதற்கான வழிமுறைகளும் ஆகும். ஓயாமல் உபரி-மதிப்பு மீண்டும் மூலதனமாக மாறுகிற நிகழ்வு இப்போது உற்பத்தி நிகழ்முறையில் நுழையும் மூலதனத்தின் மேன்மேலும் கூடுதலான பருமனின் உருவில் காட்சியளிக்கிறது. இதுவே விரிதிற உற்பத்திக்கும், அதனுடன் கூடவே உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனை உயர்த்தும் வழிமுறைகளுக்கும், உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தியை முடுக்கி விடுவதற்கும் அடிப்படை ஆகிறது. எனவே, குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மூலதனம் திரட்டப்படுவது முதலாளித்துவ முறையிலமைந்த பொருளுற்பத்திக்கு இன்றியமையாத தேவை என்றால், மறுதலையாக, இப்பொருளுற்பத்தி மூலதனத் திரட்டலை முடுக்கி விடுகிறது. எனவே, மூலதனத் திரட்டலைத் தொடர்ந்து முதலாளித்துவ முறையிலமைந்த பொருளுற்பத்தி வளர்கிறது; முதலாளித்துவ முறையிலமைந்த பொருளுற்பத்தியைத் தொடர்ந்து

மூலதனத் திரட்டல் வளர்கிறது. இவ்விரு பொருளாதாரக் காரணிகளும்—அவை ஒன்றுக்கொன்று அளித்துக் கொள்ளும் உந்தல்களின் கூட்டு விகிதத்தில்—மூலதனத்தின் தொழில் நுட்ப இயைபில் ஏற்படுத்தும் மாற்றம் மூலதனத்தின் மாறாப் பகுதியுடன் ஒப்பிடுகையில் மாறும் பகுதியை மேலும் மேலும் சிறிதாக்கிச் செல்லும் மாற்றமாகும்.

தனிப்பட்ட ஒவ்வொரு மூலதனமும் பெரிதாகவோ சிறிதாகவோ அமைந்த உற்பத்திச் சாதனக் குவிப்பும் அதற்கிசைவாய் பெரிதாகவோ சிறிதாகவோ அமைந்த உழைப்புப் பட்டாளத்தின் [labour-army] மீதான ஆதிபத்தியமும் ஆகும். மூலதனத் திரட்டல் ஒவ்வொன்றும் புதிய திரட்டலுக்கு வழிகோலுகிறது. மூலதனமாகச் செயல்படும் செல்வத் திரள் அதிகரிக்கையில் திரட்டலானது அச் செல்வத்தைத் தனிப்பட்ட முதலாளிகளின் கையில் மேன்மேலும் அதிகமாய்க் குவியச் செய்கிறது; இவ்விதம் பெருவீதப் பொருளுற்பத்திக்கும் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் பிரத்தியேக வழி முறைகளுக்கும்மான அடித்தளத்தை விரிவுபடுத்துகிறது. சமுதாய மூலதனத்தின் வளர்ச்சி தனித் தனியான பல மூலதனங்களின் வளர்ச்சியின் வாயிலாய் ஏற்படுகிறது. தனித்தனி மூலதனங்கள் அதிகரிக்கின்றன; உற்பத்திச் சாதனக் குவிப்பும் அதிகரிக்கிறது; மற்றெல்லா நிலைமைகளும் மாறாதிருக்க, இந்த அதிகரிப்பானது அந்தத் தனித்தனி மூலதனங்கள் மொத்த சமுதாய மூலதனத்தின் ஈவுப் பகுதிகளாய் அமையும் அதே விகிதாசாரத்தில் அமைகிறது. அதே போது, ஆரம்ப மூலதனங்களின் சில கிளைகள் பிளந்து சென்று சுயேச்சையான புதிய மூலதனங்களாய் இயங்க முற்படுகின்றன. ஏனைய பல காரணங்களோடு, முதலாளித்துவக் குடும்பங்களில் நடைபெறும் பாகப் பிரிவினையும் இதற்கொரு முக்கியக் காரணமாகும் ஆகவே, மூலதனத் திரட்டலோடு கூடவே, முதலாளிகளின் தொகை அதிகமாகவோ குறைவாகவோ உயர்கிறது. மூலதனத்தின் மேற்கூறிய இவ்வகைக் குவிப்பு அதன் திரட்டலின் விளைவாகும், அல்லது திரட்டலே அன்றி வேறில்லை என்று கூடச் சொல்லலாம். இந்தக் குவிப்பின் சிறப்பியல்புகளாக இரண்டைக் குறிப்பிடலாம். ஒன்று: மற்றவை மாறாதிருக்க, சமுதாயத்தின் பொருளுற்பத்திச் சாதனங்கள் தனிப்பட்ட முதலாளிகளின் கையில் மேலும் மேலும் குவிந்து செல்வதற்கு சமுதாயச் செல்வப் பெருக்கத்தின் அளவு வரம்பிடுகிறது. இரண்டு: குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு உற்பத்தித் துறையிலும் இடம் பெற்றுள்ள சமுதாய மூலதனப் பகுதி எதிரும் புதிருமாய் நின்று போட்டியிடும் சுயேச்சையான சரக்கு உற்பத்தியாளர்களாகிய பல முதலாளிகளிடையே பிரிந்திருக்கிறது. ஆகவே, மூலதனத் திரட்டலும் அதன் உடனிகழ்வான மூலதனக் குவிப்பும் [concentration] திட்டுதிட்டாய்ச் சிதறுண்டு நிகழ்வது மட்டுமல்லாமல், செயல்படும் மூலதனம் ஒவ்வொன்றின் பெருக்கமும் புதிய

மூலதனங்கள் உருவாவதாலும் பழைய மூலதனங்கள் பிளவுண்டு பிரிவதாலும் தடைபடுகிறது. ஆகவே, மூலதனத் திரட்டலானது ஒரு புறத்தில் உற்பத்திச் சாதனங்களும் உழைப்பின் மீதான ஆதிபத்தியமும் மேன்மேலும் அதிகமாய்க் குவிவதாகவும், மறு புறத்தில் தனித் தனியான பல மூலதனங்கள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று விலகியோடுவதாகவும் அமைகிறது.

சமுதாயத்தின் மொத்த மூலதனம் தனித் தனியான பல மூலதனங்களாக இப்படிப் பிளவுண்டு பிரிவதற்கு, அதாவது அதன் பின்னப் பகுதிகள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று விலகி ஓடுவதற்கு எதிர்வினையாக அவை ஒன்றையொன்று கவர்ந்து விழுங்கும் நிகழ்வு அமைகிறது. இந்நிகழ்வை உற்பத்திச் சாதனங்கள், உழைப்பின் மீதான ஆதிபத்தியம் ஆகியவற்றின் நேரடிக் குவிப்பாக, திரட்டலே தவிர வேறில்லை என்னும் படியான இந்தக் குவிப்பாகக் கொள்ளலாகாது. இது ஏற்கெனவே உருவான மூலதனங்களின் குவிப்பாகும்; தனித் தனியாய்ச் செயல்படும் அவற்றினது சுயேச்சையின் அழிவாகும்; முதலாளியை முதலாளியே விழுங்கிடும் உடைமைப் பறிப்பு [expropriation] ஆகும்; மிகப் பலவான சிறு சிறு மூலதனங்கள் மிகச் சிலவான பெரும் பெரும் மூலதனங்கள் ஆகிடும் மாற்றமாகும். இந்தக் குவிப்பு முதலில் சொன்ன குவிப்பிலிருந்து எப்படி வேறுபடுகிறது என்றால்: இதற்கு ஏற்கெனவே உருவாகி செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மூலதனத்தின் பரப்பீட்டில் ஏற்படுகிற மாற்றம் ஒன்றே போதுமானது. ஆகவே, இந்தக் குவிப்பின் செயற்களம் சமுதாயச் செல்வத்தின் அறுதி வளர்ச்சியால், அதாவது மூலதனத் திரட்டலின் அறுதி எல்லைகளால் வரம்பிடப்படவில்லை. ஓரிடத்தில் மூலதனம் ஒரே கையில் பெருந்திரளாய் வளர்ந்து பெருகுகிறதென்றால், பிறிதோர் இடத்தில் மிகப் பலரும் அதனைப் பறிகொடுப்பதே இதற்குக் காரணம். மூலதனத் திரட்டலிலிருந்தும் மூலதனக் குவிப்பிலிருந்தும் இது முற்றிலும் வேறானது; முறைப்படி சொல்லுகையில் மூலதன மையப்பாடு [centralisation] என்பது இதுவே.

மூலதன மையப்பாட்டின் விதிகளை, அதாவது மூலதனத்தை மூலதனம் கவர்ந்து விழுங்குவதன் விதிகளை இங்கே விரிவுபடக் கூற முடியாது. சில உண்மைகளை சுருக்கமாகச் சுட்டுவதே போதுமானது. சரக்குகளை மலிவாக்கி போட்டர்ப் போட்டி எனும் போர் நடத்தப்படுகிறது. சரக்குகளை மலிவாக்குதல், மற்றவை மாறாதிருக்க, உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனைப் பொறுத்தது; உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனோ உற்பத்தியின் அளவுவீதத்தைப் பொறுத்தது. எனவே, பெரிய மூலதனங்கள் சிறிய மூலதனங்களை வீழ்த்துகின்றன. மேலும், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை வளர்ந்து செல்லும் போது, இயல்பான நிலைமைகளில் தொழிலை நடத்திச் செல்வதற்கு அவசியமான தனிப்பட்ட மூலதனத்தின்

குறைந்தபட்சத் தொகை அதிகமாவது தெரிந்ததே. எனவே, சிறிய மூலதனங்கள் ஏதோ இங்குமங்குமாக அல்லது அரை குறையாக மட்டுமே நவீனத் தொழில்துறை [Modern Industry] தன்பிடிக்குள் கொண்டுவந்திருக்கும் உற்பத்தித் துறைகளுக்குள் நெரிசலாய்ப் புகுந்து கொள்கின்றன. முட்டி மோதுகிற மூலதனங்களிடையே இத் துறைகளில் அவற்றின் எண்ணிக்கைக்கு நேர் விகிதத்திலும், பருமன்களுக்கு எதிர் விகிதத்திலும் கடும் போட்டி நடக்கிறது. இப்போட்டியால் சிறு முதலாளிகள் பலரும் நாசமாகிப் போகின்றனர். அவர்களது மூலதனங்களில் ஒரு பகுதி அவர்களை வீழ்த்தி வெற்றி கொண்டவர்களின் கைக்குச் செல்கிறது; மறு பகுதி மறைந்து போகிறது. மேலும், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியைத் தொடர்ந்து புத்தம்புதியதொரு சக்தி களத்தில் இறங்குகிறது— அதுதான் கடன்-செலாவணி அமைப்பு [credit system]. ஆரம்பக் கட்டங்களில்,* இவ்வமைப்பு மூலதனத் திரட்டலின் பணிவன்பு மிக்க உதவியாளனாய் மெல்ல மெல்ல நுழைகிறது, சமுதாயத்தின் மேற்பரப்பில் சிதறிக் கிடக்கும் பணச் செல்வாதாரங்களைக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத இழைகள் கொண்டு இழுத்து, தனித்தனியான அல்லது கூட்டாய்ச் சேர்ந்த முதலாளிகளின் கையில் சேர்ப்பிக்கிறது. ஆனால் சீக்கிரமே அது போட்டாப் போட்டி எனும் போரில் பயங்கரமான புதிய ஆயுதமாகிறது; இறுதியில் மூலதனங்களின் மையப்பாட்டுக்கான பிரம்மாண்ட சமூகப் பொறியமைவாய் மாற்ற மடைகிறது.

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியும், மூலதனத் திரட்டலும் வளர்ந்தோங்க ஒங்க மூலதனங்களின் மையப்பாட்டுக்கான சக்தி மிக்க இருபெரும் நெம்புகோல்களாகிய போட்டியும் கடன்-செலாவணியும் வளர்ந்திடுகின்றன. அதே போது மூலதனத் திரட்டலின் வளர்ச்சியானது மையப்பாட்டுக்கு உரியவற்றை, அதாவது தனித் தனியான மூலதனங்களை அதிகமாக்குகிறது; முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி வீரிவடைந்து, ஒரு புறம் பிரம்மாண்டத் தொழில் முயற்சிகள் எழுவதற்கு வேண்டிய சமூகத் தேவையையும், மறு புறம் அம்முயற்சிகள் ஈடேறுவதற்கான தொழில் நுட்பச் சாதனங்களையும் உண்டாக்குகிறது. இந்த பிரம்மாண்டத் தொழில் முயற்சிகள் ஈடேறுவதற்கு முன்கூட்டியே மூலதனங்கள் மையப்படுவது அவசியமாகும். எனவே, தனித்தனி மூலதனங்களைக் கவர்ந்து ஒன்றுசேர்க்கிற ஈர்ப்புச் சக்தியும் மையப்படும் போக்கும் முன் எப்போதையும் விட இப்போது வலுவடைகின்றன. ஆனால், மையப்பாடு நோக்கிய இயக்கத்தின் ஒப்பீட்டுப் பெருக்கமும்

* இங்கே ("ஆரம்பக் கட்டங்களில்" என்பது முதல் பக்கம் 845இல் உள்ள "அறுதிக் குறைவு ஏற்படுவது கண்கூடு" என்பது முடிய) ஆங்கில வாசகம் 4ஆம் ஜெர்மன் பதிப்புக்கு இசைவாய் மாற்றியமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. — ஆங்கிலப் பதிப்பு பாசியர்.

ஆற்றலும், ஏற்கெனவே அடைந்துள்ள முதலாளித்துவச் செல்வத்தின் பருமனாலும் பொருளாதாரப் பொறியமைவின் மேன்மையாலும் ஓரளவுக்கு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்றாலும், மையப் பாட்டிலான முன்னேற்றம் சமுதாய மூலதனத்தினது பருமனின் நேர்முக வளர்ச்சியை எவ்விதத்திலும் பொறுத்ததன்று. மையப் பாட்டுக்கும் குவிப்புக்கும் உள்ள பிரத்தியேக வேறுபாடு இதுவே; குவிப்பு என்பது விரிதிற மறுவுற்பத்தியேதான். ஏற்கெனவே இருந்து வரும் மூலதனப் பரப்பீட்டிலான மாற்றத்திலிருந்தே, சமுதாய மூலதனத்தினது அடக்கக் கூறுகளின் அளவுவழி வகைப் பிரிவுலான மாற்றத்திலிருந்தே மையப்பாடு ஏற்படலாம். இங்கே மூலதனம் தனித்தனியாக பலரது கையிலிருந்து வந்ததாகையால் ஒரே ஆளின் கையில் சக்தி வாய்ந்த பெரும் பெரும் திரர்களாய் வளர்ந்திடலாம். குறிப்பிட்ட எந்தத் தொழிற் கிளையிலும், அதில் முதலீடு செய்யப்பட்டுள்ள தனித்தனி மூலதனங்கள் எல்லாம் ஒரே மூலதனமாக ஒன்றுசேர்க்கப்பட்டால் மையப்பாடு அதன் இறுதி வரம்பை அடையும்.¹⁵⁶ குறிப்பிட்ட எந்தச் சமுதாயத்திலும், சமுதாய மூலதனம் அனைத்தும் ஒரே ஒரு முதலாளி அல்லது ஒரே ஒரு முதலாளித்துவ நிறுமத்தின் கையில் ஒன்றுசேரும் போதுதான் இறுதி வரம்பு அடையுப்பெறும்.

மையப்பாடானது தொழில் துறை முதலாளிகள் தமது நடவடிக்கைகளின் வீச்சை விரிவாக்குவதற்கு வகைசெய்து திரட்டலின் வேலையைப் பூர்த்தி செய்கிறது. இந்த விரிவாக்கம் திரட்டலின் விளைவாகவும் இருக்கலாம், மையப்பாட்டின் விளைவாகவும் இருக்கலாம். இந்த மையப்பாடு தாக்கீக் கைப்பற்றும் வன்முறை வழியிலும் நடைபெறலாம்; அதாவது சிற்சில மூலதனங்கள் தலையாயக் கவர்ச்சி மையங்களாகி, ஏனையவற்றின் தனிப்பட்ட ஒன்றிப்பைத் தகர்த்து, உடைந்து பிரியும் துண்டுகளைக் கவர்ந்து கொள்ளும் வழியிலும் நடைபெறலாம். அல்லது, உருவாகி வருகிற வையும் ஏற்கெனவே உருவாகி விட்டவையுமான பல மூலதனங்கள் கூட்டுப் பங்கு நிறுமங்களாக [joint-stock companies] அமைதி வழியிலும் ஒன்றாகலாம். இந்த மையப்பாடு எப்படி நிகழ்வதாயினும் அதன் பொருளாதாரப் பலன் ஒன்றுதான். பலரும் கூட்டாகச் செய்திடும் வேலையை முன்னிலும் பரவலாக ஒழுங்கமைப்பதற்கு, தொழில் நிறுவனங்களின் பொருளாயத இயக்கு விசைகளை முன்னிலும் விரிவாக வளரச் செய்வதற்கு, அதாவது வழக்கமான வழி

¹⁵⁶ [4ஆம் ஜெர்மன் பதிப்பில் எங்கெல்ஸ் குறிப்பு, — சமீபத்திய ஆங்கிலேய, அமெரிக்க "பொறுப்புக் கழகங்கள்" [trusts] குறைந்தது ஒரு தொழிற் கிளையிலுள்ள சகலப் பெருவீத நிறுவனங்களையும் காரியாம்ச ஏகபோகத்துடன் கூடிய பெரிய கூட்டுப் பங்கு நிறுமமாக ஒன்றுபடுத்த முயல்வதன் மூலம் இக்குறிக்கோளை அடைய ஏற்கெனவே பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.]

முறைகளில் நடத்தப்படும் தனித்த உற்பத்தி நிகழ்முறைகளை சமுதாய வழியில் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு விஞ்ஞான வழியில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட உற்பத்தி நிகழ்முறைகளாக மேன்மேலும் மாற்றியமைப்பதற்கு, தொழில் நிறுவனங்களின் அளவுவீதத்தை அதிகமாக்குவதுதான் எங்குமே முதற்படியாகிறது.

மறுவுற்பத்தியானது வட்ட வடிவிலிருந்து சுழலேணி வடிவிற்கு மாறுகையில் மூலதனத்தில் ஏற்படும் படிப்படியான அதிகாரிப்பே திரட்டலாகும். மையப்பாட்டோடு ஒப்பிடுமிடத்து இந்நிகழ்முறை மிகவும் மெதுவாகவே நடைபெறுகிறது என்பது தெளிவு. சமுதாய மூலதனத்தின் அடக்கக் கூறுகளது அளவுவழி வகைப் பிரிவுகளை மாற்றினாலே மையப்பாடு ஏற்பட்டு விடும். தனித்தனியான சில மூலதனங்கள் ஓர் இருப்புப் பாதையை நிறுவுவதற்குத் தேவையான அளவுக்குப் பெரிதாகும் வரை மூலதனத் திரட்டல் நடைபெறுவதற்காகக் காத்திருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்குமேயானால், உலகம் இன்னமும் இருப்புப் பாதைகளற்றதாகவே இருக்கும். ஆனால், மையப்பாடு கூட்டுப் பங்கு நிறுமங்களை அமைத்து, கண் சிமிட்டும் நேரத்துக்குள் இதைச் செய்து முடித்தது. மையப்பாடு இவ்விதம் திரட்டலின் விளைவுகளைத் தீவிரப்படுத்தியும் விரைவுபடுத்தியும் செல்லும் அதே நேரத்தில், மூலதனத்தின் மாறும் பகுதியைக் குறைத்து மாறாப் பகுதியை உயர்த்தி, இதன் மூலம் உழைப்புக்கான ஒப்பீட்டு வேண்டலை சுருங்கச் செய்யும் புரட்சிகளை—மூலதனத்தின் தொழில் நுட்ப இயைபிலான புரட்சிகளை—விரிவுபடுத்தியும் விரைவுபடுத்தியும் செல்கிறது.

மையப்பாட்டினால் திடுதிப்பென இணைத்து ஒன்றாக்கப் படுகிற மூலதனத் திரள்கள் ஏனையவற்றைப் போலவே—இன்னுங்கூட அதிவேகமாய்—மறுவுற்பத்தி செய்கின்றன, பல்கிப் பெருகுகின்றன; இவ்விதம் சமுதாய மூலதனத் திரட்டலின் சக்திவாய்ந்த புதிய நெம்புகோல்கள் ஆகின்றன. எனவே, சமுதாய மூலதனத் திரட்டலின் முன்னேற்றம் என்னும் போது, வாய்விட்டுச் சொல்லாமலே மையப்பாட்டின் விளைவுகளையும்—இன்று—சேர்த்துக் கொள்ளத்தான் செய்கிறோம்.

திரட்டலின் போது இயல்பாகவே உருவாகிற கூடுதல் மூலதனங்கள் (பார்க்கவும்: அத்தியாயம் XXIV., பிரிவு 1) புதிய புனைவுகளையும் கண்டுபிடிப்புகளையும் பொதுவான தொழில் துறை மேம்பாடுகளையும் பயன்படுத்தி அனுகூலமடைவதற்குக் குறிப்பிடத் தக்க வகையில் வழிசெய்கின்றன. ஆனால், பழைய மூலதனமும் கூட தக்க தருணம் வந்ததும் உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை புத்துருப் பெறுகிறது; பழைய தோலை உதறி விட்டு, ஏனையவற்றைப் போலவே முன்னிலும் செம்மையான தொழில் நுட்ப வடிவத்தில் மறுபிறப்பெடுக்கிறது; முன்னிலும் சிறிய அளவு உழைப்பு முன்னிலும் பெரிய அளவிலான இயந்திர சாதனங்களையும் கச்சாப்

பொருட்களையும் இயக்கப் போதுமானதாகி விடுகிறது. இதன் தவிர்க்க முடியாத விளைவாய் உழைப்புக்கான வேண்டலில் அறு திக் குறைவு ஏற்படுகிறது. புத்துருப் பெறும் மூலதனங்கள் மையப் பாட்டு இயக்கத்தின் பயனாய் ஒருசேரத் திரளுதல் ஏற்கெனவே எந்த அளவுக்கு நடைபெற்றுள்ளதோ, உழைப்பிற்கான வேண்டலில் அந்த அளவுக்கு மேற்கூறிய அறுதிக் குறைவு ஏற்படுவது கண்கூடு.

இவ்வாறு, ஒரு புறத்தில், திரட்டலின் போது உருவாகும் கூடுதல் மூலதனம் அதன் பருமனுடன் ஒப்பிடுகையில் மேலும் மேலும் குறைவான தொழிலாளர்களையே அமர்த்திக் கொள்கிறது; மறு புறத்தில், இயைபில் மாற்றம் பெற்று கால வட்ட முறையில் மறு வற்பத்தி செய்யப்படும் பழைய மூலதனம் முன்பு அதனிடம் வேலை பெற்ற தொழிலாளர்களில் மேலும் மேலும் அதிகமானோரை வேலையற்றோராக்கி விரட்டுகிறது.

பிரிவு 3.— ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகை அல்லது தொழில் துறை சேமப் பட்டாளம் மேன்மேலும் அதிகமாதல்

மூலதனத் திரட்டல் என்பது தொடக்கத்தில் மூலதனத்தின் அளவுவழி விரிவாக்கமாக மட்டுமே தோன்றியது என்றாலும், இயைபில் மேன்மேலும் பண்புவழி மாற்றத்துக்குள்ளாகி, மூலதனத்தின் மாறும் பகுதியைக் குறைத்து மாறாப் பகுதியை இடையறாது அதிகமாக்கி நடந்தேறுகிறது என்று பார்த்தோம்.¹⁵⁷

முதலாளித்துவ முறையிலான பொருளுற்பத்தியும், அதோடு கூடவே உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனில் ஏற்படும் வளர்ச்சியும், மூலதனத்தின் அங்கக் இயைபில் அதனால் உண்டாகும் மாற்றமும் மூலதனத் திரட்டலின் முன்னேற்றத்துக்கு அல்லது சமுதாயச் செல்வத்தின் வளர்ச்சிக்கு இணையான வேகத்தில் மட்டுமே நடைபெறுவதில்லை. இவையெல்லாம் இன்னும் கூட மிக அதிக வேகத்தில் நடைபெறுகின்றன. ஏனென்றால், மொத்த சமுதாய மூலதனத்தின் அறுதிப் பெருக்கமாகிய வெறும் திரட்டலோடு கூடவே அந்த மொத்தத்தில் உள்ளடங்கிய தனித்தனி மூலதனங்களின் மையப்பாடும் நடந்தேறுகிறது. மேலும் ஏனென்றால் கூடுதல் மூலதனத்தின் தொழில் நுட்ப இயைபில் மாற்றம் ஏற்படுகையில் ஆரம்ப

¹⁵⁷ 3 ஆம் ஜெர்மன் பதிப்பில் எங்கெல்லக் குறிப்பு.— மார்க்சின் பிரதியில் இங்கே பின்வரும் ஓரக் குறிப்பு உள்ளது: "இங்கே பின்னர் விரித்துரைக்க வேண்டிய குறிப்பு: விரிவாக்கம் அளவுவழிப்பட்டது மட்டுமே என்றால், ஒரே தொழிற் கிளையில் பெரிய அல்லது சிறிய மூலதனத்துக்கு இலாபம் என்பது முன்னீடு செய்யப்படும் மூலதனத்தின் பருமனுக்கேற்ப உள்ளது. அளவுவழி விரிவாக்கம் பண்புவழி மாற்றத்தைத் தூண்டினால், பெரிய மூலதனத்தின் மீதான இலாப வீதம் அதே நேரத்தில் உயர்கிறது."

மூலதனத்தின் தொழில் நுட்ப இயைபிலும் இதையொத்த மாற்றம் ஏற்படுகிறது. எனவே, மூலதனத் திரட்டல் முன்னேறிச் செல்லும் போது, மாறும்-மூலதனத்துடன் மாறா-மூலதனத்திற்குள்ள விகிதம் மாறுகிறது. உதாரணமாக, இவ்விகிதம் ஆரம்பத்தில் 1:1 ஆக இருந்த தென்றால், இப்போது அடுத்தடுத்து 2:1, 3:1, 4:1, 5:1, 7:1... என்ற வரிசையில் மாறிச் செல்கிறது. இதனால், மூலதனம் பெருகப் பெருக, அதன் மொத்த மதிப்பில் $\frac{1}{2}$ பாகத்துக்கு பதில் $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{5}$, $\frac{1}{6}$, $\frac{1}{7}$ ... பாகம் மட்டுமே உழைப்புச் சக்தியாக மாற்றப்படுகிறது; மறு புறம், $\frac{2}{3}$, $\frac{3}{4}$, $\frac{4}{5}$, $\frac{5}{6}$, $\frac{6}{7}$ ... பாகம் உற்பத்திச் சாதனங்களாக மாற்றப்படுகிறது. உழைப்புக்கான வேண்டல் முழு மூலதனத் தொகையால் நிர்ணயிக்கப்படுவதற்கு பதில் அத்தொகையின் மாறும் பகுதியால் மட்டுமே நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்பதால், அந்த வேண்டல் முன்பு அனுமானித்துக் கொண்டது போல் மொத்த மூலதனத்துக்கேற்ற விகிதத்தில் உயருவதற்கு பதில், மொத்த மூலதன அதிகரிப்போடு ஒப்பிடுகையில் மேன்மேலும் குறைந்து செல்கிறது. அது மொத்த மூலதனத்தின் பருமனோடு ஒப்பளவிலும், இந்தப் பருமன் மேன்மேலும் அதிகரிக்கையில் மேன்மேலும் அதிகமான வேகத்திலும் சரிந்து செல்கிறது. மொத்த மூலதனம் வளரும் போது அதன் மாறும் பகுதி அல்லது அதில் இணைக்கப்படும் உழைப்பும் கூட அதிகரிக்கவே செய்கிறது; ஆனால் மேன்மேலும் குறைவான விகிதத்திலேயே அதிகரிக்கிறது. மூலதனத் திரட்டலானது தொழில் நுட்ப அடிப்படையை மாற்றாத உற்பத்தி-விரிவாக்கமாக மட்டுமே இடையிடையில் இயங்குகிறது அல்லவா, அந்த இடைநிறுத்தங்கள் குறுகிப் போகின்றன. மொத்த மூலதனம் முன்னிலும் அதிக வேகத்தில் திரட்டப்படுவது, அதாவது மேன்மேலும் அதிகமாகிச் செல்லும் வேகத்தில் திரட்டப்படுவது அவசியமாகும்; அப்போதுதான் கூடுதல் தொகையிலான தொழிலாளர்களை உட்கிரகிக்க முடியும்; பழைய மூலதனம் இடையறாது உருமாற்றம், பெறுவதால் ஏற்கெனவே வேலையிலிருப்போர் வேலையிழப்பதைத் தவிர்ப்பதற்கும் கூட இது அவசியம். அது மட்டுமன்று. திரட்டலும் மையப்பாடும் இப்படி மேன்மேலும் அதிகமாகிச் செல்வதைத் தொடர்ந்து, மூலதனத்தின் இயையில் புதிய மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. அதன் மாறாப் பகுதியுடன் ஒப்பிடுமிடத்து மாறும் பகுதி வளர்வேகத்தில் குறைந்து செல்கிறது. மூலதனத்தின் மாறும் பகுதியில் வளர்வேகத்தில் ஏற்படும் இந்த ஒப்பீட்டுக் குறைவு—மொத்த மூலதனத்தின் வளர்வேக அதிகரிப்புடன் கூடவே ஏற்பட்டு இந்த அதிகரிப்பைக் காட்டிலும் எப்போதும் துரிதமாய் நிகழும் இக்குறைவு—எதிர் முனையில் தலைகீழ் வடிவம் பெறுகிறது; அதாவது உழைக்கும் மக்கள் தொகையில் ஏற்படும் அறுதி அதிகரிப்பாக, மாறும்-மூலதனம் அல்லது வேலைவாய்ப்புச் சாதனங்களின் அதிகரிப்பைக் காட்டிலும் எப்போதும்

துரிதமாய் ஏற்படும் அதிகரிப்பாகத் தோற்றமளிக்கிறது. உண்மையில் முதலாளித்துவத் திரட்டல்தான் ஒப்பளவில் தேவைக்கதிதமான உழைப்பாளி மக்கள் தொகையை—அதாவது மூலதனத் தற் பெருக்கத்தின் சராசரித் தேவைகளுக்குப் போதுமானதை விடவும் அதிகமானது என்பதால் உபரி-மக்கள்தொகை எனப்படுவதை—ஒய்வு ஒழிச்சலின்றி, அதன் ஆற்றலுக்கும் அளவுக்குமான நேர் விகிதத்தில் உண்டாக்குகிறது.

சமுதாய மூலதனத்தை முழுமொத்தமாகப் பரிசீலிக்கையில், அதன் திரட்டலின் இயக்கப் போக்கு ஒரு நேரத்தில் ஏறத்தாழ முழுமொத்தத்தையும் பாதிக்கும் படியான கால வட்ட மாற்றங்களைத் தோற்றுவிக்கிறது. பிறிதொரு நேரத்தில், அதன் வெவ்வேறு படிநிலைகளையும் வெவ்வேறு உற்பத்தித் துறைகளிடையே பகிர்ந்தளிக்கிறது. சில துறைகளில் மூலதனத்தின் அறுதிப் பருமன் அதிகரிக்காமல் வெறும் மையப்பாட்டின் விளைவாகவே மூலதன இயைபில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. வேறு சிலவற்றில், மூலதனத்தின் மாறும் பகுதி அல்லது அதனால் உட்கிரகிக்கப்படும் உழைப்புச் சக்தி அறுதியாகக் குறைவதைத் தொடர்ந்து மூலதனம் அறுதியாக வளர்கிறது. மற்றும் சிலவற்றில், மூலதனம் அதன் தொழில் நுட்ப அடிப்படையில் மாற்றமில்லாமலே சிறிது காலத்துக்குத் தொடர்ந்து வளர்கிறது; அதன் அதிகரிப்புக்கேற்ப கூடுதல் உழைப்புச் சக்தியை ஈர்க்கிறது. வேறு சில நேரங்களில் மூலதனம் அங்கக மாற்றமடைந்து, அதன் மாறும் பகுதி குறைந்து போகிறது. ஆனால் எல்லாத் துறைகளிலுமே மூலதனத்தின் மாறும் பகுதி அதிகரிப்பதும், ஆகவே அதனால் வேலை பெறும் தொழிலாளர்களின் தொகை அதிகமாவதும் கொந்தளிப்பான தொழில்-வாணிப ஏற்ற இறக்கங்களோடும் தற்காலிகமாய் உண்டாகிற உபரி-மக்கள்தொகையோடும் எப்போதும் சேர்ந்துதான் ஏற்படுகின்றன: இந்த உபரி-மக்கள்தொகை எனப்படுவது ஏற்கெனவே வேலையிலிருக்கும் தொழிலாளர்களை வெளியே விரட்டும் அப்பட்டமான முறையிலும் உண்டாகலாம்; அல்லது கூடுதலாகி வரும் உழைப்பாளி மக்கள்தொகையை வழக்கமான வழிகளில் உட்கிரகிப்பது மேன்மேலும் கடினமாகி விடுகிற—கண்ணெதிரே தெரியா விட்டாலும் அதேபோல் வேதனை வாய்ந்த—முறையிலும் உண்டாகலாம்.¹⁵⁸ ஏற்கெனவே செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சமுதாய மூலதனத்தின் பருமனோடும்

¹⁵⁸ இங்கிலாந்து மற்றும் வேல்சின் மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பிலிருந்து தெரிவது: வேளாண்மைத் துறையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் (நிலப்பிரபுகள், சாகுபடியாளர்கள், தோட்டக்காரர்கள், ஆடு மேய்ப்போர் முதலானோர் உட்பட): 1851—2,011,447; 1861—1,924,110. குறைவு: 87,337. கம்பனியுற்பத்தி: 1851—102,714; 1861—79,242. பட்டு நெசவு: 1851—111,940; 1861—101,678. காடா அச்சு: 1851—12,098; 1861—12,556; இந்தத் தொழிலின் பிரம்மாண்டமான பெருக்கத்துடன் ஒப்பிடுகையில் சிறு உயர்வுதான். இது வேலை பெறும் தொழிலாளர்களின்

அதன் அதிகரிப்பின் அளவோடும் சேர்ந்து, உற்பத்தியின் அளவு வீதம் விரிவாவதோடும் இயக்கப்படும் தொழிலாளர் திரளோடும் சேர்ந்து, அவர்களது உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் வளருவதோடு சேர்ந்து; சகல செல்வாதாரங்களின் விரிவும் வீச்சும் அதிக மாவதோடு சேர்ந்து, மூலதனம் கூடுதலான தொழிலாளர்களை ஈர்ப்பதுடனாகவே கூடுதலான தொழிலாளர்களை வெளியே விரட்டும் நிகழ்வின் வீச்சும் மேன்மேலும் விரிவடைகிறது. மூலதனத்தின் அங்கக இயைபிலும் அதன் தொழில் நுட்ப வடிவத்திலுமான மாற்றத்தின் வேகம் அதிகரிக்கிறது; மேன்மேலும் அதிகமான உற்பத்தித் துறைகள் ஒரு நேரம் ஏக்காலத்திலும் ஒரு நேரம் அடுத்துடுத்தும் இந்த மாற்றத்திற்கு உள்ளாகின்றன. ஆகவே, உழைப்பாளி மக்கள் தாம் படைக்கும் மூலதனத்தின் திரட்டலை உண்டாக்குவதோடு கூட, தாமே ஒப்பளவில் தேவைக்கதிகமானோராய் ஆக்கப்படுவதற்கான, ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகையாக மாற்றப்படுவதற்கான சாதனங்களையும் படைக்கிறார்கள்; அதோடு எப்போதும் மேன்மேலும் அதிகமாகிச் செல்லும் அளவில் இதனைச் செய்கிறார்கள்.¹⁵⁹ இது முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி

தொகையில் விகிதாசாரப்படி பெரிய வீழ்ச்சியைக் குறிக்கிறது. தொப்பி செய்தல்: 1851—15,957; 1861—13,814. சருகுத் தொப்பி மற்றும் பாண்டெட் செய்தல்: 1851—20,393; 1861—18,176. மாவரைத்தல்: 1851—10,566; 1861—10,677. வத்தித் தொழில்: 1851—4,949; 1861—4,686; ஏனையவற்றோடு கூட, வாழ்வினக்குகளின் அதிகரிப்பும் இந்த வீழ்ச்சிக்குக் காரணம். சீப்பு செய்தல்: 1851—2,038; 1861—1,478. மரம் அறுத்தல்: 1851—30,552; 1861—31,647; மரம் அறுக்கும் இயந்திரங்களிலான அதிகரிப்பின் பயனாய் சிறு உயர்வு. ஆணி செய்தல்: 1851—26,940; 1861—26,130; இயந்திரங்களது போட்டியின் விளைவாக ஏற்பட்ட குறைவு. வெள்ளீய, தாமிரச் சுரங்கத் தொழில்: 1851—31,360; 1861—32,041. இதற்கு மாறாக, பருத்தி நூற்பு மற்றும் ரெசவு: 1851—371,777; 1861—456,646. நிலக்கரிச் சுரங்கத் தொழில்: 1851—183,389; 1861—246,613. “இது வரை இயந்திரங்கள் வெற்றிகரமாக ஈடுபடுத்தப்படாத தொழிற்கிளைகளில் 1851க்குப் பின்னர் தொழிலாளர்களின் அதிகரிப்பு பொதுவாக மிக அதிகம்.” (1861ஆம் ஆண்டுக்கான இங்கிலாந்து மற்றும் வேல்சின் மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு, மூன்றாம் தொகுதி, லண்டன், 1863, பக்கம் 36.)

159 [4ஆம் ஜெர்மன் பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டது. — மாறும்-மூலதனத்தின் ஒப்பீட்டுப் பருமன் மேன்மேலும் குறைந்து செல்லும் விதியையும், அதனால் கூலித் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் நிலைமையில் ஏற்படும் தாக்கத்தையும் தொல்சீர் மரபைச் சேர்ந்த பிரபல பொருளாதார அறிஞர்கள் சிலர் புரிந்து கொண்டார்கள் என்பதைக் காட்டிலும் ஊகித்துக் கொண்டார்கள் என்பதே பொருந்தும். இங்கு மிகப் பெரும் சேவை புரிந்தவர் ஜான் பார்ட்டன்; ஏனையோரைப் போலவே அவரும் மாறும்-மூலதனத்தை நிலை-மூலதனத்தோடும், மாறும்-மூலதனத்தை சுழல்-மூலதனத்தோடும் குழப்பிக் குறையடி செய்திறார். அவர் சொல்கிறார்:] “உழைப்புக்கான வேண்டல் சுழல்-மூலதனத்தின் அதிகரிப்பைப் பொறுத்ததன்று. இவ்விரு வகை மூலதனங்களுக்கும்மிடையிலான விகிதாசாரம் எந்தக் காலத்திலும் எந்த நிலையிலும் மாறாதிருப்பது உண்மையானால், வேலை பெறும் தொழிலாளர்களின் தொகை நாட்டின் செல்வத்தோடு நேர் விகித உறவு கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றாகிறது. ஆனால், இப்படியோர் உறவு நிலவுமென

முறைக்கே உரித்தான மக்கள்தொகை விதியாகும். உள்ளபடியே, வரலாற்று வழியில் வந்த தனித் தனி பொருளுற்பத்தி முறைகள் ஒவ்வொன்றும் அதற்கேயுரிய மக்கள்தொகை விதியைப் பெற்றிருக்கிறது; இவ்விதி வரலாற்று வழியில் அந்தப் பொருளுற்பத்தி முறைக்கு அமைந்த வரம்புகளுக்குள் மட்டுமே செல்லத்தக்கது. வரம்பேதுமில்லாத சூக்குமத் தொகை விதி ஒன்று மரஞ்செடிகொடிகளுக்குமே விலங்குகளுக்கும் மட்டுமே இருக்க முடியும்—அதுவும் கூட மனிதன் அவற்றின் பாதையில் குறுக்கிடாத வரைதான்.

ஆனால், மூலதனத் திரட்டலின் அல்லது முதலாளித்துவ அடிப்படையிலான செல்வப் பெருக்கத்தின் அவசிய விளைவாய் இருக்கும் உபரியான உழைக்கும் மக்கள்தொகை, மறு புறத்தில் முதலாளித்துவத் திரட்டலின் நெம்புகோலாகிறது; அது மட்டுமன்று, முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை நிலவிடத் தேவையான நிலைமையும் ஆகிறது. இந்த உபரியான உழைக்கும் மக்கள், மூலதனமே அதன் சொந்தச் செலவில் வளர்த்து ஆளாக்கியது போல் முற்றிலும் அதன் உடைமையாகி, வேண்டும் போது பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தயார்நிலையில் உள்ள தொழில் துறை சேமப் பட்டாளம் [industrial reserve army] ஆகி விடுகிறார்கள். மக்கள் தொகையில் உள்ளபடியே ஏற்படும் அதிகரிப்பின் வரம்புகளைச் சார்ந்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமலே மூலதனத்தின் தற்பெருக்கத்துக்கு வேண்டிய மாறும் தேவைகளை நிறைவு செய்யும்

எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. கலைகள் வளர்ந்தோங்க ஓங்க, நாகரிகம் விரிந்து பரவப் பரவ, சுழல்-மூலதனத்தோடு ஒப்பிடுகையில் நிலை-மூலதனம் மேன்மேலும் அதிகமாகிச் செல்கிறது. பிரித்தானிய மஸ்லின் துணியின் உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்தப்படும் நிலை-மூலதனத்தின் அளவு, இதே போன்ற இந்திய மஸ்லின் துணியின் உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்தப்படுவதை விட எப்படியும் நூறு மடனாவது அதிகம்; ஆயிரம் மடங்கு கூட அதிகமாய் இருக்கலாம். சுழல்-மூலதனத்தின் விகிதாசாரம் நூறு மடங்கு, ஏன் ஆயிரம் மடங்கு கூடக் குறைவாகும்...வருடாந்தரச் சேமிப்புகள் முழுவதையும் நிலை-மூலதனத்தோடு சேர்த்தாலும் கூட உழைப்புக்கான வேண்டல் அதிகமாவதில்லை." (ஜான் பார்ட்டன், "சமுதாயத்தில் உழைக்கும் வர்க்கங்களின் நிலைமையில் தாக்கம் உண்டாக்கும் காரணிகள் பற்றிய கருத்தோட்டங்கள்," லண்டன், 1817, பக்கம் 16, 17.) "நாட்டின் நிரை வகுவாயை அதிகமாக்கக் கூடிய அதே காரணம் மக்கள்தொகையை தேவைக்ககிமானதாகி, தொழிலாளியின் நிலைமையை மோசமாக்கக் கூடும்." (ரிக்சார்டோ, முன் வந்தது, பக்கம் 469.) மூலதனம் அதிகமாகும் போது [உழைப்புக்கான] வேண்டல் குறைந்து செல்லும் விகிதத்திலிருக்கும்." (மேலது, பக்கம் 480, குறிப்பு.) "மூலதனத்தின் முழுத் தொகையில் மாற்றம் ஏற்படாமலே, உழைப்பின் பராமரிப்புக்கென்று அமைந்த மூலதனத்தின் அளவில் மாற்றம் ஏற்படலாம்... மூலதனமே கூட முன்னிலும் ஏராளமாகும் போது, வேலைவாய்ப்பின் அளவில் பெரும் ஏற்ற இறக்கங்களும் பெருந்த அவதியும் முன்னிலும் அதிகமாய் நேரிடலாம்." (ரிச்சர்டு ஜோன்ஸ், "அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய அறிமுக விரிவுரை," லண்டன், 1833, பக்கம் 13.) "[உழைப்புக்கான] வேண்டல் உயரும்...பொது மூலதனத் திரட்டலின் விகிதத்தில் அல்ல...எனவே, மறுவுற்பத்திக்கென்று அமைந்த தேசக் கையிருப்பிலான பெருக்கம் ஒவ்வொன்றும் தொழிலாளியின் நிலைமையில் உண்டாக்கும் தாக்கம், சமுதாயம் முன்னேறிச் செல்லுகையில் மேலும் மேலும் குறைந்து போகிறது." (ராம்சே, முன் வந்தது, பக்கம் 90,91.)

பொருட்டு சுரண்டப்படுவதற்கு எந்நேரமும் தயார்நிலையிலுள்ள மானுடத் திரளை இந்த உபரியான மக்கள்தொகை வழங்குகிறது. மூலதனத் திரட்டலோடும், அதனுடன் சேர்ந்து உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனில் ஏற்படும் வளர்ச்சியோடும், மூலதனத்தின் திடீர்ப் பெருக்கத் திறனும் வளர்கிறது. அது இப்படி வளருவதற்கு, ஏற்கெனவே செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மூலதனத்தின் நெகிழ்ச்சித் திறன் அதிகரிப்பது மட்டுமன்று காரணம்; சமுதாயத்தின் அறுதிச் செல்வம் (இதில் நெகிழ்ச்சித் திறனுள்ள பகுதியாய் இருப்பதே மூலதனம்) பெருக்கமடைவது மட்டுமன்று காரணம்; கடன்-செலாவணியானது தனிவிதமான சகலத் தூண்டுதலும் பெற்று இந்த சமுதாயத் செல்வத்தின் ஓர் அசாதாரணப் பகுதியைக் கூடுதல் மூலதனத்தின் வடிவில் பொருளுற்பத்திப் பணிக்கு உடனுக்குடன் கிடைக்கச் செய்வது மட்டுமன்று காரணம்; பொருளுற்பத்தி நிகழ்முறையின் இப்போதைய தொழில் நுட்ப நிலைமைகளும் கூட—இயந்திர சாதனம், போக்குவரத்துச் சாதனம் முதலானவை—உபரி-உற்பத்திப் பொருட் திரள்கள் கூடுதல் உற்பத்திச் சாதனங்களாக அதிவேகமாய் மாறுவதற்குத் தோதாய் இருப்பதும் மூலதனத்தின் திடீர்ப் பெருக்கத் திறன் இவ்விதம் வளருவதற்குக் காரணமாகும். மூலதனத் திரட்டலின் முன்னேற்றத்தைத் தொடர்ந்து சமுதாயச் செல்வத் திரள் பெருக்கெடுக்கிறது. இதனைக் கூடுதல் மூலதனமாக மாற்றலாம். இந்தச் செல்வத் திரள், பழைய உற்பத்திக் கிளைகளின் சந்தை திடுமென விரிவடைவதால் இக்கிளைகளினுள்ளும், இந்தப் பழைய கிளைகளது வளர்ச்சியின் விளைவாய்த் தேவைப்படுகிற இருப்புப் பாதைகள் போன்ற புதிய கிளைகளினுள்ளும் முட்டிமோதி நுழைகிறது. இம்மாதிரியான சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம், பிற துறைகளில் உற்பத்தியின் அளவுவீதத்துக்குத் தீங்கு நேராமலே தீர்மானகர முனைகளில் திடுமெனத் திரள் திரளாய் ஏராளமானோரைப் புகுத்துவது சாத்தியமாய் இருத்தல் வேண்டும். இத்திரள்களையெல்லாம் மிகை-மக்கள்தொகைதான் வழங்குகிறது. நவீனத் தொழில் துறைக்கே உரித்தான பாதையாகிய சராசரி முனைப்பு, அதிமும்முர உற்பத்தி, நெருக்கடியும் தேக்கமும் ஆகிய கட்டங்கள் அடங்கிய பத்தாண்டுச் சகடமானது (இடையிடையே சிறுசிறு அலைவுகளைக் கொண்டது) தொழில் துறை சேமப் பட்டாளம் அல்லது உபரி-மக்கள்தொகை இடையறாது உண்டாவதிலும், கூடுதலாகவோ குறைவாகவோ உட்கிரகிக்கப்படுவதிலும், மறுபடியும் உண்டாவதிலும் ஆதாரப்பட்டுள்ளது. தொழில் துறைச் சகடத்தின் கட்டங்கள் இப்படி மாறி மாறி வருவது உபரி-மக்கள்தொகையைத் திரட்டி, அதன் மறுவுற்பத்திக்கான சக்திவாய்ந்த ஊக்கிகளில் ஒன்றாகிறது. நவீனத் தொழில் துறையின் இந்த அதிவிசேஷச் சகடம்—மனித குல வரலாறு இதற்கு முன் எக்காலத்திலும் கண்டிராத

இது—முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் பிள்ளைப் பிராயத் திலும் கூட நிகழ முடியவில்லை. மூலதனத்தின் இயைபு மிக மெதுவாகவே மாறியது. ஆகவே மூலதனத் திரட்டல் முன்னேற முன்னேற உழைப்புக்கான வேண்டலும் மொத்தத்தில் அதற்கொப்ப வளர்ந்து சென்றது. அடுத்து வந்த நவீன காலங்களோடு ஒப்பிடுகையில் திரட்டலின் முன்னேற்றம் மெதுவாகவே ஏற்பட்டது. சுரண்டத் தக்க உழைப்பாளி மக்கள்தொகையின் இயற்கை வரம்புகள் இந்த முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாயின. இந்த வரம்புகளை வலுவந்த வழிகளில்தான் ஒழித்திட முடிந்தது; 'இதனைப் பிற்பாடு பார்ப்போம். உற்பத்தியின் அளவுவீதம் திடுமெனப் பெருகுவது அதே போல் திடுமெனக் குறுகுவதற்குப் பீடிகை ஆகிறது. குறுக்கம் மீண்டும் பெருக்கத்தைத் தூண்டுகிறது; ஆனால் இந்தப் பெருக்கம் சாத்தியமாக வேண்டுமானால், தேவைப்படும் போது பயன்படுத்திக் கொள்ளத்தக்க மானுடத் திரள் தயாராய் இருக்க வேண்டும்; மக்கள் தொகை அறுதியாக உயர்ந்தாலும் உயரா விட்டாலும் உழைப்பாளர் தொகை உயர வேண்டும். தொழிலாளர்களில் ஒரு பகுதியை ஓயாமல் "விடுவிக்கும்" சாமானிய நிகழ்முறையே உழைப்பாளர் தொகையை இவ்விதம் உயரச் செய்கிறது. அதாவது உற்பத்தி பெருகிச் செல்கையில் வேலையிலிருக்கும் தொழிலாளர்களின் தொகையை ஒப்பளவில் குறைப்பதற்கான வழிமுறைகளின் மூலம் இது நடந்தேறுகிறது. ஆகவே, நவீனத் தொழில்துறையின் இயக்கப் போக்கு முழுவதுமே உழைக்கும் மக்களில் ஒரு பகுதியினரை வேலையில்லாதவர்களாக அல்லது பகுதி நேரத்துக்கு மேல் வேலையில்லாதவர்களாக ஓயாமல் மாற்றுவதில் ஆதாரப்பட்டுள்ளது. கடன்-செலாவணியின் பெருக்கமும் குறுக்கமும் தொழில் துறைச் சகடத்தின் கால வட்ட மாற்றங்களின் அறிகுறி மட்டுமே. ஆனால் அரசியல் பொருளாதாரம் இந்த அறிகுறியை அந்தக் காலவட்ட மாற்றங்களுக்கான காரணமாய்க் கருதுகிறது; இவ்விதம் தனது நுனிப்புல் மேயும் தன்மையைத்தான் காட்டிக் கொள்கிறது. விண்கோள்கள் குறிப்பிட்ட பாதையிலான இயக்கத்தில் எப்படி எப்போதும் அதையே திரும்பத் திரும்ப நிகழ்த்துகின்றனவோ, அதே போலத்தான் பெருக்கமும் குறுக்கமும் மாறி மாறி வரும் இந்த இயக்கப் போக்கில் விடப்பட்டதுமே சமுதாயப் பொருளுற்பத்தியும் செய்ய முற்படுகிறது. காரணங்களிலிருந்து வரும் காரியங்கள் திரும்பவும் தாமே காரணங்கள் ஆகின்றன; தனக்கு வேண்டிய நிலைமைகளை எப்போதும் தானே உண்டாக்கிக் கொள்கிற. இந் நிகழ்முறை முழுவதிலும் மாறிய வண்ணமுள்ள தற்செயல் நிகழ்வுகள் காலவட்ட வடிவை மேற்கொள்கின்றன. இந்தக் காலவட்ட முறை உறுதியாக நிலை பெற்று விடும் போது, அரசியல் பொருளாதாரமே கூட ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்திரளை—அதாவது மூலதனத் தற்பெருக்கத்தின் சராசரித் தேவைகளைப் பொறுத்த

மட்டில் உபரியாகிய இத்திரளை—தோற்றுவித்தல் நவீனத் தொழில் துறைக்கு வேண்டிய அவசிய நிலைமையாகும் என்பதை உணர முற்படுகிறது.

முன்பு ஆக்ஸ்ஃபோர்டில் அரசியல் பொருளாதாரப் பேராசிரியராக இருந்து, பிற்பாடு ஆங்கிலேயக் குடியேற்றத் துறை அலுவலகத்தில் வேலை பார்த்த ஹெ. மெரிவேல் கூறுகிறார்: "இந்த நெருக்கடிகளில் சிலவற்றின் போது, தேவைக்கதிகமான சில நூறாயிரம் ஆட்களைக் குடிவெளியேற்றத்தின் மூலம் கழித்துக் கட்ட முற்படுவோமாயின் என்ன விளைவு ஏற்படும்? உழைப்புக்கான வேண்டல் மீண்டும் ஓங்கியவுடனே பற்றாக்குறையல்லவா ஏற்படும்? இனப்பெருக்கம் எவ்வளவுதான் விரைவாக நடைபெற்றாலும் வயது வந்தவர்களான உழைப்பாளர் வகை இழப்பை ஈடு செய்ய எப்படியும் ஒரு தலைமுறைக் காலமாவது தேவைப்படும். நமது ஆலையதிபர்களின் இலாபத்தை எடுத்துக் கொண்டால், வேண்டல் விறுவிறுப்பாய் இருக்கும் செழுமையான தருணத்தைப் பயன்படுத்தி, வேண்டல் சுணங்கிப் போகும் இடைக்காலத்தின் இழப்பை ஈடு செய்து கொள்ளும் திறனையே அது பிரதானமாய் நம்பியுள்ளது. இயந்திர சாதனமும், உடலுழைப்பும் வேண்டிய அளவில் உடனுக்குடன் கிடைத்தாலன்றி அவர்கள் இந்தத் திறனைப் பெற முடியாது. ஆட்கள் தயாராய்க் காத்திருக்க வேண்டும்; ஆலையதிபர்கள் சந்தை நிலவரத்துக்கேற்ப தொழில் மும்முரத்தை நினைத்த போது அதிகமாக்கிக் கொள்ளவும், திரும்பவும் குறைத்துக் கொள்ளவும் கூடியவர்களாய் இருந்தாக வேண்டும். இல்லையேல் போட்டிப் பந்தயத்திலான முதன்மை நிலையை—நாட்டின் செல்வச் செழிப்புக்கு ஆதாரமான இதனை—அவர்கள் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியவே முடியாது."¹⁶⁰ மிகை-மக்கள்தொகை நவீனத் தொழில் துறைக்கு அத்தியாவசியம் என்பதை மால்தகம் கூட ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஆனால், உழைப்பாளர்கள் ஒப்பளவில் தேவைக்கதிகமானவர்கள் ஆவதால் தோன்றுவதான மிகை-மக்கள்தொகைக்கு, உழைக்கும் மக்கள்தொகையின் அறுதியான மிகை வளர்ச்சியே காரணமென விளக்கம் சொல்கிறார்—அவருக்குரிய குறுகிய பார்வையை அனுசரித்து எழும் விளக்கமாகும் இது. அவர் கூறுகிறார்: "பிரதானமாகப் பட்டறைத் தொழில்களையும் வாணிபத்தையும் நம்பியுள்ள எந்த நாட்டிலும், மணவினை சம்பந்தமான விவேகம் வாய்ந்த பழக்கங்கள் உழைக்கும் வாக்கத்தினரிடையே அதிகமாய்ப் பரவுமானால் அந்நாட்டுக்குத் தீங்கே ஏற்படும்....குறிப்பிட்ட வேண்டலை நிறைவு செய்ய சந்தைக்கு வரக் கூடிய தொழிலாளர்களின் தொகை அதிகமாக வேண்டுமானால் 16 அல்லது 18

¹⁶⁰ ஹெ. மெரிவேல்: "குடியேற்றம் மற்றும் குடியேற்ற நாடுகள் பற்றிய விர்வுரைகள்," 1841, பாகம் 1., பக்கம் 146.

ஆண்டுகளாவது காத்திருக்க வேண்டும்; மக்கள்தொகைப் பெருக்கத்தின் தன்மை இத்தகையது. ஆனால் வருவாயை சேமித்து மூலதனமாக மாற்றுவது இன்னும் மிகத் துரிதமாகவே நடைபெறக் கூடியது; எந்நாட்டிலும் உழைப்பின் பராமரிப்புக்கு வேண்டிய நிதியங்களின் அளவு மக்கள்தொகையைக் காட்டிலும் எப்போதுமே விரைவாய் அதிகரிக்கக் கூடியது.”¹⁶¹ ஒப்பீட்டு உபரி-உழைப்பாளர் தொகையின் இடையறாத உருவாக்கம் முதலாளித்துவத் திரட்டலுக்கு இன்றியமையாதது என்பதை இவ்வாறு நிலைநிறுத்தும் அரசியல் பொருளாதாரமானது முதுகன்னிகை உருவம் தாங்கி அதன் “இலட்சிய” முதலாளியை அழைக்கிறது; தமது படைப்பாகிய கூடுதல் மூலதனத்தின் செயலால் தேவையற்றோராகி வேலையின்றி நடுத்தெருவில் நிற்கும் தொழிலாளர்களைப் பார்த்து மிகவும் பொருத்தமாகவே அவரைப் பின்வருமாறு பேச வைக்கிறது: “உங்களுக்குப் பிழைப்பளிக்கும் மூலதனத்தை ஆலையதிபர்களான நாங்கள் விருத்தி செய்கிறோம். உங்களுக்காக எங்களால் ஆனதைச் செய்கிறோம்; நீங்கள் உங்கள் தொகையை வாழ்வுச் சாதனங்களுக்குப் பொருந்தச் செய்து உங்களால் ஆனதைச் செய்திட வேண்டும்.”¹⁶²

இயற்கையான மக்கள்தொகைப் பெருக்கத்தின் மூலம் பயன்படத்தக்கதாய் உருவாகிற உழைப்புச் சக்தியின் அளவைக் கொண்டு திருப்தி அடைய முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியால் முடியவே முடியாது. அது தடையின்றிச் செயல்படுவதற்கு இந்த இயற்கை வரம்புகளுக்கெல்லாம் கட்டுப்படாத தொழில் துறை சேம்பப்பட்டாளம் ஒன்று தேவைப்படுகிறது.

மாறும்-மூலதனத்தின் அதிகரிப்பு அல்லது குறைவு வேலை பெறும் தொழிலாளர் தொகையின் அதிகரிப்பு அல்லது குறைவோடு சிறிதும் பிசகாமல் ஒத்திருப்பதாகவே இதுகாறும் அனுமானித்துக் கொண்டோம்.

மாறும்-மூலதனம் அதிகரித்தாலும், மூலதனத்தால் வேலை வாங்கப்படும் தொழிலாளர்களின் தொகை மாறாதிருக்கலாம்; ஏன், குறையக் கூட செய்யலாம். தனிப்பட்ட தொழிலாளி கூடுதலான உழைப்பைத் தருவதால், அவரது கூலி அதிகமாகும் போது இது நடைபெறுகிறது. உழைப்பின் விலை [price of labour] மாறாதிருந்தாலும், ஏன், குறைந்தாலும் கூட (இந்தக் குறைவு

¹⁶¹ மால்தல், “அரசியல் பொருளாதாரக் கோட்பாடுகள்,” பக்கம் 215, 319, 320. இந்த நூலில், சிஸ்மொந்தியின் உதவியுடன், மால்தல் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் மூன்று தேவியரை (மிகையுற்பத்தி, மிகை-மக்கள்தொகை, மிகை-நுகர்வு) இறுதியாகக் கண்டறிந்து கூறுகிறார் — மூன்றுமே மூதேவிகள்தாம். பார்க்கவும்: பி. எங்கெல்ஸ், “Umriss zu einer Kritik der Nationalökonomie,” முன் வந்தது, பக்கம் 107 முதலானவை.

¹⁶² ஹாரியட் மார்ட்டினோ, “மான்செஸ்டர் வேலைநிறுத்தம்,” 1832, பக்கம் 101.

உழைப்பின் திரள் உயர்வதைக் காட்டிலும் மெதுவாக ஏற்படுவதாய் இருக்கும் வரை) இது நடைபெறுகிறது. இப்படி நேரும் போது மாறும்-மூலதனத்தின் அதிகரிப்பு வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் அதிகமாவதைக் குறிக்காமல் உழைப்பு அதிகமாவதைக் குறிக்கிறது. செலவு ஏறத்தாழ சமமாயிருக்குமானால், குறிப்பிட்ட அளவு உழைப்பை அதிகத் தொகையிலான தொழிலாளர்களிடமிருந்து கறப்பதைக் காட்டிலும், குறைந்த தொகையிலான தொழிலாளர்களிடமிருந்து கறக்க வேண்டும் என்பதே எந்நிலையிலும் எம்முதலாளிக்குமுள்ள அக்கறை. அதிகத் தொகையிலான தொழிலாளர்களிடமிருந்து கறப்பதானால், செயலில் இறக்கப்படும் உழைப்புத் திரளுடன் ஒப்பிடுகையில் மாறா-மூலதனத்தின் முதலீடு அதிகரிக்கிறது. சிறு தொகையிலான தொழிலாளர்களிடமிருந்து கறப்பதானால், இந்த அதிகரிப்பு அவ்வளவு பெரியதாய் இருக்காது. உற்பத்தியின் அளவுவீதம் மேன்மேலும் விரிவடைகையில் முதலாளிக்குள்ள இந்த அக்கறை மேன்மேலும் வலுவடைகிறது. மூலதனத் திரட்டல் மேன்மேலும் ஓங்கிச் செல்கையிலும் இந்த அக்கறை மேலும் மேலும் வலுவடைகிறது.

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் வளர்ச்சியும், உழைப்பினது உற்பத்தித் திறனின் வளர்ச்சியும்—அதாவது ஒரே நேரத்தில் மூலதனத் திரட்டலின் காரணமும் விளைபயனும்—முதலாளி குறிப்பிட்ட அளவு மாறும்-மூலதன முதலீட்டைக் கொண்டு, தனிப்பட்ட ஒவ்வொரு உழைப்புச் சக்தியையும் (அளவில் அல்லது மும்முரத்தில்) முன்னிலும் அதிகமாய்ச் சுரண்டுவதன் மூலம் கூடுதலான உழைப்பைக் கறக்க உதவுகின்றன என்று பார்த்தோம். தேர்ச்சி பெற்ற தொழிலாளர்களுக்கு பதில், தேர்ச்சி குறைந்த தொழிலாளர்களை, முதிர்ச்சி பெற்ற உழைப்புச் சக்திக்கு பதில் முதிர்ச்சியற்ற உழைப்புச் சக்தியை, ஆண் உழைப்புச் சக்திக்கு பதில் பெண் உழைப்புச் சக்தியை, வயது வந்தோர் உழைப்புச் சக்திக்கு பதில் இளம் வயதினர் அல்லது குழந்தைகளின் உழைப்புச் சக்தியை மேன்மேலும் ஈடுபடுத்தும் போது, முதலாளி குறிப்பிட்ட அளவு மூலதனத்தைக் கொண்டு முன்னிலும் அதிகமான உழைப்புச் சக்தியை வாங்குகிறார் என்றும் பார்த்தோம்.

எனவே, ஒரு புறத்தில், மூலதனத் திரட்டல் முன்னேறிச் செல்கையில், முன்னிலும் அதிகமான மாறும்-மூலதனம் முன்னிலும் அதிகமான தொழிலாளர்களை அமர்த்தாமலே முன்னிலும் அதிகமான உழைப்பைக் கறக்கிறது; மறு புறத்தில், ஒரே பருமனுள்ள மாறும்-மூலதனம் ஒரே அளவு உழைப்புச் சக்தியைக் கொண்டு முன்னிலும் அதிகமான உழைப்பைக் கறக்கிறது; இறுதியாக உயர்தர உழைப்புச் சக்திகளை அகற்றி, கூடுதலான தொகையில் மட்டரக உழைப்புச் சக்திகளை செயலில் இறக்குகிறது.

ஆகவே, ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகையின் [relative surplus-

population] உருவாக்கம் அல்லது தொழிலாளர்களின் வெளியேற்றம் என்பது, மூலதனத் திரட்டலின் முன்னேற்றத்துடன் சேர்ந்து வருவதும், அம்முன்னேற்றத்தால் முடுக்கி விடப்படுவதுமான் பொருளுற்பத்தி நிகழ்முறையின் தொழில் நுட்பப் புரட்சியை விடத் துரிதமாக நடக்கிறது; இப்புரட்சிக்கிணையாய் மூலதனத்தின் மாறாப் பகுதியோடு ஒப்பிடுமிடத்து மாறும் பகுதி குறைந்து செல்வதை விடவும் துரிதமாக நடக்கிறது. ஒரு புறத்தில் உற்பத்திச் சாதனங்கள் விரிவிலும் பயன்திறனிலும் அதிகரிக்கையில் தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்த அளவுக்கே வேலையளிப்பவை ஆகின்றன. மறு புறத்தில், மூலதனம் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் அதிகமாவதற்கேற்ற விகிதத்தில் தொழிலாளர்களுக்கான வேண்டலைக் காட்டிலும் துரிதமாக உழைப்பின் வழங்கலை அதிகமாக்கிச் செல்வதும் இந் நிலைமையைப் பாதிக்கிறது. தொழிலாளி வர்க்கத்தில் வேலை பெற்ற பகுதியின் மிகையுழைப்பு சேமப் பட்டாள அணிகளைப் பெருக்கு கிறது. அதே போது சேமப் பட்டாளத்தின் போட்டியானது வேலை பெற்றோரை முன்னிலும் அதிகமாய் நிர்ப்பந்தித்து, மிகையுழைப் புக்கு சம்மதிக்குமாறும், மூலதனத்தின் சொல்லுக்கு அடங்கி நடக்கு மாறும் கட்டாயப்படுத்துகிறது. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் ஒரு பகுதி மிகையுழைப்புக்கு ஆட்படுவதால் மறு பகுதி வேலையின்றி சும்மாயிருக்கும் படி நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறது. நேர்மாறாக, பின் சொன்ன நிலைமையால் முன்சொன்ன நிலைமையும் ஏற்படு கிறது. இவையெல்லாம் தனிப்பட்ட முதலாளிகளை செல்வச் செழிப்புடையோராக்குவதோடு,¹⁶³ சமுதாய மூலதனத் திரட்டலின்

¹⁶³ 1863ஆம் வருடத்திய பருத்திப் பஞ்சத்தின் போதும் கூட, பிளாக்பர்னைச் சேர்ந்த பஞ்ச நூற்புத் தொழிலாளர்களின் பிரசுரம் ஒன்றில், மிகையுழைப்பு கடுமையான கண்டனத்துக்குள்ளாகக் காண்கிறோம். இந்த மிகையுழைப்பு வயதுவந்த ஆண் தொழிலாளர்களை மட்டும்தான் உண்மையில் பாதித்தது. காரணம் தொழிற்சாலைச் சட்டங்களே. "இந்த ஆலையில் வயதுவந்த தொழிலாளர்களை நாளொன்றுக்கு 1.2 முதல் 1.3 மணி நேரம் வேலை செய்யுமாறு சொல்லியிருக்கிறார்கள்; அதே போது, குடும்பங்களைப் பராமரிக்கவும், மிகையாக வேலை வாங்கப்படுவதால் தமது சகோதரர்கள் அகால மரணமெய்தி விடாமல் காப்பாற்றவும் பகுதி நேரம் வேலை செய்யச் சித்தமாய் இருக்கக் கூடிய நூற்றுக்கணக்கானோர் வேலையின்றி சும்மா இருக்க நேரிட்டுள்ளது...." "இங்கே நாங்கள் கேட்க விரும்புவது இதுதான்" என்று இப் பிரசுரம் தொடர்கிறது: "அநேக ஆட்கள் மிகைவேலை செய்து நடைமுறையானது அதிபர்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்குமிடையே நேசபாசத்தை உண்டாக்கக் கூடியது தானா? வேலையில்லாதோராய் விடப்பட்டவர்கள் மட்டுமல்ல, மிகை நேரம் வேலை வாங்கப்படுவோரும் கூட அதே அளவுக்கு இந்த அநீதியை எதிர்க்கின்றனர். இவ் வட்டத்தில் நியாயமான பங்கீடு நடந்தால் அநேகமாய் எல்லாருக்கும் பகுதி வேலை வாய்ப்பு வழங்குவதற்குப் போதிய அளவில் வேலை இருக்கிறது. நியாயமானதைச் செய்யும் படிதான் அதிபர்களைக் கேட்கிறோம். ஆட்களில் ஒரு பகுதியினரை மிகை நேரம் வேலைவாங்கி ஏனையோரை வேலையில்லாமல் தர்மத்தை நம்பி வாழும் படி கட்டாயப்படுத்துவதற்கு பதிலாய், பொதுவாய் எல்லாருக்கும் குறைந்த நேர வேலை முறையைக் கைக்கொள்ளுமாறு அவர்களை வேண்டுகிறோம். முக்கியமாய் காலம் மாறி நிலைமைகள் மேம்படும் வரையிலாவது இப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்கிறோம்."

முன்னேற்றத்துக்கு இணையாய் தொழில் துறை சேமப் பட்டாளம் உருவாவதையும் முடுக்கி விடுகின்றன. ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள் தொகை உருவாவதற்கு இந்தக் காரணி எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை இங்கிலாந்தின் எடுத்துக்காட்டு கண்கூடாக்குகிறது. உழைப்பை மிச்சப்படுத்துவதற்கு இங்கிலாந்தின் வசமுள்ள தொழில் நுட்பச் சாதனங்களுக்கு அளவில்லை. ஆயினும், நாளைக்கே எல்லாத் துறைகளிலும் உழைப்பை அறிவுக்குகந்த சரியான அளவுக்குக் குறைத்து, வயது, பாலுக்கேற்ப தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வெவ்வேறு பிரிவுகளுக்கும் முறைப்பங்கீடு செய்வதானால், இப்போது நடைபெறும் அளவுவீதத்தில் தேசப் பொருளுற்பத்தியைத் தொடர்ந்து நடத்திச் செல்ல வைவசமுள்ள உழைக்கும் மக்கள்தொகை போதவே போதாது. இப்போது "திறனிலாதாராய்" இருக்கும் தொழிலாளர்களில் மிகப் பெரும் பாலாரை "திறனுடைத்தோராய்" மாற்ற வேண்டியிருக்கும்.

பொதுவாகக் கூலியின் அலைவுகளை ஒட்டுமொத்தமாக நோக்குமிடத்து, பிரத்தியேகமாய் தெர்ழில் துறை சேமப் பட்டாளத்தின் பெருக்கத்தாலும் குறுக்கத்தாலுமே அவை இயக்கப்படுகின்றன. இந்தப் பெருக்கமும் குறுக்கமும் தொழில் துறைச் சகடத்தின் காலவட்ட மாற்றங்களுக்கொப்ப ஏற்படுகிறவை. எனவே, அவை உழைக்கும் மக்களின் அறுதித் தொகையில் ஏற்படும் மாற்றங்களால் நிர்ணயிக்கப்படுவதில்லை; செயல்படும் பட்டாளமாகவும் சேமப் பட்டாளமாகவும் தொழிலாளி வர்க்கம் பிரிந்துள்ள மாறுபடும் விகிதங்களாலேயே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன; அதாவது உபரி-மக்கள்தொகையின் ஒப்பீட்டு அளவில் ஏற்படும் அதிகரிப்பு அல்லது குறைவாலேயே, உபரி-மக்கள்தொகை எந்த அளவுக்கு ஒரு நேரம் உள்ளிழுக்கப்படுகிறது, ஒரு நேரம் வெளியேற்றப்படுகிறது என்பதாலேயே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. நவீனத் தொழில் துறை பத்தாண்டுச் சகடங்களையும், காலவட்டப் பருவங்களையும் கொண்டது; அது மட்டுமன்று, மூலதனத் திரட்டல் ஓங்க ஓங்க மேன்மேலும் விரைவாய் ஒன்றையொன்று பின்

("தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கைகள், 1863 அக்டோபர் 31, பக்கம் 8.) "தொழில், வாணிபம் பற்றிய கட்டுரையின்" ஆசிரியர், வேலையிலுள்ள தொழிலாளர்கள் மீது ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகை ஏற்படுத்தும் விளைவை, பிழைபடாத அவரது வழக்கமான முதலாளித்துவ உணர்வால் உந்தப்பட்டு தெளிவாகவே புரிந்து கொள்கிறார். "இந்த நாட்டில் வேலையில்லாமல் சும்மா இருப்பதற்கு இன்னொரு காரணம் தொழிலாளர்கள் போதுமான தொகையில் இல்லாமற் போவதாகும்.... ஆலையுற்பத்திப் பண்டங்களுக்கான வேண்டல் அசாதாரணமாகி, உழைப்பு கிடைப்பரிதாக்கும் போதெல்லாம், தொழிலாளர்கள் தமது முக்கியத்துவத்தை உணர்கிறார்கள்; அதிபர்களையும் உணர்ச் செய்கிறார்கள் — இது திகைப்பூட்டும் உண்மை. ஆனால், இந்த சந்தர்ப்பங்களில் வேலைக் குழுவினர் ஒன்றுசேர்ந்து, ஒரு நாள் முழுதும் வேலை செய்யாமல் முதலாளியை சங்கடத்துக்கு ஆளாக்குகிறார்கள். இவர்களின் மனோபாவம் அந்த அளவுக்கு சீரழிந்து விடுகிறது." ("...கட்டுரை," பக்கம் 27, 28.) உண்மையில் இந்த ஆட்கள் முயன்றதெல்லாம் கூலி உயர்வு பெற வேண்டும் என்பதே.

தொடர்ந்து வரும் தாறுமாறான அலைவுகளால் இந்தச் சகடங்களும் பருவங்களும் சிக்கலாகின்றன. இந்நிலையில், மூலதனத்தின் செயல் மக்கள்தொகையில் ஏற்படும் அறுதி மாற்றத்தைப் பொறுத்ததென்பி பசப்புகிற விதி அதியற்புத விதிதான்! உழைப்பின் வேண்டலும் வழங்கலும் உழைப்பில் மாறி மாறி ஏற்படுகிற பெருக்கத்தாலும் குறுக்கத்தாலும் ஒழுங்கு செய்யப்படுவதை—உழைப்புச் சந்தையானது மூலதனம் பெருகுவதால் ஒரு நேரம் ஒப்பளவில் குறை நிறையாகவும், மூலதனம் குறுகுவதால் பிறிதொரு நேரம் மிகை நிறையாகவும் தோன்றுவதை—புறக்கணித்து விட்டு மேற்சொன்ன படி பசப்புகிற விதியை என்னென்பது! ஆனால் இதைத்தான் பொருளாதார அறிஞர்கள் தமது துத்திரமாக விடாப்பிடியாய் ஒப்பிக்கிறார்கள். அவர்களது கூற்றுப் படி, மூலதனத் திரட்டலின் விளைவாய் கூலி உயர்கிறது. கூலியுயர்வின் தூண்டுதலால் உழைக்கும் மக்கள்தொகை முன்னிலும் விரைவாய்ப் பெருகிறது; உழைப்புச் சந்தை நிரம்பி வழியும் வரை, அதாவது உழைப்பின் வழங்கலோடு ஒப்பிடுகையில் மூலதனம் போதாமற் போகும் வரை இந்த மக்கள்தொகைப் பெருக்கம் தொடர்கிறது. இனி, கூலி குறைகிறது; இப்போது நாணயத்தின் மறு பக்கம் தெரிகிறது. கூலிச் சரிவின் விளைவாய், உழைக்கும் மக்கள்தொகை சிறுகச் சிறுகக் குறைய முற்படுகிறது; இதனால், அவர்களோடு ஒப்பிடுகையில் மூலதனம் மீண்டும் மிதமிஞ்சியதாகிறது. அல்லது, வேறு சிலரது சொற்களில் சொல்வதானால், கூலியின் சரிவும், தொழிலாளியைச் சுரண்டுவதில் இதனால் ஏற்படும் அதிகரிப்பும் சேர்ந்து திரும்பவும் மூலதனத் திரட்டலை முடுக்கி விடுகின்றன; அதே போது, குறைந்த கூலியானது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பெருக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. பிறகு, திரும்பவும் உழைப்பின் வழங்கல் அதன் வேண்டலை விடக் குறைவதும், கூலி உயர்வதும் பிறவும் நிகழ்கின்றன. வளர்ச்சி பெற்ற முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்திக்கு இது அதியற்புத இயக்க முறைதான்! மெய்யாகவே வேலை செய்யத் தகுதியுடைய மக்கள்தொகையில் கூலியுயர்வின் விளைவாய் முறையான பெருக்கம் ஏற்படுவதற்குள் காலவட்டம் திரும்பத் திரும்பச் சுழன்றிருக்கும்; தொழில் துறைப் படை இயக்கம் நடந்து முடிந்திருக்கும்; போர் முடிவுற்று வெற்றியும் வரப்பெற்றிருக்கும்.

1849க்கும் 1859க்கும் இடையே ஆங்கிலேய வேளாண்மை வட்டங்களில், தானிய விலைகளிலான வீழ்ச்சியுடன் சேர்ந்து வந்த தென்ற போதிலும் நடைமுறையில் சொற்பமே ஆன கூலியுயர்வு ஏற்பட்டது. எடுத்துக்காட்டாக, வில்ஷ்யரில் வாரக் கூலி 7 ஷில்லிங்கிலிருந்து 8 ஷில்லிங் ஆகவும், டார்செட்ஷ்யரில் 7 ஷில்லிங் அல்லது 8 ஷில்லிங்கிலிருந்து 9 ஷில்லிங் ஆகவும் உயர்ந்தது. போரின் தேவைகளாலும், இருப்புப் பாதைகள், தொழிற்சாலைகள், சுரங்கங்கள் முதலானவற்றின் பெரும் விரிவாக்கத்தாலும்

விவசாய உபரி-மக்கள்திரள் வழக்கத்துக்கு மாறான அளவுக்கு வெளியேறிச் சென்றதன் விளைவாகும் இது. கூலி எவ்வளவு குறைவாக உள்ளதோ, அக்கூலி அற்பத்திலும் அற்பமாக உயர்வதை வெளியிடும் விகிதம் அவ்வளவு உயர்ந்ததாக உள்ளது. உதாரணமாக, வாரக் கூலி 20 ஷில்லிங்காக இருந்து, 22 ஷில்லிங்காக உயர்ந்தால், இது 10 சதவீத உயர்வு. ஆனால் வாரக் கூலி 7 ஷில்லிங்காக இருந்து 9 ஷில்லிங்காக உயர்ந்தால், இது $28 \frac{4}{7}$ சதவீத உயர்வு; இந்த உயர்வு பிரமாதமானதாகத் தோன்றுகிறது. எங்கு பார்த்தாலும், சாகுபடியாளர்கள் கூச்சலிட்டனர். லண்டன் எக்கானமிஸ்ட் ஏடு இந்தப் பட்டினிக் கூலி குறித்து, "பரவலாய் ஏற்பட்டுள்ள குறிப்பிடத் தக்க முன்னேற்றம்"¹⁶⁴ என்று கவலை தொனிக்கக் கூறியது. சாகுபடியாளர்கள் இந்த நேரத்தில் என்ன செய்தார்கள்? இப்படி ஒகோவென்று ஊதியம் பெற்றதன் விளைவாய் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் தொகை—வறட்டுப் பொருளாதார மேதாவியரின் சூத்திரத்தை அனுசரித்து—பல்கிப் பெருகி, கூலி மீண்டும் குறையட்டும் என்றா அவர்கள் காத்திருந்தார்கள்? கூடுதலான இயந்திர சாதனத்தைப் புகுத்தினார்கள்; மறு கணமே சாகுபடியாளர்களும் கூட திருப்திப்படும் அளவுக்கு தொழிலாளர்கள் மீண்டும் தேவைக்கதிகமாயினர். வேளாண்மையில் முன்னை விட "அதிக மூலதனம்" அதிக உற்பத்தித் திறனுள்ள முறையில் முதலீடாயிற்று. இதைத் தொடர்ந்து உழைப்புக்கான வேண்டல் ஒப்பளவில் மட்டுமன்றி அறுதியாகவும் வீழ்ச்சியுற்றது.

கூலியின் பொதுவான ஏற்ற இறக்கத்தை, அல்லது தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கும்—அதாவது மொத்த உழைப்புச் சக்திக்கும்—மொத்த சமுதாய மூலதனத்துக்கும் இடையிலான விகிதத்தை நிர்ணயிக்கும் விதிகளை, உழைக்கும் மக்கள்திரளை வெவ்வேறு உற்பத்தித் துறைகளிடையே பங்கீடு செய்யும் விதிகளோடு போட்டுக் குழப்புகிறது மேற்சொன்ன பொருளாதாரக் கட்டுக்கதை. உதாரணமாக, அனு கூலமான நிலைமைகளின் விளைவாக, குறிப்பிட்ட உற்பத்தித் துறையில் மூலதனத் திரட்டல் மிகவும் சுறுசுறுப்பாகி, அதில் இலாபங்கள் சராசரி இலாபங்களை விட அதிகமாக இருந்து, கூடுதல் மூலதனத்தை ஈர்த்தால், உழைப்புக்கான வேண்டல் உயர்கிறது, கூலியும் உயர்கிறது என்பது மெய்தான். உயர்ந்த கூலி உழைப்பாளி மக்களில் அதிகமானோரை சலுகைக்குரிய இத்துறையினுள் மேலும் மேலும் ஈர்க்கிறது; இதனால் இங்கு உழைப்புச் சக்தி மிதமிஞ்சியதாகி வதிநிலை ஏற்படுகிறது; முடிவில் கூலி சராசரி நிலைக்குத் திரும்பவும் குறைகிறது; நெருக்கடி அதிகமாகும் போது சராசரி நிலைக்கும் கீழே சரிகிறது. பிறகு, இத்தொழிற் கிளையினுள் தொழிலாளர்கள் புகுதல் நின்று போவதோடு, வெளியேறுதலும்

¹⁶⁴ எக்கானமிஸ்ட், 1860 ஜனவரி 21.

தொடங்குகிறது. கூலியுயர்வோடு சேர்ந்து தொழிலாளர்கள் அறுதியாக அதிகமாவதும், தொழிலாளர்களின் அறுதியான அதிகரிப்போடு சேர்ந்து கூலி குறைவதும் எப்படி நடைபெறுகிறது. ஏன் நடைபெறுகிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு விட்டதாக அரசியல் பொருளாதார அறிஞர் நினைக்கிறார். ஆனால், உண்மையில் அவர் குறிப்பிட்ட உற்பத்தித் துறையில் உழைப்புச் சந்தையின் வட்டார அளவிலான அலைவினை மட்டுமே பார்க்கிறார்—மூல தனத்தின் மாறுபடும் தேவைகளுக்கேற்ப வெவ்வேறு முதலீட்டுத் துறைகளில் உழைப்பாளி மக்கள்திரள் பங்கீடாகும் புலப்பாடுகளை மட்டுமே பார்க்கிறார்.

தொழில் துறை சேமப் பட்டாளம் வேலையிலிருக்கும் உழைப்புப் பட்டாளத்தை பொருளாதாரத் தேக்க காலத்திலும் சராசரிச் செழுமைக் காலத்திலும் பெரும்பளுவாய் கீழே அழுத்துகிறது. மிகையுற்பத்திக் காலத்திலும் விறுவிறுப்புக் காலத்திலும் அதன் உரிமைக் கோரிக்கைகளைக் கட்டுக்கடக்கி வைக்கிறது. இவ்வாறு ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகை உழைப்பின் வேண்டல்-வழங்கல் விதி இயங்குவதற்கான அச்சாணி ஆகிறது. இந்த விதியின் செயலை மூலதனத்தின் சுரண்டல் நடவடிக்கைக்கும் ஆதிக்கத்துக்கும் முற்றிலும் வசதியாக அமைகிற வரம்புகளுக்கு உட்படச் செய்கிறது.

பொருளாதாரச் சப்பைக்கட்டுவாதத்தின் [economic apologetics] அற்புதமான ஒரு சாகசத்தை இங்கே திரும்பவும் குறிப்பிடுதல் வேண்டும். புதிய இயந்திர சாதனத்தைப் புகுத்தியோ, பழையதை விரிவாக்கியோ மாறும்-மூலதனத்தின் ஒரு பகுதி மாறா-மூலதனமாக மாற்றப்படுகிறது; மூலதனத்தை "நிலையானதாக்கி" இதன் மூலம் தொழிலாளர்களை "விடுவிக்கிற" இந்த நடவடிக்கையை, பொருளாதாரச் சப்பைக்கட்டுவாதி நேர்மாறாய் அர்த்தப்படுத்துகிறார் என்பதும், இந்த நடவடிக்கை தொழிலாளர்களுக்காக மூலதனத்தை விடுவிப்பதாய்ப் பசப்புக்கிறார் என்பதும் நினைவிருக்கும். இந்தச் சப்பைக்கட்டுவாதிகளது ஆணவம் இப்போது முழுமையாக வெளிப்படக் காணலாம். விடுவிக்கப்படுவோர் இயந்திர சாதனத்தால் உடனடியாக வெளியேற்றப்படும் தொழிலாளர்கள் மட்டுமல்ல, வளரும் தலைமுறையினரான அவர்களது வருங்காலப் பதிலிகளும், பழைய அடிப்படையில் வழக்கமான தொழில் விரிவாக்கத்தோடு காலந்தவறாமல் உட்கிரகிக்கப்படக் கூடிய கூடுதல் படைப் பிரிவினரும் கூட விடுவிக்கப்படுகிறார்கள். இவர்கள் எல்லாம் இப்போது "விடுவிக்கப்படுவதால்," ஈடுபடக் காத்திருக்கும் ஒவ்வொரு மூலதனமும் அவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். அவர்களை ஈர்த்தாலும் சரி, மற்றவர்களை ஈர்த்தாலும் சரி, இயந்திர சாதனம் சந்தையில் வீசிய அதே அளவுத் தொழிலாளர்களைச் சந்தையிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ள மட்டும் இந்த மூலதனம் போதுமானதாய் இருந்தால், பொதுவான உழைப்பு வேண்டலின்

மீது எந்த விளைவையும் ஏற்படுத்தாது. அது இன்னும் குறைவான வர்களுக்கு மட்டுமே வேலை கொடுத்தால், தேவைக்கதிகமானவர்களின் தொகை அதிகமாகிறது; இன்னும் அதிகமானவர்களுக்கு வேலை கொடுத்தால், உழைப்புக்குள்ள பொதுவான வேண்டல் “விடுவிக்கப்பட்டோரைக்” காட்டிலும் வேலையிலிருப்போர் எவ்வளவு அதிகமோ அந்த அளவுக்கே அதிகமாகிறது. வெளிப்பட வழி தேடும் அந்தக் கூடுதல் மூலதனம் உழைப்புக்குள்ள பொதுவான வேண்டலுக்கு அளித்திருக்கக் கூடிய தூண்டுதலானது இயந்திரத்தால் வேலையற்றோர் ஆக்கப்படும் தொழிலாளர்களின் அளவுக்கு இவ்விதம் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் செயலற்றதாகிறது. அதாவது, மூலதனம் அறுதியாக அதிகரிக்கையிலும் உழைப்புக்குள்ள பொதுவான வேண்டலில் அதற்கிணையாய் அதிகரிக்காதவாறு முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் பெரறியமைவு பார்த்துக் கொள்கிறது. இதைத்தான் சப்பைக்கட்டுவாதி இழப்பீடு என்பதாகச் சொல்கிறார்—வேலையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட தொழிலாளர்கள் தொழில் துறை சேமப் பட்டாளத்தினுள் தள்ளப்பட்டு வதைபடும். இந்த இடைக்காலத்தில் அனுபவிக்க வேண்டிய துன்ப துயரங்களுக்கும், ஏன், மரணத்தின் சாத்தியப்பாட்டுக்கும் கூட இது இழப்பீடாகிறது! உழைப்பிற்கான வேண்டல் மூலதனத்தின் அதிகரிப்பையோ உழைப்பின் வழங்கல் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அதிகரிப்பையோ குறித்தாக வேண்டும் என்பதில்லை. சுயேச்சையான இருவேறு சக்திகள் ஒன்றின் மீதொன்று செயல்படுவதல்ல இங்கு நடைபெறுவது. Les des sont pipes.* மூலதனம் ஒரே நேரத்தில் இரு பக்கத்திலிருந்தும் செயல்படுகிறது. அதன் திரட்டல் ஒரு பக்கத்தில் உழைப்புக்கான வேண்டலை அதிகமாக்குகிறது; மறு பக்கத்தில் தொழிலாளர்களை “விடுவிப்பதன்” மூலம் உழைப்பின் வழங்கலை அதிகமாக்குகிறது; அதே போது, வேலையல்லாதவர்களின் நெருக்குதல் வேலையிலிருப்பவர்களை நிர்ப்பந்தித்து அதிகமாய் உழைக்கச் செய்து, உழைப்பின் வழங்கலை அதிகமாக்குகிறது; ஆகவே, தொழிலாளர்களின் வழங்கலைச் சாராமலே உழைப்பின் வழங்கல் ஓரளவுக்கு நடைபெறுமாறு செய்கிறது. உழைப்பின் வழங்கல்-வேண்டல் விதி இந்த அடிப்படையில் செயல்பட்டு மூலதனத்தின் எதேச்சாதிகாரத்தை முழுமையாக்குகிறது. ஆகவே, தொழிலாளர்கள் எவ்வளவு அதிகமாய் வேலை செய்கிறார்களோ, பிறருக்காக எவ்வளவு அதிகமாய் செல்வத்தை உற்பத்தி செய்கிறார்களோ, அவர்களது உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் எவ்வளவு அதிகரிக்கிறதோ, மூலதனத்தின் தற்பெருக்கச் சாதனம் என்ற அவர்களின் பணி எப்படி அதே அளவுக்கு அவர்களுக்கே மேன்மேலும் ஆபத்து விளைவிப்பதாகி விடுகிறது என்ற இரகசியத்தை அவர்கள் புரிந்து

* பாச்சாங்குள்ளி ஆட்டம் இது.

கொள்ளத் தலைப்படுகிறார்கள்; தங்களிடையிலான போட்டியின் மும்முரம் முழுக்க முழுக்க ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகையின் நெருக்குதலைப் பொறுத்தது என்பதை உணரத் தலைப்படுகிறார்கள்; முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் இந்த இயற்கை விதி தங்கள் வார்க்கத்தின் மீது ஏற்படுத்தும் நாச விளைவுகளைப் போக்கிட அல்லது தணித்திட வேலைபெற்றோருக்கும் வேலையற்றோருக்குமிடையில் முறையான ஒத்துழைப்பை ஏற்படுத்தத் தொழிற் சங்கங்கள் மூலமும் பிறவற்றின் மூலமும் முயற்சி எடுக்கிறார்கள்; உடனே, மூலதனமும் அதற்குத் துதிபாடும் அரசியல் பொருளாதாரமும் கூச்சலிடுகின்றன; “சாகவதமான,” ஏன், “புனிதமான” விதியாகிய வழங்கல்-வேண்டல் விதியை அல்லவா மீறுகிறார்கள் என்று கூப்பாடு போடுகின்றன. வேலைபெற்றோரும் வேலையற்றோரும் ஒன்றுபடுவதற்கான ஒவ்வொரு முயற்சியும் “லயப்படுத்தும்” இந்த விதியின் செயலுக்கு ஊறு செய்கிறதாம். ஆனால், மறுபுறத்தில் (எடுத்துக்காட்டாகக் குடியேற்ற நாடுகளில்) தொழில்துறை சேமப் பட்டாளம் உருவாகி தொழிலாளி வார்க்கம் முதலாளி வார்க்கத்தை முற்றாகச் சார்ந்திருக்கும் நிலை ஏற்படுவதற்குக் குந்தகமான நிலைமைகள் தோன்றியதுமே மூலதனமும் அதன் துதிபாடியும் “புனிதமான” வழங்கல்-வேண்டல் விதியை எதிர்த்து கலகக் கொடி உயர்த்துகிறார்கள்; வன்முறையைக் கையாண்டும் அரசுத் தலையீட்டின் மூலமும் அவ்விதியின் குந்தகச் செயலைத் தடுக்க முயல்கிறார்கள்.

பிரிவு 4.— ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகையின் பல்வேறு வடிவங்கள்.

முதலாளித்துவத் திரட்டலின் பொது விதி

ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்திரள் சாத்தியமான சகல வடிவங்களிலும் தலைகாட்டுகிறது. பகுதி நேரம் மட்டுமே வேலைபெறும் அல்லது எந்நேரமும் வேலையற்றவராய் இருக்கும் ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் இத்திரளைச் சேர்ந்தவரே. தொழில் துறைச் சுகடத்தின் மாறும் பருவங்களால் அதன் மீது பதிக்கப்படும் வடிவங்களாகக் காலவட்ட முறையில் திரும்பத் திரும்ப எழுகிற பெரும் வடிவங்களை—ஒரு நேரத்தில் நெருக்கடியின் போது கடுமை வாய்ந்ததும், பிறகு மந்தமான காலத்தில் நீடித்து நிலவுவதுமாகிய வடிவங்களை—கணக்கில் கொள்ளாது விடுவோமானால், எப்போதும் அது மூன்று விதமான வடிவங்களில்—வந்துபோவது, உள்ளறையானது, தேங்கிநிற்பது—தலைகாட்டுகிறது.

நவீனத் தொழில் துறைக் கேந்திரங்களில் — தொழிற்சாலைகள், பட்டறைத் தொழில்கள், இரும்புத் தொழிற் கூடங்கள், சுரங்கங்கள் முதலானவற்றில் — தொழிலாளர்கள் சில நேரங்களில் துரத்தப்படுகிறார்கள். சில நேரங்களில் இன்னும் பெருந்திரளாய்க் கவரப்படுகிறார்கள். வேலையில் இருப்பவர்களின் தொகை, உற்பத்தியின் அளவுவீதத்தோடு ஒப்பிடுகையில் மேன்மேலும் குறைந்த விகிதத்திலேயே என்றாலும், மொத்தத்தில் அதிகமாகிச் செல்கிறது. இங்கே உபரி-மக்கள்தொகை வந்துபோகும் விதத்திலான வடிவம் தாங்குகிறது.

இயந்திர சாதனம் ஒரு காரணியாக அமைகிற, அல்லது நவீன உழைப்புப் பிரிவினையை மட்டுமே கொண்டுள்ள எல்லா விதமான பெரும் பட்டறைகளிலும் எப்படியோ அதே போல் தானியங்கித் தொழிற்சாலைகளிலும் பெரும் தொகையில் சிறுவர்கள் வேலைக் கமர்த்தப்பட்டு, வயது வரும் வரை வைத்துக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். வயது வந்த பின் இவர்களில் மிகச் சிலர்தாம் அதே தொழிற் கிளைகளில் தொடர்ந்து வேலை பெறுகிறார்கள்; பெரும்பாலார் வேலையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு விகுகிறார்கள். இந்தப் பெரும்பாலார் அந்தத் தொழிற் கிளைகள் விரிவடையும் போது வளர்ந்து பெருகும் விதத்தில், வந்துபோகும் -வடிவிலான உபரி-மக்கள்தொகையில் ஒரு பகுதி ஆகிறார்கள். குடிபெயரும் மூலதனத்தைப் பின்தொடர்ந்து இவர்களில் ஒரு பகுதியினரும் குடிபெயர்கிறார்கள். இதனால் ஏற்படும் ஒரு விளைவு என்னவென்றால், பெண்களின் தொகை ஆண்களின் தொகையை விட வேகமாக உயர்கிறது. இங்கிலாந்து இதற்குச் சான்றாகும். தொழிலாளர் தொகையில் இயற்கையாக ஏற்படும் அதிகரிப்பு மூலதனத் திரட்டலின் தேவைகளை நிறைவு செய்யப் போதுமானதாய் இல்லை என்றாலும், எச்சமயத்திலும் அத்தேவைகளைக் காட்டிலும் அதிகமாய் இருப்பது மூலதன இயக்கத்துக்குரிய ஓர் உள்ளார்ந்த முரண்பாடு. அதற்கு இளம் வயதுத் தொழிலாளர்கள் பெரும் தொகையிலும், வயதுவந்தவர்கள் சிறு தொகையிலும் தேவைப்படுகிறார்கள். உழைப்புப் பிரிவினையால் குறிப்பிட்ட தொழிற் கிளையோடு கட்டுண்டிருக்கும் காரணத்தால், பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் வேலையின்றித் தவிக்கும் ஒரு நேரத்தில், வேலைக்கு ஆட்கள் போதவில்லை என்று குறைபட்டுக் கொள்ளும் நிலை இருக்கும் படியான முரண்பாட்டைக் காட்டிலும் மேற்கூறிய முரண்பாடு விசித்திரமான தன்று.¹⁶⁵

¹⁶⁵ 1866ஆம் வருடத்தின் கடைசி ஆறு மாத காலத்தில், லண்டனில் 80,000 முதல் 90,000 வரையிலான தொழிலாளர்கள் வேலையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்கள் அல்லவா, அதே அரையாண்டுக்கான தொழிற்சாலை அறிக்கை கூறுகிறது: "அவசியப்படும் தக்க தருணத்தில் எல்லாம் வழங்கலை வேண்டலே உருவாக்கித் தரும் என்பது முழு உண்மை அன்று. உழைப்பைப் பொறுத்த வரை அப்படி நடைபெறவில்லை;

மேலும், மூலதனம் உழைப்புச் சக்தியை எவ்வளவு அதிவேகமாய் நுகர்கிறது என்றால்: தொழிலாளி பாதி வாழ்நாளைக் கடக்கு முன்பே சக்தியெல்லாம் இழந்து ஓய்ந்து போகிறார். மிகையாட்களின் அணிகளுள் தள்ளப்படுகிறார், அல்லது ஏணியின் மேல் படியிலிருந்து கீழ்ப் படிக்கு சரிந்து விடுகிறார். நவீனத் தொழில் துறையைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களிடையே வேறு எங்குமில்லாத அளவுக்கு ஆயுள் குறைவாய் இருக்கிறது. மான்செஸ்டர் சுகாதார மருத்துவ அதிகாரி டாக்டர் லீ சொன்னார்: "மான்செஸ்டரில்... மேல் நடுத்தர வர்க்கத்தின் சராசரி மரண வயது 38; ஆனால் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சராசரி மரண வயது 17; லிவர்பூலில் முன்னது 35, பின்னது 15. ஆக, வசதி படைத்த வர்க்கங்களின் ஆயுள் அடித்தட்டு மக்களின் ஆயுளைப் போல் இரு மடங்குக்கும் அதிகமெனத் தெரிகிறது."¹⁶⁶ இந்த நிலைமைகளுக்கு உட்பட்டு பாட்டாளி வர்க்கத்தின் இப்பிரிவில் அறுதிப் பெருக்கம் ஏற்பட வேண்டுமானால், இதன் தனிக் கூறுகள் அதிவேகமாய்த் தீர்ந்து போனாலும் மொத்தத் தொகை உயர்ந்து பெருகும் விதத்தில் இப்பெருக்கம் ஏற்பட்டாக வேண்டும். தொழிலாளர் தலைமுறைகள் அதிவேகமாய்ப் புத்தாக்கம் பெறுவதற்கு இதுவே காரணம் (இந்த விதி பிற வர்க்கங்களுக்குப் பொருந்தாது). நவீனத் தொழில் துறையைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் வாழ்கிற நிலைமைகளின் தவிர்க்க முடியாத விளைவாகிய இளம் வயதுத் திருமணங்கள் இந்தச் சமுதாயத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கின்றன; சீக்கிரமாய் பிள்ளை பெற்று வேலைக்கு அனுப்புவதால் கிடைக்கக் கூடிய கூடுதல் வருமானமும் இதற்கு உதவுகிறது.

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி வேளாண்மைத் துறையில் வியாபிக்கையில், எந்த அளவுக்கு வியாபிக்கிறதோ அதற்கேற்ப விவசாயத் தொழிலாள மக்களுக்கான வேண்டல் அறுதியாகக் குறைகிறது; வேளாண்மை அல்லாத தொழில்களில் நடைபெறுவது போல ஆட்களின் இந்த வெளியேற்றத்துக்கு ஈடாக இன்னும் கூடுதலான அளவில் ஆட்கள் உள்ளிழுக்கப்படாமலே வேளாண்மைத் துறையில் மூலதனத் திரட்டல் மேலும் மேலும் நடந்தேறுகிறது. எனவே, விவசாயக் குடிகளில் ஒரு பகுதியினர் எந்நேரமும் நகர்ப்புறப் பாட்டாளி வர்க்கமாக, அல்லது பட்டறைத் தொழில் பாட்டாளி வர்க்கமாக மாறிச் செல்கிற நிலையில் இருக்கின்றனர்; மாறிச் செல்வதற்கு சாதகமான நிலைமைகளை எதிர்பார்த்துக்

சென்ற ஆண்டு ஆட்கள் போதாமையால் இயந்திர சாதனங்கள் ஏராளமாய் ஓய்ந்து கிடந்தன." ("தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கை, 1866 அக்டோபர் 31," பக்கம் 81.)

¹⁶⁶ சுகாதார மாநாட்டில் தொடக்க உரை, பர்மிங்காம், 1875 ஜனவரி 15. உரையாற்றியவர்: நகர மேயர் ஜோ. சேம்பர்லெயின், இப்போது (1883) வாணிப வாரியத்தின் தலைவர்.

கொண்டிருக்கின்றனர். (பட்டறைத் தொழில் என்பதன் மூலம் இங்கே விவசாயமல்லாத எல்லாத் தொழில்களையும் குறிப்பிடுகிறோம்.)¹⁶⁷ ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகைக்கு ஆதாரமான இந்த ஊற்று இவ்வாறு எந்நேரமும் சுரந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால், நகரங்கள் நோக்கிய இடையறாத இந்நீரோட்டத்துக்கு கிராமப்புறத்திலேயே உட்கிடையான உபரி-மக்கள்தொகை எந்நேரமும் இருத்தல் அவசியமாகிறது. இந்த உட்கிடையான உபரி-மக்கள் தொகை அதன் வடிகால்கள் குறிப்பிடத்தக்கவாறு அகன்று விரியும் போது மட்டுமே முழு அளவில் புலப்படுகிறது. இதனால் விவசாயத் தொழிலாளி பெறும் கூலி எப்போதுமே கீழ்மட்டத்துக்குத் தாழ்ந்து விடுகிறது. அவர் வக்கற்றவராகி விடும் நிலையில் இருக்கிறார்.

ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகையின் மூன்றாவது வகையான தேங்கிநிற்கும் வகை வேலையிலிருக்கும், உழைப்புப் பட்டாளத்தின் பகுதியாக இருந்த போதிலும், முறையின்றி அரிதாகவே வேலை பெறுகிறது. இவ்வாறு அது, மூலதனம் வேண்டும் போது மட்டும் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கான உழைப்புச் சக்தியின் வற்றாத ஏரி ஆகிறது. அதன் வாழ்க்கை நிலைமைகள் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் இயல்பான சராசரி மட்டத்துக்கும் கீழே தாழ்ந்து விடுகின்றன. இதனால் அது நேரடியாகவே முதலாளித்துவச் சுரண்டலின் தனிக் கிளைகளுக்கு விரிந்த அடித்தளம் ஆகிறது. மிக நீண்ட வேலை நேரமும், மிகக் குறைந்த கூலி விகிதமும் அதன் தனி விசேஷமாகும். அதன் பிரதான வடிவினை “வீட்டுத் தொழில்” என்ற தலைப்பில் முன்பே பரிசீலித்தோம். நவீனத் தொழில் துறையிலிருந்தும் வேளாண்மையிலிருந்தும் வருகிற மிகையாட்களைக் கொண்டு இடையறாது அது தனது அணிகளை நிரப்பிக் கொள்கிறது. கைத்தொழில் பட்டறைத் தொழிலுக்கும், பட்டறைத் தொழில் இயந்திரத் தொழிலுக்கும் வழிவிடுவதால் நசிந்துக் கொண்டிருக்கும் தொழிற் கிளைகளிலிருந்தும் முக்கியமாய் அது ஆள் சேர்த்துக் கொள்கிறது. மூலதனத் திரட்டலின் விரிவும் திறனும் பெருகுவதைத் தொடர்ந்து உபரி-மக்கள்தொகை மேலும் மேலும் உருவாக்கப் படுகையில், அது தன்னை மேலும் மேலும் விரிவாக்கிக் கொள்கிறது.

¹⁶⁷ இங்கிலாந்துக்கும் வேல்க்குமான 1861ஆம் வருடத்திய மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பில் தரப்பட்டுள்ள 781 நகரங்களில் “10,960,998 பேர் வசித்தனர்; கிராமங்களிலும் கிராமப்புற வட்டங்களிலும் 9,155,226 பேர் வசித்தனர். 1851இல், 580 நகரங்கள் கணக்கிடப்பட்டன. அவற்றிலும் சுற்றுப்புற கிராமங்களிலும் மக்கள் தொகை ஏறத்தாழ சமமாய் இருந்தது. ஆனால் அடுத்த பத்தாண்டுகளில் கிராமங்களிலும் கிராமப்புறத்திலும் மக்கள்தொகை அரை மில்லியன் அதிகரித்தது; 580 நகரங்களின் மக்கள்தொகையோ ஒன்றரை மில்லியன் (1,554,067) அதிகரித்தது. கிராமப்புற வட்டங்களின் மக்கள்தொகைப் பெருக்கம் 6.5 சதவீதமும் நகரங்களின் மக்கள்தொகைப் பெருக்கம் 17.3 சதவீதமும் ஆகும். மக்கள்தொகைப் பெருக்கத்தின் விதங்களிலான வேறுபாட்டுக்கு கிராமப்புறத்திலிருந்து நகரங்களுக்கு நடைபெறும் குடிப்பெயர்ச்சியே காரணம். மக்கள்தொகையின் மொத்தப் பெருக்கத்தில் முக்கால் பங்கு நகரங்களில் நிகழ்ந்துள்ளது.” (“...மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பு,” பக்கம் 11, 12.)

அதே போது, அது தன்னைத்தானே உற்பத்தி செய்து நிலை பேறுடையதாக்கிக் கொள்ளும் தொழிலாளி வர்க்கப் பகுதியீய அமைந்து, அந்த வர்க்கத்தின் பொதுவான பெருக்கத்தில் ஏனைய பகுதிகளைக் காட்டிலும் ஒப்பளவில் அதிகமான பங்கு ஏற்கிறது; உண்மையில், பிறப்பு-இறப்பு எண்ணிக்கை மட்டுமல்லாமல் குடும்பங்களின் அறுதி அளவும் கூட கூலி மட்டத்தோடு எதிர் விகித உறவு கொண்டுள்ளது; எனவே தொழிலாளர்களின் வெவ்வேறு வகையினர் பயன்படுத்தும் வாழ்வுச் சாதனங்களின் அளவோடும் எதிர்விகித உறவு கொண்டுள்ளது. முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் இந்த விதி காட்டுமிராண்டிகளுக்கு, ஏன், நாகரிகக் குடியேற்றக் காரர்களுக்கே கூட அபத்தமானதாகவே தோன்றும். தனிநிலையில் புலமற்றதாகவும் ஓயாமல் வேட்டையாடி ஒழிக்கப்படுவதாகவும் இருக்கும் மிருகங்கள் தமது இனத்தை வரம்பின்றிப் பெருக்கிக் கொள்கின்றன அல்லவா, அதைத்தான் இந்த விதி நமக்கு நினைவு படுத்துகிறது.¹⁶⁸

ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகையின் அடிமட்டப் படிவு முடிவில் வக்கற்ற நிலையினுள் ஆழ்ந்து விடுகிறது. ஊர்கற்றிகள், குற்றம் புரிவோர், விபசாரிகள் போன்ற “அபாயகரமான” பிரிவினர் தவிர்த்து, சமுதாயத்தின் இந்த அடுக்கை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது: வேலை செய்யக் கூடியவர்கள். வக்கற்றோர் தொகை நெருக்கடி ஏற்படும் போதெல்லாம் அதிகரிக்கிறது, தொழில் மலர்ச்சி ஏற்படும் போதெல்லாம் குறைகிறது. இங்கிலாந்தில் வக்கற்றோர் புள்ளி விவரங்களை மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்தாலே இது தெரிந்து விடும். இரண்டாவது: அனாதைக் குழந்தைகளும், வக்கற்ற குழந்தைகளும். இவர்கள் தொழில் துறை சேமப் பட்டாளத்தில் சேரப் போகிறவர்கள். செழுமைக் காலங்களில், இவர்கள் வேலையிலிருக்கும் உழைப்புப் பட்டாளத்தில் துரிதமாகவும் ஏராளமாகவும் சேர்க்கப்படுகிறார்கள்; 1860 ஆம் ஆண்டை உதாரணமாய்க் குறிப்பிடலாம். மூன்றாவது: நம்பிக்கையிழந்து நலிவுற்றோர்; வேலைசெய்ய முடியாதவர்கள் (உழைப்புப் பிரிவினை காரணமாய் தம்மைத் தகவமைத்துக் கொள்ள இயலாமற் போனவர்களை முக்கியமாய்க் குறிப்பிடலாம்);

¹⁶⁸ “இனவிருத்திக்கு ஏழ்மை சாதகமாய் இருப்பதாகத் தெரிகிறது.” (ஆ. ஸ்மித்.) இது ஆண்டவன் செய்திருக்கும் அதிவிவேக ஏற்பாடு என்று கூடச் சொல்லலாம் என்பாரார் நயம்பட உரைக்கும் நகைச்சுவையாளராம் குருநாதர் காலியானி. “மிகவும் பயனுள்ள தொழில் புரியும் மாந்தர்கள் அபரிமித எண்ணிக்கையில் பிறக்க வேண்டும் என்பது கடவுளின் ஆக்கை.” (காலியானி, முன் வந்தது, பக்கம் 78.) “பஞ்சமும் கொள்ளை நோயும் தலைவிரித்தாடுகிற அவல நிலையும் கூட மக்கள்தொகையைப் பெருக்கக் கூடியதாய் இருக்கிறதே அல்லாமல் கட்டுப்படுத்தவில்லை.” (சா. லயிங், “நாட்டின் துயரம்,” 1844, பக்கம் 69.) லயிங் புள்ளிவிவரங்களைக் கொண்டு இதனை எடுத்துக்காட்டிய பிறகு சொல்கிறார்: “மக்கள் எல்லாரும் வசதியான நிலைமையில் இருப்பார்களேயானால், சீக்கிரமே உலகம் மனித இனமற்றதாகி விடும்.”

தொழிலாளிக்குரிய இயல்பான வயதைக் கடந்து விட்டவர்கள்; தொழில் துறைக்குப் பலியானவர்கள்—அபாயகரமான இயந்திர சாதனங்கள், சுரங்கங்கள், இரசாயனத் தொழிற்கூடங்கள் முதலானவை அதிகமாவதைத் தொடர்ந்து இவர்களும் அதிகமாகிறார்கள்; ஊனமுற்றோர், நோயாளிகள், விதவைகள் போன்றோர். வக்கற்ற நிலை வேலையிலிருக்கும் உழைப்புப் பட்டாளத்துக்கு மருத்துவ மனை ஆகிறது; தொழில் துறை சேமப்பட்டாளத்துக்கு அதை நசுக்கி அழுத்தும் கடுஞ்சுமை ஆகிறது. ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்திரள் தோன்றுகையில் வக்கற்ற நிலையும் அதோடு சேர்ந்து தோன்றுகிறது; பின்னதன் அவசியம் முன்னதன் அவசியத்தில் அடங்குகிறது. உபரி-மக்கள்தொகையோடு கூட, வக்கற்ற நிலையும் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்திக்கும் முதலாளித்துவ செல்வ வளர்ச்சிக்கும் வேண்டிய அவசிய நிலைமை ஆகும். முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்திக்குத் தேவையான திறனிலாச் செலவுகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். ஆனால் மூலதனம் இச்செலவுகளில் பெரும் பகுதி தன் தலையில் விழாமல், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலையிலும் நடுத்தர வர்க்கக் கீழ்த்தட்டின் தலையிலும் விழும் படி பார்த்துக் கொள்கிறது.

சமுதாயத்தின் செல்வமும், செயல்படும் மூல்தனமும், இம் மூலதனத்தினது வளர்ச்சியின் வீச்சும் ஆற்றலும் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகரிக்கின்றனவோ, ஆகவே இவற்றுடன் சேர்ந்து பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அறுதிப் பருமனும் அதன் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனும் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகரிக்கின்றனவோ, தொழில் துறை சேமப் பட்டாளமும் அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அதிகரிக்கிறது. மூலதனத்தின் பெருக்கத் திறன் வளர்வதற்குக் காரணமாய் இருப்பவை எவையோ அவை மூலதனம் பயன்படுத்திக் கொள்ளத்தக்க நிலையில் உழைப்புச் சக்தியையும் பெருகச் செய்கின்றன. ஆகவே செல்வத்தின் செயல்திறன் அதிகமாவதைத் தொடர்ந்து தொழில் துறை சேமப் பட்டாளத்தின் ஒப்பீட்டுப் பருமனும் அதிகமாகிறது. வேலையிலிருக்கும் உழைப்புப் பட்டாளத்துடன் ஒப்பிடுகையில் இந்த சேமப் பட்டாளம் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகரிக்கிறதோ நிலையான உபரி-மக்கள்தொகையும் அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அதிகரிக்கிறது. இம்மக்களின் துன்பதுயரங்கள் இவர்கள் மீதுள்ள உழைப்புச் சுமைக்கு எதிர் விகிதம் கொண்டவை. இறுதியாக, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பஞ்சைப் பராரிப் பிரிவுகளும் தொழில் துறை சேமப்பட்டாளமும் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு விரிவடைகின்றனவோ, அதிகாரபூர்வமாக வக்கற்றோராய் ஏற்கப்படுவோர் தொகையும் அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அதிகமாகிறது. இது முதலாளித்துவத் திரட்டலின் அறுதியான பொது விதி. மற்றெல்லா விதிகளையும் போலவே, இவ்விதியும் பலவித நிலைமைகளாலும் செயல்துறையில் மாற்றத்துக்குள்ளாகிறது. இங்கு நாம் இதைப் பரிசீலிக்கத் தேவையில்லை.

தொழிலாளர்கள் தமது தொகையை மூலதனத்தின் தேவைகளுக்குத் தக்கவாறு இருக்கும் படி செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று பொருளாதார ஞானிகள் செய்யும் உபதேசம் எவ்வளவு மடமையானது என்பது இப்போது பட்டவர்த்தனமாகிறது. இப்படித் தக்கவாறு இருக்கும் படி செய்யும் இந்தத் தகவமைப்பினை முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி மற்றும் மூலதனத் திரட்டலின் பொறியமைவு இடையறாது உருவாக்கி வருகிறது. ஒப்பீட்டு உபரிமக்கள்தொகை அல்லது தொழில் துறை சேமப் பட்டாளம் உண்டாவதுதான் இந்தத் தகவமைப்பின் தொடக்க நிலை. வேலையிலிருக்கும் உழைப்புப் பட்டாளத்தில் மேன்மேலும் விரிந்து பெருகும் அடிமட்டப் பிரிவுகளின் துன்புயரங்களும், வக்கற்ற நிலை என்னும் கடுஞ் சமையும்தான் இத்தகவமைப்பின் இறுதி நிலை.

சமுதாய உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் ஒங்குவதன் பயனாய், மேலும் மேலும் குறைந்த மனித சக்தியைக் கொண்டு மேலும் மேலும் கூடுதலான உற்பத்திச் சாதனங்களை இயங்க வைக்கும் விதியானது முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தில்—தொழிலாளி உற்பத்திச் சாதனங்களை வேலை வாங்குவதற்கு பதில் உற்பத்திச் சாதனங்கள் தொழிலாளியை வேலை வாங்கும் இச்சமுதாயத்தில்—தலைகீழ் மாற்றமடைந்து, பின்வருமாறு வெளிப்படுகிறது: உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு உயர்கிறதோ, வேலை வாய்ப்புச் சாதனங்கள் மீது தொழிலாளர்களின் நெருக்குதல் அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அதிகமாகிறது; ஆகவே அவர்கள் வாழ்வதற்கு வேண்டிய அவசிய நிலைமைக்கு, அதாவது பிறர் செல்வத்தைப் பெருக்குவதற்காக அல்லது மூலதனத் தற்பெருக்கத்துக்காக அவர்கள் உழைப்புச் சக்தியை விற்கிறார்களே அதற்கு அபாயம் அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அதிகமாகிறது. உற்பத்திச் சாதனங்களும், உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனும் உற்பத்தித் திறனுள்ள மக்கள் தொகையைக் காட்டிலும் வேகமாக அதிகரிக்கின்றன என்ற உண்மை முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தில் தலைகீழ் மாற்றமடைந்து பின்வருமாறு வெளிப்படுகிறது: உழைப்பாளி மக்கள்தொகையானது, அதன் அதிகரிப்பை மூலதனம் தனது தற்பெருக்கத்துக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடிவதைக் காட்டிலும் எப்போதுமே துரிதமாய் அதிகரிக்கிறது.

பகுதி IVஇல், ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தியை ஆராய்ந்த போது பார்த்தோம்: முதலாளித்துவ அமைப்புக்குள் சமுதாய உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனை உயர்த்துவதற்கான வழிமுறைகள் எல்லாம் தனிப்பட்ட தொழிலாளியை இழப்புக்கு ஆளாக்கவே செய்கின்றன; உற்பத்தி வளர்ச்சிக்கான சாதனங்கள் எல்லாம் உற்பத்தியாளர்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கும் அவர்களைச் சுரண்டுவதற்குமான சாதனங்களாக மாற்றமடைகின்றன; அவை

தொழிலாளியைக் குறைமனிதனாய் வெட்டிச் சிதைத்து, இயந்திரத்தின் ஒட்டுவாலாய் இழிவுறச் செய்து, அவரது வேலையில் எஞ்சியுள்ள இனிமையையும் ஒழித்து, அதனை வெறுக்கத்தக்க வேதனையாய் மாற்றுகின்றன; உழைப்பு நிகழ்முறையில் தனியொரு சக்தியாக விஞ்ஞானம் எந்த அளவுக்கு இணைகிறதோ அந்நிகழ்முறையால் அறிவாற்றல் வளர்வதற்குள்ள வாய்ப்புகளை எல்லாம் அவை அந்த அளவுக்கு அவரிடமிருந்து பறித்து விடுகின்றன. அவை அவரது வேலை நிலைமைகளைக் குலைத்து, உழைப்பு நிகழ்முறையின் போது அவரை ஒருவகைக் கொடுங்கோன்மைக்கு அற்பத்தனம் காரணமாய் இன்னும் கூட வெறுக்கத்தக்கதாகிற கொடுங்கோன்மைக்கு—கீழ்ப்படுத்துகின்றன; அவை அவரது ஆயுட்காலத்தைவே வேலைக் காலமாக மாற்றுவதோடு மனைவி மக்களையும் கூட மூலதனத் தேர்க்காலுக்கடியில் வீழ்த்துகின்றன. ஆனால், உபரி-மதிப்பின் உற்பத்திக்கான வழிமுறைகள் எல்லாம் மூலதனத்திரட்டலுக்கான வழிமுறைகளுமாகும்; திரட்டலின் ஒவ்வொரு வளர்ச்சியும் திரும்பவும் அந்த வழிமுறைகளின் வளர்ச்சிக்கான சாதனமாகிறது. ஆகவே, மூலதனத் திரட்டல் எந்த அளவுக்கு நடைபெறுகிறதோ, அந்த அளவுக்குத் தொழிலாளியின் கதி—அவரது ஊதியம் உயர்வானதென்றாலும் சரி, தாழ்வானதென்றாலும் சரி—மேலும் மோசமடைந்தே தீரும். ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள் தொகையை அல்லது தொழில் துறை சேமப் பட்டாளத்தை எப்போதுமே மூலதனத் திரட்டலின் விரிவுக்கும் ஆற்றலுக்கும் சமனமாக்கும் விதியானது, இறுதியாக, புரோமிதியைப் பானையோடு பிணைத்திட்ட வல்கனின் ஆப்புகளைக் காட்டிலும் வலுவாகத் தொழிலாளியை மூலதனத்தோடு பிணைத்திடுகிறது. இது, மூலதனத் திரட்டலோடு கூடவே துன்ப துயரங்களையும் அதே அளவுக்குத் திரளச் செய்கிறது. ஆகவே, செல்வமெல்லாம் ஒரு முனையில் திரள, எதிர் முனையில், அதாவது எந்த வர்க்கத்தின் உற்பத்திப் பொருள் மூலதனமாக வடிவெடுக்கிறதோ அந்த வர்க்கத்தின் முனையில், துன்பதுயரமும், ஓயாமற் பாடுபடுவதன் வேதனையும் அடிமை இயல்பும் அறியாமையும் மிருகத்தனமும் ஒழுக்கச் சீர்கேடும் திரளக் காண்கிறோம்.

முதலாளித்துவத் திரட்டலின் இந்தப் பகைத் தன்மையை¹⁶⁹

169 "இவ்வாறு, முதலாளி வர்க்கம் இயங்குவதற்கு அடிப்படையாக இருக்கும் உற்பத்தியுறவுகள் எனிய, ஒரேசீரான தன்மை உடையவை அல்ல, மாறாக இரட்டைத் தன்மை உடையவை என்பது நாளுக்கு நாள் மேலும் மேலும் தெளிவாகிறது. செல்வத்தை உற்பத்தி செய்யும் அதே உறவுகள் வறுமையையும் உற்பத்தி செய்கின்றன. உற்பத்திச் சக்திகளை வளரச் செய்யும் அதே உறவுகள் ஓர் அடக்குமுறைச் சக்தியையும் வளரச் செய்கின்றன. முதலாளி வர்க்கத்தினது தனிப்பட்ட உற்பத்திகளின் செல்வத்தை ஓயாமல் ஒழித்துக் கட்டுவதன் மூலமும், ஓயாது பெருகிக் செல்லும் பட்டாளி வர்க்கத்தைப் படைப்பதன் மூலமும் தான், இந்த உறவுகள் முதலாளித்துவச் செல்வத்தை,

அரசியல் பொருளாதார அறிஞர்கள் பலவிதமாகவும் குறிப்பிடுகிறார்கள்; ஆனாலும், இந்தப் பகைத் தன்மையுடன் ஓரளவு ஒத்திருப்பினும் அடிப்படையில் வேறானவையாகிய புலப்பாடுகளோடு, முதலாளித்துவத்துக்கு முற்பட்ட பொருளுற்பத்தி முறைகளுக்கு உரித்தான புலப்பாடுகளோடு அவர்கள் இதனைக் குழப்படி செய்கிறார்கள்.

18 ஆவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த முக்கியப் பொருளாதார எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான வெனிஸ் துறவி ஓர்டெஸ், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் பகைத் தன்மையை சமுதாயச் செல்வத்தின் இயற்கையான பொது விதியெனக் கருதுகிறார். “நாட்டின் பொருளாதாரத்தில், நன்மைகளும் தீமைகளும் எப்போதுமே ஒன்றையொன்று நேர் செய்து கொள்கின்றன (il bene ed il male economico in una nazione sempre all, istessa misura): சிலரிடம் செல்வம் மிகுந்திருப்பது ஏனையோரிடம் அது இல்லாமற் போவதற்கு எப்போதும் ஈடாய் உள்ளது (la copia dei beni in alcuni sempre eguale alla mancanza di essi in altri): ஒரு சிலர் பெருஞ் செல்வத்தில் புரள ஏனைய பலரும் வாழ்க்கையின் அத்தியாவசியப் பண்டங்கள் கூட இல்லாமல் தவிக்கிறார்கள். ஒரு நாட்டின் செல்வம் அதன் மக்கள்தொகைக்கு ஒத்திருக்க, அதன் துன்பதுயரம் அதன் செல்வத்துக்கு ஒத்திருக்கிறது. சிலரது தளரா ஊக்கத்தால் ஏனையோர் சும்மா இருக்க வேண்டியதாகிறது. பஞ்சையும் வேலையற்றவரும் இருப்பது செல்வந்தரும் வேலைபெற்றவரும் இருப்பதன் அவசிய விளைவே.”¹⁷⁰ ஓர்டெசுக்குப் பின் சுமார் 10 ஆண்டு கழித்து, இங்கிலாந்துத் திருச்சபைப் பாதிரியார் டவுன் செண்டு ஈவிரக்கம் சிறிதும் இல்லாதவராய் செல்வத்தின் அவசியத் தேவையாகத் துன்பதுயரத்தை மெச்சிப் புகழ்ந்தார். “சட்ட வழிக் கட்டாயம் (உழைப்பு தொடர்பாக) மிதமிஞ்சிய குழப்பத்தையும் வன்முறையையும் கூச்சலையும் கிளப்புகிறது....ஆனால் பட்டினியானது ஓசைப்படாமல், அமைதியாக, விடாப்பிடியாய் நிர்ப்பந்திக்கிறது; முயற்சிக்கும் உழைப்புக்கும் மிக இயற்கையான தூண்டுதலாகி, முழுமூச்சாய்ப் பாடுபட வைக்கிறது.” ஆக, தொழிலாளி வார்க்கத்தை நிரந்தரமாய்ப் பட்டினி போட்டாலன்றி எதுவும் நடக்காது. முக்கியமாய் ஏழைகளிடையே முனைந்து செயல்படும் மக்கள் தொகைக் கோட்பாடு, டவுன்சென்டின கருத்துப்படி, இந்த நிரந்தரப்

அதாவது முதலாளி வார்க்கத்தின் செல்வத்தைப் படைக்கின்றன.” (கார்ல் மார்க்ஸ்: “தத்துவத்தின் வறுமை,” பக்கம் 116.)

¹⁷⁰ ஜி. ஓர்டெஸ்: “Della Economia Nazionale libri sei, 1777,” in Custodi, Parte Moderna, பாகம் XXI., பக்கம் 6, 9, 22, 25 முதலானவை. ஓர்டெஸ் சொல்கிறார், முன் வந்தது, பக்கம் 32: “மக்கள்-சமூகங்கள் மகிழ்ச்சி அடைவதற்கான பயனற்ற அமைப்பு முறைகளைச் சித்திரிப்பதற்கு பதில், அவர்களது மகிழ்ச்சியின்மைக்கான காரணங்களை ஆராய்வதோடு என்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வோம்.”

பட்டினிக்கு வழி செய்கிறது. “ஏழைகள் ஓரளவுக்கு முன்யோசனை இல்லாதவர்களாய் [அதாவது, பணக்காரர்களாகப் பிறக்கத் தவறும் அளவுக்கு முன்யோசனை இல்லாதவர்களாய்] இருக்க வேண்டுமென்பது இயற்கையின் விதியெனத் தோன்றுகிறது. அதனால்தான் கேடுகெட்ட கேவல ஊழியங்களைச் செய்வதற்கு சமுதாயத்தில் எப்போதுமே சிலர் இருப்பது சாத்தியமாகிறது. மனித இனத்துக்குக் கிட்டும் இன்பம் இதனால் வெகுவாய் அதிகரிக்கிறது; மென்மை வாய்ந்தவர்கள் வெறுப்புக்குரிய வேலைகளிலிருந்து விடுபடுவது மட்டுமல்ல....அவரவரது தனித் திறமைகளுக்குப் பொருத்தமான துறைகளில் முழு நேரமும் தொடர்ந்து ஈடுபட முடிகிறது.... இது [வறியோர் நலச் சட்டம்] இறையும் இயற்கையும் உலகில் நிறுவிய அமைப்பின் இசைவையும் எழிலையும் பொலிவையும் ஒழுங்கையும் அழிக்கப் பார்க்கிறது.”¹⁷¹ துன்பதுயரத்தை நிரந்தரமாக்கி விடும் ஊழ்வினையை வெனிஸ் துறவி கிறித்துவ அறக் கொடைக்கும், பிரம்மச்சரியத்துக்கும், மடாலயங்களுக்கும், தர்ம சத்திரங்களுக்குமான நியாயமாகக் கொள்கிறார்; ஊதியம் பெறும் புராட்டெஸ்டண்ட் பர்திரியாரோ ஏழைகள் அற்ப சொற்ப பொது வுதவி பெற உரிமை வழங்கும் சட்டங்களைக் கண்டிப்பதற்கான முகாந்தரமாக்குகிறார்.

ஸ்டோர்ஹ் சொல்கிறார்: “சமுதாயச் செல்வத்தின் முன்னேற்றம் சமுதாயத்திற்குப் பயன்படுகிற இந்த வர்க்கத்தை உதித்தெழச் செய்கிறது. அலுப்புத்தட்டுகிற, கேடுகெட்ட பணிகளையெல்லாம் இவ்வர்க்கம் செய்து முடிக்கிறது; சுருங்கச் சொல்லின், வாழ்க்கையில் வேண்டாதவையும் வெறுப்புக்குரியவையும் ஆகிய

¹⁷¹ “வறியோர் நலச் சட்டங்கள் பற்றிய கருத்துரை. மனித இனத்தின் நலம் நாடும் ஒருவரால் எழுதப்பட்டது. (மறைதிரு ஜோ. டவுன்செண்டு) 1786.” மறு பிரசுரம் லண்டன் 1817, பக்கம் 15,39,41. இந்த “மென்மை வாய்ந்த” பாதிரியாரின் மேலே மேற்கோள் காட்டப்பட்ட நூலிலிருந்தும், இவரது “ஸ்பெயின் வழியாகப் பயணம்” நூலிலிருந்தும் மால்தஸ் அடிக்கடி பக்கம் பக்கமாய் களவாடிக்கொள்கிறார். இந்தப் பாதிரியாரின் தத்துவத்தில் பெரும் பகுதியும் கூட சர் ஜேம்ஸ் ஸ்டுவார்ட்டிடமிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டதுதான். ஆனால் கடனாய்ப் பெற்றதில் அவர் ஆங்காங்கே சிறுசிறு மாற்றங்கள் செய்து கொள்கிறார். எடுத்துக்காட்டு, ஜேம்ஸ் ஸ்டுவார்ட் சொல்வதாவது: “அடிமைச் சமுதாயத்தில் மனிதர்களை” [உழைக்காதவர்களுக்காக] “முனைந்து பாடுபடச் செய்வதற்கு வலுவற்ற முறை ஒன்று இருந்தது,....”அப்போது பிறகு அடிமைகள் என்பதால் மனிதர்கள் வேலை செய்யுமாறு” [அதாவது பிறருக்காக இலவசமாய் வேலை செய்யுமாறு] “கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார்கள். ஆனால் இப்போது அவசியத் தேவைகளின் அடிமைகள் என்பதால் மனிதர்கள் வேலை செய்யுமாறு” [அதாவது உழைக்காதவர்களுக்காக இலவசமாய் வேலை செய்யுமாறு] “கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள்.” ஆனால், இதிலிருந்து ஜேம்ஸ் ஸ்டுவார்ட், திருச்சபையிடமிருந்து ஊதியம் பெறும் நமது பாதிரியாரைப் போல், எப்போதுமே கூலித் தொழிலாளி உண்ணாநோன்பிருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வரவில்லை. மாறாக, அவர்களது தேவைகள் அதிகரிக்க வேண்டுமென்றும், “மென்மை வாய்ந்தவர்களுக்காக” அவர்கள் உழைப்பதற்கு இந்த அதிகரிக்கும் தேவைகளைத் தார்க் கோலாக்க வேண்டும் என்றுமே ஆசைப்படுகிறார்.

அனைத்தையும் தன் கடனாய்க் கொண்டு, இவ்விதம் ஏனைய வர்க்க கங்களுக்கு ஓய்வும், மன நிம்மதியும், வழக்கமான [[c'est bon!] மரியாதையும் கிடைக்கச் செய்கிறது.”¹⁷² பெருந்திரளானோரைத் துன்பத்திலும் துயரத்திலும் இழிநிலையிலும் ஆழ்த்துகிற இந்த முதலாளித்துவ நாகரிகம், அநாகரிக நிலையோடு ஒப்பிடுகையில், உண்மையில் எவ்விதத்தில் உயர்ந்தது என்று ஸ்டோர்ஹர் தம்மைத் தாமே கேட்டுக் கொள்கிறார். அவருக்குக் கிடைக்கும் பதில் இதுதான்: காப்புறுதி!

சிஸ்மொந்தி சொல்கிறார்: “தொழில் துறையிலும் விஞ்ஞானத்திலும் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றத்தின் பயனாய், ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் ஒவ்வொரு நாளும் தமது நுகர்வுக்குத் தேவைப்படுவதை விட மிக அதிகமாய் உற்பத்தி செய்ய முடிகிறது. ஆனால் அவரது உழைப்பு உற்பத்தி செய்யும் செல்வத்தை அவரே நுகர வேண்டியிருக்கமேயானால், உழைப்பதற்கு அவருக்குள்ள தகுதி குறைந்து போகும்.” அவரது கருத்துப் படி “எல்லாருமே, தொழில் முயற்சியால் நமக்கு வரப் பெறும் கலைச் சிறப்புகளையெல்லாம், இன்ப நுகர்ச்சிகளையெல்லாம் தொழிலாளியைப் போல் ஓயாமல் பாடுபட்டுத்தான் வாங்க வேண்டுமென்ற அவசியம் ஏற்பட்டால், மனிதர்கள்” [அதாவது தொழிலாளர் அல்லாதவர்கள்] “நமக்கு அவை இல்லாமற் போவதே மேல் என நினைப்பார்கள்....இன்று உழைப்பின் பாடு ஓரிடமும், உழைப்பின் வெகுமதி ஓரிடமுமாய்ப் பிரிந்து விடுகின்றன; முன்னால் வேலை செய்கிற அதே ஆள் பின்னால் சும்மாயிருந்து சுகம் பெறுவதில்லை; ஒருவர் வேலை செய்வதால்தான் இன்னொருவர் சுகம் பெறுகிறார்....அப்படியானால் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்கள் வரைமுறையின்றிப் பல்கிப் பெருகுவதன் விளைவு, சும்மா இருக்கும் செல்வந்தர்களின் உல்லாசமும் இன்ப நுகர்ச்சியும் அதிகரிப்பதாகவே இருக்க முடியும்.”¹⁷³

இறுதியாக, உணர்ச்சிப் பசப்பற்ற முதலாளித்துவ சித்தாந்தி தெஸ்தூத் டெ திரேசி போட்டு உடைக்கிறார்: “வறிய நாடுகளில் மக்கள் நன்றாய் இருக்கிறார்கள். பணக்கார நாடுகளில் பொதுவாகப் பஞ்சையராய் இருக்கிறார்கள்.”¹⁷⁴

¹⁷² ஸ்டோர்ஹர், முன் வந்தது, பாகம் iii., பக்கம் 223.

¹⁷³ சிஸ்மொந்தி, முன் வந்தது, பக்கம் 79,80,85.

¹⁷⁴ தெஸ்தூத் டெ திரேசி, முன் வந்தது, பக்கம் 231: “Les nations pauvres, c'est la ou le peuple est a son aise; et les nations riches, c'est la ou il est ordinairement pauvre.”

பிரிவு 5.—முதலாளித்துவத் திரட்டலின் பொது விதி
— சில எடுத்துக்காட்டுகள்

(அ) 1846-1866இல் இங்கிலாந்து

முதலாளித்துவத் திரட்டலை ஆராய்வதற்கு கடந்த 20 ஆண்டுகளைப் போல் சிறப்பான காலம் நவீன சமுதாயத்தின் வரலாற்றில் வேறெதுவும் இருந்ததில்லை. இந்த 20 ஆண்டுகளை சீதேவியின் கடைச்சம் பெற்ற காலம் எனலாம். திரும்பவும் இங்கிலாந்தே எல்லா நாடுகளிலும் தலைசிறந்த எடுத்துக்காட்டாகிறது; ஏனென்றால் உலகச் சந்தையில் முதன்மை நிலை அதற்கே உரியது; முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி இங்கிலாந்தில்தான் முழுவளர்ச்சி பெற்றுள்ளது; கடைசியாக, 1846இல் ஆரம்பமான தடையிலா வாணிபப் பொற்காலம் கொச்சைப் பொருளாதாரத்தை அதன் கடைசிப் புகலிடத்திலிருந்தும் விரட்டியடித்தது. உற்பத்தியின் அசுர முன்னேற்றம்—இந்த 20 ஆண்டு காலத்தில் பின்பாதி முன்பாதியை வெகுவாக விஞ்சியது—ஏற்கெனவே பகுதி IVஇல் போதுமான அளவு சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

சென்ற அரை நூற்றாண்டு காலத்தில் ஆங்கிலேய மக்கள் தொகையின் அறுதி அதிகரிப்பு மிக அதிகமாய் இருந்த போதிலும், ஒப்பீட்டு அதிகரிப்பு அல்லது வளர்ச்சி வீதம் குறைந்து கொண்டே வந்தது என்பதை மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பின்வரும் அட்டவணையில் காணலாம். இங்கிலாந்து மற்றும் வேல்சின் மக்கள்தொகையின் வருடாந்தர அதிகரிப்பின் சதவீதம் தசம பின்ன எண்களில்:

1811-1821	1.533	சதவீதம்
1821-1831	1.446	"
1831-1841	1.326	"
1841-1851	1.216	"
1851-1861	1.141	"

மறு புறம், செல்வப் பெருக்கத்தை ஆராய்வோம். இதில், வருமான வரிக்கு உட்படும் இலாபம், நில வாடகை போன்றவற்றின் அதிகரிப்பு மிகத் தெளிவான ஆதாரமாகிறது. 1853 முதல் 1864 வரை மகா பிரிட்டனில் வருமான வரிக்குரிய இலாபங்களில் அதிகரிப்பு (சாகுபடியாளர்கள் மற்றும் சில இனங்கள் சேர்க்கப்படவில்லை) 50.47% அல்லது வருட சராசரியாக 4.58% ஆகும்.¹⁷⁵ அதே காலத்தில் மக்கள்தொகைப் பெருக்கம் சுமார் 12% ஆகும். 1853 முதல் 1864 வரையிலான காலத்துக்கு வரிவிதிப்புக்குட்பட்ட நில வாடகையின் பெருக்கம் 38% அல்லது

¹⁷⁵ "மேதகு முடியரசின் உள்நாட்டு வருவாய் ஆணையர்களின் பத்தாம் அறிக்கை," லண்டன், 1866, பக்கம் 38.

ஆண்டுக்கு 3 $\frac{5}{12}$ % ஆகும். (இதில் வீடுகள், இருப்புப் பாதைகள், சுரங்கங்கள், மீன் பண்ணைகள் முதலானவை அடங்கும்). இந்தத் தலைப்பில் மிகப் பெரும் அதிகரிப்புக்குரிய இனங்கள் வருமாறு:

1853ஆம் ஆண்டின் வருட வருமானத் வருடாந்தரதைக் காட்டிலும் 1864ஆம் ஆண்டின் அதிகரிப்பு வருட வருமானத்தின் மிகுதி		
வீடு	38.60%	3.50%
குவாரி	84.76%	7.70%
சுரங்கம்	68.85%	6.26%
இரும்பாலை	39.92%	3.63%
மீன்பண்ணை	57.37%	5.21%
எரிவாயுஆலை	126.02%	11.45%
இருப்புப் பாதை	83.29%	7.57% ¹⁷⁶

1853 முதல் 1864 வரையிலான ஆண்டுகளை ஒவ்வொன்றும் அடுத்தடுத்த நான்கு ஆண்டுகளைக் கொண்ட மூன்று காலங்களாகப் பிரித்து ஒப்பிடுவோமானால், வருமானப் பெருக்க வீதம் இடையறாது அதிகரிப்பதைக் காணலாம். உதாரணமாக 1853க்கும் 1857க்கும் இடையிலான இலாபங்களிலிருந்து கிடைத்த வருமானத்துக்கு இவ்வீதம் ஆண்டொன்றுக்கு 1.73% ஆகும்; 1857-1861க்கு 2.74%, 1861-64க்கு 9.30%. ஐக்கிய முடியரசில் வருமான வரிக்கு உட்படும் வருமானங்களின் மொத்தத் தொகை 1856இல் £307,068,898; 1859இல் £328,127,416; 1862இல் £351,745,241; 1863இல் £359,142,897; 1864இல் £362,462,279; 1865இல் £385,530,020.¹⁷⁷

மூலதனத் திரட்டலோடு கூடவே மூலதனக் குவிப்பும் மூலதனமையப்பாடும் ஏற்படக் கண்டோம். இங்கிலாந்துக்கென வேளாண்மை பற்றி அதிகாரபூர்வப் புள்ளி விவரங்கள் கிடையாது (அயர்லாந்துக்கு உண்டு) என்ற போதிலும், விருப்பத்தின் பேரில் அவை 10 மாவட்டங்களுக்குத் தரப்பட்டன. 1851 முதல் 1861 வரையிலான

¹⁷⁶ மேற்சொன்ன அறிக்கை.

¹⁷⁷ இந்தப் புள்ளி விவரங்கள் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்குப் போதுமானவை; ஆனால் அறுதியான அளவில் போலியானவை; ஏனென்றால் அறிவிக்கப்படாத வருமானம் ஆண்டுதோறும் சுமார் £100,000,000. வாணிப, தொழில் துறை வர்க்கங்கள் திட்டமிட்ட முறையில் மோசடி செய்வதாக உள்நாட்டு வருவாய் ஆணையர்கள் தமது அறிக்கைகள் ஒவ்வொன்றிலும் திரும்பத் திரும்பப் புகார் செய்கிறார்கள். உதாரணமாக "ஒரு கூட்டுப் பங்கு நிறுவம் £6,000 வரி விதிக்கத்தக்க இலாபமென்று அறிவிக்கிறது; ஆய்வு அதிகாரி அதை £88,000ஆக உயர்த்துகிறார்; முடிவில் அந்தத் தொகைக்கு வரி செலுத்தப்படுகிறது. £190,000 இலாபமென்று அறிவிக்கும் இன்னொரு நிறுவம் முடிவில் உண்மை இலாபம் £250,000 இருக்க வேண்டும் என்று ஒப்புக் கொள்ள நேருகிறது." (மேற்சொன்ன அறிக்கை, பக்கம் 42.)

காலத்தில் 100 ஏக்கருக்கும் குறைவான பண்ணைகளின் தொகை 31,583 ஆக இருந்தது 26,597 ஆகக் குறைந்தது; இதனால் 5,016 பண்ணைகள் இன்னும் பெரிய பண்ணைகளாக ஒன்று சேர்க்கப்பட்டன என்ற முடிவு இந்தப் புள்ளி விவரங்களிலிருந்து கிடைக்கிறது.¹⁷⁸ 1815 முதல் 1825 வரை £1,000,000க்கும் அதிகமான தனியார் சொத்து எதுவும் வாரிசு வரிக்கு உட்பட வில்லை; 1825 முதல் 1855 வரை எட்டும், 1856 முதல் 1859 ஜூன் வரை, அதாவது 4½ ஆண்டுகளில் நான்கும் இவ்வரிக்கு உள்ளாயின.¹⁷⁹ 1864 மற்றும் 1865 ஆண்டுகளுக்கூரிய வருமான வரி அட்டவணை Dஐ (பண்ணைகள் போன்றவை தவிர இலாபங்கள்) சற்று ஆராய்ந்தாலே மூலதன மையப்பாடு தெளிவாய்த் தெரிய வரும். இந்த வழியில் கிடைக்கும் £60க்கு மேலான வருமானங்கள் வருமான வரி செலுத்துவதை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். இங்கிலாந்து, வேல்ஸ், ஸ்காட்லாந்தில் வரிவிதிப்புக் கூரிய இந்த வருமானங்கள் 1864இல் £95,844,222; 1865இல் £105,435,579.¹⁸⁰ வரிவிதிப்புக்கு உள்ளானவர்கள் 1864இல் 23,891,009 மக்கள்தொகையில் 308,416 பேர்; 1865இல் 24,127,003 மக்கள்தொகையில் 332,431 பேர். இந்த ஈராண்டு காலத்தில் இந்த வருமானங்களின் பரவலைப் பின்வரும் அட்டவணையில் காணலாம்:

	1864 ஏப்ரல் 5உடன் முடியும் ஆண்டு		1865 ஏப்ரல் 5உடன் முடியும் ஆண்டு	
	இலாப வருமானம் £	ஆட்கள்	இலாப வருமானம் £	ஆட்கள்
இவ்வகையில் மொத்த வருமானம்.....	95,844,222	308,416	105,435,738	332,431
.. .. .	57,028,289	23,334	64,554,297	24,265
.. .. .	36,415,225	3,619	42,535,576	4,021
.. .. .	22,809,781	832	27,555,313	973
.. .. .	8,744,762	91	11,077,238	107

¹⁷⁸ "1861ஆம் ஆண்டுக்கான மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பு," முன் வந்தது, பக்கம் 29. இங்கிலாந்தில் சரிபாதி 150 நிலவுடைமையாளர்களுக்கும் ஸ்காட்லாந்தில் சரிபாதி 12 நிலவுடைமையாளர்களுக்கும் சொந்தம் என்று ஜான் பிரைட் கூறியதை இதுகாறும் எவரும் மறுக்கவில்லை.

¹⁷⁹ "உள்நாட்டு வருவாய்...நான்காம் அறிக்கை," லண்டன், 1860, பக்கம் 17.

¹⁸⁰ இவை சட்டபூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட சில தள்ளுபடிகளுக்குப் பின்னர் கிடைத்த நிகர வருமானங்களாகும்.

1855இல் ஐக்கிய முடியரசில் £16,113,167 மதிப்புள்ள 61,453,079 டன் நிலக்கரி உற்பத்தி செய்யப்பட்டது; 1864இல் £23,197,968 மதிப்புள்ள 92,787,873 டன் நிலக்கரி; 1855இல் £8,045,385 மதிப்புள்ள 3,218,154 டன் தேனிரும்பு; 1864இல் £11,919,877 மதிப்புள்ள 4,767,951 டன் தேனிரும்பு. ஐக்கிய முடியரசில் இருப்புப் பாதைகளின் நீளம் 1854இல் 8,054 மைல்; செலுத்திய மூலதனம் £286,068,794. 1864இல் 12,789 மைல்; செலுத்திய மூலதனம் £425,719,613. ஐக்கிய முடியரசின் ஏற்றுமதி-இறக்குமதியின் மொத்தத் தொகை 1854இல் £268,210,145; 1865இல் £489,923,285. பின்வரும் அட்டவணையில் ஏற்றுமதியின் உயர்வைக் காணலாம்:

1846	£ 58,842,377
1849	63,596,052
1856	115,826,948
1860	135,842,817
1865	165,862,402
1866	188,917,563 ¹⁸¹

இந்த ஒரு சில எடுத்துக்காட்டுகளைப் பார்த்த நமக்கு பிரித்தானிய மக்களுக்கான தலைமைப் பதிவாளரின் வெற்றிக் களிப்பு புரிகிறது: “மக்கள்தொகை விரைந்து பெருகிய போதிலும், அதனால் தொழில் துறை முன்னேற்றம், செல்வ வளர்ச்சி இவற்றின் வேகத்துக்கு ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை.”¹⁸²

இப்போது நாம் இந்தத் தொழில் துறையின் நேரடிச் செயல்களை, இந்தச் செல்வத்தின் உற்பத்தியாளர்களை, அதாவது தொழிலாளர் வர்க்கத்தைக் கவனிப்போம். கிளாட்ஸ்டன் சொல்கிறார்: “மக்களின் நுகர்வுச் சக்தி குறைந்து சென்ற ஒரு நேரத்தில், தொழிலாளர் வர்க்கத்தினர், பணியாளர்கள் ஆகியோரின் துன்ப துயரம் அதிகரித்துச் சென்ற ஒரு நேரத்தில், மேல்தட்டு வர்க்கம் களிமீன் இடையறாது செல்வம் திரண்டு, இடையறாது மூலதனம் அதிகரித்ததானது இந்த நாட்டின் சமுதாய நிலையில் மிகவும் வருந்தத்தக்க ஓர் அமிசமாகும்.”¹⁸³ 1843 பிப்ரவரி 13ஆம்

¹⁸¹ இந்தத் தருணத்தில், 1867 மார்ச்சு மாதத்தில் இந்திய, சீனச் சந்தைகள் பிரித்தானியப் பருத்தித் தொழிலதிபர்கள் அனுப்பிய சரக்குகளால் மீண்டும் வதிநிலை அடைந்தன. 1866இல் பருத்தித் தொழிலாளர்களுக்கு கூலி 5 சதவீதம் குறைக்கப்பட்டது. 1867இல் இதே போன்ற நடவடிக்கையின் விளைவாக, பிரெஸ்டனில் 20,000 ஆட்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்தனர். [சீனம் ஜெர்மன் பதிப்பில் எங்கெல்ஸ் குறிப்பு: அடுத்து உடனடியாக மூண்ட நெருக்கடியின் முன்னறிவிப்பாயிற்று அது.]

¹⁸² “1861ஆம் ஆண்டுக்கான மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பு,” முன் வந்தது, பக்கம் 11.

¹⁸³ 1843 பிப்ரவரி 13ஆம் நாள் காமன்ஸ் சபையில் கிளாட்ஸ்டன் உரை: மைம்ஸ், 1843 பிப்ரவரி 14 — “இந்த நேரத்தில் மக்களின் நுகர்வுச் சக்தி குறைந்து

நாள் காமன்ஸ் சபையில் இந்த அமைச்சர் முதலைக் கண்ணீர் வடித்துப் பேசிய பேச்சு இது. 20 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் 1863 ஏப்ரல் 16ஆம் நாள் வரவு-செலவுத் திட்டத்தை சமர்ப்பித்து அவர் பேசியதாவது: 1842 முதல் "1852 வரை நாட்டின் வரிவிதிக்கத் தக்க வருமானம் 6 சதவீதம் அதிகரித்தது....1853 முதல் 1861 வரையிலான 8 ஆண்டுகளில் அவ்வருமானம் 1853இல் இருந்த நிலையிலிருந்து 20 சதவீதம் அதிகரித்தது! இந்த உண்மை அநேக மாய் நம்ப முடியாத அளவுக்கு ஆச்சரியமளிப்பதாய் இருந்தது.... செல்வம் மற்றும் அதிகாரத்தின் இந்தப் போதையூட்டும் பெருக்கம்... சொத்துடைத்த வர்க்கங்களின் எல்லைக்குள்ளேயே முற்றிலும் அடங்கியதாய் இருக்கிறது....இது உழைக்கும் மக்களுக்கு சுற்றடியாய் நலம் பயப்பதாகும். ஏனென்றால் இது பொது நுகர்வுக்குரிய சரக்குகளை மலிவாக்குகிறது. பணக்காரர்கள் மேலும் பணக்காரர்களாகி வர, ஏழைகள் ஏழ்மை குறைந்தவர்களாகி வருகிறார்கள். ஆயினும் வறுமையின் உச்சம் குறைந்துள்ளதா என்று என்னால் சொல்ல இயலவில்லை."¹⁸⁴ எவ்வளவு ஏமாற்றமான ஒப்பீடு! தொழிலாளி வர்க்கம் "ஏழையாகவே" இருந்திருக்கிறது என்றால், அது செல்வம் படைத்த வர்க்கத்துக்காக "செல்வம் மற்றும் அதிகாரத்தின் போதையூட்டும் பெருக்கத்தை" உண்டாக்குவதற்கேற்ப "ஏழ்மை குறைந்ததாக" மட்டும்தான் ஆகிறது என்றால், ஒப்பளவில் முன்போல் ஏழையாகவே இருந்திருக்கிறது என்று அர்த்தம். வறுமையின் உச்சம் குறையவில்லையென்றால் அதிகரித்திருக்கிறது என்று அர்த்தம்; ஏனென்றால் செல்வத்தின் உச்சம் அதிகரித்திருக்கிறது. வாழ்வுச் சாதனங்கள் மலிவாவதைப் பொறுத்த வரை, அதிகார பூர்வப் புள்ளி விவரங்களின் படி, எடுத்துக்காட்டாக லண்டன் அனாதை இல்லத்தின் கணக்குகளின் படி, 1851-1853உடன் ஒப்பிடுமிடத்து 1860-62 ஆகிய மூன்றாண்டுகளில் சராசரியாக 20% விலையடியர்வு ஏற்பட்டுள்ளது. அடுத்து வந்த மூன்றாண்டுகளில், 1863-65இல் இறைச்சி, வெண்ணெய், பால், சர்க்கரை, உப்பு, நிலக்கரி மற்றும் பல அவசிய வாழ்வுச் சாதனங்களின் விலையில் தொடர்ச்சியான உயர்வு ஏற்பட்டது.¹⁸⁵ 1864 ஏப்ரல் 7 தேதிய

செல்லுகையில், துன்புறுத்தலின் கமை அதிகரித்துச் செல்லுகிறது; அதே நேரத்தில் மேல்தட்டு வர்க்கங்களிடம் இடையறாது செல்வம் திரள்கிறது; அவர்களது பழக்க வழக்கங்களின் செல்வப் பசுட்டும், ககபோக சாதனங்களும் அதிகரிப்பது மறுக்க முடியாததாய் இருப்பது இந்த நாட்டின் சமுதாய நிலையில் மிகவும் வருந்தத்தக்க ஓர் அமிசமாகும்." (ஹன்சார்டு, பிப்ரவரி 13.)

¹⁸⁴ 1863 ஏப்ரல் 16ஆம் நாள், காமன்ஸ், சபையில் கிளாட்ஸ்டன். மார்னிங் ஸ்டார், ஏப்ரல் 17.

¹⁸⁵ பார்க்கவும்: பின்வரும் நீலப் புத்தகத்தில் உள்ள அதிகாரபூர்வக் கணக்குகள்: "ஐக்கிய முடியரசின் நானாவிதப் புள்ளி விவரங்கள்," பகுதி vi., லண்டன், 1866, பக்கம் 260-273, பல இடங்கள். அனாதை இல்லங்களின் புள்ளி விவரங்களுக்குப்

கிளாட்ஸ்டனின் அடுத்த வரவு-செலவுத் திட்ட உரை, உபரி-மதிப்பு ஆக்கத்தின் முன்னேற்றத்தையும், “வறுமையால் பதப்பட்ட” மக்களின் இன்பநிலையையும் மெச்சிப் புகழும் பிண்டாரியப் பாட்டாகும். இல்லாமையின் “விளிம்பில்” நிற்கும் மக்களைப் பற்றியும், “கூலி உயராத” தொழிற் கிளைகள் பற்றியும் அவர் பேசுகிறார்; முடிவில், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் இன்பநிலையை சுருக்கமாகப் பின்வரும் சொற்களில் படம் பிடிக்கிறார்: “மனித வாழ்வு என்பது, பத்தில் ஒன்பது சந்தர்ப்பங்களில், ஜீவமரணப் போராட்டமே அன்றி வேறில்லை.”¹⁸⁶ கிளாட்ஸ்டன் போன்று அரசுக் காரியங்கள் குறித்துக் கவலை கொள்ளத் தேவையில்லாத பேராசிரியர் ஃபாசேட் அப்பட்டமாகவே சொல்கிறார்: “இந்த மூலதன அதிகரிப்பால் (கடந்த பத்தாண்டுகளில்) பணக் கூலி கூடியிருக்கிறதென்பதை நான் மறுக்கவில்லை; ஆனால், அனுகூல மாய்த் தோன்றக் கூடிய இது, வாழ்க்கையின் அவசியத் தேவைப் பண்டங்களில் பலவும் விலையேறிக் கொண்டிருப்பதால் பெரு மளவுக்குப் பறிபோய் விடுகிறது.” (உயர்நிலை உலோகங்களின் மதிப்பில் ஏற்படும் வீழ்ச்சியே விலையேற்றத்துக்குக் காரணம் என்பது அவர் கருத்து)...“பணக்காரர்கள் சீக்கிரமாகவே பெரும் பணக்காரர்கள் ஆகிறார்கள். ஆனால் தொழில் துறை வர்க்கங் களுக்குக் கிட்டும் வாழ்வில் எந்த முன்னேற்றத்தையும் காண முடிய வில்லை....அவர்கள் (தொழிலாளர்கள்) கடைக்காரர்களிடம் கடன் பட்டு, அடிமைப்பட வேண்டியதாகிறது.”¹⁸⁷

பதிலாக, அரச குடும்பப் பிள்ளைகளுது வரதட்சணை பற்றிப் பரிந்துரைக்கும் அமைச்சுக் குறிப்பேடுகளும் பயன்படலாம். வாழ்வுச் சாதனங்கள் விலையேறிப் போவதை அவை மறப்பதில்லை.

¹⁸⁶ கிளாட்ஸ்டன், காமன்ஸ் சபை, 1864 ஏப்ரல் 7. ஹன்சார்டு குறிப்பின் படி அவர் பேசியது: மேலும், பொதுவாகப் பார்க்கையில் மனித வாழ்வு என்பது பெரும் பாலான சந்தர்ப்பங்களில் ஜீவமரணப் போராட்டமே அன்றி வேறில்லை; 1863, 1864 வருடங்களில் கிளாட்ஸ்டன் நிகழ்த்திய வரவு-செலவுத் திட்ட உரைகளில் தொடர்ந்து வெளிப்படும் அப்பட்டமான முரண்பாடுகளை விவரித்திட, ஆங்கிலேய எழுத்தாளர் ஒருவர் புவாலோவிடமிருந்து பின்வரும் மேற்கோளைத் தருகிறார்:

“மனிதன் இப்படித்தான்:
கறுப்பிலிருந்து வெள்ளைக்குத் தாவுகிறான்.
மாலையில் நினைத்ததை கானலையில் மறுக்கிறான்.
எல்லாருக்கும் தொல்லை ஆகிறான்.
தனக்குத் தானே சங்கடம் ஆகிறான்.
சட்டை மாற்றுவதே போல்
சிந்தனையை மாற்றுகிறான்.”

(“பரிவார்த்தனைகளின் தத்துவம்....” லண்டன், 1864, பக்கம் 135.)

¹⁸⁷ ஹெ. ஃபாசேட், முன் வந்தது, பக்கம் 67-82. சில்லறைக் கடைக்காரர்களைத் தொழிலாளர்கள் மேலும் மேலும் சார்ந்திருக்க வேண்டிய நிலைக்கு அவர்களது வேலையில் அடிக்கடி ஏற்படும் அலைவுகளும் இடையீடுகளுமே காரணம்.

“வேலை-நாள்,” “இயந்திர சாதனம்” ஆகியவை பற்றிய அத்தியாயங்களில், எந்த நிலைமைகளில் பிரித்தானியத் தொழிலாளி வர்க்கம் சொத்துடைய வர்க்கங்களுக்காக “செல்வம் மற்றும் அதிகாரத்தின் போதையூட்டும் பெருக்கத்தை” உண்டாக்கியது என்பதைப் பார்த்தோம். அங்கே நாம் முக்கியமாகத் தொழிலாளியின் சமூகச் செயல்பாட்டில் கவனம் செலுத்தினோம். ஆனால் மூலதனத் திரட்டல் விதியை முழுமையாகத் தெளிவுபடுத்த வேண்டுமானால், பட்டறைக்கு வெளியில் அவரது நிலை என்ன—உணவு, உறைவிடம் எப்படி—என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். படுமோசமாய் ஊதியம் பெறும் தொழில் துறைப் பாட்டாளி வர்க்கப் பகுதியினர், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் (இவ்விரு பகுதியினரும் சேர்ந்து தொழிலாளி வர்க்கத்தில் பெரும்பான்மை ஆவர்) இவர்களிடமே முக்கியமாய் கவனம் செலுத்துமாறு இந்நூல் நமக்கு வரம்பிடுகிறது.

ஆனால் முதலில், அதிகாரபூர்வமான வக்கின்மை பற்றி, அதாவது வாழ்வதற்கு வேண்டிய இன்றியமையாத தேவையை (உழைப்புச் சக்தியின் விற்றலை) பறிகொடுத்து விட்டுப் பொதுப் பிச்சையைக் கொண்டு காலந்தள்ளும் தொழிலாளி வர்க்கப் பகுதி பற்றி ஒரு வார்த்தை. இங்கிலாந்தில்,¹⁸⁸ அதிகாரபூர்வமான வக்கின்மைப் பட்டியலில் இடம் பெற்றோரின் தொகை 851,369 ஆக இருந்தது; 1856இல் 877,767; 1865இல் 971,433. பருத்திப் பஞ்சத்தின் விளைவாக 1863, 1864 ஆம் ஆண்டுகளில் இது 1,079,382 ஆகவும், 1,014,978 ஆகவும் பெருகியது. லண்டனைக் கடுமையாகப் பாதித்த 1866 ஆம் வருடத்திய நெருக்கடியின் விளைவாக, ஸ்காட்லாந்து மாநிலத்தை விட அதிக மக்கள்தொகையுள்ள இந்த உலகச் சந்தை மையத்தில், 1865 உடன் ஒப்பிடுமிடத்து 1866 ஆம் ஆண்டில் வக்கின்மை 19.5% உயர்ந்தது; 1864 உடன் ஒப்பிடுமிடத்து 24.4% உயர்ந்தது. 1866 உடன் ஒப்பிடுமிடத்து 1867 இன் ஆரம்ப மாதங்களில் இன்னும் கூட அதிகமாய் உயர்ந்தது. வக்கின்மை பற்றிய புள்ளி விவரங்களின் பகுப்பாய்விலிருந்து இரு விஷயங்கள் புலப்படுகின்றன. ஒரு புறத்தில், வக்கிறோர் தொகையின் ஏற்ற இறக்கம் தொழில் துறைச் சகடத்தின் காலவட்ட மாற்றங்களைப் பிரதிபலிக்கிறது. மறு புறத்தில், மூலதனத் திரட்டலும், உழைக்கும் மக்களின் வர்க்கப் போராட்டமும், எனவே வர்க்க உணர்வும் வளர வளர, அதிகாரபூர்வப் புள்ளி விவரங்கள் வக்கின்மையின் உள்ளபடியான அளவு தொடர்பாக மேலும் மேலும் தவறான கருத்து அளிப்பனவாகின்றன. உதாரணமாக, வக்கிறோர் மிருகத்தனமான கொடிய முறையில் நடத்தப்படுவது—ஆங்கிலேய ஏடுகள் (தீ டைம்ஸ், பால் மால்

¹⁸⁸ இங்கே எப்போதும் இங்கிலாந்து என்பதில் வேல்கம் அடங்கும்.

கெஜட் முதலானவை) கடந்த ஈராண்டு காலமாய் கூக்குரலிட்டுக் கண்டிக்கிற இந்தக் கொடுமை—நெடுங்காலமாகவே இருந்து வரும் ஒன்றுதான். இதே பயங்கர முறைகளை “பரபரப்பூட்டும் இலக்கியம்” கிளப்பும் இதே நிலையற்ற கபடக் கூச்சல்களை பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ் 1844 இலேயே தெட்டத் தெளிவாக்கினார். வறுமைக்கு தண்டனை தரும் இடமான வேலையில்லத்தின் கொடிய கொத்தடிமை முறையை உழைப்பாளி மக்கள் மேலும் மேலும் பயங்கரமானதாய்க் கருதுகிறார்கள் என்பதைக் கடந்த பத்தாண்டுகளில் லண்டன் நகரத்து பட்டினிச் சாவுகளின் தொகையில் ஏற்பட்டிருக்கும் அதிர்ச்சியூட்டும் அதிகரிப்பு சந்தேகத்துக்கிடமின்றி நிரூபிக்கிறது.¹⁸⁹

(ஆ) பிரித்தானிய ஆஸ்தத் தொழிலாளி வர்க்கத்தில்
குறைந்த ஊதியம் பெறும் பிரிவுகள்

1862 ஆம் வருடப் பருத்திப் பஞ்சத்தின் போது, பிரிவி கவுன்சிலானது டாக்டர் ஸ்மித்தை நியமித்து, லங்காஷயரிலும் செஷயரிலும் துன்பத்துக்காளான தொழிலாளர்களின் ஊட்டச்சத்து நிலைமைகள் பற்றி விசாரணை நடத்தச் சொல்லியது. இதற்கு முந்தைய பல ஆண்டுகளில் கண்டறிந்தவற்றின் அடிப்படையில் டாக்டர் ஸ்மித் பின்வரும் முடிவுக்கு வந்திருந்தார். “பட்டினியால் வரும் நோய்களைத் தவிர்க்க வேண்டுமானால்,” சராசரிப் பெண்ணின் தினசரி உணவில் குறைந்தது 3,900 கிரெய்ன் கார்பனும் அத்தோடு 180 கிரெய்ன் நைட்ரஜனும் இருக்க வேண்டும்; சராசரி ஆணின் தினசரி உணவில் குறைந்தது 4,300 கிரெய்ன் கார்பனும், அத்தோடு 200 கிரெய்ன் நைட்ரஜனும் இருக்க வேண்டும். பெண்களுக்கு நல்ல கோதுமையிலான 2 இராத்தல் ரொட்டியில் அடங்கும் அதே அளவு ஊட்டச் சத்துகள்; ஆண்களுக்குக் கூடுதலாக $\frac{1}{9}$ இராத்தல்; வயது வந்த ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் விர சராசரி குறைந்தது 28,600 கிரெய்ன் கார்பனும், 1,330 கிரெய்ன் நைட்ரஜனும். கொடிய வறுமையால் நுகர்வு வெகுவாய்த் தாழ்ந்து, பரிதாபத்துக்குரியதாகி விட்ட பருத்தித் தொழிலாளர்களின் ஊட்டச்சத்தின் அளவோடு டாக்டர் ஸ்மித்தின் கணக்கீடு வியக்கத்தக்கவாறு ஒத்திருந்தது. இந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய ஊட்டச்சத்தின் அளவு

189 “வேலையில்லம்” என்ற சொல்லை ஆதாம் ஸ்மித் எப்போதாவது சில நேரங்களில் “தொழிற்கூடம்” என்ற அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தினார்; அவரது நூலில் உழைப்புப் பிரிவினை பற்றிய அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தை எடுத்துக்காட்டாய்க் குறிப்பிடலாம்: “வெவ்வேறு தொழிற் கிளைகளில் வேலை செய்வோரெல்லாம் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஒரே வேலையில்லத்தில் வேலை செய்யக் கூடியவர்களே.” ஸ்மித்தின் காலத்துக்குப் பிறகு எவ்வளவு விபரீதமான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை இது காட்டுகிறது.

1862 டிசம்பரில் வாரத்துக்கு 29,211 கிரெய்ன் கார்பன், 1,295 கிரெய்ன் நைட்ரஜன் என்பதாக இருந்தது.

1863 ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளி வர்க்கத்தில் படுமோசமாக ஊட்டச்சத்துக் குறைந்த பகுதியினரின் துயர நிலை பற்றிய விசாரணைக்கு பிரிவி கவுன்சில் உத்தரவிட்டது. பிரிவி கவுன்சிலுக்கான மருத்துவ அதிகாரி டாக்டர் சைமன் இந்த வேலைக்கு மேற்குறிப்பிட்ட டாக்டர் ஸ்மித்தைத் தெரிந்தெடுத்தார். அவரது விசாரணையில் ஒரு புறம் விவசாயத் தொழிலாளர்களும், மறு புறம் பட்டு நெசவாளர்கள், தையற்காரப் பெண்கள், மென் தோல் கையுறை செய்வோர், காலுறை நெசவாளர்கள், கையுறை நெசவாளர்கள், பாத அணி செய்வோர் ஆகியோரும் அடங்குவர். பின்னால் குறிப்பிடப்பட்டோர், காலுறை நெசவாளர்களைத் தவிர்த்துப் பார்த்தால், பிரத்தியேகமாய் நகரவாசிகள். ஒவ்வொரு வகையினரிலும் மிக ஆரோக்கியமான குடும்பங்களையும், ஒப்பளவில் நல்ல நிலைமையில் இருந்த குடும்பங்களையும் தெரிந்தெடுத்து விசாரிப்பது இந்த விசாரணையில் வழக்கமாயிருந்தது.

பொதுவாகக் காணப்பட்டதாவது: "பரிசோதிக்கப்பட்ட உள் எரங்கத் தொழிலாளர் வகைகளில் ஒன்றே ஒன்றில்தான் சராசரி நைட்ரஜன் நுகர்வானது போதும் போதாததாய் [அதாவது பட்டினி நோய்களைத் தவிர்ப்பதற்குப் போதுமானதாய்] மதிப்பிடப்பட்ட நியமத்துக்கு சற்றே மேலாயிருந்தது; இன்னொன்றில் அந்த நியமத்தை நெருங்கி வந்தது; இரு வகையினரிடம் நைட்ரஜன், கார்பன் இரண்டிலும் பற்றாக்குறை காணப்பட்டது; ஒரு வகையினரிடம் மிகப் பெரும் பற்றாக்குறை காணப்பட்டது. மேலும், விவசாய மக்களிடையே பரிசோதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களைப் பொறுத்த வரை, ஐந்திலொரு பங்குக்கும் அதிகமானவற்றுக்கு கார்பன் சத்துள்ள உணவு மதிப்பிடப்பட்ட தேவையளவுக்கும் குறைவாகவே கிடைத்தது; மூன்றிலொரு பங்குக்கும் அதிகமானவற்றுக்கு நைட்ரஜன் சத்துள்ள உணவு மதிப்பிடப்பட்ட தேவையளவுக்கும் குறைவாகவே கிடைத்தது; மூன்று மாவட்டங்களில் (பெர்க்ஷயர், ஆக்ஸ்போர்டுஷயர், சாமர்செட்ஷயர்) "வட்டார சராசரி உணவில் நைட்ரஜன் சத்து போதவில்லை."¹⁹⁰ விவசாயத் தொழிலாளர்களிடையே, ஐக்கிய முடியரசில் மிகவும் செல்வம் படைத்த பகுதியான இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த விவசாயத் தொழிலாளர்களே படுமோசமான உணவு பெற்றவர்கள்.¹⁹¹ விவசாயத் தொழிலாளர்கள் இடையிலான உணவுப் போதாமை முக்கியமாய் மாதர்களையும் குழந்தைகளையுமே அதிகம் பாதித்தது; ஏனென்றால் "வேலைக்குப் போகிறவர் ஆதலால் ஆடவர் சாப்பிடாமல் முடியாது."

¹⁹⁰ "பொதுச் சுகாதாரம். ஆறாம் அறிக்கை, 1864," பக்கம் 13.

¹⁹¹ முன் வந்தது, பக்கம் 17.

விசாரிக்கப்பட்ட நகரத் தொழிலாளர்களை இன்னும் கூடக் கொடிய வறுமை வாட்டியது. “உணவு நிலை படுமோசமாய் இருந்ததால், தீங்கு பயக்கும் கடும் பட்டினி கிடந்தோர் நிச்சயமாய்ப் பலரும் இருந்திருக்க வேண்டும்.”¹⁹² (முதலாளி கிடக்கும் “பட்டினிதான்” இவையெல்லாம்! அதாவது, ஆட்கள் உயிர்விடாமல் காலந்தள்ளுவதற்கு இன்றியமையாதவையான வாழ்வுச் சாதனங்கள் கொடுப்பதை விட்டொழிக்கும் “துறவு.”)

முழுக்க முழுக்க நகரவாசிகளான மேற்கூறிய வகைகளைச் சேர்ந்த தொழிலாள மக்களின் ஊட்டச்சத்து நிலைமைகளை, டாக்டர் ஸ்மித் கணக்கிடும் குறைந்தபட்சத் தேவையளவோடும், மிகக் கொடிய பஞ்ச காலத்தில் பருத்தித் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உணவுப் படியின் அளவோடும் ஒப்பிட்டுக் காட்டுவதாகும் பின்வரும் அட்டவணை:

இரு பாலாரும்	கார்பன் நுகர்வு வார சராசரி	நைட்ரஜன் நுகர்வு வார சராசரி
ஐந்து உள்ளரங்கத் தொழில்கள்.. வேலையில்லாத லங்காஷ்யர் தொழிலாளர்கள்.....	28,876 கிரெய்ன்	1,192 கிரெய்ன்
லங்காஷ்யர் தொழிலாளர்களுக்கு (சம எண்ணிக்கையில் ஆண்களும் பெண்களும்) வழங்கப்பட வேண்டிய குறைந்தபட்ச அளவு.....	28,211 ..	1,295 ..
	28,600 ..	1,330 .. 193

விசாரிக்கப்பட்ட ஆலைத்தொழிலாளர் வகைகளில் பாதி அல்லது $\frac{60}{125}$ பகுதியினருக்கு பீர் கொஞ்சமும் இல்லை; 28 சதவீதத்தினருக்குப் பால் இல்லை. குடும்பங்களில் ஊட்டச்சத்துள்ள திரவ உணவின் வார சராசரி, தையற்காரப் பெண்களுக்குக் கிடைத்த ஏழு அவுன்ஸ் முதல் காலுறை பின்னுவோருக்குக் கிடைத்த 24¼ அவுன்ஸ் வரை பலவாறாய் இருந்தது. பால் கிடைக்கப் பெறாதோரில் பெரும்பாலார் லண்டனைச் சேர்ந்த தையற்காரப் பெண்களே. வாரந்தோறும் நுகரப்படும் ரொட்டிப் பதார்த்தங்களின் அளவு தையற்காரப் பெண்களுக்குக் கிடைத்த 7¼ இராத்தல் முதல் பாத அணித் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைத்த 11½ இராத்தல் வரை பலவாறாய் இருந்தது; மொத்தத்தில் வார சராசரி வயதுவந்த ஒருவருக்கு 9.9 இராத்தலாக இருந்தது. வாராந்தர சர்க்கரை (பாகு முதலானவை), மென்தோல் கையுறை

192 முன் வந்தது, பக்கம் 13.

193 முன் வந்தது, பிற்சேர்க்கை, பக்கம் 232.

செய்வோருக்குக் கிடைத்த 4 அவுன்ஸ் முதல் காலுறை பின்னு
 வோருக்குக் கிடைத்த 11 அவுன்ஸ் வரை பலவாறாய் இருந்தது;
 எல்லா வகையினருக்கும் மொத்தத்தில் வார சராசரி, வயதுவந்த
 ஒருவருக்கு 8 அவுன்சாக இருந்தது. வெண்ணெய் (கொழுப்பு
 முதலானவை) மொத்தத்தில் வார சராசரி வயதுவந்த ஒருவருக்கு
 5 அவுன்ஸ். இறைச்சியின் (பன்றிக் கறி முதலானவை) வார
 சராசரி பட்டு நெசவாளருக்குக் கிடைத்த 7% அவுன்ஸ் முதல்
 மென்தோல் கையுறை செய்வோருக்குக் கிடைத்த 18% அவுன்ஸ்
 வரை பலவாறாய் இருந்தது. மொத்தத்தில் வெவ்வேறு வகையின
 ருக்குமான சராசரி 13.6 அவுன்ஸ். வயதுவந்த ஒருவருக்கு
 உணவுக்காகும் வாரச் செலவின் சராசரிப் புள்ளிகள் வருமாறு:
 பட்டு நெசவாளருக்கு 2 ஷில்லிங் 2½ பென்னி, தையற்காரப்
 பெண்ணுக்கு 2 ஷில்லிங் 7 பென்னி, மென்தோல் கையுறை
 செய்வோருக்கு 2 ஷில்லிங் 9½ பென்னி, பாத அணி செய்
 வோருக்கு 2 ஷில்லிங் 7½ பென்னி, காலுறை நெசவாளருக்கு 2
 ஷில்லிங் 6½ பென்னி, மாக்லெஸ்ஃபீல்டைச் சேர்ந்த பட்டு நெச
 வாளருக்கு 1 ஷில்லிங் 8½ பென்னி மட்டுமே. தையற்காரப்
 பெண்கள், பட்டு நெசவாளர்கள், மென்தோல் கையுறை செய்
 வோர் ஆகியோரின் நிலைமை மோசத்திலும் மோசமாய் இருந்
 தது.¹⁹⁴ இந்த உண்மைகள் குறித்து, டாக்டர் சைமன் தமது
 பொதுச் சுகாதார அறிக்கையில் கூறுகிறார்: “குறைபாடுள்ள
 ஆகாரத்தால் நோய்வாய்ப்படுவோர் அல்லது நோய் கடுமையாகி
 விடுவோர் எண்ணற்றவர்கள்; வறியோர் நலச் சட்ட மருத்துவத்
 துறையோடு, அல்லது மருத்துவமனைக் கூடங்களோடும் வெளி
 நோயாளிப் பிரிவுகளோடும் பரிச்சயமுடைய எவரும் இதனை
 உறுதி செய்வார்....இருப்பினும் இதோடு கூட துப்புரவுக்கு மிக
 முக்கியமான ஒரு சந்தர்ப்ப தூழலையும் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ள
 வேண்டுமெனக் கருதுகிறேன். உணவு இன்மை எளிதில் பொறுத்
 துக் கொள்ளக் கூடியதன்று; வழக்கமாய் ஏனைய இன்மைகள்
 எல்லாம் தாக்கிய பிறகே பசிப் பிணி வந்து தாக்குகிறது என்பதை
 மறக்கலாகாது. பசிப் பிணியால் உடல்நலம் கேடுறுவதற்கு மிக
 முன்னதாகவே, உயிர் வாழ்வுக்கும் பட்டினிச் சாவுக்கும் இடையி
 லிருப்பது எத்தனை கிரெய்ன் ஹெட்ரஜன், எத்தனை கிரெய்ன்
 கார்பன் என்று உடலியலாளர்கள் கணக்கிட நினைப்பதற்கு மிக
 முன்னதாகவே, வாழ்க்கை வசதிகளையெல்லாம் குடும்பம் அறவே
 இழந்திருக்கும்; உணவை விடவும், உடையும் எரிபொருளும் கிடைப்
 பரிதாபியிருக்கும்—பருவ நிலையின் இன்னல்களிலிருந்து போது
 மான பாதுகாப்பு இருக்காது; வசிப்பிடம் சுருங்கி விடும்; மிகை
 நெரிசல் காரணமாய் நோய்நொடிகள் உண்டாகி, மலிந்து பெருகும்.
 குடும்பத்தின் பண்ட பாத்திரங்கள், தட்டுமுட்டுகளில் ஏதேனும்

¹⁹⁴ முன் வந்தது, பக்கம் 232, 233.

மிஞ்சியிருந்தால் அதிசயமே; சுகாதார முயற்சிகளுக்கு இடமே இல்லாது போயிருக்கும்; மானத்தோடு முயற்சி எடுப்பதற்கு இடமிருந்தாலும் கூட அந்த முயற்சி ஒவ்வொன்றும் மேலும் கடுமையான பட்டினியின் விளைவாகவே இருக்கும். வசிப்பிடமும் கூட மிக மலிவாய்க் கிடைக்கக் கூடிய பகுதியில்தான் அமையும்; இந்தப் பேட்டைகளில் சுகாதார மேற்பார்வையும், சாக்கடை வசதியும், துப்புரவுப் பணியும் படுமோசமாய் இருக்கும்; பொது இடத் தொல்லை தலைவிரித்தாடும்; நீர் வழங்கல் படுகேவலமாய் இருக்கும்; நகரத்திலுள்ள பேட்டைகளானால் காற்றும் வெளிச்சமும் அநேகமாய் இருக்காது. உண்ண உணவில்லை என்னுமளவுக்கு ஏழ்மை கொடியதாய் இருக்கும் போது, அது இத்தகைய ஆபத்தான சுகாதாரக் கேடுகளை உண்டாக்குவதில் வியப்பில்லை. இந்தக் கேடுகள் எல்லாம் சேரும் போது உயிர்வாழ்வதே பயங்கர ஆபத்துக்குள்ளாகிறது என்றாலும், உணவின்மையே இவை யாவற்றிலும் பயங்கரமானது.... முக்கியமாய் இந்த வறுமை வேலை செய்யாமல் ஓய்ந்திருப்பதால் வருகிற நியாயமான வறுமையல்ல என்னும் போது, இவையெல்லாம் நினைக்க நினைக்க வேதனை அளிப்பவை. எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலுமே இது பாடுபட்டு உழைப்போரைப் பீடிக்கும் வறுமை ஆகும். அதிலும் உள்ளரங்கத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரை, அவர்களது வேலை கால் வயிற்றுக்கும் போதாத உணவையே பெற்றுத் தருகிறது; ஆனால் அவர்களில் பெரும்பாலாருக்கு அளவுகடந்து நெடுநேரம் நீடிக்கிறது. இவ்வேலையை அவர்களுக்குப் பிழைப்பளிக்கும் வேலையாகவும் சொல்வதற்கில்லை.... பெயரளவுக்குப் பிழைப்பளிக்கும் படியான இந்த வேலை மிகப் பெரும்பாலும் அவர்களை இன்றோ நாளையோ வக்கற்றவர்கள் என்னும் நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும் பாதை ஆகிறது.”¹⁹⁵

பாடுபட்டு உழைக்கும் தொழிலாளி வர்க்க அடுக்குகளை பசிக் கொடுமைகளுக்கும், பணம் படைத்தோரது ஊதாரித்தன நுகர்வுக்கும் (இந்த நுகர்வு நயமானதாகவும் இருக்கலாம், நயமற்றதாகவும் இருக்கலாம்) உள்ள நெருங்கிய ஒட்டுறவு பொருளாதார விதிகளை அறிந்திருக்கும் போதுதான் வெளிப்படுகிறது. “ஏழைகளின் வசிப்பிடங்களைப்” பொறுத்த வரை இதுவன்று நிலைமை. உற்பத்திச் சாதனங்களின் மையப்பாடு அதிகரிக்க அதிகரிக்க, அதோடு கூடவே தொழிலாளர்களைக் குறிப்பிட்ட இடத்திற்குள் குவியலாக அடைப்பதும் அதிகரிக்கிறது; ஆகவே முதலாளித்துவத் திரட்டல் எவ்வளவு விரைவாய் நடைபெறுகிறதோ, தொழிலாள மக்களின் வசிப்பிடங்கள் அவ்வளவு அவலமாய்ப் படுமோசமாகின்றன. விருப்பு வெறுப்பின்றி நோக்குகிற ஒவ்வொருவரும் இதனைக் கண்கூடாய்க் காணலாம். செல்வப் பெருக்கம் ஓங்குவதோடு

¹⁹⁵ முன் வந்தது, பக்கம் 14, 15.

சேர்ந்து நகரங்கள் “மேம்பாடு” அடைகின்றன. மோசமாய் அமைந்த குடியிருப்புகள் இடித்துத் தள்ளப்படுவதால், வங்கிகளுக்கும் பண்டகசாலைகளுக்கும் பிறவற்றுக்குமான மாடமாளிகைகள் கட்டி எழுப்பப்படுவதால், தொழில் சம்பந்தமான போக்குவரத்துக் காகவும், சொகுசு ஊர்திகளுக்காகவும், டிராம்வேக்களும் பிறவும் நிறுவுவதற்காகவும் சாலைகள் அகலப்படுத்தப்படுவதால் வருகிற இந்த “மேம்பாடு” ஏழை எளியோரை இன்னும் படுமோசமான, நெரிசலான பதுங்கிடங்களுக்கு விரட்டியடிக்கிறது. மறு புறம் வசிப்பிடங்களுக்கு செலுத்த வேண்டிய தொகை உயர் உயர், அவற்றின் வசதி மேலும் மேலும் குறைவது தெரிந்ததே, கொள்ளை இலாப வீட்டுடைமையாளர்களுக்கு இந்தத் துன்பச் சுரங்கங்கள் போட்டோசிச் சுரங்கங்களைக் காட்டிலும் குறைந்த செலவில் அதிக இலாபம் அளிக்கும் தங்கச் சுரங்கங்கள் ஆயின என்பதும் தெரிந்ததே. முதலாளித்துவத் திரட்டலுக்குரிய, ஆகவே பொதுவாக முதலாளித்துவ சொத்துடைமை உறவுகளுக்குரிய பகைமைக் குணம்¹⁹⁶ இங்கே தெட்டத் தெளிவாய்த் தெரிகிறது; எந்த அளவுக்கு என்றால்: இது பற்றிய அதிகாரபூர்வ ஆங்கிலேய அறிக்கைகளிலேயே கூட “சொத்துடைமை மற்றும் அதன் உரிமைகள்” மீது மரபுமீறிய தாக்குதல்கள் மலிந்துள்ளன. தொழில் வளர்ச்சியோடு கூட, மூலதனத் திரட்டலோடு கூட நகரங்களின் வளர்ச்சி மற்றும் “மேம்பாட்டோடு” கூட தீமையின் விஷம் எவ்வளவு வேகமாய் ஏறுகிறது என்றால்: “மதிப்புமீட்டும் மாண்பும் மிக்கவர்களையும் கூட விட்டு வைக்காமல் பரவும் தொற்றுநோய்கள் பற்றிய அச்சமே 1847 முதல் 1864 வரை துப்புரவுப் பராமரிப்பு குறித்து 10க்கும் குறையாத பாராளுமன்றச் சட்டங்களை இயற்றச் செய்தது. பீதியுற்ற முதலாளிமார்கள் லிவர்பூல், கிளாஸ்கோ போன்ற சில நகரங்களில் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு தமது நகராட்சிகளின் மூலம் நடவடிக்கைகள் எடுத்தனர். ஆயினும், டாக்டர் சைமன் தமது 1865ஆம் வருடத்திய அறிக்கையில் கூறுகிறார்: “பொதுவாகச் சொன்னால், கேடுகள் இங்கிலாந்தில் தலைவிரித்தாடுகின்றன.” பிரிவி கவுன்சிலின் ஆணைக்கிணங்க, 1864இல் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் வசிப்பிட நிலைமைகள் பற்றியும், 1865இல் நகரங்களில் வறுமையில் வாடும் வர்க்கங்களின் வசிப்பிட நிலைமைகள் பற்றியும் விசாரணை நடைபெற்றது. டாக்டர் ஜூலியன் ஹண்டரின் மெச்சத்தக்க பணியின் முடிவுகளை “பொதுச்சுகாதாரம்” பற்றிய ஏழாவது (1865), எட்டாவது (1866)

¹⁹⁶ “சொத்து உரிமைகளுக்காக வேண்டி இப்படி அப்பட்டமாகவும் வெட்கங்கெட்ட முறையிலும் மனித உரிமைகள் பலியிடப்படுவதை உழைக்கும் வர்க்கத்தின் வசிப்பிடப் பிரச்சினையில் காண்பது போல் வேறெதிலும் காண்பதற்கில்லை. ஒவ்வொரு பெரிய நகரத்தையும் பேராசைப் பூக்கத்திற்கு ஆண்டுதோறும் ஆயிரக்கணக்கானோரைக் காவடி கொடுக்கும் பலிபீடமாகக் கருதலாம்.” சா. லயிங், முன் வந்தது, பக்கம் 150.

அறிக்கைகளில் காணலாம். விவசாயத் தொழிலாளர்கள் பற்றி பின்னர் பார்ப்போம். நகர வசிப்பிடங்களின் நிலைமை பற்றி, டாக்டர் சைமனின் பொதுவான ஒரு கருத்துரையைப் பீடிகையாகக் குறிப்பிடுகிறேன். அவர் சொல்கிறார்: "என்னுடைய உத்தியோக பூர்வக் கண்ணோட்டம் முற்றிலும் பௌதிகத் தன்மையதே" என்றாலும் சாதாரண மனித உணர்ச்சி இந்தக் கேட்டின் இன்னொரு அமிசத்தை கவனியாது விடலாகாது என்கிறது....கூடுதலான மட்டங்களில் அது (அதாவது மிகைநெரிசல்) உச்சநிலைக்கு உயர்ந்து விடும் போது மனித இயல்புக்கு பதிலாய் மிருகத்தனம் என்று சொல்லுமளவுக்கு, தவிர்க்க முடியாமலே கூச்ச உணர்ச்சியை அழித்திடுகிறது; உடலிலும் சரி, உடல் சம்பந்தமான காரியங்களிலும் சரி, நெறிமுறையில்லாமல் அருவருப்பான குழப்படியை உண்டாக்குகிறது; உடலையும், பாலுணர்வையும் மூடி மறைக்க இடமில்லாமல் பகிரங்கமாக்குகிறது. இந்தக் கேடுகள் சீரழிவை உண்டாக்குகிறவை. இந்தக் கேடுகள் தொடருகையில் சீரழிவு மேலும் மேலும் கடுமையாகிறது. அதன் சாபக்கேட்டுடன் பிறக்கும் குழந்தைகள் இழிவான குற்ற வழியில்தான் அடிக்கடி இழுத்து விடப்படுகிறார்கள். இத்தகைய நிலைமைகளுக்கு உட்பட்டவர்கள் உடலிலும் உள்ளத்திலுமான தூய்மையையே சாரமாய்க் கொண்ட பண்பாட்டு உயர்வினை பிற வழிகளில் அடைய முடியுமென்று நினைக்கவே முடியாது."¹⁹⁷

மனிதப் பிறவிகளுக்குச் சிறிதும் ஒவ்வாத நெரிசல் மிகுந்த வாழ்விடங்களைக் கொண்ட நகரங்களில் முதலிடம் பெறுவது லண்டன். டாக்டர் ஹண்டர் சொல்கிறார்: "இரு அமிசங்கள் குறித்து அவர் தெளிவாக உள்ளார்; முதலாவது, லண்டனில் சுமார் 20 பெரும் குடியிருப்புப் பேட்டைகள் உள்ளன. ஒவ்வொன்றிலும் சுமார் 10,000 பேர் வசிக்கிறார்கள்; இவர்களது துன்பதுயரம் இங்கிலாந்தில் தாம் கண்டதையெல்லாம் விஞ்சுவதாகும், மோசமான வசிப்பிட நிலைமையையே இந்த துன்பதுயரத்துக்குக் காரணமாய்ச் சொல்ல வேண்டும் என்கிறார். இரண்டாவது, இந்தப் பேட்டைகளிலுள்ள வீடுகளின் கெட்டழிந்த நிலையும், அவற்றில் நிலவும் நெரிசலும் 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்ததைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு மோசமாகி விட்டது."¹⁹⁸ "லண்டனிலும்

197 "பொதுச் சுகாதாரம், எட்டாம் அறிக்கை, 1866," பக்கம் 14, குறிப்பு.

198 முன் வந்தது, பக்கம் 89. இந்தப் பேட்டைகளிலுள்ள குழந்தைகள் சம்பந்தமாக டாக்டர் ஹண்டர் சொல்கிறார்: ஏழைக் கூட்டங்கள் அடர்ந்து நிறைந்துள்ள இந்தக் காலம் தொடங்குவதற்கு முன்பெல்லாம் குழந்தைகளை எப்படி வளர்த்தார்கள் என்பதை நமக்குச் சொல்லக் கூடியவர்கள் இப்போது இல்லை. இப்போது வளருகிறார்கள் குழந்தைகள், இவர்களிடமிருந்து வருங்காலத்தில் எத்தகைய நன்னடத்தையை எதிர்பார்க்கலாம் என்று சொல்லக் கூடியவர் துணிச்சல் வாய்ந்த ஞானியாகவே இருப்பார். இந்த நாடு என்றும் கண்டிபராதவை என்று சொல்லும் படியான நிலைமைகளில்

நியூகாசிலிலும் சில பகுதிகளில் வாழ்க்கை நரகமாகி விட்டது என்று சொல்வது மிகையன்று.”¹⁹⁹

மேலும், சிறு கடைக்காரர்களோடும், கீழ் நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஏனையோரோடும் கூடவே சற்று நல்ல நிலையிலுள்ள தொழிலாளி வர்க்கப் பகுதியினரும் லண்டனில் இந்தக் கேடுகெட்ட வசிப்பிட நிலைமைகளின் சாபக்கேட்டுக்கு மேலும் மேலும் ஆளாகி வருகிறார்கள். நகர “மேம்பாடுகளும்” அவற்றோடு சேர்ந்து பழைய தெருக்கள் மற்றும் வீடுகளின் அழிப்பும் முன்னேறுவதைத் தொடர்ந்து, இப்பெருநகரில் தொழிற்சாலைகள் பெருகி மனித வெள்ளம் அதிகமாவதைத் தொடர்ந்து, முடிவில் நில வாடகைகளோடு சேர்ந்து வீட்டு வாடகைகளும் உயர்வதைத் தொடர்ந்து, இந்த சாபக்கேடு மேலும் மேலும் கடுமையாகிறது. “வாடகைகள் மிகவும் உயர்ந்து விட்டதால், தொழிலாளர்களில் மிகச் சிலரைத் தவிர ஏனையோருக்கு ஓர் அறைக்கும் கூடுதலான வசிப்பிடம் கட்டுப்படியாவதில்லை.”²⁰⁰ லண்டனில் அநேகமாய் ஒவ்வொரு வீடும் எத்தனையோ இடைத் தரகர்களுக்கு ஆகும் செலவால் விலை கூடிப் போகிறது. ஏனென்றால் லண்டனில் நிலத்தின் விலை எப்போதுமே அதன் வருடாந்தர வருவாயோடு ஒப்பிடுகையில் மிக அதிகம்; ஆதலால் மனை வாங்குபவர் ஜூரி விலைக்கு (ஜூரி களால் நிர்ணயிக்கப்படும் கையகப்படுத்தல் மதிப்பீடு) அதனை விற்றோ, அல்லது ஏதேனும் பெரிய நிறுவனம் அண்டையில் முளைப்பதால் ஏற்படும் அசாதாரண மதிப்புப் பெருக்கத்தை அடைந்தோ இலாபமடிக்கப் பார்க்கிறார். இதன் பயனாய் “முடிவை நெருங்கிய குத்தகைகளை” வாங்கி விற்பது வழக்கமான தொழிலாகி விட்டது. “இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் கனவான்கள் குடியிருப்போரிடமிருந்து எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு அதிகமாய்க் கறந்து கொண்டு, அடுத்தபடியாகக் குடி வருவோருக்கு எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு குறைவாய் விட்டு வைப்பார்கள் என்றே எதிர்பார்க்க வேண்டும். அவ்வாறே அவர்களும் செய்கிறார்கள்.”²⁰¹

வாராந்தர வாடகை என்பதால் இந்தக் கனவான்களுக்கு ஆபத்தொன்றுமில்லை. நகரத்தில் இருப்புப் பாதைகள் போட்டதன்

வளர்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் இந்தக் குழந்தைகள். “அபாயகர வர்க்கங்களாக” வருங்காலத்தில் செயல்படுவதற்கு இப்போது இவர்கள் பாடம் கற்று வருகிறார்கள் — குடிபோதை கொண்டு அரைநிர்வாண நிலையில் காலிப் பேச்சு பேசி வம்புக்கு நிற்பவர்களான பல்வேறு வயதினராகிய ஆட்களோடும் உட்கார்ந்து பாதி இரவைக் கழிப்பதன் மூலம் கற்று வருகிறார்கள்.” (முன் வந்தது, பக்கம் 56.)

¹⁹⁹ முன் வந்தது, பக்கம் 62.

²⁰⁰ “செயிண்ட் மார்ட்டின்ஸ்-இன்-த-ஃபீல்ட்சைச் சேர்ந்த சுகாதார அதிகாரியின் அறிக்கை, 1865.”

²⁰¹ “பொதுச் சுகாதாரம், எட்டாம் அறிக்கை, 1866,” பக்கம் 91.

விளைவாக, "சனிக் கிழமை இரவில் குடும்பம் குடும்பமாய்ப் பலரும் மூட்டை முடிச்சுகளை சுமந்து கொண்டு திரிவது கிழக்கு லண்டனில் அண்மையில் சாதாரணமாய்க் காணக் கூடிய காட்சியாகி விட்டது. வேலையில்லம் தவிர, இவர்களுக்குத் தங்குமிடம் ஏதுமில்லை."²⁰² வேலையில்லங்கள் ஏற்கெனவே நிரம்பி வழிகின்றன. பாராளுமன்றம் முன்பே அனுமதித்த "மேம்பாடுகள்" நடக்க ஆரம்பித்துள்ளன. பழைய வீடுகள் இடிக்கப்பட்டு தொழிலாளர்கள் அங்கிருந்து விரட்டப்படுகையில் அவர்கள் தமது பழைய வட்டாரத்தை விட்டு வெளியேறுவதில்லை; அல்லது முடிந்த அளவுக்கு அதன் எல்லைகளிலேயே பெரும்பாலும் குடியமர்கின்றனர். "முடிந்த வரை அவர்கள் தமது தொழிற் கூடங்களுக்கு அருகாமையில் இருக்கவே முயல்கிறார்கள். அந்த வட்டாரத்தை அல்லது அடுத்த வட்டாரத்தை விட்டு அப்பால் செல்வதில்லை; ஈரறை வசிப்பிடங்களை விட்டு ஒற்றை அறைகளுக்குச் சென்று நெரிசலாய் அடைகிறார்கள்.... வெளியேற்றப்படுகிறவர்கள் கூடுதலான வாடகை கொடுத்தாலும் கூட, அவர்கள் விட்டு வந்த சொற்ப இடவசதிக்கு ஈடான இடவசதி கிடைப்பது அரிது.... ஸ்ட்ராண்டைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களில் பாதிப் பேர் வேலையிடத்தை அடைய இரண்டு மைல் தூரம் நடக்க வேண்டியிருந்தது."²⁰³ லண்டனின் செல்வச் செழிப்பு பற்றி அந்நியர்களுக்குப் பிரமாதமான எண்ணத்தை ஏற்படுத்தும் முக்கியக் கடைவீதியான இதே ஸ்ட்ராண்டு அந்நகரில் மனிதப் பிறவிகள் நெரிசலாய் அடைந்து கிடப்பதற்கும் எடுத்துக் காட்டாய். அமையும்.... அதன் ஒரு வட்டாரத்தில் ஏக்கருக்கு 581 பேர் வீதம் இருப்பதாக சுகாதார அதிகாரி கணக்கிட்டார்; இப்பரப்பில் தேம்ஸ் நதியின் சரிபாதி அகலத்தையும் சேர்த்தே இவ்வாறு கணக்கிட்டார். குடியிருக்க முடியாத மோசமான கட்டடங்களை இடித்து; ஒரு குடியிருப்பிலிருந்து தொழிலாளர்களை வெளியேற்றும் துப்புரவுப் பராமரிப்பு முயற்சி ஒவ்வொன்றும்— லண்டனில் இது வரை நடந்து வந்திருப்பது போல்— அவர்களை இன்னொரு குடியிருப்பில் இன்னும் கூட அடைசலாய் அடைத்து வைப்பதற்கே பயன்படுகிறது என்பது கூறாமலே விளங்கும். டாக்டர் ஹண்டர் சொல்கிறார்: "ஒன்று, இந்த வேலையெல்லாம் மடத்தனமாக்கக் கருதப்பட்டு, தவிர்க்க முடியாமலே கைவிடப்படும். அல்லது, பொது மக்களின் பரிவுணர்ச்சி (1) உசுப்பி விடப்பட்டு செயலில் இறங்கும்; அதாவது தமக்கு உறைவிடம் நிறுவிக் கொள்ள சொந்தத்தில் மூலதனம் இல்லாதவர்களுக்கு (மூலதனம் கொடுத்து உதவுவோருக்குத் தவணை முறையில் அவர்கள் அதைத் திருப்பித் தந்து கைம்மாறு செய்ய முடியும் என்ற போதிலும்) வசிப்பிடம்

²⁰² முன் வந்தது, பக்கம் 88.

²⁰³ முன் வந்தது, பக்கம் 88.

வழங்கும் பணியில், தேசியக் கடப்பாடு என்று மிகைப்பாடின்றி சொல்லத்தக்க இப்பணியில் இறங்கும்.”²⁰⁴ மெச்சத்தக்க முதலாளித்துவ நீதிதான்! நிலத்துக்கும் கட்டடங்களுக்கும் உடைமையாளரான முதலாளி இருப்புப் பாதைகள், புதிய விதிகள் அமைத்தல் போன்ற “மேம்பாடுகள்” செய்யப்படுகையில் உடைமையைக் கைவிட நேருமானால் முழு அளவில் இழப்பீடு பெறுவதோடு நிற்பதில்லை. சட்டத்தின் படி, மனிதச் சட்டத்தின் படியும் தெய்வச் சட்டத்தின் படியும், அவரது கட்டாயத் “துறவுக்காக” இழப்பீட்டுக்கும் மேலே கொழுத்த இலாபமும் பெற்றாக வேண்டும்; அப்போதுதான் அவரது மனம் ஆறும். தொழிலாளி அவரது மனைவியோடும் குழந்தையோடும் மூட்டை முடிச்சுகளோடும் விரட்டித் தெருவில் விடப்படுகிறார்—உயர்நயம் கெடக் கூடாதென்று நகர மன்றத்தார் வற்புறுத்துகிற பகுதிகளில் கூட்டமாய் அடைந்து விட்டால் சுகாதாரம் காப்பதாய்ச் சொல்லி இவர்கள் மீது வழக்கு தொடரப்படுகிறது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் 100,000 பேர் வசிக்கும் நகரம் இங்கிலாந்தில் லண்டனைத் தவிர வேறு எதுவும் இருக்கவில்லை. 50,000த்துக்கு அதிகமானோரைக் கொண்ட நகரங்கள் ஐந்தே ஐந்துதான். இன்று 50,000த்துக்கும் அதிகமானோரைக் கொண்ட நகரங்கள் 28 ஆகி விட்டன. “இந்த மாற்றத்தின் விளைவு, நகர மக்கள்தொகை பிரம்மாண்டமாய் அதிகரித்திருப்பது மட்டுமல்ல; நெருக்கமாய் இருந்த பழைய சிறு நகரங்கள் இப்போது பெருநகர மையங்களாகி விட்டன. நாற்புறமும் கட்டடங்கள் எழும்பி காற்று புக வழியில்லாமல் அடைத்து விடுகின்றன; இப்போது இவை செல்வந்தர்களுக்கு ஒவ்வாதவை ஆகி விட்டதால், அவர்கள் இவற்றை விட்டு, மனத்திற்கினிய சுற்றுப்புறங்களுக்குச் சென்று விடுகிறார்கள். இந்த செல்வந்தர்கள் இருந்த பெரிய வீடுகளில் இப்போது இருப்பவர்கள் அறைக்கு ஒரு குடும்பம் வசிக்கிறார்கள் [...அதோடு இரண்டு மூன்று பேர் வாடகைக்குத் தங்கவும் இடம் தருகிறார்கள்...]; இப்படி ஒரு மக்கள் கூட்டம் உருவாக்கப்பட்டு விட்டது; இவர்கள் வசிக்கும் வீடுகள் இம் மாதிரியான குடியிருப்புகள் ஆவதற்காகக் கட்டப்பட்டவை அல்ல; இவர்கள் வசிப்பதற்குக் கொஞ்சமும் ஏற்றவை அல்ல. இவர்களது வசிப்பிடச் சூழல்கள் வயதுவந்தோரைச் சீரழிக்கின்றன; குழந்தைகளைப் பாழ்படுத்துகின்றன.”²⁰⁵ தொழில் வாணிப நகரத்தில் மூலதனத் திரட்டல் எவ்வளவு துரிதமாய் நடைபெறுகிறதோ, சுரண்டலுக்கு இலக்காகும் மானுடத்தின் வெள்ளம் அவ்வளவு துரிதமாய்ப் பெருகி ஓடுகிறது; தட்டியையும் தகரத்தையும் கொண்டமைந்த

²⁰⁴ முன் வந்தது, பக்கம் 89.

²⁰⁵ முன் வந்தது, பக்கம் 55,56.

தொழிலாளர் சேரிகள் அதே வேகத்தில் கேடுறுகின்றன.

உற்பத்தித் திறனில் வளர்ந்து உயரும் நிலக்கரி, இரும்புத் தொழில் வட்டத்தின் மையம் என்பதால் டைன்-கரை-நியூ காசில் வசிப்பிடங்களைப் பொறுத்த வரை நரகம் எனத்தக்கது—லண்டனுக்கு அடுத்தபடி. அங்கே 34,000 பேருக்கும் குறையாமல் ஒற்றை அறைகளில் வசிக்கிறார்கள். நியூகாசிலிலும் கேட்ஷீடிலும் ஏராளமான வீடுகளை, இவற்றால் சமுதாயத்துக்கு ஏற்படக் கூடிய பெராபத்து காரணமாய், அதிகாரிகள் சமீப காலத்தில் இடித்துத் தள்ளினார்கள். புதிய வீடுகளைக் கட்டும் வேலை பையப் பைய முன்னேறி வருகிறது, தொழில் அதிவேகமாய் முன்னேறி வருகிறது. ஆதலால், 1865இல் அந்நகரம் என்றும் இல்லாத அளவுக்கு நிரம்பி வழிந்தது. வாடகைக்கு அறை கிடைப்பது அரிதாகி விட்டது. நியூகாசில் ஃபீவர் மருத்துவமனையைச் சேர்ந்த டாக்டர் எம்பிள்டன் சொல்கிறார்: “டைஃப்ஸ் ஜூரம் நீடிப்பதற்கும் பரவுவதற்கும் சந்தேகத்துக்கிடமின்றி முக்கியக் காரணமாய் இருப்பது மனிதர்களின் மிகைநெரிசலும், அவர்களது உறைவிடங்களின் அசுத்த நிலையுமே. தொழிலாளர்கள் வசிக்கும் அறைகள் பலவும் சுகாதாரக் கேடான அடைத்த முற்றங்கள் அல்லது வாசல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன; இந்த அறைகள் இடம், வெளிச்சம், காற்று, சுத்தம் ஆகியவற்றின் இல்லாமைக்கும் சுகாதாரக்கேட்டுக்கும் முன்மாதிரிகளாகவும், எந்த நாகரிகச் சமுதாயத்துக்கும் அவக்கேடுகளாகவும் இருக்கின்றன. இவற்றில் ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் இரவில் ஒருசேர அடைந்து கிடக்கிறார்கள்: ஆண்களைப் பொறுத்த வரை, சேர்ந்தாற் போல் சில காலத்துக்கு பகல் சுற்றைத் தொடர்ந்து இரவுச் சுற்றும், இரவுச் சுற்றைத் தொடர்ந்து பகல் சுற்றும் தொடர்ச்சியாக வருவதால், படுக்கைகள் ஆறுவதற்குக் கூட நேரம் இல்லை எனலாம். குடித்தனங்களுக்கு தண்ணீர் வசதி மிகக் குறைவு; கழிப்பறைகளின் நிலைமை அதை விட மோசம்—அசிங்கமாகவும் காற்றோட்டமில்லாமலும் புழுபூச்சிகள் மிகுந்தும் உள்ளன.”²⁰⁶ இத்தகைய வசிப்பிடங்களுக்கு வார வாடகை 8 பென்னி முதல் 3 ஷில்லிங் வரை பலவாறு உள்ளது. டாக்டர் ஹண்டர் சொல்கிறார்: “வீட்டிலும் தெருவிலும் நிலவும் சுற்றுப்புறச் சூழல்களால் நமது நாட்டின் அருமையான ஒரு பிரிவினர் தறிகெட்டுச் சீரழிகிறார்களே, அதற்கு’ எடுத்துக்காட்டாகிறது டைன்-கரை-நியூகாசில் நகரம்.”²⁰⁷

தொழில் நகரத்தின் வசிப்பிடங்களது நிலை, மூலதனத்திலும் தொழிலாளர் தொகையிலும் ஏற்படும் ஏற்ற இறக்கத்தின் விளைவாய், ஒரு சமயம் சகிக்கத்தக்கதாகவும், ஒரு சமயம் கொடுமானதாகவும்

²⁰⁶ முன் வந்தது, பக்கம் 149.

²⁰⁷ முன் வந்தது, பக்கம் 50.

மாறுகிறது. அல்லது, நகர நிர்வாகம் சிரமப்பட்டு முன்வந்து கேடுகளில் மிக்க கொடூரமானவற்றை அகற்ற முயற்சிக்கலாம். கந்தலும் கிழிசலும் அணிந்த அயர்லாந்தியர்கள் அல்லது ஓட்டாண்டிகளாகி விட்ட ஆங்கிலேய விவசாயத் தொழிலாளர்கள் பூச்சிப் படைகளைப் போல் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்து சேருகிறார்கள்; இவர்கள் நிலவறைகளையும் பரண் அடைப்புகளையும் நிரப்புகிறார்கள். அல்லது இது வரை தொழிலாளியின் முறையான வசிப்பிடமாய் இருந்தது இப்போது விடுதியாய் மாறிப் போகிறது; முப்பதாண்டுப் போரில் இராணுவக் கொட்டடிகளில் ஆட்கள் துரிதமாக மாறியது போல, இவ்விடுதியில் தங்குகிறவர்களும் மாறி மாறிச் செல்கிறார்கள். உதாரணம்: பிராட்ஃபோர்டு (யார்க்ஷயர்). அங்கே நகராட்சி அறப்புகள் அப்போதுதான் நகர மேம்பாடுகளை முடித்திருந்தார்கள். மேலும் 1861 வரையிலும் கூட பிராட்ஃபோர்டில் 1,751 வீடுகள் காலியாய் இருந்தன. ஆனால் ஓரளவு மிதவாதியான நீக்ரோ நண்பர் திரு ஃபார்ஸ்டர் அண்மையில் உயர்வாகப் பீற்றிக் கொண்ட தொழில் மலர்ச்சி இப்போது வருகிறது; ஓயாது அலைவுறும் "சேமப் பட்டாளம்" அல்லது "ஓப்பீட்டு உபரி-மக்கள் தொகையின்" அலைகள் இந்தத் தொழில் மலர்ச்சியைத் தொடர்ந்து கிளர்ந்தெழுந்து உள்ளே பாய்கின்றன. டாக்டர் ஹண்டர் காப்பீட்டு நிறும முகவர் ஒருவரிடமிருந்து பெற்ற பட்டியலில்²⁰⁸ குறிக்கப்

²⁰⁸ வதல் முகவர் தரும் பட்டியல் (பிராட்ஃபோர்டு)

	வீடுகள்	
வல்கன் தெரு, எண் 122.....	1 அறை	16 ஆள்
லமலீ தெரு, எண் 13.....	1 ,,	11 ,,
போவர் தெரு, எண் 41.....	1 ,,	11 ,,
போர்ட்லாந்து தெரு, எண் 112.....	1 ,,	10 ,,
ஹார்டி தெரு, எண் 17.....	1 ,,	10 ,,
நார்த் தெரு, எண் 18.....	1 ,,	16 ,,
நார்த் தெரு, எண் 17.....	1 ,,	13 ,,
வைமர் தெரு, எண் 19.....	1 ,,	8 பெரியவர்கள்
ஜோவெட் தெரு, எண் 56.....	1 ,,	12 ஆள்
ஜார்ஜ் தெரு, எண் 150.....	1 ,,	3 குடும்பம்
ரைபில் கோர்ட் மேரிகேட், எண் 11.....	1 ,,	11 ஆள்
மார்ஷல் தெரு, எண் 28.....	1 ,,	10 ,,
மார்ஷல் தெரு, எண் 49.....	3 ,,	3 குடும்பம்
ஜார்ஜ் தெரு, எண் 128.....	1 ,,	18 ஆள்
ஜார்ஜ் தெரு, எண் 130.....	1 ,,	16 ,,
எட்வர்டு தெரு, எண் 4.....	1 ,,	17 ,,
ஜார்ஜ் தெரு, எண் 49.....	1 ,,	2 குடும்பம்
யார்க் தெரு, எண் 34.....	1 ,,	2 ,,
சால்ட் பை தெரு, (அடியில்).....	2 ,,	26 ஆள்
நிலவறைகள்		
ரீஜண்ட் சதுக்கம்.....	1 நிலவறை	8 ஆள்
ஏக்கர் தெரு	1 ,,	7 ,,

பட்டிருக்கும் அச்சம் தரும் நிலவறைகளிலும் வசிப்பறைகளிலும் பெரும்பாலும் நல்ல ஊதியம் பெற்ற தொழிலாளர்களே வசித்தனர். நல்ல உறைவிடங்கள் கிடைப்பதானால் முகவர் அவற்றுக்கு உரிய வாடகை கொடுக்கத் தயார் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அதற்குள் அவர்கள் கேடுறுகிறார்கள்; ஒருவர் விடாமல் நோய் வாய்ப்படுகிறார்கள். ஆனால், ஓரளவு மிதவாதியான பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஃபார்ஸ்டர் தடையிலா வாணிபத்தின் இந்த வரப்பிரசாதங்கள் குறித்தும், கம்பளித் தொழிலைச் சேர்ந்த பிராட்ஃபோர்டு பெரும் புள்ளிகளின் இலாபங்கள் குறித்தும் கண்ணீர் உகுக்கிறார். பிராட்ஃபோர்டைச் சேர்ந்த வறியோர் நலச் சட்ட மருத்துவர்களில் ஒருவரான டாக்டர் பெல், தமது வட்டத்தில் ஜூர நோயாளிகளின் இறப்பு வீதம் பயங்கரமாய் இருப்பதற்கு அவர்களது வசிப்பிடங்களின் மோசமான நிலையே காரணம் என்கிறார். "1,500 கன அடி அளவுள்ள சிறு நிலவறையில் ...பத்து பேர் வசிக்கிறார்கள் ...வின்செண்ட் தெரு, கிரீன் எய்ர் பிளேஸ், லேய்ஸ் ஆகிய இடங்களைச் சேர்ந்த 223 வீடுகளில் 1,450 பேர் இருக்கிறார்கள்; இவற்றில் 435 படுக்கைகளும், 36 கழிப்பறைகளும் இருக்கின்றன....படுக்கைகள்—அழுக்கேறிய கந்தல் சுருளையும், முன்கையளவு மரச் சீவலையும் கூட படுக்கை எனக் கொள்கிறேன்—ஒவ்வொன்றுக்கும் சராசரியாக 3.3 பேர் வீதம் உள்ளனர்; பலவற்றுக்கு ஐந்து ஆறு பேர் வீதமும் கூட உள்ளனர்; சிலருக்குப் படுக்கையே இல்லை என்கிறார்கள்; அவர்கள் உடுப்பைக் களையாமல் மரப் பலகைகளில் படுத்துறங்குகிறார்கள்—இளைஞர்கள், இளம் பெண்கள், மணமானவர்கள், மணமாகாதவர்கள் என்ற பேதமின்றி சேர்ந்து உறங்குகிறார்கள். இந்த வசிப்பிடங்களில் பலவும் இருட்டும், ஈரமும், அழுக்கும், தூர்நாற்றமும் நிறைந்த பொந்துகள்; மனித வசிப்புக்குக் கிஞ்சிற்றும் ஒவ்வாதவை என்பதை சொல்லத் தேவையில்லை; இவற்றை மையமாகக் கொண்டு எழுகிற சீக்கும் சாவும் நல்ல நிலைமைகளில் இருப்போரிடத்தும் பரவுகின்றன; இவர்கள்தான் இவ்விடங்களை நம் மிடையே இப்படி அழுகிப் புழுக்க வைத்தவர்கள்."²⁰⁹

வசிப்பிடங்களின் பரிதாப நிலையில் லண்டனுக்குப் பின்

33 ராபர்ட்ஸ் கோர்ட்.....	1	நிலவறை	7	ஆள்
பாக் பிராட் தெரு, பித்தளைப் பட்டறையாகப்				
பயன்படுத்தப்படுவது.....	1	..	7	..
27 எபனேசர் தெரு.....	1	..	6	..

(முன் வந்தது, பக்கம் 111.)

(ஆண்களில் 18 வயதுக்கு மேற்பட்டவரயாரும் இல்லை.)

முன்றாவது இடம் பெறுவது பிரிஸ்டல் நகரம். “ஐரோப்பா விலேயே செல்வமிக்கது பிரிஸ்டல் நகரம்; அப்பட்டமான வறுமைக்கும் வேதனைமிக்க குடும்ப வாழ்க்கைக்கும் இடமாயிருப்பதும் பிரிஸ்டல் நகரம்தான்.”²¹⁰

(இ) நாடோடி மக்கள்திரள்

வேளாண்மையிலிருந்து வந்தவர்களாயினும் பெரும் பகுதி தொழில் துறையில் வேலை செய்யும் பிரிவினரை இப்போது பரிசீலிப்போம். இவர்கள் மூலதனத்தின் இலகுவாகக் காலாட் படை ஆவார்கள். இவர்களை மூலதனம் அதன் தேவைகளுக்கேற்ப ஒரு நேரத்தில் இங்கும் ஒரு நேரத்தில் அங்குமாக இடம் பெயர்ந்து சென்று உழைக்க வைக்கிறது. இடம் பெயராத போது இவர்கள் “முகாமடிக்கிறார்கள்.” கட்டடம் கட்டுதல், கால்வாய் தோண்டுதல், செங்கல் அறுத்தல், சுண்ணாம்பு சுடுதல், இருப்புப் பாதை போடுதல் போன்ற பல்வேறு பணிகளிலும் இந்த நாடோடி மக்களின் உழைப்பு பயன்படுத்தப்படுகிறது. கொள்ளை நோய் பரப்பும் பறக்கும் படை இவர்கள்; எங்கு முகாமடிக்கிறார்களோ, அந்த சுற்றுவிட்டாரத்து இடங்களிலெல்லாம் பெரியம்மை, டைஃபஸ், காலரா, நச்சுக்காய்ச்சல் போன்றவற்றைப் பரவச் செய்கிறார்கள்.²¹¹ அதிகமான முதலீடு தேவைப்படும் இருப்புப் பாதை போடுதல் போன்ற பணிகளில் ஈடுபடும் போது இந்தப் பட்டாளத்திற்குப் பொதுவாக ஒப்பந்தக்காரரே மரக் குடில்களும் பிறவும் அமைத்துத் தருகிறார்; இவ்விதம் திடீரென கிராமங்கள் தோன்றச் செய்கிறார்; இவை சுகாதார வசதி ஏதும் இல்லாதவை; உள்ளாட்சி மன்றங்களின் கட்டுப்பாட்டுக்கு அப்பாற்பட்டவை; ஒப்பந்தக் காரருக்கு மிகவும் இலாபகரமானவை. அவர் தொழிலாளர்களை இரு முறைகளில்—தொழில் துறையின் படையாட்கள் என்ற முறையிலும், குடியிருப்போர் என்ற முறையிலும்—சுரண்டுகிறார். மரக் குடில் 1,2 அல்லது 3 பொந்துகளைக் கொண்டதாய் இருப்பதற்கேற்ப அதில் பூழங்குபவரான வெட்டுத் தொழிலாளி, அல்லது வேறு எவரானாலும் வாரத்துக்கு 1,3 அல்லது 4 ஷில்லிங் தர வேண்டும்.²¹² ஓர் உதாரணமே போதுமானது. 1864 செப்டம்பரில் செவனோக்ஸ் வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த தொல்லைகள் ஒழிப்புக் குழுவின் தலைவர் உள்துறைக் காரியதரிசியான சர் ஜார்ஜ் கிரேக்குப் பின்வரும் கண்டனத்தை அனுப்பியதாக டாக்டர் சைமன் தெரிவிக்கிறார்: “சுமார் பன்னிரண்டு மாதத்துக்கு முன்பெல்லாம்

²¹⁰ முன் வந்தது, பக்கம் 50.

²¹¹ “பொதுச் சுகாதாரம். ஏழாம் அறிக்கை, 1865,” பக்கம் 18.

²¹² முன் வந்தது, பக்கம் 165.

இந்த வட்டாரத்தில் பெரியம்மை பற்றி யாரும் கேட்டிருக்க மாட்டார்கள். பன்னிரண்டு மாதத்துக்கு முன்புதான் லூயிஷாமிலிருந்து டன்பிரிட்ஜுக்கு இருப்புப் பாதை போடுவதற்கான வேலைகள் இங்கே தொடங்கப்பட்டன; இந்த நகரத்தை ஒட்டிய அண்டைப்புறத்தில் உள்ள பிரதானப் பணிமனையோடு கூடுதலாக இங்கே பணி முழுவதற்குமான பண்டகசாலை நிறுவப் பட்டது; இதனால் இயல்பாகவே ஏராளமானோர் வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் அனைவருக்குமாகக் குடி வசதி பெற முடியாததால், ஒப்பந்தக்காரரான திரு ஜே பணியின் பாதை நெடுகிலும் பல இடங்களில் அவர்கள் வசிப்பதற்கென்றே குடிசை போட்டுக் கொடுத்தார். இந்தக் குடிசைகளில் காற்றோட்ட வசதியோ சாக்கடை வசதியோ கிடையாது. மேலும் இவற்றில் மிகை நெரிசலைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. குடியிருப்பவர் ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டு அறை மட்டுமே இருந்த போதிலும், சொந்தக் குடும்பத்தினர் தொகை எதுவானாலும், வீட்டுக்காரர் ஒவ்வொருவரும் தங்க வருவோருக்கு இடமளிக்க வேண்டியிருந்தது. நமக்குக் கிடைத்த மருத்துவ அறிக்கையின் படி, இதன் விளைவுகள் வருமாறு: கழிவு நீர் தேங்கிக் கிடக்கிறது; ஜன்னலைத் திறந்ததும் ஒட்டினாற் போல் கழிப்பறைகள்; இவற்றிலிருந்து வீசும் தூர்நாற்றம் சகிக்க முடியாமல், பரிதாபத்துக்குரிய இவர்கள் கதவுகளை அடைத்துக் கொண்டு, மூச்சுத் திணறும் நிலையில் இரவைக் கழிக்க வேண்டியுள்ளது. முடிவில் இங்கு வந்து பார்க்க நேர்ந்த மருத்துவத் துறையாளர் ஒருவர் தொல்லைகள் ஒழிப்புக் குழுவிடம் புகார்கள் கொடுத்தார்; வசிப்பிடங்களாகிய இவற்றின் நிலை குறித்து கடுமையாகக் கண்டித்து, உடனே சுகாதாரப் பரமரிப்பு நடவடிக்கைகள் எடுக்கா விடில், கொடிய விளைவுகள் ஏற்படக் கூடுமென அச்சம் தெரிவித்தார். தனியொரு குடிசையை ஒதுக்கி, தன்னிடம் வேலை பார்ப்பவர்களில், தொற்று நோயால் பீடிக்கப்படுவோரை உடனே அங்கு அகற்றி விடுவதாக திரு ஜே சுமார் ஓராண்டுக்கு முன்பு வாக்களித்திருந்தார். சென்ற ஜூலை 23இல் மீண்டும் அவ்வாறே வாக்களித்தார். ஆனால் கடைசியாக வாக்களித்த தேதிக்குப் பிறகு அவரது குடிசைகளில் பலருக்குப் பெரியம்மை கண்ட போதிலும், அந்த நோயால் இருவர் மரித்தும் விட்டனர் என்ற போதிலும், தமது வாக்கைக் காப்பாற்ற அவர் எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. செப்டம்பர் 9இல் அதே குடிசைகளில் மேற்கொண்டு பெரியம்மை நோய் கண்டிருப்பதை வைத்தியர் திரு கெல்சன் என்னிடம் தெரிவித்தார்; நோய் கண்டவர்களின் நிலைமை அவக் கேடானது என்றார். இவ்வட்டாரத்தில் தொற்று நோய்களால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கக் கூடியவர்களுக்காகத் தனித்தொதுக்கப்பட்டுள்ள தொற்று நோய் இல்லம் எனப்படுவதில் தொடர்ந்து பல மாதங்களாய் இப்படிப்பட்ட நோயாளிகள் இருந்தனர், இன்றும் இருக்கின்றனர் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஒரு குடும்பத்தில் ஐந்து குழந்தைகள் பெரியம்மையாலும் ஜூரத் தாலும் இறந்தனர். இவ்வாண்டு ஏப்ரல் 1 முதல் செப்டம்பர் 1 வரை ஐந்து மாத காலத்தில், இவ்வட்டாரத்தில் நேரிட்ட இறப்புகளில் பத்துக்கும் குறையாதவை பெரியம்மையால் ஏற்பட்டவை ஆகும். இவர்களில் நால்வர் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட குடிசைகளில் இருந்தவர்கள் என்பதையும், அந்த நோய் பீடித்தவர்கள் அநேகர் என்பது தெரிந்திருந்தாலும், குடும்பங்கள் இதனை முடிந்த வரை வெளியில் சொல்லாமல் வைத்துக் கொள்வதால் அவர்களின் தொகையை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்பதையும் (உள்துறைக் காரியதரிசியிடம்) தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.”²¹³

நிலக்கரிச் சுரங்கங்களையும் இதர சுரங்கங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் பிரித்தானியப் பாட்டாளி வர்க்கத்தில் நல்ல ஊதியம் பெறும் பிரிவினராவர். தமக்குச் சேர வேண்டிய கூலியைப் பெற அவர்கள் என்ன விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது என்பதை முன்னொரு பக்கத்தில் விவரித்தோம்.²¹⁴ இங்கே, அவர்களது வசிப்பிடங்களின் நிலைமைகளைப் போகிற போக்கில் அவசரமாய் நோட்டமிடுவதோடு நிறுத்திக் கொள்கிறேன். ஒரு சுரங்கத்தின் பலனெடுப்பாளர் அதன் உடைமையாளரானாலும் சரி, உடைமையாளரின் குத்தகையாளரானாலும் சரி, வேலை செய்யும் ஆட்களுக்காகக் குடிசைகள் கட்டுவது வழக்கம். குடிசைகளும் அடுப்புக்கான நிலக்கரியும் “சும்மாவே” அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றன—அதாவது, அவர்களது கூலியில் பொருள் வடிவில் தரப்படும் பகுதியாக அவை அமைகின்றன. இந்த விதத்தில் வசிப்பிடம் பெறாதவர்கள் ஆண்டுக்கு £4 ஈட்டுத் தொகை பெறுகின்றனர். சுரங்கத் தொழில் வட்டங்கள் சுரங்கத் தொழிலாளர்களையும், அவர்களை சுற்றித் திரளும் கைவினைஞர்கள், கடைக்காரர்கள் போன்றோரையும் பெரிய அளவில் ஈர்க்கின்றன. நில

²¹³ முன் வந்தது, பக்கம் 18, குறிப்பு.—சாப்பல்-என்லே-ஃப்ரித் யூனியனைச் சேர்ந்த துயர் தணிப்பு அதிகாரி தலைமைப் பதிவாளரிடம் பின்வருமாறு அறிக்கை அளித்தார்: “டோவ்ஹோல்சில், பெரிய கண்ணாம்புச் சாம்பல் குன்றுகள் (கண்ணாம்புக் காளவாய்களின் கழிவு) பல சிறு அகழ்வுகள் குடையப்பட்டு, வசிப்பிடங்களாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன; அந்தப் பக்கத்தில் போடப்படும் இருப்புப் பாதையின் நிர்மாண வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களும் ஏனையோரும் இந்தக் குடைவுகளில் வசிக்கிறார்கள். இந்தச் சிறு பொந்துகள் ஈரமாயும் உள்ளன. சாக்கடைகளோ கழிப்பறைகளோ அருகில் கிடையாது; உச்சி வழியாகப் போடப்பட்டு, புகைபோக்கியாக பயன்படுத்தப்படும் துவாரத்தைத் தவிர, காற்றோட்டத்துக்கு வழியேதுமில்லை. இந்தக் குறைபாட்டினால், பெரியம்மை சில காலமாய்த் தாண்டவமாடி, (இந்தக் குகைவாசிகளிடையே) சில சாவுகளுக்கும் காரணமாயிற்று.” (முன் வந்தது, குறிப்பு 2.)

²¹⁴ பகுதி IV இன் முடிவில் தரப்பட்டுள்ள விவரங்கள் முக்கியமாய் நிலக்கரிச் சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் பற்றியவை. இன்னும் கூட மேர்சமான உலோகச் சுரங்கங்களின் நிலைமை குறித்து, 1864 ஆம் வருடத்திய முடியரசு ஆணையத்தின் நேர்மையான அறிக்கையைப் பார்க்கவும்.

வாடகைகள் அதிகமாய் உள்ளன; ஜனநெருக்கம் மிகுந்த பகுதிகளில் பொதுவாய் அதிகமாகத்தான் இருக்கும். எனவே, அதிபரானவர்கள்தனது ஆட்களையும் அவர்களது குடும்பத்தினரையும் அடைப்பதற்கு அவசியமான அத்தனைக் குடிசைகளைக் குழிவாயருகில் முடிந்த வரை சிறு இடத்திற்குள் அவரசர அவசரமாகக் கட்ட முயல்கிறார். அண்டைப் புறத்தில் புதிய சுரங்கங்கள் தோண்டப்பட்டால் அல்லது பழைய சுரங்கங்கள் மீண்டும் செயல்படுத்தப்பட்டால், நெருக்கம் கூடுகிறது. குடிசைகள் கட்டுவதில், ஒன்றே ஒன்றுதான் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது; முதலாளி அத்தியாவசியமல்லாத செலவினத்தை யெல்லாம் விட்டொழித்து “துறவு” பூணுவதுதான் அந்த ஒன்றே ஒன்று. டாக்டர் ஜூலியன் ஹண்டர் சொல்கிறார்: “நார்த்தம்பர் லாந்து, டர்ஹாம் ஆகிய இடங்களைச் சேர்ந்த சுரங்கத் தொழிலாளிக்கும் நிலக்கரிச் சுரங்கங்களோடு தொடர்புள்ள ஏனைய தொழிலாளர்களுக்கும் கிடைக்கும் வசிப்பிடம், மொத்தத்தில், இங்கிலாந்தில் காணக் கூடிய பெரிய சுரங்கப் பகுதிகள் யாவற்றிலும்—மான்மவுத்ஷயரைச் சேர்ந்த இதுபோன்ற வட்டாரங்கள் தவிர்த்து—படுமோசமானது, அநியாய வாடகைக்குரியது எனலாம். படுமோசம் என்பது எப்படியென்றால்: ஒரே அறையில் ஏராளமானோர் அடைக்கப்படுகிறார்கள்; ஏராளமான வீடுகள் நெருக்கமாய்க் கட்டப்படும் வீட்டுமனை அளவில் மிகச் சிறியது. தண்ணீர் கிடைப்பதில்லை; கழிப்பறைகள் கிடையாது; அடிக்கடி ஒரு வீட்டின் மீது இன்னொன்றைக் கட்டுதல், அல்லது வீட்டை ஒண்டிக்க குடித்தனங்களாகப் பிரித்தல்....குத்தகையாளர் முழுக் குடியிருப்பையும் வாழ்விடமாக அல்லாமல் கூடாரமிட்ட இடமாகவே கருதிச் செயல்படுகிறார்.”²¹⁵

டாக்டர் ஸ்டீவன்ஸ் சொல்கிறார்: “எனது ஆணைகளைத் தொடர்ந்து, டர்ஹாம் ஒன்றியத்தில் உள்ள பெரிய நிலக்கரிச் சுரங்கக் கிராமங்களில் பெரும்பாலானவற்றைப் பார்வையிட்டேன்....அங்கு வசிப்பவர்களின் உடல் ஆரோக்கியத்துக்காக எதுவும் செய்யப்படுவதில்லை என்பது ஒரு சில விதிவிலக்குகளைத் தவிர்த்து பொதுவாக அவை யாவற்றுக்கும் பொருந்தும்....நிலக்கரிச் சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் எல்லாரும் நிலக்கரி சுரங்கக் குத்தகையாளர் அல்லது உடைமையாளரிடம் பள்ளிரண்டு மாத காலத்துக்குக் கட்டுண்டவர்கள் ஆவர். [கொத்தடிமை என்பதைப் போல் ‘கட்டுண்டவர்’ என்ற பதமும் பண்ணையடிமை முறை காலத்திலிருந்து வந்ததாகும்]....நிலக்கரிச் சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் அதிருப்தி தெரிவித்தால், அல்லது எவ்விதத்திலேனும் “பார்வையாளருக்கு” எரிச்சலூட்டினால், அவர்களது பெயருக்கெதிரே நினைவுக் குறி இடப்படுகிறது; ‘கட்டுண்டவர்களின்’ வருடாந்தரச்

²¹⁵ முன் வந்தது, பக்கம் 180, 182.

சேர்ப்பில் இத்தகையவர்கள் வேண்டாமென்று தள்ளப்படுகிறார்கள்.... 'கூலிப் பிடித்த முறை' ஜன நெருக்கம் மிகுந்த இந்த வட்டங்களில் இருப்பது போல் வேறெங்கும் இவ்வளவு மோசமாய் இருக்க நான் கண்டதில்லை. சுரங்கத் தொழிலாளி, தொற்று நோய் பரப்பும் தூழல் கொண்ட வசிப்பிடத்தை வாடகைக்கு ஏற்றாலன்றி வேலையில் அமர முடியாது. அவருக்கு வேண்டியதை அவரும் செய்துகொள்ள முடியாது, அவரது அதிபரைத் தவிர வேறு எவரும் செய்து தர முடியுமா என்பதும் சந்தேகம்தான் (அநேகமாய் எல்லா விதத்திலும் அவர் பண்ணையடிமை ஆகி விடுகிறார்). அவரது அதிபர் முதலில் நிலுவைத் தாளை எடுத்துப் பார்க்கிறார். அதன் விளைவைச் சொல்லத் தேவையில்லை. சுரங்கத் தொழிலாளிக்கு நீர் வழங்குவதும் அதிபரேதான்; நல்லதோ கெட்டதோ தொழிலாளி விலை கொடுத்தாக வேண்டும். சரியாகச் சொன்னால் அவரது கூலியிலிருந்து இதற்காகப் பிடித்தம் செய்யப்பட்ட பின் எஞ்சுவது தான் அவருக்குக் கிடைக்கும்.²¹⁶

தொழிலாளியின் வேலைக்கும் வீட்டு வாழ்க்கைக்குமான நிலைமைகள் ஒரு புறம் ஆபத்தானவையாகவும், இன்னொரு புறம் சீரழிப்பவையாகவும் இருப்பதற்கு, பொதுஜன அபிப்பிராயத்தோடு, ஏன், சுகாதார அதிகாரிகளோடும் கூட மோதல் ஏற்படும் போதெல்லாம் மூலதனம் சுலபமாகவே "நியாயம் கற்பிக்கிறது"— இலாபம் ஈட்டுவதற்கு இத்தகைய நிலைமைகள் அவசியம் என்று. ஆலையில் அபாயகரமான இயந்திர சாதனங்களிலிருந்து காப்பு பெறுவதற்கான நடவடிக்கைகளையும், சுரங்கங்களிலும் பிறவற்றிலும் காற்றோட்டத்துக்கும் பாதுகாப்புக்கும் அவசியமான ஏற்பாடுகள் செய்வதையும் கைவிட்டு மூலதனம் "துறவு" பூணும் போதும் இவ்வாறே செய்கிறது. சுரங்கத் தொழிலாளர்களின் வசிப்பிடத்திலும் இதே கதைதான். பிரிவி கவுன்சில் மருத்துவ அதிகாரியான டாக்டர் சைமன் அவரது அதிகாரபூர்வ அறிக்கையில் சொல்கிறார்: "படுமோசமான வசிப்பிட நிலைமைக்கு எப்படி நியாயம் கற்பிக்கப்படுகிறது என்றால்...சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் சாதாரணமாகக் குத்தகை அடிப்படையில் வேலைக்கமர்த்தப்படுகிறார்களாம்; குத்தகையாளரின் அக்கறைக்குரிய காலம் (நிலக்கரிச் சுரங்கங்களில் சாதாரணமாய் குத்தகை 21 ஆண்டு நீடிக்கிறது) போதிய அளவு நீண்டதாய் இல்லையாம்; ஆகவே தொழிலாளர்களுக்கும், சுரங்க வேலையால் ஈர்க்கப்படும் கடைக்காரர்களுக்கும் பிறருக்கும் நல்ல குடியிருப்பு கிடைக்கச் செய்வதில் அவருக்கு நாட்டம் இல்லாது போகிறதாம். இவ்விஷயத்தில் தாராளமாய் நடந்து கொள்ள விரும்புகிறவராய் இருந்தாலும் அவரை நிலவுடைமையாளர் தடுத்து விடுகிறாராம்; நிலத்துக்கடியில் பாடுபடும் தொழிலாளர்கள்

²¹⁶ முன் வந்தது, பக்கம் 515, 517.

நிலத்துக்கு மேலே வசிப்பதற்கு வசதியும் தகுதியும் பெற்ற கிராமத்தை அமைத்திட விரும்பும் குத்தகையாளரை, அவர் தலையில் அக்கிரமமான கூட்டணத்தைக் கூடுதலாய்ச் சேர்த்து நில வாடகையை நிர்ணயிக்கும் நிலவுடைமையாளரின் போக்கு தடுத்து விடுகிறதாம்; உள்ளபடியே தடை விதிக்கவில்லையென்றாலும், நெருங்க விடுவதில்லை என்றும் கூறப்படுகிறது. தடை விதிக்கும் படியான உயர்விலை கட்டியமைக்க விரும்பும் ஏனையோரையும் இதே போல் தடுத்து விடுகிறதாம். மேற்கண்ட நியாயங்கள் எந்த அளவுக்கு சரியானவை என்பது பற்றி விவாதிப்பது இந்த அறிக்கையின் நோக்கத்துக்கு அந்நியமானது. தகுதி வாய்ந்த வசிப்பிடம் வழங்கப்படுவதானால் அதற்கான செலவு...நிலவுடைமையாளர், குத்தகையாளர், தொழிலாளி, பொது மக்கள் இவர்களில் யார் தலையில் முடிவில் விழும் என்பதைக் கூட இங்கு பரிசீலிக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் சேர்க்கப்பட்டுள்ள அறிக்கைகளில் [டாக்டர் ஹண்டர், டாக்டர் ஸ்டீவன்ஸ் முதலாளோரின் அறிக்கைகளில்] ஆதாரத்துடன் கூறப்பட்டுள்ள வெட்கக் கேடான இத்தகைய உண்மைகளின் முன்னால் தாராளமாய் துயர்த்தணிப்பு உதவி கேட்கலாம்....நிலவுடைமை உரிமைகள் பொது மக்களுக்குப் பெரும் கேடுபுரியும் விதத்தில் உபயோகிக்கப்படுகின்றன. சுரங்கவுடைமையாளர் என்ற முறையில் நிலவுடைமையாளர் தொழிலாளர் பாளையங்களைத் தனக்குச் சொந்தமான இடத்தில் பாடுபட வருமாறு அழைக்கிறார். பின்னர், தாம் அழைத்துக் கூட்டிய தொழிலாளர்கள் வாழ்வதற்குத்தக்க வசிப்பிடம் பெற முடியாதவாறு மேற்பரப்பு உடைமையாளர் என்ற முறையில் தடுத்திடுகிறார். குத்தகையாளரை [முதலாளித்துவச் சுரண்டலாளரை] பொறுத்த வரை, ஒப்பந்தத்தின் இந்தப் பகுதியை எதிர்த்து நிற்பதற்கு, பண வகையில் அவருக்குக் காரணம் ஏதுமில்லை; ஏனென்றால் இப்பகுதியில் நிபந்தனைகள் அக்கிரமமானவை என்று தெரிந்தாலும் அதனால் விளையும் தீமைகளுக்கு ஆளாகப் போவது தாமல்ல என்பதும், அவற்றுக்கு ஆளாகும் தமது தொழிலாளர்கள் அவர்களது துப்புரவு உரிமைகளின் மதிப்பை அறிவதற்குப் போதுமான கல்வி பெறாதவர்கள் என்பதும், அசிங்கமான வசிப்பிடமோ படுமோசமான குடிநீரோ 'வேலை நிறுத்தம்' வெடிப்பதற்கு வேண்டிய தூண்டுதல் ஆகி விடுவதில்லை என்பதும் அவர் நன்கறிந்தவையே."²¹⁷

(ஈ) தொழிலாளி வர்க்கத்தில் அதிக ஊதியம் பெறும் பகுதியினர் மீது நெருக்கடிகள் ஏற்படுத்தும் விளைவு

முறைப்படியான விவசாயத் தொழிலாளர்களைப் பரிசீலிக்கத் தொடங்குமுன், தொழிலாளி வர்க்கத்தில் அதிக ஊதியம்

பெறுவோரைக் கூட— இவ்வர்க்கத்தின் பிரபுக் குலத்தாரைக் கூட— தொழில் துறைக் கொந்தளிப்புகள் எப்படிப் பாதிக்கின்றன என்பதை ஓர் உதாரணத்தின் மூலம் காட்ட விரும்புகிறேன். கால வட்ட முறையிலான தொழில் துறைச் சகடத்தின் இறுதியாக அமையும் பெரும் நெருக்கடிகளில் ஒன்று 1857ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்டது நினைவிருக்கும். அடுத்த நெருக்கடி 1866இல் ஏற்பட்ட இருந்தது. முறையான ஆலைத் தொழில் வட்டங்கள் ஏற்கெனவே இதனைப் பருத்திப் பஞ்சத்தின் மூலம் முன்னறிந்து கொண்டன; இப்பஞ்சம் ஏராளமான மூலதனத்தை அதற்குரிய வழக்கமான மண்டலத்திலிருந்து அகற்றி, பணச் சந்தையின் பெரும் கேந்திரங்களில் பாயச் செய்தது; நெருக்கடி இம்முறை முக்கியமாய் நிதி நெருக்கடித் தன்மை வாய்ந்ததாயிற்று. 1866இல் நெருக்கடி மூண்டதற்கு அடையாளமாக, பகாசுர லண்டன் வங்கி ஒன்று போண்டி ஆயிற்று; அடுத்து உடனடியாகவே எண்ணற்ற மோசடி நிறுமங்கள் தகர்ந்து போயின. இந்த நாசக்கேட்டில் சம்பந்தப்பட்ட பெரும் லண்டன் தொழிற் கிளைகளில் ஒன்று இரும்புக் கப்பல் கட்டும் தொழில் ஆகும். இந்தத் தொழிலைச் சேர்ந்த பெரும் புள்ளிகள் கணக்கு வழக்கில்லாமல் மிகையாக உற்பத்தி செய்ததோடு, கடன் வரவும் இதே அளவுக்கு அதிகமாய் இருக்கும் என்ற ஊகத்தின் பேரில் பெரும் பெரும் ஒப்பந்தங்களும் செய்து கொண்டனர். இதனால் இப்போது ஏற்பட்ட பயங்கர எதிர் விளைவு இன்னமும் (1867 மார்ச் முடிவு) இந்தத் தொழிலிலும், ஏனைய லண்டன் தொழில்களிலும் நீடிக்கிறது.²¹⁸ தொழிலாளர்களின் நிலைமையைக் காட்டும் பொருட்டு, 1866 முடிவிலும் 1867 தொடக்கத்திலும் முக்கியமான துயரக் கேந்திரங்களைப் பார்வையிட்ட மார்னிங் ஸ்டார் நிருபர் மிக விவரமாய் அளித்த அறிக்கையிலிருந்து மேற்கோள் தருகிறேன்: “பாப்லர், மில்வால், கிரீன்விச், டெப்ட்டிப்போர்டு,

²¹⁸ “லண்டன் ஏழைகளின் முழுப் பட்டினி....கடந்த சில நாட்களாய் லண்டன் சுவர்களில் பின்வரும் குறிப்பிடத்தக்க அறிவிப்பைத் தாங்கிய பெரிய சுவரொட்டிகள் காணப்படுகின்றன: ‘கொழுத்த மாடுகள்! வற்றிய மனிதர்கள்! இங்கே மனிதர்கள் இருண்ட குடிசைகளில் பட்டினி கிடந்து செத்து மடிகிறார்கள். அங்கே கண்ணாடிக் கூடங்களிலிருந்து கொழுத்த மாடுகள் செல்வச் சீமாண்களின் உணவாவதற்காக அவர்களது மாட மாளிகைகளுக்குச் செல்கின்றன.’ அச்சமூட்டும் இந்த வாசகங்களைக் கொண்ட சுவரொட்டிகள் இடத்துக்கு இடம் ஒட்டப்பட்டுள்ளன. சுவரொட்டிகளின் ஒரு தொகுதியை அழித்தவுடனே அல்லது மூடி மறைத்தவுடனே, புதிய தொகுதி பழைய இடத்திலேயே, அல்லது அதே போன்ற வேறு பொது இடத்தில் ஒட்டப்படுகிறது....இது பிரெஞ்சு மக்களை 1789-ஆம் வருடத்திய நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஆயத்தம் செய்த இரகசியப் புரட்சிச் சங்கங்களை நினைவுபடுத்துகிறது....இந்தத் தருணத்தில், ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்கள் பெண்டுகிள்ளைகளோடு குளிராலும், பசியாலும் செத்து மடிந்து கொண்டிருக்க, கோடிக் கணக்கில் ஆங்கிலேயத் தங்கம்—ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர் தம் உழைப்பின் பலன்—ருஷ்ய, ஸ்பானிய, இத்தாலிய மற்றும் இதர அந்நியத் தொழில் முனைவுகளில் முதலீடு செய்யப்படுகிறது.”—ரெய்னால்ட்ஸ் நியூஸ்பேப்பர், 1867 ஜனவரி 20.

லைம் ஹவுஸ், கானிங் டவுன் ஆகிய ஈஸ்ட் எண்டு வட்டங்களில், குறைந்தது 15,000 தொழிலாளர்களும் அவர்களது குடும்பத்தினரும் பஞ்சைப் பராரிகளின் நிலையில் இருந்தனர்; தேர்ச்சி பெற்ற இயந்திரக் கம்மியர்கள் 3,000 பேர் வேலையில்லத்தின் முற்றத்தில் (அரையாண்டுக்கும் மேலே நீடித்த துயரநிலைக்குப் பின்னர்) கல்லுடைத்துக் கொண்டிருந்தனர்....வேலையில்லத்தின் வாயிலை நெருங்குவதே கடினமாயிருந்தது; பட்டினி கிடந்தோரின் கூட்டம் நெருக்கியடித்துக் கொண்டிருந்தது....அவர்கள் அனுமதிச் சீட்டுகளுக்காகக் காத்திருந்தனர்; ஆனால் விநியோகத்துக்கான நேரம் இன்னும் வரவில்லை. பெருஞ்சதுரமாய் இருந்த இம் முற்றத்தைச் சுற்றிலும் திறந்த கொட்டகை இருந்தது; முற்றத்தின் நடுவில் குவியல் குவியலாய்க் கிடந்த பாவுகற்களை வெண்பனி மூடியிருந்தது. ஆட்டுப் பட்டிகளையொத்த சிறிய தட்டியடைப்பு களும் நடுவில் இருந்தன; தப்பவெப்ப நிலை மோசமாய் இல்லாத போது இந்த அடைப்புகளுக்குள்ள்தான் அவர்கள் வேலை செய்தனர்; ஆனால் நான் சென்றிருந்த நாளில் பனி கடுமையாகப் பெய்திருந்ததால் யாரும் உட்கார முடியவில்லை. திறந்த கொட்டகையில் பாவுகற்களை சல்லிக் கற்களாக உடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு பெரிய பாவுகல் மீது அமர்ந்து, ஒவ்வொருவரும் பெருஞ்சம்மட்டி கொண்டு அடித்து, உறைபனி மூடிய பாறாங்கல்லை உடைத்துக் கொண்டிருந்தார்; இப்படி அடித்து அடித்து வரும் சல்லிக் கற்கள் ஐந்து புஷல் அளவுக்குக் குவிந்தாக வேண்டும். அப்போது தான் அவரது ஒரு நாள் வேலை முடிவுற்று, அதற்கான கூலியாகிய மூன்று பென்னியும் சாப்பாட்டுப் படியும் கிடைக்கும். ஆட்டங்கண்டு போன சிறு மரக் கொட்டில் ஒன்று இருந்தது. முற்றத்தில் இன்னோரிடத்தில் இதன் கதவைத் திறந்து உள்ளே பார்த்தோம்: தோளோடு தோள் சேர்த்து உடலாலும் சுவாசத்தாலும் ஒருவரையொருவர் கதகதப்பாக்கிக் கொண்டு ஆட்கள் நெருக்கமாய் அடைந்திருந்தனர். பழங்கயிற்றைப் பிரித்து நாராக்கிய இவர்கள் கிடைத்த உணவைத் தின்று, யாரால் அதிக நேரம் வேலை செய்ய முடியும் என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்—ஏனென்றால் எதற்கும் சளைக்காமல் வேலை செய்வது தன்மானப் பிரச்சினையாய் இருந்தது. ஏழாயிரம் பேர்...இந்த ஒரு வேலையில்லத்தில் உதவி பெற்றார்கள். அவர்களில் நூற்றுக்கணக்கானோர்...ஏழெட்டு மாதம் முன்பெல்லாம் மிக உயர்ந்த கூலி பெறும் கைவினைஞர்களாய் இருந்தவர்கள்....சேமிப்புக்களெல்லாம் தீர்ந்து விட்டாலும் அடகு வைப்பதற்கு இரண்டொரு பொருள் எஞ்சியிருந்ததால் வட்டார வரியோர் நலச் சட்ட நிர்வாகத்துக்கு விண்ணப்பிக்க இன்னமும் மறுக்கிறவர்களையும் கணக்கில் சேர்த்தால், இந்தத் தொகை இரு மடங்குக்கும் மேலே செல்லும். வேலையில்லத்தை விட்டு வெளியே வந்த நான், பாப்லர் பகுதியில் பெரும்பாலும்

ஒற்றைத் தளக் கட்டடங்கள் நிறைந்த தெருக்கள் வழியே நடந்தேன். எனக்கு வழிகாட்டியவர் வேலையில்லாதார் குழுவின் உறுப்பினர்....நான் முதலில் போய்ப் பார்த்தவர் இருபத்தேழு வாரமாய் வேலையில்லாதிருந்த இரும்புத் தொழிலாளி. அவர் தமது குடும்பத்தாருடன் பின்கட்டில் சிறிய ஒரு அறையில் அமர்ந்திருக்கக் கண்டேன். அறையில் தட்டுமுட்டுகள் இல்லாமற் போய் விடவில்லை; கணப்புத் தீயும் இருந்தது. கடுங்குளிரான நாள்; சிறு பிள்ளைகளின் வெற்றுப் பாதங்களைக் கடுங்குளிர் தாக்கி பனிக்குடுப்பு ஏற்படாமல் காப்பாற்ற கணப்புத் தீ அவசியமாய் இருந்தது. கணப்பின் முன்னால் ஒரு தட்டில் பழங்கயிற்றுக் குவியல் இருந்தது; வட்டார நிர்வாகத்திடமிருந்து உதவிப் படி பெறுவதற்காக, மனைவியும் குழந்தைகளும் கயிற்றைப் பிரித்து நாராக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த ஆள் அன்றாட உணவுப். பங்கீட்டுக்காகவும் நாளொன்றுக்குக் கிடைக்கும் மூன்று பென்னிக்காகவும் வேலையில்லம் சென்று கல் முற்றத்தில் பாடுபடுகிறவர். பசி வயிற்றைக் கிள்ள, இப்போது வீட்டுக்கு அவர் உணவருந்த வந்திருந்தார்; சோகப்புன்னகையுடன் இதை எங்களிடம் சொன்னார். இரண்டு ரொட்டித்துண்டுகளும், கொழுப்பு வடியலும், பாலில்லாத ஒரு கோப்பைத் தேநீருமே அவரது பகலுண்டி....அடுத்த வீட்டுக்குச் சென்று தட்டிய போது நடுத்தர வயதுப் பெண் கதவைத் திறந்தாள். வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை கூட பேசாமல் பின்கட்டு அறைக்கு எங்களை அழைத்துச் சென்றாள்; அங்கே அவளது குடும்பத்தார் எல்லாம் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்; அணையப் போகும் நிலையிலிருந்த கணப்புத் தீயை மௌனமாய் வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களிடத்தும், இந்தச் சிற்றறையிலும் குடி கொண்டிருந்த வெறுமையும் விரக்தியும் சொல்லி மாளாது; இம்மாதிரியான ஒரு நிலையைத் திரும்பவும் சந்திக்க ஒருபோதும் விரும்ப மாட்டேன். அந்த பெண் தன் பையன்களைக் காட்டிச் சொன்னாள், 'வேலை கிடைக்கவில்லை, ஐயா, இருபத்தாறு வாரங்களாக வீட்டில் கிடக்கிறார்கள். கையிலிருந்த பணமெல்லாம் போய் விட்டது. காலம் நன்றாயிருந்த போது, நானும் அப்பாவுமாக இருபது பவுன் சேர்த்து வைத்தோம்; வேலை செய்ய முடியாத காலத்தில் கொஞ்சம் உதவியாக இருக்கும் என்று நினைத்தோம். இதைப் பாருங்களேன்' என்று சொல்லி கடுப்புடன் வங்கிப் புத்தகம் ஒன்றை எடுத்துக் காட்டினாள்; பணம் போட்டது, எடுத்தது எல்லா விவரங்களும் அதில் தெளிவாய்ப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தன. இந்த சொற்பச் சொத்து எப்படி ஐந்து ஷில்லிங்கில் தொடங்கி, சன்னம் சன்னமாய் உயர்ந்து இருபது பவுன் ஆகியது என்பதையும், எப்படி இது கரைந்து பவுன்கள் ஷில்லிங்குகளாகி, கடைசிப் பதிவு வங்கிப் புத்தகத்தை மதிப்பில்லாத வெற்றுக் காகிதமாக்கியது என்பதையும் நாங்கள் பார்க்க முடிந்தது. இந்தக் குடும்பத்துக்கு வேலையில்லத்திலிருந்து

உதவி கிடைத்தது; அன்றாடம் ஒரு வேளை அரை வயிற்று உணவுக்கு இது வழி செய்தது. அடுத்து நாங்கள் ஓர் இரும்புத் தொழிலாளியின் மனைவியைப் போய்ப் பார்த்தோம். அந்தத் தொழிலாளி கப்பல் துறைகளில் வேலை செய்தவர்; இந்தப் பெண்பட்டினியால் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தாள். உடைகளைப் பரப்பி துண்டு சமூககாளத்தால் முடியமைந்த படுக்கையில் அவள் படுத்திருக்கக் கண்டோம்; மெத்தையும் பிறவும் அடகுக் கடையிலிருந்தன. நோஞ்சான் குழந்தைகள் இருவர் அவளை கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர்; தாயாரைப் போலவே குழந்தைகளுக்கும் கவனிப்பு தேவைப் படுவது தெரிந்தது. பத்தொன்பது வாரங்களாய் வேலையில்லை; அதனால் அவர்களது நிலை இப்படி சீர்கெட்டு விட்டது. தாயானவள் கடந்த காலத்தின் இந்தத் துயரக் கதையைக் கூறுகையில், துயர்நீங்கி நல்ல காலம் பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கையை அறவே இழந்து விட்டதைப் போல் புலம்பினாள்.... வெளியில் வந்ததும் இளைஞர் ஒருவர் எங்கள் பின்னால் ஓடோடி வந்து, தன் வீட்டுக்குள் வந்து தனக்காக ஏதும் செய்ய முடியுமா என்று பார்க்குமாறு கேட்டார். இளம் மனைவி, மழலைகள் இருவர், அடகு வைத்த பொருட்களுக்கு அடையாளமான சீட்டுகளின் கட்டு, சாமான் ஏதுமில்லாத வெற்று அறை — எங்களுக்குக் காட்டுவதற்கு அவரிடம் இருந்ததெல்லாம் இவ்வளவுதான்.

1866 ஆம் வருடத்திய நெருக்கடியின் பின்விளைவுகளாய் அமைந்த வேதனைகள் குறித்து, டோரி செய்தியேட்டிலிருந்து ஓர் எடுகோள்; இதில் குறிப்பிடப்படும் லண்டனின் ஈஸ்ட்-எண்டு மேற்சொன்ன இரும்புக் கப்பல் கட்டும் தொழிலின் பீடம் மட்டுமன்று, எப்போதும் குறை ஊதியத்துக்குரியதான “வீட்டுத் தொழில்” எனப்படுவதன் பீடமும் ஆகும் என்பதை மறக்கலாகாது. “தலைநகரின் ஒரு பகுதியில் நேற்று கண்ட காட்சி பயங்கரமானது. ஈஸ்ட்-எண்டைச் சேர்ந்த வேலையில்லாதாரான ஆயிரக்கணக்கானவர்களும் திரளாய் வந்து கறுப்புக் கொடிகளுடன் அணிவகுக்கவில்லை என்றாலும், மனிதப் பெருக்கு பிரம்மாண்டமாகவே இருந்தது. இந்த மக்கள் எப்படியெல்லாம் துன்புறுகிறார்கள் என்பதை நினைவு கூர்வோம். அவர்கள் பட்டினியால் மடிகிறார்கள். இது அப்பட்டமான பயங்கர உண்மை. 40,000 பேர் இருக்கிறார்கள்.... நம் முன்னிலையில், இந்த அற்புதமான தலைநகரின் ஒரு வட்டாரத்தில்—உலகம் முன் எப்போதும் பார்த்திராத பிரம்மாண்டமான செல்வத் திரட்டலை ஒட்டினாற்போல்—பட்டினியால் பரிதவிக்கும் அனாதரவான 40,000 பேர் அடைந்திருக்கிறார்கள். இப்போது இந்த ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் பிற வட்டாரங்களினுள் பிரவேசிக்கிறார்கள். வயிறு காம்புந்து போன இவர்கள் தமது வேதனை நம் காதுக்கு எட்டுமாறு கூச்சலிடுகிறார்கள்; கூக்குரலிட்டு ஆண்டவனிடம் முறையிடுகிறார்கள்; எங்கு தேடியும்

வேலை கிடைக்கவில்லை என்று அவர்களது பரிதாபத்துக்குரிய வசிப்பிடங்களிலிருந்து நம்மிடம் சொல்கிறார்கள். பிச்சையெடுத்தும் பிழைப்பதற்கில்லை என்கிறார்கள். வரி செலுத்தும் வட்டார வாசிகளும் வட்டாரக் கட்டணங்களைச் செலுத்த முடியாமல் வக்கின்மையின் விளிம்புக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள்.” (ஸ்டாண்டர்டு, 1867 ஏப்ரல் 5.)

பெல்ஜியம் நாட்டைத் தொழிலாளியின் சுவர்க்கம் என்று வர்ணிப்பது ஆங்கிலேய முதலாளிமாரின் வழக்கமாகி விட்டது. “உழைப்புச் சுதந்தரத்துக்கு”, அதாவது “மூலதனச் சுதந்தரத்துக்கு” அங்கே தொழிற் சங்கங்களின் எதேச்சாதிகாரமோ தொழிற்சாலைச் சட்டங்களோ குறுக்கிட்டு வரம்பிடவில்லை என்கிறார்கள்; இந்த பெல்ஜியத் தொழிலாளியின் “இன்ப வாழ்வு” பற்றி இரண்டொரு வார்த்தை. பெல்ஜியச் சிறைகள் மற்றும் தரும நிறுவனங்களின் தலைமை அதிகாரியும், பெல்ஜியப் பள்ளிவிவர மத்திய ஆணைய உறுப்பினருமான காலஞ்சென்ற திருவாளர் துக் பேத்தியோவைக் காட்டிலும் இந்த இன்ப வாழ்வின் மகாத்மியத்தை நன்கறிந்தவர்கள் வேறு யாரும் இருக்க முடியாது. அவரது நூலை எடுத்துக் கொள்வோம்: “Budgets economiques des classes ouvrières de la Belgique,” பிரசெல்ஸ், 1855. இந்த நூலில், ஏனைய பலவற்றோடு கூட, சராசரியான ஒரு பெல்ஜியத் தொழிலாளிக் குடும்பத்தைப் பற்றி அவர் சொல்கிறார். துல்லியமான புள்ளி விவரங்களைக் கொடுத்து இக்குடும்பத்தின் வருட வருமானத்தையும் செலவையும் கணக்கிடுகிறார்; பிற்பாடு அதன் ஊட்டச் சத்து நிலைமைகளை படையாள், மாலுமி, கைதி ஆகியோரது நிலைமைகளோடு ஒப்பிடுகிறார். இந்தக் குடும்பம் “தந்தை, தாய், நான்கு குழந்தைகள் அடங்கியது.” இந்த 6 பேரில் “நால்வர் ஆண்டு முழுவதும் வேலை செய்து சம்பாதிக்கக் கூடியவர்கள்.” “இவர்களில் சீக்காளியோ, வேலை செய்ய முடியாதவரோ யாருமில்லை,” “திருச்சபையில் வழிபாட்டுக்குச் செலவாகும் சொற்பக் காசு தவிர சமயத்துக்காகவும், தர்மத்துக்காகவும், அறிவுத் துறைக் காரியங்களுக்காகவும் செலவுகள்” ஏதுமில்லை, “சேமிப்பு வங்கிகளுக்கோ சேம நல சங்கங்களுக்கோ செலுத்த வேண்டிய தொகை” ஏதுமில்லை, “ஆடம்பரத்தாலோ சிக்கனமின்மையாலோ செலவு” ஆவதில்லை என்பதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆயினும், தந்தையும் மூத்த மகனும் “புகையிலைக்காக” கொஞ்சம் செலவிடுகிறார்கள். ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் “காபரே நடனத்துக்குப் போகிறார்கள்.” இவற்றுக்காக வாரந்தோறும் 86 செண்டைம் செலவாவதாகக் கணக்கு. “வெவ்வேறு தொழில்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் பெறக் கூடிய கூலியைப் பொதுவாகத் தொகுத்ததிலிருந்து, தினசரிக் கூலியின் உயர்மட்ட சராசரி, ஆண்களுக்கு 1 பிராங்கு 56 செண்டைம், பெண்களுக்கு 89 செண்டைம், சிறுவர்களுக்கு

56 செண்டைம், சிறுமிகளுக்கு 55 செண்டைம் கிடைக்கிறது. இந்த வீதத்தில் கணக்கிட்டால், குடும்பத்தின் மொத்த வருமானம் அதிகம் போனால் ஆண்டுக்கு 1,068 பிராங்கு ஆகும்...எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளப்படும்...குடும்பத்தில் சாத்தியமான எல்லா வருமானங்களையும் கணக்கிட்டுள்ளோம். ஆனால், குடும்பத்தில் தாயாரும் சம்பாதிப்பதாகக் கொள்கையில், குடும்பத்தை நிர்வகிப்பது யார் என்ற பிரச்சினை எழுகிறது. வீட்டுச் செலவுகளை கவனித்துக் கொள்வது யார்? குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கொள்வது யார்? சமைத்தல், துணி துவைத்தல், தைத்தல் இவற்றையெல்லாம் செய்வது யார்? தொழிலாளர்கள் ஓயாது சந்திக்க வேண்டிய இக் கட்டான நிலைமை இது.”

இதன் படி, குடும்பத்தின் வரவு செலவுத் திட்டம் வருமாறு:

தந்தை	1.56	பிராங்கு	வீதம்	300	வேலை-நாட்களுக்கு	பிராங்கு	468
தாய்	89	..	..	..	..	..	267
சிறுவன்	56	..	..	..	..	..	168
சிறுமி	55	..	..	..	..	..	165

மொத்தம் பிராங்கு 1,068

கீழ்க்கண்டவர்களுக்கு உரிய உணவை இந்தத் தொழிலாளி உண்பதாகக் கொண்டால், குடும்பத்தின் வருடாந்தரச் செலவால் ஏற்படக் கூடிய பற்றாக்குறை:

கடற்படை மாலுமி	பிராங்கு	1,828.....	பற்றாக்குறை	பிராங்கு	760
படையாளர்	..	1,473.....	..	..	405
கைதி	..	1,112.....	..	..	44

“மாலுமி அல்லது படையாளரின் சராசரி வேண்டாம், கைதியின் சராசரியை எட்டக் கூடிய தொழிலாளிக் குடும்பங்கள் கூட மிகச் சொற்பமே என்பதைப் பார்க்கிறோம். (1847-1849 காலத்தில் வெவ்வேறு சிறைகளிலும் ஒவ்வொரு கைதிக்கும் ஆன செலவின்) பொது சராசரி எல்லாச் சிறைகளுக்கும் 63 செண்டைம் ஆகும்; தொழிலாளிக்கு ஆகும் அன்றாடப் பராமரிப்புச் செலவோடு ஒப்பிடுமிடத்து இத்தொகை 13 செண்டைம் வித்தியாசப்படுகிறது. கைதியின் பராமரிப்புச் செலவில் சிறை நிர்வாகம் மற்றும் காவல் கண்காணிப்பின் செலவுகளையும் சேர்க்க வேண்டியிருப்பது மெய்தான்; ஆனால், கைதிகள் தங்குமிடத்துக்காகப் பணம் கொடுக்கத் தேவையில்லை என்பதையும், அருந்தகத்தில் வாங்குகிற உண்டிகளுக்காகும் செலவு பராமரிப்புச் செலவுகளில் சேர்க்கப்படவில்லை என்பதையும், அதோடு சிறைக் கூடங்களில் அதிகம் பேர் இருப்பதாலும் அவர்களது நுகர்விலடங்கும் உணவும் பிறவும் ஒப்பந்த முறையிலோ மொத்தமாகவோ வாங்கப்படுவதாலும் செலவுகள் பெரிதும் குறைந்து போகின்றன என்பதையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்....ஏராளமான தொழிலாளர்கள் — மிகப் பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள்

என்றே சொல்லலாம்—இதை விடவும் சிக்கனமாய் வாழ் கிறார்களே, அது எப்படி? எப்படி என்றால்: (இது தொழிலாளிக்கு மட்டுமே தெரிந்த இரகசியம்) தினசரி உணவின் அளவைக் குறைத்துக் கொள்வதன் மூலம்; கோதுமை ரொட்டிக்குப் பதில் ரை ரொட்டி சாப்பிடுவதன் மூலம்; இறைச்சி, வெண்ணெய், இன்ன பிற சுவைப் பொருட்களைக் குறைத்துக் கொள்வதன் மூலம் அல்லது விட்டொழிப்பதன் மூலம்; ஓரிரு அறைகளோடு திருப் தியூற்று, குடும்பம் அவற்றுள் ஒண்டிக் கொண்டு, பையன்களும் பெண்களும் அடுத்தடுத்து, ஏன் ஒரே விரிப்பிலும் கூட உறங்கு வதன் மூலம்; துணிமணிகளிலும் சலவையிலும் சிங்காரிப்பிலும் சிக்கனம் செய்வதன் மூலம்; ஞாயிற்றுக் கிழமைக் கேளிக்கைகளைக் கைவிடுவதன் மூலம்; சுருங்கச் சொல்லின், கடுமையான இழப் புகளைப் பொறுமையாய் சகித்துக் கொள்வதன் மூலம். இந்தக் கடைக்கோடி வரம்பை வந்தடைந்த பின் சொற்ப அளவேயான உணவு விலையேற்றமானாலும் சரி, வேலை தடைபடுவதானாலும் சரி, நோயுறுவதானாலும் சரி, தொழிலாளியின் வேதனை கடுமையாகிறது; சர்வநாசத்துக்குத்தான் வழிகோலப்படுகிறது; கடன் சுமை அதிகரித்து விடுகிறது. கடன் கொடுப்பார் இனி யாருமில்லை. அத்தியாவசியத் துணிமணிகளும் தட்டுமுட்டுகளும் கூட அடகுக் கடைக்குப் போய் விடுகின்றன; முடிவில், வக்கில்லாதார் பட்டி யலில் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு குடும்பம் விண்ணப்பிக்கிறது." (துக்பேத்தியோ, முன் வந்தது, பக்கம் 151, 154, 155.) உண்மையில், இந்த "முதலாளிகளின் சுவர்க்கத்தில்" அத்தியாவசியமான வாழ்வுச் சாதனங்களின் விலையில் சிறிதளவு மாற்றம் ஏற்பட்டாலே போதும், இறப்புகளின் தொகையிலும் குற்றங்களின் தொகையிலும் உடனே மாற்றம் ஏற்படுகிறது! (பார்க்கவும்: மாட்ஷப்பிஜ் அறிக்கை: "De Vlamingen Vooruit!" பிரசெல்ஸ், 1860, பக்கம் 15,16.) பெல்ஜியம் முழுவதிலுமாக 930,000 குடும்பங்கள் உள்ளன. அதிகாரபூர்வப் புள்ளி விவரங்களின் படி, இவற்றில் பணக்காரக் குடும்பங்கள் 90,000 ஆகும். வாக்காளர் பட்டியலில் இவர்களின் தொகை 450,000; நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் கீழ் நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த 390,000 குடும்பங்களில் பெரும் பகுதி இடையறாது பாட்டாளி வர்க்கமாகத் தாழ்ந்து கொண்டிருப்பவை = 1,950,000 பேர். கடைசியாக, 450,000 தொழிலாளி வர்க்கக் குடும்பங்கள் = 2,225,000 பேர்; இவர்களில் சராசரி நிலையில் இருப்போர் துக்பேத்தியோ சித்திரித்த அந்த இன்ப வாழ்வை அனுபவிக்கிறவர்கள். 450,000 தொழிலாளி வர்க்கக் குடும்பங்களில் 200,000க்கும் அதிகமானவை வக்கற்றோர் பட்டியலில் இருப்பவை.

(உ) பிரித்தானிய விவசாயப் பாட்டாளி வர்க்கம்

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்திக்கும் திரட்டலுக்கும் உரித்தான

பகைமைக் குணம் வேறெங்கும் இல்லாத படி (கால்நடை வளர்ப்பு உள்ளிட்ட) ஆங்கிலேய வேளாண்மையின் முன்னேற்றத்திலும் ஆங்கிலேய விவசாயத் தொழிலாளியின் பின்னடைவிலும் கொடூரமான முறையில் செயற்படுகிறது. ஆங்கிலேய விவசாயத் தொழிலாளியின் இன்றைய நிலைமையைப் பரிசீலிக்கத் தொடங்குவதற்கு முன்னால், பழைய வரலாற்றை விரைவாய் நோட்டமிடுவோம். இங்கிலாந்தில் 18ஆம் நூற்றாண்டின் நடுவில் நவீன வேளாண்மை தொடங்குகிறது; உற்பத்தி முறை மாறத் தொடங்குவதற்கு அடிப்படையாய் அமையும் நிலவுடைமைப் புரட்சி இதற்கும் முற்பட்டதாகும்.

மேம்போக்கான சிந்தனையாளர் ஆனாலும், கவனமுள்ள பார்வையாளராகிய ஆர்தர் யங் 1771ஆம் வருடத்திய விவசாயத் தொழிலாளி பற்றிக் கூறுகிறவற்றை வைத்துப் பார்த்தால், இவ்விவசாயத் தொழிலாளியின் நிலை 14ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தைச் சேர்ந்த அவரது முன்னோடியின் நிலையோடு ஒப்பிடுமிடத்து மிகவும் பரிதாபமானது; 14ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் "விவசாயத் தொழிலாளி...செழிப்பாய் வாழ முடிந்தது, சொத்து சேர்க்க முடிந்தது."²¹⁹ 15ஆம் நூற்றாண்டைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம், அது "நகரத்திலும் கிராமத்திலும் ஆங்கிலேயத் தொழிலாளிக்குப் பொற்காலம்." ஆனால் அவ்வளவு பின்னால் செல்லத் தேவையில்லை. சிந்தனையைத் தூண்டும் நூல் ஒன்றில் (1777ஆம் வருடத்தியது) படிக்கிறோம்: "பெருஞ்சாகுபடியாளர் ஏறத்தாழ அவருக்கு (கனவானுக்கு) சமமானவராய் உயர்கிறார்; ஆனால் பாவம், தொழிலாளியோ அநேகமாய்த் தரைமட்டத்துக்குத் தாழ்வுறுகிறார். நாற்பது ஆண்டுக்கு முன்பெல்லாம் எப்படியிருந்தார், இன்று எப்படி ஆகி விட்டார் என்று ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, அவரது துரப்பாக்கிய நிலை தெட்டத் தெளிவாகிறது....நிலவுடைமையாளர், குத்தகையாளர்...இருவருமாகச் சேர்ந்து செயல்பட்டு தொழிலாளியைத் தாழ்வுறச் செய்துள்ளனர்."²²⁰ அடுத்து, 1737க்கும் 1777க்கும் இடையில் விவசாயத் தொழிலாளியின் உண்மைக் கூலி கிட்டத்தட்ட ¼ பங்கு, அதாவது 25 சதவீதம் வீழ்ச்சியடைந்தது என்று விவரங்களின் அடிப்படையில் நிரூபிக்கப்படுகிறது. டாக்டர் ரிச்சர்டு

²¹⁹ ஜேம்ஸ் எ. தொரால்டு ரோஜர்ஸ் (ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்தில் அரசியல் பொருளாதாரப் பேராசிரியர்) "இங்கிலாந்தில் வேளாண்மை மற்றும் விலைகளின் வரலாறு." ஆக்ஸ்போர்டு, 1866, முதல் தொகுதி, பக்கம் 690. சலியாத உழைப்பின் பலனாகிய இந்த நூலில் இது வரை இரு தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன; இவை 1259 முதல் 1400 வரையிலான காலத்தை மட்டும் விவரிக்கின்றன. இரண்டாம் தொகுதி மற்றும் புள்ளி விவரங்களால் ஆனது. இதவே அக்காலம் குறித்து நம் மிடமிருக்கும் நம்பகமான முதலாவது விலை வரலாற்று நூல்.

²²⁰ "வறியோர் நல வரிகளின் சமீபத்திய அதிகரிப்புக்கான காரணங்கள்: அல்லது, உழைப்பின் விலைகள், பலசர்க்குகளின் விலைகள் பற்றிய ஒப்புநோக்கு." லண்டன், 1777, பக்கம் 5, 11.

பிரைசும் சொல்கிறார்: “உள்ளபடியே, நவீன காலக் கொள்கை மேல்தட்டு வர்க்கத்தாருக்குத்தான் அனுசூலமாய் இருக்கிறது; நாடு முழுவதிலும் கனவான்களும் பிச்சைக்காரர்களும், அல்லது சீமான் களும் அடிமைகளும் மட்டுமே இருப்பார்கள் என்பதுதான் நாளா வட்டத்தில் ஏற்படும் விளைவாய் இருக்கும்.”²²¹

இருப்பினும், 1770 முதல் 1780 வரையிலான காலத்தில் ஆங்கிலேய விவசாயத் தொழிலாளியின் நிலை உடையிலும் வசிப்பு பிடத்திலும், மதிப்பு மரியாதையிலும், பொழுதுபோக்கு, கேளிக்கைகள், இன்னபிறவற்றிலும் அக்காலத்துக்குப் பின் என்றுமே அடையப்படாத இலட்சிய நிலையாகும். அவரது சராசரிக் கூலியை இத்தனை பைண்ட் கோதுமை என்ற முறையில் தெரிவித்தால், 1770-71இல் 90 பைண்ட்; ஈடனின் காலத்தில் (1797) 65 பைண்ட்டுதான் 1808இல் 60 பைண்ட்டு மட்டுமே.²²²

ஐக்கோபின்-எதிர்ப்புப் போரின் போது நிலவுடைமையாளர்களும் சாகுபடியாளர்களும் ஆலையதிபர்களும் வணிகர்களும் வங்கியாளர்களும் பங்குத் தரகர்களும் இராணுவ ஒப்பந்தக்காரர்களும் வேறு பலரும் அசாதாரண அளவுக்குத் தனவந்தர்களாயினர்; இப்போரின் முடிவில் விவசாயத் தொழிலாளியின் நிலை எப்படியிருந்ததென்று முன்பே விளக்கினோம். வங்கி நோட்டு மதிப்பு மிகுந்ததின் விளைவாகவும், இந்த மதிப்பிறக்கத்தைச் சாராமலே முக்கிய வாழ்வுச் சாதனங்கள் விலையேறியதன் விளைவாகவும் பெயர்க் கூலிகள் உயர்ந்தன. ஆனால் இங்கே தேவையற்றவையான விவரங்களுள் நுழையாமலே, கூலியில் உள்ளபடியே ஏற்பட்ட மாறுபாட்டை மிக எளிய வழியிலான சான்றைக் கொண்டு அறியலாம். 1795க்கும் 1814க்கும் இடையே வறியோர் நலச் சட்டத்திலும் சரி, அதன் பரிபாலனத்திலும் சரி, எந்த மாற்றமும் இல்லை. கிராமப்புற வட்டங்களில் இந்தச் சட்டம் எப்படிச் செயல்படுத்தப்பட்டது என்பது நினைவிருக்கும். தொழிலாளி உயிரோடு காலந்தள்ளுவதற்குத் தேவையான பெயரளவுத் தொகையை விட அவரது பெயர்க் கூலி எவ்வளவு குறைகிறதோ, அந்தக் குறைவை வட்டார நிர்வாகம் பிச்சையின் வடிவில் சரிசெய்தது. சாகுபடியாளர் கொடுத்த கூலிக்கும் வட்டார நிர்வாகம் ஈடுசெய்த குறைவுக்கும் இடையிலான விசிதம் இரு விவரங்களை நமக்குத் தெரிவிக்கிறது:

²²¹ டாக்டர் ரிச்சர்டு பிரைஸ்: “எதிர்த் திசைக் கொடுப்புகள் பற்றிய கருத்தோட்டங்கள்,” வி. மார்கனின் 6ஆம் பதிப்பு, லண்டன், 1803, இரண்டாம் தொகுதி, பக்கம் 158, 159. பக்கம் 159இல் பிரைஸ் குறிப்பிடுகிறார்: “நான் உழைப்பின் பெயர் விலை 1514ஆம் ஆண்டில் இருந்ததைப் போல் இப்போது சுமார் நான்கு மடங்கு, அல்லது அதிகம் போனால் ஐந்து மடங்குக்கு மேல் உயரவில்லை. ஆனால் தானிய விலை ஏழு மடங்கும், இறைச்சி விலையும் ஆடை அணிகலன் விலையும் சுமார் பதினைந்து மடங்கும் உயர்ந்துள்ளன. இவ்வாறு, வாழ்க்கைச் செலவுகள் அதிகரித்ததற்கு ஒப்ப உழைப்பின் விலை முன்னேறவில்லை என்பது மட்டுமன்று; முன்பு அது சமாளித்த செலவுகளில் ஒரு பாதியைக் கூட இப்போது சமாளிப்பதாகத் தெரியவில்லை.”

²²² பார்ட்டன், முன் வந்தது, பக்கம் 26. 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி குறித்து, பார்க்கவும்: ஈடன், முன் வந்தது.

முதலாவது, கூலி குறைந்தபட்ச அளவுக்கும் குறைவாகி விடுகிறது; இரண்டாவது, விவசாயத் தொழிலாளியானவர் தாழ்வுற்று, கூலிக் காரரும் வக்கற்றவரும் சேர்ந்த கலப்பாகி விடுகிறார்; அல்லது வட்டார நிர்வாகத்தின் கொத்தடிமையாகி விடுகிறார். எல்லா மாவட்டங்களிலும் சராசரி நிலவரத்தைக் காட்டுகிற ஒரு மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்... நார்த்தாம்பட்டன்ஷ்யரில், 1795இல் சராசரி வாரக் கூலி 7 ஷில்லிங் 6 பென்னி ஆகவும், ஆறு பேர் கொண்ட குடும்பத்தின் மொத்த வருடாந்தரச் செலவு £36 ஷி.12 பெ.5 ஆகவும், அவர்களது மொத்த வருமானம் £29 ஷி.18 ஆகவும், வட்டார நிர்வாகத்தால் சரிசெய்யப்பட்ட பற்றாக் குறை £6 ஷி.14 பெ.5 ஆகவும் இருந்தது. 1814இல் அதே மாவட்டத்தில் வாரக் கூலி ஷி.12 பெ.2 ஆகவும், குடும்பத்தின் மொத்த வருடாந்தரச் செலவு £54 ஷி.18 பெ.4 ஆகவும், அவர்களது மொத்த வருமானம் £36 ஷி.2 ஆகவும், வட்டார நிர்வாகத்தால் சரிசெய்யப்பட்ட குறைவு ஷி.6 பெ.4 ஆகவும் இருந்தது.²²³ 1795இல் சரிசெய்ய வேண்டிய குறைவு கூலியில் ¼ பங்குக்குக் குறைவாகவும், 1814இல் பாதிக்ககிமமாகவும் இருந்தது. ஆக, விவசாயத் தொழிலாளியின் குடிசையில் ஈடன் கண்ட அற்ப வசதிகளும் கூட 1814க்குள் மறைந்து விட்டன.²²⁴ சாகுபடியாளரிடம் இருக்கும் பிராணிகள் யாவற்றிலும், instrumentum vocale* ஆன தொழிலாளிதான் அதுமுதல் மிகவும் ஒடுக்கப்பட்ட, மிகவும் குறைந்த ஊட்டம் பெற்ற, மிகவும் கொடுமையான நடத்தப்பட்ட பிராணி ஆகினார்.

இந்த நிலவரம் ஸ்விங் கலகங்கள் நடக்கும் வரை அமைதியாக நீடித்தது; "இங்கிலாந்தின் ஆலைத் தொழிலில் போலவே வேளாண்மையிலும் வறுமைத் துயரமும் கலகக் குமுறலும் நீறு பூத்த நெருப்பாய்க் கனல்வதை 1830இல் நடைபெற்ற இந்த ஸ்விங் கலகங்கள் தானியக் கதிர்ப் படப்புகளின் தீயால் ஒளி பாய்ச்சி, நமக்கு (அதாவது ஆளும் வர்க்கங்களுக்கு) புலப்படுத்தின."²²⁵ இந்த நேரத்தில் காமன்ஸ் சபையில் சேட்லர் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு "வெள்ளை அடிமைகள்" என்று பெயர் வைத்தார்; ஒரு பாதிரியார் மேலவையில் இதே பெயரை எதிரொலித்தார். அந்தக் காலத்தின் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க அரசியல் பொருளாதார அறிஞர்—எ. கி. வேக்ஃபீல்டு—சொல்கிறார் : "இங்கிலாந்தின் தென் பகுதியைச் சேர்ந்த விவசாயி...சுதந்தரமுடையவர் அல்லர், அடிமையும் அல்லர்; வக்கற்றவரே."²²⁶

தானியச் சட்டங்கள் ரத்தாவதற்கு சற்றே முற்பட்ட காலம்

²²³ பாரி, முன் வந்தது, பக்கம் 86.

²²⁴ மேலது, பக்கம் 213.

²²⁵ சா: லயிங், முன் வந்தது, பக்கம் 62.

²²⁶ "இங்கிலாந்தும் அமெரிக்காவும்," லண்டன், 1833, பாகம் 1., பக்கம் 47.

* பேசும் கருவி.

விவசாயத் தொழிலாளர்களின் நிலைமையைத் துலக்காமாய்க் காட்டியது. ஒரு புறம், தானியச் சட்டங்கள் உள்ளபடியே தானிய உற்பத்தி செய்வதற்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கவில்லை என்பதை நிரூபிப்பது நடுத்தர வர்க்கக் கிளர்ச்சியாளர்களின் நலனுக்கு உகந்த தாய் இருந்தது. மறு புறம், நிலப்பிரபுகள் ஆலைத் தொழில் பற்றித் தெரிவித்த கண்டனங்கள் குறித்தும், ஊழல் மலிந்த, இதயமில்லாத டாம்பிக வீணர்கள் ஆலைத் தொழிலாளர்களின் துன்பதுயரங்கள் பற்றி வடித்த நீலிக்கண்ணீர் குறித்தும், தொழிற்சாலைச் சட்டங்கள் வேண்டுமென்ற அவர்களது "ராஜதந்திர ஆர்வம்" குறித்தும் தொழில் துறை முதலாளிமார்கள் கோபமுற்றுக் குமுறிக் கொண்டிருந்தனர். "திருடர்கள் இரண்டுபட்டால் நல்லவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம்" என்பது ஆங்கிலப் பழமொழி; உண்மையிலேயே ஆளும் வர்க்கத்தின் இரண்டு பிரிவுகளும் தொழிலாளர்களை தங்களில் யார் அதிகம் மானக்கேடான முறையில் சுரண்டுவது என்ற பிரச்சினை குறித்து ஆவேசக் கூச்சல் எழுப்பி நடத்திய சண்டை இரு தரப்பிலும் உண்மை பிறந்திடத் துணை செய்யும் மருத்துவச்சி ஆயிற்று. ஷாஃப்ட்ஸ்பரி மேன்மகன்—அப்போது ஆஷ்லி பிரபு—ஆலைத் தொழிலுக்கு எதிராக நடைபெற்ற பிரபுக் குலத்துப் பரோபகார இயக்கத்தின் தளபதியாக இருந்தார். எனவே, 1845இல் மார்னிங் குரோனிக்கின் ஏடானது விவசாயத் தொழிலாளர்களின் நிலைமையை அம்பலப்படுத்திய போது தவறாமல் அவரைக் குறி வைத்துத் தாக்கியது. அப்போது மிக முக்கிய மிதவாத ஏடாய் இருந்த அது விவசாயப் பகுதிகளினுள் தனி ஆணையர்களை அனுப்பியது; இவர்கள் பொதுப்படையான சித்திரிப்புகளோடும், புள்ளி விவரங்களோடும் மட்டும் நின்று விடாமல், விசாரிக்கப்பட்ட விவசாயத் தொழிலாளிக் குடும்பங்கள், அவர்தம் நிலப்பிரபுகள் ஆகிய இரு சாராரின் பெயர்களையும் பிரசுரித்தனர். பிளான்ஃபோர்டு, விம்பூன், பூல் ஆகியவற்றின் சுற்றுவட்டாரக் கிராமங்களில் மூன்றில் தரப்பட்ட கூலிகளைப் பின்வரும் பட்டியல் காட்டுகிறது. இந்தக் கிராமங்கள் திரு ஜி. பேங்க்ஸ், ஷாஃப்ட்ஸ்பரி பிரபு ஆகியோருக்குச் சொந்தமானவை. இந்த "கீழ்த் திருச்சபைப் போப்பாண்டவரும்"—ஆங்கிலேய பக்திமான் களின் இந்தத் தலைவரும்,—பேங்க்ஸைப் போலவே தொழிலாளர்களின் அவலக் கூலியில் பெரும் பகுதியை வீட்டு வாடகை என்ற பெயரில் தட்டிப் பறிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது: [அட்டவணை பக்கம் 909].

தானியச் சட்டங்கள் ரத்தானது ஆங்கிலேய விவசாயத்துக்கு அதியற்புதமான ஊக்கம் கொடுத்தது.²²⁷ மிக விரிவான அளவில் வடிகால் வசதி, கால் நடைத் தீவனத்துக்கும், கீரைப் பயிர்களின்

²²⁷ நிலம் படைத்த பிரபுக் குலத்தார் இந்த நோக்கத்துக்காக அரசுக் கருவூலத்திலிருந்து மிகக் குறைந்த வட்டி வீதத்தில் பாராளுமன்றத்தின் மூலம் தமக்குத் தாமே நிதி வழங்கிக் கொண்டனர்; இதையே சாகுபடியாளர்கள் இன்னும் மிக அதிக வட்டி வீதத்தில் அவர்களுக்குத் திருப்பிச் செலுத்தியாக வேண்டும்.

முதல் கிராமம்

(அ) குழந்தைகள்	(ஆ) குடும்பத்தினர் எண்ணிக்கை	(இ) ஆண்களின் வாரக் கூலி	(ஈ) குழந்தைகளின் வாரக் கூலி	(உ) குடும்பம் முழுவதற்குமான வார வருமானம்	(ஊ) வார வாடகை	(எ) வாடகைப் பிடித்தம் போக மொத்த வாரக் கூலி	(ஏ) ஒவ்வொருவரின் வார வருமானம்
2	4	8 0	—	8 0	2 0	6 0	1 6
3	5	8 0	—	8 0	1 6	6 6	1 3½
2	4	8 0	—	8 0	1 0	7 0	1 9
2	4	8 0	—	8 0	1 0	7 0	1 9
6	8	7 0	1/-, 1/6,	10 6	2 0	8 6	1 0%
3	5	7 0	1/-, 2/-	7 0	1 4	5 8	1 1½

இரண்டாவது கிராமம்

		ஷி. பெ.		ஷி. பெ.	ஷி. பெ.	ஷி. பெ.	ஷி. பெ.
6	8	7 0	1/-, 1/6,	10 0	1 6	8 6	1 0%
6	8	7 0	1/-, 1/6,	7 0	1 3½	5 8½	0 8½
8	10	7 0	—	7 0	1 3½	5 8½	0 7
4	6	7 0	—	7 0	1 6½	5 5½	0 11
3	5	7 0	—	7 0	1 6½	5 5½	1 1

மூன்றாவது கிராமம்

		ஷி. பெ.		ஷி. பெ.	ஷி. பெ.	ஷி. பெ.	ஷி. பெ.
4	6	7 0	—	7 0	1 0	6 0	1 0
3	5	7 0	1/-, 2/-,	11 6	0 10	10 8	2 13/5
0	2	5 0	1/-, 2/6	5 0	1 0	4 0	2 0228

செயற்கைச் சாகுபடிக்குமான புதிய வழிமுறைகள், உரத் தெளிப் புக்கு இயந்திரக் கருவிகளைப் புகுத்தல், களிமண் நிலங்களைப் புது விதத்தில் பண்படுத்தல், தாது உரங்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்தல், நீராவி இயந்திரத்தையும் சகல விதமான புதிய இயந்திர

சாதனங்களையும் ஈடுபடுத்தல், பொதுவாகச் சொன்னால் மேலும் தீவிரமான சாகுபடி இவையெல்லாம் இந்தக் காலத்திற்குரிய சிறப்பு களாகும். முடியரசு விவசாயச் சங்கத்தின் தலைவரான திரு பியூசே, புதிய இயந்திர சாதனங்களைப் புகுத்தியதால் (ஒப்பளவில்) பண்ணைச் செலவுகள் ஏறத்தாழ சரிபாதி குறைந்திருப்பதாய் அறிவிக்கிறார். மறு புறம், உள்ளபடியான மகதல் விரைந்து பெருகியது. ஒவ்வொரு ஏக்கருக்கும் கூடுதலான முதலீட்டையும், இதன் விளைவாகப் பண்ணைகள் வேகமாய்ச் சேர்ந்து குவிதலையும் இந்தப் புதிய வழிமுறை அவசியமாக்குகிறது.²²⁹ அதேபோது, 1846 முதல் 1856 வரை, சாகுபடி நிலப்பரப்பு—கிழக்கத்திய மாவட்டங்களில், முயல்கள் மண்டிய புதர்க் காடுகளாகவும் மட்டரகமான மேய்ச்சல் நிலங்களாகவும் இருந்து அருமையான தானிய வயல்களாக மாற்றப்பட்ட பெரும் பரப்பைக் கணக்கில் சேர்க்காமலே—464,119 ஏக்கர் அதிகரித்தது. விவசாயத்தில் வேலை பெற்றவர் தொகை அதே காலத்தில் குறைவுற்றதை முன்பே பார்த்தோம். இருபாலாரும் சகல வயதினருமாகிய உள்ளபடியான விவசாயத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரை, அவர்களது தொகை 1851இல் 1,241,396 என்பதிலிருந்து 1861இல் 1,163,217 ஆகக் குறைந்தது.²³⁰ எனவே, ஆங்கிலேயத் தலைமைப் பதிவாளர் சரியாகக் குறிப்பிடுவது போல, “1801 முதல் காணக் கூடிய சாகுபடியாளர்கள் மற்றும் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் அதிகரிப்பு விளைபொருளின் அதிகரிப்போடு விகிதாசாரத்தில் எவ்விதத்திலும் ஒப்பிடக் கூடியதன்று.”²³¹ இந்த ஏறுமாறான நிலை கடைக்காலத்தில் இன்னும் மிக அதிகமாகி விரிகிறது; இந்தக் கடைக்காலத்தில் ஒரு புறம் விவசாய மக்கள்தொகை அறுதியாய்க் குறைந்து செல்ல, மறு புறம் சாகுபடி நிலப்பரப்பின் அதிகரிப்பும், முன்னிலும் கடுமையான தீவிர சாகுபடியும், சாகுபடி நிலத்தில்

²²⁹ நடுத்தர சாகுபடியாளர்கள் குறைந்து போனதை மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பில் குறிப்பாகப் பின்வரும் இனத்தில் காணலாம்: “சாகுபடியாளரின் மகன், பேரன், சகோதரன், மருமான், மகள், பேத்தி, சகோதரி, மருமான்” கருங்கச் சொன்னால் சாகுபடியாளரிடம் வேலை செய்யும் அவரது குடும்ப உறுப்பினர்கள். இந்த இனத்தில் இடம்பெற்றவர் தொகை 1851இல் 216,851 ஆக இருந்தது; 1861இல் 176,151 மட்டுமே. 1851 முதல் 1871 வரை, 20 ஏக்கருக்கும் குறைந்த பரப்புள்ள பண்ணைகள் தொகை 900த்துக்கும் மேல் குறைந்து போனது; 50 ஏக்கருக்கும் 75 ஏக்கருக்கும் இடைப்பட்ட பண்ணைகள் தொகை 8,253இலிருந்து 6,370 ஆகக் குறைந்தது; 100 ஏக்கருக்குக் குறைவான மற்றெல்லாப் பண்ணைகளின் தொகையும் இவ்வாறே குறைந்தது; மறு புறம், இதே இருபதாண்டுகளில் பெரிய பண்ணைகளின் தொகை அதிகரித்தது; 300-500 ஏக்கர் பண்ணைகள் 7,771இலிருந்து 8,410 ஆகவும், 500 ஏக்கருக்கு அதிகமான பண்ணைகள் 2,755இலிருந்து 3,914 ஆகவும், 1,000 ஏக்கருக்கு அதிகமான பண்ணைகள் 492இலிருந்து 582ஆகவும் அதிகரித்தன.

²³⁰ ஆடு மேய்ப்பவர்கள் தொகை 12,517இலிருந்து 25,559 ஆக அதிகரித்தது.

²³¹ மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பு, முன் வந்தது, பக்கம் 36.

இடப்பட்டு அதன் செய்நேர்த்தியில் ஈடுபடும் மூலதனத்தின் எந் நாளும் கேள்விப்பட்டிராத திரட்டலும், ஆங்கிலேய வேளாண்மையின் வரலாற்றில் என்றழைக்கப்படாத படி நிலத்தின் விளைபொருட்களில் பெருக்கமும், நிலப்பிரபுகளது வாடகை வருமானத்தில் எக்கச் சக்கமான ஏற்றமும், முதலாளித்துவ சாகுபடியாளர்களின் செல்வப் பெருக்கமும் நிகழ்கின்றன. இதையெல்லாம் சந்தைகளின், அதாவது நகரங்களின் துரிதமான, முறிவில்லாத விரிவாக்கத்தோடும் தடையிலா வாணிபத்தின் ஆட்சியோடும் சேர்த்து நோக்குவோமானால், விவசாயத் தொழிலாளி, *post tot discrimina rerum** முடிவில் *secundum artem*** பேராணந்த நிலை அடையும் படியான துழைவை வந்தடைந்தார்.

ஆனால், பேராசிரியர் ரோஜர்ஸ் இன்றைய ஆங்கிலேய விவசாயத் தொழிலாளியின் நிலைமை படுமோசமாகி விட்டது என்ற முடிவை வந்தடைகிறார்—14ஆவது நூற்றாண்டின் பிற்பாதியையும் 15ஆவது நூற்றாண்டையும் சேர்ந்தவர் போகட்டும், 1770 முதல் 1780 வரையிலான காலத்தைச் சேர்ந்தவரோடு அவரை ஒப்பிட்டால் கூட அவரது நிலைமை படுமோசமாகி விட்டது என்கிறார். “விவசாயி மீண்டும் பண்ணையடிமை ஆகி விட்டார்,” உணவிலும் சரி, உடையிலும் சரி, முன்னிலும் கேவலமான பண்ணையடிமை ஆகி விட்டார் என்கிறார்.²³² விவசாயத் தொழிலாளர்களின் உறைவிடங்கள் பற்றிய தமது சகாப்தகர அறிக்கையில் டாக்டர் ஜூலியன் ஹண்டர் கூறுகிறார்: “இந்தக் கடையருக்காகச் செலவிட வேண்டியது” (கடையர் என்பது விவசாயத் தொழிலாளிக்கான பெயர், பண்ணையடிமைக் காலத்திலிருந்து வரப்பெற்றது) “அவர் உயிர் வாழ்வதற்கு கூடுமான அளவுக்குக் குறைந்த தொகையாய் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது....அவரிடமிருந்து கிடைக்கிற இலாபத்தைக் கணக்கிட்டு அதற்கேற்ப கூலியும் வசிப்பிடமும் வழங்கப்படுவதில்லை. பண்ணைக் கணக்கீடுகளில் அவர் வகித்த இடம் பூஜியம்....”²³³ [வாழ்வுச்] சாதனங்கள் மாற்றமின்றி நிலையாகவே

²³² ரோஜர்ஸ், முன் வந்தது, பக்கம் 693, பக்கம் 10. திரு ரோஜர்ஸ் மிதவாத மரபைச் சேர்ந்தவர்; காப்டென், பிரைட் ஆகியோரின் நெருங்கிய நண்பர். ஆகவே *laudator temporis acti**** அல்லர்.

²³³ “பொதுச் சுகாதாரம். ஏழாம் அறிக்கை,” 1865, பக்கம் 242. ஆகவே, தொழிலாளி சிறிது கூடுதலாய் சம்பாதிப்பதாக அறிந்ததுமே அவரது வாடகையை நிலவுடைமையாளர் உயர்த்துவதும், “தொழிலாளியின் மனைவிக்கு சம்பாத்தியம் கிடைத்து விட்டது என்று” தொழிலாளியின் கூலியைச் சாகுபடியாளர் குறைப்பதும் வழக்கத்துக்கு மாறானதன்று. முன் வந்தது.

* எத்தனையோ இன்ப துன்பங்களுக்குப் பிறகு.

** வைதிக நெறியின் படி.

*** பழங்காலத்தின் புகழ்பாடி.

இருக்குமென எப்போதுமே கொள்ளப்படுகிறது.²³⁴ வருமானம் மேலும் குறையுமோ என்று அவர் அஞ்சத் தேவையில்லை: nihil habeo nihil curo.* உயிரோடிருப்பதற்கு வேண்டியது மட்டுமே இருக்கிறது, வருங்காலம் பற்றி அவர் அச்சப்பட வேண்டாம். சாகுபடியாளரது கணக்கீடுகளின் தொடக்கமாகிய பூஜியத்தை எய்தியவர் அவர். “என்னதான் நடக்கட்டுமே, வளமர்னாலும் வறட்சியானாலும் அதில் அவருக்குப் பங்கில்லை.”²³⁵

கடத்தல் தண்டனையும் கடின ஊழியத் தண்டனையும் விதிக் கப் பெற்ற குற்றவாளிகளின் ஊட்டச் சத்து நிலைமைகள், உழைப்பு நிலைமைகள் பற்றி 1863இல் அதிகாரபூர்வ விசாரணை நடைபெற்றது. இதன் முடிவுகள் இரு பெரும் நீலப் புத்தகங்களில் பதிவாகியுள்ளன. ஏனையவற்றோடு கூட, பின்வருமாறும் சொல்லப் படுகிறது: “இங்கிலாந்தில் சிறைக் கூடங்களில் தண்டனைக் கைதிகளுக்குக் கிடைக்கிற உணவையும், வேலையில்லங்களில் வக்கில்லாதவர்களுக்கும், இந்த நாட்டில் சுதந்தரத் தொழிலாளர்களுக்கும் கிடைக்கிற உணவையும் விரிவாக ஒப்புநோக்கியதிலிருந்து...முன்னவர்கள் பின்னிரு பிரிவினரையும் விட மிக நன்றாக உணவு பெறுகிறார்கள் என்று நிச்சயமாகவே தெரிகிறது.”²³⁶ அதே நேரத்தில் “கடின ஊழியத் தண்டனை பெற்ற சாதாரணக் கைதியிடமிருந்து கோரப்படும் உழைப்பின் அளவு சாதாரண தினக் கூலித் தொழிலாளி செய்வதில் சூமார் பாதியளவே.”²³⁷ சாட்சியங்களில் எடுத்துக்காட்டாய்க் குறிப்பிடத் தக்கவை: எடின்பரோ சிறையின் ஆளுநர் ஜான் ஸ்மித் சாட்சியமளிக்கிறார்: எண் 5056. “ஆங்கிலேயச் சிறைகளில் கிடைக்கும் ஆகாரம் இங்கிலாந்தில் சாதாரணத் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைப்பதை விட மேலானது.” எண் 5075. “உண்மை என்னவென்றால்...ஸ்காட்லாந்தில் சாதாரண விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு இறைச்சி கிடைப்பது அரிதிலும் அரிதே.” பதில், எண் 3047.. “சாதாரணத் தொழிலாளர்களைக் காட்டிலும் அவர்களுக்கு நல்ல உணவு அளிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன என்பது பற்றி உங்களால் ஏதாவது சொல்ல முடியுமா?—முடியாது.” எண் 3048. “சுதந்தரத் தொழிலாளர்களின் அன்றாட ஆகாரத்துக்கு ஒப்பானதை பொதுப்பணித் துறையில் வேலை செய்யும் கைதிகளுக்கும் கொடுக்கக் கூடாதா? இது பற்றி மேலும்

²³⁴ முன் வந்தது, பக்கம் 135.

²³⁵ முன் வந்தது, பக்கம் 134.

²³⁶ “கடத்தல் தண்டனை மற்றும் கடின ஊழியத் தண்டனை தொடர்பாக ஆணையர்களின் அறிக்கை,” லண்டன், 1863, பக்கம் 42,50.

²³⁷ முன் வந்தது, பக்கம் 77. “தலைமை நீதிபதிப் பிரபுவின் நினைவுக்குறிப்பு.”

* “கையிலே காசும் இல்லை; கவலைப்பட ஏதும் இல்லை.”

பரிசோதனைகள் நடைபெற வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்களா?...³³⁸ “அவர் [விவசாயத் தொழிலாளி] சொல்லக் கூடும்: ‘நான் கடுமையாக உழைக்கிறேன், எனக்குப் போதுமான உணவு கிடைக்கவில்லை; சிறையிலிருந்த போது இவ்வளவு கடுமையாக உழைக்கவில்லை. ஆனால் நிறைய சாப்பிட முடிந்தது; ஆகவே இங்கிருப்பதை விட மீண்டும் நான் சிறையிலிருப்பதே நல்லது.’”³³⁹ அறிக்கையின் முதல் பாகத்தோடு பிற்சேர்க்கையாகத் தரப்பட்டுள்ள அட்டவணைகளிலிருந்து, இங்குள்ள ஒப்பீட்டுச் சுருக்கத்தைத் தொகுத்தளிக்கிறேன்:

வாராந்தர ஊட்டச் சத்தின் அளவு

	நைட்ரஜன் அடங்கிய பொருட்களின் அளவு	நைட்ரஜன் அல்லாத பொருட்களின் அளவு	நாதுப் பொருளின் அளவு	மொத்தம்
	அவுன்ஸ்	அவுன்ஸ்	அவுன்ஸ்	அவுன்ஸ்
பொர்ட்லாந்து (தண்டனைக் கைதி).....	28.95	150.06	4.68	183.69
கடற்படை மாலுமி.....	29.63	152.91	4.52	187.06
படையாளர்.....	25.55	114.49	3.94	143.98
கோச்சு வண்டித் தயாரிப்புத் தொழிலாளி அச்சக் கோப்புத் தொழிலாளி.....	24.53	162.06	4.23	190.82
விவசாயத் தொழிலாளி	21.24	100.83	3.12	125.19
	17.73	118.06	3.29	139.08 ³⁴⁰

மிக மோசமாக உணவு பெறும் பிரிவுகளின் ஆகாரம் பற்றி 1863ஆம் வருடத்திய மருத்துவ ஆணைய விசாரணையின் பொது முடிவு ஏற்கெனவே வாசகருக்குத் தெரிந்ததுதான். விவசாயத் தொழிலாளர் குடும்பங்களில் பெரும்பாலானவற்றின் ஆகாரம் “பட்டினி நோய்களைத் தடுப்பதற்கு” அவசியமான குறைந்த பட்சத்துக்கும் குறைவானதாகும் என்பதும் வாசகருக்கு நினைவிருக்கும். குறிப்பாக, கார்ன்வால், டெவோன், சாமர்செட், வில்ட்ஸ், ஸ்டாஃம்போர்டு, ஆக்ஸ்ஃபோர்டு, பெர்க்ஸ், ஹெர்ட்ஸ் ஆகிய வட்டங்களில் எல்லாம் இதுவே நிலைமை. இவை முழுக்க

³³⁸ முன் வந்தது, பாகம் II., சாட்சியக் குறிப்புகள்.

³³⁹ முன் வந்தது பாகம் I., பிற்சேர்க்கை, பக்கம் 280.

³⁴⁰ முன் வந்தது, பக்கம் 274, 275.

முழுக்க கிராமப்புற வட்டங்கள். டாக்டர் இ. ஸ்மித் சொல்கிறார்: "தொழிலாளி பெறும் ஊட்டச் சத்து சராசரி அளவு தெரிவிப்பதை விட அதிகமாகும்; ஏனெனில் குடும்பத்தாரில் ஏனையோரை விட அதிகமாக அவருக்கு உணவில் பங்கு கிடைக்கிறது; அன்றாடம் அவர் உழைப்பதற்கு இது தேவைப்படுகிறது...வறுமை மிகுந்த வட்டங்களில் இறைச்சியிலும் பன்றிக் கறியிலும் கிடைப்பதில் அநேகமாய் முழுவதும் அவருக்கே....துரித வளர்ச்சிக் காலத்தில் மனைவிக்கும் குழந்தைகளுக்கும் கிடைக்கிற உணவு பல சந்தர்ப்பங்களிலும் அநேகமாய் சகல மாவட்டங்களிலும் குறைபாடானது, குறிப்பாக நைட்ரஜன் சத்தில் குறைபாடானது."²⁴¹ சாகுபடியாளர் களுடனேயே சேர்ந்து வசிக்கும் ஆண், பெண் வேலைக்காரர்கள் போதுமான அளவு ஊட்டம் பெறுகிறார்கள். அவர்களது தொகை 1851இல் 288,277 என்பதிலிருந்து 1861இல் 204,962 ஆகக் குறைந்தது. டாக்டர் ஸ்மித் சொல்கிறார்: "பெண்கள் வயலில் வேலை செய்வது எவ்வளவுதான் பாதகமாய் இருப்பினும்... இன்றைய நிலைமையில் குடும்பத்துக்கு மிகவும் அனுகூலமானது. குடும்ப வருமானம் இதனால் கூடுதலாகிறது....இதைக் கொண்டு பாத அணிகளும் துணிமணிகளும் வாங்க முடிகிறது; வாடகை செலுத்த முடிகிறது; இவ்விதம் குடும்பம் முன்னிலும் நன்றாய் சாப்பிட முடிகிறது."²⁴² இந்த விசாரணையின் குறிப்பிடத்தக்க முடிவுகளில் ஒன்று என்னவென்றால், இங்கிலாந்தில் விவசாயத் தொழிலாளி ஐக்கிய முடியரசின் இதர பகுதிகளோடு ஒப்பிட்டு மிடத்து "கணிசமான அளவு மோசமாகவே உணவு பெறுகிறார்." பின்வரும் அட்டவணையிலிருந்து இதை அறியலாம்:

வயதுவந்த விவசாயத் தொழிலாளர்களில் சராசரியான ஒருவர் வாரந்தோறும் ரூகரும் கார்பன், நைட்ரஜன் அளவுகள்:

	கார்பன் கிரெய்ன்கள்	நைட்ரஜன் கிரெய்ன்கள்
இங்கிலாந்து.....	46,673	1,594
வேல்ஸ்.....	48,354	2,031
ஸ்காட்லாந்து.....	48,980	2,348
அயர்லாந்து.....	43,366	2,434 ²⁴³

²⁴¹ "பொதுச் சுகாதாரம், ஆறாம் அறிக்கை," 1864, பக்கம் 238, 249, 261, 262.

²⁴² முன் வந்தது, பக்கம் 262.

²⁴³ முன் வந்தது, பக்கம் 17. அயர்லாந்திய விவசாயத் தொழிலாளிக்குக் கிடைப்பது போல் ¼ பங்கு பாலும், ½ பங்கு ரொட்டியும் மட்டுமே ஆங்கிலேய விவசாயத் தொழிலாளிக்கு கிடைக்கின்றன. ஆர்தர் யங் "அயர்லாந்தில் சுற்றுப் பயணம்" என்னும் தமது நூலில், இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே அயர்லாந்திய விவசாயத்

டாக்டர் சைமன் தமது அதிகாரபூர்வச் சுகாதார அறிக்கையில் சொல்கிறார்: “டாக்டர் ஹண்டரின் அறிக்கையில் அநேகமாய் ஒவ்வொரு பக்கமுமே பொதுவாக நமது விவசாயத் தொழிலாளர் சுளுக்குள்ள வீட்டு வசதி அளவில் போதாமலும், தரத்தில் கேவலமாகவும் இருப்பதை நிரூபிக்கிறது. கடந்த பல ஆண்டுகளாகவே, இந்த அமிசங்களில் தொழிலாளியின் நிலை படிப்படியாக மோசமாகி வந்தது; அவருக்கு வசிப்பிடம் கிடைப்பது பல நூற்றாண்டுகளாக இருந்ததை விடவும் இப்போது மிகக் கடினமானதாகவும், அப்படியே கிடைத்தாலும் அவரது தேவைகளுக்குப் பொருத்தமற்றதாகவும் உள்ளது. குறிப்பாக, சென்ற இருபது

தொழிலாளியின் உணவு ஊட்டமிக்கதாய் இருக்கக் கண்டார். ஏழை அயர்வாந்திய சாகுபடியாளர் பணக்கார ஆங்கிலேய சாகுபடியாளரை விட ஒப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு அதிகம் கடுணை மிக்கவராக இருப்பதே காரணம். வேல்சைப் பொறுத்த வரை, வாசகத்தில் கூறப்பட்டிருப்பது தென்மேற்குப் பகுதிக்கு மட்டுமே பொருந்தும். காச நோய், கண்டமாலை முதலானவற்றினால் இறப்பு வீதம் அதிகமாகிறது என்றும், உடல் பலவீனப்படும் போது இந்த நோய்களெல்லாம் கடுமை யாகின்றன என்றும் அங்கே சகல மருத்துவர்களும் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். “அவரது (பண்ணைத் தொழிலாளியின்) பராமரிப்புச் செலவு நாளொன்றுக்கு சுமார் ஐந்து பென்னி என்று கணக்கிடப்படுகிறது; ஆனால் பல வட்டங்களில்” [தரணே மிக ஏழையான] “சாகுபடியாளருக்கு ஆகும் செலவு இன்னும் குறைவென்றார்கள். உப்பிலிட்ட இறைச்சி அல்லது பன்றிக் கறியில் ஒரு கவளம்...கெட்டியான மரக்கட்டை போலானது, அதனை உட்கொள்வதற்கு வேண்டிய இக்கடின முயற்சி அவசியமானா என்று எண்ணும் படியானது...இதை வெஞ்சனமாகக் கொண்டு கூழோ கஞ்சியோ, களியும் குருத்துமோ உண்டு வயிற்றை நிரப்புகிறார்கள்; நாள் தவறாமல் இதுதான் தொழிலாளியின் பசுவண்டி.” தொழில் துறை முன்னேற்றத்தின் பயனாய், இந்தக் கடுமையான, ஓதமும் குளிரும் கொண்ட தட்ப நிலையில், “விட்டில் நெய்த தடிமனான உடையைக் கைவிட்டு பருத்தித் துணி என்பதான மலிவுச் சரக்கை உடுத்துவது,” விறுவிறுப்பான பாணங்களை விடுத்து தேநீர் என்பதான சுடுநீரை அருந்துவது— இவையே தொழில் துறை முன்னேற்றத்தால் அவருக்கு விளைந்த பயன். “காற்றிலும் மழையிலும் மணிக்கணக்காய் அடிபட்ட பின்னர் குடிசைக்கு வருகிறார்; தூள் கரியைக் கொண்டோ, களிமண்ணையும் கழிவுக் கரியையும் பிசைந்து செய்த பந்துருண்டைகளைக் கொண்டோ மூட்டப்பட்ட கணப்புத் தீயின் பக்கம் அமரலாம் என்று வருகிறார். இந்தக் கரிவிலிருந்து காற்பன், மற்றும் கந்தக அமில-வாயுக்களின் புகை மண்டலம் எழுகிறது. குடிசைச் சுவர் மண்ணாலானது; தரை என்பது குடிசை கட்டுவதற்கு முன்பேயிருந்த வெறும் மண்தரைதான்; கூரை என்பது ஈர நைப்புள்ள, தொய்வான கோரையாலானது. சதசதப்பு குறையாமலிக்கும் பொருட்டு இண்டுஇடுக்குகளெல்லாம் அடைக்கப் பட்டுள்ளன, நெடியேறும் படியான புகை, மண்தரை, முதுகில் உலர்வதைத் தவிர வேறு உடை ஏதுமில்லா நிலை—இப்படித்தான் மனைவி மக்களோடு நாள்தோறும் இரவு உண்டி முடிந்த உறங்குகிறார். இது போன்ற குடிசைகளில் பகுதி இரவைக் கழித்துள்ள பிரசவ மருத்துவர்கள், சதசதக்கும் மண்தரையில் பாதம் அமுந்தியதையும், சுவாசிக்கத் தனிப்படக் கொஞ்சம் காற்று கிடைப்பதற்காக சுவரில் துளை போட (சுலபமான வேலைதான்) நேர்ந்ததையும் விவரிக்கிறார்கள். பல்வேறு வாழ்க்கைத் துறைகளையும் சேர்ந்த மிகப் பலர் சாட்சியமளிக்கிறார்கள். அரைப் பட்டினி கிடக்கும் விவசாயி ஆரோக்கியக் கேடான இந்த நிலைமையினாலும், இவற்றையொத்த மற்றும் பலவற்றிலும் இரவைக் கழிப்பதை உறுதி செய்கிறார்கள். இதன் விளைவாய் விவசாயிகள் வலுவழிந்து கண்டமாலைக்கு இரையாகிறார்கள் என்பதற்கு ஆதாரமான சாட்சியம் ஏராளம்.... கார்மார்தன்ஷயர், கார்டிகான்ஷயர் ஆகிய இடங்களுக்கான துயர்தணிப்பு அதி காரிகளின் அறிக்கைகளும் இதே நிலவரத்தைத் துல்லியமாய்க் காட்டுகின்றன. மேலும்

அல்லது முப்பதாண்டுகளுக்குள் இந்தக் கேடு அதிவேகமாய் அதிகரித்துள்ளது; இப்போது தொழிலாளியின் வீட்டு நிலைமை மிகவும் வருந்தத்தக்கதாய் உள்ளது. அவரது உழைப்பைக் கொண்டு செல்வம் சேர்ப்போர் இரக்கப்பட்டு பரிவு காட்ட நினைத்தாலன்றி அவர் இந்தப் பிரச்சினையில் நிர்க்கதியாய் விடப்படுகிறார். அவரது உழைப்பால் உழுது பயிரிடப்படும் நிலத்தில் அவருக்கு வசிப்பிடம் கிடைக்குமா? அவருக்குக் கிடைக்கிற வசிப்பிடம் மனிதனுக்கேற்றதாக இருக்குமா அல்லது பன்றிக்கேற்றதாக இருக்குமா? ஏழ்மையின் கொடுமையை வெகுவாய்க் குறைப்பதற்கு அங்கே அவர் தோட்டம் போடக் கொஞ்சம் இடம் இருக்குமா?—இவை வெல்லாம் அவருக்கு வேண்டிய வசதியான வசிப்பிடத்துக்கு நியாயமான வாடகை கொடுக்க அவருக்குள்ள விருப்பத்தையும் சக்தியையும் பொறுத்தவை அல்ல; பிறர் 'அவர்களுக்கு சொந்தமானதை இஷ்டம் போல் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்திட அவர்களுக்குள்ள உரிமையை' எவ்விதம் பிரயோகிக்க விரும்புகிறார்கள் என்பதைப் பொறுத்தவையே. பண்ணை எவ்வளவு தான் பெரிதாக இருந்தாலும், குறிப்பிட்ட விகிதாசாரத்தில் தொழிலாளர் வசிப்பிடங்கள் (வசதியான வசிப்பிடங்கள் வேண்டாம்) அதில் இருக்க வேண்டும் என்று சட்டம் ஏதும் இல்லை; வெயிலும் மழையும் போல் தொழிலாளியின் முனைப்பும் முயற்சியும் தேவைப்படுகிற அந்த நிலத்தில் அவருக்குச் சொற்ப உரிமையும் கூட எந்தச் சட்டமும் அளித்திடவில்லை. சம்பந்தமில்லாத வேறொன்றும்... இங்கே புகுந்து அவருக்குத் தீங்கு செய்கிறது. குடியமர்வுக் கட்டண விதிப்பு பற்றிய வறியோர் நலச் சட்ட விதிமுறைகளின் தாக்கத்தைச்

“இன்னுங்கூட பயங்கரமானதொரு பெருங்கேடு ஏராளமானோர் அறிவிலிகளாய் இருப்பதாகும்.” இப்போது தப்ப வெப்ப நிலைமைகள் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும்: “ஆண்டில் 8 அல்லது 9 மாதம் நாடு முழுவதிலும் பலத்த தென்மேற்குக் காற்று வீசுகிறது; இதனால் பேய் மழை பெய்கிறது; மழைநீர் பிரதானமாகக் குன்றுகளின் மேற்கத்திய சரிவுகளில் வடிந்தோடுகிறது. பாதுகாக்கப்பட்ட இடங்களில் நவிர, மரங்கள் அபூர்வமே. பாதுகாக்கப்படாத இடங்களில் அவை அழிந்து போகின்றன. குடிசைகள் பொதுவாகக் கரைமறையில் அல்லது மலையிருக்குகளில் அல்லது சுரங்கக் குழியிலும் கூட பதுங்கியிருக்கின்றன. மிகச் சிறு ஆடுகளும் திணைக் கால்நடைகளும் மட்டுமே இந்த மேய்ச்சல் நிலங்களில் உயிர் வாழ்கின்றன....இளம் வயதினர் சுரங்கத் தொழில் நடக்கும் பகுதிகளான கிளமார்கன், மான்முத் ஆகிய கிழக்கு வட்டங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்து விடுகிறார்கள். கார்மார்தன்ஷயர் சுரங்கத் தொழிலாளர் திரளின் நாற்றங்காலாகவும் மருத்துவமனையாகவும் விளங்குகிறது. எனவே மக்கள் தொகை அதிகரிப்பதில்லை.” உதாரணமாக; கார்டிகான்ஷயரில்:

	1851.	1861.
ஆண்கள்.....	45,155	44,446
பெண்கள்.....	52,459	52,955
	97,614	97,401

“பொதுச் சுகாதாரம். ஏழாம் அறிக்கை, 1865,” இதில் டாக்டர் ஹண்டரின் அறிக்கை, பக்கம் 498-502, பல இடங்கள்.

சொல்கிறோம்.²⁴⁴ இதன்படி, வரிக்கட்டணம் குறையும் பொருட்டு, ஒவ்வொரு வட்டார நிர்வாகமும் அந்தந்த வட்டாரத்தில் வசிக்கும் தொழிலாளர்களின் தொகையைக் கூடுமான வரை குறைக்க வேண்டியதாகிறது. ஏனெனில், வருந்தத்தக்கதாயினும் விவசாய உழைப்பானது கடுமையாக உழைக்கிற தொழிலாளிக்கும் அவர் குடும்பத்துக்கும் பாதுகாப்பான நிரந்தர சுதந்தரத்துக்கு வழி செய்யாமல், நேராகவோ சுற்றிக்கொண்டோ முடிவில் வக்கில்லாத நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும் பாதையாகவே பெரும்பாலும் அமைகிறது. இந்தப் பாதை நெடுக வக்கில்லா நிலை நெருங்கி வந்து அச்சுறுத்துகிறது; உடல்நலக் குறைவோ தற்காலிக வேலையிழப்போ ஏற்பட்டதும் வறியோர் நலச் சட்ட உதவியை உடனே நாட வேண்டியதாகிறது. வட்டாரத்தில் வசிக்கும் விவசாயத் தொழிலாள மக்கள் இவ்விதம் அந்த வட்டாரத்தின் வறியோர் நல வரிகள் கூடுவதற்கே வழி செய்கிறார்கள்....பெரும் பண்ணையார்கள்²⁴⁵.... தங்களது பண்ணைகளில் தொழிலாளர் வசிப்பிடங்கள் இருக்கலாகாது எனத் தீர்மானிக்க வேண்டியதுதான். உடனே வறியோருக்கான பொறுப்பில் ஒரு பாதியிலிருந்து அந்தப் பண்ணைகள் விடுபட்டு விடும். நிலத்தில் இவ்விதம் நிபந்தனையில்லாமல் சொத்துடைமை பெற அனுமதிப்பதும் நிலவுடைமையாளர் 'தமக்குச் சொந்தமானதை இஷ்டம் போல் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து,' உழுது பயிரிடுவோரை அந்நியர்கள் போல் பாவித்து, தம் நிலப் பரப்பிலிருந்தே வெளியேற்ற இடமளிப்பதும் ஆங்கிலேய அரசமைப்பும் சட்டங்களும் எந்த அளவுக்கு விரும்பிச் செய்தவை என்பது குறித்து இங்கு நான் விவாதிக்க முற்படவில்லை.... ஏனெனில் நில வெளியேற்ற அதிகாரம்...ஏட்டளவிலானது மட்டுமன்று. மிகப் பெருமளவுக்கு நடைமுறையிலும் இருப்பது...விவசாயத் தொழிலாளர்களின் குடும்ப நிலைமைகளை பிரதானமாய் இதுதான் தீர்மானிக்கிறது...எந்த அளவுக்குக் கேடு விளைகிறது என்பது பற்றி, கடந்த மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பிலிருந்து டாக்டர் ஹண்டர் தொகுத்த சான்றுகளைக் குறிப்பிடுவது போதுமானது; கடந்த பத்தாண்டு காலத்தில் வட்டார அளவில் வீடுகளுக்கான தேவை அதிகரித்த போதிலும், வீடுகளை அழிக்கும் வேலை இங்கிலாந்தின் 821 வட்டாரங்கள் அல்லது நகரியங்களில்

²⁴⁴ 1865இல் இந்தச் சட்டத்தை ஓரளவு திருத்தி மேம்பாடு செய்தார்கள். ஆனால் இம்மாதிரியான ஒட்டு வேலையால் பயனில்லை என்று அனுபவம் விரைவில் கற்றுத்தரும்.

²⁴⁵ பின்வருவதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், "அடைப்புக் கிராமங்கள்" என்பவை ஓரிரு பெரும் நிலவுடைமையாளர்களுக்குச் சொந்தமானவை என்பது நினைவிருக்க வேண்டும். "திறப்புக் கிராமங்கள்" பல சிறு நிலவுடைமையாளர்களுக்குச் சொந்தமானவை. வீடு கட்டி ஊக வாணிபம் புரிவோர் திறப்புக் கிராமங்களில்தான் குடில்களும், விடுதிகளும் கட்ட முடியும்.

தொடர்ந்து நடைபெற்றது என்று அவர் சொல்கிறார்; இதனால் குடியிருப்பவர்களாய் (அதாவது தாங்கள் வேலை செய்யும் வட்டாரங்களில் குடியிருப்பவர்களாய்) இருக்க முடியாமற் போனவர்கள் ஒரு புறமிருக்க, இந்த வட்டாரங்களிலும் நகரியங்களிலும் 1851 உடன் ஒப்பிடுமிடத்து 1861இல் மக்கள்தொகை 5 1/3 சதவீதம் அதிகரிக்க, வசிப்பிடம் 4 1/2 சதவீதம் குறைந்தது....மக்கள்தொகை இப்படிக் குறைந்து செல்லும் போக்கு நிறைவு பெறும் போது அங்கே காட்சிக் கிராமம் உருவாகிறது என்கிறார் டாக்டர் ஹண்டர். இந்த கிராமங்களில் ஒரு சில குடில்கள் மட்டுமே உள்ளன. மேய்ப்பாளர்கள், தோட்டக்காரர்கள் அல்லது வேட்டைப் பணியாட்களாகத் தேவைப்படுவோர் மட்டுமே இங்கு வசிக்கலாம்; இவர்கள் இவ்வகுப்பாருக்குரிய வழக்கமான நல்ல கவனிப்பு பெறுகிற நிரந்தர வேலைக்காரர்கள்.²⁴⁶ ஆனால் நிலத்தை சாகுபடி செய்தாக வேண்டும்; அதில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் நிலவுடைமையாளரின் குத்தகையாளர்கள் அல்லர் எனக் காணலாம்; இவர்கள் சுமார் மூன்று மைல் தொலைவிலுள்ள அண்டைப்புறத் திறப்பு கிராமத்திலிருந்து வருகிறார்கள்; சுற்றிலுமுள்ள அடைப்புக் கிராமங்களில் அவர்களது குடிசைகள் அழிக்கப்பட்ட போது, பல சிறு வுடமையாளர்கள் இந்தத் திறப்புக் கிராமங்களில் அவர்களுக்கு இடமளித்தனர். மேற்கூறிய நிலைமையை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் கிராமங்களில், சிதிலமடைந்து மராமத்து செய்யப்படாமலிருக்கும் குடிசைகள் தமது இறுதி அழிவு நெருங்கி விட்டதை உணர்த்துகின்றன. அவை இயற்கைச் சிதைவின் பல்வேறு கட்டங்களிலும் இருக்கக் காணலாம். குடிசை தகர்ந்து விடாமல் இருக்கையில், தொழிலாளி அதனை வாடகைக்கு விடலாம்; வசிப்பதற்கு நல்ல இடம் இல்லாமற் போனாலும் கூட அவர் தனது குடிசையை வாடகைக்கு விடத் தயங்குவதில்லை. ஆனால், குடியிருக்கிற ஓட்டாண்டிகள் செய்யக் கூடியது தவிர எந்த மராமத்தும், எந்த மேம்பாடும் செய்யப்படுவதில்லை. முடிவில், அது குடியிருக்க முடியாத நிலையை அடைகிறது; பண்ணையடிமையின் தரத்தில்

²⁴⁶ இம்மாதிரியான காட்சிக் கிராமம் பார்ப்பதற்கு நன்றாகத்தான் உள்ளது. ஆனால் கிரிமியப் பயணத்தின் போது இரண்டாவது காதரின் பார்த்த கிராமங்களைப் போல இவையும் போலியானவையே. சமீப காலத்தில் ஆடு மேய்ப்பாளரும் இந்தக் காட்சிக் கிராமங்கள் பலவற்றிலிருந்தும் விரட்டப்பட்டு விட்டார். உதாரணமாக, மார்க்கெட் ஹார்பாரோ அருகே சுமார் 500 ஏக்கருடைய ஆட்டுப் பண்ணை உள்ளது; இதில் வேலை செய்பவர் ஒரே ஒரு மேய்ப்பாளர்தான். லீசெஸ்டரிலும் நார்த்தாம்ப்டனிலும் கண்ணுக்கினிய மேய்ச்சல் நிலங்களைக் கொண்ட விசால வெளிகளில், ஆடு மேய்ப்பாளர் பண்ணையில் நடக்க வேண்டிய நெடுந்தொலைவைக் குறைக்கும் பொருட்டு, பண்ணையிலேயே மேய்ப்பாளருக்குக் குடிசை தருவது வழக்கமாயிருந்தது. இப்போது, வெகு தொலைவில் திறப்புக் கிராமங்களில் தேடிப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டிய வசிப்பிடத்துக்காக அவருக்கு வாரம் 1/13 ஷெல்லிங் வீதம் கொடுக்கிறார்கள்.

இருப்பவருக்கும் ஒவ்வாத நிலையை அடைகிறது; அதன் கதை முடிந்து, அழிந்த குடிசைகளின் கணக்கில் சேர்ந்து விடுகிறது; வறியோர் நல வரிகள் இதனால் சற்று குறையும். இவ்வாறு, பெரும் நிலவுடைமையாளர்கள் தம் வசமிருக்கும் நிலத்தில் மக்கள்தொகையைக் குறைப்பதன் மூலம் வறியோர் நல வரிகளிலிருந்து தப்பிக்கிறார்கள். அதே போது, அருகிலுள்ள நகரம் அல்லது திறப்புக்கிராமம் வெளியேற்றப்பட்ட தொழிலாளர்களை ஏற்றுக் கொள்கிறது; “அருகில்” என்று சொல்கிறேன்; ஆனால் இது அன்றாடம் தொழிலாளி பாடுபடும் பண்ணையிலிருந்து மூன்று அல்லது நான்கு மைல் தொலைவைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம். எனவே, வயிற்றைக் கழுவுவதற்காக தினமும் ஏழெட்டு மைல் நடக்க வேண்டியிருப்பதைப் பொருட்டாய்க் கருதாமல் அவரது அன்றாட உழைப்போடு சேர்த்துக் கொண்டாக வேண்டும். அவர் மனைவியும் குழந்தைகளும் எந்தப் பண்ணைவேலை செய்தாலும் சரி, அவர்களுக்கும் இதே நிலைதான். தொலைவிலிருந்து வர வேண்டியிருப்பதால் அவருக்கு ஏற்படும் சிரமம் இத்தோடு நின்று விடவில்லை. திறப்புக் கிராமத்தில், குடிசை கட்டி ஊக வாணிபம் செய்பவர்கள் துண்டு நிலங்களை வாங்கி, மிகக் குறைந்த செலவில் குடிசைகளை முடிந்த வரை மிக நெருக்கமாகக் கட்டி விடுகிறார்கள். (கிராமப் புறத்தின் திறந்த வெளியை ஒட்டியிருந்தாலும் கூட படுமோசமான நகரப்புற வசிப்பிடங்களின் சில கேடுகெட்ட கூறுகளைக் கொண்டவையாகிய) இந்தக் கேவலமான வசிப்பிடங்களில் இங்கிலாந்தின் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் நெரிசலாய் அடைந்து கிடக்கிறார்கள்²⁴⁷....மறு புறம் தொழிலாளி தான் சாகுபடி செய்கிற நிலத்திலேயே வசிப்பிடம் பெறும் போதும் கூட பொதுவாக அவரது

²⁴⁷ “(எப்போதுமே மிகை நெரிசல் வாய்ந்தவையான திறப்புக் கிராமங்களில்) தொழிலாளர்களின் குடிசைகள் எல்லாம், கட்டுகிறவர் தமக்கென ஒதுக்கிக் கொள்கிற பகுதியின் ஓரத்தை மூதுகுப் புறமாகக் கொண்டு வரிசையாய் அமைக்கப்பட்டவை. இதனால், முன்புமிருந்து வருவது தவிர வேறு காற்றோ ஓளியோ புக வழியில்லை.” (டாக்டர் ஹண்டரின் அறிக்கை, முன் வந்தது, பக்கம் 135.) மிகப் பெரும்பாலும் கிராமத்திலுள்ள பிரீ கடைக்காரர் அல்லது மளிகைக் கடைக்காரரே குடிசைகளை வாடகைக்கு விடுபவராகவும் இருக்கிறார். இப்படியிருக்குமிடத்து, அவர் சாகுபடியான ரையடுத்து விவசாயத் தொழிலாளிக்கு இரண்டாவது அதிபராகிறார். தொழிலாளி குடியிருப்பவராக மட்டுமல்லாமல் அவரது வாடிக்கையாளராகவும் இருந்தாக வேண்டும். “10 வில்லிங் வாரக்கூலி பெறுகிற கடையர்—இதில் ஆண்டுக்கு வாடகையாக £4 போய் விடுகிறது—விற்பவர் சொல்லும் விலைக்கு சொற்பத்தேயிலை, சர்க்கரை, மாவு, சோப்பு, மெழுகுவத்தி, பிரீ ஆகியவற்றை வாங்கியாக வேண்டும்.” (முன் வந்தது, பக்கம் 132.) உள்ளபடியே இந்தத் திறப்புக் கிராமங்கள் ஆங்கிலேய விவசாயப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் “தண்டனைக் குடியேற்றங்களாய்” அமைந்துள்ளன. குடிசைகள் பலவும் விடுதிகளாகி விடுகின்றன; அந்த சுற்றுவட்டாரத்தைச் சேர்ந்த முரடர்கள் யாவரும் இவற்றில் தங்கிச் செல்கிறார்கள். கிராமத் தொழிலாளியும் அவர் குடும்பத்தினரும் மிகக் கேடான நிலைமைகளிலும் அதிசயிக்கத்தக்கவாறு தூய்மையும் சீலங்களும் கொண்டவர்கள். இப்போது இவர்கள் இந்தக் குடிசைகளில் கெட்டழிய நேருகிறது. பிரபுக் குலத்தார்—கொடுமனம் படைத்த இந்த ஷைலாக்குகள்—தாங்கள்தாம் யோக்கியர்கள் என்பது போல, வீடு கட்டி ஊக வாணிபம் செய்பவர்

விட்டு நிலைமைகள் உற்பத்திப் பணியில் ஈடுபடும் அவரது வாழ்க்கையின் தகுதிகளுக்குப் பொருத்தமாய் இருப்பதாக நினைத்து விடலாகாது. அரசு குடும்பப் பண்ணைகளிலும் கூட...அவரது குடிசை...மட்டரகமானதே. நிலவுடமையாளர்கள் பலரும் தொழிலாளிக்கும் அவரது குடும்பத்துக்கும் பன்றிக் கொட்டிலே போதுமானது எனக் கருதுகிறார்கள்; ஆனால் முடிந்த வரை கடுமையான வானுதையை அவர் தலையில் கட்ட அவர்கள் வெட்கப்படுவதில்லை.²⁴⁸ கணப்போ, கழிப்பறையோ, சாளரமோ, வாய்க்கால் தவிரத் தண்ணீர் வசதியோ தோட்டமோ இல்லாத; ஒரே ஒரு படுக்கையறையுடன் கூடிய கேடுகெட்ட குடிசையாக இருக்கலாம்—ஆனால் தொழிலாளி இந்த அநீதியை எதிர்த்து ஒன்றும் செய்ய முடிவதில்லை....தொல்லைகள் ஒழிப்புச் சட்டங்கள் என்பவை ஏட்டளவோடு சரி....இவற்றைச் செயல்படுத்துவது அவருக்கு (தொழிலாளிக்கு) குடிசையை வாடக்கைக்கு விடும் குடிசைச் சொந்தக்காரர்களையே பெரும்பாலும் சார்ந்துள்ளது....சற்றே சிறப்பான, ஆனால் விதிவிலக்கான நிலைமைகளை மட்டுமே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும், மிகப் பெரும்பான்மையாய் அமையும் மேற்கூறிய நிலைமைகளின் பக்கம்—இங்கிலாந்தின் நாகரிகத்துக்கே இழுக்காயுள்ள இந்த உண்மைகளின் பக்கம்—மீண்டும் கவனத்தைத் திருப்புவது நீதியின் நிமித்தம் அவசியமாகும். வசிப்பிடங்களின் இப்போதைய

களையும், சிறு நிலவுடமையாளர்களையும், திறப்புக் கிராமங்களையும் பாரக்கையில் முகஞ்சுழிப்பது வழக்கமாகி விட்டது. தங்களது "அடைப்புக் கிராமங்கள்" அல்லது "காட்சிக் கிராமங்களே" திறப்புக் கிராமங்களின் பிறந்தகங்கள் என்றும், இவையில் லாமல் அவை நீடித்திருக்க முடியாது என்றும் அவர்களுக்கு நன்றாகவே தெரியும். "சிறு நிலவுடமையாளர்கள் மட்டும் இல்லையேல், பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் தாங்கள் வேலை செய்யும் பண்ணைகளிலுள்ள மரங்களின் அடியில் படுத்தறங்க வேண்டியிருக்கும்." (முன் வந்தது, பக்கம் 135.) "திறப்பு" கிராமங்கள், "அடைப்பு" கிராமங்கள் என்ற ஏற்பாடு மிட்லாந்து மாவட்டங்கள் யாவற்றிலும் இங்கிலாந்தின் கிழக்குப் பகுதி முழுவதிலும் வழக்கிலிருந்து வருகிறது.

²⁴⁸ ஒருவரை 10 லீல்வின் வாரக் கூலிக்கு...வேலைக்கமர்த்துகிறவர்...அவரைக் கொண்டு நேரடியாகவோ சுற்றடியாகவோ இலாபம் சம்பாதிக்கிறார்; இந்த ஏழைக் கடையரிடமிருந்து குடிசைக்கு ஆண்டு வாடகையாக £4 அல்லது £5 வாங்கி விடுகிறார்; உண்மையான பகிரங்கச் சந்தையில் இந்தக் குடிசைகள் £20க்கு மேல் பெறுமான முடையவை அல்ல; ஆனால், "விட்டில் குடியிரு, இல்லையேல் வேறு எங்காவது வேலை தேடிக்கொள், எனது நற்சான்றிதழ் இல்லாமலே தேடிக்கொள்" என்று சொல்கிற அதிகாரம் உடமையாளருக்கு இருப்பதால்தான் குடிசைகளின் இந்தச் செயற்கை மதிப்பு நிலைநிறுத்தப்படுகிறது. இருப்புப் பாதையில் கட்டை பொருத்தம் வேலை செய்தோ, சுற்சரங்கத்தில் வேலை செய்தோ ஒருவர் தமது நிலையை மேம்படுத்திக் கொள்ள விரும்பினாலும், மேற்சொன்ன அதே அதிகாரம் பேசுகிறது: "குறைந்த கூலிதான் தர முடியும், இதை வாங்கிக் கொண்டு என்னிடம் வேலை செய்வதானால் செய்ய; இல்லையேல் ஒரு வார முன்னறிவிப்புடன் போய் விடு; உன் பன்றியை நீ கொண்டுபோகலாம். உன் தோட்டத்தில் விளையும் உருளைக் கிழங்குகளுக்காகக் கூடுமானதைப் பெற்றுக் கொள்." இப்படி நேரும் போது, குடிசையைக் காலை பன்னாள் சொல்வதை விட வாடகையைக் கூட்டுவதில் அதிக ஆதாயமிருக்குமெனத் தோன்றினால், நிலவுடமையாளர் (அல்லது சாகுபடியாளர்) வேலையை விட்டுச் செல்கிற வரிடம் அப்படிச் செல்வதற்கான அபராதமாய் கூடுதல் வாடகை வாங்குவதும் உண்டு." (டாக்டர் ஹண்டர், முன் வந்தது, பக்கம் 132.)

தரம் தொடர்பாக இவ்வளவு விவரங்கள் ஆதாரபூர்வமாய்த் தெரிந்த போதிலும், வசிப்பிடங்கள் பரவலாக மோசமாயிருப்பது கூடப் பெரிதல்ல, அவற்றின் தொகை போதாமலிருப்பதுதான் அவசரமாய்க் கவனிக்க வேண்டிய மிகப் பெரும் கோடாகும் என்று தகுதி வாய்ந்த நோக்கர்கள் பொது முடிவுக்கு வருகிறார்கள் என்றால், இந்நிலைமை மெய்யாகவே துயரமானதாகத்தான் இருக்க வேண்டும். பல்லாண்டுகளாகவே, சுகாதார நலம் குறித்து அக்கறை கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், நெறி தவறாத முறையான வாழ்க்கை குறித்து அக்கறை கொண்டவர்களுக்கும் கூட கிராமப்புறத் தொழிலாளர் வசிப்பிடங்களின் மிகைநெரிசல் புல்லாண்டு காலமாய் ஆழ்ந்த கவலைக்குரியதாகவே இருந்து வருகிறது. ஏனென்றால் மிகைநெரிசலானது நோய் பரவுவதைக் கட்டுப்படுத்தும் முயற்சியை வீண் வேலை ஆக்குவதால் அதற்குள்ள அளவுகடந்த முக்கியத்துவத்தை, கிராமப் புற வட்டங்களில் கொள்ளை நோய்ப் பரவல் பற்றி அறிக்கையளிப்போர்—மாமூலானவை என நினைக்கும் படி ஒரே மாதிரியான வாசகங்களில்—மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தியுள்ளனர். உடல்நலத்துக்கு சாதகமாய் கிராமப் புற வாழ்க்கையிலிருக்கும் தூழல்களையும் மீறி இப்படித் தொற்று நோய் பரவுவதற்கு ஏதுவாயிருக்கும் நெரிசல் தொற்றல்லாத நோய்கள் தோன்றுவதற்கும் ஏதுவாய் இருப்பது திரும்பத் திரும்பச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. நமது கிராமப்புற மக்கள்தொகையின் மிகைநெரிசல் குறித்துக் கண்டனம் தெரிவித்திருப்போர் இன்னொரு தீங்கையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் சுகாதாரக் கேடு குறித்தே பிரதானமாய் அக்கறை கொண்டிருந்தார்கள் என்றாலும், பல சந்தர்ப்பங்களில் அநேகமாய்த் தவிர்க்க முடியாமலே மிகை நெரிசலால் விளையும் பிற கேடுகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். பல சந்தர்ப்பங்களில் வயதுவந்த இருபாலாரும், மணமான வர்களும் மணமாகாதவர்களும் சிறிய ஒற்றைப் படுக்கையறைகளில் அடைந்து கிடக்க நேரிடுவதை அவர்களது அறிக்கைகள் குறிப்பிடுகின்றன; இந்த அறிக்கைகளில் எடுத்துரைக்கப்படும் நிலைமைகளில் ஒழுக்கக் குலைவும் அவக்கேடும் தவிர்க்க முடியாதவாறு ஏற்படவே செய்யும் என்ற எண்ணமே இவற்றைப் படிப்பவர்களுக்கு உண்டாகிறது.²⁴⁹ எடுத்துக்காட்டாக, எனது சென்ற வருடாந்தர அறிக்கையின்

²⁴⁹ "புதுமணத் தம்பதிகள் வளரும் பருவத்தில் உள்ள சகோதரர்களுக்கும் சகோதரிகளுக்கும் ஒழுக்கத்தின் வழிகாட்டிகளாய் இருப்பதில்லை. எடுத்துக்காட்டுகளைப் பதிவு செய்யலாகாதென்றாலும், முறைகேடான பாலுறவுக் குற்றத்தில் பங்கு பெறும் பெண்ணின் கதி பெரும் சோகமாகி விடுகிறது, சில நேரங்களில் மரணத்தில் போய் முடிகிறது என்று சொல்வதற்குப் போதுமான தகவல்கள் நினைவிலுள்ளன." (டாக்டர் ஹண்டர், முன் வந்தது, பக்கம் 137.) பல்லாண்டு காலம் லண்டனின் படுமோசமான பகுதிகளில் துப்பறியும் நிபுணராக இருந்தவரும், கிராமப்புறக் காவல் துறையைச் சேர்ந்தவருமான ஒருவர் தம் கிராமத்துப் பெண்களைப் பற்றிச் சொல்கிறார்: "லண்டனின் படுமோசமான பகுதிகளில் சில ஆண்டு காலம் காவல் துறை ஊழியராக இருந்து துப்பறியும் கடமையாற்றினேன்; அங்கே கூட இந்த மாதிரித் துணிச்சல் வாய்ந்த,

பிற்சேர்க்கையில், பக்கிங்காம்ஷயரைச் சேர்ந்த விங் என்னுமிடத்தில் காய்ச்சல் பரவியது பற்றி டாக்டர் ஓர்டு தெரிவிக்கிறார்; விங்கிரேவ் என்னுமிடத்திலிருந்து காய்ச்சலோடு அங்கு வந்த இளைஞர் ஒருவர் “உடல்நலிவுற்றிருந்த ஆரம்ப நாட்களில் ஒன்பது பேரோடு சேர்ந்து ஓர் அறையில் உறங்கியதாக” அவர் குறிப்பிடுகிறார். “இரு வார காலத்தில் இவர்களில் சிலர் நோய்வாய்ப்பட்டனர்; சில வார காலத்தில் இந்த ஒன்பது பேரில் ஐந்து பேருக்குக் காய்ச்சல் கண்டது; ஒருவர் இறந்து போனார்....” தொற்று நோய் பரவியிருந்த காலத்தில் தொழில்முறையிலான சொந்த வேலை நிமித்தம் விங்குக்குச் சென்ற செயிண்ட் ஜார்ஜ் மருத்துவ மனையைச் சேர்ந்த டாக்டர் ஹார்வியிடமிருந்து, மேற்கண்ட அறிக்கையில் இருப்பதை முற்றிலும் ஒத்த தகவல் பெற்றேன்.... “காய்ச்சல் கண்ட இளம் பெண் ஒருத்தி, தந்தையும் தாயும் அவளது கள்ளக் குழந்தையும் இரு வாலிபர்களும் (அவளது சகோதரர்கள்), ஆளுக்கொரு கள்ளக் குழந்தையோடு இரு சகோதரிகளும் இருந்த அறையில் அவர்களோடு படுத்திருந்தாள்; ஆக மொத்தம் 10 பேர். சில வாரங்களுக்கு முன்னால் அதே அறையில் 13 பேர் படுத்துறங்கினார்கள்.”²⁵⁰

டாக்டர் ஹண்டர் வேளாண்மைத் தொழில் வட்டங்களில் மட்டுமல்லாமல் இங்கிலாந்தின் சகல மாவட்டங்களிலும் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் 5,375 குடிசைகளை ஆராய்ந்தார். இவற்றில், 2,195 குடிசைகளில் ஒரே ஒரு படுக்கையறையும் (வசிப்பறையாகவும் அடிக்கடி பயன்பட்டது), 2,930 குடிசைகளில் இரண்டே இரண்டு படுக்கையறைகளும், 250 குடிசைகளில் மட்டும் இரண்டுக்கு அதிகமான படுக்கையறைகளும் இருந்தன. பன்னிரண்டு மாவட்டங்கள் தொடர்பான தகவல்களிலிருந்து சில எடுத்துக்காட்டுகளைத் தருகிறேன்.

(1) பெட்ஃபோர்டுஷயர்

ரெஸ்லிங்வொர்த். படுக்கையறைகள் சுமார் 12 அடி நீளம், 10 அடி அகலம்; பல அறைகள் இன்னும் கூடச் சிறியவை. சிறிய, ஒற்றைத் தளக் குடிசைகளைத் தடுப்பு வைத்து இரண்டு படுக்கையறைகளாகப் பிரிக்கிறார்கள்; ஒரு படுக்கை சமையலறையில் கிடக்கிறது. சமையலறையின் உயரம் 5 அடி 6 அங்குலம். வருட வாடகை £3.

வெட்க உணர்ச்சி இல்லாத பெண்களைக் கண்டதில்லை.... இவர்கள் பன்றிகளைக் போல் அடைந்து கிடக்கிறார்கள்; பல இடங்களில் வாலிபப் பையன்கள், பெண்கள், தாயார், தகப்பனார் எல்லாரும் ஒரே அறையில் உறங்குகிறார்கள்.” (“குழந்தையுழைப்பு ஆணையம், ஆராம் அறிக்கை, 1867,” பக்கம் 77, அடுத்து வருவன, 155.)

²⁵⁰ “பொதுச் சுகாதாரம் ஏழாம் அறிக்கை, 1865,” பக்கம் 9, 14, பல இடங்கள்.

குடியிருப்போரே தமக்கு வேண்டிய கழிப்பறைகளை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். வீட்டுக்காரர் ஒரு பொந்து மட்டுமே அமைத்துத் தருகிறார். ஒருவர் கழிப்பறை அமைத்ததும் அண்டைப்புறம் முழுவதுமே அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறது. ரிச்சர்ட்சன் என்னும் குடும்பத்துக்குச் சொந்தமான வீடு காணச் சகியாத அழகுடையதாய் இருந்தது. "அதன் சுவர்ச் சாந்து தாள் பணிந்து வணங்கும் பெண்மணியின் உடை போல் புடைத்திருந்தது. முகட்டுச் சுவரில் ஒரு கோடி மையங்குவிந்தும், மறு கோடி மையங்குமிந்தும் இருந்தன; இந்த மறு கோடியில் கணப்பின் புகைபோக்கி பரிதாப மாய்க் காட்சியளித்தது; மண்ணாலும் மரத்தாலுமான அதன் குழாய் வளைந்து யானைத் துதிக்கை போல் இருந்தது. புகைபோக்கி விழுந்து விடாமல் நீண்ட கழி முட்டுக் கொடுத்தது. நிலைவாயிலும் சாளரமும் சாய்சதுரம் போல் இருந்தன. "பார்வையிட்ட 17 வீடுகளில் நான்கில் மட்டுமே படுக்கையறை ஒன்றுக்கு மேல் இருந்தது. அந்த நான்கிலும் மிகைநெரிசல் இருந்தது. ஒரே படுக்கையறையுடைய குடிசைகளில் வயதுவந்தோர் மூவரும் குழந்தைகள் மூவரும் அல்லது கணவன்-மனைவியும் 6 குழந்தைகளும் என்பது போன்ற கணக்கில் தங்கியிருந்தனர்.

தண்டன். வாடகை அதிகம், £4 முதல் £5 வரை. ஆணின் வாரக் கூலி 10 ஷில்லிங். குடும்பத்தினர் சருகுப் பின்னல் வேலை செய்து வாடகை கொடுத்து விடலாம் என்று நினைக்கிறார்கள். வாடகை எவ்வளவு அதிகமோ, அவ்வளவு அதிகம் பேர் சேர்ந்து உழைத்து அதனைச் செலுத்த வேண்டும். ஒரு படுக்கையறையில் 4 குழந்தைகளுடன் வசிக்கும் வயதுவந்தோர் 6 பேர் £3 ஷி.10 வாடகை கொடுக்கிறார்கள். தண்டனில் மிகவும் மலிவான வீடு, வெளிப் புறமாக 15 அடி நீளம், 10 அடி அகலம், £3 வாடகைக்கு விடப்படுகிறது....ஆராய்ந்த வீடுகளில் ஒன்றே ஒன்றில் தான் இரு படுக்கையறைகள் இருந்தன. கிராமத்துக்குச் சற்று வெளியே ஒரு வீடு, அதில் "குடியிருப்போர் வீட்டு ஓரத்தில் மலஜலம் கழித்தார்கள்." 9 அங்குலத்துக்கு கதவின் அடிப்பாகம் உளுத்தே போய் விட்டது; வாயிலின் இந்த ஒற்றைக் கதவு இரவில் கற்களை வைத்து அடுக்கி, அலக்காய் அதன் மீது உயர்த்தி வைக்கப் பட்டு, துண்டுப் பாயால் அடைக்கப்படுகிறது. சாளரத்தில் ஒரு பாதி, கண்ணாடியும் சட்டமும் அடங்கலாய், மண்ணோடு மண்ணாகி விட்டது. இங்கே தட்டுமுட்டு ஏதுமின்றி வயதுவந்தோர் மூவரும், குழந்தைகள் ஐவரும் அடைந்து கிடக்கிறார்கள். பிக்கிள்ஸ் ஒன்றியத்தின் இதர பகுதிகளை விட தண்டன் மோசமில்லையென.

(2)பெர்க்ஷயர்

பீன்ஹாம். 1864 ஜூனில் ஒருவர் தனது மனைவியோடும்

4 குழந்தைகளோடும் ஒரு குடிசையில் (ஒற்றைத் தளக் குடிசை) வசித்து வந்தார். ஒரு மகள் வேலை முடிந்து நச்சுக் காய்ச்சலுடன் வீட்டுக்கு வந்தாள். அவள் இறந்து போனாள். ஒரு குழந்தை நோய் கண்டு மாண்டது. தாயும் ஒரு குழந்தையும் டைஃபஸ் காய்ச்சல் கண்டு படுத்த படுக்கையாயினார்; அப்போது டாக்டர் ஹண்டர் அழைக்கப்பட்டார். தந்தையும் ஒரு குழந்தையும் வெளியில் படுத்துறங்கினார்கள். ஆனால் தனிமைப்படுத்தி நோயைத் தடுப்பது இங்கே முடியாத காரியம் என்று தெரிந்தது; ஏனெனில் காய்ச்சல் கண்ட குடும்பத்தின் துணிமணிகள் அந்த மோசமான சிற்றூரின் நெரிசல் மிகுந்த கடைத் தெருவில் சலவைக்காகக் குவிந்து கிடந்தன. H என்பாரின் வீட்டுக்கு வார வாடகை 1 ஷில்லிங்; ஓர் ஆள், அவரது மனைவி, 6 குழந்தைகளுக்கு ஒரு படுக்கையறை. 8 பென்னி வார வாடகைக்கு விடப்பட்ட ஒரு வீடு, 14 அடி 6 அங்குலம் நீளம், 7 அடி அகலம், சமையலறை 6 அடி உயரம்; சாளரமோ, கணப்போ, கதவோ, தாழ்வாரப் பக்கம் தவிர வேறு பக்கம் திறப்போ இல்லாத படுக்கையறை. ஒருவர், வயதுவந்த இரு மகன்களுடனும் வயதுவந்த ஒரு மகனுடனும், இங்கே சிறிது காலம் வசித்தார்; தந்தையும் மகனும் படுக்கையில் உறங்கினார்; பெண்கள் நடையில் உறங்கினார். குடும்பம் இங்கே வசித்த போது பெண்கள் ஆளுக்கொரு குழந்தை பெற்றனர்; ஆனால் ஒருத்தி பிரசவத்துக்காக வேலையில்லம் சென்று, பின் வீடு திரும்பினாள்.

(3) பக்சிங்காம்ஷயர்

இங்கே 30 குடிசைகள்—1000 ஏக்கர் நிலத்தில்—இவற்றில் சுமார் 130-140 பேர் வசித்தனர். பிராடென்ஹாம் வட்டாரம் 1,000 ஏக்கர் கொண்டது; 1851இல் அதில் 36 வீடுகள் இருந்தன; 84 ஆண்களும் 54 பெண்களும் இருந்தனர். இருபாலாருக்குமிடையிலான இந்த ஏற்றத் தாழ்வு 1861இல் ஓரளவு சரியாயிற்று: ஆண் தொகை 98, பெண் தொகை 87 ஆயிற்று; 10 ஆண்டு காலத்தில் 14 ஆண்கள், 33 பெண்கள் அதிகம். இதற்கிடையில் வீடுகளின் தொகையில் ஒன்று குறைந்து விட்டது.

வின்ஸ்லோ. இங்கே பெரும்பாலான குடிசைகள் நல்ல பாணியில் புதிதாகக் கட்டப்பட்டவை. இங்கே குடியிருப்புகளுக்கு கிராக்கி அதிகம். ஏனென்றால் படுமோசமான குடிசைகள் கூட 1 ஷில்லிங் முதல் 3 பென்னி வரை வார வாடகைக்கு விடப்படுகின்றன.

வாட்டர் ஈட்டன். இங்கே வீட்டுக்காரர்கள், அதிகரித்து வரும் மக்கள்தொகையைக் கருத்திற்கொண்டு, இருந்த வீடுகளில் சுமார் 20 சதவீதத்தை அழித்து விட்டனர். சுமார் 4 மைல் நடந்து வேலைக்குச் செல்ல வேண்டிய ஓர் ஏழைத் தொழிலாளியிடம்,

அருகாமையில் குடிசை கிடைக்கவில்லையா என்று கேட்ட போது, அவர் சொன்ன பதில்: “இல்லை. என்னைப் போல் பெரிய குடும்பத்தோடு வருகிற எவருக்கும் இங்கு வாடகைக்கு இடம் தர மாட்டார்கள்.”

டிங்கர்ஸ் எண்டு. வின்ஸ்லோ அருகில் இருப்பது. ஒரு படுக்கையறை, அதில் வயதுவந்த 4 பேரும், குழந்தைகள் 4 பேரும் இருந்தனர்; 11 அடி நீளம், 9 அடி அகலம், 6 அடி 5 அங்குலம் அதிகபட்ச உயரம்; இன்னொரு அறை 11 அடி 3 அங்குலம் நீளம், 9 அடி அகலம், 5 அடி 10 அங்குலம் உயரம்; 6 பேர் தங்கினார்கள். இந்தக் குடும்பங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் கிடைத்த இடவசதி ஒரு கைதிக்கு அவசியமெனக் கருதப்படுவதை விடக் குறைவானது. எந்த வீட்டிலும் படுக்கையறை ஒன்றுக்கு மேல் இல்லை; ஒன்றுக்குக் கூடப் பின்வாயில் இல்லை; தண்ணீர் மிகவும் தட்டுப்பாடு; வார வாடகை 1 ஷில்லிங் 4 பென்னி முதல் 2 ஷில்லிங் வரை. பார்வையிட்ட வீடுகளில் 16இல் வாரம் ஒன்றுக்கு 10 ஷில்லிங் சம்பாதிப்பவர் ஒருவரே. விவரிக்கப்பட்டுள்ள இந்நிலைமைகளில் ஒவ்வொருவருக்கும் கிடைக்கும் காற்றின் அளவானது, நீளம், அகலம், உயரம் ஒவ்வொன்றிலும் 4 அடி கொண்ட ஒரு பெட்டியில் இரவு முழுவதும் அடைத்து வைக்கப்பட்டால் கிடைக்கக் கூடியதற்குச் சமம். ஆனால், புராதன காலக் குகைகளும் கூட திட்டமிட்ட வடிவமைப்பு இல்லாமலே காற்றோட்டமுள்ளவையாகத்தான் இருந்தன.

(4) கேம்பிரிட்ஜ்ஷயர்

கேம்பிரிட்ஜே பல்வேறு நிலவுடைமையாளர்களுக்குச் சொந்தம். அங்கிருப்பது போன்ற அவலமான குடிசைகளை எங்கும் காண முடியாது. சருகுப் பின்னல் வேலை அதிகமாய் நடைபெறுகிறது. “பயங்கரமான அசிரத்தை, ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாமல் அசுத்தத்திடம் சரணடைதல்”—இந்தப் போக்குதான் கேம்பிரிட்ஜேயில் கோலோச்சுகிறது. அதன் மையத்தில் நிலவும் அலட்சியப் போக்கு வடக்கும் தெற்குமான முனைகளில் கொடுத்துன்பம் ஆகிறது; அங்கே வீடுகள் சிதைந்து நொறுங்கி வருகின்றன. தலத்திலில்லா நிலக்கிழார்கள் [absentee landlords] இந்தக் கூடுகளில் வாழும் ஏழைகளின் இரத்தத்தைத் தடையின்றி உறிஞ்சுகிறார்கள். வாடகைகள் மிக அதிகம்; ஒரு படுக்கையறையில் எட்டு அல்லது ஒன்பது பேர் அடைந்து கிடக்கிறார்கள்; வயதுவந்த 6 பேர் சிறியதொரு படுக்கையறையில் ஒவ்வொருவரும் ஓரிரு குழந்தைகளுடன் அடைந்து கிடப்பது இரு இடங்களில் காணப்பட்டது.

(5) எஸ்ஸெக்ஸ்

இந்த மாவட்டத்தில், பல வட்டாரங்களில், ஆள் எண்ணிக்கை

குறைவதும் குடிசை எண்ணிக்கை குறைவதும் ஒருங்கே நிகழ் கின்றன. ஆயினும், 22க்கும் குறையாத வட்டாரங்களில், வீடுகளை அழிப்பது மக்கள்தொகைப் பெருக்கத்தைத் தடுக்கவும் இல்லை; "நகரங்களுக்குக் குடிபெயர்தல்" என்ற பெயரில் பொதுவாக நிகழும் வெளியேற்றத்தைத் தோற்றுவிக்கவும் இல்லை. 3,443 ஏக்கர் கொண்ட வட்டாரமான ஃபிங்கிரிங்கோவில், 1851இல் 145 வீடுகள் இருந்தன; 1861இல் 110 வீடுகள் மட்டுமே இருந்தன. ஆனால் மக்கள் வெளியேறிச் செல்ல விரும்பவில்லை; இந்நிலைமைகளிலும் கூட எப்படியோ பல்கவும் செய்தனர். 1851இல், .61 வீடுகளில் 252 பேர் வசித்தார்கள்; 1861இலோ 49 வீடுகளில் 262 பேர் அடைந்து கிடந்தார்கள். பேசில்டென்னில், 1851இல் 157 பேர் 1,827 ஏக்கரில் 35 வீடுகளில் வசித்தார்கள்; பத்தாண்டு கால முடிவில் 27 வீடுகளில் 180 பேர் இருந்தார்கள். ஃபிங்கிரிங்கோ, தென் ஃபாரன்பிரிட்ஜ், விட்ஃபோர்டு, பேசில்டென், ராம்ஸ்டென் கிராக்ஸ் ஆகிய வட்டாரங்களில் 1851இல் 1,392 பேர் 8,449 ஏக்கரில் 316 வீடுகளில் வசித்தார்கள்; 1861இல் அதே நிலப்பரப்பில் 1,473 பேர் 249 வீடுகளில் வசித்தார்கள்.

(6) ஹியர்ஃபோர்டுஷயர்

இங்கிலாந்தில் வேறு எந்த மாவட்டத்தை விடவும் அதிகமாய் இந்தச் சிறிய மாவட்டத்தை "ஆள்வெளியேற்ற ஆவி" பாதித்துள்ளது. நாட்பியில், 2 படுக்கையறைகள் மட்டுமே கொண்ட, பொதுவாய் மிகைநெரிசலான குடிசைகள் பெரும்பாலும் சாகுபடியாளர்களுக்குச் சொந்தம். அவர்கள் எளிதில் அவற்றை £3 அல்லது £4 வருட வாடகைக்கு விட்டார்கள்; அவர்கள் கொடுத்த வாரக் கூலி எவ்வளவு தெரியுமா? 9 ஷில்லிங்!

(7) ஹண்ட்ஸ்டன்

ஹார்ட்ஃபோர்டுஷயர் 1851இல் 87 வீடுகள் இருந்தன; 1720 ஏக்கர் கொண்ட இந்தச் சிறு வட்டாரத்தில் இதன் பின் குறுகிய காலத்தில் 19 குடிசைகள் அழிக்கப்பட்டன; 1831இல் மக்கள் தொகை 452; 1852இல் 832; 1861இல் 341. ஒற்றைப் படுக்கையறையுள்ள 14 குடிசைகள் பார்வையிடப்பட்டன. ஒன்றில், கணவன்-மனைவியும், வயதுவந்த 3 மகன்களும், வயதுவந்த ஒரு மகனும், 4 குழந்தைகளும்—மொத்தம் 10 பேர்—இருந்தனர்; இன்னொன்றில் வயதுவந்தோர் 3 பேர், குழந்தைகள் 6 பேர்; ஓர் அறையில் 8 பேர் உறங்கினர்; இதன் நீளம் 12 அடி 10 அங்குலம், அகலம் 12 அடி 2 அங்குலம், உயரம் 6 அடி 9 அங்குலம்:

அறைக்குள் துருத்திக் கொண்டிருக்கும் அமைப்புகளுக்காகப் பிடித்தம் ஏதும் செய்யாமலே, ஒவ்வொருவருக்கும் சராசரியாக சுமார் 130 கன அடி கிடைத்தது. 14 படுக்கையறைகளில், வயது வந்தோர் 34 பேர், குழந்தைகள் 33 பேர். இந்தக் குடிசைகளில் தோட்டம் என்பது அபூர்வமே! ஆனால் இந்தக் குடிசைவாசிகளில் பலர் ரூடு நிலப்பரப்புக்கு 10 ஷில்லிங் அல்லது 12 ஷில்லிங் வீதம் கொடுத்து சிறு சிறு பங்கு நிலங்களில் விவசாயம் செய்ய முடிந்தது. இந்தப் பங்கு நிலங்கள் குடிசைகளிலிருந்து சற்றே தொலைவில் உள்ளன; இக்குடிசைகளில் கழிப்பறைகள் கிடையாது. குடும்பத்தினர் “கழிவன கழியும் பொருட்டு, பங்கு நிலத்துக்குச் செல்ல வேண்டும்;” அல்லது, இங்கே நிகழ்வது போல, (இதைக் குறிப்பிட வாசகர் அனுமதிப்பாரானால்) “இழுப்பறைப் பெட்டியில் உள்ளது போன்ற இழுப்பறையை உபயோகித்துக் கொள்ள வேண்டும்; வாரம் ஒரு முறை இந்த இழுப்பறையை வெளியில் எடுத்து, அதில் இருப்பவை தேவைப்படுகிற பங்கு நிலத்துக்குக் கொண்டுசென்று அதைக் காலி செய்கிறார்கள்.” மனித வாழ்வுக் கூறுகளின் சக்கரசு சுழற்சி ஜப்பானில் இதை விட நாகரிகமாய் நடந்தேறுகிறது.

(8) லிங்கன்ஷயர்

லாங்டோஃப்ட். இங்கே ரைட் என்பவரின் வீட்டில் ஒருவர் மனைவியுடனும், தாயாருடனும், 5 குழந்தைகளுடனும் வசிக்கிறார்; இவ்வீட்டில் ஒரு முகப்புச் சமையலறையும், கசாலையும், முகப்புச் சமையலறைக்கு மேலே படுக்கையறையும் உள்ளன; முகப்புச் சமையலறையும் படுக்கையறையும் 12 அடி 2 அங்குலம் நீளம், 9 அடி 5 அங்குலம் அகலம்; கீழ்தளம் முழுவதுமாக 21 அடி 2 அங்குலம் நீளம், 9 அடி 5 அங்குலம் அகலம். மச்ச அறைதான் படுக்கையறை; இதன் சுவர்கள் கூரைச் சரிவுடன் இணைகின்றன; முன்புறத்தில் ஒரு கூரைச் சாளரம் உள்ளது. “இவர் ஏன் இங்கே வசிக்கிறார்? தோட்டத்தை முன்னிட்டா? அல்ல, அது மிகச் சிறியது. வாடகையை முன்னிட்டா? வாடகை அதிகம், வாரத்துக்கு ஒரு ஷில்லிங் 3 பென்னி. அவர் வேலை செய்யும் இடத்துக்குப் பக்கமா? அல்ல, 6 மைல் தூரம். தினசரி போய் வர 12 மைல் நடக்கிறார். குடியிருக்கத்தக்கதாய் இருப்பதால் அதில் அவர் வசிக்கிறார்.” எங்கிருந்தாலும் சரி, வாடகையும் பிற நிலைமைகளும் எப்படியிருந்தாலும் சரி, தனக்கென்று தனியே ஓர் இடம் வேண்டுமென விரும்பினார். 12 படுக்கையறைகள், வயதுவந்தோர் 38 பேர், குழந்தைகள் 36 பேருடன் லாங்டோஃப்டிலுள்ள 12 வீடுகள் பற்றிய புள்ளி விவரங்கள் வருமாறு:

லாங்டோஃப்ட்டில் பன்னிரண்டு வீடுகள்

வீடுகள்	படுக்கையறைகள்	வயதுவந்தோர்	குழந்தைகள்	ஆட்கள் எண்ணிக்கை	வீடுகள்	படுக்கையறைகள்	வயதுவந்தோர்	குழந்தைகள்	ஆட்கள் எண்ணிக்கை
எண் 1	1	3	5	8	எண் 7	1	3	3	6
.. 2	1	4	3	7	.. 8	1	3	2	5
.. 3	1	4	4	8	.. 9	1	2	0	2
.. 4	1	5	4	9	.. 10	1	2	3	5
.. 5	1	2	2	4	.. 11	1	3	3	6
.. 6	1	5	3	8	.. 12	1	2	4	6

(9) கெண்ட்

கென்னிங்டன் 1859இல் மிகக் கடுமையான அளவுக்கு மிகை மக்கள்தொகை உடையதாய் இருந்தது; அப்போது டிஃப்டீரியா பரவியது; ஏழ்மைப்பட்ட பிரிவினரின் நிலைமை பற்றி மருத்துவ விசாரணை நடத்த வட்டார மருத்துவர் ஏற்பாடு செய்தார். அதிகமான தொழிலாளர்கள் வேலை பெற்றுள்ள இந்த வட்டாரத்தில் பல குடிசைகள் அழிக்கப்பட்டுள்ளன என்றும், புதிய குடிசைகள் ஏதும் கட்டப்படவில்லை என்றும் அவர் கண்டார். ஒரு வட்டத்தில் குருவிக் கூண்டுகள் என்று பெயர் பெற்ற நான்கு வீடுகள் இருந்தன; ஒவ்வொன்றிலும் அடி, அங்குலத்தில் பின் வருமாறு நீளம், அகலம், உயரம் கொண்ட 4 அறைகள் இருந்தன:

சமையலறை: 9அடி 5அங். × 8அடி 11அங். × 6அடி 6அங்.
 கசாலை: 8அடி 6அங். × 4அடி 6அங். × 6அடி 6அங்.
 படுக்கையறை: 8அடி 5அங். × 5அடி 10அங். × 6அடி 3அங்.
 படுக்கையறை: 8அடி 3அங். × 8அடி 4அங். × 6அடி 3அங்.

(10) நார்த்தாம்ப்டன்ஷயர்

பிரின்வொர்த், பிக்ஃபோர்டு, ஃப்லூர். இந்தக் கிராமங்களில் குளிர் காலத்தில் 20-30 ஆட்கள் வேலையில்லாமையால் தெருவில் அலைந்து கொண்டிருந்தார்கள். சாகுபடியாளர்கள் தானிய வயல்களையும் முள்ளங்கி வயல்களையும் போதுமான அளவு உழுவதில்லை. பண்ணைகளை ஒன்றுசேர்ப்பதுதான் நல்லது என்று

நிலவுடைமையாளர் அவற்றை இரண்டு மூன்று பண்ணைகளாக்கி விட்டார். வேலைவாய்ப்புப் போதாமையுக்கு இதுவே காரணம். ஒரு புறத்தில் நிலம் உழைப்பைக் கோருகிறது; மறு புறத்தில் வஞ்சிக் கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் நிலத்தை ஏக்கத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கோடையிலே அசுர வேகத்தில் மிகையாக வேலை வாங்கப்படும் அவர்கள் குளிர் காலத்தில் அரைப் பட்டினி கிடக்கிறார்கள்; அவர்கள் தமக்கே உரிய விதத்தில், “மத குருவும் மகாகனவான்களும் எங்கள் மீது மரணத்தை ஏவ நினைக்கிறார்கள்” என்று கூறுவதில் வியப்பில்லை.

ஃப்லூரில், மிகச் சிறு அளவுள்ள படுக்கையறையில் 4, 5, 6 குழந்தைகளுடன் தம்பதிகள் இருப்பதையும், 5 குழந்தைகளுடன் வயதுவந்தோர் 3 பேர் இருப்பதையும், தாத்தாவும் 6 குழந்தைகளும் நச்சுக் காய்ச்சல் கண்டு படுத்திருக்க அவர்களோடும் மற்றவர்களோடும் தம்பதிகள் இருப்பதையும், இரு படுக்கையறைகளுடன் கூடிய இரண்டு வீடுகளில், வயதுவந்தோர் முறையே 8, 9 பேர் கொண்ட குடும்பங்கள் இருப்பதையும் காணலாம்.

(11) வில்ல்ட்ஷயர்

ஸ்ட்ராட்டன். பார்வையிட்ட வீடுகள் 31, ஒற்றைப் படுக்கையறை உள்ளவை 8. அதே வட்டாரத்தில், பெண்ட்டில்: ஒரு குடிசையில் வயதுவந்தோர் 4 பேர், குழந்தைகள் 4 பேர்; வார வாடகை 1 வில்லிங் 3 பென்னி; கரடுமுரடான கற்களால் அமைந்த தரையிலிருந்து மக்கிப் போன கீற்றுக் கூரை வரை சுவர்கள் தவிர உருப்படியாக ஒன்றுமில்லை.

(12) உஸ்டர்ஷயர்

வீடுகளை அழிக்கும் வேலை இங்கே அவ்வளவு அத்தமாய் நடைபெறவில்லை; ஆனாலும், 1851க்கும் 1861க்கும் இடையே ஒவ்வொரு வீட்டிலும் வசிப்போரின் சராசரி எண்ணிக்கை 4.2இலிருந்து 4.6ஆக உயர்ந்துள்ளது.

பேட்சீ. இங்கே பல குடிசைகளும், சிறு தோட்டங்களும் உள்ளன. “ஏழைகளைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கும் இந்தக் குடிசைகளால் தொல்லைதான்” என்று சில சாகுபடியாளர்கள் கூறுகிறார்கள். “குடிசை கட்டுவதால் ஏழைகள் நிலை மேம்பட்டு விடுவதில்லை; 500 குடிசை கட்டினாலும் கட்டிய வேகத்தில் வாடகைக்கு விடப்படும்; உள்ளபடியே எவ்வளவு அதிகமாய் குடிசை கட்டுகிறீர்களோ, அவ்வளவு அதிகமாய் அவை தேவைப் படுகின்றன” என்கிறார் ஒரு கனவான். (இவரது கருத்துப் படி, வீடுகள் குடியிருப்போரைப் பெற்றெடுக்கின்றன, பின் இவர்கள்

இயற்கை விதியின் படி “வசிப்பிடச் சாதனங்களை” நெருக்குகிறார்கள்.) இது பற்றி டாக்டர் ஹண்டர் குறிப்பிடுகிறார்: “இப்போது இந்த ஏழைகள் எங்கிருந்தோ வர வேண்டும்; பேட்சீயில் வட்டார துயர்தணிப்பு உதவி போன்ற குறிப்பான கவர்ச்சி ஏதும் இல்லையாதலால், வேறு ஏதோ பொருத்தமற்ற இடத்திலிருந்து துரத்தப்படுவதே அவர்கள் இங்கு வருவதற்குக் காரணமாய் இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவருக்கும் அவர் வேலை செய்யுமிடத்துக்கு அருகிலேயே பங்கு நிலம் கிடைக்குமானால், தமது துண்டு நிலத்துக்கு சாகுபடியாளர் கொடுப்பதைப் போல் இரு மடங்கு கொடுக்க வேண்டியுள்ள பேட்சீயை அவர் விரும்ப மாட்டார்.”

நகரங்களுக்குத் தொடர்ந்து குடிபெயர்வது, பண்ணைகளின் குவிப்பால் கிராமப்புறத்தில் உபரி-மக்கள்தொகை தொடர்ந்து உருவாவது, சாகுபடிக்குரிய நிலத்தை மேய்ச்சல் நிலமாக மாற்றுவது, இயந்திர சாதனங்கள் முதலானவற்றைப் புகுத்துவது ஆகிய வற்றோடு, விவசாய மக்களின் குடிசைகளை அழித்து அவர்களைத் தொடர்ந்து வெளியேற்றுவதும் கைகோத்து நிகழ்கிறது. வட்டம் எந்த அளவுக்கு ஆட்களற்றதாய் இருக்கிறதோ, அதன் “ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகை” அந்த அளவுக்கு அதிகமாய் இருக்கிறது; வேலை வாய்ப்புச் சாதனங்கள் மீதான அவர்களின் நெருக்குதல் எவ்வளவு அதிகமாய் இருக்கிறதோ, விவசாய மக்களுக்கான வசிப்பிடச் சாதனங்கள் மீது விவசாய மக்கள்தொகையின் அறுதியான உபரி அவ்வளவு அதிகமாய் இருக்கிறது; எனவே கிராமங்களில் உபரி-மக்கள்தொகையும், நோய்த் தொற்றுக்குத் தோதாக மனிதப் பிறவிகளை நெருக்கமாய் அடைத்து வைப்பதும் அவ்வளவு அதிகமாய் இருக்கிறது. சிதறலான சிறு கிராமங்களிலும், கிராமப்புற சிறு நகரங்களிலும் மனிதக் குழுக்களை நெருக்கமாய் அடைந்திடச் செய்வது நிலப்பரப்பிலிருந்து ஆட்களை வலுவந்தமாய் வெளியேற்றுவதோடு சேர்ந்து நிகழ்கிறது. விவசாயத் தொழிலாளர்களின் தொகை சுருங்குவதையும், அவர்கள் உற்பத்தி செய்யும் பண்டங்களின் திரள் பெருகுவதையும் மீறி, தொடர்ந்து அவர்களை உபரி-மக்கள்தொகை ஆக்குவது வக்கின்மையின் தொடட்டில் ஆகிறது. முடிவில் அவர்களது வக்கின்மை அவர்களது வெளியேற்றத்துக்குத் தூண்டுகோலாகிறது; இதுவே அவர்களது கேவலமான வசிப்பிட நிலைமைக்கான முதற்பெரும் காரணமாகவும் அமைகிறது. இந்த வசிப்பிட நிலைமை அவர்களது கடைசி எதிர்ப்புச் சக்தியையும் நொறுக்கி, அவர்களை நிலக்கிழார்களுக்கும் சாகுபடியாளர்களுக்கும் பணிய வேண்டிய அடிமைகளாய் மாற்றி விடுகிறது.²⁵¹ இவ்வாறு, அடிமட்டமான அற்பக் கூலி அவர்களுக்கு

²⁵¹ “கடையருக்கென்று விண்ணாலகில் நிச்சயிக்கப்பட்ட வேலை அவரது நிலையிலும் கூட கண்ணியத்தைச் சாற்றுகிறது. அவர் அடிமையல்லர், அமைதியின்

இயற்கை விதியாகி விடுகிறது. மறு புறம், நிலமானது தொடர்ந்து "ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகை" உடையதாகவும், ஆனால் அதே நேரத்தில் குறைந்த மக்கள்தொகை உடையதாகவும் இருக்கிறது. நகரங்களுக்கும், சுரங்கங்களுக்கும், இருப்புப் பாதை போடு மிடங்களுக்கும் எங்கெல்லாம் ஆட்கள் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் புறப்பட்டுச் செல்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் இதை வட்டார அளவில் பார்க்கிறோம் என்பது மட்டுமன்று. அறுவடைக் காலத்திலும், அவ்வாறே வசந்தத்திலும் கோடையிலும்—மிசூந்த கவனத்தோடும் தீவிர முறையிலும் நடைபெறும் ஆங்கிலேய வேளாண்மைக்குக் கூடுதல் ஆட்கள் தேவைப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம்—எங்கெங்கும் இதைப் பார்க்கிறோம். எப்போதுமே விவசாயத் தொழிலாளர்களின் தொகை நிலத்தை உழுது பயிரிடுவதற்கு வேண்டிய சாதாரணமான தேவைகளுக்கு மிக அதிகமாகவும், அதன் விசேஷமான அல்லது தற்காலிகமான தேவைகளுக்கு மிகக் குறைவாகவும் உள்ளது.²⁵² இதனால்தான், தொழிலாளர் பற்றாக்குறை

படையாள்; படையாளிடம் நாடு கோருவது போன்ற கட்டாய உழைப்பை அவரிடம் பெற்றுக் கொள்ள அதிகாரம் இருப்பதாக உரிமை கொண்டாடும் நிலவுடைமையாளர் மனமானோர் குடியிருப்புப் பகுதியில் அவருக்கு வசிப்பிடம் தந்தாக வேண்டும். படையாளைப் போலவே அவருக்கும் அவரது வேலைக்குரிய சந்தை-விலை கிடைப்பதில்லை. படையாளைப் போலவே அவரும், இளம் வயதில், தனது தொழிலையும் தனது ஊரையும் தவிர வேறெதுவும் தெரியாத அறியாப்பருவத்தில் சேர்க்கப்படுகிறார். அங்கே படைச் சேர்ப்பும், கலகச் சட்டமும் படையாளை வகுத்துவது போல், இங்கே இளம்பிராய மனமும், குடியமர்வுச் சட்ட செயற்பாடும் அவரை வகுத்துகின்றன." (டாக்டர் ஹண்டர், முன் வந்தது, பக்கம் 132.) சில நேரங்களில், அசாதாரண இரக்க சிந்தை கொண்ட நிலக்கிழார் தாம் படைப்பித்த தனிமை நிலை கண்டு மனமுருகுகிறார். ஹலிக்கம் கட்டி முடிக்கப்பட்டதை ஒட்டி பாராட்டு பெற்ற போது லீசெஸ்டர் பிரபு சொன்னார்: "கிராமப்புறத்தில் தன்னந்தனியனாய் நிற்பது சோகமானது. சுற்றிலும் பார்க்கிறேன், எனது வீடு தவிர வேறு எதுவும் கண்ணில் படவில்லை. நான் அகரக் கோட்டையின் அகரனாவேன்; அண்டையிலிருந்தவர்களைப்பெல்லாம் விழுங்கி விட்டேன்."

²⁵² பிரான்சிலும் கடந்த பத்தாண்டுகளில் இதே மாதிரியான போக்கு காணப்படுகிறது; அங்கே முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி வேளாண்மைத் துறையை ஆட்கொள்வதற்கேற்ப, விவசாய மக்களின் "உபரித்திரளை" நகரங்களுக்குத் துரத்துகிறது. வசிப்பிட நிலைமைகளும் பிறவும் மோசமடைவதே உபரி-மக்கள் தொகையின் மூல காரணம் என்பது இங்கேயும் புலப்படுகிறது. நிலத்தைத் துண்டாடி ஒதுக்கும் இந்த முறையினால் விளைந்ததே விசித்திரமான இந்த "proletariat foncier."* இது பற்றி, ஏனையவற்றோடு கூட பார்க்கவும்: ஏற்கெனவே மேற்கோள் காட்டிய காலின் எழுதிய நூல், மற்றும் கார்ல் மார்க்ஸ், "ஹீய் போனபார்ட்டின் பதினெட்டாவது புருமேர்," 2ஆம் பதிப்பு, ஹாம்பர்க், 1869, பக்கம் 56 முதலானவை. 1846இல் பிரான்சில் நகர மக்கள்தொகை 24.42 சதவீதமாகவும், விவசாய மக்கள்தொகை 75.58 சதவீதமாகவும் இருந்தன; 1861இல் நகர மக்கள்தொகை 38.86 சதவீதமாகவும், விவசாய மக்கள்தொகை 71.14 சதவீதமாகவும் இருந்தன. கடந்த 5 ஆண்டுகளில், விவசாய மக்கள்தொகையினது சதவீதத்தின் கருக்கம் இன்னும் கூட எடுப்பாய்த்

* "நிலவுடைமைப் பாட்டாளி வர்க்கம்."

என்று புகார் சொல்லப்படும் அதே இடத்திலிருந்து, அதே சமயத்தில் தொழிலாளர் மிகுதியாய் இருப்பதாகவும் முரண்பாடான புகார் வருவதை அதிகாரபூர்வ ஆவணங்களில் காண்கிறோம். தற்காலிகமான அல்லது வட்டார அளவிலான தொழிலாளர் பற்றாக்குறையால் கூலி உயர்ந்து விடுவதில்லை; மாறாக, பெண்களும் குழந்தைகளும் வயலில் இறங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது; சுரண்டல் தொடங்கும் வயது மேலும் மேலும் குறைந்து செல்கிறது. பெண்களையும் குழந்தைகளையும் சுரண்டுவது பெரிய அளவில் நடைபெறத் தொடங்கியதும், ஆண் விவசாயத் தொழிலாளர்களிடையே உபரி-மக்கள்தொகையை உருவாக்குவதற்கும், அவர்களது கூலி உயர் விடாமல் தடுப்பதற்கும் அது ஒரு புதிய கருவி ஆகிறது. இங்கிலாந்தின் கிழக்குப் பகுதியில் இந்த நச்சுத் துழலிலிருந்து அழகிய கனியொன்று விளைகிறது—அதுதான் காங்கி முறை [gang-system] எனப்படுவது; அதனை இங்கு சற்றே பரிசீலிக்க வேண்டும்.²⁵³

காங்கி முறையானது லிங்கன், ஹண்ட்ஸ்டன், கேம்பிரிட்ஜ், நார்ஃபோல்க், சஃபோல்க், நார்டிங்கம் ஆகிய மாவட்டங்களில் பரவலாகவும், நார்த்தாம்ப்டன், பெட்ஃபோர்டு, ரட்லாந்து ஆகிய அண்டை மாவட்டங்களில் இங்குமங்குமாகவும் வழங்குகிறது. லிங்கன்ஷயரை உதாரணமாய்க் கொள்ளலாம். இந்த மாவட்டத்தில் பெரும் பகுதி புதிய நிலங்களாகும்—முன்பு சதுப்புகளாயிருந்தவை, அல்லது, சற்றுமுன் குறிப்பிட்ட ஏனைய கிழக்கத்திய மாவட்டங்களில் போலவே சமீபகாலம் வரை கடலாய் இருந்தவை, இப்போது மீட்கப்பட்டு சாகுபடிக்கு வந்தவை. நீரை அகற்றுவதில் நீராவி எஞ்சின் அற்புதங்கள் நிகழ்த்தியுள்ளது. ஒரு காலத்தில் சதுப்புகளாகவும், மணல் மேடுகளாகவும் இருந்த இடம் இப்போது தானியத்துக்கும் உயர்ந்த நில வாடகைகளுக்கும் பொங்குமாகடலாய்த் திகழ்கிறது. மனித முயற்சியால் மீட்கப்பட்ட வண்டல் நிலங்களிலும் இதுவே நடந்துள்ளது; ஆக்ஸ்ஹாம் தீவையும் டிரெண்ட் நதிக்கரையிலுள்ள பிற வட்டாரங்களையும் உதாரணமாய்க் குறிப்பிடலாம். புதிய பண்ணைகள் உதித்தெழுந்ததற்கேற்ப புதிய குடிசைகளுக்கும் கட்டப்படவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, பழைய குடிசைகளும் அழிக்கப்பட்டன; பல மைல் தொலைவிலிருக்கும் திறப்புக் கிராமங்களிலிருந்து தொழிலாளர்கள் வர வேண்டியிருந்தது; மலைச் சரிவுகளில் சற்றி வளைந்து செல்லும் நீண்ட சாலை

தெரிகிறது. 1846இலேயே பியர் ருபோன் "தொழிலாளர்கள்" என்ற படைப்பில் பாடினார்:

"உடுப்பது கந்தல் வசிப்பது பொந்தில்,
ஒண்டிய சார்ப்பில், மண்டிய உடைசலில்,
நிழலின் துணைகளாம் ஆந்தைகளோடும் திருடர்களோடும்!"

²⁵³ "குழந்தையழைப்பு ஆணையத்தின் ஆறாவது கடைசிமுனை அறிக்கை," 1867 மார்ச்சு முடிவில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இது முழுக்க வேளாண்மையிலான காங்கி முறை பற்றியதாகும்.

களில் நடந்து வர வேண்டியிருந்தது. முன்பெல்லாம், குளிர் காலத்தில் வெள்ளம் பெருக்கெடுக்கும் போது தப்பி வரும் மக்கள் இங்கேதான் தங்குவது வழக்கம். 400-1,000 ஏக்கர் பண்ணைகளில் வசிக்கும் தொழிலாளர்கள் ("அடைபட்ட தொழிலாளர்கள்" என்று அழைக்கப்படுகிறவர்கள்) குதிரைகளின் துணை கொண்டு செய்யப்படும் கடினமான நிரந்தர விவசாய வேலைகளை மட்டுமே செய்கிறார்கள். 100 ஏக்கர் பரப்புக்கு சராசரி ஒரு குடிசை வீதம் கூட இல்லை. எடுத்துக்காட்டாக, சதுப்பு நிலச் சாகுபடியாளர் ஒருவர் விசாரணை ஆணையரிடம் சாட்சியமளித்தார்: "பயிர் செய்யத் தக்க நிலமான 320 ஏக்கரில் சாகுபடி செய்கிறேன். எனது பண்ணையில் ஒரு குடிசை கூடக் கிடையாது. இப்போது என் பண்ணையில் ஒரு தொழிலாளி மட்டுமே இருக்கிறார். அருகில் தங்கியுள்ள நான்கு குதிரைக்காரர்களும் இருக்கிறார்கள். நாங்கள் இலகுவான வேலைக்கு காங்கிகளை அமர்த்துகிறோம்."²⁵⁴ களை பறிப்பது, சுட்டி உடைப்பது, குறிப்பிட்ட சில உரமிடும் வேலைகள், கற்கள் நீக்குவது போன்ற இலகுவான வயல் உழைப்பு நிலத்துக்கு அதிகமாய்த் தேவைப்படுகிறது. இவ்வேலை திறப்புக் கிராமங்களில் வசிக்கும் காங்கிகளைக் கொண்டு, அதாவது ஒழுங்கமைந்த குழுக்களைக் கொண்டு செய்யப்படுகிறது.

காங்கி என்பது மாதர்கள், ஆணும் பெண்ணுமான இளம் வயதினர் (13-18 வயதுடையோர்; ஆயினும் பையன்கள் பெரும்பாலும் 13 வயதில் நீக்கப்பட்டு விடுகிறார்கள்), ஆணும் பெண்ணுமான குழந்தைகள் (6-13 வயதுடையோர்) ஆகிய 10 முதல் 40 அல்லது 50 ஆட்களைக் கொண்டது. தலைமை வகிப்பவர் காங்கி-முதல்வர்; இவர் சாதாரண விவசாயத் தொழிலாளி, பொதுவாகக் கெட்ட பேர்வழி என்று சொல்லப்படுகிறவர், கயவாளி, நிதானமில்லாதவர், குடிசாரர்; ஆனால் தொழில் முயற்சி உடையவர்; விவரம் அறிந்தவர். காங்கிக்கு ஆளெடுக்கும் அதிகாரி இவரே. காங்கி இவரிடம் வேலை செய்கிறதே தவிர சாகுபடியாளரிடம் அல்ல. பொதுவாக இவர் பலன்வீதக் கூலி வேலைக்காக சாகுபடியாளருடன் ஓர் ஏற்பாட்டுக்கு வருகிறார்; இவரது வருமானம் சராசரியாக சாதாரண விவசாயத் தொழிலாளியின் வருமானத்துக்கு சற்றே மேலானதாகும்.²⁵⁵ இது தனது காங்கியிடமிருந்து மிகக் குறைந்த நேரத்தில் முடிந்த வரை மிக அதிக உழைப்பைக் கறப்பதில் அவருக்குள்ள திறமையைப் பொறுத்ததே. ஆண்களின் மேற்பார்வையில்தான் பெண்கள் தளர்வின்றி சீராக உழைக்கிறார்கள் என்பதையும், பெண்களும் குழந்தைகளும் முடுக்கி

²⁵⁴ "குழந்தையுழைப்பு ஆணையம், ஆறாம் அறிக்கை," சாட்சியம் 173, பக்கம் 37.

²⁵⁵ ஆயினும் காங்கி-முதல்வர்கள் சிலர் 500 ஏக்கர் சாகுபடியாளர்கள், அல்லது சாரிசாரியான வீடுகளின் உரிமையாளர்கள் என்ற நிலைக்கு முன்னேறியுள்ளனர்.

விடப்பட்டதும் கொஞ்சமும் ஆலோசிக்காமல் ஜீவசக்தியை செலவிடுகிறார்கள் என்பதையும்—அன்றே ஃபூரியே இதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்—ஆனால் வயதுவந்த ஆண் தொழிலாளி கூடிய மட்டும் ஜீவசக்தியை மிச்சப்படுத்துவதில் கெட்டிக்காரராய் இருக்கிறார் என்பதையும் சாகுபடியாளர்கள் கண்டுகொண்டார்கள். காங்கி-முதல்வர் ஒவ்வொன்றாய்ப் பல பண்ணைகளுக்குச் செல்கிறார்; இவ்விதம் ஆண்டில் 6 முதல் 8 மாத காலம் தனது காங்கியை வேலைவாங்குகிறார். எனவே, இவரிடம் வேலை செய்வது குழந்தைகளுக்கு எப்போதாவது மட்டுமே வேலை கொடுக்கும் தனியொரு சாகுபடியாளரிடம் வேலை செய்வதை விட உழைக்கும் குடும்பங்களுக்கு அதிகம் இலாபகரமானது, நம்பகமானது. பொதுவாய் இவர் மூலமாகத்தான் குழந்தைகளை வேலைக்கமர்த்த வேண்டும் என்னும் அளவுக்கு, இந்நிலைமை திறப்புக் கிராமங்களில் அவரது செல்வாக்கை உறுதி செய்கிறது. இந்தக் குழந்தைகளை காங்கியோடு சேராமல் தனித்தனியாக வெளியே வேலைக்கு அனுப்புவது இவரது துணைத் தொழில்.

இந்தக் காங்கி முறையிலுள்ள “குறைபாடுகள்” குழந்தைகளையும் ‘இளம் வயதினரையும் அதிகப்படியாக வேலை வாங்குவதும், அவர்கள் தினந்தோறும் பண்ணைகளுக்குச் சென்று வருவதற்காக 5, 6, சிலசமயம் 7 மைலும் கூட நடக்க வேண்டியிருப்பதும், இறுதியாக காங்கியின் ஒழுக்கச் சிதைவும் ஆகும். காங்கி-முதல்வர் சில வட்டங்களில் “ஓட்டுநர்” என்று அழைக்கப்படுகிறார்; இவர் நீண்ட கம்பு வைத்திருக்கிறார் என்றாலும், அதை அரிதாகவே பயன்படுத்துகிறார். இவர் மிருகத்தனமாய் நடத்துவதாகப் புகார்கள் வருவது அபூர்வம். இவர் ஒரு ஜனநாயகப் பேரரசர்; அல்லது ஹேமலினைச் சேர்ந்த குழலூதியைப் போன்றவர். எனவே இவர் தனது ஆட்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றவராய் இருக்க வேண்டும்; தனது தலைமையிலான நாடோடி வாழ்க்கையின் கவர்ச்சிகளைக் கொண்டு அவர்களைத் தம்மோடு பிணைத்துக் கொள்கிறார். முரட்டுத்தனம் வாய்ந்த சுதந்தரமும், கூத்துக்கும்மாளமும், போக்கிரித்தனமும் காங்கிக்குக் கவர்ச்சியூட்டுகின்றன. காங்கி-முதல்வர் மது விடுதிக்குப் போய் விட்டு வருகிறார்; போதை தலைக்கேறிய நிலையில் தடுமாறிய படி அணிவரிசையின் முன்னால் நடக்கிறார். வாட்டசாட்டமான முரட்டுப் பெண்கள் வலப்புறமும் இடப்புறமும் அவரைத் தாங்கிப் பிடித்து வர, குழந்தைகளும் இளம் வயதினரும் தொண்டை கிழியக் கூச்சலிட்டு, கேலியாகவும் காலித்தனமாகவும் பாடிக் கொண்டு பின்னால் வருகிறார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் வீடு திரும்புகையில், “phanerogamie”* என்கிறாரே ஃபூரியே, அது தான் நடைபெறுகிறது. 13, 14 வயதுடைய பெண்களை அதே

* “குழுமுறைத் தாம்பத்தியம்”

வயதுடைய ஆண் கூட்டாளிகள் கருவுறச் செய்வது சர்வசாதாரணம். காங்கிக்கு ஆள்பலம் தரும் திறப்புக் கிராமங்கள் சோடோம்களும் கோமோறாக்களும் ஆகின்றன.²⁵⁶ புறமணக் குழந்தைகள் பிறப்பு வீதம் நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளைப் போல் இங்கு இரு மடங்காய் உள்ளது. இவ்விதமாய் வளர்ந்து ஆளாகும் பெண்கள் மணம் புரிந்து கொண்ட பின் அவர்களது ஒழுக்கம் எப்படியிருக்குமென்று மேலே கண்டோம். பிறக்கும் குழந்தைகள் அபின் உண்டு அடியோடு அழிந்து விடாமல் பிழைக்குமானால், காங்கி உழைப்பில் சேருவதற்கென்றே பிறந்தவையாகும்.

மேலே விவரிக்கப்பட்ட காங்கியின் எடுத்துக்காட்டான வடிவம் வழக்கமான காங்கி, பொது காங்கி அல்லது இடம்பெயரும் காங்கி என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஏனெனில் தனியார் காங்கிகளும் உள்ளன. இவை வழக்கமான காங்கியைப் போலவே அமைக்கப்படுகின்றன; ஆனால் வேலை உறுப்பினர்கள் அதிகமில்லை; ஒரு காங்கி-முதல்வரிடம் வேலை செய்வதற்கு பதில், பண்ணையைச் சேர்ந்த வயதுமுதிர்ந்த வேலையாளிடம் வேலை செய்கின்றனர்; இவ்வாறன்றி வேறு விதமாய் இந்த வேலையாளைப் பயன்படுத்த முடியாமல் சாகுபடியாளர் அவரை இவ்விதம் வேலை வாங்குகிறார். இந்தக் காங்கியில் நாடோடிக் கேளிக்கைக்கு இடமில்லை; ஆனால் இங்கு குழந்தைகளுக்குக் கிடைக்கும் ஊதியமும் மோசம், அவர்கள் நடத்தப்படும் விதமும் மோசம் என்று எல்லா சாட்சியங்களிலிருந்தும் தெரிகிறது.

காங்கி முறை கடந்த சில ஆண்டுகளில் படிப்படியாக அதிகரித்துள்ளது;²⁵⁷ இது காங்கி-முதல்வருக்காகவே அமைந்ததன்று; பெரும் சாகுபடியாளர்களின்²⁵⁸ செல்வத்தையும், அவர்கள் மூலமாய் நிலவுடைமையாளர்களின் செல்வத்தையும் பெருக்குவதற்காக அமைந்ததே.²⁵⁹ முறையான அளவுக்கும் குறைவான

²⁵⁶ "ஊட்டிப்போட்டுப் பெண்களில் பாதிப் பேர்" (காங்கிகளில் சேர்ந்து) "வெளியே சென்று பாழாய்ப் போயினர்." பக்கம் 6, 532.

²⁵⁷ "அவை (காங்கிகள்) சமீப ஆண்டுகளில் பெரிதும் அதிகரித்துள்ளன. சில இடங்களில் ஒப்பனவில் சமீப காலத்தில்தான் அவை புழுத்தப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது; பல ஆண்டுகளாகவே காங்கிகள் இருப்பதாகத் தெரியும் இதர இடங்களில்...இன்னும் அதிகமான, இன்னும் சிறு வயதினரான குழந்தைகள் அவற்றில் வேலை செய்கின்றனர்." (முன் வந்தது, பக்கம் 79, 5174.)

²⁵⁸ "சிறு சாகுபடியாளர்கள் காங்கிகளை அமர்த்துவதே இல்லை." "மாதர்களுக்கும் குழந்தைகளும் அதிகபட்ச எண்ணிக்கையில் அமர்த்தப்படுவது வறண்ட நிலத்திலன்று, 40 முதல் 50 ஷில்லிங் வாடகை பெற்றுத் தரக் கூடிய நிலத்திலேயே." (முன் வந்தது, பக்கம் 17, 14.)

²⁵⁹ இந்தக் கனவான்களில் ஒருவர்—கொழுந்த வாடகை பெற்று ரூசி கண்டவர்—சலசலப்பு எல்லாம் இம்முறையின் பெயரால்தான் என்று விசாரணை ஆணையத்திடம் ஆத்திரமாய்க் கூறினார். "காங்கி" என்று சொல்லாமல் "விவசாய பாலர் சுய ஆதாரச் சங்கம்" என்போமானால் எல்லாம் சரியாகி விடுமாம்.

தொழிலாளர்களை வைத்துக் கொண்டு, வேலை கூடுதலாகும் போது கூடுதல் வேலையைச் செய்வதற்குத் தயாராய் கூடுதல் ஆள் கிடைப்பதற்கும், முடிந்த வரை குறைந்த பணத்தைக் கொண்டு முடிந்த வரை அதிக உழைப்பைக் கறப்பதற்கும்,²⁶⁰ வயதுவந்த ஆண் தொழிலாளர்களை "தேவையற்றோர்" ஆக்குவதற்கும் சாகுபடியாளருக்கு இதனிலும் சிறந்த ஏற்பாடு இருக்க முடியாது. விவசாயத் தொழிலாளிக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை என்று ஒரு புறம் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். மறு புறம் காங்கி முறை அவசியம் என்கிறார்கள் - வயதுவந்த ஆண் தொழிலாளர்கள் போதிய அளவு இல்லை என்றும் நகரங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்து சென்று விடுவதாகவும் காரணம் சொல்கிறார்கள். ஏன் இப்படி முன்னுக்குப் பின் முரணாய்ப் பேசுகிறார்கள் என்பதை மேற்சொன்னதிலிருந்து புரிந்து கொள்ளலாம்.²⁶¹ லிங்கன்ஷயரில் நிலம் களையெடுத்து சுத்தமாக்கப்படுதலும், மனிதர்கள் அசுத்தமான களைகளாக்கப்படுதலும் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின்²⁶² முனையும் எதிர்முனையுமாய் விளங்குகின்றன.

²⁶⁰ "இதர வகை உழைப்பை விட காங்கி வகை உழைப்பு மலிவானது; அதனால் தான் காங்கியை வைத்து வேலைவாங்குகிறார்கள்" என்றார் முன்னாள் காங்கி-முதல்வர் ஒருவர். (முன் வந்தது, பக்கம் 17, §14.) "காங்கி முறையானது சாகுபடியாளருக்கு நிச்சயம் மலிவானது, குழந்தைகளுக்கு நிச்சயம் மோசமானது" என்கிறார் சாகுபடியாளர் ஒருவர். (முன் வந்தது, பக்கம் 16, §3.)

²⁶¹ "இப்போது காங்கினிலுள்ள குழந்தைகள் செய்யும் வேலையில் பெரும் பகுதி முன்பு ஆண்களும் பெண்களும் செய்து வந்ததாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. குழந்தைகளும் பெண்களும் வேலைக்கமர்த்தப்படும் இடங்களில் முன்பை விட அதிகமான ஆட்கள் இப்போது வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள்." (முன் வந்தது, பக்கம் 43, எண் 202.) மறு புறம் "சில வேளாண்மை வட்டங்களில்; குறிப்பாக சாகுபடிக்கேற்ற வட்டங்களில், குடிப் பெயர்ச்சியின் விளைவாகவும், பெரிய நகரங்களுக்குச் சென்றிட இருப்புப் பாதைகளால் கிடைக்கும் வசதியின் விளைவாகவும், தொழிலாளர் பிரச்சினை மிகவும் கடுமையாகி விட்டதால், குழந்தைகளை வேலைவாங்குவது மிகவும் அவசியமாகி விட்டது என்று நான் (நான் என்றால் ஒரு பெரிய பிரபுவின் காரியக்காரர்) நினைக்கிறேன்." (முன் வந்தது, பக்கம் 80, எண் 180.) ஏனென்றால் ஆங்கிலேய வேளாண்மை வட்டங்களில் "தொழிலாளர் பிரச்சினை" என்பதன் அர்த்தம் (நாகரிக உலகின் பிற பகுதிகளில் இருப்பதற்கு மாறாக) நிலவுடைமையாளர்கள், சாகுபடியாளர்கள் ஆகியோரின் பிரச்சினை என்பதாகும்; அதாவது விவசாயக் குடிகள் மேலும் மேலும் அதிகமாய் வெளியேறிச் சென்றாலும் கூட கிராமத்தில் ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகை போதுமானதாய் இருக்கச் செய்து, அதன் மூலம் விவசாயத் தொழிலாளியின் கூலியைக் கூடுமான வரை எப்படிக் குறைக்கலாம் என்பதே.

²⁶² "பொதுச் சுகாதார அறிக்கை" குழந்தைகளின் இறப்பு வீதத்தைப் பரிசீலிக்கையில், போகிற போக்கில் காங்கி உழைப்பு முறையையும் நோட்டமிடுகிறது. ஆனால் இந்த அறிக்கை பற்றி பத்திரிகைகளுக்குத் தெரியாது. எனவே ஆங்கிலேயப் பொது மக்களுக்கும் தெரியாது. மறு புறம், "குழந்தையுழைப்பு ஆணையத்தின்" கடைசி அறிக்கையை பத்திரிகைகள் பரபரப்பான செய்தியாய் வரவேற்று வெளியிட்டன. லிங்கன்ஷயரில் மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும் மேலாண் கணவாண்களும், சீமார்ட்டிகளும், அரசுத் திருச்சபையின் உயர் ஊதியக் குருமார்களும் தமது பண்ணைகளில் தம் கண்ணெதிரே இம்மாதிரியான காங்கி முறை இயங்குவதற்கு எப்படி அனுமதித்தார்கள்

(ஊ) அயர்லாந்து

இந்தப் பிரிவை முடிக்குமுன் நாம் அயர்லாந்தைப் பார்த்து வர வேண்டும். முதலாவதாக முக்கிய விவரங்களை கவனிப்போம்.

அயர்லாந்து மக்கள்தொகை 1841இல் 8,222,664ஐ எட்டியது; 1851இல் 6,623,985ஆகக் குறைந்தது; 1861இல் 5,850,309 ஆயிற்று; 1866இல் 5½ மிலியன் ஆகி விட்டது; அதாவது 1801இல் இருந்த நிலைக்கு அநேகமாய்த் திரும்பி விட்டது. இந்தச் சரிவு பஞ்ச காலமான 1846இல் தொடங்கியது; இதனால் அயர்லாந்து இருபதாண்டுகளுக்கும் குறைவான காலத்தில் அதன் மக்களில் $\frac{5}{16}$ பங்குக்கும் அதிகமானோரை இழந்து விட்டது.²⁶³

1851 மே முதல் 1865 ஜூலை வரை மொத்த வெளியேற்றம் 1,591,487; 1861-1865 ஆண்டுகளில் வெளியேற்றம் அரை

என்று மிதவாத ஏடுகள் கேள்வி எழுப்பின; "தென் கடல் தீவுவாசிகளின் ஒழுக்கமேம்பாட்டுக்காக" என்று சொல்லி ஆண்டிப்போட்டல் தீவுகளுக்கு அருட்பணி யாளர்களை அனுப்பி வைக்கும் இவர்கள் இதை எப்படி அனுமதித்தார்கள் என்று கேட்டன. இன்னும் அதிகமாய்ப் பண்பட்ட ஏடுகள் இப்படிப்பட்ட அடிமையுழைப்புக்குத் தமது குழந்தைகளை விற்கக் கூடியவர்களாய் இருக்கிற இந்த விவசாயக் குடிகளின் அசிங்கமான சீரழிவு பற்றிக் கவலை தெரிவிப்பதோடு நின்று கொண்டன! "மென்மை யான" இந்த மேன்மக்கள் விவசாயத் தொழிலாளியை இருத்தி வைக்கும் கேடுகெட்ட நிலைமைகளில், அத்தொழிலாளி தன் குழந்தைகளையே கூட கறியாக்கி உண்டாக்கும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. இந்நிலைமைகளிலும் அவர் ஆரோக்கியமான நேர்மை கெடாமல் பெருமளவுக்குத் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொண்டதுதான் உண்மையிலேயே வியப்புக்குரியது. காங்கி முறை நிலவும் வட்டங்களில் கூட பெற்றோர்கள் அம்முறையை வெறுக்கிறார்கள் என்பதை அதிகாரபூர்வ அறிக்கைகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. "குழந்தைகளின் பெற்றோர்கள் தம்மை அடிக்கடி நெருக்கிடும் நிர்ப்பந்தத்தையும் சபலங்களையும் எதிர்த்து நிற்பதற்கு சட்டத்தின் கட்டாயம் துணை புரியுமானால் மகிழ்ச்சியடைவார்கள் என்பதற்கு சாட்சியங்கள் பலவும் சான்று பகர்கின்றன. பள்ளி செல்வது தெளிவாகவே அனுசூலமானது என்னும்படியான வயதில் குழந்தைகளை வேலைக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும், இல்லையெல் பெற்றோர்களே வேலை யிழக்கும் அபாயம் ஏற்படலாம் என்று சில நேரம் வட்டார அதிகாரிகளும், சில நேரம் ஆலை அதிபர்களும் மிரட்டுகிற நிலைமை ஏற்படுகிறது....எவ்வளவு நேரம், எவ்வளவு சக்தி வீணாகிறது; ஆதாயமில்லாமலே அயர்வூட்டும் மிகையுழைப்பால் தொழிலாளிக்கும் அவர் குழந்தைகளுக்கும் எவ்வளவு துன்பம் நேரிடுகிறது; குடிசைகளின் மிகை பெரிசலால் அச்சம், நாணம் யாவும் கெட்டு விடுவதுதான், அல்லது பொது வேலைக் காங்கியின் நச்சு விளைவுக்கு பலியாவதுதான் தமது குழந்தையின் ஒழுக்கச் சிதைவுக்குக் காரணம் என்று உணருகிற ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் எவ்வளவு வேதனை உண்டாகிறது—இவையெல்லாம் உழைக்கும் ஏழை மக்களின் உணர்ச்சிகளுக்குத் தூபமிடுகிறவை. இது எளிதில் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதே; குறிப்பிட்ட உதாரணம் எதுவும் தேவையில்லை. தமது உடலையும் உள்ளத்தையும் இவ்விதம் வாட்டி வதைக்கும் இந்நிலைமைகளுக்குத் தாமஸ் காரணம்; வேறு வழியில்லாமற் போனதால்தான் இவற்றுக்குத் தாம் இணங்க வேண்டியதாயிற்று, இந்நிலைமைகளை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு வேண்டிய சக்தி தம்மிடமில்லை என்றெல்லாம் அவர்கள் நன்றாகவே உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

²⁶³ அயர்லாந்து மக்கள்தொகை, 1801: 5,319,867; 1811: 6,084,996; 1821: 6,869,544; 1831: 7,828,347; 1841: 8,222,664.

மிலியனுக்கும் அதிகம். குடியுள்ள வீடுகளின் தொகை 1851-1861இல் 52,990 குறைந்தது. 1851-1861இல், 15 முதல் 30 ஏக்கர் வரையிலான நிலவுடைமைகளின் தொகை 61,000 அதிகரித்தது; 30 ஏக்கருக்கு அதிகமான நிலவுடைமைகளின் தொகை 109,000 அதிகரித்தது; அதே போது எல்லாவிதப் பண்ணைகளின் மொத்தத் தொகை 120,000 குறைந்தது; ஆதலால், 15 ஏக்கருக்குப் பட்ட பண்ணைகள் ஒழிக்கப்பட்டதுதான், அதாவது அவை மையப்படுத்தப்பட்டதுதான் இதற்குக் காரணம்.

அட்டவணை A

கால்நடை

ஆண்டு	குதிரை		மாடு		
	மொத்தத் தொகை	குறைவு	மொத்தத் தொகை	குறைவு	அதிகரிப்பு
1860	619,811		3,606,374		
1861	614,232	5,579	3,471,688	134,686	
1862	602,894	11,338	3,254,890	216,798	
1863	579,978	22,916	3,144,231	110,659	
1864	562,158	17,820	3,262,294		118,063
1865	547,867	14,291	3,493,414		231,120

ஆண்டு	ஆடு			பன்றி		
	மொத்தத் தொகை	குறைவு	அதிகரிப்பு	மொத்தத் தொகை	குறைவு	அதிகரிப்பு
1860	3,542,080			1,271,072		
1861	3,556,050		13,970	1,102,042	169,030	
1862	3,456,132	99,918		1,154,324		52,282
1863	3,308,204	147,982		1,067,458	86,866	
1864	3,366,941		58,737	1,058,480	8,978	
1865	3,688,742		321,801	1,299,893		241,413

மக்கள்தொகைக் குறைவோடு சேர்ந்து இயற்கையாகவே உற்பத்திப் பண்டங்களின் திரளிலும் குறைவு ஏற்பட்டது. 1861-1865 ஆகிய ஐந்தாண்டு காலத்தைப் பரிசீலிப்பது நமது நோக்கத்துக்குப் போதுமானது; இந்த ஐந்தாண்டுகளில் அரை மிலியனுக்கும்

அதிகமானோர் வெளியேறிச் சென்று, மக்களின் மொத்தத் தொகை $\frac{1}{3}$ மிலியனுக்கு மேல் வீழ்ச்சியடைந்தது.

முன் வந்த அட்டவணையிலிருந்து கிடைப்பது:

குதிரை	மாடு	ஆடு	பன்றி
அறுதிக் குறைவு	அறுதிக் குறைவு	அறுதி அதிகரிப்பு	அறுதி அதிகரிப்பு
71,944	112,960	146,662	28,821 ²⁶⁴

கால்நடைகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் வாழ்வுச் சாதனங்களை வழங்கிடும் வேளாண்மையை இப்போது கவனிப்போம். பின்வரும் அட்டவணையில் ஒவ்வொரு தனியாண்டுக்கும்—அதற்கு முந்தைய ஆண்டோடு ஒப்புநோக்கி—குறைவு அல்லது அதிகரிப்பு கணக்கிடப்படுகிறது. தானியப் பயிர்களில் கோதுமை, ஓட்ஸ், பார்லி, ரை, பீன்ஸ், பட்டாணி ஆகியவை அடங்கும்; பச்சைப் பயிர்களில் உருளைக்கிழங்கு, முள்ளங்கி, சர்க்கரைக்கிழங்கு, பீட்ரூட், முட்டைக் கோஸ், கேரட், பார்ஸ்னிப், வெட்ச் முதலானவை அடங்கும்.

அட்டவணை B

பயிர்கள் மற்றும் பசும்புல் விளையும் பரப்பில் அதிகரிப்பு அல்லது குறைவு—ஏக்கர் கணக்கில்

ஆண்டு	தானியப் பயிர்கள்			பச்சைப் பயிர்கள்		புல்லும் தீவனத் தழையும்		வெண்சணல்		மொத்தச் சாகுபடி நிலம்	
	குறைவு	குறைவு	அதிகரிப்பு	குறைவு	அதிகரிப்பு	குறைவு	அதிகரிப்பு	குறைவு	அதிகரிப்பு	குறைவு	அதிகரிப்பு
	ஏக்கர்	ஏக்கர்	ஏக்கர்	ஏக்கர்	ஏக்கர்	ஏக்கர்	ஏக்கர்	ஏக்கர்	ஏக்கர்	ஏக்கர்	ஏக்கர்
1861	15,701	36,974		47,969				19,271	81,373		
1862	72,734	74,785			6,623			2,055	138,841		
1863	144,719	19,358			7,724			63,922	92,431		
1864	122,437	2,317			47,486			87,761		10,493	
1865	72,450		25,241		68,970	50,159			28,398		
1861-65	428,041	108,193			82,834			122,850	330,350		

²⁶⁴ நாம் மேலும் பின்னோக்கிச் சென்று பார்த்தால் விளைவு இன்னுங்கூட பாதகமாய் இருக்கும். இவ்வாறு: ஆடு 1865இல் 3,688,742; ஆனால் 1856இல் 3,694,294. பன்றி 1865இல் 1,299,893; ஆனால் 1858இல் 1,409,883.

1865ஆம் ஆண்டில் 127,470 கூடுதல் ஏக்கர் “புல் நிலம்” என்ற வகையில் சேர்ந்தது; இதன் பிரதானக் காரணம், “சதுப்பு மற்றும் புழுக்கமற்ற களர் நிலம்” என்ற வகையில் வரும் பரப்பளவு

சாகுபடிப் பரப்பளவில் அதிகரிப்பு அல்லது குறைவு, ஏக்கர்வீத விளை

விளைபொருள்	சாகுபடி நிலம் — ஏக்கர்		அதிகரிப்பு அல்லது குறைவு, 1865		ஏக்கர்வீத உற்பத்தி
	1864	1865	அதிகரிப்பு	குறைவு	
கோதுமை.....	276,483	266,989		9,494	கோதுமை, அந்தர் 13.3
ஓட்ஸ்.....	1,814,886	1,745,228		69,658	ஓட்ஸ், ,, 12.1
பார்லி.....	172,700	177,102	4,402		பார்லி, ,, 15.9
பெரே.....	8,894	10,091	1,197		பெரே, ,, 16.4
ரை.....					
உருளைக்கிழங்கு	1,039,724	1,066,260	26,536		உருளைக்கிழங்கு, டன் 4.1
முள்ளங்கி.....	337,355	334,212		3,143	முள்ளங்கி, ,, 10.3
சர்க்கரைக் கிழங்கு.....	14,073	14,389	316		சர்க்கரைக் கிழங்கு, ,, 10.5
முட்டைக் கோஸ்.....	31,821	33,622	1,801		முட்டைக் கோஸ், ,, 9.3
வெண்சணல்..	301,693	251,433		50,260	வெண்சணல், ஸ்டோன் (14 இராத்தல்) 34.2
உலர்புல்.....	1,609,569	1,678,493	68,924		உலர்புல், டன் 1.6

101,543 ஏக்கர் குறைந்து போனதே; 1865ஆம் ஆண்டை 1864ஆம் ஆண்டுடன் ஒப்பு நோக்கினால், தானிய வகையில் 246,667 குவார்ட்டர் குறைவு ஏற்பட்டது. இதில் கோதுமை 48,999 குவார்ட்டர், ஓட்ஸ் 160,605 குவார்ட்டர், பார்லி 29,892 குவார்ட்டர். உருளைக் கிழங்கு சாகுபடியாகும் நிலப் பரப்பு 1865இல் அதிகரித்ததென்ற போதிலும், கிழங்கு 446,398 டன் குறைந்தது.

அயர்லாந்தின் மக்கள்தொகை மற்றும் விவசாய உற்பத்தியில் ஏற்பட்ட அசைவியக்கத்திலிருந்து, அதன் நிலப்பிரபுகள், பெரும் சாகுபடியாளர்கள், தொழில் துறை முதலாளிகள் ஆகியோரின் பணப் பையிலான அசைவியக்கத்துக்குச் செல்கிறோம். வருமான வரியின் ஏற்ற இறக்கத்தில் அது பிரதிபலிக்கிறது. “செய்

தொழில்²⁶⁵ இலாபங்கள் [“professional” profits] எனப்படுகிற வையும் கூட—அதாவது வழக்கறிஞர்கள், மருத்துவர்கள் முதலானோரின் வருமானங்களும் கூட—பட்டியல் Dஇல் (இலாபங்கள், அட்டவணை C

பொருள், 1864உடன் ஒப்பிட்டு 1865இன் மொத்த விளைபொருள்.

		அதிகரிப்பு அல்லது குறைவு, 1865	மொத்த உற்பத்தி		அதிகரிப்பு அல்லது குறைவு, 1865	
1865	அதிகரிப்பு	குறைவு	1864	1865	அதிகரிப்பு	குறைவு
13.0		0.3	875,782 ரூபாய்	826,783 ரூபாய்		48,996 ரூ.
12.3	0.2		7,826,332 ..	7,659,727 ..		166,605 ..
14.9		1.0	761,909 ..	732,017 ..		29,892 ..
14.8		1.6	15,160 ..	13,980 ..		1,171 ..
10.4	1.9		12,680 ..	18,364 ..	5,684 ரூ.	
3.6		0.5	4,312,388 டன்	3,865,990 டன்		446,398 டன்
9.9		0.4	3,467,659 ..	3,301,683 ..		165,976 டன்
13.3	2.8		147,284 ..	191,937 ..	44,653 டன்	
10.4	1.1		297,375 ..	350,252 ..	52,877 ..	
25.2		9.0	64,506 டீபாள்	39,561 டீபாள்		24,945 ²⁶⁵ டீபாள்
1.8	0.2		2,607,153 டன்	3,068,707 டன்	461,554 டன்	

²⁶⁵ வாசகத்திலுள்ள தகவல்கள், 1860 மற்றும் அடுத்து வரும் ஆண்டுகளுக்கான “வேளாண்மைப் புள்ளி விவரங்கள், அயர்லாந்து, பொதுச் சுருக்கங்கள், டப்ளின்,” “வேளாண்மைப் புள்ளி விவரங்கள், அயர்லாந்து, மதிப்பீடு அடிப்படையில் சராசரி உற்பத்தி முதலானவற்றைக் காட்டும் பட்டியல்கள், டப்ளின், 1866” ஆகிய ஆதாரங்களிலிருந்து திரட்டப்பட்டவை. இந்தப் புள்ளி விவரங்கள் அதிகாரபூர்வமானவை; ஆண்டுதோறும் பாராளுமன்றத்தின் முன்னர் சமர்ப்பிக்கப்படுபவை. [2ஆம் பதிப்புக்குக் குறிப்பு. 1871ஆம் ஆண்டுடன் ஒப்பிடுமிடத்து 1872க்கான அதிகாரபூர்வப் புள்ளி விவரங்கள் சாகுபடியிலுள்ள பரப்பளவில் 134,915 ஏக்கர் குறைவைக் காட்டுகின்றன. முள்ளங்கி, சர்க்கரைக் கிழங்கு போன்ற பச்சைப் பயிர்களின் சாகுபடியில் காட்டுகின்றன. முள்ளங்கி, சர்க்கரைக் கிழங்கு பரப்பளவில் 16,000 ஏக்கர் குறைவும், ஓட்ஸ் சாகுபடிப் பரப்பளவில் 14,000 ஏக்கர் குறைவும், பார்லி மற்றும் ரை சாகுபடிப் பரப்பில் 4,000 ஏக்கர் குறைவும், உருளைக் கிழங்கு சாகுபடிப் பரப்பில் 66,632 ஏக்கர் குறைவும், வெண்கணல் சாகுபடிப் பரப்பில் 34,667 ஏக்கர் குறைவும், புல், தீவனத் தழை, வெட்ச், ரேப் விதை ஆகியவற்றின் சாகுபடிப் பரப்பில் 30,000 ஏக்கர் குறைவும் நேரிட்டன. கோதுமைச் சாகுபடிப் பரப்பு கடந்த 5 ஆண்டுகளில் பின்வரும் படிப்படியான குறைவைக் காட்டுகிறது: 1868: 285,000 ஏக்கர்; 1869: 280,000 ஏக்கர்; 1870: 259,000 ஏக்கர்; 1871: 244,000 ஏக்கர்; 1872: 228,000 ஏக்கர்; 1872க்கு கூடக் குறைவு

குறிக்கப்பட்ட வருமானங்கள் மீதான

	1860	1861
பட்டியல் A நில வாடகை.....	13,893,829	13,003,554
பட்டியல் B சாகுபடியாளர்களின் இலாபம்.....	2,765,387	2,773,644
பட்டியல் D ஆலைத்தொழில் முதலாளவற்றின் இலாபம்...	4,891,652	4,836,203
மொத்தப் பட்டியல்கள் A முதல் E வரை.....	22,962,885	22,998,394

சாகுபடியாளர்களின் இலாபங்களைத் தவிர) அடங்கும் என்பதையும், ஊழியர்கள், அலுவலர்கள், வேலையின்றி சம்பளம் பெறும் அரசுப் பணியாளர்கள், அரசு நிதிக் காவலர்கள் முதலானோரின் வருமானங்கள் தனி விவரங்கள் ஏதும் தரப்படாத பட்டியல்கள் Cஇலும், Eஇலும் அடங்கும் என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

பட்டியல் Dஇல், 1853-1864 காலத்தில் வருமானத்தின் வருடாந்தர சராசரி அதிகரிப்பு 0.93 மட்டுமே; அதே காலத்தில் மகா பிரிட்டனிலோ அது 4.58 ஆக இருந்தது. 1864, 1865 ஆண்டுகளுக்கு (சாகுபடியாளர்களின் இலாபம் தவிர்த்து) இலாபப் பரப்பீட்டைப் பின்வரும் அட்டவணை காட்டுகிறது:

பட்டியல் D. அயர்லாந்தில்

மொத்த வருட வருமானம்.....	17,467	ஆட்களிடையே
£60க்கு மேலும் £100க்குக் கீழும் உள்ள ஆண்டு வருமானம்.....	5,015	"
மொத்த வருட வருமானத்தில்.....	11,321	"
மொத்த வருட வருமானத்தில் மீதி.....	1,131	"
இவற்றில்.....	1,010	"
	121	"
	95	"
	26	"
	3	"

[குதிரைகள் 2,600 அதிகரிப்பையும், கொம்புடைய கால்நடைகள் 80,000 அதிகரிப்பையும், ஆடுகள் 68,609 அதிகரிப்பையும், பன்றிகள் 236,000 குறைவையும் காண்கிறோம்.]

அட்டவணை D

வருமான வரி—பவுன் ஸ்டெர்லிங்

1862	1863	1864	1865
13,398,938	13,494,091	13,470,700	13,801,616
2,937,899	2,938,923	2,930,874	2,946,072
4,858,800	4,846,497	4,546,147	4,850,199
23,597,574	23,658,631	23,236,298	23,930,340 ²⁶⁶

அயர்லாந்தில் ஏற்பட்டது போல் இங்கிலாந்திலும் மக்கள் தொகை இவ்விதம் வடிந்து சுருங்கியிருக்குமானால், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முழு வளர்ச்சியடைந்து, தொழில் துறை முதன்மை பெற்றுள்ள இங்கிலாந்து இரத்தமெலாம் இழந்து மடிந்திருக்கும். ஆனால், அயர்லாந்து இப்போது இங்கிலாந்தின் வேளாண்மை வட்டமாகவே, அகண்ட கால்வாயால் தனியே பிரித்து ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் வட்டமாகவே, இங்கிலாந்துக்கு தானியம், கம்பளி, கால்நடைகள் ஆகியவற்றையும், தொழில் துறைக்கும் படைத் துறைக்கும் வேண்டிய ஆட்களையும் வழங்கும் வேளாண்மை வட்டமாகவே இருந்து வருகிறது.

அயர்லாந்தின் மக்கள்தொகைச் சுருக்கமானது பெரும் பகுதி நிலத்தைச் சாகுபடியற்றதாக்கி விட்டது; விளைபொருள் உற்பத்தியைப்

அட்டவணை E

இலாப வருமானம் (£60க்கு மேல்)

1864	1865
£4,368,610 பிரிக்கப்பட்டது	18,081 ஆட்களிடையே £4,669,979 பிரிக்கப்பட்டது
238,726 "	4,703 " 222,575 "
1,979,066 "	12,184 " 2,028,571 "
2,150,818 "	1,194 " 2,418,833 "
1,073,906 "	1,044 " 1,097,927 "
1,076,912 "	150 " 1,320,906 "
439,535 "	122 " 584,468 "
430,535 "	28 " 736,448 "
£62,819 "	3 " 274,528 ²⁶⁷ "

²⁶⁶ உள்நாட்டு வருவாய் ஆணையர்களின் பத்தாம் அறிக்கை, லண்டன், 1866.

²⁶⁷ பட்டியல் Dஇல் வரும் மொத்த வருட வருமானம், சட்டம் அனுமதிக்கிற

பெரிதும் குறைத்து விட்டது;²⁶⁸ கால்நடை வளர்ப்புக்கு முன்னிலும் அதிகமான நிலப் பரப்பு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாலும், அதன் சிளைகள் சிலவற்றில் அறுதியான குறைவு ஏற்பட்டுள்ளது; மற்றவற்றில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றமும் கூட குறிப்பிடத்தக்கதன்று; அது ஓயாத பின்னடைவுகளின் குறுக்கீடு நிறைந்த ஒன்றே. ஆயினும், மக்கள்தொகை குறைவதைத் தொடர்ந்து, அதே அளவுக்கு சீராகவும் முறையாகவும் இல்லையென்றாலும் நில வாடகையும், சாகுபடியாளர் இலாபங்களும் உயர்ந்தன. இதன் காரணத்தை எளிதில் புரிந்து கொள்ளலாம். ஒரு புறம், சிறு நிலவுடைமைகள் பெரு நிலவுடைமைகளால் விழுங்கப்பட்டதாலும், பயிர் நிலம் மேய்ச்சல் நிலமாக மாற்றப்பட்டதாலும், மொத்த உற்பத்தியில் முன்னிலும் பெரிய பகுதி உபரி-உற்பத்தியாக மாற்றப்பட்டது. உபரி-உற்பத்தி அதிகரித்தது; ஆனால் இந்த உபரி-உற்பத்தியை ஒரு பகுதியாகக் கொண்ட மொத்த உற்பத்தி குறைந்தது. மறு புறம் கடந்த 20 ஆண்டுகளில், குறிப்பாகக் கடந்த 10 ஆண்டுகளில் ஆங்கிலேயச் சந்தையில் இறைச்சி, கம்பளி முதலானவற்றின் விலையில் ஏற்பட்ட உயர்வின் விளைவாக, இந்த உபரி-உற்பத்தியின் பண மதிப்பு அதன் திரளை விடத் துரிதமாகப் பெருகியது.

உற்பத்திப் பொருள் அதை உற்பத்தி செய்தவராலேயே நுகரப்படும் போது சரக்காவதில்லை; அவ்வாறே, மற்றவர்களின் உழைப்பை உட்கிரகிப்பதன் மூலம் தமது மதிப்பைப் பெருக்கிக் கொள்ளாமல், வேலைவாய்ப்புச் சாதனங்களாகவும் வாழ்வுச் சாதனங்களாகவும் உற்பத்தியாளர்களுக்கே பயன்படும் சிதறலான உற்பத்திச் சாதனங்கள் மூலதனம் ஆவதில்லை. வேளாண்மைத் துறையில் ஈடுபடுத்தப்படும் உற்பத்திச் சாதனங்களின் திரளும் மக்கள்தொகைத் திரளோடு சேர்ந்து குறைந்ததென்றாலும், அத்துறையில் ஈடுபடுத்தப்படும் மூலதனத் திரள் அதிகரித்தது; ஏனென்றால் இதுகாறும் சிதறிக் கிடந்த உற்பத்திச் சாதனங்களில் ஒரு பகுதி ஒன்றுகுவிக்கப்பட்டு மூலதனமாக மாற்றப்பட்டது.

அயர்லாந்தில் வேளாண்மைத் துறையில் அல்லாமல் தொழில், வர்த்தகத் துறையில் ஈடுபடுத்தப்படும் மொத்த மூலதனம் சென்ற 20 ஆண்டுகளாய் மிக மெதுவாகத்தான் திரண்டது; பெரிய அளவிலான ஏற்ற இறக்கங்கள் ஓயாமல் நிகழ்ந்த வண்ணமிருந்தன. திரட்டல் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு மெதுவாக நிகழ்ந்ததோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு மொத்த மூலதனத்தின் தனித்தனிக் கூறுகளது குவிப்பு அதிவேகமாய் நடந்தேறியது. மொத்த மூலதனத்தின் அறுதியான

குறிப்பிட்ட சில பிடித்தங்களின் காரணத்தால், முந்தைய அட்டவணைகளில் இருப்பதிலிருந்து இந்த அட்டவணையில் மாறுபடுகிறது.

²⁶⁸ விளைபொருள், ஒப்பளவிலும் ஏக்கர் வாரியாகக் குறைகிறதென்றால், ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலமாகவே, இங்கிலாந்து அயர்லாந்தின் மண்வளத்தை சுற்றடியாக ஏற்றுமதி செய்திருக்கிறது என்பதை, உறிஞ்சப்பட்ட மண்வளக் கூறுகளை மாற்றிச் செய்வதற்கான சாதனங்கள் அதன் உழவர்களுக்குக் கிடைக்க வழி செய்யாமலே இப்படி ஏற்றுமதி செய்திருக்கிறது என்பதை மறக்கலாகாது.

அதிகரிப்பு எவ்வளவுதான் சிறிதெனினும் வீழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்கள்தொகையுடன் ஒப்பிடுகையில் அந்த அதிகரிப்பு பெரிதாகவே இருந்தது.

இவ்வாறு இங்கே நம் கண்ணெதிரே பெரிய அளவில் ஒரு நிகழ்முறை வெளிப்படுகிறது. அறுதியான உபரி-மக்கள்தொகையே துன்ப துயரங்களுக்கெல்லாம் காரணம், மக்கள்தொகைச் சுருக்கத் தாலேயே சமநிலை மீண்டும் நிலைநாட்டப்படுகிறது என்று சாதிக் கிறதே மாமூல் பொருளாதார இயல், அதனுடைய இந்த வறட்டுச் சூத்திரத்துக்கு ஆதாரமாக மேற்சொன்ன நிகழ்முறையைக் காட்டிலும் சிறந்த ஒன்று அதற்குக் கிடைக்க முடியாது. மால்தூசியர்கள் பிரமாதமான பரிசோதனையாய்க் கொண்டாடுகிற கொள்ளை நோயான 14ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் பரவிய கொள்ளை நோயை விட மிக முக்கியமான பரிசோதனையாகும் இது. இடைக் குறிப்பாய் இங்கு ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும்: பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் உற்பத்தி நிலைமைகளுக்கும் மக்கள்தொகை நிலைமை களுக்கும் 14ஆம் நூற்றாண்டின் அளவுகோலைப் பிரயோகிக்க பாமரத்தனம் மிகுந்த பள்ளி ஆசிரியரால்தான் முடியும். இந்தப் பாமரத்தனம் இதோடு நிற்கவில்லை; கொள்ளை நோய், அதனுடன் சேர்ந்து வந்த பேரழிவு ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து, கால்வாயின் இக்கரையில், இங்கிலாந்தில் விவசாயக் குடிகளுக்கு வாக்குரிமையும் செல்வப் பெருக்கமும் ஏற்பட, இதற்கு மாறாக அக்கரையில், பிரான்சில் அடிமையுழியமும் துன்ப துயரமுமே அதிகமாயின என் பதையும் கவனியாது புறக்கணிக்கிறது.²⁶⁹

1846ஆம் ஆண்டு அயர்லாந்தில் ஏற்பட்ட பஞ்சம் 1,000,000க் கும் அதிகமானோரைப் பலி கொண்டது; ஆனால் பஞ்சைப் பராரிகளையே பலி கொண்டது. நாட்டின் செல்வத்துக்கு அதனால் சிறு சேதம் கூட ஏற்படவில்லை. அடுத்து வந்த 20 ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட மக்கள் வெளியேற்றம், இன்னமும் மேன்மேலும் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த வெளியேற்றம் (எடுத்துக்காட்டாய் முப்பதாண்டுப் போரைப் போல்) மனிதர்களோடு சேர்த்து அவர்களது உற்பத்திச் சாதனங்களையும் அழித்திடவில்லை. ஏழ்மையில் உழலும் மக்களைக் கவர்ந்து துன்பத்தின் அரங்கத்திலிருந்து பல்லாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் கொண்டு செல்வதற்கு முற்றிலும்

²⁶⁹ அயர்லாந்து "மக்கள்தொகைக் கோட்பாட்டின்" சத்திய பூமியாகக் கருதப் படுவதால், தாமஸ் சேட்லர் மக்கள்தொகை பற்றிய தமது நூலின் வெளியீட்டுக்கு முன்னர் "அயர்லாந்து, அதன் தீமைகளும் அவற்றுக்குப் பரிகாரங்களும்" என்ற புகழ்மிக்க புத்தகத்தை வெளியிட்டார். 2ஆம் பதிப்பு, லண்டன், 1829. இப்புத்தகத்தில் அவர் தனித்தனி மாகாணங்களுக்கும், ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் தனித்தனி மாவட்டங் களுக்கும் உரிய புள்ளி விவரங்களை ஒப்பிட்டு அங்குள்ள வறுமை நிலை, மால்தல் கூறுவது போல் மக்கள்தொகைக்கு நேர் விகிதத்தில் இல்லை, அதற்கு எதிர் விகிதத் திலேயே உள்ளது என்பதை நிரூபிக்கிறார்.

புதியதொரு வழியை அயர்லாந்திய மேதாவிலாசம் கண்டுபிடித்தது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுக்குப் பெயர்ந்து சென்றவர்கள் அயர்லாந்தில் தாம் விட்டு வந்தவர்களுக்கான பயணச் செலவுக்காக ஆண்டுதோறும் பணம் அனுப்புகிறார்கள். ஓர் ஆண்டில் குடி பெயரும் ஒவ்வொரு அணிவரிசையும் மறு ஆண்டில் இன்னொரு அணிவரிசையை இழுத்துக் கொள்கிறது. இவ்வாறு, குடிப் பெயர்ச்சியால் அயர்லாந்துக்குச் செலவேதும் இல்லை என்பதோடு, அதன் ஏற்றுமதி வாணிபத்தின் மிக இலாபகரமான கிளைகளில் ஒன்றாகவும் இது அமைகிறது. முடிவில், முறையாக நடந்தேறும் இது மக்கள்தொகையில் தற்காலிக இடைவெளியை ஏற்படுத்துவதோடு, பிறப்புகளால் ஈடு செய்ய முடிவதை விட அதிகமானோரை உறிஞ்சி இழுத்தும் விடுகிறது; இதனால், மக்கள்தொகையின் அறுதி அளவு ஆண்டுக்கு ஆண்டு குறைந்து செல்கிறது.²⁷⁰

அயர்லாந்திலேயே விடப்பட்டு, உபரி-மக்கள்தொகையின் சுமையிலிருந்து விடுபட்ட அயர்லாந்தியத் தொழிலாளர்களுக்கு இதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் என்ன? 1846க்கு முன்னர் இருந்தது போலவே இன்றும் ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகை அதிகமாகவே உள்ளது என்பதும், கூலி குறைவாகவே உள்ளது என்பதும், தொழிலாளர்கள் மீதான ஒடுக்குமுறை அதிகரித்துள்ளது என்பதும், ஏழ்மைத் துயரம் நாட்டைப் புதிய நெருக்கடி நோக்கி இழுத்துச் செல்கிறது என்பதுமே. காரணங்களை எளிதில் புரிந்து கொள்ளலாம். வேளாண்மைப் புரட்சி குடிப் பெயர்ச்சியோடு சேர்ந்து நடை போட்டது. ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகையின் உருவாக்கம் அறுதி மக்கள்தொகைச் சுருக்கத்தையும் விட வேகமாய் நடந்துள்ளது. அட்டவணைஈழப் பாருங்கள், பயிர் நிலம் மேய்ச்சல் நிலமாக மாறுவது இங்கிலாந்தைக் காட்டிலும் அயர்லாந்தில் இன்னும் கூடக் கடுமையான விளைவுகளை உண்டாக்கும் என்பது புலப்படும். பச்சைப் பயிர்களின் சாகுபடி கால்நடை வளர்ப்போடு சேர்ந்து இங்கிலாந்தில் அதிகரிக்கிறது; அயர்லாந்தில் குறைகிறது. முன்னர் உழுது பயிரிடப்பட்ட ஏராளமான ஏக்கர் நிலம் தரிசாகக் கிடக்கிறது அல்லது நிரந்தரப் புல்நிலமாக மாற்றப்படுகிறது; அதே போது, இதுகாறும் எதற்கும் உதவாத தரிசு நிலங்களாகவும், சதுப்புக்கரிவெளிகளாகவும் இருந்தவற்றில் பெரும் பகுதி இப்போது கால்நடை வளர்ப்பைப் பெருக்குவதற்குப் பயன்படுகிறது. சிறிய, நடுத்தரச் சாகுபடியாளர்கள்—100 ஏக்கருக்கு மேல் சாகுபடி செய்யாத அனைவரையும் இந்த கணக்கில் சேர்க்கிறேன்—இன்னமும் மொத்தத் தொகையில் சுமார் $\frac{8}{10}$ பங்கு ஆவர்.²⁷¹ மூலதனத்தால்

²⁷⁰ 1851க்கும் 1874க்கும் இடையில், நாடு பெயர்ந்தவர்களின் மொத்தத் தொகை 2,325,922.

²⁷¹ மர்ஃபி எழுதிய "அயர்லாந்தில் தொழில், அரசியல், சமுதாயம்," 1870

நிர்வகிக்கப்படும் வேளாண்மையின் போட்டியால் அவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக என்றும் கண்டிராத வன்மையுடன் நசுக்கப்படுகிறார்கள். கூலித் தொழிலாளர் வாக்கத்துக்கு இவ்விதம் புதிய ஆட்களைத் தொடர்ந்து வழங்குகிறார்கள். அயர்லாந்தின் ஒரே ஒரு பெருந்தொழிலாளர் வினன் நெசவுக்கு வயதுவந்த ஆட்கள் ஒப்பளவில் மிகக் குறைவாகவே தேவைப்படுகிறார்கள்; 1861-66இல் பருத்தி விலை உயர்ந்த பின் அத்தொழில் விரிவடைந்திருந்த போதிலும் மக்கள்தொகையில் ஒப்பளவில் சொற்பமானோருக்கே வேலை கொடுக்கிறது. அதில் வேலை பெறும் ஆட்களின் திரள் அறுதியாக அதிகரித்தாலும் கூட, அது—மற்றெல்லா நவீனப் பெருந்தொழில்களையும் போலவே—ஓயாத ஏற்ற இறக்கங்களின் மூலம், ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகையை அதன் மண்டலத்துள் இடையறாது உற்பத்தி செய்கிறது. விவசாயக் குடிகளின் வறுமைத் துன்பத்தை பீடமாய்க் கொண்டு பிரம்மாண்ட சட்டைத் தொழிற்சாலைகள் எழுகின்றன; இத்தொழிற்சாலைகளின் பெருவாரியான உழைப்புப் பட்டாளங்கள் நாடெங்கிலும் சிதறிக் கிடக்கின்றன. இங்கே முன்னர் நாம் விவரித்த வீட்டுத் தொழில் முறையைத் திரும்பவும் சந்திக்கிறோம்; வேண்டாமென்று ஒதுக்கப்படும் தொழிலாளர்களை உருவாக்குவதற்கு இது குறையுதியத்தின் வடிவிலும், மிகையுழைப்பின் வடிவிலும் முறைப்படியமைந்த தன் சொந்த ஏற்பாடுகளைப் பெற்றுள்ளது. இறுதியாக இந்த மக்கள்தொகைச் சுருக்கமானது முழு வளர்ச்சி பெற்ற முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையைக் கொண்ட நாட்டில் உண்டாக்கக் கூடியவை போன்ற நாசகர விளைவுகளை இங்கே உண்டாக்கவில்லை என்றாலும், உள்நாட்டுச் சந்தையின் மீது இடையறாது தீய விளைவுகளை ஏற்படுத்தவே செய்கிறது. இங்கே குடிவெளியேற்றத்தால் ஏற்படும் ஆளின்மை உழைப்புக்கான வட்டார வேண்டலை மட்டுமன்றி, சிறு கடைக்காரர்களின், கைவினைஞர்களின், பொதுவாக வியாபாரிகளின் வருமானங்களையும் மட்டுப்படுத்துகிறது. அட்டவணை Eஇல் £60க்கும் £100க்கும் இடைப்பட்ட வருமானங்களில் காணப்படும் குறைவுக்கு இதுவே காரணம்.

அயர்லாந்தில் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் நிலைமை பற்றிய தெளிவான உரையை அயர்லாந்திய வறியோர் நலச் சட்ட ஆய்வாளர்களின் (1870) அறிக்கைகளில் காணலாம்.²⁷² துப்பாக்கி

என்ற நூலில் உள்ள அட்டவணையின் படி நிலவுடைமையில் 94.6 சதவீதம் 100 ஏக்கரை எட்டவில்லை; 5.4 சதவீதம் 100 ஏக்கரைத் தாண்டிச் செல்கிறது.

²⁷² "டப்ளினில் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் நிலைமை பற்றி வறியோர் நலச் சட்ட ஆய்வாளர்களிடமிருந்து வந்த அறிக்கைகள்," 1870. மேலும் பார்க்கவும்: "விவசாயத் தொழிலாளர்கள் (அயர்லாந்து). அயர்லாந்தில் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் வாராந்தர ஊதியங்களின் சராசரி வீதம் பற்றிய தகவல் விவர அறிக்கை," 1861 மார்ச்சு 8, லண்டன், 1862.

முனையாலும், ஒரு நேரம் பகிரங்கமாகவும். ஒரு நேரம் மறைவாகவும் செயல்படும் முற்றுகையாலும் மட்டுமே நிலைநிறுத்தப்படும் ஓர் அரசாங்கத்தின் அதிகாரிகளான இவர்கள், இங்கிலாந்திலுள்ள தமது சகாக்கள் வேண்டாமென்று நிராகரிக்கிற மொழியியல் தந்திரங்களையெல்லாம் விடாமல் கையாள வேண்டியுள்ளது. இருந்த போதிலும் அவர்கள் தமது அரசாங்கத்தைக் கனவுலகில் சஞ்சரிக்க விடவில்லை. அவர்களது கூற்றுப் படி, நாட்டில் கூலி வீதம் கடந்த 20 ஆண்டுகளுக்குள் 50-60 சதவீதம் உயர்ந்த போதிலும் இன்னும் மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. இப்போது சராசரி வாரக் கூலி 6 ஷில்லிங் முதல் 9 ஷில்லிங் ஆகும். ஆனால், கூலி உயர்வு என்னும் இந்தத் தோற்றத்துக்குப் பின்னால், உள்ள படியே கூலி வீழ்ச்சி ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறது; ஏனென்றால் இந்தக் கூலி உயர்வு இடைக்காலத்தில் அவசிய வாழ்வுச் சாதனங்களின் விலையில் ஏற்பட்ட உயர்வை சற்றும் சரிக்கட்டுவதாய் இல்லை. ஓர் அயர்லாந்திய வேலையில்லத்தின் அதிகாரபூர்வக் கணக்குகளிலிருந்து கீழே தரப்படும் விவரங்கள் இதற்கு நிரூபணமாகும்:

ஆள்வீதப் பராமரிப்புச் செலவின் வார சராசரி

ஆண்டு முடியும் தேதி	மளிகை மற்றும் அவசியப் பண்டங்கள்	துணிமணி	மொத்தம்
1849 செப்டம்பர் 29	1 ஷி. 3% பெ.	3 பெ.	1 ஷி. 6% பெ.
1869 ,, ,,	2 ஷி. 7% பெ.	6 பெ.	3 ஷி. 1% பெ.

எனவே, அவசிய வாழ்வுச் சாதனங்களின் விலை 20 ஆண்டு களுக்கு முன்னர் இருந்ததைப் போல் ஏறத்தாழ இரு மடங்கும், துணிமணிகளின் விலை சரியாக இரு மடங்கும் உயர்ந்துள்ளது.

இந்த ஒவ்வாமை ஒரு புறமிருக்க, பண வடிவில் தெரிவிக்கப்படும் கூலி வீதங்களை ஒப்புநோக்குவதிலிருந்து மட்டும் கிடைக்கிற முடிவு பிழையற்றதாய் இராது. பஞ்சத்துக்கு முன்பு, விவசாயத்தில் கூலியானது பெரும் பகுதி பண்ட வடிவிலும், மிகச் சிறு பகுதி மட்டுமே பண வடிவிலும் தரப்பட்டது; இன்று பண வடிவில்தான் கூலி தரப்படுகிறது. உண்மைக் கூலியின் மாற்றம் எப்படிப்பட்டதாய் இருந்தாலும் பணக் கூலி உயர்ந்திருக்கத்தான் வேண்டும் என்று இதிலிருந்து தெரிகிறது. "பஞ்சத்துக்கு முன்பு விவசாயத் தொழிலாளிக்கு வசிப்பிடத்தோடு கூட கால் ஏக்கர், அரை ஏக்கர் அல்லது ஒரு ஏக்கர் நிலமும்...ஒரு போகம் உருளைக்கிழங்கு பயிர் செய்வதற்கு வேண்டிய வசதிகளும் இருந்தன. பன்றி வளர்க்கவும்,

கோழி வளர்க்கவும் முடிந்தது....ஆனால் இப்போது காசு கொடுத்து ரொட்டி வாங்கியாக வேண்டும்; பன்றி அல்லது கோழிக்குத் தீனி போடுவதற்கு கழிவுப் பொருளேதும் கிடையாது; ஆகவே, பன்றி, கோழி, அல்லது முட்டை விற்று வருவாய் பெற வழியில்லை.”²⁷³ உள்ளபடியே, விவசாயத் தொழிலாளர்கள் முன்பெல்லாம் மிகச் சிறு சாகுபடியாளர்களாகவே இருந்தார்கள்; தாங்கள் வேலை செய்த நடுத்தரமான அல்லது பெரிய பண்ணைகளில் பெரும் பாலும் ஒரு வகையான பின்னணிப் படையாகவே அமைந்தார்கள். 1846இன் பெருநாசத்திற்குப் பிறகுதான், பண உறவுகளால் மட்டுமே கூலியதிபர்களோடு இணைக்கப்பட்ட தனி வர்க்கமாகிய முழுமையான கூலித் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் பகுதியாய் அமையத் தொடங்கினார்கள்.

1846இல் அவர்களது வசிப்பிடங்களின் நிலைமை என்ன என்பது அறிவோம். அதன் பின் அவை இன்னுங்கூட மோசமாகியுள்ளன. விவசாயத் தொழிலாளர்களில் ஒரு பகுதியினர்—நாளுக்கு நாள் குறைந்து வரும் பகுதியினர்—இன்னமும், சாகுபடியாளர்களின் நிலங்களில் மிகைநெரிசலான குடிசைகளில் வசிக்கின்றனர்; இக் குடிசைகள் மேலே நாம் பார்த்த ஆங்கிலேய விவசாயத் தொழிலாளர்களின் குடிசைகளைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு அகோரமானவை. அல்ஸ்டரின் சில பகுதிகளை விதிவிலக்காகக் கொண்டால், தெற்கே கார்ட், லிமரிக், கில்கென்னி முதலான மாவட்டங்கள், கிழக்கே விக்லோ, வெக்ஸ்ஃபோர்டு முதலான மாவட்டங்கள், அயர்லாந்தின் மையப் பகுதியில் கிங்ஸ் அண்டு க்வீன்ஸ் கவுண்ட்டி, டப்ளின் முதலான மாவட்டங்கள், மேற்கே ஸ்லிகோ, ராஸ் காமன், மேயோ, கால்வே முதலான மாவட்டங்கள்—இவற்றில் பொதுவாக நிலைமை இதுதான். ஓர் ஆய்வாளர் கதறுகிறார்: “விவசாயத் தொழிலாளர்களின் குடிசைகள் கிரித்துவ தருமத்துக்கும் இந்த நாட்டின் நாகரிகத்துக்கும் இழுக்கு உண்டாக்குகிறவை.”²⁷⁴ இந்தப் பொந்துகள் அவர்களை மேலும் பலமாய்க் கவர்ந்திழுக்கும் பொருட்டு, இந்தத் தொழிலாளர்களிடமிருந்து காலம் காலமாய் அவர்களுக்குச் சொந்தமாயிருந்த துண்டு நிலங்கள் திட்டமிட்ட முறையில் பறிக்கப்படுகின்றன. “நிலவுடை மையாளர்களும் அவர்களது காரியக்காரர்களும் விதிக்கிற இவ்விதமான தடைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழ்கிறோம் என்ற உணர்வே... தடை விதித்து ஒதுக்கிவைக்கப்பட்ட இனத்தோராய்...தாம் நடத்தப் படுவதற்குக் காரணமானோர்பால் விரோதமும் குரோதமும் வாய்ந்த உணர்ச்சிகளை தொழிலாளர்களின் உள்ளத்தில் உசுப்பி விடுகிறது.”²⁷⁵

²⁷³ முன் வந்தது, பக்கம் 29, 1.

²⁷⁴ முன் வந்தது, பக்கம் 12.

²⁷⁵ முன் வந்தது, பக்கம் 12.

உழைப்புக் களத்தில் அமைந்த குடிசைகளைத் துடைத்தெறிந்ததே வேளாண்மைப் புரட்சி செய்த முதல் வேலை. இது மிகப் பெரும் அளவில் நடைபெற்றது; மேலிருந்து பிறப்பித்த ஆணைக்கு அடிபணிவது போன்ற முறையில் நடைபெற்றது. அநேகத் தொழிலாளர்கள் இதனால் கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் வசிப்பிடம் தேடி அலைய வேண்டியதாயிற்று. குப்பை கூளத்தை அடைப்பது போல் அவர்கள் படுமோசமான பின்புறச் சேரிகளின் மச்ச அறைகளிலும், பொந்துகளிலும், நிலவறைகளிலும், மூலைமுடுக்குகளிலும் அடைக்கப்பட்டார்கள். தேசியவாதத் தப்பெண்ணங்கள் மிகுந்த ஆங்கிலேயர்கள் அளிக்கும் சாட்சியத்தின் படியே கூட, அயர்லாந்தியக் குடும்பங்கள் பிறந்து வளர்ந்த வீட்டின்பால் அளவிலாப் பாசத்துக்கும், மகிழ்ச்சிக் கொண்டாட்டங்களுக்கும், களங்கமறியா இல்லறத்துக்கும் பெயர் பெற்றவை. இந்தக் குடும்பங்கள் ஆயிரக்கணக்கில் திடுமெனப் பிய்த்தெடுக்கப்பட்டு, கொடுங்கேடுகளின் விளைநிலத்தில் விடப்பட்டன. ஆடவர்கள் சுற்று வட்டாரத்திலிருக்கும் சாகுபடியாளர்களிடம் வேலை தேடியாக வேண்டும்; அந்தந்த நாளுக்குத்தான் வேலை கிடைக்கிறது; நாளை என்னாகும் என்று தெரியாத அன்றாடங்காய்ச்சிகளாய்க் காலம் தள்ளுகிறார்கள். எனவே “நெடுந்தொலைவு நடந்து வேலை செய்து விட்டுத் திரும்ப நேரிடுகிறது; அடிக்கடி அவர்கள் நனைந்து போகிறார்கள்; பேரவதிக்கு ஆளாகிறார்கள்; இதெல்லாம் நோய் நொடியிலும், இல்லாமைத் துன்பத்திலும்தான் முடிவடைகின்றன.”²⁷⁶

“கிராமப் பகுதியின் உபரி-உழைப்பென்று கருதப்பட்டதை ஒவ்வோராண்டும் நகரங்கள் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது;”²⁷⁷ இந்நிலையில் மக்கள் இன்னமும் ஆதங்கப்பட்டுச் சொல்கிறார்கள்: “நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் இன்னும் உழைப்பு உபரியாய் இருந்து வருகிறது; சில கிராமப் பகுதிகளில் தட்டுப் பாடோ, அல்லது தட்டுப்பாடு ஏற்படும் அபாயமோ இருந்து வருகிறது.”²⁷⁸ உண்மை என்னவென்றால்: “அறுவடைக் காலத்தில், அல்லது வசந்தத்தில், அல்லது விவசாய வேலைகள் மும்முரமாகி விடும் காலங்களில்” மட்டுமே இந்தப் பற்றாக்குறை இருப்பது தெரிகிறது; “ஆண்டின் இதர பருவங்களில் பலரும் வேலையில்லாமல் சும்மா இருக்கிறார்கள்;”²⁷⁹ “பிரதானப் பயிரான உருளைக்கிழங்கு அக்டோபரில் எடுக்கப்பட்ட பின் அடுத்து வரும் வசந்த காலத் தொடக்கம் வரை அவர்களுக்கு வேலை கிடை யாது....”²⁸⁰ மும்முரப் பருவங்களிலும் அவர்கள் “பகுதி நேர

²⁷⁶ முன் வந்தது, பக்கம் 25.

²⁷⁷ முன் வந்தது, பக்கம் 27.

²⁷⁸ முன் வந்தது, பக்கம் 25.

²⁷⁹ முன் வந்தது, பக்கம் 1.

²⁸⁰ முன் வந்தது, பக்கம் 31, 32.

வேலைக்கும் சகலவித இடைநிறுத்தங்களுக்கும் ஆளாகின்றனர்." 281

வேளாண்மைப் புரட்சியின் இந்த விளைவுகள் — அதாவது பயிர் நிலம் மேய்ச்சல் நிலமாக மாறுதல், இயந்திர சாதன உபயோகம், உழைப்பில் கடுஞ் சிக்கனம் முதலானவை — வெளி நாடுகளுக்குச் சென்று தமது நில வாடகையை செலவிடாமல், பெரிய மனது பண்ணி அயர்லாந்திலேயே தமது பண்ணைகளில் வசிக்கிற மாதிரி-நிலவுடைமையாளர்களால் மேலும் கடுமையாக்கப் படுகின்றன. வழங்கல்-வேண்டல் விதிக்கு [law of supply and demand] ஊறு நேரா வண்ணம், இந்தக் கனவான்கள் தமக்கு வேண்டிய "உழைப்பு-வழங்கலை...பிரதானமாகத் தமது சிறு குத்தகையாளர்களிடமிருந்தே" பெறுகிறார்கள்; "இக்குத்தகையாளர்கள் நிலவுடைமையாளருக்குத் தேவைப்படும் போது அவரது வேலையைச் செய்யக் கடைமைப்பட்டவர்கள், சாதாரணத் தொழிலாளர்களுக்கு கிடைக்கும் நடப்புக் கூலி வீதங்களை விட பல சந்தர்ப்பங்களில் மிகக் குறைவான கூலி வீதமே அவர்களுக்குக் கிடைக்கிறது. மேலும், விதைப்போ அறுவடையோ நடைபெறுகிற அவசரமான காலங்களில் குத்தகையாளர் தனது சர்க்குபடி வேலைகளைக் கவனியாமல் விடுவதால் அவருக்கு ஏற்படும் அசௌகரியம் அல்லது இழப்பைப் பற்றி இந்தக் கனவான்கள் கவலைப்படுவதில்லை." 282

வேலையில் உத்தரவாதமின்மையும் ஒழுங்கின்மையும், உழைப்பு மிதமிஞ்சி விடும் நிலை ஓயாமல் திரும்பத் திரும்ப ஏற்படுவதும் நீண்டு நிலவுவதும் — ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகைக்குரிய இந்த அறிகுறிகள் எல்லாம் இவ்விதம் விவசாயப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அத்தனை இன்னல்களாக வறியோர் நலச் சட்ட நிர்வாகத்தின் அறிக்கைகளில் காட்டப்படுகின்றன. ஆங்கிலேய விவசாயப் பாட்டாளி வர்க்கம் தொடர்பாகவும் இதே நிலையைக் கண்டது நினைவிருக்கும். ஆனால் வேறுபாடு என்னவென்றால், தொழில்வள நாடாகிய இங்கிலாந்தில், தொழில் துறை சேமப் பட்டாளத்துக்கான ஆட்கள் கிராமாந்தரங்களிலிருந்து வந்து சேருகிறார்கள்; ஆனால், விவசாய நாடான அயர்லாந்தில் வேளாண்மைத் துறை சேமப் பட்டாளத்துக்கான ஆட்கள் நகரங்களிலிருந்து வந்து சேருகிறார்கள்; வெளியேற்றப்படும் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் இங்கே நகரங்களில்தான் தஞ்சம் புகுகிறார்கள். இங்கிலாந்தில் வேளாண்மைத் துறையில் வேண்டாதோராய் விடப்படுவோர் ஆலைத் தொழிலாளர்களாக மாற்றப்படுகிறார்கள்; ஆனால் அயர்லாந்தில் நகரங்களுக்கு விரட்டப்படுவோர் நகரங்களில் கூலி

281 முன் வந்தது, பக்கம் 25.

282 முன் வந்தது, பக்கம் 30.

வீதங்களை நெருக்கித் தாழ்த்தும் அதே நேரத்தில், தொடர்ந்து விவசாயத் தொழிலாளர்களாகவே இருக்கிறார்கள்; இவர்கள் வேலை தேடி மீண்டும் மீண்டும் கிராமாந்தரங்களுக்குத் திரும்ப வேண்டியதாகிறது.

அதிகாரபூர்வ ஆய்வாளர்கள் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் பொருளாயத் நிலைமையைப் பின்வருமாறு தொகுத்துரைக்கிறார்கள்: “கடுஞ்சிக்கனமாய் வாழ்ந்த போதிலும், அவரது கூலி சாதாரண குடும்பத்துக்கு உணவளிப்பதற்கும் வாடகை செலுத்துவதற்கும் கூடப் போதுமானதாய் இல்லை; தமக்கும் மனைவி மக்களுக்கும் துணிமணை வாங்குவதற்கு இதர வருமான வழிகளையே நம்ப வேண்டியிருக்கிறது....இவர்களை வாட்டுகிற ஏனைய இன்னல்களோடு சேர்ந்து வசிப்பிட நிலைமைகள் இவர்களை நச்சுக் காய்ச்சலுக்கும் நுரையீரல் காச நோய்க்கும் எளிதில் இரையாகக் கூடியோர் ஆக்குகின்றன.”²⁸³ இந்நிலையில், ஆய்வாளர்களின் ஏகோபித்த சாட்சியத்தின் படி, இப்பிரிவோரிடையே இருள் கவிந்த அதிருப்தி நிலவுவதில் வியப்பில்லை! கழிந்து போன கடந்த காலம் திரும்பி வராதா என்று இவர்கள் ஏங்குகிறார்கள். நிகழ் காலத்தை வெறுக்கிறார்கள்; வருங்காலம் குறித்து நம்பிக்கையற்றவர்களாகி விடுகிறார்கள். “கிளர்ச்சிக்காரர்களின் வசியத்துக்கு” பலியாகி மயங்கி விடுகிறார்கள். எப்படியேனும் அமெரிக்காவுக்குக் குடிபெயர்வதில் குறியாகி விடுகிறார்கள். மசாத்தியம் வாய்ந்த மால்தூசிய சர்வரோக நிவாரணியான மக்கள்தொகைச் சுருக்கம் பசுமை கொஞ்சம் அயெரின் நாட்டை இவ்விதம் கனவுலக சஞ்சாரிகளது நாடாய் மாற்றியிருக்கிறது.

அயர்லாந்திய ஆலைத் தொழிலாளி எவ்வளவு ஆனந்தமாய் வாழ்க்கை நடத்துகிறார் என்பதைக் காட்ட ஓர் எடுத்துக்காட்டு: ஆங்கிலேயத் தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் ராபர்ட் பேக்கர் சொல்கிறார்: “தேர்ச்சி பெற்ற அயர்லாந்தியத் தொழிலாளி தன் குழந்தைகளைப்படிக்க வைக்க என்ன பாடுபடுகிறார் என்பதற்கு, நான் சமீபத்தில் வட அயர்லாந்து சென்றிருந்த போது பின்வரும் சான்று கிடைத்தது: சொல்லுக்குச் சொல் அப்படியே அவரது சாட்சியத்தைத் தருகிறேன். மான்செஸ்டர் சந்தைக்கான பண்ட உற்பத்தியில் வேலை செய்தார் என்று கூறும் போது அவர் தேர்ச்சி பெற்ற ஆலைத் தொழிலாளி என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். ‘ஜான்சன். — நான் அழுத்தி இயந்திரத் தொழிலாளி; திங்கட் கிழமை முதல் வெள்ளிக் கிழமை வரை, காலை 6 முதல் இரவு 11 வரை வேலை செய்கிறேன். சனிக்கிழமை மாலை 6 மணியோடு முடித்து விடுகிறோம்; (சாப்பாட்டுக்கும் ஓய்வுக்கும்) மூன்று மணி நேரம் கிடைக்கிறது. எனக்கு மொத்தம் ஐந்து குழந்தைகள். இந்த

283. முன் வந்தது, பக்கம் 21, 13.

வேலைக்காக நான் பெறுவது வாரம் 10 ஷில்லிங் 6 பென்னி; எனது மனைவியும் இங்கே வேலை செய்கிறாள்; வாரம் 5 ஷில்லிங் கிடைக்கிறது. 12 வயதாகும் மூத்த பெண் வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்கிறாள். சமையற்காரி, வேலைக்காரி எல்லாம் அவளே. இளையவர்களான ஏனைய குழந்தைகளை பள்ளிக் கூடத்துக்குத் தயார் செய்து அனுப்புகிறாள். என் வீட்டு வழியாகச் செல்லும் ஒரு பெண் காலை ஐந்தரை மணிக்கு என்னை எழுப்பி விடுகிறாள். என் மனைவி எழுந்து என்னோடு சேர்ந்து வருகிறாள். ஒன்றுமில்லாமலே (சாப்பிடாமலே) வேலைக்கு வருகிறோம். 12 வயதுப் பெண் சிறு குழந்தைகளை நாள் முழுதும் கவனித்துக் கொள்கிறாள்; எட்டு மணிக்கு காலை உண்டி அருந்துகிறோம். அது வரை வெறும் வயிற்றோடு இருக்கிறோம்; எட்டு மணிக்கு வீடு செல்கிறோம். வாரம் ஒரு முறை தேநீர் அருந்துகிறோம்; மற்ற சந்தர்ப்பங்களில் சில நேரம் ஓட்-கூழும், சில நேரம் சோளக் கூழுமாகக் கிடைப்பதைச் சாப்பிடுகிறோம். குளிர் காலத்தில் சோளக் கூழுடன் சிறிது சர்க்கரையும் தண்ணீரும் சேர்த்துக் கொள்கிறோம். கோடை காலத்தில் உருளைக் கிழங்கு கிடைக்கிறது; சிறு பாத்தியில் நாங்களே பயிர் செய்தது. அது தீர்ந்து போன பின் திரும்பவும் கூழை நாடுகிறோம். சில சமயம் கொஞ்சம் பால் கிடைப்பதுண்டு. ஞாயிறு ஆனாலும் வார நாள் ஆனாலும் இப்படித்தான்; ஆண்டு முழுவதும் இதே கதைதான். வேலை முடிந்ததும் இரவில் களைப்பாய் இருக்கிறது. சில சமயம் ஒரு துண்டு இறைச்சியைப் பார்க்கலாம்; ஆனால் மிக அபூர்வமாகத்தான். எங்கள் குழந்தைகளில் மூவர் பள்ளி செல்கின்றனர்; அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் வாரம் 1 பென்னி கட்டணம் செலுத்துகிறோம். வாடகை வாரம் 9 பென்னி. கணப்புக் கரிக்கு, குறைந்தபட்சமாக இரு வாரத்துக்கு 1 ஷில்லிங் 6 பென்னி ஆகிறது. ²⁸⁴ "இதுதான் அயர்லாந்தியக் கூலி; இதுதான் அயர்லாந்திய வாழ்க்கை!

அயர்லாந்தின் துன்ப துயரம் திரும்பவும் இங்கிலாந்தில் அன்றாடம் அடிபடும் செய்தியாகி விட்டது. அயர்லாந்திய நிலவுடைமைப் பெரும்புள்ளிகளில் ஒருவரான டஃபரின் பிரபு 1866இன் முடிவிலும், 1867இன் தொடக்கத்திலும், இதற்கான தீர்வை திடமன்ஸ் ஏட்டில் எடுத்துரைக்க முற்பட்டார். "Wie menschlich von solch grossem Herrn!"

அட்டவணை Eஇல் நாம் பார்த்ததாவது: 1864ஆம் ஆண்டில், இலாபங்களின் மொத்தத் தொகையான £4,368,610இல், உபரி-மதிப்பு முதலைகள் மூவருக்குக் கிடைத்தது £262,819. 1865இல்

²⁸⁴ "தொழிற்சாலை ஆய்வாளர் அறிக்கை, 1866 அக்டோபர் 31," பக்கம் 96.

* இவ்வளவு பெரிய பிரபுவுக்கு எவ்வளவு கரிசனம்!

அதே மூன்று “துறவுச்” சீலர்களும் மொத்த இலாபமான £4,669,979இல் £274,528 தட்டிக் கொண்டனர். 1864இல் உபரி-மதிப்பு முதலைகள் 26 பேர் £646,377 தட்டிக் கொண்டனர்; 1865இல் 28 பேர் £736,448 தட்டிக் கொண்டனர்; 1864இல் 121 பேர் £1,076,912உம், 1865இல் 150 பேர் £1,320,906உம், 1864இல் 1,131 பேர் மொத்த வருட இலாபத்தில் ஏறக்குறைய பாதியளவான £2,150,818உம், 1865இல் 1,194 பேர் மொத்த வருட இலாபத்தில் பாதியளவுக்கும் அதிகமான £2,418,833உம் அடைந்தனர். ஆனால், இங்கிலாந்திலும் ஸ்காட்லாந்திலும் அயர்லாந்திலும் விரல் விட்டு எண்ணத்தக்க சிறு தொகையிலான நிலவுடைமைப் பெரும் புள்ளிகளுக்கு நாட்டின் வருடாந்தர நில வாடகைத் தொகையில் கிடைக்கும் கொள்ளைப் பங்கு பிரம்மாண்டமானது. எனவேதான், இலாபங்களின் பரவல் பற்றி அளிப்பது போல் நில வாடகைகளின் பரவல் பற்றியும் புள்ளி விவரங்களை அளிப்பது ஆங்கிலேய அரசுக்கு உசிதமாய்ப் படவில்லை. இந்த நிலத் திமிங்கலங்களில் ஒருவர்தான் டஃபரின் பிரபு. நில வாடகை வருமானங்களும் இலாபங்களும் “மிதமிஞ்சியவையாய்” இருக்கக் கூடும், அல்லது அவற்றின் அளவுகடந்த நிலை மக்களது துன்ப துயரத்தின் அளவுகடந்த நிலையோடு எவ்வகையிலோ தொடர்புடையதாகும் என்னும் சுருத்து “ஆதார மற்றதும்” “அவக்கேடானதும்” ஆகும் என்கிறார். அவர் உண்மை விவரங்களை விட்டு விலக மறுக்கிறார். உண்மை விவரம் என்ன வென்றால், அயர்லாந்திய மக்கள்தொகை சுருங்கச் சுருங்க நில வாடகை வருமானம் பெருகிச் செல்கிறது; மக்கள்தொகைச் சுருக்கம் நிலவுடைமையாளர்களுக்கு நன்மை செய்கிறது; இவ்விதம் மண்ணுக்கும், ஆகவே மண்ணின் துணைப்பொருளேயாகிய மக்களுக்கும் நன்மை செய்கிறது. எனவே, அயர்லாந்து இன்னமும் மிகை-மக்கள்தொகையுடையதாகவே இருக்கிறது, குடிவெளியேற்ற வேகம் மிகவும் மந்தமாகவே இருக்கிறது என்று அறிவிக்கிறார். சம்பூரண சந்துஷ்டி ஏற்படும் பொருட்டு, அயர்லாந்து குறைந்தது மூன்றிலொரு மிலியன் உழைக்கும் மக்களைத் தொலைத்துத் தலைமுழுக வேண்டுமாம். கவித்துவமும் வாய்க்கப் பெற்ற இந்தப் பிரபுமார், நோயாளியின் நிலையில் முன்னேற்றம் காணாத போதெல்லாம் நோயாளி வியாதியையும் இரத்தத்தையும் ஒருங்கே இழந்து முடிக்கும் வரை மீண்டும் மீண்டும் இரத்தவிடுப்பு சிகிச்சை முறைக்கு உத்தர விட்ட சான்கிராடோ பள்ளியைச் சேர்ந்த மருத்துவர் என்று யாரும் எண்ணி விடக் கூடாது. சுமார் இரு மிலியனுக்கு பதில் ஒரு மிலியனில் மூன்றிலொரு பங்கின் புதிய இரத்தவிடுப்பை மட்டுமே டஃபரின் பிரபு கோருகிறார்; இந்த இரு மிலியனையும் தொலைத்துக் கட்டாமல், அயெரின் நாட்டில் பொற்காலம் பிறக்கப் போவ தில்லையாம். எளிதில் இதை நிரூபிக்கலாம்.

1864இல் அயர்லாந்தில் பண்ணைகளின் தொகையும் பரப்பளவும்

(1) 1 ஏக்கர், வரையிலான பண்ணைகள்		(2) 1 ஏக்கருக்கு மேல் 5 ஏக்கர் வரையிலான பண்ணைகள்		(3) 5 ஏக்கருக்கு மேல் 15 ஏக்கர் வரையிலான பண்ணைகள்		(4) 15 ஏக்கருக்கு மேல் 30 ஏக்கர் வரையிலான பண்ணைகள்	
தொகை	ஏக்கர்	தொகை	ஏக்கர்	தொகை	ஏக்கர்	தொகை	ஏக்கர்
48,653	25,394	82,037	288,916	176,366	1,836,310	136,578	3,051,343

(5) 30 ஏக்கருக்கு மேல் 50 ஏக்கர் வரையிலான பண்ணைகள்		(6) 50 ஏக்கருக்கு மேல் 100 ஏக்கர் வரையிலான பண்ணைகள்		(7) 100 ஏக்கருக்கு மேல் உள்ள பண்ணைகள்		(8) மொத்தப் பரப்பளவு
தொகை	ஏக்கர்	தொகை	ஏக்கர்	தொகை	ஏக்கர்	ஏக்கர்
71,961	2,906,274	54,247	3,983,880	31,927	8,227,807	26,319,924 ²⁸⁵

1851 முதல் 1861 வரை மையப்பாடானது பிரதானமாக முதல் மூன்று இனங்களைச் சேர்ந்த பண்ணைகளை, அதாவது 1 ஏக்கருக்கு உட்பட்டதும் 15 ஏக்கர் வரையிலானதுமாகிய பண்ணைகளை அழித்து விட்டது. இவை யாவற்றுக்கும் முதலாய் அழிந்தாக வேண்டியவை. ஆக, 307,058 சாகுபடியாளர் குடும்பங்கள் "வேண்டாத உபரி" ஆகின்றன; குடும்பத்துக்கு 4 பேர் என்ற குறைந்த சராசரியைக் கொண்டால் 1,228,232 ஆட்கள் "வேண்டாத உபரி" ஆகின்றனர். வேளாண்மைப் புரட்சி நிறைவு பெற்ற பின் இவர்களில் கால் பங்கினர் மீண்டும் உட்கிரகிக்கப்படலாம் என்ற மிகையான அனுமானத்தின் படியே கூட, குடி வெளியேற்றத்துக்கு 921,174 ஆட்கள் மிஞ்சுகின்றனர். இனங்கள் 4, 5, 6 ஆகியவை, அதாவது 15 ஏக்கருக்கு மேல் 100 ஏக்கர் வரையிலான பண்ணைகள், நீண்ட காலமாகவே இங்கிலாந்தில் தெரிந்தது போல், முதலாளித்துவ முறையிலான தானியச் சாகுபடிக்கு ஒவ்வாதவாறு மிகவும் சிறியவை, ஆடு வளர்ப்புக்கு சொல்ல முடியாத அளவுக்குச் சிறியவை. எனவே, முன்சொன்ன அதே அனுமானத்தின் படி, குடி பெயர வேண்டியவர்கள் மேலும் 788,761 பேர் ஆகின்றனர். மொத்தம் குடி பெயர வேண்டியவர்கள் 1,709,532 பேர். மேலும், சவைக்கச் சவைக்க பசியும்

²⁸⁵ மொத்தப் பரப்பளவில் கரிக்காடு, சதுப்புகள், விழல் நிலம் ஆகியவையும் அடங்கும்.

அதிகமாவது போல், 3 ½ மிலியன் மக்கள்தொகை கொண்ட அயர்லாந்து எப்போதும் போலவே இப்போதும் துன்புறுகிறது. மக்கள்தொகை மிகையாய் இருப்பதால் துன்புறுகிறது என்றுதான் நில வாடகை பெறுவோரின் கண்ணுக்குத் தெரியும். எனவே, அதன் மக்கள்தொகை மேலும் தொடர்ந்து சுருங்க வேண்டும்; அப்போதுதான் அயர்லாந்து அதற்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் எதிர் காலத்தை, இங்கிலாந்தின் ஆட்டுப்பட்டியும் மேய்ச்சல் வெளியும் ஆவதென்ற எதிர்காலத்தை வந்தடையும்.³⁸⁶

இந்த இன்னா உலகிலிருக்கும் இனியவை யாவற்றையும் போலவே, இலாபகரமான இந்த நிகழ்முறையும் வேண்டாத சில விளைவுகளைக் கொண்டதுதான். அயர்லாந்தில் நில வாடகைகள் குவிந்து செல்கையில் அமெரிக்காவில் அயர்லாந்தியர்கள் குவிந்து

³⁸⁶ தனிப்பட்ட நிலவுடைமையாளர்கள், ஆங்கிலேயச் சட்ட மன்றத்தார் இரு சாராரும், வேளாண்மைப் புரட்சியை வலுவந்தமாக நிறைவேற்றவும், நிலவுடைமை யாளர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் அளவுக்கு அயர்லாந்தின் மக்கள்தொகையைக் குறைக்கவும் பஞ்சத்தையும் அதன் விளைவுகளையும் எப்படி வேண்டுமென்றே முடிந்த வரை பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள் என்பதை இந்த நூலின் மூன்றாம் பாகத்தில் நிலச் சொத்து பற்றிய பிரிவில் இன்னும் முழுமையாக விளக்குவோம். அங்கே, சிறு சாகுபடி யாளர்கள், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் ஆகியோரின் நிலைமையை மீண்டும் பரிசீ லிக்கலாம். இப்போது ஒரே ஒரு மேற்கோள் தருகிறேன். நாசா வி. சீனியர் இறந்த பின் வெளியிடப்பட்ட அவரது நூல், "அயர்லாந்து தொடர்பான ஏடுகள், உரை யாடல்கள், கட்டுரைகள்" என்பதில் அவர் ஏனையவற்றோடு இதையும் சொல் கிறார். 2 பாகங்கள், லண்டன், 1869; பாகம் II, பக்கம் 282. டாக்டர் G கூறினார்: "நல்லது, நம்மிடம் வழியோர் நலச் சட்டம் இருக்கவே இருக்கிறது. நிலவுடைமையாளர் களுக்கு வெற்றி கிடைப்பதற்கு ஒரு சிறந்த கருவி அது. இதை விடவும் சக்தி வாய்ந்த இன்னொரு கருவியாகும் குடிப் பெயர்ச்சி. அயர்லாந்தின் நண்பர் எவரும் (நிலவுடை மையாளர்களுக்கும் கெட்டு இனச் சிறு சாகுபடியாளர்களுக்கும் இடையிலான) போர் நீடிக்க வேண்டுமென விரும்ப மாட்டார் - அந்தப் போர் குத்தகையாளர்களின் வெற்றி யில் முடிய வேண்டுமென அவர் விரும்புவதற்கு இடமேயில்லை. அது எவ்வளவு சீக்கிரம் முடிகிறதோ, மேய்ச்சல் நாட்டின் தேவைக்கேற்ப ஒப்பளவில் குறைந்த மக்கள்தொகை யுடன் கூடிய மேய்ச்சல் நாடாக அயர்லாந்து எவ்வளவு சீக்கிரம் மாறுகிறதோ, அவ்வளவு க்கு எல்லா வர்க்கங்களுக்கும் நல்லது." 1815 ஆம் வருடத்திய ஆங்கிலேய தானியச் சட்டங்கள் மகா பிரிட்டனுக்குள் தானியத்தைத் தடையின்றி இறக்குமதி செய்யும் ஏகபோகம் அயர்லாந்துக்குக் கிடைக்கச் செய்தன. இவ்விதம் அவை தானியச் சாகுபடிக்கு செயற்கையான முறையில் ஊக்கமளித்தன. 1846 ஆம் வருடத்தில் தானியச் சட்டங்கள் ரத்து செய்யப்பட்ட போது, இந்த ஏகபோகம் திடீரென ஒழிந்தது. மற்றெல்லா நிலைமைகளும் ஒரு புறமிருக்க, அயர்லாந்திய சாகுபடி நிலம் மேய்ச்சல் நிலமாவதையும், பண்ணைகள் ஒன்றுக்குவிவதையும், சிறு சாகுபடியாளர்களின் நில வெளியேற்றத்தையும் பெரிய அளவில், உந்தி விடுவதற்கு இது ஒன்று மட்டுமே போதுமானதாய் இருந்தது. 1815 முதல் 1846 வரை அயர்லாந்திய நிலத்தின் செழிப்பைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார் கள்; கோதுமை சாகுபடிக்கென்று இயற்கை அன்னையால் அருளப்பட்ட நிலமாக உரக்கப் பறைசாற்றினார்கள். இப்பொழுது திருமென ஆங்கிலேய வேளாண்மை நிபுணர்களும் பொருளாதார அறிஞர்களும் அரசியல்வாதிகளும் கால்நடைத் தீவன உற்பத்தி தவிர இந்நிலம் வேறு எதற்கும் ஏற்றதல்ல என்று கண்டுபிடிக்கிறார்கள். ஆங்கிலேயக் கால்வாயின் எதிர்க் கரையிலிருந்து திரு லியோன்ஸ் டெ லவெர்ன் அவசரமாய் இதைத் திருப்பி சொல்கிறார். இது போன்ற சிறுபிள்ளைத்தனத்தில் சிக்க வேண்டுமானால், லவெர்ன் பாணியிலான "காரியவாதி" ஒருவரால்தான் முடியும்.

பகுதி VIII

ஆதித் திரட்டல் என்பது

அத்தியாயம் XXVI

ஆதித் திரட்டலின் இரகசியம்

பணம் எப்படி மூலதனமாக மாற்றப்படுகிறது, மூலதனத்தைக் கொண்டு எப்படி உபரி-மதிப்பும், உபரி-மதிப்பிலிருந்து எப்படி இன்னுமதிக மூலதனமும் உருவாக்கப்படுகின்றன என்று பார்த்தோம். ஆனால், உபரி-மதிப்பு இல்லையேல் மூலதனத் திரட்டல் இல்லை; முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி இல்லையேல் உபரி-மதிப்பு இல்லை. சரக்கு-உற்பத்தியாளர்களின் கையில் மூலதனம் மற்றும் உழைப்புச் சக்தியின் கணிசமான திரள்கள் இல்லையேல் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி இல்லை. எனவே, இந்த இயக்கம் முழுவதும் நச்சு வட்டத்தில் சுழல்வதாகத் தோன்றுகிறது; முதலாளித்துவத் திரட்டலுக்கு முன் ஓர் ஆதித் திரட்டல் [primitive accumulation] (ஆதாம் ஸ்மித் சொல்லும் முற்பட்ட திரட்டல்), அதாவது முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் விளைவாக அல்லாமல் அதன் தொடக்கமாய் அமையும் திரட்டல் நடைபெறுவதாகக் கொண்டால்தான் இந்த நச்சு வட்டத்திலிருந்து விடுபட முடியும்.

இறையியலில் ஆதிப் பாவம் வகிக்கும் அதே பாத்திரத்தை அரசியல் பொருளாதாரத்தில் ஆதித் திரட்டல் வகிக்கிறது எனலாம். ஆதாம் கனியைக் கடித்தான்; உடனே மனித இனத்தின் தலையில் பாவம் விழுந்தது. இது பழங்கால உபகதையாகச் சொல்லப்படும் போது பாவத்தின் தோற்றுவாய் விளக்கப்படுவதாய்க் கொள்ளப்படுகிறது. நீண்ட நெடுங்காலத்துக்கு முன்னர் மக்கள் இரு வகைப்பட்டோராய் இருந்தனர்; தளரா ஊக்கமும் மதிநுட்பமும், யாவற்றுக்கும் மேலாக, சிக்கனமும் வாய்ந்த மேன்மக்கள் ஒரு வகை; தறிகெட்ட வாழ்க்கையில் தம்மிடம் இருப்பதையெல்லாம் ஒழித்துக் கட்டி அதற்கும் மேலே செலவழிக்கும் சோம்பேறித் தடியர்கள் இன்னொரு வகை. நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் சிந்தப் பாடுபட்டே உணவருந்த வேண்டுமென எப்படி மனிதன் சபிக்கப்படலானான் என்பதை இறையியல் ஆதிப் பாவம் பற்றிய புராணக் கதை நமக்குத் தெளிவாய்ச் சொல்கிறது; ஆனால் இப்படிப் பாடுபட்டுத்தான்

சாப்பிட்டாக வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லாதவர்களும் உண்டு என்பதைப் பொருளாதார ஆதிப் பாவம் பற்றிய வரலாறு நமக்குப் புலப்படுத்துகிறது. அது கிடக்கட்டும்! இப்படியாக, முதல் வகைப் பட்டோர் செல்வம் திரட்டிச் செல்ல, இரண்டாம் வகைப்பட்டோர் இறுதியில் தம் தோலைத் தவிர விற்பதற்கு ஒன்றுமில்லாத நிலையை வந்தடைந்தார்கள். எவ்வளவோ பாடுபட்டு உழைத்தும் கூட இன்று வரை தம்மைத் தவிர விற்பதற்கு ஏதுமில்லாத மிகப் பெரும்பாலார் வறுமையில் உழல்வதும், உழைப்பதை நிறுத்தி நீண்ட காலமாகி விட்ட போதிலும் ஒரு சிலரது செல்வம் ஓயாது மேலும் மேலும் பெருகிச் செல்வதும் இந்த ஆதிப் பாவத்திலிருந்தே தொடங்குகின்றன. சொத்துடைமைக்கு ஆதரவாக உப்புச்சப்பில்லாத இப்படிப்பட்ட சிறுபிள்ளைத்தனம்தான் நாள்தோறும் நமக்கு போதிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக—அக்காலத்தில் கூர்மதியும் ஆன்மநயமும் மிக்கோராய் இருந்த பிரெஞ்சு மக்களிடம் திருவாளர் தீயெர் அரசறிஞருக்குரிய தோரணையோடு துணிந்து இதையே போதிக் கிறார். பிரச்சினை சொத்துடைமை பற்றியதாகும் போது சிறு பிள்ளைக்கேற்ற இந்த புத்திமதிதான் எந்த வயதினரானாலும், வளர்ச்சியின் எந்தக் கட்டத்தில் இருப்பவரானாலும், எல்லாருக்கும் ஏற்றதாகுமென்ப பிரகடனம் செய்வது புனிதக் கடமை ஆகி விடுகிறது. உள்ளபடியான வரலாற்றில், நாடு பிடிப்பதும் அடிமைப் படுத்துவதும் கொள்ளையடிப்பதும் கொலை செய்வதும்—சுருங்கச் சொல்லின் பலப்பிரயோகம்—பெரும் பங்கு வகிப்பது பேர்போன உண்மை. அரசியல் பொருளாதாரத்தின் கனிவுகொண்ட வரலாற்றில் காலகாலமாய் அன்பும் அமைதியும் கோலோச்சுகின்றன. உரிமையும் “உழைப்பும்” செல்வம் சேர்ப்பதற்கு என்றென்றும் ஒரே மார்க்கமாய் இருந்தன; நடப்பு ஆண்டு மட்டும்தான் எப்போதும் இதற்கு விதிவிலக்கு. ஆனால், உண்மை என்னவென்றால், ஆதித் திரட்டல் முறைகளுக்கு அன்புடனோ அமைதியுடனோ ஒட்டுமில்லை, உறவுமில்லை.

உற்பத்திச் சாதனங்களும் வாழ்வுச் சாதனங்களும் தம்மளவில் எப்படி மூலதனம் ஆவதில்லையோ அதே போல் பணமும் சரக்குகளும் தம்மளவில் மூலதனம் ஆவதில்லை. அவை மூலதனமாய் மாற்றப்பட வேண்டியவை. ஆனால், இம்மாற்றம் குறிப்பிட்ட நிலைமைகளில் மட்டுமே நடைபெற முடியும்; அதாவது இரு வேறு வகையான சரக்குடைமையாளர்கள் நேருக்கு நேர் சந்தித்து, தொடர்பு கொள்ள வேண்டும்; ஒரு புறத்தில், பணத்தின், உற்பத்திச் சாதனங்களின், வாழ்வுச் சாதனங்களின் உடைமையாளர்கள், பிறரது உழைப்புச் சக்தியை வாங்கி தம்மிடமுள்ள மதிப்புத் தொகையைப் பெருக்கிக் கொள்ள விரும்புகிறவர்கள்; மறு புறத்தில், விடுபட்ட சுதந்தரத் தொழிலாளர்கள், தமது உழைப்புச் சக்தியை விற்கிறவர்கள், எனவே உழைப்பை விற்கிறவர்கள்.

விடுபட்ட சுதந்தரத் தொழிலாளர்கள் என்பது இரட்டை அர்த்தத்திலாகும். அதாவது இவர்கள் அடிமைகளைப் போல் தாமே உற்பத்திச் சாதனங்களாய் இருப்பவர்கள் அல்லர்; உடைமை-விவசாயிகளைப் போல் உற்பத்திச் சாதனங்களின் உடைமையாளர்களாய் இருப்பவர்களும் அல்லர். ஆகவே இவர்கள் உற்பத்திச் சாதன உடைமையிலிருந்து விடுபட்டவர்களாய், அதனால் வில்லங்கப்படுத்தப்படாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள். சரக்குகளுக்கான சந்தை இப்படி இரு வேறு வகைப்பட்டதாவதைத் தொடர்ந்து, முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்திக்கு வேண்டிய அடிப்படை நிலைமைகள் வரப்பெறுகின்றன. தமது உழைப்பை ஈடேற்றம் செய்வதற்குத் தேவையான சாதனங்களின் உடைமையிலிருந்து உழைப்பாளர்களை முழுமையாகப் பிரித்திடுவது முதலாளித்துவ அமைப்பின் முன் தேவையாகும். முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி சொந்தக் காலில் நிற்கத் தொடங்கியதுமே, இப்பிரிவினையை நிலைநிறுத்துவது மட்டுமல்லாமல், மேலும் மேலும் விரிவான அளவில் தொடர்ந்து உருவாக்கிச் செல்கிறது. ஆகவே, முதலாளித்துவ அமைப்புக்கு வழி திறந்து விடும் நிகழ்முறை தொழிலாளியிடமிருந்து அவரது உற்பத்திச் சாதனங்களின் உடைமையைப் பறிக்கிற நிகழ்முறையாக அல்லாமல், வேறெதுவுமாகவும் இருக்க முடியாது. ஒரு புறம் சமுதாய வாழ்வுச் சாதனங்களையும் உற்பத்திச் சாதனங்களையும் மூலதனமாகவும், மறு புறம் நேரடி உற்பத்தியாளர்களைக் கூலித் தொழிலாளர்களாகவும் மாற்றியமைக்கும் நிகழ்முறையாக அல்லாமல் வேறெதுவாகவும் இருக்க முடியாது. எனவே ஆதித் திரட்டல் என்பது உற்பத்தியாளரை உற்பத்திச் சாதனங்களிலிருந்து விலக்கிடும் வரலாற்று நிகழ்முறையே தவிர வேறல்ல. மூலதனத்தின், அதற்குரிய உற்பத்தி முறையின் முந்தைய வரலாற்றுக் கட்டமாக அமைவதால், அது ஆதிகாலத்தியதாகக் காணப்படுகிறது.

முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தின் பொருளாதாரக் கட்டுமானம் பிரபுத்துவச் சமுதாயத்தின் பொருளாதாரக் கட்டுமானத்திலிருந்து முளைத்தெழுந்தது. பின்னதன் சிதைவினால் முன்னதன் கூறுகள் விடுபட்டு இயங்கலாயின.

நிலத்தோடு பிணைக்கப்பட்ட நிலை முடிவுற்ற பிறகுதான், பிறருக்கு அடிமை, பண்ணையடிமை அல்லது கொத்தடிமையாய் இருந்த நிலை முடிவுற்ற பிறகுதான், நேரடி உற்பத்தியாளராகிய தொழிலாளிகள் ஆளுமையைத் தன் விருப்பம் போல் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. உழைப்புச் சக்தியை சுதந்தரமாய் விற்கும் பொருட்டு, தன் சரக்கிற்கு எங்கே சந்தை கிடைத்தாலும் அங்கே அதைக் கொண்டுசெல்லும் பொருட்டு, மேலும் அவர் கைவினைச் சங்கங்களின் ஆட்சியிலிருந்தும், பழகு தொழிலாளர்கள் மற்றும் பணியாளர்களுக்கான அவற்றின் நியதிகளிலிருந்தும், உழைப்பு தொடர்பான அவற்றின் கட்டுத்தளைகளிலிருந்தும் தப்பி வெளியேறியிருக்க

வேண்டும். இதனால்தான் உற்பத்தியாளர்களைக் கூலித் தொழிலாளர்களாக மாற்றும் வரலாற்று இயக்கம், ஒரு பக்கத்தில் பண்ணையடிமைத்தனத்திலிருந்தும் கைவினைச் சங்கங்களின் தளைகளிலிருந்தும் அவர்கள் பெற்ற விடுதலையாகத் தோன்றுகிறது; இந்த ஒரு பக்கம் மட்டுமே நமது முதலாளித்துவ வரலாற்றாசிரியர்களின் கண்ணில் படுகிறது. ஆனால் மறு பக்கத்தில், தமக்குச் சொந்தமாயிருந்த உற்பத்திச் சாதனங்களணைத்தையும், பழைய பிரபுத்துவ ஏற்பாடுகளால் கிடைத்த வாழ்க்கை உத்தரவாதங்கள் அணைத்தையும் பறிகொடுத்த பிறகுதான், இந்தப் புதிய சுதந்தர மாந்தர்கள் தம்மைத்தாம் விற்பவர்களாயினர். அவர்களது இந்த உடைமைப் பறிப்பின் [expropriation] வரலாறு மனித இனத்தின் சரித்திர ஏடுகளில் இரத்தமும் நெருப்புமான எழுத்துகளால் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

தொழில் துறை முதலாளிகள் — இந்தப் புதிய கோமான்கள் — கைத்தொழில்களின் கைவினைச் சங்க ஆண்டான்களை [guild masters] மட்டுமல்லாமல், செல்வாதாரங்களின் உடைமையாளர்களான பிரபுத்துவக் கோமான்களையும் அகற்ற வேண்டியிருந்தது. இவ்வகையில், அவர்கள் சமுதாய அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய தானது, பிரபுத்துவ ஆதிக்கத்தையும் அதன் அருவருப்பூட்டும் தனியுரிமைகளையும் மட்டுமல்லாமல், கைவினைச் சங்கங்களையும், பொருளுற்பத்தியின் சுதந்தர வளர்ச்சியின் மீதும் மனிதனை மனிதன் சுதந்தரமாகச் சுரண்டுவதன் மீதும் அந்தக் கைவினைச் சங்கங்கள் பூட்டியிருந்த விலங்குகளையும் எதிர்த்து நடத்திய வெற்றிகரமான போராட்டத்தின் பயனாய் நிகழ்ந்ததாகத் தோன்றுகிறது. ஆயினும், தொழில் துறையின் தீரர்களான இவர்கள் தாம் எவ்வகையிலும் பங்கு வகிக்காத நிகழ்ச்சிகளைப் பயன்படுத்தியே வாளேந்திய தீரர்களின் இடத்தைப் பிடிப்பதில் வெற்றி பெற முடிந்தது. சுதந்தரம் பெற்ற ரோமானிய அடிமைகள் முன்னொரு காலத்தில் தமது எஜமானர்களின் எஜமானர்கள் ஆவதற்குக் கையாண்டார்களே, அதே போன்ற இழிவான உபாயங்களைக் கையாண்டே இந்தத் தொழில் துறைத் தீரர்கள் மேனிலை அடைந்தார்கள்.

கூலித் தொழிலாளியும், அதே போல் முதலாளியும் உருவாவதற்கு வழிகோலிய வளர்ச்சியின் தொடக்க நிலை தொழிலாளியின் அடிமைநிலை ஆகும். முன்னேற்றமென்பது இந்த அடிமை நிலையின் வடிவத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றமே, பிரபுத்துவச் சுரண்டல் போய் முதலாளித்துவச் சுரண்டல் வந்த உருமாற்றமே. இந்த முன்னேற்றத்தைப் புரிந்து கொள்ள நெடுந்தாரம் பின்னால் செல்லத் தேவையில்லை. 14 ஆவது அல்லது 15 ஆவது நூற்றாண்டிலேயே முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் தொடக்க நிலைகள் மத்தியதரைக் கடல் பகுதியின் குறிப்பிட்ட சில நகரங்களில் இங்குமங்குமாய்க் காணப்படுகின்றன என்றாலும், முதலாளித்துவ

சகாப்தம் என்பது 16 ஆவது நூற்றாண்டிலிருந்துதான் தொடங்குகிறது. அது பிறக்கிற இடங்களிலெல்லாம், பண்ணையடிமை முறை நீண்டகாலத்துக்கு முன்பே ஒழிக்கப்பட்டு விட்டது; மத்திய காலத்தின் உச்சக்கட்ட வளர்ச்சியைக் குறிக்கும் சுயேச்சையான நகர அரசுகள் நீண்டகாலத்துக்கு முன்பே தேய்ந்தழியத் தொடங்கி விட்டன.

ஆதித் திரட்டலின் வரலாற்றில், முதலாளி வர்க்கத்தின் உருவாக்கத்துக்கு நெம்புகோலாகச் செயல் புரியும் எல்லாப் புரட்சிகளுமே சகாப்தகரமானவை. ஆனால், பெருந்திரளாளனோர் திடீர் என்றும் வலுவந்தமாகவும் அவர்களது வாழ்வுச் சாதனங்களிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டு, "பிணைப்புகளற்ற," சுதந்தரமான பாட்டாளிகளாக உழைப்புச் சந்தையில் விடப்படும் தருணங்களே யாவற்றுக்கும் முதலாய் சகாப்தகரமானவை. வேளாண்மைப் பொருளுற்பத்தியாளரிடமிருந்து, விவசாயியிடமிருந்து நிலவுடைமையைப் பறிப்பதுதான் இந்நிகழ்முறை முழுவதற்குமான அடிப்படை ஆகும். இந்த உடைமைப் பறிப்பின் வரலாறு வெவ்வேறு நாடுகளில் வெவ்வேறு கோலம் பூணுகிறது; வெவ்வேறு வரிசைமுறைகளில், வெவ்வேறு வரலாற்றுக் காலங்களில் அதன் பல்வேறு வளர்ச்சிப் படிகளைக் கடக்கிறது. நாம் எடுத்துக் காட்டாய்க் கொண்டுள்ள இங்கிலாந்தில் மட்டும்தான் அதன் முழுப் பொலிவைக் காட்டும் வடிவில் நடந்தேறுகிறது.²⁸⁷

²⁸⁷ முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி இத்தாலியில்தான் முதன்முதல் வளர்ச்சியடைந்தது; பண்ணையடிமை முறையின் சிதைவும் மற்ற எல்லா இடங்களுக்கும் முன்னதாக அங்கேதான் நடந்தேறியது. அந்த நாட்டில் பண்ணையடிமை நிலத்தில் பாத்தியதை கொண்டாட உரிமை பெறுவதற்கு முன்வரே அவருக்கு விடுதலை கிடைத்து விட்டது. அவரது விடுதலை உடனே அவரை சுதந்தரப் பாட்டாளியாக மாற்றியது; மேலும், ரோமானியக் காலத்திலிருந்து பெரும்பாலும் மரபுரிமையாக வரப்பெற்ற நகரங்களில் அவர் தனக்காக எஜமானர் ஒருவர் காத்திருக்கக் கண்டார். 15 ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவுவாக்கில் உலகச் சந்தையில் ஏற்பட்ட புரட்சி வட இத்தாலியின் வாணிப முதன்மையை ஒழித்துக் கட்டிய போது, எதிர்த் திசையிலான இயக்கம் தொடங்கியது. நகரத் தொழிலாளர்கள் கூட்டங்கூட்டமாக கிராமப்புறத்துக்கு விரட்டப்பட்டார்கள்; தோட்டச் சாகுபடியின் வடிவில் நடத்தப்பட்டு வந்த சிறுவீதப் பயிர்த் தொழிலின் வளர்ச்சியை முன் எக்காலத்தும் கண்டிராத அளவுக்கு அவர்கள் தாண்டினார்கள்.

அத்தியாயம் XXVII

விவசாயக் குடிகளின் நிலவுடைமையைப் பறித்தல்

இங்கிலாந்தில், பண்ணையடிமை முறை [serfdom] 14ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதியில் அநேகமாய் மறைந்து விட்டது. அக்காலத்திலும், இன்னும் பெரிய அளவுக்கு 15ஆம் நூற்றாண்டிலும் மக்கள்தொகையில் மிகப் பெரும்பாலார்,³⁸⁸ அவர்களது சொத்துரிமையை எந்தப் பிரபுத்துவப் பட்டமும் பெயரும் மறைத்திருந்தாலும், சுதந்தர நிலவுடைமை-விவசாயிகளாய் [free peasant proprietors] இருந்தனர். பெரிய பிரபுத்துவப் பண்ணைகளில், தானே பண்ணையடிமையான பழைய கங்காணியை [bailliff] அகற்றி விட்டு அந்த இடத்துக்கு சுதந்தர சாகுபடியாளர் வந்தார். வேளாண்மைக் கூலித் தொழிலாளர்களில் ஒரு பகுதியினர் விவசாயிகள்; இவர்கள் ஓய்வு நேரத்தில் பெரும் பண்ணைகளில் வேலை செய்தனர். மறு பகுதியினர் சார்பற்ற தனி வகைக் கூலித்

³⁸⁸ "தமது வயல்களில் தாமே உழுது பயிரிட்டு, ஓரளவு வசதியாய் வாழ்ந்த சிறு உடைமையாளர்கள்...அக்காலத்தில் இப்போதிருப்பதைக் காட்டிலும் நாட்டு மக்களில் முக்கியப் பகுதியினராய் இருந்தனர். அக்காலத்தின் சிறந்த புள்ளி விவர எழுத்தாளர்களை நம்புவோமானால் 160,000க்கும் குறையாத நிலவுடைமை-விவசாயிகள் முழு பாத்தியதைக்குரிய சிறு பண்ணைகளைக் கொண்டு பிழைத்து வந்தனர்; குடும்பத் தாரையும் சேர்த்துக் கணக்கிட்டால் மொத்த மக்கள்தொகையில் இவர்கள் ஏழிலொரு பங்குக்கும் அதிகமாய் இருந்திருக்க வேண்டும். இந்தச் சிறு நிலவுடைமையாளர்களின் சராசரி வருட வருமானம் £80க்கும் £70க்கும் இடையிலிருக்குமென மதிப்பிடப்பட்டது. தமது நிலத்தைத் தாமே உழுது பயிரிட்டவர்களின் தொகை பிறர் நிலத்தில் விவசாயம் செய்தவர்களின் தொகையை விட அதிகம் என்று கணக்கிடப்பட்டது." மெக்காலே: "இங்கிலாந்தின் வரலாறு," 10ஆம் பதிப்பு, 1854, I., பக்கம் 333, 334. 17ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி மூன்றாம் பகுதியில் கூட, ஆங்கிலேயர்களில் 4/5 பங்கினர் வேளாண்மையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். (முன் வந்தது, பக்கம் 413.) நான் மெக்காலேயை மேற்கோள் காட்டுவது ஏனென்றால், திட்டமிட்டு வரலாற்றைச் திரித்துப் புரட்டுகிறவராகிய அவர் இத்தகைய உண்மைகளை முடிந்த வரை குறைத்துக் காட்டுகிறார்.

தொழிலாளர்கள்; இவர்கள் ஒப்பளவிலும் அறுதியாகவும் சிறு தொகையினர். இவர்கள் அதே சமயம் நடைமுறையில் சாகுபடி விவசாயிகளாகவும் இருந்தார்கள். ஏனென்றால், இவர்களுக்குக் கூலியோடு கூடவே, குடிசையுடன் சேர்த்து 4 ஏக்கரும் அதற்கதிகமாகவும் சாகுபடி நிலமும் தரப்பட்டது. மேலும், இதர விவசாயிகளைப் போலவே அவர்களும் பொது நிலத்தில் அனுபோக உரிமை பெற்றிருந்தனர்; அது அவர்களது கால்நடைகளுக்கு மேய்ச்சல் வெளி ஆயிற்று. மரம், விற்றகு, தூள்கரி போன்றவை அதிலிருந்து கிடைத்தன.²⁸⁹ முடிந்த வரை அதிகமான உள்மானியக்காரர்களிடையே நிலத்தைப் பிரித்து விடுவது எல்லா ஐரோப்பிய நாடுகளிலுமே பிரபுத்துவப் பொருளுற்பத்தியின் தனியியல்பாகும். அரசரின் வலிமையைப் போலவே, பிரபுத்துவக் கோமானின் வலிமையும் குடிகளின் தொகையைப் பொறுத்ததாய் இருந்ததே தவிர, குத்தகைப் பட்டியின் நீளத்தைப் பொறுத்ததாய் இருக்கவில்லை. குடிகளின் தொகையோ நிலவுடைமை-விவசாயிகளின் தொகையைப் பொறுத்ததாய் இருந்தது.²⁹⁰ ஆங்கிலேய நிலம் நார்மானியப் படையெடுப்புக்குப் பின்னர் பெரும் பெரும் கோமகனார்பாளையங்களுக்கு [baronies] இடையே பிரிக்கப்படலாயிற்று; பல சந்தர்ப்பங்களில் இவை ஒவ்வொன்றும் சுமார் 900 பழைய ஆங்கிலோ-சாக்கானியப் பிரபுத்துவ மண்டலங்களைக் கொண்டவையாய் இருந்தன; இருந்தபோதிலும், சிறு விவசாய உடைமைகளே பரவலாய் இருந்தன; இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகத்தான் பெரும் பிரபுத்துவப் பண்ணைகள் காணப்பட்டன. இந்த நிலைமைகளும், 15ஆம் நூற்றாண்டின் தனிச் சிறப்பாகத் திகழ்ந்த நகரச்செழிப்பும் சேர்ந்துதான், அமைச்சர் ஃபோர்டெஸ்க்யூ "Laudes legum Angliae" என்ற நூலில் மக்களது செல்வச் செழிப்பு என்று ஆர்ப்பாட்டமாய்ச் சித்திரிக்கிறாரே, அதற்குக் காரணமாயிருந்தன.

²⁸⁹ பண்ணையடிமையே கூட தனது குடிசையை ஒட்டிய துண்டு நிலத்துக்கு—கப்பம் கட்டும் உடைமையாளரே என்றாலும்—உடைமையாளர் மட்டுமல்ல, பொது நிலத்தின் கூட்டு உடைமையாளரும் ஆவார் என்பதை ஒருபோதும் மறக்கக் கூடாது. "அங்கே (சைலீசியாவில், இரண்டாம் பிரெடெரிக் ஆட்சியில்) விவசாயி பண்ணையடிமையாய் இருந்தார்." ஆனால், இந்தப் பண்ணையடிமைகள் வசம் கிராமப் பொது நிலங்கள் இருந்தன. "கிராமப் பொது நிலங்களைப் பங்கிட்டுக் கொள்ள சைலீசியர்கள் இது வரை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் நைமார்க்கில் இந்தப் பங்கீடு வெற்றிகரமாய் நடந்து முடிந்திராத கிராமம் அநேகமாய் ஒன்று கூட இல்லை." (மிராபோ: "De la Monarchie Prussienne." வண்டன், 1788, பக்கம் ii., பக்கம் 125, 126.)

²⁹⁰ முற்ற முழுக்க பிரபுத்துவ முறையிலான நிலவுடைமை அமைப்பும் வளர்ச்சி பெற்ற சிறுநிலப் பயிர்த் தொழிலும் கொண்ட ஐப்பான் நாடு, ஐரோப்பிய மத்திய காலம் பற்றி நமது வரலாற்று நூல்கள் யாவற்றை விடவும் உண்மையான சித்திரத்தை அளிக்கிறது. நமது வரலாற்று நூல்கள் பெரும்பாலும் முதலாளித்துவ விருப்புவெறுப்புகளின் நியமப்படி எழுதப்பட்டவை. மத்திய காலத்தை நினைவு செய்து "மிதவாதியாக" காட்டிக் கொள்வது வசதியான வேலைதான்.

ஆனால், இவை முதலாளித்துவ முறையிலான செல்வம் உருவாக இடமளிக்கவில்லை.

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறைக்கு அடிகோலிய புரட்சிக்கு 15ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி மூன்றாம் பகுதியும் 16ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் பத்தாண்டும் பீடிகை போட்டன. சர் ஜேம்ஸ் ஸ்டுவர்ட் சரியாகச் சொல்வது போல, “எதற்கும் உதவாமல் அரண்மனையெங்கும் நிரம்பியிருந்த” பிரபுத்துவப் பரிவாரங்கள் கலைக்கப்பட்டதால், விடுபட்ட சுதந்தரப் பாட்டாளிகள் பெருந்திரளாய் உழைப்புச் சந்தைக்கு வரலாயினர். முடிமன்னர் வல்லாட்சி—இதுவே முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் விளைவுதான்—வரம்பிலா அதிகாரம் பெறுவதற்கான முயற்சியில் இந்தப் பரிவாரங்களின் கலைப்பை பலவந்தமாகத் துரிதப்படுத்தியது மெய்தான். ஆனால், சுதந்தரப் பாட்டாளிப் பெருந்திரள் உருவாவதற்கு இது மட்டுமன்று காரணம். மன்னரோடும் பாராளுமன்றத்தோடும் ஆணவமாய் மோதிய பெரும் பிரபுத்துவக் கோமான்சன், விவசாயிகளை (பிரபுத்துவத்தின் படி பிரபுவைப் போலவே அவர்களும் உரிமை பெற்றிருந்த) நிலத்திலிருந்து வலுவந்தமாக விரட்டியதன் மூலமும், கிராமப் பொது நிலங்களை அபகரித்துக் கொண்டதன் மூலமும் ஒப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாத படி பன்மடங்கு பெரிதான பாட்டாளிப் பெருந்திரளைத் தோற்றுவித்தனர். இங்கிலாந்தில் ஃபிளெமிஷ் கம்பளிப் பட்டறைத் தொழில்களின் துரித வளர்ச்சியும், அதற்கிணையாகக் கம்பளி விலையில் ஏற்பட்ட உயர்வுமீ இந்த நிலவெளியேற்றங்களை நேரடியாக உந்தி விட்டன. பழைய பிரபுக் குலத்தை பிரபுத்துவப் பெரும் போர்கள் விழுங்கி விட்டன. புதிய பிரபுக் குலம் தான் வாழ்ந்த காலத்தின் புதல்வனாய் இருந்தது; பணமே இதற்கு சக்திகளுக்கெல்லாம் சக்தியாய் இருந்தது. எனவே, சாகுபடி நிலத்தை மேய்ச்சல் வெளியாக மாற்றுவதே இதன் முழக்கமாய் இருந்தது. சிறு விவசாயிகளின் உடைமையைப் பறிப்பது நாட்டை எப்படி நாசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை ஹாரிசன் “இங்கிலாந்து பற்றிய விவரணம், ஹாலின்ஷெடு எழுதிய செய்திக் கோவைகளுக்கான முன்குறிப்பு” என்பதில் விவரிக்கிறார். “நில ஆக்கிரமிப்பாளர்களான நமது பெரிய மனிதர்களுக்கு என்ன கவலை?” விவசாயிகளின் வீடுகளும் தொழிலாளர்களின் குடிசைகளும் தரைமட்டமாக்கப்பட்டால் என்ன! அல்லது கெட்டழியும் படி விடப்பட்டால் என்ன! ஹாரிசன் சொல்கிறார்: “ஒவ்வொரு பிரபுத்துவப் பண்ணையின் பழைய பதிவேடுகளையும் அலசிப் பார்த்தால்... சில பண்ணைகளில் 17, 18 அல்லது 20 வீடுகள் மறைந்து போயிருப்பது தெரியும்.... இன்றுபோல் இங்கிலாந்து என்றுமே இவ்வளவு குறைவான மக்களைக் கொண்டதாய் இருந்ததில்லை.... நகரங்கள் அடியோடு அழிந்து போயின, அல்லது அரைவாசி முக்கால்வாசியாய்த்

தேய்ந்து போயின; எங்காவது ஏதாவது ஒரு நகரம் சற்றே பெருகியிருக்கலாம். மேய்ச்சல் வெளிகளுக்காக வேண்டி அழிக்கப்பட்ட நகரங்களில் இப்போது பிரபுமார்களின் வீடுகள் தவிர வேறொன்று மில்லை.... ஏதோ எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்கிறேன்.” இந்தப் பழைய செய்தித் தொகுப்பாளர்களின் புகார்கள் எப்போதும் மிகைப்படுத்தப்பட்டவைதாம்; ஆனால், உற்பத்தி நிலைமைகளிலான புரட்சி அக்காலத்தவர் மீது பதித்த எண்ணத்தை இவை உண்மையுணர்வுடன் பிரதிபலிக்கின்றன. அமைச்சர் ஃபோர்டெஸ்க்யூ, தாமஸ் மோர் ஆகியோர் எழுதியவற்றை ஒப்புநோக்கினால், 15ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 16ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையிலான பெருத்த இடைவெளி புலப்படுகிறது. தார்ண்டன் சரியாகச் சொல்வது போல, ஆங்கிலேயத் தொழிலாளி வர்க்கம் அதன் பொற்காலத்திலிருந்து இரும்புக் காலத்துக்கு, இடைக்கட்டங்கள் ஏதுமில்லாமலே திடுதிப்பெனப் பெயர்க்கப்பட்டு விட்டது.

இந்தப் புரட்சியைக் கண்டு சட்ட நெறி திகைத்துப் போனது. “நாட்டின் செல்வம்” (அதாவது மூலதனத்தை உண்டாக்குவதும், மக்கள் திரளைக் கண்மூடித்தனமாகச் சுரண்டி வறுமையில் ஆழ்த்துவதும்) அரசுத் திறமனைத்தின் இறுதி இலட்சியமாகக் கொள்ளப்படும உயர் நாகரிக நிலையை இன்னும் அது எட்டவில்லை. ஏழாம் ஹென்றியின் வரலாற்றில் பேக்கன் எழுதுகிறார்: “அந்த நேரத்தில் (1489) நில அடைப்புகள் அடிக்கடி நிகழலாயின; இவ்விதம் (ஆட்சுளும் குடும்பங்களும் இல்லாமல் பயிர் செய்ய முடியாத) சாகுபடி நிலம் மேய்ச்சல் வெளியாக மாற்றப்பட்டது; இதனைப் பார்த்துக் கொள்ள ஒரு சில மந்தைக்காரர்களே போதும் என்றாயிற்று. பல்லாண்டு காலத்துக்கும், ஆயுள் முழுமைக்கும், விருப்புரிமைக்குமான குத்தகை நிலங்கள் (இவற்றில் வேளாண் படையினர் பெருமளவில் வாழ்ந்து வந்தனர்) சொந்தப் பண்ணைகளாக மாற்றப்பட்டன. இதனால் மக்கள் நசிக்கலாயினர்; (இதன் விளைவாக) நகரங்களும், திருச்சபைகளும், சமயக் காணிக்கைகளும் நசிக்கலாயின.... இந்தத் தொல்லைக்குப் பரிகாரம் காண்பதில் மன்னரின் விவேகமும் பாராளுமன்றத்தின் விவேகமும் அந்த நேரத்தில் போற்றத்தக்கனவாய் இருந்தன. மக்கள்தொகைச் சுருக்கத்துக்குக் காரணமான அடைப்புகளையும் மேய்ச்சல் வெளிகளையும் நீக்கும் வழியை அவர்கள் நாடினர்.” 1489இல் ஏழாம் ஹென்றி பிறப்பித்த சட்டம் (அத்தியாயம் 19) குறைந்தது 20 ஏக்கர் நிலமுடைய “வேளாண்மையில்லம்” ஏதனையும் அழிக்கக் கூடாது என்று தடை விதித்தது. எட்டாம் ஹென்றி தமது ஆட்சியின் 25ஆம் ஆண்டில் பிறப்பித்த சட்டம் மேற்கூறிய சட்டத்தைப் புதுப்பித்தது. இச்சட்டம் ஏனையவற்றோடு கூட கீழ்க்காணும் விவரங்களையும் தெரிவிக்கிறது: “ஏராளமான பண்ணைகளும், பெரும் கால்நடை

மந்தைகளும், குறிப்பாக ஆட்டு மந்தைகளும் ஒரு சிலரின் கையில் குவிந்துள்ளன; இதனால் நில வாரம் மிகவும் உயர்ந்துள்ளது, உழவுத் தொழில் மிகவும் குறைந்துள்ளது, திருச்சபைகளும் வீடுகளும் இடித்துத் தள்ளப்பட்டுள்ளன. ஏராளமானோர் தம்மையும் தமது குடும்பங்களையும் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான வழிமுறைகளைப் பறிகொடுத்துள்ளனர்.” ஆகவே, இச்சட்டம் அழிந்து போன பண்ணை வீடுகளைத் திரும்பவும் கட்டுமாறு ஆணையிடுகிறது, தானிய நிலத்துக்கும் மேய்ச்சல் நிலத்துக்கும் இடையில் விகித நிர்ணயம் செய்கிறது. 1533 ஆம் வருடத்திய இச்சட்டம் சில உடைமையாளர்களிடம் 24,000 ஆடுகள் இருப்பதாகச் சொல்லி 2,000 ஆடுகளுக்கு மேல் சொந்தமாய் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று உச்சவரம்பு நிர்ணயிக்கிறது.²⁹¹ சிறு சாகுபடியாளர்கள் மற்றும் விவசாயிகளின் உடைமையைப் பறிப்பதற்கெதிராக மக்கள் எழுப்பிய கூக்குரலும் சரி, ஏழாம் ஹென்றிக்குப் பின்னர் 150 ஆண்டுகாலத்தில் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களும் சரி, பயனளிக்க வில்லை. இவற்றின் தோல்வி இரகசியத்தை பேக்கன் தன்னையறியாமல் நமக்கு வெளிப்படுத்துகிறார். அவர் தமது “குடியியல், நெறியியல் கட்டுரைகள்,” கட்டுரை எண் 29 இல் சொல்கிறார்: “வேளாண்மைத் தொழில் புரிவோரின் பண்ணைகளையும் வீடுகளையும் தரநிர்ணயம் செய்யும் பொருட்டு மன்னர் ஏழாம் ஹென்றி கையாண்ட உபாயம் நுணுக்கமானது, போற்றத்தக்கது. இதன் படி குடிமகன் தட்டுப்பாடின்றி வசதியாய் வாழ்வதற்குத் தேவையான அளவு நிலம் கிடைக்கும்; அடிமையாய் வாழும் நிலை இருக்காது. ஏர் பிடிப்பவர் உடைமையாளராய் இருப்பார், கூலிக் காரராய் இருக்க மாட்டார்.”²⁹² மாறாக, முதலாளித்துவ அமைப்பு

²⁹¹ தாமஸ் மோர் “கற்பனை உலகம்” என்ற நூலில் சொல்கிறார்: இங்கி லாந்தில், “மிகவும் சாதுவாய்ப் பழகி, மிகவும் குறைவாய்த் தின்று வந்த உங்கள் ஆடுகள் இப்போது பெரும் தீனிக் கொல்லிகளாகவும் காட்டு விலங்குகளாகவும் மாறி, மனிதர்களையே விழுங்கி ஏப்பம் விடுவதாகக் கேள்விப்படுகிறேன்.” “கற்பனை உலகம்,” ராபின்சன் மொழிபெயர்ப்பு, ஆர்பர் பதிப்பு, லண்டன், 1869, பக்கம் 41.

²⁹² வசதியாக வாழும் சுதந்தரமான விவசாயிகளுக்கும் நல்ல காலாட்படைக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பை பேக்கன் எடுத்துக்காட்டுகிறார். “திடகாத்திரமான உடலை பசிப் பிணிக் கு ஆளாகாமல் காப்பாற்றப் போதிய தரம் வாய்ந்த பண்ணைகள் இருப்பது முடியரசின் வலிவுக்கும் பொலிவுக்கும் அற்புதமாய்ப் பங்காற்றுகிறது. நாட்டின் நிலங்களில் பெரும் பகுதியைக் கனவான்களுக்கும் குடிசைவாசிகளான விவசாயிகளுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையிலுள்ள வேளாண்படைபினர் அல்லது நடுத்தர மக்களின் வசம் ஒப்படைத்து, நடைமுறையில் அவர்களுக்குப் பயன்படக் கூடியதாகக் கிறது...போர்க்கலை வல்லுநர்களின் பொதுவான கருத்து என்னவென்றால்... சேனையின் பிரதான வலிமை காலாட்படையில் அடங்கியிருக்கிறது. நல்ல காலாட்படை வேண்டுமானால், அடிமைப்பட்ட அல்லது வறுமைப்பட்ட நிலையில் அல்லாமல் ஓரளவு சுதந்தரமும் செழுமையும் கூடிய நிலையில் வளர்ந்த ஆட்கள் அதற்கு வேண்டும். எனவே, அரசாணது பிரபுமாரங்களையும் கனவான்களையும் அதிகம் நாடுமானால், உழவர் பெருங்குடி மக்கள் அவர்களது வேலையாட்களாய், தொழிலாளர்களாய், அல்லது அவர்களது குடிசைவாசிகளாய் (வீடுள்ள பிச்சைக்காரர்களாய்) மட்டுமே

கோரியது என்னவென்றால், பெருந்திரளான மக்கள் சீரழிந்து, கிட்டத்தட்ட அடிமை நிலையை எட்ட வேண்டும், அவர்களைக் கூலிப் பட்டாளங்களாக மாற்ற வேண்டும், அவர்களது உழைப்புச் சாதனங்களை மூலதனமாக மாற்ற வேண்டும். இந்த மாற்றக் காலத்தில் விவசாயக் கூலித் தொழிலாளியின் குடிசையை ஒட்டிய 4 ஏக்கர் நிலத்தைப் பாதுகாக்கவும் சட்டம் முயன்றது; அவரது குடிசையில் பிறரைக் குடிவைக்கவும் தடை விதித்தது. முதலாம் ஜேம்ஸ் ஆட்சிக் காலத்தில், 1627 ஆம் ஆண்டில், ஃபிரண்ட் மில் பண்ணையில், 4 ஏக்கர் நிரந்தர ஒட்டுநிலம் இல்லாமல் குடிசை கட்டியதற்காக ஃபிரண்ட் மில்லைச் சேர்ந்த ரோஜர் குரோக்கர் தண்டிக்கப்பட்டார். 1638இல் கூட, முதலாம் சார்லஸ் ஆட்சிக் காலத்தில், பழைய சட்டங்களை, குறிப்பாக 4 ஏக்கர் நிலம் பற்றிய சட்டத்தைக் கட்டாயமாய் அமல்படுத்துவதற்காக ஓர் அரசு ஆணையை ஏற்படுத்தப்பட்டது; கிராம்வெல் காலத்தில் கூட, 4 ஏக்கர் நிலம் இல்லாமல் வீடு கட்டுவது லண்டனைச் சுற்றி 4 மைல் எல்லைக்குள் தடை செய்யப்பட்டது. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதியிலும் கூட, விவசாயத் தொழிலாளியின் குடிசை ஓரிரு ஏக்கர் ஒட்டுநிலம் இல்லாதிருந்தால் புகாருக்குள்ளாகிறது. இப்போ தெல்லாம் விவசாயத் தொழிலாளிக்குக் குடிசையுடன் சிறு தோட்டம் இருக்குமானால், அல்லது குடிசையிலிருந்து தொலைவாக சில காணி நிலம் குத்தகைக்குக் கிடைக்குமானால், அவர் பாக்கிய சாலியாக இருக்க வேண்டும். டாக்டர் ஹண்டர் சொல்கிறார்: "நிலவுடைமையாளர்களும் சாகுபடியாளர்களும் இதில் ஒருவரோடு ஒருவர் ஒத்துழைக்கிறார்கள். குடிசையோடு சில ஏக்கர் நிலம் இருந்தால், தொழிலாளர்கள் அதிகம் சுயேச்சை பெற்று விடுவார்கள்." 293

மக்களை வலுவந்தமாய் உடைமைப் பறிப்புக்கு ஆளாக்கும் நிகழ் முறைக்கு 16 ஆம் நூற்றாண்டில் சமயச் சீர்திருத்தமும் [Reformation], அதைத் தொடர்ந்து திருச்சபைச் சொத்துக்கள் பெரிய அளவில்

இருந்தால், நல்ல குதிரைப் படை வேண்டுமானால் இருக்கலாமே தவிர, நிலையான நல்ல காலாட்படை இருக்கவே இருக்காது....இதை பிரான்சிலும் இத்தாலியிலும் வேறு சில நாடுகளிலும் பார்க்கலாம்; அங்கே, நடைமுறையில் எல்லாருமே பிரபுகள் அல்லது விவசாயிகள்....அவர்கள் ஸ்விட்சர்லாந்தியர்களையும் பிறரையும் கொண்ட கூலிப் பட்டாளங்களைக் காலாட்படைகளாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதாகிறது. அதனால் அந்த நாடுகளில் மக்கள் அதிகமாகவும் படையாட்கள் குறைவாகவும் இருக்கும் நிலையும் ஏற்படுகிறது." ("ஏழாம் ஹென்றியின் ஆட்சிக் காலம்," கென்செட் எழுதிய இங்கிலாந்து நூலின் மாற்றமில்லாத மறுபதிப்பு, 1719 பதிப்பு, லண்டன், 1870, பக்கம் 308.)

293 டாக்டர் ஹண்டர், முன் வந்தது, பக்கம் 134. "(பழைய சட்டப்படி) ஒதுக்கப் படும் நிலத்தின் அளவு இப்போது தொழிலாளர்களுக்கு மிக அதிகமென்றும், அவர்களைச் சிறு சாகுபடியாளர்களாக மாற்றி விடக் கூடியதென்றும் கருதப்படுகிறது." (ஜார்ஜ் ராபர்ட்ஸ்: "கடந்த நூற்றாண்டுகளில் இங்கிலாந்தின் தென் மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் சமூக வரலாறு," லண்டன், 1856, பக்கம் 184-185.)

அபகரிக்கப்பட்டதும் பயங்கரமான புதிய தூண்டுதலாய் அமைந்தன. சமயச் சீர்திருத்தக் காலத்தில் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை ஆங்கிலேய நிலத்தில் பெரியதொரு பகுதியின் பிரபுத்துவ உடைமையாளராய் இருந்தது. மடாலயங்கள் போன்றவை ஒழிக்கப்பட்டதால் அவற்றில் இருந்தவர்கள் பாட்டாளி வர்க்கத்தினுள் தள்ளப்பட்டார்கள். திருச்சபையின் பண்ணைகளில் பெருவாரியானவை அரண்மனைக்கு வேண்டிய கொள்ளையர்களிடம் தரப்பட்டன, அல்லது ஊக வாணிபச் சாகுபடியாளர்களிடமும் நகரத்தாரிடமும் பெயரள விலான விலைக்கு விற்கப்பட்டன; அவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக இருந்த உள்ளுத்தகையாளர்களை [sub-tenants] ஒரேயடியாக வெளியேற்றி விட்டு, இந்நிலங்களை யெல்லாம் ஒருசேர இணைத்தனர். திருச்சபைக் காணிக்கைகளின் ஒரு பகுதியில் வறியோருக்கு சட்டபூர்வமாய் உத்தரவாதம் செய்யப்பட்டிருந்த உடைமை சொல்லாமல் கொள்ளாமல் பறிக்கப்பட்டது.²⁹⁴ இங்கிலாந்து எங்கிலும் ஒரு முறை பிரயாணம் செய்த பின் எலிசபெத் ராணி வியந்து சொன்னார்: "pauper ubique jacet"* அவரது ஆட்சியின் 43ஆவது ஆண்டில், வறியோர் நல வாரியைப் புகுத்தி ஏதுமில்லாதாரின் வக்கற்ற நிலையை நாடு அதிகாரபூர்வமாக அங்கீகரிக்க வேண்டியதாயிற்று. "இச்சட்டத்தை இயற்றியவர்கள் அதற்கான முகாந்தரங்களைச் சொல்ல வெட்கப்பட்டார்கள் போலும்; எனவேதான் (மரபுவழி வந்த வழக்கத்துக்கு மாறாக) அதில் எவ்வித முன்னுரை வாசகமும் இல்லை."²⁹⁵ முதலாம் சார்லஸ் ஆட்சியின் 16ஆவது ஆண்டில் பிறப்பித்த சட்டம் (அத்தியாயம் 4) இந்த வாரியை நிரந்தரமாக்கியது. உண்மையில் 1834இல் தான் இது புது வடிவம் பெற்றுக் கடுமையானதாயிற்று.²⁹⁶ சமயச்

²⁹⁴ "கோயில் காணிக்கையில் வறியோர் பங்கு பெறும் உரிமையை பண்டைக் காலச் சட்டங்களின் போக்கு ருசுப்பிக்கிறது." (டக்கெட், 'முன் வந்தது, பாகம் ii., பக்கம் 804-805.)

²⁹⁵ வில்லியம் காபெட்: "புரான்டெஸ்டன்ட் சமயச் சீர்திருத்தத்தின் வரலாறு," 5471.

²⁹⁶ புரான்டெஸ்டன்ட் சமயத்தின் "மனப்பான்மையை" ஏனையவற்றோடு கூட பின்வருவனவற்றிலிருந்தும் அறியலாம்: இங்கிலாந்தின் தென் பகுதியில் நிலவுடைமையாளர்களும் வசதி படைத்த சாகுபடியாளர்களும் சிலர் கூடி ஆலோசித்து, எலிசபெத் ராணியின் வறியோர் நலச் சட்டத்துக்கு சரியான பொருள்விளக்கம் என்ன என்பது குறித்து பத்து கேள்விகள் எழுப்பினார்கள். இவற்றை அவர்கள் அக்காலத்தில் புகழ்மிக்க சட்ட நிபுணராயிருந்த சர்ஜண்ட் ஸ்னிக்கி (பிற்காலத்தில் முதலாம் ஜேம்ஸ் ஆட்சியில் நீதிபதி) என்பவரிடம் சமர்ப்பித்து அபிப்பிராயம் கேட்டார்கள். "கேள்வி 9 - வட்டாரத்தினுள்ள பணக்கார சாகுபடியாளர்கள் சிலர் இந்தச் சட்டத்தை (எலிசபெத் ஆட்சியின் 43ஆம் ஆண்டின் சட்டம்) அமல்படுத்தும் தொல்லையை அறவே தவிர்ப்பதற்கு சாமர்த்தியமான வழியைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர். வட்டாரத்தில் ஒரு சிறையை நிறுவுவோம்; அதன் பிறகு யாராவது இவ்வட்டாரத்தின் ஏழைகளை விவசாய வேலைக்கு அமர்த்த விரும்பினால், அவர்கள் நம் கையினுள்ள அந்த ஏழைகளுக்குத்

* "எல்லாவிடத்தும் ஏழைகளுக்கு அவதிதான்."

சீர்திருத்தத்தின் நிலையான விளைவுகளாய் நீடித்தவை இந்த உடனடி விளைவுகள் அல்ல. திருச்சபையின் சொத்து பாரம் பரியமான நிலவுடைமை உறவுகளுக்கு சமய வழிப்பட்ட காப்பரணாய் இருந்தது. அதன் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து இந்த நிலவுடைமை உறவுகள் நீடித்து நிலைக்க முடியாதவை ஆயின.²⁹⁷

தர விரும்பும் குறைந்தபட்ச விலை பற்றி குறிப்பிட்ட நாளில் எழுத்து மூலமான யோசனைகளை உறையிலிட்டு அளிக்கடும் என்றும், மேற்குறிப்பிட்ட சிறையில் அடைக்கப்பட்டாரா விட்டால் எந்த ஒருவருக்கும் வேலை மறுக்க அவர்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்படும் என்றும் அண்டைப்புறத்தில் அறிவிப்புச் செய்வோம் என யோசனை கூறியுள்ளனர். இத்திட்டத்தை முன்வைத்திருப்பவர்களின் கருத்துப் படி, உழைப்பதற்கு விரும்பம் இல்லாதவர்கள், உழைக்காமல் வாழ்வதற்குப் பண்ணை நடத்தவே கப்பல் ஏறவோ வக்கில்லாதவர்கள், அல்லது அதற்காகக் கடன் பெற முடியாதவர்கள் அண்டை மாவட்டங்களில் உள்ளனர்; இவர்கள் வட்டார நிர்வாகத்துக்கு மிசவும் சாதகமான முறையில் உடன்படுமாறு தூண்டப்படலாம். ஏழைகள் யாரேனும் ஒப்பந்தக்காரரின் பொறுப்பில் மடிந்தால், அந்தப் பாவம் அவரைச் சாரும்; ஏனென்றால் அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையை வட்டார நிர்வாகம் செய்து விட்டது. ஆயினும், இப் போதைய சட்டம் (எலிசபெத் ஆட்சியின் 43ஆம் ஆண்டின் சட்டம்) இம்மாதிரியான முன்யோசனையுள்ள நடவடிக்கையை உறுதி செய்யாது என்று அஞ்சுகிறோம்; ஆனால் இந்த மாவட்டத்திலும் அண்டை மாவட்டமான Bஇலும் உள்ள இதர சுதந்தர நிலவுடைமையாளர்கள், ஏழைகளைப் பூட்டி வைத்து வேலை வாங்குவதற்கு வட்டார நிர்வாகம் ஒருவருடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளும் பொருட்டும், இப்படிப் பூட்டி வைத்து வேலை வாங்கப்படுவதற்கு எவராவது மறுப்பு தெரிவித்தால் எந்த உதவி பெறுவதற்கும் அவருக்கு அருகதையில்லை என்று அறிவிக்கும் பொருட்டும் ஒரு சட்டத்தை முன் மொழியுமாறு தங்கள் சார்பிலான மன்ற உறுப்பினர்களுக்குத் தயக்காமல் வழி சொல்வார்கள் என்பதை நீங்கள் அறிய வேண்டும். இது வறுமையால் துன்புறுவோர் உதவி கோருவதைத் தடுக்கும் என்றும், வட்டார நிர்வாகங்களை அவர்கள் நெருக்க முடியாமல் செய்யும் என்றும் நம்பப்படுகிறது." (ரா. பிளேக்கி: "ஆரம்ப காலத்தொட்டு அரசியல் இலக்கியத்தின் வரலாறு," லண்டன், 1855, பக்கம் ii, பக்கம் 84-85.) பண்ணையடிமை முறையின் ஒழிப்பு இங்கிலாந்தில் நடைபெற்று சில நூற்றாண்டுகள் கழிந்த பிறகே ஸ்காட்லாந்தில் நடைபெற்றது. 1698இலேயே சார்லீஸைச் சேர்ந்த ஸ்பிளெட்சர் ஸ்காட்லாந்துப் பாராளுமன்றத்தில் அறிவித்தார்: "ஸ்காட்லாந்துப் பிச்சைக்காரர்களின் தொகை 200,000க்குக் குறையாதெனக் கணக்கிடப்பெறுகிறது. குடியரசுக் கொள்கையுடைய நான் ஆலோசனையாகத் தெரிவிக்கக் கூடிய ஒரே பரிகாரம் என்னவென்றால், பழைய பண்ணையடிமை முறையை மீட்டமைத்த, பிழைப்புக்கு வழி செய்து கொள்ள முடியாத எல்லாரையும் அடிமைகளாக்க வேண்டும் என்பதுதான்." "என் சொல்கிறார்—முன் வந்தது, புத்தகம் 1., அத்தியாயம் 1, பக்கம் 80-81: "பிரபுத்துவப் பண்ணையடிமை முறையின் ருசிவுக் காலம் தவிரக்க முடியாத படி ஏழ்மை பிறந்த சகாப்தமாகத் தெரிகிறது. பட்டறைத் தொழில்களும் வாணிபமும் நம் நாட்டு வறுமையின் தாய் தந்தை ஆகும்." கொள்கையளவில் குடியரசு வாதியான நமது ஸ்காட்லாந்துக்காரரைப் போலவே ஈடனும் ஒன்றில் மட்டும் தவறு செய்கிறார்: விவசாயத் தொழிலாளியைப் பாட்டாளியாகவும், இறுதியில் வக்கற்ற வராகவும் மாற்றியது பிரபுத்துவப் பண்ணையடிமை முறையின் ஒழிப்பன்று, அவரது நிலவுடைமையின் ஒழிப்பே. உடைமைப் பறிப்பு வேறு முறையில் நடந்த பிரான்சில், 1566ஆம் வருடத்திய மெளலின்ஸ் அவரசர் சட்டமும், 1656ஆம் வருடத்திய அரசாணையும் ஆங்கிலேயே வறியோர் நலச் சட்டங்களுக்கு இணையானவை.

²⁹⁷ பேராசிரியர் ரோஜர்ஸ், புரான்டெஸ்டன்ட் வைதிகத்தில் உறையிடமான ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகத்தில் அரசியல் பொருளாதாரப் பேராசிரியராக முன்பு இருந்தவர் என்ற போதிலும், "வேளாண்மையின் வரலாறு" என்ற நூலுக்கு எழுதிய முகவுரையில், சமயச் சீர்திருத்தத்தால் பெருந்திரளான மக்கள் ஓட்டாண்டுகளாக்கப்பட்ட உண்மையை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்.

17 ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பத்தாண்டில் கூட, சுயேச்சை விவசாயிகளான குடியானவர்கள் சாகுபடியாளர்களைக் காட்டிலும் அதிகத் தொகையினராய் இருந்தனர். கிராம்வெல்லின் வலிமைக்கு முதுகெலும்பு அவர்களே. மெக்காலே கூட ஒப்புக் கொள்வது போல, குடிகாரக் கோமான்களோடும், தமது எஜமானர் ஒதுக்கித் தள்ளி விட்ட ஆசைநாயகிகளை மணந்து கொள்ள வேண்டிய சேவர்களான கிராமப்புறக் குருமார்களோடும் ஒப்பிடுகையில் அவர்கள் மேலானவர்களாய் இருந்தனர். 1750 வாக்கில் குடியானவர்கள் மறைந்து விட்டார்கள்.²⁹⁸ 18 ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பத்தாண்டில் விவசாயத் தொழிலாளியினது கிராமப் பொது நிலத்தின் கடைசிச் சுவடும் மறைந்து விட்டது. வேளாண்மைப் புரட்சிக்கான் முற்றிலும் பொருளாதார வகைப்பட்ட காரணங்களை இங்கே விவரிக்காமல் விட்டு விடுகிறோம். இதில் கையாளப்பட்ட வலுவந்த வழிமுறைகளை மட்டுமே விவரிக்கிறோம்.

ஸ்டுவர்ட் வம்ச ஆட்சியின் மீட்சிக்குப் பின்னர், நிலவுடைமையாளர்கள் உடைமைப் பறிப்பு வேலையை சட்ட வழியில் நிறைவேற்றினார்கள்—கண்டத்தில் எல்லா இடங்களிலும் எவ்வித சட்ட சம்பிரதாயமும் இல்லாமல் நிறைவேற்றப்பட்ட வேலை இது. அவர்கள் பிரபுத்துவ நில மானியத்தை ரத்து செய்தார்கள்; அதாவது அரசுக்குத் தாம் செய்ய வேண்டிய கடைமைகளுக்கெல்லாம் முடிவு கட்டினார்கள், விவசாயிகள் மீதும் ஏனைய மக்கள் மீதுமான வரிகள் மூலம் அரசுக்கு “இழப்பீடு செய்தார்கள்.” தங்களுக்குப் பிரபுத்துவ உரிமை மட்டுமே இருந்த பண்ணைகளில் நவீன காலத் தனிச் சொத்துரிமைகளை நிலைநாட்டிக் கொண்டார்கள்; முடிவில் நிலவுரிமைத் தீர்வுச் சட்டங்களை நிறைவேற்றினார்கள்; ருஷ்ய விவசாயிகள் மீது தார்தார் பொரீஸ் கொடுனோவின் அரசாணை ஏற்படுத்திய அதே விளைவை இச்சட்டங்கள் (சிறிசில மாறுதல்களுடன்) ஆங்கிலேய விவசாயத் தொழிலாளி மீதும் ஏற்படுத்தின.

“புகழார்ந்த புரட்சி” [“glorious Revolution”] ஆரஞ்சு

²⁹⁸ “பலசர்க்குகளின் உயர்விலை பற்றி இளங்கோமான் சர். டி. சி. பன்பரிக்கு சஃபோல்க் கனவான் ஒருவர் எழுதிய கடிதம்,” இப்ஸ்விச், 1795, பக்கம் 4. பெரிய பண்ணைகள் முறையை வெறித்தனமாக ஆதரிப்பவரான “பலசர்க்குகளின் தற்போதைய விலைக்கும்... இடையிலான தொடர்பு பற்றிய ஆய்வு” என்னும் நூலின் ஆசிரியரே சொல்கிறார்—லண்டன், 1773, பக்கம் 139: “இந்த நாட்டின் சுயேச்சை வாழ்வை உண்மையிலேயே காப்பாற்றி வந்திருப்பவர்களான நமது குடியானவச் சமூகத்தினரை இழந்தது குறித்து நான் மிகவும் வருந்துகிறேன்; அவர்களது நிலங்கள் இப்போது ஏகபோகப் பிரபுகளின் கைக்கு மாறி, சிறு சாகுபடியாளர்களிடம் குத்தகைக்கு விடப்படுவதைப் பார்த்து வருத்தமடைகிறேன். இந்தச் சாகுபடியாளர்கள் எத்தகைய நிபந்தனைகளின் பேரில் குத்தகை உரிமை பெற்றுள்ளனர் என்றால்: விவகாரம் எதுவானாலும் கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஒடி வர வேண்டிய பண்ணையாளின் நிலையைக் காட்டிலும் மேலானதன்று இவர்கள் நிலை.

வம்சத்தைச் சேர்ந்த மன்னர் வில்லியத்தோடு கூடவே, உபரி-மதிப்பைத் தமதாக்கும் நிலவுடைமையாளர்களையும் முதலாளிகளையும் ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்த்தியது.²⁹⁹ இது வரை மிதமான அளவில் நடந்து வந்த அரசநிலத் திருட்டை இவர்கள் பிரம்மாண்ட அளவில் செய்து, புதிய சகாப்தத்தைத் தொடங்கி வைத்தார்கள். இந்தப் பண்ணைகள் தாளமாய்த் தரப்பட்டன; அல்லது, நம்ப முடியாத அளவுக்குக் குறைந்த விலைக்கு விற்கப்பட்டன; அல்லது, தனியார் பண்ணைகளால் நேரடியாகவே கைப்பற்றிச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன.³⁰⁰ இவையெல்லாம் சட்ட சம்பிரதாயங்களை சிறிதும் அனுசரிக்காமல் நிகழ்ந்தவை. இவ்வாறு மோசடி செய்து வசப்படுத்தப்பட்ட அரசு நிலங்களும், கபளீகரம் செய்யப்பட்ட திருச்சபைப் பண்ணை நிலங்களில் குடியரசுப் புரட்சிக் காலத்தில் இழந்தவை போக எஞ்சியவையும்தான் ஆங்கிலேய ஆதிக்கக் கும்பலைச் சேர்ந்த கோமான்களின் இன்றைய பெருஞ்சொத்துகளுக்கு அடிப்படை ஆகின்றன.³⁰¹ தொழில், வணிக முதலாளிகள் இந்த நடவடிக்கையை ஆதரித்தார்கள்; நிலத்தில் தடையிலா வாணிபத்தை வளர்த்தல், பெரும் பண்ணைகளாய் அமைந்த நவீன வேளாண்மையின் ஆட்சிப் பரப்பை விரிவாக்குதல், அவர்கள் வேண்டும் போது கிடைக்கும் படி சுதந்தரமான விவசாயப் பாட்டாளிகளின் வழங்கலை அதிகமாக்குதல் போன்ற பல நோக்கங்களுக்காகவும் இப்படி ஆதரித்தார்கள். மேலும், இந்தப் புதிய

²⁹⁹ இந்த முதலாளித்துவக் கதாநாயகரின் தனிப்பட்ட ஒழுக்க சீலம் பற்றி அறிய இதுவும் பயன்படும்: "1695இல் அயர்லாந்தில் ஆர்க்னி சீமாட்டிக்கு நிலங்களைப் பெருமளவில் வழங்கியதானது மன்னரின் அன்பாதரவுக்கும் சீமாட்டியின் செல்வாக்குக்கும் வெளிப்படையான எடுத்துக்காட்டாகும்....ஆர்க்னி சீமாட்டியின் அரும் பணிகளாய்க் கருதப்படுகிறவை— foeda laborum ministeria."* (பிரித்தானிய அருங்காட்சியகத்தில் உள்ள ஸ்லோயன் கையெழுத்துச் சுவடித் திரட்டில், எண் 4224. இந்தக் கையெழுத்துச் சுவடியின் தலைப்பு: "சுந்தர்லாந்தைச் சேர்ந்த மன்னர் வில்லியத்தின் குணமும் நடத்தையும்: ஷ்ரூஸ்பரி கோமகனுக்கு சோமர்ஸ் ஹாலில்பாக்கல், ஆக்ஸ்ஃபோர்டு, காரியதரிசி வெர்னன் முதலானோர் எழுதிய அசல் கடிதங்களில் காணப்படுவது." இது கவாரசியமான தகவல்கள் நிறைந்ததாய் உள்ளது.)

³⁰⁰ "அரசு குடும்பப் பண்ணைகளை ஓரளவுக்கு விற்பனை மூலமும், ஓரளவுக்குக் கொடை மூலமும் சட்ட விரோதமாக உடைமை மாற்றம் செய்தது ஆங்கிலேய வரலாற்றில் வெட்கக் கோடான அந்தியாயம் ஆகும்...நாட்டுக்கெதிரான பெரும் மோசடியாகும்." (பி. வி. நியூமன், "அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய விரிவுரைகள்." லண்டன், 1851, பக்கம் 129, 130.) [எங்கெல்ஸ் குறிப்பு: இங்கிலாந்தில் இப்போதுள்ள பெரிய நிலவுடைமையாளர்கள் தமது உடைமைகளை எப்படிப் பெற்றார்கள் என்பது பற்றிய விவரங்களறிய, பார்க்கவும்: "நமது பழம் பெரும் பிரபுக் குலம். எழுதியவர்: Noblesse Oblige," லண்டன். 1879.]

³⁰¹ உதாரணத்துக்குப் படிக்கவும்: பெட்ஃபோர்டு கோமகன் குடும்பம் பற்றி எ. பர்க்கின் பிரசுரம்; இக்கோமகனின் சந்ததிதான் "மிதவாதக் குருவியார்" எனப்படும் ஜான் ரல்ஸல் பிரபு.

* கீழ்த்தரமான உதட்டுச் சேவைகள்.

நிலவுடைமைப் பிரபுக் குலத்தார் இயற்கையாகவே புதிய வங்கியதிபர்களுக்கும், புதிதாய் உருவான நிதி மன்னர்களுக்கும், அப்போது காப்பு வரிகளைச் சார்ந்திருந்த பெரும் பட்டறையதிபர்களுக்கும் கூட்டாளிகளாய் இருந்தனர். இவ்விதம் ஆங்கிலேய முதலாளிகள் ஸ்வீடன் நாட்டு முதலாளிகளைப் போலவே தம் சொந்த நலனுக்காக விவேகத்துடன்தான் செயல்பட்டனர். ஸ்வீடன் நாட்டு முதலாளிகள் நிகழ்முறையைத் தலைகீழாக்கி, தமது பொருளாதார நேச சக்திகளாய் விவசாயிகளுடன் கைகொத்து, ஆதிக்கக்கும்பலிடமிருந்து அரசு குடும்ப நிலங்களை வலுவந்தமாக மீட்பதில் முடியரசர்களுக்குத் துணை நின்றனர். இது 1604க்குப் பிறகும், பத்தாம் சார்லஸ், பதினோராம் சார்லஸ் ஆட்சிக் காலங்களிலும் நிகழ்ந்தது.

சமுதாயக் கூட்டுடைமை—சற்றுமுன் பரிசீலித்த அரசுச் சொத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறானது—பிரபுத்துவப் போர்வையில் நீடித்து வந்த பண்டைய டீட்டானிய மரபாகும். இச்சொத்தின் வலுவந்த அபகரிப்பு—பொதுவாக சாகுபடி நிலத்தை மேய்ச்சல் நிலமாக மாற்றுவதோடு சேர்ந்து நிகழும் இந்த அபகரிப்பு—எப்படி 15ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் தொடங்கி 16ஆம் நூற்றாண்டில் தொடர்ந்து நடந்தது என்று பார்த்தோம். ஆனால் அந்தக் காலத்தில் இந்தக் காரியம் தனிப்பட்ட வன்முறைச் செயல்கள் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்டது; இந்த வன்முறைக்கெதிராக நூற்றாம்பது ஆண்டுகளாக சட்டத் துறை நடத்தி வந்த போராட்டம் தோல்வியில் முடிந்தது. 18ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றமெல்லாம், பெரும் சாகுபடியாளர்கள் சுயேச்சையான சிறு வழிமுறைகளையும் பயன்படுத்திக் கொண்ட போதிலும், சட்டமே இப்போது மக்களின் நிலத்தைக் களவாடுவோரது கைக்கருவி ஆகி விட்டது என்பதே.³⁰² இந்தக் களவின் பாராளுமன்ற வடிவமே கிராமப் பொது நில அடைப்புச் சட்டங்கள்; வேறுவிதமாகச் சொல்வதானால், நிலவுடைமையாளர்கள் மக்களின் நிலத்தைத் தனியுடைமையாக்கித் தமக்குத் தாமே வழங்கிக் கொள்ளும் ஆணைகள்; அதாவது மக்களின் உடைமையைப் பறிக்கும் ஆணைகள். சர் பி. மோ. ஈடன் தந்திரமாக வாதம் புரிகிறார்; சமுதாயக் கூட்டுடைமையை பிரபுத்துவக் கோமான் களின் இடத்துக்கு வந்துள்ள பெரிய நிலவுடைமையாளர்களின்

302 "குடிசைவாசிகள் தம்மையும் தம் குழந்தைகளையும் தவிர வேறெந்த உயிர்ப் பிராணிகளையும் வளர்க்கக் கூடாது என்று சாகுபடியாளர்கள் தடை விதிக்கிறார்கள். குடிசைவாசிகள் கால்நடையோ கோழியோ வளர்த்தால், அவற்றுக்குத் தீனி போடுவதற்காக சாகுபடியாளர்களின் களஞ்சியங்களிலிருந்து திருடுவார்கள் என்று காரணம் சொல்கிறார்கள். குடிசைவாசிகள் வரியவர்களாகவே இருந்தால்தான் சுறுசுறுப்பாக இருப்பார்கள் என்றும் சொல்கிறார்கள். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், கிராமப் பொது நிலத்துக்கான உரிமை முழுவதும் சாகுபடியாளர்களுடையதாக வேண்டும் என்பதுதான்." ("தரிக் நிலங்களை அடைப்பதன் விளைவுகள் பற்றிய அரசியல் ஆய்வு," லண்டன், 1785, பக்கம் 75.)

தனியுடைமையாகக் காட்ட முயல்கிறார். ஆனால், அவரது வாத்தத்தை அவரே நிராகரிக்கும் முறையில், “கிராமப் பொது நிலங்களின் அடைப்புக்கான பொதுவான பாராளுமன்றச் சட்டம்” வேண்டுமெனக் கோருகிறார் (இவ்விதம், அதனைத் தனியுடைமையாக்க பாராளுமன்ற அதிரடி நடவடிக்கை அவசியமென்று அவர் ஒப்புக்கொள்கிறார்); உடைமை பறிக்கப்பட்ட ஏழைகளுக்கு இழப்பீடு தருமாறு கோருகிறார்.³⁰³

சுயேச்சைக் குடியானவர் போய் அவரிடத்தில் நிலவுடைமையாளரின் விருப்பஞ்சார்ந்த குத்தகையாளர்கள் வந்தார்கள்; இவர்கள் வருடாந்தரக் குத்தகை பெறும் சிறு சாகுபடியாளர்கள்; நிலவுடைமையாளர்களின் தயவை எதிர்பார்த்து அடிபணிந்து வாழும் கும்பல். இதனுடன் கூடவே, சமுதாய நிலங்களின் திட்டமிட்ட கொள்ளையானது, அரச குடும்ப நிலங்களின் திருட்டுக்கு அடுத்து படி, 18ஆம் நூற்றாண்டில் முதலாளிப் பண்ணைகள்³⁰⁴ அல்லது வணிகப் பண்ணைகள்³⁰⁵ என்றழைக்கப்பட்ட பெரிய பண்ணைகளை ஊதிப் பருக்கச் செய்வதற்கும், விவசாயக் குடிகளை “விடுவித்து” பட்டறைத் தொழிலுக்கான பாட்டாளிகள் ஆக்குவதற்கும் சிறப்பாகத் துணைசெய்தது.

ஆயினும், தேச செல்வத்துக்கும் மக்களின் வறுமைக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை 19ஆம் நூற்றாண்டைப் போல் 18ஆம் நூற்றாண்டு இன்னும் முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டு விடவில்லை. எனவே தான், “கிராமப் பொது நிலங்களின் அடைப்பு” பற்றி அக்காலத்திய பொருளாதார இலக்கியத்தில் காரசாரமான விவாதம் நடைபெற்றது. என் முன் குவிந்து கிடக்கும் பெருந்திரளான விவரப் பொருட்களிலிருந்து சிலவற்றை மட்டும் எடுத்துக்காட்டுகிறேன்; இவை அக்காலத்திய நிலைமைகளைத் துலக்கமாய்ப் புலப்படுத்தும். ஒருவர் ஆத்திரமுற்று எழுதுகிறார்: “ஹெர்ட்ஃபோர்ட்டுஷயரைச் சேர்ந்த பல வட்டாரங்களில், சராசரியாக 50 முதல் 150 ஏக்கர் பரப்புள்ள 24 பண்ணைகள் சுரைந்து மூன்று பண்ணைகளாகி விட்டன.”³⁰⁶ “நார்த்தாம்ப்டன்ஷயரிலும், லீசெஸ்டர்ஷயரிலும் கிராமப் பொது நிலங்களின் அடைப்பு பெருமளவில் நடைபெற்றுள்ளது; இந்த அடைப்பிலிருந்து விளையும் புதிய பிரபுக்

³⁰³ ஈடன், முன் வந்தது, முகவுரை.

³⁰⁴ “முதலாளிப் பண்ணைகள்.” மாவூத் தொழில் பற்றியும் தானியத்தின் உயர் விலை பற்றியும் இரு கடிதங்கள். எழுதியவர்: தொழிலிலுள்ள ஒருவர், லண்டன், 1767, பக்கம் 19-20.

³⁰⁵ “வணிகப் பண்ணைகள்.” “பலசரக்குகளின் இப்போதைய உயர்விலைக்கான காரணங்கள் பற்றிய ஆய்வு.” லண்டன், 1767, பக்கம் 11, குறிப்பு. — ஆசிரியர் பெயர் இல்லாமல் பிரசுரிக்கப்பட்ட இந்த அருமையான நூலை எழுதியவர் மறைதிரு நதேனியல் ஃபார்ஸ்டர்.

³⁰⁶ தாமஸ் ரைட்: “பெரும் பண்ணைகளின் ஏகபோகம் பற்றிப் பொதுமக்களுக்கு ஒரு சிற்றுரை.” 1779, பக்கம் 2, 3.

குடும்பப் பண்ணைகளில் பெரும்பாலானவை மேய்ச்சல் வெளிகளாக மாற்றப்பட்டுள்ளன; இதைத் தொடர்ந்து, முன்பெல்லாம் ஆண்டுக்கு 1,500 ஏக்கர் உழுத பல பண்ணைகளில் இப்போது 50 ஏக்கர் கூட உழவில்லை. பழைய குடியிருப்பு வீடுகள், தானியக் களஞ்சியங்கள், இலாயங்கள் முதலானவற்றின் இடிபாடுகளே” அங்கு முன்பு வசித்தவர்களின் அடையாளங்களாய் எஞ்சியிருப்பவை. “திறந்த வயல் கிராமங்கள் சிலவற்றில் நூறு வரை இருந்த வீடுகளும் குடும்பங்களும் சுருங்கி எட்டோ பத்தோ ஆகி விட்டன.... 15 முதல் 20 ஆண்டுகளாக மட்டுமே அடைக்கப்பட்டுள்ள பெரும்பாலான வட்டாரங்களில், நிலம் வைத்திருப்பவர்களின் எண்ணிக்கை, திறந்த வயல்களாய் இருந்த போது நிலம் வைத்திருந்தவர்களின் எண்ணிக்கையுடன் ஒப்பிடுகையில், மிகவும் குறைந்து விட்டது. முன்பு 20 அல்லது 30 சாகுபடியாளர்களின் கையிலும், அத்தனை சிறு குத்தகையாளர்கள் மற்றும் நிலவுடைமையாளர்களின் கையிலும் இருந்து, பிரபுக் குடும்பத்துக்குரிய அடைப்பு நிலமாக மாறிய பெரும் பரப்பு 4 அல்லது 5 பணக்காரக் கால்நடைப் பண்ணையார்களின் கைக்கு உட்படுவது அசாதாரணமன்று. இவ்வாறு, மேற்குறிப்பிட்ட எல்லாரும், அவர்களது குடும்பத்தாரும், பிரதானமாக அவர்களிடம் வேலை செய்து பிழைத்து வந்த ஏனைய பல குடும்பத்தாரும் பிழைப்பை இழக்க நேரிடுகிறது.”³⁰⁷ தரிசாய்க் கிடந்த நிலம் மட்டுமல்ல, பொதுவில் சாகுபடி செய்யப்பட்ட, அல்லது சமுதாயத்துக்குக் குறிப்பிட்ட வாரம் செலுத்தி சாகுபடி செய்யப்பட்ட நிலமும் கூட பல சந்தர்ப்பங்களில் அடைப்பு என்ற பெயரில் அண்டைப்புற நிலவுடைமையாளர்களால் கைப்பற்றிச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. “இங்கே நான் கருத்தில் கொண்டிருப்பது ஏற்கெனவே மேம்படுத்தப்பட்ட திறந்த வயல்களும் நிலங்களும் அடைப்பு நிலங்களாகி விட்டதையே. அடைப்புக்கு ஆதரவாக வாதிடும் எழுத்தாளர்களே ஒப்புக் கொள்வது போல, இந்தச் சுருங்கிய கிராமங்கள் பண்ணை ஏகபோகங்களை அதிகமாக்குகிறவை; பலசரக்குகளின் விலைகளை உயர்த்துகிறவை; மக்கள்தொகைச் சுருக்கத்தை உண்டாக்குகிறவை.... (இப்போது நடைபெறும் விதத்தில்) தரிசு நிலங்களின் அடைப்பே கூட ஏழைகளிடமிருந்து அவர்களது பிழைப்பின் ஒரு பகுதியைப் பறித்துக் கொள்வதன் மூலம் அவர்களைக் கடுமையாக நெருக்குகிறது, ஏற்கெனவே அதிகப்படியாய்ப் பருத்து விட்ட பண்ணைகளை மேலும் பருக்கச் செய்வதற்கு உதவுகிறது.”³⁰⁸

³⁰⁷ மறைதிரு ஆடிந்டன்: “திறந்த வயல்களை அடைப்பதற்கு ஆதரவாகவும் எதிராகவும் உள்ள காரணங்கள் பற்றி ஓர் ஆய்வு,” லண்டன், 1772, பக்கம் 37-43, பல இடங்கள்.

³⁰⁸ டாக்டர் ரி. பிரைஸ், முன் வந்தது, பாகம் ii., பக்கம் 155. ஃபார்ஸ்டர், ஆடிந்டன், கெண்ட், பிரைஸ், ஜேம்ஸ் ஆண்டர்சன் ஆகியோர் எழுதியவற்றைப்

டாக்டர் பிரைஸ் சொல்கிறார்: “இந்த நிலம் ஒரு சிலரான பெரும் சாகுபடியாளர்களின் கையில் போய்ச் சேரும் போது, இதனால் சிறு சாகுபடியாளர்களுக்கு ஏற்படும் விளைவு என்ன? இந்தச் சிறு சாகுபடியாளர்கள் (இவர்களை முன்பு அவர் “சிறுவுடைமையாளர்கள் மற்றும் குத்தகையாளர்களின் பெருங்கூட்டம்” என்று குறிப்பிட்டு, “தம் வசமிருக்கும் நிலத்தின் விளைபொருளையும், கிராமப் பொது நிலத்தில் வளர்க்கப்படும் ஆடு, கோழி, பன்றி முதலானவற்றையும் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள், ஆகவே வாழ்வுச் சாதனங்கள் எதையும் விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாதவர்கள்” என்கிறார்) பிறரிடம் வேலை செய்து பிழைப் போராய், தங்களுக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றுக்கும் சந்தைக்குச் செல்லும் அவசியத்துக்கு ஆளானோராய் மாற்றப்படுவார்கள்.... அதிகம் உழைக்க வேண்டி ஏற்படலாம்; ஏனென்றால் உழைக்க வேண்டிய கட்டாயம் அதிகரிக்கும்.... நகரங்களும் பட்டறைத் தொழில்களும் அதிகரிக்கும்; ஏனெனில் வேலையும் வசிப்பிடமும் தேடி அவற்றிடம் ஓடும் படி ஏராளமானோர் விரட்டப்படுவார்கள். சிறுவுடைமையாளர்களின் பண்ணைகள் விழுங்கப்படும் நிகழ்முறை இயல்பாகவே இப்படித்தான் நடைபெறுகிறது. பல்லாண்டு காலமாய் இந்த நாட்டில் உள்ளபடியே இப்படித்தான் நடைபெற்றது.”³⁰⁹ அடைப்புகளின் விளைவை அவர் பின்வருமாறு தொகுத்துச் சொல்கிறார்: “ஒட்டுமொத்தமாகக் கூறுவதெனில், கீழ்நிலையில் இருப்பவர்களின் வாழ்க்கை நிலைமைகள் அநேகமாக ஒவ்வொரு அமிசத்திலுமே மேலும் மேலும் மோசமாகி வருகிறது. சிறு நிலக்காரர்கள் என்ற நிலையிலிருந்து நாட்கூலிகள், அன்றாடங்காய்ச்சிகள் என்ற நிலைக்குத் தாழ்த்தப்படுகிறார்கள்; மேலும் இந்நிலையில் அவர்கள் ஜீவிப்பது கடினமாகி விடுகிறது.”³¹⁰

படித்து, பின்வரும் பட்டியல் நூலில் காணப்படும் முகத்துதிக்கார மக்குல்லோஷின் படுமோசமான பித்தறலுடன் அவற்றை ஒப்புநோக்க வேண்டும்: “அரசியல் பொருளாதார இலக்கியம்.” லண்டன், 1845.

309 பிரைஸ், முன் வந்தது, பக்கம் 147.

310 பிரைஸ், முன் வந்தது, பக்கம் 159. பண்டைய ரோமாபுரி நம் நினைவுக்கு வருகிறது. “பிரித்தானிக்கப்படாத நிலத்தில் பெரும் பகுதியைப் பணக்காரர்கள் வசப்படுத்திக் கொண்டார்கள். அவர்கள் அக்கால நிலைமைகளைக் கருதி, இந்த உடைமைகள் தம்மிடமிருந்து திருப்பி எடுத்துக் கொள்ளப்பட மாட்டா என்று நம்பினார்கள். எனவே, தமது நிலத்துக்கு அருகில் ஏழைகளுக்குச் சொந்தமாயிருந்த துண்டு நிலங்கள் சிலவற்றை அந்நிலங்களின் உடைமையாளரது சம்மத்தினால் வாங்கிக் கொண்டார்கள்; வேறு சிலவற்றை வலுவந்தமாகக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். இதனால், தனித்தொதுங்கிய வயல்களுக்குப் பதிலாக இப்போது விரிவான பரப்புடைய பண்ணைகளை சாகுபடி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். பின்னர் விவசாயத்திலும் கால்நடை வளர்ப்பிலும் அடிமைகளை அமர்த்தினார்கள்; ஏனென்றால் சுதந்தர மாந்தர்கள் உழைப்புப் பணியிலிருந்து இராணுவப் பணிக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருப்பார்கள். அடிமைகள் இராணுவப் பணியிலிருந்து விலக்கு பெற்றிருந்த படியால் தடையின்றி இனப் பெருக்கம் செய்யவும் அதிகக் குழந்தைகள் பெறவும் முடிந்தது; எனவே அடிமைகள் என்ற உடைமை

உள்ளபடியே, பொது நிலங்களின் அபகரிப்பும், அதனுடன் சேர்ந்து வந்த வேளாண்மைப் புரட்சியும் விவசாயத் தொழிலாளர்களை மிகக் கடுமையாக பாதித்தன. இதனால், ஈடனின் கூற்றுப்படியே கூட, 1765க்கும் 1780க்கும் இடையில் அவர்களது கூலி விகிதம் குறைந்தபட்சத்துக்கும் கீழானதாய் சரியத் தொடங்கியது; அதிகாரபூர்வ வறியோர் நலச் சட்ட உதவி மூலம் சரிக்கட்டிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அவர்களது கூலி “வாழ்க்கையின் அத்தியாவசியத் தேவைப் பண்டங்களுக்கே போதும்போதாமல் இருந்தது” என்கிறார்.

அடைப்புகளை ஆதரிப்பவரும் டாக்டர் பிரைசை எதிர்ப்பவருமான ஒருவர் கூறுவதை சற்றே கேட்போம். “ஆட்கள் திறந்த வயலில் தமது உழைப்பை விரயம் செய்யவில்லை என்பதால் அதன் விளைவாய் மக்கள்தொகைச் சுருக்கம் ஏற்பட்டே ஆக வேண்டும் என்பதில்லை....சிறு சாகுபடியாளர்களைப் பிறருக்காக உழைத்தாக வேண்டியவர்களாய் மாற்றுவதன் மூலம் கூடுதலான உழைப்பு கிடைக்கிறது என்றால், அது அனுகூலமானதே; அதை தேசம்” (“மாற்றப்பட்டவர்களை” இந்த தேசத்தில் சேர்க்க முடியாதுதான்) “விரும்பவே வேண்டும்....அவர்கள் ஒரே பண்ணையில் சேர்ந்து உழைப்பதால், விளைபொருள் அதிகமாகி, பட்டறைத் தொழில் களுக்கு வேண்டிய உபரி கிடைக்கும்; தேசத்தின் செல்வச் சுரங்கங்களாகிய பட்டறைத் தொழில்கள், விளையும் தானியத்தின் அளவுக் கேற்ப இவ்விதம் அதிகமாகிச் செல்லும்.”³¹¹

“புனிதமான சொத்துரிமைகளை” மான வெட்கமின்றி மீறுவதும், மனிதர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அப்பட்டமான வன்முறைகளும் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் அடித்தளங்களை நிறுவ அவசியம் என்றதும் அரசியல் பொருளாதார அறிஞர்

அவர்களுக்குப் பெரும் இலாபத்தை ஈட்டித் தந்தது. இவ்வாறு அதிகார பலம் மிக்கவர்கள் செல்வம் அனைத்தையும் தமக்குரிமையாக்கிக் கொண்டார்கள்; நாடெங்கிலும் அடிமைகள் மொய்த்தார்கள். மறு புறம் இத்தாலியர்கள் வறுமையாலும் வரிகளாலும் இராணுவச் சேவையாலும் அழிக்கப்பட்டதால், அவர்களின் தொகை குறைந்து கொண்டே போயிற்று. சமாதானக் காலத்திலும் கூட வேலையின்றித் தவித்தார்கள். ஏனென்றால் நிலம் செல்வந்தர் வசமிருந்தது; அவர்கள் சுதந்தர மாந்தர்களுக்கு பதிலாக அடிமைகளை வைத்தே உழுது பயிரிட்டார்கள்.” (அப்பியன்: “உள்நாட்டுப் போர்கள்,” 1. 7.) இந்த நூற்பகுதி லெசீனியச் சட்டங்களுக்கு முற்பட்ட காலத்தைக் குறிக்கிறது. ரோமானியக் கீழ் மக்களின் நாசத்தை இராணுவச் சேவை பெருமளவுக்குத் துரிதப்படுத்தியது. இந்த இராணுவச் சேவைதான் மகா சார்லஸ் ஜெர்மானிய சுதந்தர விவசாயிகளை செயற்கை முறையில் பண்ணையடிமைகளாகவும் கொத்தடிமைகளாகவும் மாற்றுவதற்குப் பிரதான உபாயமாயிற்று.

311 “பலசர்க்குகளின் இப்போதைய விலைக்கும்...இடைவிலான தொடர்பு பற்றிய ஆய்வு,” பக்கம் 124, 129. இதே மாதிரியான விளைவை, ஆனால் எதிர்மாறான போக்குடன் காண்பதற்கு: “தொழிலாளர்கள் அவர்களது குடிசைகளிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு, வேலை தேடி நகரங்களுக்கு விரட்டப்படுகிறார்கள்; ஆனால் இன்னும் கூடுதலான உபரி கிடைக்கிறது; இவ்வாறு மூலதனம் பெருக்கப்படுகிறது.” (“தேசத்தின் முன்னுள்ள அபாயங்கள்,” 2ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1843, பக்கம் 14.)

அவற்றை சலனமோ சஞ்சலமோ இல்லாமல் ஏற்றுக் கொள்கிறார் என்பதற்கு, தீனதயாளர் மட்டுமல்லாமல் டோரியும் ஆகிய சர் பி. மோ. ஈடன் சான்றாகிறார். 15ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி மூன்றாம் பகுதி முதல் 18ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவு வரை மக்களது உடைமையை வலுவந்தமாகப் பறித்ததோடு சேர்ந்து வந்த சரமாரியான திருட்டுகள், அட்டீழியங்கள், பெருவாரியானவர்களின் இன்னல்கள் இவையெல்லாம் சேர்ந்து அவரை மனத்துக்கு இதமான பின்வரும் முடிவையே வந்தடையச் செய்கின்றன: "சாகுபடி நிலத்துக்கும் மேய்ச்சல் நிலத்துக்கும் தக்க விகிதத்தை ஏற்படுத்த வேண்டியிருந்தது. 14ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதிலும், 15ஆம் நூற்றாண்டின் பெரும் பகுதியிலும் 2, 3, ஏன், 4 ஏக்கர் சாகுபடி நிலத்துக்கு ஒரு ஏக்கர் மேய்ச்சல் நிலம் இருந்தது. இவ் விதம் 16ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் 2 ஏக்கர் சாகுபடி நிலத்துக்கு 2 ஏக்கர் மேய்ச்சல் நிலமாகவும், பிற்பாடு ஒரு ஏக்கர் சாகுபடி நிலத்துக்கு 2 ஏக்கர் மேய்ச்சல் நிலமாகவும் மாற்றப் பட்டது; இப்படியாக; முடிவில் ஒரு ஏக்கர் சாகுபடி நிலத்துக்கு 3 ஏக்கர் மேய்ச்சல் நிலம் என்ற நியாயமான விகிதம் வரப்பெற்றது."

19ஆம் நூற்றாண்டில், விவசாயத் தொழிலாளிக்கும் சமுதாயச் சொத்துக்கும் ஒட்டுறவு உண்டு என்ற நினைவே கூட அற்றுப் போய் விட்டது. அண்மைக் காலம் பற்றி சொல்லவே வேண்டாம்; 1801க்கும் 1813க்கும் இடையில் விவசாயக் குடிகளிடமிருந்து திருடி, பாராளுமன்ற உபாயங்களைக் கொண்டு நிலவுடைமையாளர்கள் தமக்குத் தாமே வழங்கிக் கொண்ட 3,511,770 ஏக்கர் கிராமப் பொது நிலங்களுக்கு இழப்பீடாக அந்த மக்களுக்கு சல்லிக் காசு கிடைத்ததுண்டா?

இறுதியாக, விவசாயக் குடிகளின் நிலவுடைமையை ஒரேயடியாகப் பறிக்கும் கடைசி நிகழ்முறை பண்ணைகளின் சுத்திகரிப்பு எனப்படுவதாகும்; அதாவது அவற்றிலிருந்து ஆட்களைத் துடைத் தெறிவதாகும். இதுவரையிலும் பரிசீலித்த ஆங்கிலேய வழிமுறை களுக்கெல்லாம் முத்தாய்ப்பாக "சுத்திகரிப்பு" நடந்தேறுகிறது. நவீன கால நிலைமைகள் பற்றி முன்னொரு அத்தியாயத்தில் வரைந்த சித்திரம் காட்டியது போல, சுயேச்சை விவசாயிகள் எல்லாம் ஒழிக்கப்பட்டு விட்டார்கள் என்ற நிலையில் குடிசைகளின் "சுத்திகரிப்பு" ஆரம்பமாகிறது; இதனால், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் சாகுபடி செய்யும் நிலத்தில் அவர்கள் குடிசை போட்டுக் கொள்வதற்குக் கூட இடம் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், மெய்யாகவும், முறையாகவும், "பண்ணைகளின் சுத்திகரிப்பு" என்றால் என்ன என்பதை நவீனப் புனைவிலக்கியத்தின் சொர்க்க பூமியான ஸ்காட்லாந்து மேட்டு வெளிகளில்தான் அறிய முடியும். இங்குதான் இந்நிகழ்வு அதற்குரிய முறைப்படி நடந்தேறியது; ஒரே அடியில் அதன் முழு வீச்சையும் வெளிப்படுத்தியது. (அயர்லாந்தில்,

நிலவுடைமையாளர்கள் பல கிராமங்களிலிருந்து ஆட்களை வெளியேற்றும்ளவுக்குச் சென்றார்கள்; ஸ்காட்லாந்தில், ஜெர்மானியச் சிற்றரசுகளுக்கு ஈடான பெரும் பெரும் பரப்புகளிலிருந்தே வெளி யேற்றினார்கள்.) இறுதியாக, களவாடிய நிலங்களை வசப்படுத்தி வைத்துக் கொள்வதற்கான சொத்துடைமை வடிவம் இங்கு அலாதி யானதாய் இருந்தது.

மேட்டு வெளி கெல்ட்டுகள் கணங்களாய் அமைந்திருந்தனர்; கணம் ஒவ்வொன்றும் அது குடியமர்ந்திருந்த நிலத்துக்கு உடைமை யாளராய் இருந்தது. இங்கிலாந்து ராணி நாட்டின் நிலம் முழுவதற்கும் பெயரளவில் உடைமையாளராய் இருப்பது போல், கணத் தின் பிரதிநிதியான அதன் அதிபர் அல்லது "முதாளர்" இந்தச் சொத்துக்கு பெயரளவில் மட்டும் உடைமையாளராக இருந்தார். இந்த "முதாளர்களின்" உள்ளினப் போர்களையும், தாழ்வெளி கள் மீது அவர்களது இடையறாத. படையெடுப்புகளையும் ஒடுக்கு வதில் ஆங்கிலேய அரசாங்கம் வெற்றி கண்ட போது, கண அதிபர் கள் தமது தொன்றுதொட்ட தொழிலான கொள்ளையிடுதலை எவ் விதத்தும் கைவிடவில்லை; அதன் வடிவத்தில் மட்டும் மாறுதல் செய்தனர். தம் சொந்த அதிகார பலத்தால் தமது பெயரளவிலான உரிமையை தனிச் சொத்துரிமையாக மாற்றிக் கொண்டனர்; இதனால் கணத்தைச் சேர்ந்தவர்களோடு மோதல் ஏற்பட்டதால், பகிரங்க வன்முறை மூலம் அவர்களைத் துரத்தியடிக்கத் தீர்மானித் தனர். "இந்த வகையில் இங்கிலாந்தின் அரசர் தமது குடிகளைக் கடலுக்குள் துரத்தியடிக்க உரிமை கொண்டாடலாம்" என்கிறார் பேராசிரியர் நியூமன்.³¹² அரியணை ஏற முயன்ற போலி உரிமை யாளரை [the Pretender] பின்பற்றியவர்களின் கடைசிக் கலகத்துக் குப் பின்னர் ஸ்காட்லாந்தில் தொடங்கிய இந்தப் புரட்சியின் முதல் கட்டங்களை ஜேம்ஸ் ஸ்டுவர்ட்,³¹³ ஜேம்ஸ் ஆண்டர்சன்³¹⁴ ஆகியோரின் எழுத்துகளில் காணலாம். 18ஆம் நூற்றாண்டில் வேட்டையாடித் துரத்தப்பட்ட கெல்ட்டுகளை கிளாஸ்கோ போன்ற பட்டறைத் தொழில் நகரங்களுக்கு வலுவந்தமாக விரட்டும் நோக் குடன், அவர்கள் நாட்டை விட்டுக் குடிபெயர்வதற்குத் தடை

³¹² முன் வந்தது, பக்கம் 132.

³¹³ ஸ்டுவர்ட் சொல்கிறார்: "இந்த நிலங்களுக்கான வாரம்" (கண அதிபருக்கு சிற்றதிபர்கள் செலுத்தும் கப்பத்தையும் வாரம் என்ற பொருளாதார இனத்தில் தவறாகச் சேர்த்துக் கொள்கிறார்) "பரப்பளவுடன் ஒப்புநோக்கினால் மிகக் குறைவெனத் தோன்றும். பண்ணையைக் கொண்டு பிழைப்பவர்களின் தொகையுடன் ஒப்புநோக் கினால், மேட்டு வெளி மலைச் சாரல்களில் உள்ள ஒரு பண்ணை வளமான மாகாணத்தில் உள்ள அதே மதிப்புடைய இன்னொரு பண்ணையைப் போல் அநேக மாய்ப் பந்து மடங்கு மக்களைப் பராமரித்து வருவதைக் காணலாம்." (முன் வந்தது, பாகம் i., அத்தியாயம் xvi., பக்கம் 104.)

³¹⁴ ஜேம்ஸ் ஆண்டர்சன்: "...தேசியத் தொழில் உணர்வைக் கிளறி விடும் வழி பற்றிய சுருத்தோட்டங்கள்...", எடின்பரோ, 1777.

விதிக்கப்பட்டது.³¹⁵ 19ஆம் நூற்றாண்டில் கையாளப்பட்ட வழி முறைக்கு³¹⁶ எடுத்துக்காட்டாக, சதர்லாந்துக் கோமகள் நடத்திய "சத்திகாரிப்பை" இங்கு குறிப்பிடுவதே போதுமானது. பொருளா தாரம் சுற்றுத் தேர்ந்த இந்த அம்மையார் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற வுடனே, தீவிரமான பொருளாதார சிகிச்சை முறையைக் கையாண்டு, கிராமப்புறம் முழுவதையும் மேய்ச்சல் வெளியாக மாற்றத் தீர்மானித்தார்; மக்கள்தொகை ஏற்கெனவே இது போன்ற முந்தைய நிகழ்முறைகளால் 15,000ஆகக் குறைக்கப்பட்டிருந்தது. 1814 முதல் 1820 வரையிலான காலத்தில் சுமார் 3,000 குடும்பங் களைச் சேர்ந்த இந்த 15,000 குடிகளும் திட்டமிட்ட முறையில் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். அவர்களது கிராமங்கள் எல்லாம் அழிக்கப் பட்டன, கொளுத்தப்பட்டன; அவர்களது வயல்கள் எல்லாம் மேய்ச்சல் வெளியாக மாற்றப்பட்டன. பிரித்தானியப் படையாட் கள் இந்த நில வெளியேற்றத்தை நிறைவேற்றினர்; அவர்கள் குடிகளோடு மோதினர். வயோதிகத் தாய் ஒருத்தி குடிசையை

³¹⁵ 1860இல் வலுவந்த உடைமைப் பறிப்புக்கு ஆளான மக்கள் போலியான காரணங்களின் பேரில் கண்டாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டனர். சிலர் மலைகளுக்கும், அண்டைப்புறத் தீவுகளுக்கும் ஓடினார்கள். போலீசாரால் துரத்தப்பட்டு, அவர்களோடு மோதி, தப்பியோடினார்கள்.

³¹⁶ ஆதாம் ஸ்மித் பற்றிய விமர்சகர் பியூக்கன் (1814) சொல்கிறார்: "ஸ்காட் லாந்து மேட்டு வெளிகளில், புராதனச் சொத்துடைமை நாள்தோறும் சீர்குலைக்கப் படுகிறது....நிலவுடைமையாளர் பரம்பரைக் குத்தகையாளரை (குத்தகையாளர் என்ற இனம் இங்கே தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது) மதியாமல், இப்போது அதிகபட்ச வாடகை தரக் கூடியவரிடம் நிலத்தை விடுகிறார்; இப்படி நிலம் பெறுகிறவர் மேம்பாட்டாளராய் இருந்தால், உடனடியாகப் புதிய சாகுபடி முறையை மேற்கொள்கிறார். மூன்பெல்லாம் சிறு குத்தகையாளர்கள் அல்லது உழைப்பாளர்கள் நிலத்தில் பரவிக் கிடந்தனர்; விளைபொருளுக்கேற்ற விகிதத்தில் மக்கள்தொகை இருந்தது; ஆனால் மேம்பட்ட சாகுபடியும், உயர்ந்த நிலவாடகையுமான புதிய ஏற்பாட்டில், முடிந்த வரை மிகக் குறைந்த செலவில் முடிந்த வரை மிக அதிக விளைபொருள் பெறப்படுகிறது. இதற்காக வேண்டி பயனற்ற ஆட்கள் அகற்றப்படுகிறார்கள்; நிலம் எவ்வளவு பேரைப் பராமரிக்கப் போதுமானது என்பதற்கு பதில், எவ்வளவு பேருக்கு வேலை கொடுக்கப் போதுமானது என்று பார்த்து அந்த அளவுக்கு மக்கள்தொகை குறைக்கப்படுகிறது. நிலமிறந்த குத்தகையாளர்கள் பிழைப்பு தேடி அண்டைப்புற நகரங்களுக்குச் செல் கிறார்கள்...." (டேவிட் பியூக்கன்: "ஆதாம் ஸ்மித் எழுதிய நூல்களின் செல்வம் பற்றிய சுருத்தோட்டங்கள்." எடின்பரோ, 1814, பக்கம் IV., பக்கம் 144.) "ஸ்காட் லாந்துப் பிரபுமார்கள் புதர்களைப் பறித்தெறிவது போல இந்தக் குடும்பங்களின் நில வுடைமையைப் பறித்தார்கள். கிராமங்களையும் அவற்றில் வாழ்ந்த மக்களையும் துவம்சம் செய்தார்கள்; காட்டு விலங்குகளின் தொல்லைக்காளாகும் போது அதற்குப் பழி வாங்கும் விதத்தில் புலிகள் நிறைந்த காட்டை இந்தியர்கள் துவம்சம் செய்வார்களே, அதே போல் செய்தார்கள்....மனிதன் ஆட்டு ரோமத்துக்கோ செத்த விலங்கின் இறைச் சிக்கோ பண்டமாற்று செய்யப்படுகிறார்; இன்னும் மலிவாகவே கூட மதிக்கப்படுகிறார். சீனத்தின் வட மாகாணங்களுக்குள் படையெடுத்து நுழைந்த பின், அங்கு வாழும் மக்களை நிர்மூலம் செய்து விட்டு, நிலத்தை மேய்ச்சல் வெளியாக மாற்றலாம் என்று முகலாயரின் அவையில் யோசனை கூறினார்களே, அவர்களது நோக்கத்தை விடவும் இது கொடிய தன்போ? மேட்டு வெளி நிலவுடைமையாளர்கள் பலர் முகலாயரின் இந்த யோசனை யைத் தமது நாட்டவருக்கு எதிராகச் செயல்படுத்தியுள்ளனர்." (ஜார்ஜ் என்சர்: "நாடு களின் மக்கள்தொகை பற்றிய ஆய்வு," லண்டன், 1818, பக்கம் 215, 216.)

விட்டு வெளியேற மறுத்து, அந்தக் குடிசையோடு சேர்த்து உயிரோடு கொளுத்தப்பட்டார். நினைவுக்கெட்டாக காலம் தொட்டு கணத்துக்குச் சொந்தமாயிருந்த 794,000 ஏக்கர் நிலத்தை இந்த அம்மையார் இப்படித்தான் வசப்படுத்தினார். வெளியேற்றப்பட்ட குடிகளுக்கு கடற்கரையில் சுமார் 6,000 ஏக்கர் நிலம் ஒதுக்கினார்—குடும்பம் ஒன்றுக்கு 2 ஏக்கர். இந்த 6,000 ஏக்கர் நிலமும் அது வரை தரிசாய்க் கிடந்தது. அதன் உடைமையாளர்களுக்கு அதிலிருந்து எந்த வருமானமும் கிடைத்ததில்லை. கருணை பொங்கும் இதயம் படைத்த இக்கோமுகள் உள்ளபடியே எந்த அளவுக்குச் சென்றார் தெரியுமா? பல நூற்றாண்டுகளாய் அவரது குடும்பத்துக் காக இரத்தம் சிந்திய கணத்தினரிடம் இந்நிலத்தை ஏக்கருக்கு 2 ஷில்லிங் 6 பென்னி சராசரி வாடகைக்கு விட்டார். களவாடிய கண நிலங்களை 29 பெரிய ஆட்டுப் பண்ணைகளாய்ப் பிரித்தார்; ஒவ்வொரு பண்ணையிலும் ஒரே ஒரு குடும்பம் மட்டும் குடிவைத்தார். இவர்கள் பெரும்பாலும் இறக்குமதியான ஆங்கிலேயப் பண்ணையாட்களாக இருந்தனர். 1835ஆம் ஆண்டுக்குள் 15,000 கெல்ட்டுகள் அகற்றப்பட்டு அவர்களது இடம் 131,000 ஆடுகளின் வசமாயிற்று. கடற்கரைக்கு விரட்டப்பட்ட எஞ்சிய கணக் குடிகள் மீள் பிடித்துக் காலந்தள்ள முயன்றனர். அவர்கள் நீரிலும் நிலத்திலும் வாழ்வோர் ஆயினர்; ஆங்கிலேய நூலாசிரியர் ஒருவர் சொல்லுவது போல, பாதி நிலத்திலும் பாதி நீரிலுமாக இரண்டிலும் அரைகுறையாகவே வாழ்ந்தனர்.³¹⁷

ஆனால் கணத்தின் "மூதாளர்களை" மலைவாழ் மக்களுக்குரிய ஆர்வத்துடன் போற்றி வழிபட்டதற்காக தீரமிக்க கெல்ட்டுகள் இவ்வளவும் போதாதென இன்னும் துன்புற்றுக் கழுவாய்த் தேடவேண்டியிருந்தது. அவர்கள் பிடித்த மீன்களின் வாசனை மூதாளர்களின் மூக்கில் ஏறியது. அங்கே சிறிது இலாபமிருப்பதை அவர்கள் மோப்பம் பிடித்து, லண்டனைச் சேர்ந்த பெரிய மீன் வியாபாரிகளிடம் கடற்கரையை வாடகைக்கு விட்டனர். கெல்ட்டுகள்

³¹⁷ இப்போதைய சதர்லாந்துக் கோமுகள் "டாம் மாமா குடில்" நூலின் ஆசிரியை திருமதி பீச்சர் ஸ்டவ்வுக்கு லண்டனில் கோலாகல வரவேற்பளித்து, அமெரிக்கக் குடியரசின் நீக்கோ அடிமைகள்பால் தமது அனுதாபத்தைக் காட்டிக் கொண்டார்—ஆனால் அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போரின் போது, ஒவ்வொரு ஆங்கிலேய "பிரபுக்குல" இதயமும் அடிமையடைமையாளருக்காகத் துடித்துக் கொண்டிருந்த அச்சமயத்தில், தமது பிரபுக் குலத்தாரைப் போலவே இக்கோமுகளும் இப்படி அனுதாபம் காட்ட முன்யோசனையுடன். மறந்தே விட்டார்—சதர்லாந்து அடிமைகள் பற்றிய உண்மை விவரங்களை நான் அப்போது நியூயார்க் டிரிப்யூன் ஏட்டில் வெளியிட்டேன். (எனது கட்டுரையின் சில பகுதிகளை கேரி தமது நூலில் எடுத்துக்காட்டுகிறார். "அடிமை வர்த்தகம்," பிலடெல்பியா, 1853, பக்கம் 203, 204.) ஸ்காட்லாந்து செய்தியேடு ஒன்றில் எனது கட்டுரை திரும்பவும் வெளியாயிற்று.—இதைத் தொடர்ந்து இந்த ஏட்டிற்கும் சதர்லாந்து முகத்துதியாளர்களுக்கும் இடையே சுவாரசியமான வாதப் பிரதிவாதம் நடைபெற்றது.

இரண்டாவது முறையாகத் துரத்தியடிக்கப்பட்டனர்.³¹⁸

ஆனால் முடிவில், மேய்ச்சல் வெளிகளில் ஒரு பகுதி மான் காடுகளாக மாற்றப்படுகிறது. இங்கிலாந்தில் உண்மையான காடுகள் இல்லை என்பது தெரிந்ததே. சீமான்களது பூங்காக்களிலுள்ள மான்கள் சாதுவான வீட்டுப் பிராணிகள், லண்டன் நகர மன்றத்தாரைப் போல் கொழுக்கொழு என்றிருப்பவை. ஆகவே "சீமான்களின் வேட்டையார்வம்" பொங்கிப் பாய்வதற்கு எஞ்சிய கடைசிப் புகலிடம் ஸ்காட்லாந்துதான். 1848இல் சோமர்ஸ் சொல்கிறார்: "ஸ்காட்லாந்து மேட்டு வெளிகளில் காளான் முளைப்பது போல் புதிய காடுகள் எழுகின்றன. கெய்ச்கின் இந்தப் பக்கத்தில் புதிய கிளென்ஃபெஷி காடு உள்ளது; அந்தப் பக்கத்தில் புதிய ஆர்டுவெரிக்கி காடு உள்ளது. அதே வரிசையில் பெரும் பொட்டலாகிய பிளாக் மவுண்ட் இப்போதுதான் காடாகி வருகிறது. கிழக்கில் தொடங்கி மேற்கு வரை—அபர்தீன் சுற்றுப் புறம் முதல் ஓபான் பாறைமுகடுகள் வரை—காடுகள் தொடர்ச்சியாக இருக்கக் காணலாம்; மேட்டு வெளிகளின் ஏனைய பகுதிகளில் லோஹ் அர்ச்செய்க், கிளென்கரி, கிளென்மாரிஸ்டன் போன்ற புதிய காடுகளைக் காணலாம். சிறு சாகுபடியாளர் சமுதாயங்கள் வாழ்ந்து வந்த காறுவெளிகளில் ஆட்டு மந்தைகள் புகுத்தப்பட்டன; அங்கிருந்து விரட்டப்பட்ட சிறு சாகுபடியாளர்கள் இன்னும் கல்லும் கரடுமான வளமற்ற வெளிகளில் பிழைப்பு தேட வேண்டிய தாயிற்று. இப்போது ஆடுகளின் இடத்தை மான்கள் பிடிக்கின்றன; இவை சிறு சாகுபடியாளர்களை மீண்டும் நிலமற்றவர்களாக்குகின்றன. தவிர்க்க முடியாத படி இவர்கள் இன்னும் கரடான நிலத்துக்கு விரட்டப்பட்டு, மேலும் கொடிய வறுமையில் உழன்று அல்லலுற வேண்டும். மான் காடுகளும்³¹⁹ மக்களும் கூடி வாழ முடியாது. இரண்டில் ஒன்று ஒழிந்தாக வேண்டும். காடுகள் தொகையிலும் பரப்பிலும் கடந்த கால் நூற்றாண்டில் பெருகியது போல் அடுத்த கால் நூற்றாண்டிலும் பெருகுமானால், கெல்ட்டுகள் தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்து வந்த மண்ணில் இல்லாதொழிவார்கள்....மேட்டுவெளி உடைமையாளர்கள் மத்தியிலான இந்த இயக்கம் சிலருக்கு வாழ்க்கை இலட்சியத்தாலும்...சிலருக்கு வேட்டை

³¹⁸ இந்த மீன் வியாபாரம் பற்றிய சுவையான தகவல்கள் திரு டேவிட் அர்க்கார்ட்டின் அரசாவணத் தொகுப்பு, புதிய தொடரில் காணக்கிடைக்கும். நாசா வி. சீனியர், ஏற்கெனவே மேற்கோள் காட்டப்பட்ட (அவர் இறந்த பின் பிரசுரிக்கப்பட்ட) நூலில், "சதர்லாந்துஷயர் நடவடிக்கைகள் மனிதனின் நினைவிலுள்ள மிகவும் நன்மை வாய்ந்த சுத்திகரிப்புகளில் ஒன்று" என்கிறார். (முன் வந்தது.)

³¹⁹ ஸ்காட்லாந்து மான் காடுகளில் மரமே கிடையாது. மரஞ்செடிகளற்ற மலைக் குன்றுகளிலிருந்து ஆடுகளை விரட்டி விட்டு, மான்களைக் கொண்டுவருகிறார்கள். பிறகு அந்த இடத்தை மான் காடு என்கிறார்கள். மரம் நடுதலோ காடு வளர்ப்போ ஏதுமில்லை.

ஆர்வத்தாலும் விளைவதாகும்....இன்னும் அதிகமாய்க் காரிய நோக்குடைய வேறு சிலர் இலாபத்தையே குறியாய்க் கொண்டு மான் வியாபாரத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். மலைத் தொடர் மேய்ச்சல் வெளியாக இருப்பதைக் காட்டிலும் காடாக மாற்றப்படும் போது உடைமையாளருக்குப் பல சந்தர்ப்பங்களில் அதிக இலாபம் கிடைக்கிறது என்பதே உண்மை. மான் வேட்டையாட காட்டுக்கு வருகிற சீமான் அவரது பணப் பையின் வரம்புக்கு உட்பட்ட எதையும் கொடுக்கத் தயாராய் இருப்பார். மேட்டு வெளிகள் மீது இன்று சுமத்தப்பட்டுள்ள துன்ப துயரங்கள் நார்மானிய மன்னர்களது கொள்கையால் ஏற்பட்டவற்றுக்கு சற்றும் குறைந்தவை அல்ல. மான்களுக்கு விரிந்து பரந்த மலைப் பரப்புகள் கிடைத்துள்ளன; மனிதர்களோ துரத்தியடிக்கப்பட்டு மேலும் மேலும் குறுகிச் செல்லும் வட்டத்துள் அடைபடுகிறார்கள்.... மக்களது சுதந்தரங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் வெட்டிச் சாய்க்கப் படுகின்றன....ஒடுக்குமுறைகள் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கின்றன.... அமெரிக்காவிலோ ஆஸ்திரேலியாவிலோ பொட்டல்களிலிருந்து மரங்களும் புதர்களும் வெட்டியகற்றப்படுவது போல் இங்கே மக்கள் அகற்றப்படுகிறார்கள், கலைத்து விரட்டப்படுகிறார்கள். இதனை உடைமையாளர்கள் சர்ச்சைக்கிடமற்ற கோட்பாடாக, வேளாண்மையின் அவசியத் தேவையாகக் கருதுகிறார்கள். இந்த வேலை காரிய முனைப்புடனும் அமைதியாகவும் நடைபெற்று வருகிறது...."³²⁰

320 ராபர்ட் சோமர்ஸ்: "மேட்டு வெளியிலிருந்து கடிதங்கள்; அல்லது 1847 ஆம் வருடப் பஞ்சம்." லண்டன், 1848, பக்கம் 12, 28, பல இடங்கள். இந்தக் கடிதங்கள் முதலில் தி டைம்ஸ் பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. ஆங்கிலேயப் பொருளாதார அறிஞர்கள் 1847இல் கெல்டுகளை வாட்டிய பஞ்சத்துக்கு அவர்களது மிகை மக்கள்தொகையே காரணமென்று வழக்கம் போல் விளக்கமளித்தார்கள். எப்படியும் அவர்கள் "உணவு வழங்கலுக்கு நெருக்கடி ஏற்படும் படி மிகையாயினர்" என்றார்கள். "பண்ணைகளின் சுத்திகரிப்பு" ஜெர்மனியில் "Bauernlegen" எனப்படுகிறது. இது குறிப்பாக 30 ஆண்டுப் போருக்குப் பின்னர் ஜெர்மனியில் நிகழ்ந்தது; 1790இலும் கூட இதைத் தொடர்ந்து குர்ஸாஷனில் விவசாயிகளின் கலகங்கள் வெடித்தன. இந்தச் சுத்திகரிப்பு குறிப்பாகக் கிழக்கு ஜெர்மனியில் அமலாயிற்று. பிரஷ்ய மாகாணங்கள் பெரும்பாலானவற்றில், முதன்முதலாய் இரண்டாம் பிரெடெரிக் விவசாயிகளுக்கு சொத்துரிமை கிடைக்கச் செய்தார். சைலீசியாவை வென்ற பின்னர், நிலவுடைமையாளர்களைக் கட்டாயப்படுத்தி குடிசைகள், களஞ்சியங்கள் முதலானவற்றைத் திரும்பக் கட்டித் தரும் படியும், விவசாயிகளுக்குக் கால்நடைகளும் கருவிகளும் வழங்கும் படியும் செய்தார். இராணுவத்துக்குப் படையாட்களும், கருவலுத்துக்கு வரி செலுத்துவோரும் இருக்க வேண்டுமெனக் கருதினார். மற்றபடி, பிரெடெரிக்கின் நிதி அமைப்பிலும், எதேச்சாதிகாரம், அதிகார வர்க்கம், பிரபுத்துவம் ஆகியவற்றின் கதம்பமான அவரது ஆட்சியிலும் விவசாயி எவ்வளவு ஆனந்தமாய் வாழ்க்கை நடத்தினார் என்பதை அவரைப் புகழ்ந்து போற்றும் மிராபோ கூறுவதிலிருந்து அறியலாம்: "வடக்கு ஜெர்மனியில் விவசாயியின் முக்கிய வருமான வழிகளில் ஒன்று வெண்சணல். ஆனால், இது நல்வாழ்வுக்கான சாதனமாய் இல்லாமல், அவல வாழ்வுக்கெதிரான பரிசுரமாய் மட்டும் இருப்பது மனித இனத்தின் துர்பாக்கியமே. நேர்முக வரிகளும், கட்டாய உழைப்பும் சகலவிதக் கடப்பாடுகளும் ஜெர்மானிய விவசாயியைக் சசக்கிப் பிழி கின்றன; இந்நிலையில் அவர் வாங்கும் ஒவ்வொரு பண்டத்துக்கும் மறைமுக வரி

திருச்சபைச் சொத்தைச் சூறையாடியது, அரசு நிலபுலங்களை வஞ்சகமாய்க் கைப்பற்றியது, கிராமப் பொது நிலங்களைக் களவாடியது, பிரபுத்துவச் சொத்தையும் கணக் குடிகளது சொத்தையும்

வேறு செலுத்தியாக வேண்டும்....விளைபொருளை விருப்பம் போல் எங்கு வேண்டுமானாலும் எப்படி வேண்டுமானாலும் விற்க முடியாது; தேவையானவற்றை வணிகர்களிடமிருந்து குறைந்த விலைக்கு வாங்கவும் முடியாது. இவையெல்லாம் சேர்ந்து பையப்பைய அவரை நாசமாக்குகின்றன. நேர்முக வரிகள் செலுத்த வேண்டிய போது இராட்டை மட்டும் இல்லையேல் செலுத்த முடிந்திருக்காது. கடைசியில் அவருக்குக் கைகொடுப்பது அதுவே. அவரது மனைவி மக்கள், வேலைக்காரப் பெண்கள், விவசாயக் கூலியாட்கள் இவர்களோடு அவருக்கும் இராட்டையில் நூற்பது பயனுள்ள வேலையாகிறது. இந்தக் கூடுதல் வருமானம் இருந்தும் கூட அவரது வாழ்க்கை எவ்வளவு வேதனையானது! கோடையில் உழுதும் அறுத்தும், தண்டனை பெற்ற குற்றவாளி போல் பாடுபடுகிறார். 9 மணிக்குப் படுத்து 2 மணிக்கெல்லாம் எழுந்து வேலையை கவனிக்கிறார். குளிர் காலத்தில் அதிகம் உறங்கி தெம்பை மீட்க வேண்டும். ஆனால் வரி செலுத்துவதற்காக விளைபொருளை விற்றுத் தொலைத்து விட்டால், உணவுக்கும் மறு வருட விதைப்புக்கும் தானியம் போதாது. ஆகவே இந்த இடைவெளியை நிரப்பும் பொருட்டு நூல் நாற்க வேண்டும்....அயராது நாற்க வேண்டும். இவ்வாறு விவசாயி குளிக்காலத்தில் இரவு ஒரு மணிக்குப் படுத்து, விடியலுக்கு எழுகிறார். 5 அல்லது 6 மணிக்கு எழுகிறார். அல்லது 9 மணிக்குப் படுத்து 2 மணிக்கு எழுகிறார். வாய்நாள் முழுக்க சூரியறு தவிர ஒவ்வொரு நாளும் இதே கதிதான். மிக்க குறைந்த உறக்கமும் மிக அதிக உழைப்பும் மனிதனின் வலுவை அரித்தெடுக்கின்றன. இதனால்தான் நகரத்தைக் காட்டிலும் கிராமத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் விரைவாய் மூப்படைந்து விடுகிறார்கள். (மிராபோ, முன் வந்தது, பாகம் III., பக்கம் 212 முதலானவை.)

இரண்டாம் பதிப்புக்குக் குறிப்பு. மேலே மேற்கோள் காட்டப்பட்ட ராபர்ட் சோமர்சின் நூல் பிரசுரமாகி 18 ஆண்டுகள் கழிந்து, 1866 ஏப்ரலில் பேராசிரியர் லியோன் லெவி மேய்ச்சல் வெளிகளை மான் காடுகளாக மாற்றுவது பற்றி கலைகள் சங்கத்தில் விரிவுரை ஆற்றினார். இவ்வுரையில் அவர், ஸ்காட்லாந்து மேட்டு வெளிகள் எவ்வளவு தூரம் பாழாக்கப்பட்டுள்ளன என்பதைச் சித்திரிக்கிறார். ஏனையவற்றோடு கூட, அவர் சொல்கிறார்: "மக்கள்தொகையைச் சுருக்குவதும், நிலத்தை மேய்ச்சல் வெளியாக மாற்றுவதும் செலவு இல்லாமல் வரவு பெற மிக வசதியான வழிகளாய் இருந்தன....மேய்ச்சல் வெளியினிடத்தில் மான் காடு ஏற்படுவது மேட்டு வெளிகளில் பொதுவான மாற்றமாய் இருந்தது. நிலவுடைமையாளர்கள் ஒரு காலத்தில் மது பண்ணைகளிலிருந்து மனிதர்களை வெளியேற்றியது போல் ஆடுகளை வெளியேற்றி விட்டு, புதிய குடிகளான காட்டு விலங்குகளுக்கும் பறவைகளுக்கும் நல்வரவு கூறினர்.... ஸ்பார்ஃபார்ஷியரில் உள்ள டல்ஹவுசி பிரபுவின் பண்ணைகளிலிருந்து ஜான் ஓ'கிரோடாக்குக் காட்டு நிலம் வழியாகவே நடக்கலாம்....இந்தக் காடுகள் பலவற்றில் குள்ள நரியும், காட்டுப் பூனையும், காட்டுக் கீரியும், மரநாயும், மலைமுயலும் சர்வ சாதாரணம். குறுமுயல், அணில், எலி ஆகியவை அண்மைக் காலத்தில் இந்தப் பகுதிக் கு வந்துள்ளன. இவ்விதம், பெரும் நிலப்பரப்புகள்—பெரும் பகுதி விரிந்து பரந்த பசுமையும் செழுமையும் மிக்க மேய்ச்சல் வெளியென ஸ்காட்லாந்து பற்றிய புள்ளி விவரத் தகவலில் வர்ணிக்கப்படும் நிலப்பரப்புகள்—சாகுபடிக்கோ மேம்பாட்டுக்கோ வழியே இல்லாமல் அடைந்து வைக்கப்பட்டு, ஆண்டின் மிகக் குறுகிய காலத்துக்கு ஒரு சிவரின் விளையாட்டுக் கேளிக்கைக்கென்றே ஒதுக்கப்படுகின்றன." 1866 ஜூன் 2 வண்டன் எக்கானயில்ட் கூறுகிறது: "சென்ற வாரம் ஸ்காட்லாந்து ஏடு ஒன்றில் வெளிவந்த செய்தி...."சதர்லாந்துஷியரில் மிக அருமையான ஆட்டுப் பண்ணை ஒன்று—ஆண்டுக்கு £1,200 இதற்கு வாடகை அளிக்க சமீபத்தில் முன்வந்தார்கள்—இப்போதைய குத்தகை இந்த ஆண்டு காலாவதி ஆனதும் மான் காடாக மாற்றப்பட்டுவிடுகிறது." பிரபுத்துவத்தின் இக்காலத்து உணர்ச்சிகள் இங்கே செயல்படக் காண்கிறோம்.... நார்மாளிய வெற்றி வேந்தர் புதுக் காடு [New Forest] அமைத்திட.... 36 கிராமங்களை அழித்து நாசமாக்கிய போது செயல்பட்டது போலவே செயல்படக் காண்கிறோம்....

அபகரித்தது, கண்முடித்தனமான பயங்கரம் நிறைந்த நிலைமைகளில் அச்சொத்தை நவீனத் தனியார் சொத்தாக மாற்றியது ஆகிய இவையெல்லாம் அன்பும் அமைதியும் வாய்ந்த ஆதித் திரட்டல் வழி முறைகளே அன்றி வேறல்ல. இந்த வழிமுறைகள் முதலாளித்துவ வேளாண்மைக்காக வயல் வெளிகளைக் கைப்பற்றின; நிலத்தை மூலதனத்தின் பிரிக்க முடியாத பகுதியாக்கின; "சுதந்தரமான" சட்டக் காப்பற்ற பாட்டாளி வர்க்கம் நகரத் தொழில்களுக்கு வேண்டிய அளவு கிடைத்திட வழி செய்தன.

இரண்டு மிலியன் ஏக்கர் நிலப்பரப்பு...ஸ்காட்லாந்திலேயே வளமிக்கவையான நிலங்கள் உட்பட, முழுக்கத் தரிசாக்கப்பட்டது. கிளைன் டில்ட் வெளியில் வளரும் புல் பெர்த் மாவட்டத்திலேயே மிகவும் சத்துள்ள புல்வகைகளில் ஒன்று. பென் ஆல்டர் மான் காடு அமைந்துள்ள நிலம் விரிவான பாடினோச் வட்டத்திலேயே மிகச் சிறந்த மேய்ச்சல் வெளியாக இருந்தது; பிளாக் மவுண்ட் காட்டில் ஒரு பகுதி ஸ்காட்லாந்தில் கருமுக ஆடுகளுக்கு மிகச் சிறந்த மேய்ச்சல் வெளியாக இருந்தது. ஸ்காட்லாந்தில் முழுக்க முழுக்க விளையாட்டுக் கேளிக்கைக்கென்றே தரிசாக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பு பெர்த் மாவட்டத்தின் முழுப் பரப்பையும் விட அதிகம் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். பென் ஆல்டர் காட்டின் செல்வாதாரங்களைப் பார்த்தால், வலுவந்தப் பாழ்படுத்தலால் நேரிட்ட இழப்பை ஓரளவு தெரிந்து கொள்ளலாம். இந்த நிலம் 15,000 ஆடுகளுக்குப் போதுமான மேய்ச்சல் வெளி; ஸ்காட்லாந்தின் பழைய காட்டு நிலத்தில் முப்பதிலொரு பங்குதான்...இது...காடாகி விட்ட இவ்வளவு நிலமும் உற்பத்திக்குச் சிறிதும் பயன்படாமல் நாசமாகி விட்டது. ஜெர்மானிய மாகடலில் அப்படியே மூழ்கிப் போனது போல் நாசமாகி விட்டது...கானகங்களும் பாலைவனங்களும் இப்படி திடீரென்று முளைப்பதைத் தடுக்க சட்டமன்றம் உறுதியாய்த் தலையிடல் வேண்டும்."

அத்தியாயம் XXVIII

உடைமை பறிக்கப்பட்டோருக்கு எதிரான
கொலைகாரச் சட்டங்கள்—

15ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் தொடங்கியவை.
பாராளுமன்றச் சட்டங்கள் மூலம்
கூலியை வலுவந்தமாய்க் குறைத்தல்

பிரபுத்துவப் பணியாளர் பரிவாரங்களைக் கலைத்ததன் விளைவாகவும், மக்களிடமிருந்து நிலவுடைமையை வலுவந்தமாகப் பறித்ததன் விளைவாகவும் படைக்கப்பட்டதாகும் பாட்டாளி வர்க்கம். புதிதாய்ப் பிறந்த பட்டறைத் தொழில்கள் இந்த “சுதந்தர” பாட்டாளி வர்க்கத்தை அது படைக்கப்பட்டு உலகில் விடப்பட்ட அதே வேகத்தில் உட்கிரகிப்பது முடியவில்லை. அதேபோது, வழக்கமான தமது வாழ்க்கை முறையிலிருந்து திடீரென வலிந்திழுக்கப்பட்ட இவர்கள் அவ்வளவு திடீரென புதிய நிலைமையின் கட்டுப்பாட்டுக்குத் தம்மை தகவமைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஓரளவு மனப்பாங்காலும், மிகப் பெருமளவு துழ்நிலைகளின் நிர்ப்பந்தத்தாலும் இவர்கள் திரள் திரளாய்ப் பிச்சைக்காரர்களாகவும், கொள்ளையர்களாகவும், வேலையற்ற ஊர்கற்றிகளாகவும் மாற வேண்டியதாயிற்று. இதனால்தான் 15ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவிலும், 16ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதிலும் மேற்கு ஐரோப்பா வெங்கிலும் வேலையற்ற ஊர்கற்றிகளுக்கெதிராகக் கொலைகாரச் சட்டங்கள் அமலாயின. இன்றைய தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தந்தையர்கள் நிர்ப்பந்தம் காரணமாய் வேலையற்ற ஊர்கற்றிகளாகவும் வக்கில்லாதவர்களாகவும் மாறியதற்காகத் தண்டிக்கப்பட்டனர். இல்லாது ஒழிந்து போன பழைய நிலைமைகள் இருப்பது போலவும், அவர்கள் விரும்பினால் அந்தப் பழைய நிலைமைகளில் தொடர்ந்து வேலை செய்திருக்கலாம் என்பது போலவும், இந்தச் சட்டங்கள் அவர்களை “விரும்பிக் குற்றம் புரிந்த” குற்றவாளிகளாய்க் கருதி தண்டித்தன.

இங்கிலாந்தில் இவ்வகைச் சட்டங்கள் ஏழாம் ஹென்றி ஆட்சிக்

காலத்தில் ஆரம்பமாயின.

எட்டாம் ஹென்றி, 1530: வயோதிகர்களும் வேலை செய்ய முடியாதவர்களுமான பிச்சைக்காரர்கள் பிச்சையெடுக்க உரிமம் பெறுவர். ஆனால், திடகாத்திரமான ஊர்சுற்றிகளுக்குக் கசையடியும், சிறைத் தண்டனையும் கிடைக்கும். அவர்கள் வண்டியின் பின்னால் கட்டப்பட்டு, உடலிலிருந்து இரத்தம் வழிந்தோடும் வரை கசையடி பெறுவர். பின்னர், பிறந்த ஊருக்கு அல்லது கடந்த மூன்றாண்டுகளாய் வாழ்ந்த ஊருக்குத் திரும்பிச் செல்வதற்கவும், "உழைப்பில் ஈடுபடுவதாகவும்" அவர்கள் சத்தியப் பிரமாணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். வேதனைக்குரிய விபரீதக் கூத்துதான்! எட்டாம் ஹென்றி ஆட்சியின் 27 ஆம் ஆண்டில் பழைய சட்டம் மீண்டும் பிறப்பிக்கப்படுவதோடு புதிய சரத்துக்கள் சேர்க்கப்பட்டு வலுப்படுத்தவும் படுகிறது. ஊர்சுற்றியாய் இரண்டாவது முறை கைதானால் மீண்டும் கசையடி கிடைக்கும்; பாதிக்காதும் துண்டிக்கப்படும்; மூன்றாவது முறை இதே குற்றம் புரிந்தால், அவர் திருத்த முடியாத குற்றவாளியாகவும், பொது நலனின் விரோதியாகவும் கருதப்பட்டு, மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்படும்.

ஆறாம் எட்வர்டு: இவரது ஆட்சியின் முதலாண்டில் பிறப்பிக்கப்பட்ட சட்டம், 1547. ஒருவர் வேலை செய்ய மறுத்தால், அவரை சோம்பேறி என்று எவர் குற்றஞ்சாட்டினாரோ அவருக்கே அடிமையாகும் படி தண்டிக்கப்படுவார். எஜமானர் அடிமைக்கு ரொட்டியும் தண்ணீரும் உணவாகக் கொடுப்பார்; நீர்த்த குழம்பும், தக்கதென அவர் கருதுகிற கழிவு இறைச்சியும் தரலாம். எவ்வளவு அருவருப்பான வேலையானாலும் சரி, சவுக்கையும் சங்கிலியையும் பயன்படுத்தி அடிமையை வலுவந்தமாய் வேலைவாங்கும் உரிமை அவருக்குண்டு. அடிமையானவர் இரு வார கர்லம் வேலைக்கு வராவிட்டால் ஆயுட் காலத்துக்கும் அடிமையாய் இருக்கும் படி தண்டிக்கப்படுவார்; நெற்றியிலோ முதுகிலோ அடிமை என்பதன் முதல் எழுத்து துடு போட்டுப் பெரிக்கப்படும். மூன்று தடவை ஓடிப் போனால் கடுங்குற்றவாளியாய்க் கருதப்பட்டு மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்படும். எஜமானர் தமக்குச் சொந்தமான தட்டு முட்டு அல்லது கால்நடை போன்று அடிமையையும் விற்கலாம், தமது வாரிசுகளுக்கு எழுதிக் கொடுக்கலாம், வாடகைக்கு விடலாம். அடிமைகள் எஜமானர்களுக்கெதிராக ஏதாவது செய்யமுயன்றால், அதற்கும் மரண தண்டனைதான். தகவல் கிடைத்தவுடன் அமைதிக் காப்பு நடுவர்கள் [Justices of the peace] அந்தப் போக்கிரிகளைத் தேடிப்பிடிப்பார்கள். ஊர்சுற்றியாகத் திரிகிறவர் மூன்று நாள் வேலை செய்யாமல் சுமமா இருந்தால், அவர் பிறந்த ஊருக்குக் கொண்டுசெல்லப்படுவார்; பழுக்கக் காய்ச்சிய சூட்டுக்கோலால் ஊர்சுற்றி என்பதன் முதல் எழுத்து மார்பில் துடு போட்டுப் பெரிக்கப்படும்; பிறகு சங்கிலிகள் பூட்டி, தெருக்களிலோ வேறு

எங்காவதோ வேலை வாங்கப்படுவார். ஊர்சுற்றி தான் பிறந்த ஊர் பற்றிப் பொய்த் தகவல் கொடுத்தால், அவர் அந்த ஊருக்கோ, அங்கு வசிப்பவர்களுக்கோ, அவ்விடத்து உள்ளாட்சிக்கோ ஆயுட்கால அடிமை ஆக்கப்படுவார்; அடிமை என்பதன் முதல் எழுத்து அவர் மீது துடு போட்டுப் பொறிக்கப்படும். ஊர்சுற்றிகளின் குழந்தைகளைக் கொண்டுபோய், ஆண்களை 24 வயது வரைக்கும்; பெண்களை 20 வயது வரைக்கும் பழகுதொழிலாளர்களாய் வைத்துக் கொள்ளும் உரிமை எல்லாருக்கும் உண்டு. இடையில் அவர்கள் ஓடிப் போய் விட்டால், மேற்கூறிய வயது வரை தம் எஜமானர்களுக்கு அடிமையாக வேண்டும்; எஜமானர்கள் விரும்பினால் அவர்களை சங்கிலி கொண்டு பிணைக்கவும், சவுக்கால் அடிக்கவும், வேறு வகையில் தண்டிக்கவும் செய்யலாம். ஒவ்வொரு எஜமானரும் தமது அடிமையை சுலபமாகவும் நிச்சயமாகவும் தெரிந்து கொள்ளும் விதத்தில் அவரது கழுத்து, கை, அல்லது காலில் இரும்பு வளையம் மாட்டலாம்.³²¹ இந்தச் சட்டத்தின் கடைசிப் பகுதியின் படி, சில ஏழைகளை அமைப்போ ஆட்களோ வேலைக்கமர்த்திக் கொள்ளலாம்; ஆனால் இந்த ஏழைகளுக்கு உணவும் பானமும் வேலையும் கொடுக்க வேண்டும். இந்த வகை வட்டார அடிமைகள் “சுற்று ஏவலர்” என்ற பெயரில் இங்கிலாந்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டிலும் கூட வெகுகாலம் வரை இருந்து வந்தனர்.

எலிசபெத், 1572: 14 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் உரிமம் இல்லாமல் பிச்சையெடுத்தால், யாரும் அவர்களை ஈராண்டு காலத்துக்கு வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளாத பட்சத்தில் அவர்களுக்குக் கடும்கசையடி தந்து, இடது காதில் தூட்டுக் குறி பொறிக்க வேண்டும். மீண்டும் குற்றம் புரிந்தால், 18 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களானால், யாரும் அவர்களை ஈராண்டு காலத்துக்கு வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளாத பட்சத்தில் அவர்களுக்கு மரண தண்டனை கிடைக்கும். மூன்றாவது முறை குற்றம் புரிந்தால், கடுங்குற்றவாளிகளாகக் கருதி கருணை காட்டாமல் மரண தண்டனை நிறைவேற்ற வேண்டும். இவ்வகையான இதர சட்டங்கள்: எலிசபெத் ஆட்சியின் 18ஆம் வருடச் சட்டம் (அத்தியாயம் 13); 1597ஆம் வருடத்திய தான இன்னொரு சட்டம்.³²²

³²¹ 1770ஆம் வருடத்திய “தொழில்...பற்றிய கட்டுரையின்” ஆசிரியர் சொல்கிறார்; “உள்ளபடியே ஆறாம் எட்வர்டு ஆட்சியில், ஆங்கிலேயர்கள் பட்டறைத் தொழில்களை ஊக்கப்படுத்தவும் ஏழைகளுக்கு வேலை கொடுக்கவும் முன்னந்து செயல்பட்டதாகத் தெரிகிறது. ‘வேலையற்ற ஊர்சுற்றிகள் எல்லாருக்கும் தூட்டுக் குறியிடப்படும்’ என்று விதிக்கிற அற்புதச் சட்டத்திலிருந்து இதை அறிகிறோம்....” முன் வந்தது, பக்கம் 5.

³²² தாமஸ் மோர் “கற்பனை உலகம்” என்ற நூலில் சொல்கிறார்: “எனவே, தணியா வெறி கொண்ட பேராசைக்காரரும் சொந்த நாட்டுக்கே பெருந் தொல்வையுமான ஒருவர் பல்லாயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களை வேலி கட்டி அடைத்துக்

முதலாம் ஜேம்ஸ்: சுற்றித் திரிந்து கொண்டும், பிச்சையெடுத்துக் கொண்டும் இருக்கிற எவரையும் போக்கிரி என்றும் ஊர்சுற்றி என்றும் அறிவிக்க வேண்டும். சிறு அமர்வுகளில் அமைதிக்க காப்பு நடுவர்கள் அவர்களுக்கு பகிரங்கக் கசையடித் தண்டனையும், முதல் முறை குற்றம் புரிந்தால் 6 மாத சிறைத் தண்டனையும், இரண்டாவது முறை குற்றம் புரிந்தால் 2 ஆண்டு சிறைத் தண்டனையும் விதிக்க அதிகாரம் பெற்றிருந்தனர். கைதிகள் சிறையில் இருக்கும் போது, நடுவர்களின் உசிதம் போல் எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் கசையடி தரலாம்....திருத்த முடியாத, அபாயகரமான போக்கிரிகளின் இடது தோளில் போக்கிரி என்பதன் முதலெழுத்தை துடு போட்டுப் பொறித்து, அவர்களைக் கடின உழைப்புக்கு அனுப்ப வேண்டும். அவர்கள் மீண்டும் பிச்சை எடுத்துப் பிடிபட்டால், கருணை காட்டாமல் மரண தண்டனை நிறைவேற்ற

கொள்வதற்காக விவசாயிகள் அவர்களது நிலங்களிலிருந்து விரட்டப்படுகிறார்கள். அவர்களில் சிலர் வஞ்சகமாய் ஏமாற்றப்பட்டோ, வன்முறையால் ஒடுக்கப்பட்டோ தமது உடைமையைப் பறிக்கொடுக்க வேண்டியதாகிறது; அல்லது கொடுந்தொல்லை தாளாமல் அதனை விற்க வேண்டியதாகிறது. நியாய அநியாயமெல்லாம் பாராமல், பஞ்சைப் பராரிகள் பல வழிகளிலும் துரத்தியடிக்கப்படுகிறார்கள். ஆண்களும் பெண்களும் கணவன்மாரும் மனைவியாரும், அனாதைகளும் கைக்குழந்தைகளோடு நாய்மார்களும் துரத்தியடிக்கப்படுகிறார்கள். இவை ஏழைக்கு குடும்பங்களே என்றாலும் தொகையில் பெரியவை; விவசாய வேலைக்கு அதிக ஆட்கள் தேவையல்லவா? தமதருமை வீடுகளிலிருந்து வெளியேறியாக வேண்டும். தஞ்சம் புக ஓர் இடம் இல்லா விட்டாலும் போயாக வேண்டும். அவர்களது தட்டுமுட்டுகள் அதிக மதிப்புடையவை அல்ல என்றாலும் விலை போகக் கூடியவைதாம்; ஆனால் நெருக்கடி காரணமாய் அவற்றை அற்ப விலைக்குத் தள்ளி விட வேண்டியதாகிறது. ஊர் ஊராய் அலையும் போது இந்த அற்பத் தொகையும் விரைவில் செலவாகி விடுகிறது; அதன் பிறகு என்ன செய்வது? திருடலாம், அதற்காகத் தூக்கிலிடப்படலாம்—நியாயம்தானே என்பீர்கள். பிச்சையெடுத்துத் திரியலாம். ஆனால் வேலையற்ற ஊர்சுற்றிகள் என்று சொல்லி சிறையில் அடைத்து விடுவார்கள்; அவர்கள் உழைப்பதற்கு ஆர்வத்துடன் முன்வந்த போதிலும் யாரும் அவர்களை வேலைக்கு எடுப்பதில்லையே! தும்பிலைகளின் நிர்ப்பந்தத்தால் திருட வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டவர்கள் என்று தாமஸ் மோர் குறிப்பிடுகிற இந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய அகதிகள் "72,000 பெரிய, சிறு திருடர்கள்" எட்டாம் ஹென்றி ஆட்சிக் காலத்தில் "மரணதண்டனைக்குப் பலியானார்கள்." (ஹாலின்ஷெடு, "இங்கிலாந்தின் விவரணம்," பாகம் 1, பக்கம் 186.) எலிசபெத் ஆட்சிக் காலத்தில், "போக்கிரிகள் சரமாரியாகத் தூக்கிலிடப்பட்டனர். ஆண்டுதோறும் சர்வதாரணமாய் முன்னூறு நாளுதரூ பேர் தூக்கிலிடப்பட்டனர்." ("எலிசபெத் ராணியின் நல்லாட்சியில் இங்கிலாந்துத் திருச்சபையில் நடந்த சமயச் சீர்திருத்தம், சமய ஒழுங்கமைப்பு, இதர பல நிகழ்ச்சிகளின் வரலாறு." எழுதியவர் ஸ்ட்ரைப், இரண்டாம் பதிப்பு, 1725, பாகம் 2.) இதே ஸ்ட்ரைப்பின் கூற்றுப்படி, சாமர்செட்ஷயரில் ஓராண்டு காலத்தில் 40 பேர் மரண தண்டனைக்கு ஆளாயினர்; 35 கொள்ளையருக்கு கையில் துட்டுக் குறியிடப்பட்டது. 37 பேர் கசையடி பெற்றனர்; 183 பேர் "திருத்தவே முடியாத ஊர்சுற்றிகள்" என்று விடப்பட்டனர். ஆயினும், "இந்தப் பெரும் தொகையிலான கைதிகள் உள்ளபடியே குற்றம் புரிந்தவர்களில் ஐந்திலொரு பங்கு கூட இல்லை" என்று அவர் கருதுகிறார்; "நீதிபதிகளின் அலட்சியப்போக்கும், பொது மக்களின் முட்டாள்தனமான கருணையுணர்ச்சியும்தான் இதற்குக் காரணம்" என்கிறார். இங்கிலாந்தின் ஏனைய மாவட்டங்கள் இவ்வகையில் சாமர்செட்ஷயரை விட மேம்பட்டிருக்க வில்லை, சில மாவட்டங்கள் இன்னும் கூட மோசம் என்கிறார்.

வேண்டும். 18ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை சட்டத்தில் இடம் பெற்றிருந்த இந்த விதிமுறைகள் ஆன் அரசியாரது ஆட்சியின் 12ஆவது ஆண்டில்தான் (அத்தியாயம் 23) ரத்து செய்யப்பட்டன.

பிரான்சிலும் இம்மாதிரியான சட்டங்கள்; 17ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திக்குள் பாரிசில் வேலையற்ற ஊர்கூற்றிகளின் இராஜியமே நிறுவப்பட்டு விட்டது. பதினாறாம் லூயீ ஆட்சியின் தொடக்கத்திலேயே (1777 ஜூலை 13 தேதிய அவசரச் சட்டத்தின் படி) 16 முதல் 60 வயதுடைய ஆரோக்கியமான எவரும் பிழைப்புக்கு வழியற்றவராகவும், தொழில் செய்யாதவராகவும் இருந்தால் அவரைக் கப்பலில் துடுப்பு வலிக்க அனுப்ப வேண்டும். நெதர்லாந்துக்கு ஐந்தாம் சார்லசின் சட்டம் (1537 அக்டோபர்), ஹாலாந்தின் மாநிலங்கள், நகரங்களுக்கான முதல் அரசாணை (1614 மார்ச்சு 10), ஐக்கிய மாகாணத்தின் "பிளகாட்" (1649 ஜூன் 26) முதலானவை இதே போன்ற தன்மையுடையவை.

இவ்வாறுதான், முதலில் விவசாயக் குடிகளின் நிலவுடைமையை வலுவந்தமாய்ப் பறித்து, அவர்களை வீடுவாசலிலிருந்து விரட்டியடித்து, வேலையற்ற ஊர்கூற்றிகளாய் மாற்றி, பின்னர் கசையால் அடித்து, சூட்டுக் குறியிட்டு, அகோரமான பயங்கரச் சட்டங்களால் வதைத்து கூலியுழைப்பு முறைக்கு வேண்டிய கட்டுப்பாட்டுக்குப் பணிய வைத்தார்கள்.

சமுதாயத்தின் ஒரு துருவத்தில் உழைப்பின் இன்றியமையாத தேவைகள் மூலதன் வடிவில் திரளாய்க் குவிந்திருப்பதும் மறு துருவத்தில் தமது உழைப்புச் சக்தி தவிர விற்பதற்கு வேறொன்றுமில்லாத மனிதக் திரள்கள் குழுமியிருப்பதும் மட்டும் போதாது. தாமே விரும்பி இந்த உழைப்புச் சக்தியை விற்குமாறு அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்துவதும் போதாது. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் முன்னேற்றமானது அந்த உற்பத்தி முறையின் நிலைமைகளைக் கூறாமலே விளங்கும் இயற்கை விதிகளாய்க் கொள்ளும் படியான தொழிலாளி வாக்கத்தைக் கல்வியாலும், மரபுகளாலும், பழக்க வழக்கங்களாலும் வளரச் செய்கிறது. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி நிகழ்முறை முழு அளவுக்கு ஒழுங்கமைந்ததும் சகலவித எதிர்ப்பையும் தகர்த்திடுகிறது. ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள் தொகை இடையறாமல் உருவாகி, உழைப்பின் வழங்கல்-வேண்டல் விதியின் செயலையும், எனவே கூலியின் விகிதத்தையும் மூல தளத்தின் தேவைகளுக்கு இசைவான தடத்தில் செலுத்திடுகிறது. முதலாளிக்குத் தொழிலாளி கீழ்ப்படுவது பொருளாதார உறவுகளின் ஓயாத நிர்ப்பந்தத்தால் முழுமையாகிறது. பொருளாதார நிலைமைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட நேரடி வன்முறை இன்னமும் பயன்படுத்தப்படுவது உண்டுதான். ஆனால் இது விதிவிலக்காக மட்டுமே நிகழ்கிறது. சாதாரண நிலைமைகளில், தொழிலாளியை

“பொருளுற்பத்தியின் இயற்கை விதிகளிடம்” விட்டு விடலாம்; அதாவது மூலதனம் மீதான அவரது சார்புநிலையிடம்—பொருளுற்பத்தி நிலைமைகளிலிருந்தே பிறந்து அந்நிலைமைகளால் நிரந்தரமாக உத்தரவாதம் செய்யப்படுவதான இந்தச் சார்புநிலையிடம்—விட்டு விடலாம். ஆனால், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் வரலாற்று வழிப்பட்ட பிறப்பின் போது நடப்பது வேறு. வளரும் பருவத்திலுள்ள முதலாளி வர்க்கம் கூலியை “முறைப்படுத்துவதற்கு,” அதாவது உபரி-மதிப்பு உண்டாக்குவதற்கேற்ற விதத்தில் கூலியை வரம்பிடவும், வேலை-நாளை நீட்டவும், தொழிலாளியை உரிய அளவு சார்புநிலையில் வைத்துக் கொள்ளவும் அரசு அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த விரும்புகிறது, பயன்படுத்துகிறது. ஆதித் திரட்டல் என்பதன் இன்றியமையாக் கூறுகளில் இதுவும் ஒன்று.

14ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் உதித்தெழுந்த கூலித் தொழிலாளர் வர்க்கம், அப்போதும் அடுத்து வந்த நூற்றாண்டிலும் நாட்டு மக்களில் மிகச் சிறு பகுதியாகவே இருந்தது; கிராமப்புறத்தில் சுயேச்சையான விவசாயச் சொத்துடைமையாலும், நகரத்தில் கைவினைச் சங்க அமைப்பாலும் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்ட நிலையுடையதாய் இருந்தது. கிராமப்புறத்திலும், நகரப்புறத்திலும் கைவினை அதிபர்களும் கைவினைஞர்களும் சமூக நிலையில் நெருங்கியவர்களாய் இருந்தனர். உழைப்பானது வடிவத்தில் மட்டுமே மூலதனத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தது—அதாவது பொருளுற்பத்தி முறை இன்னமும் முதலாளித்துவத்துக்குரிய தனித்தன்மை பெற்றதாகவில்லை. மாறா—மூலதனத்தை விட மாறும்—மூலதனம் பெரிதும் முதன்மை பெற்றிருந்தது. ஆகவே, மூலதனத்திரட்டல் பெருகப் பெருக, கூலியுழைப்புக்கான வேண்டல் அதிவேகமாய் அதிகரித்தது. ஆனால் கூலியுழைப்பின் வழங்கல் மெதுவாகவே அதிகரித்தது. நாட்டின் பொருளுற்பத்தியில் பெரிய தொரு பகுதி—பிற்காலத்தில் முதலாளித்துவத் திரட்டல்-நிதியமாக மாறி விடுகிற இப்பகுதி—இன்னமும் தொழிலாளியின் நுகர்வு-நிதியமாகவே பயன்பட்டு வந்தது.

கூலியுழைப்பு பற்றிய சட்ட நெறி (தொழிலாளி சுரண்டப் படுவதே ஆரம்பம் முதல் அதன் நோக்கம்; பிறகு வளர்ந்து முன்னேறுகையிலும் தொடர்ந்து தொழிலாளியிடம் இதேபோல் பகைமையே கொண்டிருந்தது)⁵²³ இங்கிலாந்தில் மூன்றாம் எட்வர்டு ஆட்சியில் 1349ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்ட தொழிலாளர் சட்டத்திலிருந்து ஆரம்பமாகிறது. பிரான்சில் மன்னர் ஜானின் பெயரால் பிறப்பிக்கப்பட்ட 1350ஆம் வருடத்திய

⁵²³ “அதிபர்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளை முறைப்படுத்த சட்டமன்றம் முயலும் போதெல்லாம், அதன் ஆலோசகர்கள் அதிபர்களே” என்கிறார் ஆ. ஸ்மித். “சொத்துதான் சட்டங்களின் ஆன்மா” என்கிறார் லிங்கே.

அவசரச் சட்டம் இதே போன்றது. ஆங்கிலேயச் சட்டமும் பிரெஞ்சுச் சட்டமும் இணையாகச் செல்பவை; ஒரே நோக்கமுடையவை. வேலை-நாளைக் கட்டாயமாக நீட்டுவதை நோக்கமாய்க் கொண்ட தொழிலாளர் சட்டங்கள் முன்பே (அத்தியாயம் X., பிரிவு 5) பரிசீலிக்கப்பட்டன; நான் அவற்றை மீண்டும் விவரிக்கப் போவதில்லை.

மேற்சொன்ன தொழிலாளர் சட்டமானது காமன்ஸ் சபையின் அவசரத் தூண்டுதலால் நிறைவேற்றப்பட்டது. டோரி ஒருவர் பட்டவர்த்தனமாகவே சொல்கிறார்: "ஏழைகள் முன்பெல்லாம் தொழில் துறைக்கும், செல்வ வளத்துக்கும் ஆபத்து உண்டாகும் படி உயர்ந்த கூலி கேட்டார்கள். இப்போது அதே அளவுக்கோ, இன்னும் அதிகமாகவோ கூட தொழில் துறைக்கும் செல்வ வளத்துக்கும் வேறொரு வழியில் ஆபத்து உண்டாகும் படி அவர்களது கூலி குறைவாய் உள்ளது."³²⁴ நகரத்துக்கும் கிராமத்துக்கும், பலன் வீத வேலைக்கும் நாள்வீத வேலைக்கும் கூலி விகிதம் சட்டத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. விவசாயத் தொழிலாளர்கள் ஆண்டுக்கு இவ்வளவு கூலி என்ற அடிப்படையில் வேலை செய்ய வேண்டும்; நகரத் தொழிலாளர்கள் "பகிரங்கச் சந்தை" நிலவரப்படி கூலிக்கு வேலை செய்ய வேண்டும். சட்டத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்டதைக் காட்டிலும் உயர்ந்த கூலி கொடுப்பது தடை செய்யப்பட்டது; தடையை மீறினால் சிறைத் தண்டனை கிடைக்கும். ஆனால் உயர்ந்த கூலி கொடுப்பதற்குரிய தண்டனையை விட பெறுவதற்குரிய தண்டனை கடுமையானதாய் இருந்தது. [இவ்வாறே எலிசபெத்தின் பழகு தொழிலாளர் சட்டத்தின் பிரிவுகள் 18, 19 இல், உயர்ந்த கூலி கொடுத்தால் 10 நாள் சிறைத் தண்டனையும், பெற்றால் 21 நாள் சிறைத் தண்டனையும் விதிக்க ஆணையிடப்படுகிறது.] 1360 ஆம் வருடத்திய சட்டமானது தண்டனைகளை அதிகப்படுத்தி, கசையடி போன்ற தண்டனைகள் மூலம் சட்டப்படியான கூலி விகிதத்தில் உழைப்பைக் கறக்க அதிபர்களுக்கு அதிகாரம் அளித்தது. கொத்தனார்களும், தச்சர்களும் தம்மைப் பரஸ்பரம் கட்டுப்படுத்தும் வகையில் தம்மிடையே செய்து கொள்ளும் இணைப்புகள், ஒப்பந்தங்கள், பிரமாணங்கள் போன்ற எதுவும் செல்லாது என்று அறிவிக்கப்பட்டது. 14 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் தொழிற் சங்கங்களுக்கு எதிரான சட்டங்கள் ரத்தாகிய ஆண்டான 1825 வரையிலும் தொழிலாளர்கள் சங்கஞ்சேருவது கொடுங்குற்றமாய்க் கருதப்பட்டது. 1349 ஆம் வருடத்திய தொழிலாளர் சட்டம், அதிலிருந்து பிறந்த ஏனைய சட்டங்கள் இவற்றின் தாத்தாரியத்தை வெட்டவெளிச்சமாக்கிடும் உண்மை என்னவென்றால்: அரசானது கூலிக்குத் திட்ட

³²⁴ "தடையிலா வாணிபத்தின் குதர்க்கங்கள்." பாரிஸ்டர் ஒருவர் எழுதியது. லண்டன், 1850, பக்கம் 206. கெடுநோக்குடன் அவர் மேலும் சொல்கிறார்: "வேலைக்கு அமர்த்துபவருக்காக முன்பு தயங்காமல் தலையிட்டோம். அமர்த்தப்படுபவருக்காக இப்போது எதுவும் செய்ய முடியுமா?"

வட்டமான உச்ச வரம்பு விதிக்கிறதே தவிர, எவ்விதத்திலும் அடிவரம்பு நிர்ணயிக்கவில்லை.

16ஆம் நூற்றாண்டில் தொழிலாளர்களின் நிலைமை இன்னும் படுமோசமாகி விட்டதென்பது தெரிந்ததே. பணக் கூலி உயர்ந்தது; ஆனால் பணத்தின் மதிப்பிறக்கத்துக்கும், அதையொட்டி சரக்குகளின் விலைகளில் நேரிட்ட உயர்வுக்கும் ஏற்ற விதத்தில் உயரவில்லை. எனவே உண்மைக் கூலி குறைந்தது. ஆனால், கூலி உயர்ந்து விடாமல் தடுப்பதற்கான சட்டங்கள் அமலில் இருந்தன; அதோடு "யாரும் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ள விரும்பாத ஆட்களை" காதுறுப்பதும், சூட்டுக் குறியிடுவதும் தொடர்ந்து நீடித்தன. எலிசபெத் ஆட்சியின் 5ஆம் ஆண்டில் பிறப்பிக்கப்பட்ட பழகு தொழிலாளர் சட்டம் (அத்தியாயம் 3) சில வகைக் கூலிகளை நிர்ணயிப்பதற்கும், ஆண்டின் பருவத்துக்கும் சரக்குகளின் விலைக்கும் ஏற்ப அக்கூலிகளைத் திருத்தி அமைப்பதற்கும் அமைதிக் காப்பு நடுவர்களுக்கு அதிகாரமளித்தது. முதலாம் ஜேம்ஸ் இந்தத் தொழிலாளர் விதிமுறைகளை நெசவாளர்களுக்கும், நூற்பாளர்களுக்கும், சாத்தியமான சகலவகைத் தொழிலாளர்களுக்கும் பொருந்தக் கூடியனவாய் விரிவாக்கினார்.³²⁵ இரண்டாம் ஜார்ஜ் தொழிலாளர் சங்கஞ்சேருவதற்கெதிரான சட்டங்களை சகல விதப் பட்டறைத்

³²⁵ முதலாம் ஜேம்ஸ் ஆட்சியின் இரண்டாவது ஆண்டில் இயற்றப்பட்ட சட்டம், அத்தியாயம் 6இல் உள்ள ஒரு சரத்திலிருந்து, ஜவுளித் தொழிலதிபர்கள் சிலர் அமைதிக் காப்பு நடுவர்கள் என்ற முறையில் தமது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, அவரவரது பட்டறைகளில் அதிகாரபூர்வக் கூலி விகிதத்தை நிர்ணயிக்கலாயினர் என்பதை அறிகிறோம். ஜெர்மனியில், முக்கியமாய் முப்பதாண்டுப் போருக்குப் பின்னர், கூலி உயராமல் தடுக்கும் சட்டங்களே பரவலாய் இருந்தன. 'மக்கள்தொகை குறைவாயிருந்த வட்டங்களில், வேலைக்காரர்களும் தொழிலாளர்களும் பற்றாக்குறையாய் இருந்ததால் நிலவுடைமையாளர்கள் மிகவும் தொல்லைப்பட்டனர். தனித்திருக்கும் ஆண் அல்லது பெண் எவருக்கும் வாடகைக்கு அறை தரக் கூடாது என்று எல்லா கிராமத்தாருக்கும் ஆணையிடப்பட்டது; தனித்திருப்பவர்கள் பற்றி அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்து விட வேண்டும்; அவர்கள் வேலைக்காரர்களாய் இருக்க விரும்பா விட்டால், விவசாயிகளிடம் தினக்கூலி பெற்று விதைப்பு வேலை செய்வது அல்லது, ஏன், தானியம் வாங்கி விற்றது போன்ற வேறெந்த வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், அவர்களைச் சிறையில் தள்ள வேண்டும். (சைலீசியாவுக்குப் பேரரசின் தனிச்சலுகைகளும் ஒதுக்கீடுகளும், 1., 25.) ஒரு நூற்றாண்டு முழுக்க ஜெர்மானிய சிற்றரசர்களின் ஆணைகளில், கஷ்ட காலத்தை சகித்துக் கொள்ள மறுப்போரும் சட்டம் நிர்ணயித்த கூலியோடு திருப்தியடையாதோருமான ஆணைப் பிடித்த கேடு கெட்ட கீழ்மக்கள் குறித்து கடுமையாகக் குறைபட்டுக் கொள்ளும் ஓலம் கேட்கிறது; தனிப்பட்ட நிலவுடைமையாளர்கள் அரசு நிர்ணயித்த கூலி விகிதத்துக்கு மேல் தரக் கூடாது என்று தடைவிதிக்கப்படுகிறது. இருப்பினும், போருக்குப் பின்னர் அக்காலத்தில் நிலவிய பணி நிலைமைகள் அதிலிருந்து 100 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னாலிருந்ததை விடவும் சில சந்தர்ப்பங்களில் நன்றாகவே இருந்தன; 1652இல் சைலீசியாவில் பண்ணையாட்களுக்கு வார மிகுமுறை இறைச்சி கிடைத்தது; நாம் வாழும் இந்த நூற்றாண்டில் சில வட்டங்களில் அவர்களுக்கு ஆண்டுக்கு மூன்று முறை மட்டுமே இறைச்சி கிடைக்கிறது. மேலும் போருக்குப் பின்னர் கிடைத்த கூலி அடுத்து வந்த நூற்றாண்டிலிருந்ததைக் கஷ்டமும் அதிமாய் இருந்தது." (கு. ஃபிரெய்டாக்.)

தொழில்களுக்கும் பொருந்தக் கூடியனவாய் விரிவாக்கினார். முறையான பட்டறைத் தொழிற் காலத்தில், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை போதிய வலுப்பெற்று விட்ட படியால், கூலியை சட்டம் போட்டு முறைப்படுத்துவது தேவையற்றதாக மட்டுமல்லாமல், நடைமுறைக்கு ஒத்துவராததாகவும் மாறியது. ஆனால் ஆளும் வர்க்கங்கள் அவசியமேற்பட்டால் பயன்படுத்தக் கருதி, பழைய வகை ஆயுதங்களையும் வைத்துக் கொள்ளவே விரும்புகின்றன. பொதுவான துக்கம் கொண்டாடப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் தவிர லண்டனிலும் அதன் சுற்றுப்புறத்திலும் தையல் பணியாளர்களுக்கு நாட்கூலி 2 ஷில்லிங் 7½ பென்னிக்கு மேல் கொடுப்பதைத் தடை செய்து இரண்டாம் ஜார்ஜ் ஆட்சியின் எட்டாம் ஆண்டில் பிறப்பிக்கப்பட்ட சட்டம் அப்போதும் அமலில் இருந்தது. பட்டு நெசவாளர்களின் கூலியைக் கட்டுப்படுத்தும் பொறுப்பை அமைதிக்காப்பு நடுவர்களிடம் ஒப்படைத்து மூன்றாம் ஜார்ஜ் ஆட்சியின் 13ஆவது ஆண்டில் பிறப்பிக்கப்பட்ட சட்டம் அப்போதும் அமலில் இருந்தது. இந்த நடுவர்கள் கூலி தொடர் பாகப் பிறப்பிக்கும் கட்டளைகள் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் அல்லாத இதர வகைத் தொழிலாளர்களுக்கும் பொருந்துமா என்பதைத் தீர்மானிக்க 1796இலும் கூட உயர் நீதிமன்றங்களின் இரு தீர்ப்புகள் தேவைப்பட்டன. எலிசபெத் பிறப்பித்த ஒரு சட்டமும், 1661இலும் 1671இலும் இயற்றப்பட்ட இரு ஸ்காட்லாந்தியச் சட்டங்களுமே ஸ்காட்லாந்தில் சுரங்கத் தொழிலாளர்களின் கூலியைத் தொடர்ந்து முறைப்படுத்தி வர வேண்டுமென்று 1799இலும் கூட ஒரு பாராளுமன்றச் சட்டம் உத்தரவிட்டது. இடைக்காலத்தில் நிலைமைகள் அடியோடு மாறி விட்டன என்பதை ஆங்கிலேயக் கீழ்ச்சபையில் என்றும் கேட்டிராத வகையில் நடந்த நிகழ்ச்சி நிரூபித்தது. கூலி இதற்கு மேல் உயர்வது கூடவே கூடாது என்று கூலிக்கு உச்ச வரம்பு விதிக்கும் சட்டங்களையே 400 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இயற்றி வந்த அம்மன்றத்தில், 1796ஆம் ஆண்டில் விட்பிரெடு என்பவர் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு சட்டபூர்வமான குறைந்தபட்சக் கூலி நிர்ணயிக்க வேண்டுமென முன்மொழிந்தார். பிட் இதை எதிர்த்தார் என்றாலும், "ஏழைகளின் நிலைமை வேதனைக்குரியது" என்று ஒப்புக் கொண்டார். முடிவில், கூலியை முறைப்படுத்தும் சட்டங்கள் 1813இல் ரத்து செய்யப்பட்டன. முதலாளி தமது தொழிற்சாலையை தமது சொந்தச் சட்டம் கொண்டு நிர்வகிக்கத் தொடங்கி விட்டதாலும், விவசாயத் தொழிலாளியின் கூலியை வறியோர் நல வரிகளின் துணைகொண்டு இன்றிமையாத குறைந்தபட்சக் கூலியாக சரிக்கட்ட முடிந்ததாலும், மேற்கூறிய சட்டங்கள் அபத்தமான முறைகேடுகளாகி விட்டன. கைவினை அதிபருக்கும் தொழிலாளிக்கும் இடையிலான ஒப்பந்தம், முன்னறிவிப்பு போன்றவை தொடர்பான தொழிலாளர்

சட்டங்களின் விதிமுறைகள் ஒப்பந்தத்தை மீறும் அதிபருக்கு எதிராய் உரிமையியல் சட்ட நடவடிக்கைக்கு மட்டுமே இடமளிக்கின்றன; இதற்கு மாறாக, ஒப்பந்தத்தை மீறும் தொழிலாளிக்கு எதிராய்க் குற்றவியல் சட்ட நடவடிக்கைக்கு இடமளிக்கின்றன; இவ் விதிமுறைகள் நாளது வரையிலும் (1873) முழுமையாக அமலிலுள்ளன. தொழிற் சங்கங்களுக்கு எதிரான காட்டுமிராண்டிச் சட்டங்கள் 1825இல், அச்சந்தரும் முறையில் போர்க்கோலம் பூண்ட பாட்டாளி வர்க்கத்தை எதிர்கொள்ள முடியாமல் வீழ்ந்து பட்டன. ஆனால் முழுமையாக அல்ல. பழைய சட்டத்தில் எஞ்சி நின்ற சில சிங்காரச் சின்னங்கள் 1859இல்தான் மறைந்து போயின. இவ்வகைச் சட்டங்களின் கடைசிச் சவடுகளை அகற்று வதாக பாவனை செய்த 1871 ஜூன் 29 தேதிய பாராளுமன்றச் சட்டம் தொழிற் சங்கங்களை சட்டபூர்வமாக அங்கீகரித்தது. ஆனால் அதே தேதியதான இன்னொரு பாராளுமன்றச் சட்டம் (வன்முறை, பயமுறுத்தல், வலுவந்தம் ஆகியவை தொடர்பான குற்றவியல் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கான சட்டம்) உண்மையில் முன்பிருந்த நிலவரத்தையே புதிய வடிவில் மீண்டும் நிலை நாட்டியது. இந்தப் பாராளுமன்றச் சித்து வேலையின் மூலம், வேலைநிறுத்தம் அல்லது சுதவடைப்பின் போது தொழிலாளர்கள் பயன்படுத்தக் கூடிய வழிகள் எல்லாக் குடிமக்களுக்கும் பொதுவான சட்டங்களிலிருந்து அகற்றப்பட்டு விசேஷமான தண்டனைச் சட்டத்துக்கு உரித்தாக்கப்பட்டன; இச்சட்டத்துக்கு விளக்கம் தரும் வேலை அமைதிக்க் காப்பு நடுவர்கள் என்ற முறையில் அதிபர்களைச் சார்ந்தது. ஈராண்டு முன்னர், அதே காமன்ஸ் சபையாலும் அதே திருவாளர் சிளாண்ட்னாலும் அந்த பிரசித்தமான நேர் வழியில் கொண்டுவரப்பட்டது தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கெதிரான விசேஷ தண்டனைச் சட்டங்கள் யாவற்றையும் ஒழித்திருவதற்கான ஒரு மசோதா. ஆனால் அந்த மசோதா இரண்டாவது பரிசீலனையைத் தாண்டிச் செல்ல அனுமதிக்கப்படவே இல்லை; இந்த விவகாரம் இவ்வாறு இழுத்தடிக்கப்பட்டது; முடிவில், டோரிகளுடன் கூட்டு சேர்ந்த தன் மூலம், "மாபெரும் மிதவாதக் கட்சி" அதனை ஆட்சிக் கட்டிலில் ஏற்றிய பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மீதே பாயும் துணிவு பெற்றது. "மாபெரும் மிதவாதக் கட்சி" இந்த துரோகச் செயலோடு திருப்தி அடைந்து விடவில்லை; என்றுமே ஆளும் வர்க்கங்களுக்கு சேவகம் புரிவதில் அகமகிழ்வோரான ஆங்கிலேய நீதிபதிகள் "சதிச் செயலுக்கு" எதிரான பழைய சட்டங்களைத் தோண்டியெடுத்து, தொழிலாளர் சங்கங்களுக்கு எதிராக அவற்றைப் பிரயோகிப்பதற்கும் அந்தக் கட்சி அனுமதியளித்தது. ஆங்கிலேயப் பாராளுமன்றம் தொழிலாளர்களை எதிர்க்கும் நிரந்தரமான முதலாளிச் சங்கமாய் வெட்கங்கெட்ட தன்னல முனைப்புடன் 500 ஆண்டு காலம் செயல்பட்ட பின்னர், இப்போது அதன் விருப்பத்துக்கு

எதிராகவும் மக்கள் திரளின் நிர்ப்பந்தம் காரணமாகவும்தான் வேலை நிறுத்தங்களுக்கும் தொழிற் சங்கங்களுக்கும் எதிரான சட்டங்களைக் கைவிட நேரிட்டது என்பதைப் பார்க்கிறோம்.

புரட்சிப் புயல்கள் வீசத் தொடங்கிய ஆரம்பக் கட்டத்திலேயே, பிரெஞ்சு முதலாளிகள் அப்போதுதான் பெறப்பட்டிருந்த சங்கஞ்சேரும் உரிமையைத் தொழிலாளர்களிடமிருந்து பறித்திடத் துணிந்தார்கள். 1791 ஜூன் 14 தேதிய அரசாணையின் மூலம், தொழிலாளர்கள் சங்கங்கள் யாவும் “சுதந்தரத்துக்கும் மனித உரிமைகள் பிரகடனத்துக்கும் எதிரான முயற்சி” என்று அறிவித்தார்கள்; இந்தக் குற்றத்தை செய்தால் அதற்குத் தண்டனையாக 500 லீவர் அபராதம் விதிக்கப்படும்; செயல்படும் குடிமகனுக்குரிய உரிமைகளையும் ஓராண்டு காலத்துக்கு இழக்க நேரிடும்.³²⁶ அரசு நிர்ப்பந்தத்தைக் கொண்டு மூலதனத்துக்கும் உழைப்புக்கும் இடையிலான போராட்டத்தை முதலாளி வர்க்கத்துக்கு வசதியான வரம்புகளுக்குள் கட்டுப்படுத்திய இந்தச் சட்டம் புரட்சிகளையும் அரசவமிசு மாற்றங்களையும் தாண்டி உயிர் வாழ்ந்தது. பயங்கர ஆட்சியும் கூட அதைத் தொடவில்லை. சமீபத்தில்தான் அது தண்டனைச் சட்டத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டது. முதலாளித்துவத்தின் இந்த அடாவடிச் சட்டத்துக்கு சொல்லப்பட்ட சமாதானம் பொருள் பொதிந்த ஒன்று. இச்சட்டம் பற்றிய பொறுக்குக் குழுவின் அறிக்கையாளரான ஷப்பெலியே சொல்கிறார்: “கூலி இப்போது இருப்பதைக் காட்டிலும் சற்று கூடுதலாய் இருக்க வேண்டுமென்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறோம்....கூலி பெறுகிறவர் வாழ்க்கையின் அவசியப் பண்டங்கள் இல்லாமல் பிறரை முற்றாக அண்டியிருக்கும் சார்பு நிலை ஏற்படுகிறது; இதனை அநேகமாய் அடிமை நிலை என்று கூடச் சொல்லலாம்.... இந்நிலை ஏற்படாதவாறு கூலி கூடுதலாய் இருக்க வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.” ஆனால், தொழிலாளர்கள் தமது நலன்களைப் புரிந்து கொண்டு உணர்வு பெறுவதை அனுமதிக்கலாகாது; அவர்கள் கூட்டாகச் செயல்பட்டு, “முற்றாக அண்டியிருக்கும் சார்பு நிலையை,”

³²⁶ இந்தச் சட்டத்தின் முதலாம் விதி வருமாறு: “ஒரே சமூகப் பிரிவு அல்லது செய்தொழிலைச் சேர்ந்த குடிமக்களிடையிலான எவ்விதக் கூட்டமைப்பையும் ஒழித்து விடுவது பிரெஞ்சு அரசியல் சாசனத்தின் அடிப்படைகளில் ஒன்று. ஆகவே, எந்தக் காரணத்தின் பேரிலானாலும், எந்த வடிவத்திலானாலும் இவற்றை மீண்டும் ஏற்படுத்துவதற்குத் தடை விதிக்கப்படுகிறது.” நான்காம் விதி அறிவிப்பதாவது: “ஒரே செய் தொழில், கலை அல்லது வேலையில் ஈடுபட்டுள்ள குடிமக்கள் தமது தொழிலைச் செய்யக் கூட்டாக மறுக்கும் நோக்கத்துடனோ தமது தொழிலின் சேவைகளை அல்லது உழைப்பைக் குறிப்பிட்ட விலைக்குத்தான் தருவோம் என்று கூட்டாக வலியுறுத்தும் நோக்கத்துடனோ கூட்டு ஆலோசனை நடத்தி கூட்டு முடிவு எடுப்பார்களானால்....அந்த ஆலோசனைகளும் உடன்பாடுகளும் அரசியல் சாசனத்துக்குப் புறம்பானவை என்றும், சுதந்தரத்தையும் மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தையும் இழிவுபடுத்துகிறவை என்றும் அறிவிக்கப்படும்.” அதாவது பழைய தொழிலாளர் சட்டங்களில் போலவே இது கடும்குற்றம் ஆக்கப்படுகிறது. (“Revolutions de Paris,” பாரிஸ், 1791, பாகம் III., பக்கம் 523.)

“அநேகமாய் அடிமை நிலை என்று சொல்லக் கூடியதை” அதன் மூலம் குறைத்துக் கையாள்வதையும் அனுமதிக்கலாகாது. ஏனென்றால், இப்படிச் செய்வதன் மூலம் அவர்கள் “இப்போது தொழில் முனைவர்களாகி விட்ட தங்களது முன்னாள் அதிபர்களின் சுதந்தரத்திற்கு” தீங்கிழைக்கின்றனர் என்பதில் சந்தேகமில்லையாம்; வினைஞர் கழகங்களின் முன்னாள் அதிபர்களின் கொடுங்கோன்மைக்கு எதிராக சங்கஞ்சேருவதன் பொருள் — என்ன தெரியுமா? — பிரெஞ்சு அரசியல் சாசனம் ஒழித்து விட்ட வினைஞர் கழகங்களை உயிர்த்தெழுச் செய்வதுதானாம்.³²⁷

³²⁷ Buechez et Roux: "Histoire Parlementaire," பாகம் X., பக்கம் 195.

அத்தியாயம் XXIX

முதலாளித்துவ சாகுபடியாளர் பிறந்த கதை

சட்டக் காப்பற்ற பாட்டாளிகளின் வர்க்கம் வலுவந்தமாய் உருவாக்கப்பட்டதையும், அவர்கள் கொலைகாரர் சட்ட திட்டங்களால் கூலித் தொழிலாளர்கள் ஆக்கப்பட்டதையும், உழைப்புச் சுரண்டலின் கடுமையை அதிகமாக்கி மூலதனத் திரட்டலின் வேகத்தை முடுக்குவதற்காக அரசானது வெட்கக் கோடான முறையில் போலீசை ஏவி விட்டதையும் பார்த்தோம். இப்போது நம் முன்னுள்ள கேள்வி: முதலாளிகள் ஆதியில் உருவானது எப்படி? விவசாயக் குடிகளின் நிலவுடைமைப் பறிப்பு நேரடியாகப் பெரும் நிலவுடைமையாளர்களைத்தான் தோற்றுவிக்கிறது. ஆனால், முதலாளித்துவ சாகுபடியாளர் [capitalist farmer] பிறந்த கதையைப் பொறுத்த வரை, பல நூற்றாண்டு காலப் பரிணாமத்தின் வாயிலாய் பையப் பைய நடைபெறுவது என்பதால், அதனை வரையறுத்துச் சொல்லலாம். சுயேச்சையான சிறு நிலவுடைமையாளர்களும் பண்ணையடிமைகளும் மிகவும் வேறுபட்ட வழிகளில் நிலவுரிமைகள் பெற்றிருந்தனர்; எனவே மிகவும் வேறுபட்ட பொருளாதார நிலைமைகளில் விடுதலை பெற்றனர். இங்கிலாந்தில் சாகுபடியாளரின் முதல் வடிவம் கங்காணி [bailiff] என்பதாகும்; இந்தக் கங்காணியே பண்ணையடிமைதான். இவர் பண்டைய ரோமானிய விலிக்கல் [villicus] போன்றவர்; ஆனால் இவரது செயல்வட்டம் மேலும் குறுகியது. 14ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதியில் இவரது இடத்துக்கு சாகுபடியாளர் வருகிறார்; இச்சாகுபடியாளருக்கு நிலவுடைமையாளர் விதையும் கால்நடைகளும் கருவிகளும் தருகிறார். இவரது நிலைமைக்கும் விவசாயியின் [peasant] நிலைமைக்கும் அதிக வேறுபாடு இல்லை. ஆனால் இவர் கூடுதலான அளவில் கூலியுழைப்பைச் சுரண்டுகிறார். விரைவில் அரைச் சாகுபடியாளரான பங்குவாரதாரர் [metayer] ஆகி விடுகிறார். விவசாயச் செலவில் ஒரு பகுதியை இவரும், மறு பகுதியை நிலவுடைமையாளரும் முன்னீடு செய்கிறார்கள். ஒப்பந்தத்தால் நிர்ணயிக்கப்படும் விகிதத்தில் இருவரும் மொத்த விளைபொருளைப்

பங்கிட்டுக் கொள்கிறார்கள். இங்கிலாந்தில் இந்தக் குத்தகை வடிவம் விரைவில் மறைந்து, முறையான முதலாளித்துவ சாகுபடியாளர் வருகிறார்; இவர் கூலித் தொழிலாளர்களை அமர்த்தி, தனது மூலதனத்தைப் பெருக்கிக் கொள்கிறவர்; உபரி-உற்பத்தியின் ஒரு பகுதியை நில வாடகையாகப் பண வடிவிலோ பண்ட வடிவிலோ நிலவுடைமையாளருக்குச் செலுத்துகிறவர். 15ஆம் நூற்றாண்டில், சுயேச்சையான விவசாயி, சொந்தத்துக்கும் அதோடு கூலிக்கும் வேலை செய்த பண்ணைத் தொழிலாளி ஆகியோர் தமது உழைப்பைக் கொண்டு தமது நிலையை வளப்படுத்திக் கொண்டிருந்த வரை, சாகுபடியாளரின் நிலைமையும் சரி, அவரது உற்பத்திக் களமும் சரி, கொஞ்சமும் சிறப்பானதாய் இல்லை. 15ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி மூன்றாம் பகுதியில் தொடங்கி அநேகமாக 16ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதிலும் (கடைசிப் பத்தாண்டு நீங்கலாக) நீடித்து நடந்த வேளாண்மைப் புரட்சி உழவர் பெருந்திரளை எவ்வளவு வேகத்தில் வறுமையிலாழ்த்தியதோ, சாகுபடியாளரை அவ்வளவு வேகத்தில் செல்வந்தராக்கியது.³²⁸

கிராமப் பொது நிலங்களை அபகரித்ததன் மூலம், அவர் அநேகமாய் எவ்விதச் செலவும் இல்லாமலே தமது கால்நடைச் செல்வத்தைப் பெருமளவு அதிகரித்துக் கொள்ள முடிந்தது. இந்தக் கால்நடைகள் நிலத்தின் செய்நேர்த்திக்கு வேண்டிய எருவைப் பெருக்கின. 16ஆம் நூற்றாண்டில் இதனுடன் இன்னொரு முக்கியக் காரணியும் சேர்ந்தது. அந்த நேரத்தில் சாகுபடிப் பண்ணைகளுக்கான ஒப்பந்தங்கள் நீண்ட காலத்துக்குரியவையாய்—பல சந்தர்ப்பங்களில் 99 ஆண்டுக்குரியவையாய்—இருந்தன. உயர் நிலை உலோகங்களின் மதிப்பிலும், எனவே பணத்தின் மதிப்பிலும் ஏற்பட்ட தொடர்ச்சியான வீழ்ச்சி சாகுபடியாளர்களுக்குக் கிடைத்த பொற்கனி ஆயிற்று. மேலே விவரிக்கப்பட்ட நிலைமைகளெல்லாம் ஒரு புறமிருக்க, இது கூலியைக் குறையச் செய்தது. கூலியின் ஒரு பாகம் இப்போது பண்ணையின் இலாபத்தோடு சேர்ந்து கொண்டது. தானியம், கம்பளி, இறைச்சி ஆகியவற்றின் விலையில், சுருங்கச் சொல்லின் வேளாண்மை உற்பத்திப் பொருட்கள் எல்லாவற்றின் விலையிலும் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்ட உயர்வு சாகுபடியாளர் தரப்பில் எந்த முயற்சியுமின்றியே அவரது பண-மூலதனத்தை ஊதிப் பருக்கச் செய்தது. அதேபோது, அவர் செலுத்திய நில வாடகை (பணத்தின் பழைய மதிப்பின் படி கணக்கிடப்படுவதால்) எதார்த்தத்தில் சுருங்கியது.³²⁹ இவ்வாறு இந்தச் சாகுபடியாளர்கள்

³²⁸ "இங்கிலாந்தின் விவரணம்" என்ற நூலில் ஹாரிசன் சொல்கிறார்: "நான்கு பவுனாயிருந்த நில வாடகை நாற்பது, ஐம்பது அல்லது நூறு பவுனாக உயர்ந்தாலும் கூட, குத்தகைக் கால முடிவில் அறு ஏழு ஆண்டு கால வாடகை அவரிடம் எஞ்சுவில்லையானால், சாகுபடியாளர் தமது ஆதாயம் மிகக் குறைவென்றே நினைப்பார்."

³²⁹ 16ஆம் நூற்றாண்டில் பணத்தின் மதிப்பிற்கும் சமுதாயத்தின் பல்வேறு

தொழிலாளர்களை மட்டுமல்லாமல் நிலவுடைமையாளர்களையும் தலையில் தட்டி செல்வந்தராயினர். எனவே, 16 ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் அக்காலத்து நிலைமைகளை வைத்துப் பார்த்தால் செல்வந்தர்களாகிய முதலாளித்துவச் சாகுபடியாளர்களின் வர்க்கம் இங்கிலாந்தில் உருவாகியதில் வியப்பில்லை.³³⁰

வர்க்கங்கள் மீதும் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை அறிய, பர்க்கவும்: "நமது காலத்தில் நமது நாட்டினரில் ஏராளமானோரின் சாதாரணப் புகார்கள் சிலவற்றைப் பற்றிய சுருக்கமான பரிசீலனை." எழுதியவர் டபிள்யூ. எல். என்சிற கனவான். (லண்டன், 1581.) இந்த நூலின் உரையாடல் வடிவமானது, இதை வேக்ஸ்பியர் எழுதியிருக்க வேண்டுமென நீண்ட காலமாக மக்களை நினைக்க வைத்தது; 1751 இல் கூட, இது அவரது பெயரில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இதை எழுதியவர் வில்லியம் ஸ்டாஃபோர்டு. ஓர் இடத்தில் வீர மறவர் பின்வருமாறு தர்க்கம் செய்கிறார்:

"வீர மறவர்: அண்டை வீட்டுக்காரரான விவசாயியே, திருவாளர் வியாபாரியே, நல்லவரான செம்புகொட்டியே, ஏனைய கைத்திறனாளர்களே, உங்களை நீங்கள் பிரயாதமாய்க் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம். ஏனென்றால் எல்லாப் பொருட்களுக்குமே விலை உயர்ந்து விட்டதால், நீங்கள் விற்கும் சரக்குகளுக்கும் பணிகளுக்கும் விலையை உயர்த்தி விட்டீர்கள். ஆனால், நாங்கள் வாங்க வேண்டிய பொருட்களுக்குக் கூடுதல் விலை கொடுப்பதற்காக விலை உயர்த்தி விற்பதற்கு எங்களிடம் ஒன்றுமில்லை." இன்னொரு இடத்தில் வீர மறவர் மருத்துவரைக் கேட்கிறார்: "எத்தகையவர்களை நீங்கள் பொருட்படுத்துகிறீர்கள் என்று தயவு செய்து கூறுங்கள். முதலில், இதனால் இழப்படையாதவர்கள் யார் என்று கருதுகிறீர்கள்?—மருத்துவர்: வாங்கி விற்ப்புப் பிழைக்கும் எல்லாரையும் பொருட்படுத்துகிறேன்; அவர்கள் அதிக விலைக்கு வாங்கி அதிக விலைக்கு விற்கிறார்கள். வீர மறவர்: அதனால் பலனடையும் இன்னொரு வகையினர் என்று யாரைச் சொல்கிறீர்கள்? மருத்துவர்: பழைய வாடகையில் சொந்தமாய் சாகுபடி செய்ய பண்ணை எடுத்துள்ள எல்லாரும் பலனடையும். ஏனென்றால் அவர்கள் பழைய விகிதத்தில் வாடகை கொடுக்கின்றனர்; புதிய விகிதத்தில் விற்பனை செய்கின்றனர்—அதாவது நிலத்துக்கு மிகக் குறைந்த விலை கொடுத்து, அதில் விளையும் பொருட்களை அதிக விலைக்கு விற்கின்றனர். வீர மறவர்: இவர்கள் இலாபமடைவதை விடவும் இதனால் இழப்படையும் வகையினர் என்று சொன்னீர்களே, அவர்கள் யார்? மருத்துவர்: எல்லாப் பிரபுக் குலத்தாரும், கனவான்களும், வரையறுக்கப்பட்ட வாடகை அல்லது உதவித் தொகை கொண்டு வாழும் எல்லாரும், நிலச் சாகுபடி செய்யாதவர்கள், வாங்கி விற்கும் தொழில் செய்யாதவர்கள் எல்லாரும் இழப்படைவார்கள்."

³³⁰ பிரான்சில் மத்திய காலத்தின் முற்பகுதியில் பிரபுத்துவக் கோமான்களுக்குச் சேர வேண்டியவற்றை வசூல் செய்து கொடுப்பவரான காரியக்காரர் [regisseur] விரைவில் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்பவராய் [homme d'affaires] மாறினார். இவர் வலுவந்த வசூல், கோசடி போன்ற வழிகளில் தகிடுதத்த முறையில் முதலாளியாக மாறினார். இந்தக் காரியக்காரர்களில் சிலர் பிரபுக்குலத்தினராய் இருந்தனர். எடுத்துக் காட்டாக, "வீர மறவரும் பெசான்சோன் அருகிலுள்ள ஒரு பண்ணையின் பிரபு வாகிய திருவாளர் ஜாக் டெ தோரே மாட்சிமை பொருந்திய புர்குந்தி கோமகன் சார்பில் திஜோனில் கணக்கு வழக்குகளை நிர்வகிக்கும் பிரபுவுடன் மேற்கூறிய பண்ணைக்கு 1359 டிசம்பர் 25 முதல் 1360 டிசம்பர் 28 வரை உரியதான நில வாரம் குறித்து அளித்த கணக்கு இது." (அலெக்சி மண்ட்டெல்: "Traite de Materiaux Manuscrits etc.," பக்கம் 234, 235.) சமூக வாழ்வின் சகல துறைகளிலும் கொள்ளைப் பங்கு எப்படி இடைத்தரகருக்கே கிடைக்கிறது என்பது இங்கு தெளிவாகத் தெரிகிறது. எடுத்துக் காட்டாக, பொருளாதாரத் துறையிலும் லேவாதேவிக் காரர்கள், பங்குச் சந்தை ஊக வணிகர்கள், வியாபாரிகள், கடைக்காரர்கள் போன்றோர் சாற்றை உறிஞ்சிக் கொள்கிறார்கள். உரிமையியல் சட்ட விவகாரங்களில் வழக்கறிஞர் தமது கட்சிக் காரர்களைக் கசக்கி பிழிகிறார். அரசியலில் வாக்காளரை விடப் பிரதிநிதி முக்கியத்துவம் பெறுகிறார்;

மன்னரை விட மந்திரி முக்கியத்துவம் பெறுகிறார். சமயத் துறையில் "தூதர்" இறைவனைப் பிள்ளுக்குத் தள்ளி விடுகிறார்; நல்லாயருக்கும் அவரது மந்தைக்கும் தவிர்க்க முடியாத இடைத்தரகர்களான பாதிரிமார்கள் தூதரையும் பிள்ளுக்குத் தள்ளி விடுகிறார்கள். இங்கிலாந்தில் போலவே பிரான்சிலும், பெரிய பிரபுத்துவப் பிரதேசங்கள் எண்ணற்ற சிறு பண்ணைகளாய்ப் பிரிக்கப்பட்டன; ஆனால், ஒப்பிட முடியாத படி இங்கு மக்களை அதிகம் வருத்தக் கூடிய நிலைமைகளில் இது நடந்தேறியது. 14ஆம் நூற்றாண்டில் பண்ணைகள் அல்லது வாரக் குடியான்மைகள் [ஜாண்ட] பிறந்தன. இவற்றின் தொகை ஓயாது பெருகி, நூறாயிரத்தையும் தாண்டிச் சென்றது. இவை விளைபொருளில் 1/12 பங்கு முதல் 1/5 பங்கு வரை பண வடிவில் அல்லது பண்ட வடிவில் வாரம் செலுத்தின. இந்தப் பண்ணைகள், அவற்றின் நில மதிப்புக்கும் நிலப்பரப்புக்கும் ஏற்ப மானிய நிலங்கள், உள்மானிய நிலங்கள் முதலான வையாக இருந்தன; இவற்றில் பலவும் சில ஏக்கர் மட்டுமே நிலம் உடையவை. ஆனால், இந்தச் சாகுபடியாளர்கள் நிலத்தில் வசித்தோர் மீது ஓரளவு சட்ட அதிகார உரிமைகள் பெற்றிருந்தனர்; நான்கு படிநிலைகள் இருந்தன. இந்தக் குட்டிக் கொடுங்கோலர்களின் ஆதிக்கத்தில் விவசாயக் குடிகள் அனுபவித்த ஒடுக்குமுறை கூறாமலே விளங்கும். இன்று அமைதிக்க் காப்பு நடுவர்கள் உட்பட 4,000 நடுவர் மன்றங்கள் போதுமானதாயுள்ள பிரான்சில், ஒரு காலத்தில் 160,000 நீதி மன்றங்கள் இருந்ததாக மர்ண்ட்டெல் சொல்கிறார்.

அத்தியாயம் XXX

வேளாண்மைப் புரட்சியால் தொழில் துறையில்
ஏற்பட்ட விளைவு.
தொழில் துறை மூலதனத்துக்காக உள்நாட்டுச்
சந்தையை உருவாக்குதல்

விவசாயக் குடிகளின் நிலவுடைமைப் பறிப்பும் நிலவெளியேற்றமும் தொடர்ச்சியாக அல்லவென்றாலும் மீண்டும் மீண்டும் நடைபெற்றதன் காரணமாய் நகரத் தொழில்களுக்கு, கைவினைச் சங்கங்களுடன் சிறிதும் தொடர்பில்லாதவர்களும் அந்தச் சங்கங்களால் விலங்கிடப்படாதவர்களுமான திரள் திரளான பாட்டாளிகள் கிடைத்தார்கள் என்று பார்த்தோம். அதிருஷ்டவசமான இந்த நிலைமையைக் காட்டித்தான் முதியவர் ஆ. ஆண்டர்சன் (ஜேம்ஸ் ஆண்டர்சனோடு குழப்பிக் கொள்ள வேண்டாம்) "வாணிபத்தின் வரலாறு" என்ற நூலில் ஆண்டவனின் நேரடித் தலையீட்டில் நம்பிக்கை தெரிவிக்கிறார். ஆதித் திரட்டலின் இந்தக் கூறினை இன்னும் கொஞ்சம் பரிசீலிக்க வேண்டும். அண்டப் பொருளின் அடர்த்தி ஓரிடத்தில் கூடிப் போவதற்கு பிறிதோரிடத்தில் அதன் அடர்த்தி குறைந்து போவதே காரணம் என்று ஜியோஃப்ராய் செயின்ட் ஹிலேர் விளக்கினார் அல்லவா?³³¹ அதே போல், சொந்தக் காலில் நிற்கும் சுயேச்சை விவசாயிகள் தொகையில் வரவர குறைந்து போனதால், தொழில் துறைப் பாட்டாளி வர்க்கம் திரண்டு குவிந்தது. அது மட்டுமன்றி, சாகுபடியாளர்களின் தொகை குறைந்த போதிலும், நிலம் பழைய அளவுக்கே அல்லது இன்னும் அதிகமாகவே விளைபொருள் ஈந்தது. ஏனென்றால் நிலவுடைமைப் புரட்சியுடனாகவே சாகுபடி முறைகள் மேம்பாடுற்றன; கூட்டுவேலை அதிகமாயிற்று, உற்பத்திச் சாதனங்களின் குவிப்பு கூடுதலாயிற்று. விவசாயக் கூலித் தொழிலாளர்கள்

³³¹ அவரது "Notions de Philosophie Naturelle." பரரிஸ், 1838.

இன்னும் கடுமையாய் வேலை வாங்கப்பட்டனர்³³² என்பதோடு, அவர்கள் சொந்தத்துக்கு வேலை செய்த உற்பத்திக் களமும் மேலும் மேலும் சுருங்கிச் சென்றது. எனவே, விவசாயக் குடிகளில் ஒரு பகுதியினர் விடுவிக்கப்பட்டதோடு, அவர்களது முந்தைய ஊட்டச் சாதனங்களும் விடுவிக்கப்பட்டன. இப்போது அவை மாறும்-மூலதனத்தின் பொருட் கூறுகளாக மாறின. நிலவுடைமை பறிக்கப் பட்டு, திக்கற்றவராய் விடப்பட்ட விவசாயி இப்போது இவற்றின் மதிப்பைத் தமது புதிய எஜமானராம் தொழில் துறை முதலாளி யிடமிருந்து கூலியாகப் பெற வேண்டும். வாழ்வுச் சாதனங்களுக்கு நேர்ந்த அதே கதிதான் உள்நாட்டு வேளாண்மையை நம்பியிருக்கும் தொழில் துறைக் கச்சாப் பொருட்களுக்கும் நேர்ந்தது. அவை மாறா-மூலதனத்தின் கூறுகளில் ஒன்றாய் மாற்றப்பட்டன. இரண்டாம் பிரெடெரிக் ஆட்சிக் காலத்தில் வெஸ்ட்லாபாலிய விவசாயிகள் எல்லாரும் வெண்சணல் நூற்பில் ஈடுபட்டிருந்தனர் அல்லவா? அவர்களில் ஒரு பகுதியினரின் நிலவுடைமை வலுவந்த மாய்ப் பறிக்கப்பட்டு, அவர்கள் நிலத்திலிருந்து விரட்டியடிக்கப் படுவதாகவும், மறு பகுதியினர் பெருஞ்சாகுபடியாளர்களின் தினக் கூலித் தொழிலாளர்களாய் மாற்றப்படுவதாகவும் கொள்வோம். அதே நேரத்தில் வெண்சணல் நூற்புக்கும் நெசவுக்குமான பெரிய நிறுவனங்கள் பிறக்கின்றன; நிலத்திலிருந்து “விடுவிக்கப்பட்ட” ஆட்கள் இப்போது இவற்றில் கூலிக்கு வேலை செய்கிறார்கள். வெண்சணல் முன்பிருந்தது போலவே இருக்கிறது; ஓர் இழை கூட மாறவில்லை; ஆனால் புதியதொரு சமூக ஆன்மா அதனுள் புகுந்து விட்டது. இப்போது அது பட்டறைத் தொழில் அதிபருடைய மாறா-மூலதனத்தின் பகுதி ஆகிறது. முன்பெல்லாம் தாமே தம் குடும்பத் தினருடன் சேர்ந்து அதனை சாகுபடி செய்து சில்லறை முறையில் நூற்று வந்த சிறு உற்பத்தியாளர்கள் பலரிடையே முன்பெல்லாம் பிரிக்கப்பட்ட அது, இப்போது, மற்றவர்களைத் தமக்காக நூற்கவும் நெய்யவும் வைக்கிற முதலாளியின் கையில் குவிகிறது. வெண்சணல் நூற்பில் செலவிடப்படும் கூடுதல் உழைப்பு முன்பெல்லாம் ஏராளமான விவசாயக் குடும்பங்களுக்குக் கூடுதல் வருமானமாக மாறியது; இரண்டாம் பிரெடெரிக் ஆட்சிக் காலத்தில் பிரஷ்ய அரசு குடும்பத்துக்கான வரி வருவாயாக மாறியது எனலாம். இப்போது அது ஒரு சில முதலாளிகளுக்குக் கிடைக்கும் இலாபமாக மாறுகிறது. முன்பெல்லாம் நாட்டின் பரப்பெங்கிலும் சிதறலாய் இருந்த கதிர்களும் தறிகளும் இப்போது ஒரு சில பெரும் உழைப்புப் பாசறைகளில் தொழிலாளர்களுடனும் கச்சாப் பொருளுடனும் அடைந்து கிடக்கின்றன. நூற்பாளர்களும் நெசவாளர்களும் சுயேச்சையாய் வாழ்வதற்கான சாதனங்களாயிருந்த கதிர்களும் தறிகளும் இப்போது

332 சர் ஜேம்ஸ் ஸ்டுவர்ட் வலியுறுத்திச் சொல்கிற விவரம் இது.

அவர்களை அடக்கி ஆள்வதற்கும் அவர்களிடமிருந்து ஊதியமிலா உழைப்பைக் கறப்பதற்குமான சாதனங்களாய் மாறி விட்டன.³³³ பெரும் பட்டறைகளையும் பெரும் பண்ணைகளையும் பார்க்கும் போது, அவை சிறு உற்பத்திக் கேந்திரங்கள் பலவற்றை ஒன்று சேர்த்து உருவானவை என்பதும், சுயேச்சையான சிறு உற்பத்தி யாளர்கள் பலரின் உடைமையைப் பறித்து நிறுவியவை என்பதும் தெரிவதில்லை. ஆனால் சகஜமான உள்ளணர்வுக்கு இது தெரியாமற் போவதில்லை. புரட்சியின் சிங்கமான மிராபோவின் காலத்திலும் கூட, பெரும் பட்டறைகள்—ஒருசேரப் பிணைக்கப் பட்ட வயல்களைக் குறிப்பிடுவது போல—*manufactures reunies*, அதாவது பட்டறைக் குழுமங்கள் என்றே அழைக்கப்பட்டன. மிராபோ சொல்கிறார்: “நூற்றுக்கணக்கான ஆட்கள் இயக்குனர் ஒருவரின் கட்டுப்பாட்டில் வேலை செய்கிறவையும், சாதாரண மாகப் பட்டறைக் குழுமங்கள் எனப்படுகிறவையுமான பெரும் பட்டறைகளை மட்டுமே நாம் கவனிக்கிறோம். மிகப் பெரும் தொகையிலான தொழிலாளர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாகவும் சொந்தத்துக்கும் வேலை செய்யும் பட்டறைகளை அதிகம் கவனிப்பதில்லை; ஏன்வெய்வற்றுக்கெல்லாம் பின்னால் அவை தள்ளப்படுகின்றன. இது பெருந்தவறு. ஏனெனில் இவை மட்டும்தான் தேசத்தின் செழுமையை உண்மையிலேயே முக்கிய நோக்கமாய்க் கொண்டிருப்பவை....பெரும் பட்டறை (பட்டறைக் குழுமம்) ஓரிரு தொழில் முனைவர்களைப் பெருஞ்செல்வந்தர்களாக்கும்; ஆனால், தொழிலாளர்கள் பணியாளர்களாய் மட்டுமே இருப்பார்கள்; கூடுதலாகவோ குறைவாகவோ ஊதியம் கிடைக்குமே தவிர, தொழில் முனைவின் வெற்றியில் அவர்களுக்கு எந்தப் பங்கும் கிடைக்காது. மாறாக, தனித்த பட்டறையில் (பட்டறைத் தனிமம் [*manufacture separee*]) யாரும் செல்வந்தராக மாட்டார்கள்; அநேகத் தொழிலாளர்கள் வசதியாக இருப்பார்கள்; சேமிப்புக் குணமும் சுறுசுறுப்பும் வாய்ந்தவர்கள் சிறிது மூலதனம் திரட்டலாம்; பிள்ளைப் பேறுக்காக, உடல் நலக் குறைவுக்காக, தமக்காக அல்லது தம்மைச் சேர்ந்தோருக்காக சிறிது ஒதுக்கி வைக்கலாம். சேமிப்பும் சுறுசுறுப்பும் வாய்க்கப் பெற்ற தொழிலாளர் தொகை அதிகரிக்கும்; ஏனெனில், அவர்கள் நன்னடத்தை, செயல் முனைப்பை, தமது நிலைமையைக் கணிசமாக மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கான வழியாய்ச் கொள்வார்களே தவிர, சிறு கூலியுயர்வு பெறுவதற்கான வழியாகக் கொள்ள மாட்டார்கள்; இந்தச் சிறு கூலியுயர்வின் ஒரே

³³³ முதலாளி சொல்கிறார்: “எனக்குப் பணி செய்யும் கௌரவத்தை உங்களுக்குத் தர நான் தயார். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை: உங்களுக்கு உத்தரவு போடுவதில் நான் எடுத்துக் கொள்ளும் சிரமத்துக்குப் பிரதியாக, நீங்கள் உங்களிடம் எஞ்சுகிற கொஞ்ச நஞ்சத்தையும் எனக்குத் தந்து விட வேண்டும்.” (ழா. ழா. ருசோ: “Discours sur l’Economie Politique.”)

பயன் அந்தந்த நாளுக்கு மட்டும் ஆட்களின் நிலையை சற்று மேம்படுத்துவதாய் இருக்குமே தவிர, வருங்காலத்தை அமைத்திடுவதில் அதற்கு முக்கியத்துவம் இருக்க முடியாது....தங்கள் ஆதாயத்துக் காகத் தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்தி நாட்கூலி தரும் குறிப்பிட்ட சில தனியார்களின் தொழில் முனைவுகளான பெரும் பட்டறைகள், இந்தத் தனியார்களை வேண்டுமானால் வசதி படைத்தவர்கள் ஆக்கலாம்; ஆனால் ஒருபோதும் அரசாங்கத்தின் கவனத்துக்கு ஏற்ற இலக்காக மாட்டா. சிறு பட்டறைகள் மட்டுமே—இவற்றில் பெரும்பாலானவை சொந்தமான சிறு நிலங்களைச் சாகுபடி செய்வதோடு இணைந்தவை—சுதந்தரமான பட்டறைகளாகும்.”³³⁴ விவசாயக் குடிகளில் ஒரு பகுதியினரின் நிலவுடைமைப் பறிப்பும் நிலவெளியேற்றமும் தொழிலாளர்களையும், அவர்களது வாழ்வுச் சாதனங்களையும், உழைப்புக்கான மூலப் பொருளையும் தொழில் துறை மூலதனத்துக்கென விடுவித்தது மட்டுமல்லாமல் உள்நாட்டுச் சந்தையை உருவாக்கவும் செய்தன.

உள்ளபடியே, சிறு விவசாயிகளைக் கூலித் தொழிலாளர்களாகவும், அவர்களது வாழ்வுச் சாதனங்கள் மற்றும் உழைப்புச் சாதனங்களை மூலதனத்தின் பொருட் கூறுகளாகவும் மாற்றிய அதே நிகழ்ச்சிகள் மூலதனத்துக்கென்று உள்நாட்டுச் சந்தையையும் உருவாக்கின. முன்னதாக, விவசாயக் குடும்பம் வாழ்வுச் சாதனங்களையும், கச்சாப் பொருட்களையும் உற்பத்தி செய்து, அவற்றில் பெரும் பகுதியை தானே நுகர்ந்தது. இந்தக் கச்சாப் பொருட்களும் வாழ்வுச் சாதனங்களும் இப்போது சரக்குகள் ஆகி விட்டன; பெருஞ் சாகுபடியாளர் அவற்றை விற்கிறார்; பட்டறைத் தொழில்கள் அவருக்குச் சந்தை ஆகின்றன. நூல், துணி, மோட்டாக் கம்பளிப் பண்டங்கள்—இப்பண்டங்களின் கச்சாப் பொருட்கள் ஒவ்வொரு விவசாயக் குடும்பத்துக்கும் எட்டக் கூடியவையாய் இருந்தன; ஒவ்வொரு விவசாயக் குடும்பத்தாலும் அதன் சொந்த உபயோகத்துக்காக நூற்கப்பட்டு வந்தன—இப்போது பட்டறைத் தொழிலின் உற்பத்திப் பண்டங்களாக மாறிவிட்டன. இவற்றுக்கு கிராமப்புற வட்டங்கள் உடனே சந்தைகளாகப் பயன்பட்டன. சொந்தத்துக்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஏராளமான சிறு உற்பத்தியாளர்களின் உருவில், தனித்த கைவினைஞர்களுக்குக்

³³⁴ மிராபோ, முன் வந்தது, பாகம் III., பக்கம் 20-109, பல இடங்கள். தனித்த பட்டறைகள் “ஒன்றிணைந்த” பட்டறைகளை விடவும் சிக்கனமானவை, உற்பத்தித் திறன் உடையவை என்று மிராபோ கருதுகிறார்; ஒன்றிணைந்த பட்டறைகள் அரசாங்கத்தால் ஊட்டி வளர்க்கப்படும் அயற்பண்பு வாய்ந்த செயற்கைச் சரக்குகளே என்றும் கருதுகிறார். கண்டத்துப் பட்டறைத் தொழில்களில் பெரியதொரு பகுதி அக்காலத்தில் இருந்த நிலையே அவரது இக்கருத்துகளுக்குக் காரணம்.

கிடைத்த சிதறலான வாடிக்கையாளர் பலரும், இப்போது, தொழில் துறை மூலதனத்தால் வகை செய்யப்படும் பெரியதொரு சந்தையாய்க் குவிந்து போகின்றனர்.³³⁵ இவ்வாறு சுயேச்சை விவசாயிகளின் நிலவுடைமை பறிக்கப்படுவதோடு கூடவே, அவர்களது உற்பத்திச் சாதனங்கள் அவர்களிடமிருந்து பறிக்கப்படுவதோடு கூடவே, கிராமப்புற வீட்டுத் தொழில் அழிவுறுகிறது; பட்டறைத் தொழிலும் வேளாண்மையும் பிரிந்து தனித்தனியாகின்றன. கிராமப்புற வீட்டுத் தொழில் அழிவுற்றால்தான், உள்நாட்டுச் சந்தை முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறைக்குத் தேவையான விரிவும் உறுதிப்பாடும் கொண்டதாக முடியும். ஆனால், முறையான பட்டறைத் தொழில் எனப்படுவதற்குரிய காலம், இந்த மாற்றத்தைத் தீவிரமாகவும் முழுமையாகவும் நிறைவேற்றுவதில் வெற்றி பெறுவதில்லை. முறையான பட்டறைத் தொழில் எனப்படுவது தேச உற்பத்தி மண்டலத்தை ஓரளவே கைப்பற்றுகிறது என்பதும், நகரத்துக் கைத்தொழிலையும் கிராமப்புற வட்டங்களின் வீட்டுத் தொழிலையுமே இறுதி அடிப்படையாய்க் கொள்கிறது என்பதும் நினைவிருக்கும். அது இவற்றை ஒரு வடிவத்தில், குறிப்பிட்ட கிளைகளில், குறிப்பிட்ட சில கட்டங்களில் அழிக்கிறது என்றால் வேறிடத்தில் முளைத்தெழச் செய்கிறது; ஏனென்றால், கச்சாப் பொருளைத் தயார்படுத்துவதற்காக, குறிப்பிட்ட கட்டம் வரைக்கும் அதற்கு அவை தேவைப்படுகின்றன. ஆகவே நிலத்தில் சாகுபடி செய்வதைத் துணைத் தொழிலாய் வைத்துக் கொண்டே தொழில் துறை உழைப்பை பிரதான வேலையாய்க் கொள்ளும் சிறுவுடைமைக் கிராமவாசிகளது புதிய வர்க்கத்தை அது உண்டாக்குகிறது. இந்தத் தொழில் துறை உழைப்பின் உற்பத்திப் பண்டங்களை அவர்கள் நேரடியாகவோ வியாபாரிகள் வாயிலாகவோ பட்டறைத் தொழிலதிபர்களுக்கு விற்கின்றனர். ஆங்கிலேய வரலாற்றைப் பயிலும் மாணவருக்கு முதலில் புதிராய்த் தெரியும் ஒரு நிகழ்வுக்கு இது முக்கிய காரணமாகா விட்டாலும், ஒரு காரணமாகும். முதலாளித்துவச் சாகுபடி முறை கிராமப்புற வட்டங்களை ஆக்கிரமிப்பதாகவும், விவசாயக் குடிகள் தொடர்ந்து மேன்மேலும் அழிவுறுவ

335 "ஒரு தொழிலாளியின் குடும்பம், வேறு வேலைகளுக்கிடையே கிட்டும் ஓய்வு நேரத்தில், சொந்த முயற்சியால் ஓசைப்படாமல் 20 இராத்தல் கம்பளியை குடும்பத்துக்கு ஓராண்டுக்குத் தேவையான துணிமணிகளாய் மாற்றுகிறது; இது தற்பகட்டுக்குரியதன்று. ஆனால் இதே கம்பளியை சந்தைக்குக் கொண்டுவாருங்கள்; தொழிற்சாலைக்கும், அங்கிருந்து தரகருக்கும். பிறகு வியாபாரிக்கும் அனுப்புங்கள்; பெரும் வாணிப நடவடிக்கைகளையும், அதன் மதிப்பைப் போல் இருபது மடங்கு அளவுக்குப் பெயர் வழி மூலதனம் ஈடுபடுத்தப்படுவதையும் காண்பீர்கள்.... அவலமான ஆலைத் தொழிலாளர் திரளையும், புல்லுருவித்தனமான கடைக்காரர் வர்க்கத்தையும், கற்பனை சார்ந்த வாணிப, பண நிதி அமைப்பையும் நிலத்தில் உழைப்போர் இவ்விதம் தாங்கிப் பிடிக்க வேண்டியதாகிறது." (டேவிட் அர்க்கார்ட், முன் வந்தது, பக்கம் 120.)

தாகவும் 15ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி மூன்றாம் பகுதியில் தொடங்கி குறிப்பிட்ட சில இடைவேளைகளில் தவிர ஓயாமல் புகார் எழக் கேட்கிறார் இந்த மாணவர். மறு புறம், இந்த விவசாயக் குடிகள்—குறைந்த தொகையிலும், எப்போதுமே இன்னும் மோசமான நிலைமைகளிலுமே என்றாலும்—மீண்டும் மீண்டும் தலை தூக்கக் காண்கிறார்.³³⁶ முக்கியக் காரணம் வருமாறு: இங்கிலாந்து ஒரு நேரம் பிரதானமாக தானியச் சாகுபடி செய்கிறது; இன்னொரு நேரம் பிரதானமாகக் கால்நடை வளர்க்கிறது. இந்தக் காலகட்டங்கள் மாறிமாறி வருகின்றன. இவற்றோடு கூடவே விவசாயிகள் செய்யும் சாகுபடியின் பரப்பும் விரிந்து சுருங்குகிறது. முடிவில் நவீனத் தொழில் துறைதான் இயந்திர சாதனங்களின் மூலம் முதலாளித்துவ வேளாண்மைக்கு நிலையான அடித்தளம் இடுகிறது. விவசாயக் குடிகளில் மிகப் பெரும்பாலானவர்களின் நிலவுடைமையை அடியோடு பறிக்கிறது. வேளாண்மையும் கிராமப்புற வீட்டுத் தொழிலும் பிரிந்து தனித்தனியாவதைப் பூர்த்தி செய்கிறது; இந்த வீட்டுத் தொழிலின் வேர்களான நூற்பையும் நெசவையும் கெல்லியெறிகிறது.³³⁷ அதோடு இவ்விதம் அது உள்நாட்டுச் சந்தை முழுவதையும் முதன்முதலாகத் தொழில் துறை மூலதனம் வெற்றி கொள்ளச் செய்கிறது.³³⁸

³³⁶ கிராமவெல் காலம் விதிவிலக்காகும். குடியரசு நீடித்த வரை, ஆங்கிலேய மக்களில் எல்லா தரத்தினரும் டியூடர் வமிச ஆட்சியில் ஏற்பட்ட சீரழிவிலிருந்து மீண்டு வந்தார்கள்.

³³⁷ இயந்திர சாதனங்களைப் புகுத்தியதோடு, முறையான பட்டறைத் தொழில்களிலிருந்தும் கிராமப்புற வீட்டுத் தொழில்களின் அழிவிலிருந்தும் நவீன கம்பளித் தொழில் உதித்தெழுந்தது என்பதை டக்லெட் அறிவார். "ஏளும் கலப்பையும் 'கடவுளரின் கண்டுபிடிப்பு, வீரர்தம் தொழில்'. தறியும் கதிரும் தக்களியும் எவ்விதத்தும் குலப் பெருமையில் குறைந்தவையல்ல. தக்களியையும் ஏரையும் பிரித்து விடுவோமானால், கதிரையும் கலப்பையும் பிரித்து விடுவோமானால், தொழிற்சாலைகளும் வறியோர் இல்லங்களும் கடலும் நெருக்கடிகளும், விவசாய தேசம், வாணிக தேசம் என்ற இரு பகைத் தேசங்களும் உருவாகும்." (டேவிட் அர்க்கார்ட், முன் வந்தது, பக்கம் 122.) ஆனால் இப்போது வருகிறார் கேரி: இங்கிலாந்து ஏனைய நாடுகளை எல்லாம் விவசாய நாடுகளாக்கவும், தன்னை அவற்றுக்குப் பட்டையைதிபராக்கிக் கொள்ளவும் முயன்று வருகிறது என்று கூக்குரலிடுகிறார்; நிச்சயம் இதில் நியாயமுண்டு. இவ்விதத்தில் துருக்கி நாசமாக்கப்பட்டது என்கிறார். ஏனென்றால் "நிலத்தின் உடைமையாளர்களும் அனுபோகஸ்தர்களும், ஏற்கும் தறிக்கும் இடையில், சம்மட்டிக்கும் பரம்புக்கும் இடையில் இயல்பான நேச அணியை அமைத்து தம்மை வலுப்படுத்திக் கொள்ள இங்கிலாந்து இடந்தரவில்லை." ("அடிமை வாத்கம்," பக்கம் 125.) இவரது கூற்றுப் படி, அர்க்கார்ட் துருக்கியின் நாசத்துக்கு முக்கியக் காரணமாய் இருந்தவர்களில் ஒருவர்; அங்கே ஆங்கிலேய நலனை முன்னிட்டு தடையிலா வாணிபப் பிரசாரம் செய்தவர். வேடிக்கை என்னவென்றால், வேளாண்மையும் வீட்டுத் தொழிலும் பிரிந்து தனித்தனியாகும் நிகழ்முறையைத் துரிதப்படுத்துவதான காப்பு முறையைக் கொண்டே அந்நிகழ்முறையைத் தடுக்க விரும்புகிறார் கேரி. (இவர் மாபெரும் ரஷ்ய அபிமானி என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும்.)

³³⁸ மில், ரோஜர்ஸ், கோல்டுவின் ஸ்மித், ஃபாசெட் போன்ற பரோபகார ஆங்கிலேயப் பொருளாதார அறிஞர்களும், ஜான் பிரைட் வகையறாக்கள் போன்ற

அத்தியாயம் XXXI

தொழில் துறை முதலாளி பிறந்த கதை

தொழில் துறை முதலாளி³³⁹ பிறந்த கதை சாகுபடியாளர் பிறந்த கதையைப் போல் படிப்படியாக நடந்தேறியதல்ல. சந்தேகத்துக்கிடமின்றி, சிறு கைவினைச் சங்க ஆண்டான்கள் பலரும், இன்னுமதிகத் தொகையில் சுயேச்சையான சிறு கைவினைஞர்களும், ஏன், கூலித் தொழிலாளர்களும் கூட, சிறு முதலாளிகளாக மாறினார்கள்; கூலியுழைப்புச் சுரண்டலையும், ஆகவே மூலதனத்திரட்டலையும் படிப்படியாக விரிவுபடுத்தி முழு அளவில் முதலாளிகளானார்கள். முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் பிள்ளைப் பிராயத்தில், மத்திய கால நகரங்களின் பிள்ளைப் பிராயத்தில் நடைபெற்ற முறையில்தான் பலவும் நடைபெற்றன. அந்நகரங்களில் தப்பியோடி வந்த பண்ணையடிமைகளில் எவர் அதிபராக வேண்டும், எவர் வேலைக்காரராக வேண்டும் என்ற பிரச்சினை அவர்கள் தப்பியோடி வந்த தேதி முன்னால் வருகிறதா, பின்னால் வருகிறதா என்பதைக் கொண்டே பெரும்பாலும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இந்த வழிமுறையின் நத்தை வேகம், 15ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மாபெரும் கண்டுபிடிப்புகள் உருவாக்கித் தந்த புதிய உலகச் சந்தையின் வாணிபத் தேவைகளுக்கு சிறிதும் ஒவ்வாததாகி விட்டது. ஆனால் மத்திய காலம் இரு வேறு மூலதன வடிவங்களை விட்டுச் சென்றது. இவ்வடிவங்கள் வெவ்வேறு பொருளாதார சமூகக் கட்டமைவுகளில் முதிர்ச்சியடைந்த போதிலும், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் சகாப்தத்திற்கு முன்பே மூலதன மாய்ச் செயல்படுகின்றன—கடுவட்டி மூலதனம், வணிக மூலதனம்.

“இன்று சமுதாயத்தின் செல்வமெல்லாம் முதலில் முதலாளியின் கைவசமாகிறது....அவர் நிலவுடைமையாளருக்கு வாடகையும், தொழிலாளிக்குக் கூலியும், வரி மற்றும் சமயக் காணிக்கை வசூலிப்போருக்கு அவர்களுக்குரியதையும் கொடுக்கிறார். உழைப்பின் வருடாந்தர உற்பத்தியில் பெரியதொரு பங்கை—உண்மையில்

³³⁹ இங்கே, “தொழில் துறை” என்பது “வேளாண்மைத் துறை” என்பதிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதாகும். பொருளாதாரக் கருத்தினமாய்க் கொண்டு பார்க்கையில் சாகுபடியாளரும் கூட பட்டறையதிபரைப் போலவே தொழில் துறை முதலாளிதான்.

மிகப் பெரிய பங்கை, தொடர்ந்து பெருகிக் கொண்டே போகிற பங்கை—தனக்கென வைத்துக் கொள்கிறார். முதலாளியே இப்போது சமுதாயத்தின் செல்வத்துக்கெல்லாம் முதல் உடைமையாளர் எனலாம்—இந்தச் சொத்துரிமையை எந்தச் சட்டமும் அவருக்கு வழங்கவில்லை என்றாலும்....மூலதனத்துக்கு வட்டி வாங்குவதன் மூலம் இம்மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது....ஐரோப்பாவைச் சேர்ந்த சட்ட நெறியாளர்கள் எல்லாரும் சட்டங்களின் மூலம், அதாவது கடுவட்டி முறைக்கெதிரான சட்டங்களின் மூலம் இதனைத் தடுக்க முயன்றது வேடிக்கைதான்....நாட்டின் செல்வம் முழுவதன் மீதும் முதலாளி அதிகாரம் பெறுவது சொத்துரிமையில் முழுமையான மாற்றமாகும்; இந்த மாற்றத்தை எந்தச் சட்டம் அல்லது சட்டத் தொடர் ஏற்படுத்தியது?''³⁴⁰ புரட்சிகள் சட்டங்களால் உண்டாவ தில்லை என்பது இந்நூலாசிரியர் நினைவுக்கு வந்திருக்க வேண்டும்.

கடுவட்டியைக் கொண்டும், வாணிபத்தைக் கொண்டும் உருவான பண-மூலதனம் தொழில் துறை மூலதனமாக மாற விடாமல் கிராமப்புறத்தில் பிரபுத்துவ அமைப்பும் நகரங்களில் கைவினைச் சங்க அமைப்பும் தடுத்துக் கொண்டிருந்தன.³⁴¹ பிரபுத்துவச் சமூகம் சிதைவுற்று, கிராமப்புற மக்கள்திரளின் உடைமை பறிக்கப்பட்டு, அவர்களில் ஒரு பகுதியினர் வெளியேற்றப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, இந்தக் கட்டுத்தளைகள் ஒழிந்தன. புதிய பட்டறைத் தொழில்கள் கடல்வழித் துறைமுகங்களிலோ, உட்பகுதியில் பழைய நகராட்சிகள், கைவினைச் சங்கங்கள் ஆகியவற்றின் கட்டுப்பாட்டுக்கு அப்பாற்பட்ட இடங்களிலோ நிறுவப்பட்டன. இங்கிலாந்தில் புதிய தொழில் துறையின் இந்தப் பிறப்பிடங்களை எதிர்த்து கைவினைச் சங்க நகரங்கள் கடுமையாகப் போராடியதற்கு இதுவே காரணம்.

அமெரிக்காவில் தங்கமும் வெள்ளியும் கண்டுபிடித்தது, அக் கண்டத்துப் பூர்வ குடிகளை அழித்தும் அடிமைப்படுத்தியும் சுரங்கங்களில் சமாதிக் செய்தும் நாசமாக்கியது, கிழக்கிந்தியப் பகுதிகளை [East Indies] பிடித்து துறையாடத் தொடங்கியது, கறுப்புத் தோல் மானிடரை வாணிப வேட்டையாடுவதற்கான வேட்டைக் காடாய் ஆப்பிரிக்காவை மாற்றியது—இவையெல்லாம் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்திச் சகாப்தத்தின் அருணோதயக் காட்சிகளாய் அமைந்தன. அன்பும் அமைதியும் மிகுந்த இந்தச் செயல்கள் ஆதித்திரட்டலின் பிரதான நிகழ்வுகளாய் அமைந்தன. இவற்றின் அடியொற்றி வருகிறது ஐரோப்பிய நாடுகளின் வாணிகப் போர்;

³⁴⁰ "இயற்கையான, செயற்கையான சொத்துரிமைகளின் ஒப்புநோக்கு," லண்டன், 1832, பக்கம் 98-99, ஆசிரியர் பெயர் குறிப்பிடாத இந்த நூலை எழுதியவர்: "தாமஸ் ஹாட்கின்."

³⁴¹ 1794ஆம் ஆண்டிலும் கூட, லட்சைச் சேர்ந்த சிறு ஐவுளி உற்பத்தியாளர்கள் பாராளுமன்றத்துக்குத் தூதுக் குழு அனுப்பி, வணிகர் எவரும் பட்டறையதிபர் ஆவதைத் தடுக்கும் சட்டம் வேண்டுமென்று மனுக் கொடுத்தார்கள். (டாக்டர் அய்க்கின், முன் வந்தது.)

புவிக்கோளே அவற்றின் போர்க்களம். ஸ்பெயினிலிருந்து பிரிவதற்காக நெதர்லாந்து கலகக் கொடி உயர்த்தியதில் தொடங்கி, இங்கிலாந்தின் ஐக்கோபின்-எதிர்ப்புப் போரில் அகரப் பரிமாணங்களை எட்டி, சீனாவுக்கெதிரான அபினி யுத்தங்கள் போன்றவற்றின் வடிவில் இன்னமும் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கிறது இந்த வாணிகப் போர்.

ஆதித் திரட்டலின் பல்வேறு நிகழ்வுகளையும் இப்போது முக்கியமாய் ஸ்பெயின், போர்ச்சுகல், ஹாலந்து, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளில் ஏறக்குறைய காலவரிசைப்படி காணலாம். இங்கிலாந்தில் 17ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் இவை முறைப்படியான ஓர் இணைவை வந்தடைகின்றன; காலனி நாடுகள், தேசக் கடன், நவீன வரிவிதிப்பு முறை, காப்பு முறை ஆகியவை இந்த இணைவில் அடங்கும். இந்த வழிமுறைகள் ஓரளவுக்கு மிருக பலத்தை நம்பியிருப்பவை. காலனியாதிக்க அமைப்பை உதாரணமாய்க் குறிப்பிடலாம். ஆனால் பிரபுத்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையாக மாறும் நிகழ்முறையை செயற்கையாகத் துரிதப்படுத்தவும், மாறிச் செல்லும் காலத்தைக் குறுக்கவும், இவைவெல்லாம் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட, ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சமூக வலுவந்தமாகிய அரசு அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கின்றன. புதிய சமுதாயத்தைக் கருக்கொண்ட பழைய சமுதாயம் ஒவ்வொன்றுக்கும் வலுவந்தமே மருத்துவத் தாய். அதுவே ஒரு பொருளாதாரச் சக்திதான்.

கிறித்துவத்தையே தம் வாழ்வாய்க் கொண்ட வி. ஹோவிட் கிறித்துவக் காலனியாதிக்க அமைப்பு பற்றிச் சொல்கிறார்: “கிறித்துவ இனத்தார் எனப்படுவோர் உலகின் எல்லா மண்டலங்களிலும் தம்மால் அடிமைப்படுத்த முடிந்த எல்லா மக்கள் சமூகங்கள் மீதும் காட்டுமிராண்டிச் செயல்களும், வெறித்தனமான அடூழியங்களும் புரிந்துள்ளனர்; வேறு எந்த இனத்தாரும், அவர்கள் எவ்வளவுதான் மூர்க்கர்களாகவும், நெறி புகட்டப் பெறாதவர்களாகவும், கருணை, வெட்கம் பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாதவர்களாகவும் இருந்தாலும் சரி, உலக வரலாற்றின் எந்தக் காலத்திலும் இவற்றுக்கு ஒப்பான அடூழியங்கள் புரிந்ததில்லை.”³⁴² ஹாலந்தின் காலனி நிர்வாகத்தின் வரலாறு—17ஆம் நூற்றாண்டில் தலையாய முதலாளித்துவ

³⁴² வில்லியம் ஹோவிட்: “குடியேற்றமும் கிறித்துவ சமயமும்; ஐரோப்பியர்கள் தமது காலனிகள் அணைத்திலும் சுதேசிகளை நடத்திய விதம் பற்றிய எளிய வரலாறு.” லண்டன், 1838, பக்கம் 9. அடிமைகளை நடத்திய விதம் பற்றி பின்வரும் நூலில் ஏராளமான தகவல்களைக் காணலாம்: ஷார்ல் கோண்ட், “Traite de la Legislation.” 3ஆம் பதிப்பு, பிரசெல்ஸ், 1837. முதலாளி வர்க்கம் எவ்விதக் குறுக்கீடும் இல்லாமல் அதன் எண்ணப் படியே உலகை வடிவமைக்க முடிகிற இடங்களில் எல்லாம் தன்னை என்ன செய்து கொள்கிறது, தொழிலாளியை என்ன செய்கிறது என்பதை அறியும் பொருட்டு, இந்தப் பிரச்சினையை விவரமாய் ஆராய வேண்டும்.

நாடாக இருந்தது ஹாலந்து—“துரோகமும், லஞ்ச லாவண்யமும், படுகொலையும், இழிதகைமையும் தாண்டவமாடும் அசாதாரண சரித்திரங்களில் ஒன்றாகும்.”³⁴³ அவர்கள் ஜாவா தீவுக்கு அடிமைகள் வேண்டுமென்று செலிபிஸ் தீவிலிருந்து ஆட்களைத் திருடிக்கொண்டு வர கையாண்ட முறை அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதைத் தெளிவாய் புலப்படுத்துகிறது. இத்திருட்டுக்காக ஆள் திருடர்கள் பயிற்றுவிக்கப்பட்டனர். திருடனும் மொழிபெயர்ப்பாளனும் விற்பனையாளனும் இந்தத் தொழிலில் முக்கியமானவர்கள்; சுதேசி மன்னர்களே பிரதான விற்பனையாளர்கள். திருடப்பட்ட இளைஞர்களை அடிமைக் கப்பல்களுக்கு அனுப்பும் வரை செலிபிசில் இரகசியச் சிறைகளில் அடைத்து வைத்தனர். அதிகாரபூர்வ அறிக்கை ஒன்றில் காணப்படுவது: “உதாரணமாக, மக்காசர் என்ற இந்த நகரம் எங்கிலும் இரகசியச் சிறைகள் உள்ளன; கொடுமையில் இவை ஒன்றுக்கொன்று குறைந்தவையல்ல; பேராசைக்கும் கொடுங்கோன்மைக்கும் இரையான தூர்ப்பாக்கியசாலிகளை அவர்களது குடும்பத்தினரிடமிருந்து வலுவந்தமாகப் பிரித்து இச்சிறைகளில் சங்கிலி பூட்டி அடைத்து வைத்துள்ளனர்.” மலாக்காவைப் பிடிப்பதற்காக, டச்சுக்காரர்கள் போர்ச்சுகீசிய கவர்னரை ஆசை காட்டி வசப்படுத்தினார்கள். 1641இல் அவர்களை அவர் நகருக்குள் வர விட்டார். அவர்கள் உடனே அவரது வீட்டுக்கு விரைந்து, அவரைக் கொலை செய்தார்கள். அவரது துரோகத்தின் விலையான £21,875 கொடுப்பதிலிருந்து இவ்விதம் விடுபட்டு “துறவு” கொண்டார்கள். அவர்கள் கால் வைத்த இடமெல்லாம் பேரழிவும், மக்கள்தொகைச் சுருக்கமும் நேரிட்டன. ஜாவாவைச் சேர்ந்த பாஞ்சுவாங்கி மாகாணத்தில் 1750இல் 80,000 பேர் வசித்தனர்; 1811இல் 18,000 பேர் மட்டுமே இருந்தனர். வாணிபத்தின் பெருமையே பெருமை!

ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி இந்தியாவில் அரசியல் ஆட்சி நடத்தியதோடு, தேயிலை வர்த்தகத்திலும், பொதுவாக சீன வர்த்தகத்திலும், ஐரோப்பாவிற்கும் ஐரோப்பாவிலிருந்துமான சரக்குப் போக்குவரத்திலும் தனி ஏகபோகம் பெற்றது தெரிந்ததே. ஆனால் இந்தியாவின் கரையோர வர்த்தகமும், கிழக்கிந்தியத் தீவுகளிடையிலான வர்த்தகமும், அதோடு இந்திய உள்நாட்டு வர்த்தகமும் கம்பெனியின் உயர் அதிகாரிகளது ஏகபோகமாய் இருந்தன. உப்பு, அபின், பாக்கு போன்ற சரக்குகளிலான ஏகபோகம் வற்றாத செல்வ ஊற்றாய் இருந்தது. அதிகாரிகள் தாமே விலை நிர்ணயித்து பரிதாபத்துக்குரிய இந்தியர்களை இஷ்டம் போல் கொள்ளையிட்டார்கள். இந்தத் தனியார் வர்த்தகத்தில்

³⁴³ ஜாவா தீவின் காலஞ்சென்ற லெஃப்டினண்ட்-கவர்னர் தாமஸ் ஸ்தாம்ஃபோர்டு ராஃபிள்ஸ் எழுதிய “ஜாவாவின் சரித்திரம்,” லண்டன், 1817.

கவர்னர் ஜெனரலும் பங்கு பெற்றார். அவருக்கு வேண்டியவர் களுக்கு ஒப்பந்தங்கள் கிடைத்தன. இந்த ஒப்பந்தங்களைக் கொண்டு அவர்கள் ரசவாதிகளையும் விஞ்சும் விதத்தில் வெறுங்காற்றைத் தங்கமாக்கி செல்வஞ்சேர்த்தார்கள். மலையளவு செல்வம் காளான் போல் திடும்திடுமென முளைத்தது. சல்லிக் காச முதலிடின்றி ஆதித் திரட்டல் நடந்தேறியது. வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் வழக்கு விசாரணையில் இத்தகைய சம்பவங்கள் ஏராளமாய் வெளியாயின. இதோ ஓர் எடுத்துக்காட்டு: சலிவன் என்பவர் இந்தியாவில் அபின் வட்டாரத் திலிருந்து தொலைவான ஒரு பகுதிக்கு அரசுப் பணி நிமித்தம் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போது, அபினுக்கான ஓர் ஒப்பந்தம் அவருக்குத் தரப்பட்டது. சலிவன் தமக்குக் கிடைத்த ஒப்பந்தத்தை பின் என்பவருக்கு £40,000த்துக்கு விற்றார்; அதனை இந்த பின் அதே நாளில் £60,000த்துக்கு விற்றார்; கடைசியில் வாங்கியவர் ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றியதில் இவ்வளவுக்கும் பிறகு தமக்கு அமோக இலாபம் கிடைத்ததாகக் கூறினார். பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பட்டியல்களில் ஒன்றின் படி, கம்பெனியும் அதன் அதிகாரிகளும் 1757 முதல் 1760 வரை இந்தியர்களிடமிருந்து அன்பளிப்புகளாக £6,000,000 பெற்றனர். 1769க்கும் 1770க்குமிடையில், ஆங்கிலேயர்கள் அரிசி முழுவதையும் வாங்கி வைத்து, கொள்ளை விலை கிடைத்தாலன்றி அதனை விற்க மறுத்து, பஞ்சத்தையே உண்டாக்கி விட்டார்கள்.³⁴⁴

ஏற்றுமதி வர்த்தகத்துக்கென்றே அமைந்த மேற்கிந்தியத் தீவுகள் போன்ற தோட்டத் தொழில் காலனிகளிலும், துறைக் களமாகி விட்ட மெக்சிகோ, இந்தியா போன்ற செல்வச் செழுமையும் மனித வளமும் வாய்ந்த நாடுகளிலும் பூர்வ குடிகளை நடத்திய விதம் இயல்பாகவே பயங்கரமானதாய் இருந்தது. ஆனால், முறையாகக் குடியேற்ற நாடுகள் எனப்படுகிறவற்றிலும் கூட, ஆதித் திரட்டலின் கிறித்துவத் தன்மை பொய்யாகி விடவில்லை. 1703இல், நியூ இங்கிலாந்தின் பியூரிட்டானியர்கள், புராட்டெஸ்டண்ட் சமயத்தின் இந்த நயத்தக்க நல்லறிஞர்கள், தமது பேரவையின் ஆணைகள் மூலம், செவ்விந்தியக் குடுமித் தோல் ஒவ்வொன்றுக்கும், பிடிபடும் சிவப்புத் தோலர் ஒவ்வொருவருக்கும் £40 விலை நிர்ணயித்தார்கள். 1720இல் ஒவ்வொரு குடுமித் தோலுக்கும் £100; 1744இல் மசச்சுசெட்ஸ் விரிகுடா பிரதேசத்தில் குறிப்பிட்ட இனத்தாரைக் கலகக்காரர்கள் என அறிவித்த பின்னர், விலைகள் வருமாறு: 12 அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட வயதுடைய ஆணின் குடுமித்

³⁴⁴ 1866ஆம் ஆண்டில் பட்டினியால் மாண்ட இந்துக்கள் தொகை ஓரிசா மாகாணத்தில் மட்டும் பத்து லட்சத்துக்கும் அதிகம். ஆனால், பட்டினி கிடந்த மக்களிடம் அவசியப் பண்டங்களை அதிக விலைக்கு விற்று இந்தியக் கருவூலத்தை நிரப்பும் முயற்சி நடந்தது.

தோலுக்கு £100 (புதிய நாணயத்தில்), ஆண் கைதிக்கு £105, பெண் மற்றும் குழந்தைக் கைதிக்கு £50, பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் குடுமித் தோலுக்கு £50. சில பத்தாண்டுகள் உருண்டு சென்ற பின், சமய சீலர்களான யாத்திரைத் தந்தையரின் வழிவந்தோரை காலனியமைப்பு பழிக்குப் பழி வாங்கியது; இவர்கள் இந்த இடைக்காலத்தில் அரச துரோகிகளாய் மாறியிருந்தார்கள். ஆங்கிலேயரது தூண்டுதலின் பேரிலும், ஆங்கிலேயர் தந்த கையூட்டுக்காகவும் செவ்விந்தியர்கள் தம் கோடரிகளுக்கு அவர்களை இரையாக்கினார்கள். வேட்டை நாய் கொண்டு தாக்குதலும் குடுமித்தோல் உரித்தலும் “கடவுளும் இயற்கையும் தனக்கு வகுத்தளித்த வழிகள்” என்று பிரித்தானியப் பாராளுமன்றம் பறைசாற்றியது.

காலனியாதிக்க அமைப்பு சேமப் பண்ணை போன்று வர்த்தகத்தையும், நீர்வழிப் போக்குவரத்தையும் முதிர்ச்சியுறச் செய்தது. லூதரின் “ஏகபோக சங்கங்கள்” மூலதனக் குவிப்புக்கான சக்தி வாய்ந்த நெம்புகோல்களாய் இருந்தன. காலனி நாடுகள் முளைவிட்டு வந்த பட்டறைத் தொழில்களுக்கு சந்தை கிடைக்கச் செய்த தோடு, சந்தை ஏகபோகத்தின் வாயிலாக மூலதனத் திரட்டலைப் பெருகச் செய்தன. ஐரோப்பாவுக்கு வெளியே அப்பட்டமான கொள்ளை, அடிமைப்படுத்தல், படுகொலை ஆகிய வழிகளில் கைப்பற்றிய செல்வங்கள் கடல் வழியாகத் தாய்நாடு வந்து அங்கே மூலதனமாயின. முதன் முதல் காலனியாதிக்க அமைப்பை முழு அளவில் வளர்த்த ஹாலந்து 1648இலேயே வாணிகச் சிறப்பின் சிகரத்தில் நின்றது. “கிழக்கிந்திய வர்த்தகமும், ஐரோப்பாவின் தென்கிழக்குக்கும் வடமேற்குக்கும் இடையிலான வர்த்தகமும் முழுக்க முழுக்க அதன் கையிலிருந்தன எனலாம். மீன்பிடித் தொழிலிலும், கப்பல் போக்குவரத்திலும், பட்டறைத் தொழிலிலும் அது எந்த நாட்டையும் விஞ்சுவதாய் இருந்தது. அக்குடியரசின் மொத்த மூலதனம் அநேகமாய் ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகள் அனைத்தின் மொத்த மூலதனத்தை விடவும் அதிகமாய் இருந்தது.” 1648இல் எல்லாம் ஹாலந்து நாட்டு மக்கள் ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகள் அனைத்தின் மக்களை விடவும் மிகையாக வேலை வாங்கப்பட்டார்கள், வறுமையில் ஆழ்த்தப்பட்டார்கள், மிருகத்தனமாய் ஒடுக்கப்பட்டார்கள் என்பதைச் சொல்ல மறந்து விடுகிறார் கூலிஹ்.

இன்று தொழில் துறை முதன்மை என்பது வாணிப முதன்மையை யும் குறிப்பதாகும். ஆனால், முறையான பட்டறைத் தொழில் எனப்படுவதன் காலத்தில், வாணிப முதன்மைதான் தொழில் துறையில் ஆதிக்க நிலைக்கு வழிசெய்கிறது. அந்தக் காலத்தில் காலனியாதிக்க அமைப்பு அதிமுக்கியப் பாத்திரம் வகித்தமைக்கு இதுவே காரணம். ஐரோப்பாவின் பழைய தெய்வங்களுக்குப் பக்கத்தில் “விசித்திர தெய்வமாய்” அது ஆராதனை பீடத்தில்

ஏறி இடம்பிடித்துக் கொண்டது; பிறகு ஒரு நாள் ஏனைய தெய்வங்களை எல்லாம் எட்டி உதைத்து மூலையிலே தள்ளி விட்டது. உபரி-மதிப்பு ஈட்டுதலே மானுடத்தின் ஏக லட்சியம் என்று அது பறைசாற்றியது.

பொதுக் கடன்கள், அதாவது தேசக் கடன்கள் வாயிலான செலாவணி முறை—இதன் மூல வடிவை மத்திய காலத்திலேயே ஜெனோவாவிலும் வெனிசிலும் காணலாம்—பட்டறைத் தொழிற் காலத்தில் பொதுவாக ஐரோப்பா முழுவதுமே வியாபித்து விட்டது. காலனியாதிக்க அமைப்பு அதன் கடல்வழி வர்த்தகத் தாலும் வாணிபப் போர்களாலும் இந்தக் கடன்-செலாவணி முறைக்கு சேமப் பண்ணை ஆயிற்று. இவ்வாறு இது முதலில் ஹாலாந்தில் வேருன்றியது. தேசக் கடன், அதாவது அரசின் உடைமை மாற்றம்—இந்த அரசு எதேச்சாதிகாரமாகவோ, அரசியல் சாசன வழிப்பட்டதாகவோ, குடியரசாகவோ இருக்கலாம்—முதலாளித்துவ சகாப்தத்தைக் குறிக்கும் தனிவிசேஷமாயிற்று. தேசச் செல்வம் எனப்படுவதில், உள்ளபடியே நவீன கால தேச மக்களது கூட்டு உடைமையில் சேரும் ஒரே பகுதி அவர்களது தேசக் கடன் தான்.³⁴⁵ இதிலிருந்து தவிர்க்க முடியாத படி விளைகிற கோட்பாடுதான் ஒரு தேசம் எவ்வளவுக்குக் கடன்பட்டுள்ளதோ அவ்வளவுக்கு பணக்காரத் தேசம் ஆகிறது என்ற நவீனக் கோட்பாடு. பொதுக் கடன்-செலாவணி என்பது மூலதனத்தின் தாரக மந்திரம் ஆகிறது. தேசக் கடன் திரட்டும் திட்டம் உதித்தெழுந்த பின், தேசக் கடனில் நம்பிக்கையின்மை என்பது தெய்வ நிந்தனைக்கு ஒப்பானதாகிறது; இந்தப் பாவத்துக்கு மன்னிப்பே கிடையாது.

பொதுக் கடன் ஆதித் திரட்டலின் வலுமிக்க நெம்புகோல்களில் ஒன்றாகிறது. மந்திரக் கோலை வீசியதும் நிகழும் அற்புதம் போல், இது மலட்டுப் பணத்தை இனப்பெருக்கத் திறனுடையதாகக்கி, இவ்விதம் அதனை மூலதனமாக மாற்றுகிறது; தொழில் துறையிலும், ஏன், கடுவட்டியிலும் கூட தவிர்க்க முடியாத படி ஏற்படுகிற இன்னல்களுக்கும் அபாயங்களுக்கும் உட்படுத்தாமலே மூலதனமாக மாற்றுகிறது. அரசுக்குக் கடனளிப்போர் உண்மையில் எதையும் கொடுப்பதில்லை; ஏனென்றால் அவர்கள் கடனாகத் தரும் பணம் எளிதில் மாற்றத்தக்க பொதுக் கடன் பத்திரங்களாக அவர்களிடம் திரும்புகிறது. இப்பத்திரங்கள் தொடர்ந்து ரொக்கப் பணம் போலவே அவர்களிடம் செயல்படுகின்றன. வருடாந்தர வட்டி பெறுவோரின் சோம்பேறி வர்க்கம் இவ்விதம் உருவாகிறது; அரசாங்கத்துக்கும் தேசத்துக்கும் இடைத்தரகர்களாய்ச் செயல்படும் லேவாதேவிக்காரர்கள் முயற்சி இல்லாமலே திடீரென செல்வம்

³⁴⁵ வில்லியம் காபெட் கூறுவது போல, இங்கிலாந்தில் "முடியரசு" என்னும் அடைமொழியோடுதான் எல்லாப் பொது நிறுவனங்களும் குறிக்கப்படுகின்றன; இந்தக் குறைக்கு நிவர்த்தியாக இருப்பது "தேசக்" கடன்.

சேர்க்கிறார்கள்; தேசக் கடன் தொகை ஒவ்வொன்றிலும் கணிசமான பகுதி வரிக் குத்தகையாளர்களுக்கும் வணிகர்களுக்கும் தனிப்பட்ட பட்டபட்டையதிபர்களுக்கும் வானிலிருந்து வந்து விழுந்த மூலதனமாய்ப் பயன்படுகிறது. இதற்கெல்லாம் மேலாக, கூட்டுப் பங்கு நிறுமங்கள் உருவாவதற்கும், வாங்கல்-விறற்லுக்குரிய எல்லாவிதப் பண்டங்களிலும் பேரம் நடப்பதற்கும், பங்கு வாணிபம் தோன்றுவதற்கும், சுருங்கச் சொல்லின் பங்குச் சந்தை சூதாட்டத்துக்கும் நவீன வங்கியாதிக்கத்துக்கும் தேசக் கடன் வகைசெய்கிறது.

தேசிய நாமங்கள் சூட்டப்பெற்ற பென்னம்பெரும் வங்கிகள் எல்லாம் அவை பிறந்த போது தனிப்பட்ட ஊக வணிகர்களின் சங்கங்களாகவே இருந்தன. இவர்கள் அரசாங்கத்தின் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டு, தமக்கு கிடைத்த தனிச் சலுகைகளின் பயனாய், அரசுக்கே கடன் கொடுக்கும் நிலைக்கு உயர்ந்தார்கள். ஆகவே, இந்த வங்கிகளின் இருப்பில் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட உயர்வு தேசக் கடன் திரண்டு பெருகியதற்கு பிழையா அளவை ஆகிறது. இவ்வங்கிகளின் முழு வளர்ச்சி 1694இல் இங்கிலாந்து வங்கி [Bank of England] நிறுவப்பட்டதிலிருந்து ஆரம்பமாகிறது. தொடக்கத்தில் இங்கிலாந்து வங்கி அரசாங்கத்துக்கு 8% வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்தது. ஆனால், மீண்டும் அதே மூலதனத்தை வங்கி-நோட்டு வடிவில் பொது மக்களுக்குக் கொடுத்துப் பணம் பண்ணை பாராளுமன்றம் அதற்கு அதிகாரமளித்தது. இந்த நோட்டுகளைப் பயன்படுத்தி உண்டியல்களைக் கழிவு நீக்கி வாங்கவும், சரக்குகளின் பேரில் முன்பணம் கொடுக்கவும், உயர்நிலை உலோகங்கள் வாங்கவும் அது அனுமதிக்கப்பட்டது. வங்கியாலேயே படைக்கப்பட்ட இந்தக் கடன்-செலாவணி, இங்கிலாந்து வங்கி அரசுக்குக் கடன் கொடுப்பதற்கும், பொது மக்களிடம் பெற்ற கடனுக்கு அரசின் கணக்கில் வட்டி செலுத்துவதற்குமான நாணயமாவதற்கு நீண்ட காலமாகவில்லை. வங்கி ஒரு கையால் கொடுத்து, மறு கையால் இன்னுமதிக்கமாக வாங்கிக் கொண்டது போதவில்லை; வாங்கிக் கொள்ளும் போதும் கூட, முன்னீடு செய்யும் கடைசி ஷில்லிங் வரைக்கும் நாட்டுக்குக் கடன் வழங்கும் நிரந்தர அமைப்பாய் அது இருந்து வந்தது. தவிர்க்க முடியாத படி அது பையப்பைய நாட்டினது உலோகச் சேர்ப்பின் இருப்புகமும், வாணிபக் கடன் அனைத்தின் ஈர்ப்பு மையமும் ஆயிற்று. வங்கியதிபர்கள், நிதியீட்டாளர்கள், வருடாந்தர வட்டி பெறுவோர், தரகர்கள், பங்கு வியாபாரிகள் போன்றோரின் இந்தத் திருக்கூட்டம் திருமென உதித்ததால் அக்காலத்தவர் மீது என்ன விளைவு ஏற்பட்டது என்பதை அக்காலத்திய எழுத்துக்கள் புலப்படுத்துகின்றன. பாலிங்புரோக்கின் எழுத்துக்களை உதாரணமாய்ச் சொல்லலாம்.³⁴⁶

³⁴⁶ "தார்த்தாரியர்கள் இன்று திரும்பவும் ஐரோப்பாவுக்குப் படையெடுத்து

தேசக் கடனுடன் கூடவே சர்வதேசக் கடன்-செலாவணி முறையும் உருவாயிற்று; பல சந்தர்ப்பங்களிலும் இது ஏதாவதொரு மக்கள்சமூகத்தினது ஆதித் திரட்டலின் மூலாதாரங்களில் ஒன்றை மூடி மறைக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக வெனிசியக் கொள்ளையமைப்பின் இழிசெயல்கள் ஹாலந்தினுடைய மூலதனச் செல்வத்தின் இரகசிய அடித்தளங்களில் ஒன்றாய் அமைந்தன; வெனிஸ் நசிவு நிலையில் இருந்த ஆண்டுகளிலும் ஹாலந்துக்குப் பெருந்தொகைகள் கடனாய்க் கொடுத்தது. ஹாலந்துக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் நிலவிய உறவும் இது போன்றதே. 18ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்துக்குள் டச்சு பட்டறைத் தொழில்கள் மிகவும் பின்தள்ளப்பட்டு விட்டன. ஹாலந்தே வாணிபத்திலும் தொழில் துறையிலும் முதன்மையான நாடென்ற நிலை ஒழிந்து விட்டது. எனவே, 1701 முதல் 1776 வரை, ஏராளமான மூலதனத்தை முக்கியமாய் அதன் மாபெரும் போட்டி நாடான இங்கிலாந்துக்குக் கடன் கொடுப்பதே அதன் பிரதான அலுவலாயிற்று. இங்கிலாந்துக்கும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுக்குமிடையே இதுவேதான் இன்று நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்று அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் பிறப்புச் சான்றிதழே இல்லாமல் தலைதூக்கும் ஏராளமான மூலதனம் நேற்று இங்கிலாந்தில் குழந்தைகளின் இரத்தத்திலிருந்து பிறந்த மூலதனமே.

தேசக் கடனுக்கு அரசின் வருவாய் ஆதரவாய் இருப்பதால்—இந்த வருவாயிலிருந்தே வருடாந்தர வட்டித் தொகைகளும் பிறவும் செலுத்தப்பட வேண்டுமென்பதால்—நவீன வரி விதிப்பு முறை தேசக் கடன் முறையினை முழுமைப்படுத்துவதற்கான அவசியக் கூறாயிற்று. அரசாங்கம் அசாதாரண செலவுகளை சமாளிக்க இந்தக் கடன்கள் உதவுகின்றன; வரி செலுத்துவோர் இதனை உடனடியாக உணருவதில்லை. ஆயினும், இதைத் தொடர்ந்து வரிகளை உயர்த்துவது அவசியமாகிறது. மறு புறம், ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பெறப்படும் கடன்கள் திரண்டு பெருகி, இதன் விளைவாக வரி விதிப்பு உயர்ந்து, அரசாங்கம் எப்போதுமே புதிய அசாதாரணச் செலவுகளுக்காகப் புதிய கடன்களை நாட வேண்டியதாகிறது. இவ்வாறு, நவீன வரி வருவாய் அமைப்பு [modern fiscalty] — அத்தியாவசியமான வாழ்வுச் சாதனங்களுக்கு வரி விதிப்பதை (அவற்றின் விலையை இவ்விதம் உயரச் செய்வதை) அச்சாணியாய்க் கொண்ட இந்த அமைப்பு—தற்பெருக்கத்தின் கருவைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. மிகை வரிவிதிப்பு தற்செயலாய் நிகழ்வதன்று; கோட்பாடாய் அனுசரிக்கப்படுவது என்றே சொல்ல வேண்டும். எனவேதான், இந்த அமைப்பு முதன்முதல்

வருவார்களேயானால், நிதியீட்டாளர் நம்மிடையே என்ன செய்கிறார் என்பதை அவர்களுக்குப் புரிய வைப்பது கடினம்." (மாண்டெஸ்க்யூ, "Esprit des lois," பாகம் iv., பக்கம் 33, லண்டன், 1769.)

தொடக்கி வைக்கப்பட்ட ஹாலத்தில் பெரிய தேசபக்தராம் டெ விட் தமது “நீதிமொழிகளில்” இதனைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார்; கூலித் தொழிலாளியை அடக்க ஒடுக்கமானவராகவும் சிக்கனமானவராகவும் முயற்சி வாய்ந்தவராகவும் இருக்கச் செய்வதற்கு, மிகையான உழைப்பை அவர் மீது சுமத்துவதற்கு இதுவே மிகச் சிறந்த ஏற்பாடு என்றார். ஆயினும், கூலித் தொழிலாளியின் நிலைமை மீது அது ஏற்படுத்திய நாசகர விளைவைக் காட்டிலும், இங்கே நாம் கவனிக்க வேண்டியது: இதன் விளைவாக விவசாயிகளும், கைவினைஞர்களும், சுருங்கச் சொன்னால் கீழ் நடுத்தர வர்க்கத்தின் எல்லாப் பிரிவினரும் வலுவந்த உடைமைப் பறிப்புக்கு ஆளானார்கள் என்பதே. இது பற்றி முதலாளித்துவப் பொருளாதார அறிஞர்களிடையே கூட இருவேறு கருத்திலலை. இவ்வமைப்பின் உடைமைப் பறிப்புத் திறனை அதன் உறுப்புகளில் ஒன்றான காப்பு முறை மேலும் உயர்த்துகிறது.

பொதுக் கடனும், இதற்கிசைவான வரி வருவாய் அமைப்பும் செல்வத்தை மூலதனமாக்குவதிலும், மக்கள்திரளின் உடைமையைப் பறிப்பதிலும் பெரும் பங்கு வகித்தன. இதைக் கண்டு, காபெட், டபிள் டே போன்ற பல எழுத்தாளர்கள் நவீன காலத்தில் மக்கள் படும் துன்பதுயரத்துக்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணம் இந்தப் பொதுக் கடனே என்ற தவறான முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

பட்டறையதிபர்களை உண்டாக்குவதற்கும் சுயேச்சையான உழைப்பாளர்களின் உடைமையைப் பறிப்பதற்கும், நாட்டின் உற்பத்திச் சாதனங்களையும் வாழ்வுச் சாதனங்களையும் மூலதனமாக்குவதற்கும், மத்திய கால உற்பத்தி முறையிலிருந்து நவீன கால உற்பத்தி முறைக்கு மாறிச் செல்லும் காலத்தை வலுவந்தமாய்க் குறுக்குவதற்கும் காப்பு முறை செயற்கைச் சாதனமாய்ப் பயன்பட்டது. இந்தக் கண்டுபிடிப்பைப் பயன்படுத்துவதைப் பிரத்தியேக உரிமையாக்கிக் கொள்வதற்காக ஐரோப்பிய அரசுகள் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டன. உபரி-மதிப்பு ஈட்டுவோருக்கு சேவகம் செய்யத் தொடங்கியவுடனே, அந்த அரசுகள் காப்புத் தீர்வைகள் மூலம் சுற்றடியாகவும், ஏற்றுமதி வரிகள் மூலம் நேரடியாகவும் தத்தமது மக்களை சூறையாடியதோடு நிற்கவில்லை. தமது சார்பு நாடுகளிலும் எல்லாத் தொழில்களையும் வலுவந்தமாய் வேரோடு பிடுங்கியெறிந்தன. அயர்லாந்தின் கம்பளித் தொழிலை இங்கிலாந்து அழித்ததை எடுத்துக்காட்டாய்க் குறிப்பிடலாம். ஐரோப்பாக்கண்டத்தில், கொல்பெரை உதாரணமாய்ப் பின்பற்றி, இந்நிகழ்முறை பெரிதும் எளிதாக்கப்பட்டது. இங்கே தொழில்துறைக்கான ஆதி மூலதனத்தின் ஒரு பகுதி நேராக அரசுக் கருவூலத்திலிருந்து வந்தது. மிராபோ சொல்கிறார்: “பொருக்கு முன்னர் சாக்சனியில் பட்டறைத் தொழில் புகழ் பெற்று விளங்கியதற்குக் காரணம் தேடி அவ்வளவு தூரம் செல்வானேன்? மன்னர்கள்

பெற்ற கடன்கள்தாம் 180,000,000 ஆகுமே!"³⁴⁷

காலனியாதிக்க அமைப்பு, பொதுக் கடன்கள், கடுமையான வாரி விதிப்பு, காப்பு முறை, வாணிபப் போர்கள் முதலானவை—முறையான பட்டறைத் தொழிற் காலம் பெற்றெடுத்த இந்தக் குழந்தைகள்—நவீனத் தொழில் துறையின் பிள்ளைப் பிராயத்தில் விசுவரூபமெடுத்து வளர்கின்றன. ஒன்றுமறியா அப்பாவி மக்கள் மிகப் பெருமளவில் வதைக்கு ஆளாவது நவீனத் தொழில் துறையின் பிறப்பைக் குறிக்கிறது. முடியரசுக் கடற்படைக்கு ஆள் சேர்த்தது போலவே, தொழிற்சாலைகளுக்கும் வலுவந்தமாய் ஆள் சேர்த்தனர். 15ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி மூன்றாம் பகுதி முதல் தமது காலம் வரை விவசாயக் குடிகளின் நிலவுடைமை பறிக்கப் பட்ட போது நடந்த கொடுமைகள் குறித்து சர் பி. மோ. ஈடனுக்கு எவ்விதக் கலக்கமும் இல்லை. முதலாளித்துவ வேளாண்மையை நிறுவவும், "சாகுபடி நிலத்துக்கும் மேய்ச்சல் நிலத்துக்குமிடையே தக்க விகிதத்தை" ஏற்படுத்தவும் அவசியமான இந்த நிகழ்முறை குறித்து அவர் மன நிறைவு கொண்டு களிப்படைகிறார். ஆயினும், பட்டறைத் தொழிற் சுரண்டலை ஆலைத் தொழிற் சுரண்டலாக மாற்றவும், மூலதனத்துக்கும் உழைப்புச் சக்திக்குமிடையே "உண்மை உறவை" நிலைநாட்டவும் குழந்தைகளைத் திருடுவதும், குழந்தைகளை அடிமைகளாக்குவதும் அவசியமாவது குறித்து அவர் அந்த அளவுக்குப் பொருளாதார நுண்ணறிவு படைத்தவராய் இருக்க வில்லை. அவர் சொல்கிறார்: "பட்டறைத் தொழில் ஒன்றை வெற்றிகரமாக நடத்தும் பொருட்டு ஏழைக் குழந்தைகளைத் தேடி குடிசைகளையும் வேலையில்லங்களையும் துறையாடத்தான் வேண்டும் என்றால், இரவில் நீண்ட நேரம் முறை வைத்து அவர்களை வேலை வாங்கத்தான் வேண்டும் என்றால், எல்லாருக்கும் இன்றியமையாததென்றாலும் பிஞ்சு வயதினருக்கு மிகவும் அவசியமானதாகிய ஓய்வினைப் பறிக்கத்தான் வேண்டுமென்றால், வெவ்வேறு வயதும் நாட்டமும் உடைய ஆண்களும் பெண்களும் ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் ஒழுக்கக் கேட்டையும் காம வெறியையும் கற்றுக் கொள்ளும் படி அவர்களை ஒன்றுகூட்டத்தான் வேண்டும் என்றால், அம் மாதிரியான பட்டறைத் தொழிலால் மொத்தத்தில் தனிமனித நலமோ, நாட்டு நலமோ உயருமா? பொதுமக்கள் கவனஞ்செலுத்த வேண்டிய பிரச்சினை இது."³⁴⁸

ஃபீல்டன் சொல்கிறார் : "டெர்பிஷ்யர், நாட்டிங்காம்ஷ்யர் மாவட்டங்களிலும் குறிப்பாக லங்காஷ்யர் மாவட்டத்திலும் புதிதாய்க் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இயந்திர சாதனங்கள், நீர்விசைச் சக் கரத்தை இயக்க வல்ல நீரோடைகளின் அருகில் கட்டப்பட்ட பெரிய

³⁴⁷ மிராபோ, முன் வந்தது, பாகம் vi., பக்கம் 101.

³⁴⁸ ஈடன், முன் வந்தது, பாகம் I., புத்தகம் II., அத்தியாயம் I., பக்கம் 421.

தொழிற்சாலைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டன. நகரங்களிலிருந்து தொலைவாக ஒதுங்கியிருந்த இந்த இடங்களில் திடீரென்று ஆயிரக் கணக்கான ஆட்கள் தேவைப்பட்டார்கள்; குறிப்பாக, அது வரை ஒப்பளவில் ஜன நெருக்கமற்றதாகவும் பொட்டலாகவும் இருந்த லங்காஷயருக்கு இப்போது திரளான மக்கள் தேவைப்பட்டார்கள். சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளின் பிஞ்சு விரல்களே மிகப் பெரும்பாலும் அதிகமாய்த் தேவைப்பட்டதால், லண்டன், பர்மிங்காம் போன்ற இடங்களின் வேவ்வெறு வட்டார வேலையில்லங்களிலிருந்து பழகு தொழிலாளர்களைக் கொள்முதல் செய்யும் பழக்கம் உடனே பிறந்தது. அனாதரவான இந்தக் குழந்தைகள், 7 முதல் 13 அல்லது 14 வயதுடையோர் பல்லாயிரக்கணக்கில் வடபகுதிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். அதிபர் தமது பழகு தொழிலாளர்களுக்கு உடை அளிப்பதும், தொழிற்சாலை அருகே “பழகு தொழிலாளர் விடுதியில்” உணவு-உறைவிடம் அளிப்பதும், வழக்கம்; வேலைகள் நடக்கும் படி பார்த்துக் கொள்ளக் காணிகள் நியமிக்கப்பட்டனர்; அவர்களது குறியெல்லாம் குழந்தைகளை முடிந்த வரை அதிகமாய் வேலைவாங்குவதே. ஏனென்றால் அவர்களது ஊதியம் அவர்களால் கறக்க முடிந்த வேலையின் அளவைப் பொறுத்ததாய் இருந்தது. இதன் விளைவு கொடுமைதான்....பட்டறைத் தொழிலில் வட்டங்கள் பலவற்றிலும், குறிப்பாகக் கொடுமையின் நிலைக்களனாகிய என் சொந்த மாவட்டத்தில் (லங்காஷயரில்) பட்டறையதிபர்களின் பொறுப்பில் இவ்விதம் ஒப்படைக்கப்பட்ட ஒரு பாவமுமறியாத, கேட்பாரற்ற பிறவிகளுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளை நெஞ்சு பொறுக்காது. அத்த உழைப்பால் இறப்பின் விளிம்புக்குச் செல்லும் வரை அவர்களைத் துன்புறுத்தினார்கள்....சவுக்கால் அடித்தார்கள், சங்கிலியால் பிணைத்தார்கள்; சித்திரவதை செய்தார்கள்....இப்படியெல்லாம் நேர்த்தியான முறைகளில் கொடுமைப்படுத்தினார்கள். பட்டினியால் எலும்பும் தோலுமாகி விட்டவர்களையும் பல சந்தர்ப்பங்களில் சவுக்காலடித்து வேலை வாங்கினார்கள்....சில சந்தர்ப்பங்களில் கொடுமைதாளாமல் சிலர் தற்கொலை செய்து கொள்ள நேர்ந்தது....டெர்பிஷயர், நாட்டின்காம்ஷயர், லங்காஷயர் போன்ற மாவட்டங்களில், பொதுமக்களின் கண்ணிற்கெட்டாத தொலைவுகளில் இருந்த எழில் கொஞ்சும் பள்ளத்தாக்குகள் கொடுவதையும் கொலை பலவும் நடக்கும் துயரார்ந்த இருள்வெளிகளாய் மாறின. பட்டறையதிபர்கள் அமோக இலாபம் பெற்றனர். ஆனால் இது இலாபப்பசியைத் தீர்ப்பதற்கு பதில் கிளறி விடவே செய்தது; எனவே, எல்லை என்ற ஒன்றே இருக்க முடியாது என்னும் படி இலாபம் பெற்றுத் தரக் கூடியதாய்த் தோன்றிய ஓர் உபாயத்தை அதிபர்கள் நாடினார்கள்; “இரவு வேலை” என்ற நடைமுறையைத் தொடங்கினார்கள்; அதாவது ஒரு தொகுதி ஆட்களைப் பகல் முழுக்க வேலை

வாங்கிக் களைப்புறச் செய்ததும், தொடர்ந்து இரவு முழுக்க வேலை செய்ய இன்னொரு தொகுதி ஆட்களைத் தயாராக வைத்துக் கொண்டார்கள்; இரவுத் தொகுதியினர் சற்று முன்னரே விட்டுப்போன படுக்கைகளில் பகல் தொகுதியினர் வந்து படுப்பார்கள்; பகல் தொகுதியினர் எழுந்து சென்றவுடனே இரவுத் தொகுதியினர் வந்து படுப்பார்கள். படுக்கையின் தூடு தணிவதே இல்லை என்பது லங்காஷயர் வழக்காகி விட்டது.³⁴⁹

பட்டறைத் தொழிற் காலத்தில் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து ஐரோப்பாவின் பொதுமக்கள் அபிப்பிராயம் என்பது கொஞ்சங்கூட மாளவெட்கமோ நெஞ்சு உறுத்தலோ இல்லாததாகி விட்டது. முதலாளித்துவத் திரட்டலுக்கான வழிமுறையாகத் தங்களுக்குப் பயன்பட்ட ஒவ்வொரு அக்கிரமத்தைப் பற்றியும் இந்த நாடுகள் வாய் கூசாமல் பெருமையடித்துக் கொண்டன. சான்றாக, மதிப்பிற்குரிய ஆ. ஆண்டர்சனின் பாமரத்தனமான வாணிப வரலாற்றேடுகளைப் படித்துப் பாருங்கள். உட்கெட் சமாதான காலத்தின் போது, அது வரை ஆப்பிரிக்க காலுக்கும் ஆங்கிலேய மேற்கிந்தியத் தீவுகளுக்குமிடையில் மட்டுமே நடந்து வந்த நீக்ரோ-வர்த்தகத்தை, ஆப்பிரிக்காவுக்கும் ஸ்பானிய அமெரிக்காவுக்குமிடையில் நடத்துவதற்கும் அனுமதிக்கப்படும் தனிச் சலுகையை அசியெந்தோ ஒப்பந்தத்தைக் கொண்டு இங்கிலாந்து ஸ்பானியரிடமிருந்து கறந்தது அல்லவா, இது ஆங்கிலேய

349 ஜான் ஃபீல்டன், முன் வந்தது, பக்கம் 5, 6. ஆலைத் தொழிலின் இன்னும் முற்கால அக்கிரமங்கள் பற்றி அறிய, பார்க்கவும்: டாக்டர் அய்க்கின் (1795), முன் வந்தது, பக்கம் 219. மேலும், சிஸ்போர்ன்: "மனிதர்களின் கடமைகள் பற்றிய ஆராய்ச்சி," 1795, பாகம் II. நீராவி எஞ்சின் வந்து விட்டதால் தொழிற்சாலைகள் கிராமப்புற மலையருவிப் பகுதியிலிருந்து நகரங்களின் நடுமையத்துக்கு மாறிய போது, "மட்டுமீறாத" உபரி-மதிப்பு ஈட்டுபவர் வேலையில்லங்களிலிருந்து அடிமைகளைத் தேடிப் பெற்றதாக வேண்டிய அவசியம் ஒழிந்து, குழந்தை-மூலப்பொருள் கைக்கு மெய்யாய் இருக்கக் கண்டார்; 1815இல் சர் ரா. பீல் ("நேர்மைவாத அமைச்சர்" என்ற சொற்றொடரின் மூலவர்) குழந்தைகளின் காப்புக்கான தமது மசோதாவைக் கொண்டுவந்த போது, புலியன் கமிட்டியின் முக்கியஸ்தரும், ரிக்கார்டோவின் ஆப்த நண்பருமான பிரான்சிஸ் ஹார்டன் காமன்ஸ் சபையில் கூறினார்: "வேலை செய்யும் குழந்தைகள் காங்கியை (இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தலாமென்றால்) போண்டியாகி விட்ட ஒருவரின் சொத்துகளோடு விற்பனைக்கு வைத்து, அந்தச் சொத்துகளில் ஒன்று என்று பகிரங்கமாய் அறிவித்து விளம்பரம் செய்ததானது பேர்போன செய்தியாகும்." ஈராண்டு முன்பு சிங்ஸ் பெஞ்சு நீதிமன்றத்தின் முன்னே அக்கிரமமான ஒரு சம்பவம் கொண்டுவரப்பட்டது; சிறுவர்கள் பலரை லண்டனிலுள்ள ஒரு வட்டார நிர்வாகம் ஒரு தொழிலதிபரிடம் பழகு தொழிலாளர்களாகச் சேர்த்தது; இவர்களில் பலரும் இன்னொரு தொழிலதிபரின் கைக்கு மாற்றப்பட்டு, பட்டினி போடப்பட்டதை கருணாமிக் கோர் சிலர் காண நேர்ந்தது. அவர் ஒரு (பாராளுமன்ற) கமிட்டியில் இருந்த போது, இன்னும் பயங்கரமான இன்னொரு சம்பவம் அவருக்குத் தெரிய வந்தது.... அதாவது, சில ஆண்டுகள் முன்னர்தான், லண்டன் வட்டார நிர்வாகம் ஒன்றுக்கும் லங்காஷயர் பட்டறையதிபர் ஒருவருக்குமிடையே ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளப்பட்டது; 20 நல்ல குழந்தைகளுக்கு மூடப் பிறவியான ஒரு குழந்தை வீதம் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று இவ்வொப்பந்தம் விதித்தது.

ராஜ தந்திரத்துக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்று இந்த வரலாற்றேடுகள் கொண்டாடுகின்றன. இவ்வழியில் இங்கிலாந்து ஸ்பானிய அமெரிக்காவுக்கு 1743 வரை ஆண்டுக்கு 4,800 நீக்ரோக்களை வழங்கும் உரிமையைப் பெற்றது. இது பிரித்தானியக் கள்ள கடத்தலுக்கு அதிகாரப்பூர்வப் போர்வை ஆயிற்று. அடிமை-வார்த்தகத்தைக் கொண்டு லிவர்பூல் உப்பிக் கொழுத்தது. இதுவே அதன் ஆதித்திரட்டலுக்கான வழியாய் இருந்தது. லிவர்பூலின் “கண்ணியவான்கள்” இன்றும் கூட அடிமை-வார்த்தகத்தின் புகழ் பாடும் பிண்டார்களாய் விளங்குகிறார்கள். இது—ஏற்கெனவே மேற்கோள் காட்டப்பட்ட அயக்கினின் [1795] நூலைப் பார்க்கவும்— “லிவர்பூல் வார்த்தகத்தின் சிறப்பியல்பாய் விளங்கிய வீரதீர உணர்ச்சிக்கு ஏற்றதாய் அமைந்து அவ்வார்த்தகத்தை செழிப்பான அதன் இன்றைய நிலைக்குத் துரிதமாய் ஓங்கச் செய்தது; கப்பல் தொழிலுக்கும் மாலுமிகளுக்கும் விரிவான வேலைவாய்ப்பைத் தோற்றுவித்தது; நாட்டின் பட்டறையுற்பத்திப் பொருட்களுக்கான வேண்டலைப் பெருமளவு உயர்த்தியது.” (பக்கம் 339). அடிமை வார்த்தகத்தில் லிவர்பூல் 1706இல் 15; 1751இல் 53; 1760இல் 74; 1770இல் 96; 1792இல் 132.

பருத்தித் தொழில் இங்கிலாந்தில் குழந்தையடிமை முறையைப் புகுத்தியது; அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிலோ இன்னும் முற்காலத்தியதும், ஏறக்குறைய தந்தை வழிச் சமூகத்துக்குரியதுமான அடிமை முறை வாணிபச் சுரண்டல் முறையாக மாறுவதற்கு ஊக்கம் கொடுத்தது. உண்மை என்னவென்றால், ஐரோப்பாவில் கூலித் தொழிலாளர்களின் முகத் திரையிட்ட அடிமை முறைக்கு அடித்தளமாய், புதிய உலகில் அப்பட்டமான அடிமை முறை தேவைப்பட்டது.³⁵⁰

இப்படியெல்லாம் படாத பாடு பட்டுத்தான், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் “சாசுவாத இயற்கை விதிகள்” நிலைநாட்டப் பெற்றன. உழைப்பாளிகளும் உழைப்புச் சாதனங்களும் பிரிந்து தனித்தனியாகும் நிகழ்முறை பூர்த்தி செய்யப்பட்டது; ஒரு துருவத்தில் சமுதாய உற்பத்திச் சாதனங்களும் வாழ்வுச் சாதனங்களும் மூலதனமாக மாற்றப்பட்டன; மறு துருவத்தில் பெருந்திரளான மக்கள் கூலித் தொழிலாளர்களாய், நவீன சமுதாயத்தின் செயற்கைப் படைப்பாகிய “சுதந்தர உழைப்பாளி ஏழைகளாய்”³⁵¹

³⁵⁰ 1790இல் ஆங்கிலேய மேற்கிந்தியத் தீவுகளில் சுதந்தர மாந்தர் ஒருவருக்கு 10 அடிமைகள் வீதமும், பிரெஞ்சு மேற்கிந்தியத் தீவுகளில் 14 அடிமைகள் வீதமும், டச்சு மேற்கிந்தியத் தீவுகளில் 23 அடிமைகள் வீதமும் இருந்தார்கள். (ஹென்றி புருகாம்: “ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின் காலனிக் கொள்கை பற்றிய ஆய்வு,” பதிப்பு 1803, பாகம் II., பக்கம் 74.)

³⁵¹ கூலித் தொழிலாளர் வர்க்கம் குறிப்பிடத்தக்க அளவினை எட்டியது முதற்கொண்டே ஆங்கிலேயச் சட்டங்களில் “உழைப்பாளி ஏழைகள்” என்னும் சொற்

மாற்றப்பட்டனர். பணம் “பிறவியிலேயே கன்னத்தில் இரத்தக் கறை படிந்ததாய் உலகில் பிரவேசிக்கிறது” என்கிறார் ஒழியே.³⁵² ஆனால், மூலதனமோ உச்சந்தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை, உடலின் ஒவ்வொரு மயிர்க்காலிலிருந்தும் இரத்தமும் சகதியும் சொட்ட சொட்ட உலகில் பிரவேசிக்கிறது.³⁵³

றொடரைக் காணலாம். ஒரு புறம் பிச்சைக்காரர்கள் போன்ற “சோம்பேறி ஏழை களிமயிருந்தும்” மறு புறம் இறக்கை வெட்டாத புறாக்களாய் இன்னமும் சொந்த உழைப்புச் சாதனங்கள் வைத்திருக்கும் உழைப்பாளிகளிடமிருந்தும் வேறுபடுத்தும் பொருட்டு இச்சொற்றொடர் பயன்படுத்தப்படுகிறது. சட்டப் புத்தகத்திலிருந்து இது அரசியல் பொருளாதாரத்துக்கு வந்தது; கல்பெப்பர், ஜோ. சைல்டு முதலானோர் ஆதாம் ஸ்மித்துக்கும் ஈடனுக்கும் அதனைக் கொடுத்துச் சென்றார்கள். இதன் பின்னர் “அருவருப்பான அரசியல் வெற்றுகளாய்” எட்மண்டு பர்க் “உழைப்பாளி ஏழைகள்” என்ற பத்ததை “அருவருப்பான அரசியல் வெற்றுகள்” என்று அழைத்தார் என்றால், அவர் எப்படிப்பட்டவர் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆங்கிலேய ஆதிக்கக் கும்பல் கொடுத்த காசுக்காக பிரெஞ்சுப் புரட்சியை எதிர்த்து அவல்காரமாய் முழக்கமிட்ட இந்தத் துதிபாடி, அதே போன்று அமெரிக்கக் கொந்தளிப்பின் தொடக்கத்தில் வட அமெரிக்கக் குடியேற்றங்கள் கொடுத்த காசுக்காக ஆங்கிலேய ஆதிக்கக் கும்பலுக்கெதிரான மிதவாதியாகப் பாவனை செய்த இவர், உண்மையில் வடிசுட்டிய கொச்சை முதலாளித்துவவாதியே. “வாணிப விதிகள் இயற்கையின் விதிகளாகும், எனவே கடவுளின் விதிகளாகும்.” (எ. பர்க், முன் வந்தது, பக்கம் 31, 32.) கடவுளின் விதிகளுக்கும் இயற்கையின் விதிகளுக்கும் பங்கம் நேர விடாமல், அவர் எப்போதுமே மிகச் சிறந்த சந்தையில் தம்மை விற்றுக் கொண்டார் என்பதில் வியப்பில்லைதான். இந்த எட்மண்டு பர்க் மிதவாதியாக இருந்தது பற்றிய மிகச் சிறந்த பட்டப்பிடிப்பை மறைதிருடக்கரிள் எழுத்துக்களில் காணலாம்; டக்கர் பாதிரியாராகவும் டோரியாகவும் இருந்தார்; ஆனால் மற்றபடி மாண்புமிக்கவராகவும், திறமை வாய்ந்த அரசியல் பொருளாதார அறிஞராகவும் இருந்தார். இன்று கோலோச்சுவது மானக்கேடான தார்மிகக் கோழைத்தனம். “வாணிப விதிகளை” அது பக்திபூர்வமாய் நம்புகிறது. இந்நிலையில், இந்த பர்க்குளுக்கு மீண்டும் துடு போடுவது நம் கடமை. இவர்கள் தம் வழிவந்தோரிடமிருந்து வேறுபடுவது— திறமை என்ற ஒன்றில் மட்டுமே!

352 மர் ஒழியே: “Du credit Public,” பாரிஸ், 1842.

353 “மூலதனம் கொந்தளிப்பையும் பூசலையும் தவிர்க்க முயல்கிறது என்றும், அது ஒரு பயங்கொள்ளி என்றும் காலாண்டு விமர்சன ஏடு ஒன்று சொல்கிறது; மெய்தான். ஆனால் இது பிரச்சினையை அரைகுறையாக விடுகிறது. இயற்கை வெற்றிடத்தை வெறுப்பதாய் முன்பெல்லாம் கூறுவார்களே, அதே போல் மூலதனம் இலாபமீன்மையை அல்லது சொற்ப இலாபம் என்ற நிலையை வெறுத்து ஒதுக்குகிறது. போதுமான இலாபம் கிடைத்தால் மூலதனம் மிகவும் துணிவு பெறுகிறது. இலாபம் சுமார் 10 சதவீதம் கிடைக்குமென்றால், அது எங்கு வேண்டுமானாலும் முதலீடு செய்யப்படுவது உறுதி; 20 சதவீதம் கிடைக்குமென்றால் அதன் ஆர்வம் தூண்டப்படும்; 50 சதவீதம் கிடைக்குமென்றால் வலியவே திமிராய் நடந்து கொள்ளும்; 100 சதவீதம் கிடைக்குமென்றால் எல்லா மனித நியதிகளையும் துவம்சம் செய்யத் தயாராகி விடும்; 300 சதவீதம் கிடைக்குமென்றால் குறுகுறுப்பே இல்லாமல் எந்தக் குற்றமும் செய்யும்; அதன் உடைமையாளர் தூக்கிலிடப்படும் அபாயம் இருந்தாலும் கூட எந்த நச்சுப் பரிட்சையிலும் துணிந்து இறங்கும். குழப்பத்தாலும் பூசலாலும் இலாபம் கிடைக்குமென்றால், இரண்டையுமே தடையின்றி ஊக்குவிக்கும். கள்ளக் கடத்தலும் அடிமை வர்த்தகமும் மேற்கூறியவற்றுக்கெல்லாம் போதிய சான்றாகின்றன.” (டி. ஜே. டன்னிங், முன் வந்தது, பக்கம் 35, 36.)

அத்தியாயம் XXXII

முதலாளித்துவத் திரட்டலின் வரலாற்று வழிப்பட்ட போக்கு

மூலதனத்தின் ஆதித் திரட்டலால், அதாவது வரலாற்று வழியில் அது உதித்தெழுவதால் நேருவதென்ன? அடிமைகளையும் பண்ணையடிமைகளையும் நேரடியாகக் கூலித் தொழிலாளர்களாய் மாற்றாத வரை, எனவே அது வடிவ மாற்றமாக மட்டுமே உள்ள வரை, மூலதனத்தின் ஆதித் திரட்டல் குறிப்பதெல்லாம் நேரடி உற்பத்தியாளர்களின் உடைமைப் பறிப்பையே; அதாவது உடைமையாளரது உழைப்பின் அடிப்படையிலான தனிச் சொத்தின் சிதைவையே. சமுதாய உடைமை அல்லது கூட்டு உடைமைக்கு எதிர் நிலையான தனியுடைமை, உழைப்புச் சாதனங்களும் உழைப்பின் புற நிலைமைகளும் தனியார்களுக்குச் சொந்தமாயிருக்கும் போது மட்டுமே நிலவுகிறது. ஆனால், இந்தத் தனியார்கள் உழைப்பாளிகளா இல்லையா என்பதைப் பொறுத்து, தனியுடைமையின் தன்மை வேறுபடுகிறது. பார்த்த மாத்திரத்தில் புலப்படும் தனியுடைமையின் எண்ணற்ற சாயல்கள் இந்த இரு கடைக்கோடிகளுக்கும் இடையில் இருக்கும் இடைக்கட்டங்களுக்கு உரியவையாகும். உழைப்பாளி தமது உற்பத்திச் சாதனங்களின் உடைமையாளராய் இருக்கும் தனியுடைமை—வேளாண்மைத் தொழிலாளாலும், பட்டறைத் தொழிலாளாலும், அல்லது இரண்டுமே ஆனாலும்—சிறுவீதத் தொழிலின் அடித்தளம் ஆகும்; சிறுவீதத் தொழில் சமுதாயப் பொருளுற்பத்தியும், உழைப்பாளியின் சுதந்தரமான தனித்தன்மையும் வளர்வதற்கு அவசிய நிலைமையாகும். இந்த சிறுவீதப் பொருளுற்பத்தி முறை அடிமை முறையிலும், பண்ணையடிமை முறையிலும், ஏனைய சார்பு நிலைகளிலும் கூட நிலவுவது மெய்தான். ஆனால், உழைப்பாளி தாமே தமது உழைப்புச் சாதனங்களின் தனியுடைமையாளராய் இருந்து, தாமே அவற்றை இயக்கும் போதுதான், தாம் சார்படி செய்யும் நிலத்துக்குரிய விவசாயியாக, தாம் திறம்படக் கையாளும் கருவிக்குரிய கைவினைஞராக இருக்கும் போதுதான், சிறுவீதப் பொருளுற்பத்தி முறை பூத்துக் குலங்குகிறது; அதன் முழு ஆற்றலையும்

வெளிப்படுத்துகிறது; குறைவற்ற முழு வடிவம் அடைகிறது. இந்த உற்பத்தி முறைக்கு நிலம் துண்டாடப்பட்டிருப்பதும், ஏனைய உற்பத்திச் சாதனங்கள் சிதறுண்டிருப்பதும் அவசியம். இந்த உற்பத்திச் சாதனங்களின் குவிப்புக்கு எப்படி இதில் இடமில்லையோ, அதே போல் கூட்டு-வேலை, தனித்தனி உற்பத்தி நிகழ்முறை ஒவ்வொன்றுக்குள்ளேயும் உழைப்புப் பிரிவினை, இயற்கைச் சக்திகள் மீது சமுதாயக் கட்டுப்பாடு, இச்சக்திகளை சமுதாயம் உற்பத்தித் திறனுள்ள விதத்தில் பிரயோகிப்பது; சமுதாய உற்பத்தித் திறன்களின் தடையற்ற வளர்ச்சி ஆகியவற்றுக்கும் இதில் இடமில்லை. குறுகிய, ஓரளவு ஆதிகாலத்திய வரம்புகளுக்குள் இயங்கும் உற்பத்தியமைப்புக்கும், சமுதாயத்துக்கும் மட்டுமே இது ஒத்துவரும். இதனை நிரந்தரமாக்குவது—பெக்கியூர் சரியாகவே சொல்கிறார்—“சிறப்பின்மையை உலக நியதி ஆக்குவதாகும்.” குறிப்பிட்ட வளர்ச்சிக் கட்டத்தில், இது தன் சிதைவுக்கான பொருளாயதக் காரணிகளைத் தோற்றுவிக்கிறது. அதுமுதல் சமுதாயத்தினுள் புதிய சக்திகளும் புதிய வேட்கைகளும் ஊற்றெடுக்கின்றன; ஆனால் சமுதாயத்தின் பழைய ஒழுங்கமைப்பு தடையாய் அமைந்து, அவற்றை அடக்கி வைக்கிறது. அது ஒழிக்கப்பட்டாக வேண்டும்; ஒழிக்கப்படுகிறது. அதன் ஒழிப்பு—தனியாட்களுக்குரியவையாய் சிதறுண்டு கிடக்கிற உற்பத்திச் சாதனங்களைச் சமுதாய வழியில் குவியச் செய்து, பலரது சிறு சொத்துடைமையை சிலரது பெருஞ் சொத்துடைமையாக மாற்றி, பெருந்திரளான மக்களிடமிருந்து நிலத்தையும் வாழ்வுச் சாதனங்களையும் உழைப்புச் சாதனங்களையும் பறித்து, இவ்வாறு பெருந்திரளான மக்களை அச்சத்துக்கும் வேதனைக்கும் உரிய விதத்தில் உடைமையற்றோராக்குவது—மூலதனத்தின் வரலாற்றுக்குப் பீடிகை ஆகிறது. தொடர்ச்சியான பல வலுவந்த வழிமுறைகள் இதிலடங்கும்; இவற்றில், மூலதனத்தின் ஆதித் திரட்டல் வழிமுறைகள் என்ற விதத்தில் சகாப்தகரமானவற்றை மட்டுமே பரிசீலித்தோம். நேரடி உற்பத்தியாளர்களின் உடைமைப் பறிப்பை சிறிதும் ஈவிரக்கமின்றி வெறித்தனமாய் செய்து முடித்தார்கள். அவக் கோடான, அற்பத்திலும் அற்பமான, கேடுகெட்ட, அசிங்கத்திலும் அசிங்கமான விருப்பங்களாலும் உணர்ச்சிகளாலும் தூண்டப்பட்டு இதனைச் செய்து முடித்தார்கள். சுயேச்சையான தனித்த உழைப்பாளி அவரது உழைப்புச் சாதனங்களுடன் ஒன்றிக் கலப்பதன் அடிப்படையிலானதென்று சொல்லத்தக்க சுயசம்பாத்தியத் தனியுடைமை போய், முதலாளித்துவத் தனியுடைமை வருகிறது; இது பிறர் உழைப்பின்—பெயரளவில் சுதந்தரமான உழைப்பின்—சுரண்டலை, அதாவது கூலியுழைப்பை ஆதாரமாய்க் கொண்டுள்ளது.³⁵⁴

354 “நாம் இருக்கும் நிலைமை சமுதாயத்திற்கு முற்றிலும் புதுமையானது....ஒவ்வொரு வகைச் சொத்துடைமையையும் ஒவ்வொரு வகை உழைப்பிலிருந்தும் பிரித்தெடுக்க முயல்கிறோம்.” (சிஸ்மொந்தி: “Nouveaux Principes d'Econ. Polit.” பாகம் II., பக்கம் 434.)

இந்த மாற்ற நிகழ்முறை பழைய சமூகத்தை அடி முதல் நுனி வரை போதுமான அளவு சிதைத்ததும், உழைப்பாளிகள் பாட்டாளிகளாகவும் அவர்களது உழைப்புச் சாதனங்கள் மூலதனமாகவும் மாறியதும், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை சொந்தக் காலில் நிற்கத் தொடங்கியதும், உழைப்பை மேலும் சமூகமயமாக்குதல் நிலத்தையும் ஏனைய உற்பத்திச் சாதனங்களையும் சமுதாய அளவில் பயன்படக்கூடிய, எனவே பெர்துவிலான உற்பத்திச் சாதனங்களாக மேலும் மாற்றுதல், அதே போல் தனிச் சொத்துடைமையாளர்களின் உடைமையை மேலும் பறித்தல் ஆகியவை புது வடிவெடுக்கின்றன. இப்போது உடைமைப் பறிப்புக்கு ஆளாக வேண்டியது சொந்தத்துக்குப் பாடுபடும் உழைப்பாளியல்ல; பல உழைப்பாளிகளைச் சுரண்டும் முதலாளியே. இந்த உடைமைப் பறிப்பை முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியினது உள்ளார்ந்த விதிகளின் செயற்பாடே, மூலதனத்தின் மையப்பாடே நிறைவேற்றுகிறது. எப்போதுமே ஒரு முதலாளி பல முதலாளிகளை விழுங்கி விடுகிறார். இந்த மையப்பாட்டுடன் கூடவே, அதாவது சில முதலாளிகள் பல முதலாளிகளை இவ்வாறு உடைமைப் பறிப்புக்கு ஆளாக்குவதுடன் கூடவே, உழைப்பு நிகழ்முறையின் கூட்டு-வேலை வடிவமும், விஞ்ஞானத்தின் உணர்வுபூர்வமான தொழில் நுட்பப் பிரயோகமும், நிலத்தின் முறைவழிச் சாகுபடியும், உழைப்புக் கருவிகளைப் பொதுவில் மட்டுமே பயன்படுத்தக் கூடியவையாக மாற்றுவதும், எல்லா உற்பத்திச் சாதனங்களையும் ஒன்றிணைந்த, சமூகமயமான உழைப்பின் உற்பத்திச் சாதனங்களாக உபயோகிப்பதன் மூலம் அவற்றை சிக்கனப்படுத்துவதும், உலகச் சந்தை என்னும் வலையில் எல்லா மக்கள் சமூகங்களையும் சிக்க வைப்பதும், இத்துடன் முதலாளித்துவ ஆளுகையின் சர்வதேசத் தன்மையும் மேன்மேலும் அதிக அளவில் வளர்கின்றன. இந்த மாற்ற நிகழ்முறையின் அனுசூலங்களை எல்லாம் அபகரித்து ஏகபோக மாக்கிக் கொள்ளும் முதலாளித்துவத் திமிங்கலங்களின் தொகை தொடர்ந்து குறைந்து செல்வதோடு கூடவே, துன்ப துயரமும் ஒடுக்குமுறையும் அடிமைத்தனமும் சீரழிவும் சுரண்டலும் பெருகிச் செல்கின்றன. ஆனால், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் எதிர்ப்பும் வளர்ந்து செல்கிறது; இவ்வர்க்கம் தொகையில் தொடர்ந்து பெருகுகிறது. முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி நிகழ்முறையின் இயங்கமைப்பே இவ்வர்க்கத்தைக் கட்டுப்பாடு மிக்கதாகாக்கி, ஒன்று படுத்தி, அமைப்பு வழியில் திரளச் செய்கிறது. மூலதனத்தின் ஏக போகம், அதனோடு சேர்ந்தும் அதன் ஆளுகையிலும் பிறந்து வளர்ந்த பொருளுற்பத்தி முறைக்குப் பூட்டிய விலங்காகி விடுகிறது. முடிவில், உற்பத்திச் சாதனங்களின் மையப்பாடும் உழைப்பின் சமூகமயமாதலும் வளர்ந்து செல்கையில், அவற்றின் முதலாளித்துவ மேலோடு அவற்றுக்கு ஒவ்வாததாக்கி விடும் நிலை

வருகிறது. ஆகவே அந்த மேலோடு உடைத்தெறியப்படுகிறது. முதலாளித்துவத் தனியுடைமையின் சாவு மணி ஒலிக்கிறது. உடைமை பறிப்போரின் உடைமை பறிக்கப்படுகிறது.

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையிலிருந்து விளைவ தான முதலாளித்துவத் தனதாக்க முறை முதலாளித்துவத் தனியுடை மையைத் தோற்றுவிக்கிறது. உடைமையாளரின் உழைப்பை அடிப் படையாகக் கொண்ட தனியாளர்-தனியுடைமையின் முதல் மறுப்பு இது. ஆனால், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி இயற்கை விதிக் குரிய உறுதிப்பாட்டுடன் அதன் மறுப்பையே ஈன்றெடுக்கிறது. இது மறுப்பின் மறுப்பு. இது உற்பத்தியாளருக்குத் தனியுடைமையை மீண்டும் ஏற்படுத்தித் தருவதன்று; முதலாளித்துவ சகாப்தத்தால் வரப்பெற்றதாகிய கூட்டு-வேலையின் அடிப்படையிலும், நிலமும் உற்பத்திச் சாதனங்களும் எல்லாருக்கும் பொதுவாய் இருப்பதன் அடிப்படையிலுமான தனியாளர் உடைமையை அவருக்கு அளிப்பது ஆகும்.

தனியாளர் உழைப்பிலிருந்து பிறக்கும் சிதறலான தனியுடை மையை முதலாளித்துவத் தனியுடைமையாக மாற்றுவது, ஏற் கெனவே நடைமுறையில் சமூகமயமாசி விட்ட பொருளுற்பத்தியை ஆதாரமாய்க் கொண்ட முதலாளித்துவத் தனியுடைமையை சமு தாயப் பொதுவுடைமையாக மாற்றுவதை விடவும் ஒப்பிட முடியாத அளவுக்கு நீண்ட நெடிய நிகழ்முறையாகும்; வன்முறை மலிந்த, கடினமான நிகழ்முறையாகும்; இது இயற்கைதான். முதலாவது மாற்றம் உடைமைப் பறிப்பாளர் ஒரு சிலர் மக்கட் பெருந்திரளின் உடைமையைப் பறிப்பதாகும். இரண்டாவது மாற்றம் மக்கட் பெருந்திரள் உடைமையாளர் ஒரு சிலரின் உடைமையைப் பறிப் பதாகும்.³⁵⁵

³⁵⁵ முதலாளி வர்க்கம் விரும்பினாலும் விரும்பா விட்டாலும் ஊக்குவிக்க வேண்டி யிருக்கும் தொழில் துறை முன்னேற்றம், தொழிலாளர்களிடேயே போட்டியின் விளை வான தனிமைப்பாட்டை நீக்கி, ஒற்றுமையின் விளைவான புரட்சிகர இணைவை உண்டாக்குகிறது. இவ்விதம் நவீனத் தொழில் துறையின் வளர்ச்சியானது, எந்த அடிப்படையில் முதலாளி வர்க்கம் பொருட்களை உற்பத்தி செய்தும் தனதாக்கியும் வருகிறதோ அந்த அடிப்படக்கே உலை வைக்கிறது. ஆகவே முதலாளி வர்க்கம் தனக்கு சவக்குழி தோண்டுவாரையே அணைத்துக்கும் மேலாய் உற்பத்தி செய்கிறது. இவ் வர்க்கத்தின் வழ்ச்சியும், அதே போல் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வெற்றியும் தவிர்க்க வொண்ணாதவை....இன்று முதலாளி வர்க்கத்தை எதிர்த்து நிற்கும் எல்லா வர்க் கங்களிலும் பாட்டாளி வர்க்கம் ஒன்றுதான் மெய்யாகவே புரட்சிகர வர்க்கம் ஆகும். ஏனைய வர்க்கங்கள் நவீனத் தொழில் துறையின் முன்னால் நலிவுற்றுச் சிதைந்து முடிவில் மறைந்து போகின்றன. பாட்டாளி வர்க்கம் ஒன்றுதான் அந்த நவீனத் தொழில் துறைக்கே உரித்தான அதன் நேரடி விளைவாகும். நடுத்தர வர்க்கத்தின் கீழ்ப் பகுதியின ராகிய சிறு பட்டறை அதிபர், கடைக்காரர், கைவினைஞர், விவசாயி இவர்கள் எல்லாம் நடுத்தர வர்க்கத்தினராய் நீடித்திருப்பதற்காக முதலாளி வர்க்கத்தை எதிர்த்துப் போராடு கிறார்கள்....இவர்கள் பிற்போக்கானவர்கள்; ஏனென்றால் வரலாற்றுச் சக்கரத்தை இவர்கள் பின்னோக்கி உருளச் செய்ய முயல்கிறார்கள். கார்ல் மார்க்ஸ், பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ்: "கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி அறிக்கை." லண்டன், 1848, பக்கம் 9, 11.

அத்தியாயம் XXXIII

குடியேற்ற முறையின் நவீனத் தத்துவம்³⁵⁸

அரசியல் பொருளாதாரம் தனிச் சொத்துடைமையின் இருவேறு வகைகளை கோட்பாட்டில் ஒன்றோடொன்று குழப்பிக் கொள் கிறது; ஒன்று, உற்பத்தியாளரின் சொந்த உழைப்பை ஆதாரமாய்க் கொண்டது; இன்னொன்று, பிறர் உழைப்பைச் சுரண்டுவதை ஆதாரமாய்க் கொண்டது. இரண்டாம் வகை முதலாம் வகையின் நேரடி எதிர்நிலையாய் இருப்பது மட்டுமன்றி, முழுக்க முழுக்க அந்த முதலாம் வகையின் புதைமேட்டின் மீதே வளர்கிறது என் பதை அரசியல் பொருளாதாரம் மறந்து விடுகிறது. அரசியல் பொருளாதாரத்தின் பிறப்பகமான மேற்கு ஐரோப்பாவில் ஆதித் திரட்டல் நிகழ்முறை கிட்டத்தட்ட நிறைவேறியாகி விட்டது. இங்கே, முதலாளித்துவ ஆளுகையானது தேசப் பொருளுற்பத்தியின் முழு மண்டலத்தையும் நேரடியாகக் கைப்பற்றி விட்டது; அல்லது, பொருளாதார நிலைமைகள் வளர்ச்சி குன்றியுள்ள இடங்களில், பண்டைக் காலப் பொருளுற்பத்தி முறையைச் சேர்ந்தவை என் றாலும் அதனோடு அகிகம்பக்கமாகத் தொடர்ந்து நிலவி படிப் படியாக நசிந்து கொண்டிருக்கும் சமூக அடுக்குகள் மீது சுற்றடியாகக் கட்டுப்பாடு செலுத்துகிறது. உருவாகி விட்ட இந்த முதலாளித்துவ உலகிற்கு, சட்டம் பற்றியும் உடைமை பற்றியும் முதலாளித்துவத் துக்கு முற்பட்ட உலகிலிருந்து வரப்பெற்ற கருத்துகளை அரசியல் பொருளாதார அறிஞர் பிரயோகிக்கிறார். உண்மை விவரங்கள் அவரது சித்தாந்தத்துடன் முரண்பட்டு எவ்வளவு பலமாய்க் கூச் சலிடுகின்றனவோ, அவ்வளவு அதிக ஆர்வத்தோடும் ஆர்ப்பாட்டத் தோடும் இதைச் செய்கிறார். குடியேற்ற நாடுகளின் நிலைமை

358 இங்கு நாம் உண்மையான குடியேற்ற நாடுகளை ஆராய்கிறோம்; அதாவது சுதந்தரமாய்க் குடியேறியவர்களால் குடியேற்றங்களாய் மாற்றப்பட்ட கன்னி நிலப் பிர தேசங்களை ஆராய்கிறோம். பொருளாதார நோக்கில் சொல்வதானால், அமெரிக்க ஐக்கிய அரசு இன்னமும் ஐரோப்பாவின் குடியேற்ற நாடாகவே உள்ளது. மேலும், அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்டதால் முந்தைய நிலைமைகள் முழுமையாக மாறி விட்ட பழைய தோட்டப் பகுதிகளும் இந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவையே.

முற்றிலும் மாறானது. அங்கே, முதலாளித்துவ ஆட்சியானது சொந்தத்துக்குப் பாடுபடும் உற்பத்தியாளரின் எதிர்ப்புடன் எல்லா விடங்களிலும் மோதிக் கொள்கிறது. தாம் பயன்படுத்தும் உழைப்புச் சாதனங்களின் உடைமையாளராகிய இந்த உற்பத்தியாளர் உழைப்புத் தமது செல்வத்தைப் பெருக்கி கொள்வதற்காகவே தவிர, முதலாளியின் செல்வத்தைப் பெருக்குவதற்காக அன்று. நேர் முரணான இவ்விரு பொருளாதார அமைப்புகளுக்கும் இடையிலான முரண்பாடு இங்கே இவ்விருவருக்கும் இடையிலான போராட்டமாய் நடைமுறையில் வெளிப்படுகிறது. முதலாளி தாய் நாட்டின் வலிமையைப் பின்பலமாகக் கொண்டுள்ள இடத்தில், சுயேச்சையான உற்பத்தியாளரது சொந்த உழைப்பின் அடிப்படையிலான பொருளுற்பத்தி முறையையும் தனதாக்க முறையையும் தனது பாதையிலிருந்து வன்முறை மூலம் ஒழித்துக் கட்டுகிறார். முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையும் அதற்கு நேரெதிரான முறையும் தத்துவ வழியில் ஒன்றே என்று தாய்நாட்டில் பறைசாற்று மாறு மூலதனத்தின் துதிபாடியான அரசியல் பொருளாதார அறிஞரை எந்த நலன் நிர்ப்பந்திக்கிறதோ அதே நலன் குடியேற்ற நாடுகளில் அவர் உண்மையை மறைக்காமல் ஒப்புக்கொள்ள மாறும், இரு பொருளுற்பத்தி முறைகளுக்கும் உள்ள பகைமையை உரத்த குரலில் பறைசாற்றுமாறும் நிர்ப்பந்திக்கிறது. எனவேதான், உழைப்பாளர்களின் உடைமையைப் பறிக்காமலும், அதைத் தொடர்ந்து அவர்களது உற்பத்திச் சாதனங்களை மூலதனமாக மாற்றாமலும், உழைப்பின் சமூக உற்பத்தித் திறனின் வளர்ச்சியும், கூட்டுவேலையும், உழைப்புப் பிரிவினையும், பெருவீத இயந்திர சாதனப் பிரயோகமும் இன்னபிறவும் சாத்தியமில்லை என்று அவர் நிரூபித்துக் காட்டுகிறார். தேசத்தின் செல்வம் என்று சொல்லிக் கொண்டு, அதன் நலன் கருதி மக்களது வறுமையை உறுதிப்படுத்துவதற்கான செயற்கை வழிகளை நாடுகிறார். அவரது சப்பைக்கட்டுவாதத்தின் கவசம் இங்கே உளுத்துப் போன கள்ளிப் பலகை போல் நொறுங்கித் தூளாகிறது. எ. கி. வேக்ஃபீல்டு பெருஞ்சிறப்பு பெற்றுள்ளார் என்றால் குடியேற்ற நாடுகளில் ஏதோ புதிதாகக் கண்டுபிடித்து விட்டார் என்பதன்று காரணம்,³⁵⁷ தாய்நாட்டினது முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்திக்கு உண்மையில் அவசியமான நிலைமைகளை குடியேற்ற நாடுகளில் கண்டுபிடித்தார் என்பதே காரணம். காப்பு முறை அதன் தொடக்க காலத்தில்³⁵⁸ தாய்நாட்டில்

³⁵⁷ நவீன குடியேற்ற முறை பற்றி வேக்ஃபீல்டு வழங்கும் சில படப்பிடிப்புகளை பிசியோக்கிராட்டான மிராபோ பெரே என்பவர் அந்தக் காலத்திலேயே முழுமையாகக் கண்டறிந்து விளக்கினார். இன்னும் கூட முன்னதாகவே ஆங்கிலேயப் பொருளாதார அறிஞர்கள் இவற்றை விளக்கினர்.

³⁵⁸ பிற்பாடு, சர்வ தேசப் போட்டாப் போட்டியில் இது தற்காலிக அவசியம் ஆயிற்று. ஆனால், அதன் நோக்கம் என்னவானாலும், விளைவுகளில் மாற்றமில்லை.

முதலாளியை செயற்கையாக உண்டாக்க முயன்றது போலவே, வேக்ஃபீல்டின் குடியேற்றத் தத்துவம்—இங்கிலாந்து சிறிது காலத்துக்குப் பாராளுமன்றச் சட்டங்களின் மூலம் செயலாக்க முயன்ற இத் தத்துவம்—குடியேற்ற நாடுகளில் கூலித் தொழிலாளர்களை உண்டாக்க முயன்றது. இதனை அவர் “திட்டமுறைக் குடியேற்றம்” என்றழைக்கிறார்.

அனைத்துக்கும் முதலாவதாக, குடியேற்ற நாடுகளில் ஒருவர் முதலாளியாக வேண்டுமானால் பணம், வாழ்வுச் சாதனங்கள், இயந்திரங்கள், ஏனைய உற்பத்திச் சாதனங்கள் ஆகியவற்றின் உடைமையாளராக இருந்தால் மட்டும் போதாது; இந்த உடைமைகளை நிறைவு செய்யும் அவசியக் கூறும் இருந்தாக வேண்டும்; அதாவது தானாகவே முன்வந்து தன்னை விற்றுக் கொள்ள வேண்டிய கூலித் தொழிலாளியும் இருந்தாக வேண்டும் என்று வேக்ஃபீல்டு கண்டுபிடித்தார். மூலதனம் என்பது பொருளோபதார்த்தமோ அல்ல, பொருட்களின் துணைகொண்டு மனிதர்களிடையில் நிறுவப்படும் சமூக உறவாகும் என்று கண்டுபிடித்தார்.³⁵⁹ பீல் என்பவர் £50,000 மதிப்புள்ள வாழ்வுச் சாதனங்களையும் உற்பத்திச் சாதனங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு இங்கிலாந்திலிருந்து மேற்கு ஆஸ்திரேலியாவின் ஸ்வான் நதித் தீர்த்துக்குச் சென்றாராம். முன்யோசனைக்காரரான திரு பீல் இவற்றுடன் கூட, ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளுமாகத் தொழிலாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த 3,000 பேரையும் கொண்டு சென்றாராம். சேர வேண்டிய இடத்தைச் சென்றடைந்ததும், “படுக்கை விரிக்கவோ, ஆற்றிலிருந்து நீர் மொண்டு வரவோ ஒரு பணியாளர் கூட இல்லாமல் திரு பீல் தவித்தார்.”³⁶⁰ பாவம் திரு பீல், முன்யோசனையுடன் யாவற்றுக்கும் ஏற்பாடு செய்தார்; ஆனால் ஆங்கிலேய உற்பத்தி உறவுகளை ஸ்வான் நதித் தீர்த்துக்கு ஏற்றுமதி செய்ய மட்டும் தவறி விட்டார்!

வேக்ஃபீல்டின் பின்வரும் கண்டுபிடிப்புகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கான இரு முன்குறிப்புகள்: உற்பத்திச் சாதனங்களும் வாழ்வுச் சாதனங்களும் நேரடி உற்பத்தியாளரின் உடைமையாக உள்ள வரை மூலதனமாக மாட்டா என்பதை அறிவோம். உழைப்பாளியைச் சுரண்டுவதற்கும், அதே நேரத்தில் அவரைக் கீழ்ப்படுத்து

³⁵⁹ “நீக்ரோ என்றால் நீக்ரோதான். குறிப்பிட்ட நிலைமைகளில் அவர் அடிமை ஆகிறார். மியூல் என்பது பஞ்சை நூற்பதற்கான இயந்திரம். குறிப்பிட்ட நிலைமைகளில் மட்டும் அது மூலதனம் ஆகிறது. இந்நிலைமைகளுக்கு வெளியே அது மூலதனமல்ல—எப்படி நக்சம் பிறவியிலேயே பணமாவதில்லையோ, எப்படி சர்க்கரையே சர்க்கரையின் விலையாவதில்லையோ, அதே போல...மூலதனம் என்பது சமூகப் பொருளுற்பத்தி உறவாகும்; வரலாற்று வழிவந்த பொருளுற்பத்தி உறவாகும்.” (கார்ல் மார்க்ஸ், “கூலியுழைப்பும் மூலதனமும்,” Neue Rheinische Zeitung, எண் 266, 1849 ஏப்ரல் 7.)

³⁶⁰ எ. கி. வேக்ஃபீல்டு : “இங்கிலாந்தும் அமெரிக்காவும்,” பாகம் ii., பக்கம் 33.

வதற்குமான சாதனங்களாகப் பயன்படும் நிலைமைகளில் மட்டுமே அவை மூலதனமாகின்றன. ஆனால், அவற்றின் இந்த முதலாளித்துவ ஆன்மா அரசியல் பொருளாதார அறிஞரின் சிந்தனையில் அவற்றின் ஊன் உடலுடன் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதால், அவற்றை எல்லா நிலைமைகளிலும், அவை மூலதனத்துக்கு நேர் மாறானவையாய் இருக்கும் போதும் கூட, மூலதனம் என்றே அழைக்கிறார். வேகப்பீல்டும் இப்படித்தான் செய்கிறார். இதற்கும் மேலே, உற்பத்திச் சாதனங்கள் சொந்தத்துக்கு வேலை செய்யும் சுயேச்சை உழைப்பாளிகள் பலரது தனித்தனி உடைமைகளாகப் பிரிவதை, சரிசமமாய் மூலதனம் பங்கிடப்படுவதாகச் சொல்கிறார். பிரபுத்துவச் சட்டம் வழங்கிய நாமவிலாசங்களை முன்பு பிரபுத்துவச் சட்ட நிபுணர் முற்றிலும் பண வழிப்பட்ட உறவுகளுக்கு ஒட்டியது போலவே, இப்போது அரசியல் பொருளாதார அறிஞரும் செய்கிறார்.

வேகப்பீல்டு சொல்கிறார்: "சமுதாயத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களும் மூலதனத்தின் சம பங்குகளைப் பெற்றிருப்பதாகக் கொண்டால்...தானே தன் கையால் பயன்படுத்த முடிந்ததை விட அதிகமாய் மூலதனம் திரட்டும் விருப்பம் யாருக்கும் இருக்காது. புதிய அமெரிக்கக் குடியேற்றங்களில் ஓரளவுக்கு நிலைமை இதுவே; அங்கே, சொந்தத்தில் நிலம் பெற வேண்டுமென்ற ஆசை கூலிக்கு உழைப்பவர்களின் வர்க்கம் இருப்பதற்குத் தடையாகிறது."³⁶¹ ஆகவே, உழைப்பாளி சொந்தத்துக்கு மூலதனம் திரட்ட முடியும் வரை—அவருக்கு வேண்டிய உற்பத்திச் சாதனங்கள் அவர் வசம் இருக்கும் வரை அவரால் இப்படிச் செய்ய முடியும்—முதலாளித்துவத் திரட்டலும், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையும் சாத்தியமல்ல. இவற்றுக்கு இன்றியமையாத் தேவையாகிற கூலித் தொழிலாளி வர்க்கம் இல்லை. அப்படியானால், பழைய ஐரோப்பாவில் உழைப்பாளியிடமிருந்து அவரது உழைப்புச் சாதனங்களைப் பறிக்கும் உடைமைப் பறிப்பு எப்படி நடந்தது? அதாவது மூலதனமும் கூலியுழைப்பும் எப்படி நிலவத் தொடங்கின? அலாதி யான சமூக ஒப்பந்தத்தின் மூலம் ஏற்பட்டதாம். "மனிதகுலம்... மூலதனத் திரட்டலை ஊக்குவிக்க ஓர் எளிய உபாயத்தைக் கையாண்டது." ஆதாயின் காலம் முதற்கொண்டே தமது வாழ்வின் ஏகமும் இறுதியுமான நோக்கமாக இது அவர்களது கற்பனையில் காட்சியளித்தது. "அவர்கள் மூலதனத்தின் உடைமையாளர்களாகவும் உழைப்பின் உடைமையாளர்களாகவும் தம்மைப் பிரித்துக் கொண்டார்கள்....ஒத்திசைவாலும் ஒப்புதலாலும் விளைந்ததே இந்தப் பிரிவினை"³⁶² சுருங்கச் சொல்லின், "மூலதனத் திரட்டல்"

³⁶¹ முன் வந்தது, பக்கம் 17.

³⁶² முன் வந்தது, பாகம் i., பக்கம் 18.

நடைபெற வேண்டுமென்று மானுடப் பெருந்திரள் தன்னைத்தானே உடைமைப் பறிப்புக்கு ஆளாக்கிக் கொண்டதாம். தன்னைத் தானே பலியிட்டுக் கொள்ளும் இந்த வெறித்தனமான உள்ளுணர்ச்சி இப்போது முக்கியமாய்க் குடியேற்ற நாடுகளில் முழு பலத்தையும் வெளிப்படுத்தும் என்றே எண்ணத் தோன்றும். சமூக ஒப்பந்தமென்னும் கனவை நனவாக்கக் கூடிய மனிதர்களும் நிலைமைகளும் இருப்பது குடியேற்ற நாடுகளில் மட்டும்தான். அப்படியானால், "திட்டமுறைக் குடியேற்றம்" அதற்கு நேர் மாறானதும், தன்னியல்பானதும் ஆகிய திட்ட முறையில்லாக் குடியேற்றத்துக்கு பதிலாய் வர வேண்டிய அவசியம் என்ன? ஆனால்— "அமெரிக்க ஒன்றியத்தின் வட மாநிலங்களில், மக்களில் பத்திலொரு பங்கினராவது கூலித் தொழிலாளர்கள் என்ற வகைக்கு உட்படுவார்களா என்பது சந்தேகத்துக்குரியதே...இங்கிலாந்தில்...தொழிலாளி வர்க்கம்தான் மக்களில் பெரும் பகுதியாகும்."³⁶³ அது மட்டுமன்று; மூலதனத்தின் கீர்த்திக்காகத் தம்மைத் தாமே உடைமைப் பறிப்புக்கு ஆளாக்கிக் கொள்வதற்கு உழைக்கும் மானுடம் துடித்துக் கொண்டிருக்கவில்லையாதலால், வேக்ஸ்பீல்டே ஒப்புக்கொள்வது போல, குடியேற்ற நாட்டுச் செல்வத்துக்கு இயற்கையான அடிப்படை அடிமை முறை ஒன்றுதான். அவரது திட்ட முறைக் குடியேற்றம் வேறு வழியில்லாமல் வகுக்கப்பட்ட திட்டம்தான். ஏனென்றால், துர்ப்பாக்கிய வசமாய், அவர் சுதந்தர மாந்தர்களை சமாளிக்க வேண்டியுள்ளது, அடிமைகளை அல்ல. "செயிண்ட் டொமிங்கோவில் முதலில் குடியேறிய ஸ்பானியர்கள் ஸ்பெயினிலிருந்து உழைப்பாளர்களைக் கொண்டுவரவில்லை. உழைப்பாளர்கள் இல்லாமல் அவர்களது மூலதனம் அழிந்திருக்க வேண்டும்; எப்படியும், அவரவரும் தானே நேரடியாகத் தன் கையால் ஈடுபடுத்தக் கூடிய சிறு தொகையாகச் சிறுத்திருக்கவாவது வேண்டும். ஆங்கிலேயர்கள் நிறுவிய கடைசிக் குடியேற்றத்தில்—ஸ்வான் நதிக் குடியேற்றம்—உள்ளபடியே இதுதான் நடந்தது; அங்கே மூலதனத்தில்—விதைகள், கருவிகள், கால் நடைகள் ஆகியவற்றில்—பெரும் பகுதி அதனைப் பயன்படுத்த உழைப்பாளர்கள் இல்லாததால் அழிந்து போயிற்று; அங்கே குடியேறியவர் எவரும் நேரடியாகத் தன் கையால் ஈடுபடுத்தக் கூடியதைக் காட்டிலும் அதிகமான மூலதனத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு விடவில்லை."³⁶⁴

பெருந்திரளான மக்களிடமிருந்து நிலவுடைமையைப் பறிப்பது முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறைக்கு அடித்தளம் ஆகிறது என்று பார்த்தோம். மாறாக, சுதந்தரமான குடியேற்றத்தின் சாரமாய் அமைவது இதுதான்—பெரும் பகுதி நிலம் இன்னமும்

³⁶³ முன் வந்தது, பக்கம் 42, 43, 41

³⁶⁴ முன் வந்தது, பாகம் ii., பக்கம் 5.

பொதுச் சொத்தாகவே இருக்கிறது; ஆகவே அதில் குடியேறுகிற ஒவ்வொருவரும் அதில் ஒரு பகுதியைத் தமது தனியுடைமையாகவும் தனிப்பட்ட உற்பத்திச் சாதனமாகவும் மாற்றிக் கொள்ள முடிகிறது; பின்னால் குடியேறுகிறவர்களும் இவ்வாறு செய்வதற்குக் குந்தக மில்லாமல் மாற்றிக் கொள்ள முடிகிறது.³⁶⁵ குடியேற்ற நாடுகளது செழுமையின் இரகசியம் இதுதான்; மூலதனம் நிலைபெறுவதற்கு எதிர்ப்பு காட்டும் அவற்றின் மாறாத தூர்க்குணத்தின் இரகசியமும் இதுதான். "நிலம் மிக மலிவாகவும் எல்லா மனிதர்களும் சுதந்தரமாகவும் இருக்கும் இடத்தில், ஒவ்வொருவரும் விரும்பினால் தனக் கென ஒரு துண்டு நிலத்தை சுலபமாய்ப் பெற முடியும் இடத்தில், உற்பத்திப் பொருளில் தொழிலாளி பெறும் பங்கை வைத்துப் பார்க்கையில் உழைப்பின் விலை மிக அதிகமாய் இருப்பது மட்டுமன்றி, என்ன விலை கொடுத்தாலும் ஒன்றிணைந்த உழைப்பைப் பெறுவதும் கடினமாய் இருக்கிறது."³⁶⁶

குடியேற்ற நாடுகளில், உழைப்புச் சாதனங்களையும் அவற்றின் வேர்மூலமாகிய நிலத்தையும் உழைப்பாளியிடமிருந்து இன்னும் பறித்தாகவில்லை; அல்லது சிதறலாகவோ மிகக் குறுகிய அளவினாலோதான் அவை பறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறே, வேளாண்மையைத் தொழில் துறையிலிருந்து பிரித்தலோ, விவசாயக் குடிகளது குடிசைத் தொழிலின் அழிவோ இன்னும் ஏற்பட்டாகவில்லை. இந்நிலையில் மூலதனத்துக்கு வேண்டிய உள்நாட்டுச் சந்தை உருவாவது எப்படி? "அமெரிக்காவில், பிரத்தியேகமாய் வேளாண்மையில் மட்டும் ஈடுபடுவோர் யாருமில்லை. அடிமைகளும், குறிப்பிட்ட வேலைகளில் மூலதனத்தையும் உழைப்பையும் இணைக்கிற அவர்களது அதிபர்களும் மட்டுமே இதற்கு விதிவிலக்காவர். நிலத்தை சாகுபடி செய்யும் சுதந்தரமான அமெரிக்கர்கள் அதனுடனாகவே வேறு பல தொழில்களும் செய்கிறார்கள், அவர்கள் பயன்படுத்தும் தட்டுமுட்டுகளிலும் கருவிகளிலும் ஒரு பகுதியை அவர்களே செய்து கொள்வது வழக்கமாய் இருக்கிறது. பெரும்பாலும் தாமே தமது வீடுகளைக் கட்டிக் கொள்கிறார்கள்; தமது தொழிலின் உற்பத்திப் பொருளை எவ்வளவு தொலைவானாலும் தாமே சந்தைக்குக் கொண்டுசெல்கிறார்கள். அவர்கள் நூற்பாளர்களாகவும் நெசவாளர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்; சொந்த உபயோகத்துக்காக சவர்க்காரமும் மெழுகுவத்தியும் தயாரிக்கிறார்கள்;

³⁶⁵ "நிலம் குடியேற்ற முறையின் கூறுகளில் ஒன்றாக இருக்க வேண்டுமானால், தரிசாய்க் கிடக்க வேண்டுமென்பது மட்டுமன்று; தனியுடைமையாக மாற்றிக் கொள்ளத் தக்க பொதுச் சொத்தாகவும் இருக்க வேண்டும்." (முன் வந்தது, பாகம் II., பக்கம் 125.)

³⁶⁶ முன் வந்தது, பாகம் I., பக்கம் 247.

பாத அணிகள், துணிமணிகள் தயாரிப்பதும் உண்டு. அமெரிக்காவில் பயிர்த் தொழில் என்பது பல சந்தர்ப்பங்களில் கருமான், அரைவைக்காரர் அல்லது கடைக்காரரின் துணை அலுவலாய் இருக்கக் காணலாம்.”³⁶⁷ மனிதர்கள் இப்படி விசித்திரமாய் இருக்கும் போது, முதலாளிகளின் “துறவுக்கு” வழி ஏது?

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் பெருஞ்சிறப்பு என்ன வென்றால்: அது கூலித் தொழிலாளியைக் கூலித் தொழிலாளியாகவே தொடர்ந்து மறுவுற்பத்தி செய்வதோடு நிற்பதில்லை; மூலதனத் திரட்டலுக்கேற்ற விகிதத்தில் கூலித் தொழிலாளர்களின் ஒப்பீட்டு உபரி-மக்கள்தொகையையும் எப்போதும் உற்பத்தி செய்கிறது. இவ்வாறு, உழைப்பின் வழங்கல்-வேண்டல் விதி தடம் புரளாமல் பார்த்துக் கொள்ளப்படுகிறது; கூலியின் ஏற்ற இறக்கம் முதலாளித்துவச் சுரண்டலுக்கு திருப்திகரமான வரம்புகளுக்குள் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது; இறுதியாக, முதலாளியைத் தொழிலாளி சமூக வழியில் சார்ந்திருக்குமாறு செய்ய வேண்டிய அந்த இன்றியமையாத நிலைமை உறுதி செய்யப்படுகிறது; இங்கே, தாய் நாட்டிலே, ஆணவம் பிடித்த அரசியல் பொருளாதார அறிஞர், சந்தேகத்துக்கிடமற்ற இந்த சார்பு உறவை வாங்குபவருக்கும் விற்பவருக்கும் இடையிலான உறவாக—மூலதனமென்ற சரக்கின் உடைமையாளர், உழைப்பென்ற சரக்கின் உடைமையாளர் ஆகிய சம அளவில் சுதந்தரமான இரு சரக்குடைமையாளர்களிடையிலான சுதந்தர ஒப்பந்த உறவாக—உருமாற்றம் செய்ய முடிகிறது. ஆனால், குடியேற்ற நாடுகளில் இந்தக் கவர்ச்சிமிக்க மாயாஜாலம் பலிக்கவில்லை. அறுதியான மக்கள்தொகை தாய்நாட்டை விட இங்கே மிகத் தூரிதமாய்ப் பெருகிறது; ஏனெனில் உழைப்பாளிகள் பலர் வயதுவந்தோராகவே இவ்வுலகில் நுழைகிறார்கள்; ஆயின், உழைப்புச் சந்தை எப்போதும் தட்டுப்பாடாகவே இருக்கிறது. உழைப்பின் வழங்கல்-வேண்டல் விதி தகர்ந்து விடுகிறது. ஒரு புறம், பழைய உலகம் சுரண்டலுக்கும் “துறவுக்கும்” வேட்கை கொண்டு மூலதனத்தை இடையறாது நுழைக்கிறது. மறு புறம், கூலித் தொழிலாளியைக் கூலித் தொழிலாளியாகக் காலந்தவறாமல் மறுவுற்பத்தி செய்யும் பணியில் கேடுகெட்டவையும் வெல்லற்கரியவையுமான தடைகள் குறுக்கிடுகின்றன. மூலதனத் திரட்டல் வளர்வதற்கேற்ப வேண்டாத கூலித் தொழிலாளர்கள் உருவாவது என்னாகிறது? இன்றைய கூலித் தொழிலாளி நாளை சொந்தத்துக்கு வேலை செய்யும் சுயேச்சையான விவசாயி அல்லது கைவினைஞர் ஆகிறார். உழைப்புச் சந்தையிலிருந்து மறைந்து விடுகிறார்; ஆனால் வேலையில்லத்துக்குப் போவதில்லை. மூலதனத்துக்காக உழைப்பதற்கு பதில் சொந்தத்துக்கு உழைப்பவர்களும், முதலா

³⁶⁷ முன் வந்தது, பக்கம் 21, 22.

எரித்துவ கனவான்களின் செல்வத்தைப் பெருக்குவதற்கு பதில் தமது செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வோருமான சுயேச்சைப் பொருளுற்பத்தியாளர்களாகக் கூலித் தொழிலாளர்கள் இப்படித் தொடர்ந்து மாறுவது உழைப்புச் சந்தையின் நிலைமைகள் மீது விபரீதமான பிரதிபலிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. கூலித் தொழிலாளர் மீதான சுரண்டல்-கடுமை கேவலமான முறையில் குறைவாகவே இருந்து வருகிறது என்பது மட்டுமல்ல. இதற்கும் மேலே, கூலித் தொழிலாளியானவர் எதிலும் அளவோடிருக்கிற முதலாளியைச் சார்ந்திருக்கும் சார்பு உறவை இழப்பதுடன் கூடவே, சார்பு எண்ணத்தையும் இழக்கிறார். நம்மவரான எ. கி. வேக்பீல்டு இவ்வளவு உறுதியாய், இவ்வளவு பிரமாதமாய், இவ்வளவு உருக்கமாய் சித்திரிக்கும் எல்லா அசௌகரியங்களுக்கும் இதுவே காரணம்.

கூலியுழைப்பின் வழங்கல் தொடர்ச்சியாகவுமில்லை, முறையாகவுமில்லை, நிறைவாகவுமில்லை. என்று அவர் குறைபடுகிறார். "உழைப்பின் வழங்கல் எப்போதுமே சொற்பமாய் இருப்பது மட்டுமல்லாமல், நிச்சயமற்றதாகவும் உள்ளது."³⁶⁸ "முதலாளியும் தொழிலாளியும் பிரித்துக் கொள்ளும் உற்பத்திப் பொருள் ஏராளமாய் இருந்தாலும், தொழிலாளர் பெரியதொரு பங்கை எடுத்துக் கொள்வதால், அவரே விரைவில் முதலாளியாகி விடுகிறார்.... அசாதாரண அளவுக்கு நீண்ட ஆயுள் படைத்தவர்களிலும் கூட, சிலர் மட்டுமே பெருஞ்செல்வம் திரட்ட முடிகிறது."³⁶⁹ "தொழிலாளர்கள் தமது உழைப்பில் பெரும் பகுதிக்கு ஊதியமளிக்காமல் முதலாளி துறவு கொள்வதை அனுமதிக்க உறுதியாய் மறுக்கிறார்கள். முதலாளி தமது மூலதனத்துடன் கூடவே, தமது கூலித் தொழிலாளர்களையும் ஐரோப்பாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யும் தந்திரக்காரராய் இருந்தால் அதனாலும் அவருக்குப் பயனில்லை. விரைவில் அவர்கள் "கூலித் தொழிலாளர்களாய் இல்லாமற் போகின்றனர்;...உழைப்புச் சந்தையில் தமது முன்னாள் அதிபர்களுடன் போட்டியிடுகிறவர்களாய் இல்லா விட்டாலும், சுயேச்சையான நிலவுடைமையாளர்களாகி விடுகிறார்கள்."³⁷⁰ என்ன கொடுமை இது! அரும்பெரும் முதலாளி தமதருமைப் பணத்தைச் செலவிட்டு தமது போட்டியாளர்களையே நேராக ஐரோப்பாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்திருக்கிறார்! உலகத்துக்கு அந்திம காலம் நெருங்கி விட்டது! குடியேற்ற நாடுகளில் கூலித் தொழிலாளர்கள் சார்பு நிலையோ சார்பு எண்ணமோ சிறிதும் இல்லாதவர்களாய் இருப்பது குறித்து வேக்பீல்டு ஓலமிடுவதில் வியப்பில்லை. அவரது சீடர் மெரிவேல் சொல்கிறார்: குடியேற்ற நாடுகளில்

368 முன் வந்தது, பாகம் II., பக்கம் 116.

369 முன் வந்தது, பாகம் I., பக்கம் 131.

370 முன் வந்தது, பாகம் II., பக்கம் 5.

கூலி அதிகமாய் இருப்பதால், “மலிவான விலைக்கு கீழ்ப்படிதல் மிக்க தொழிலாளர்கள் வேண்டும்; முதலாளிக்கு ஆணையிடுவதற்கு பதிலாக, முதலாளி சொன்ன சொல் தட்டாத ஆட்கள் வேண்டும் என்ற அவசர விருப்பம் காணப்படுகிறது....பண்டைய நாகரிக நாடுகளில் தொழிலாளி சுதந்தரமானவராய் இருந்த போதிலும் இயற்கை விதி காரணமாய் முதலாளியைச் சார்ந்திருக்கிறார்; குடியேற்ற நாடுகளில் இந்தச் சார்பு நிலையை செயற்கை வழிகளில் உண்டாக்க வேண்டும்.”³⁷¹

வேக்ஸ்பீல்டின் கருத்துப்படி, இப்போது குடியேற்ற நாடுகளில் நிலவும் இந்த வருந்தத்தக்க நிலவரத்தின் விளைவு என்ன? உற்பத்தி யாளர்களையும் தேச செல்வத்தையும் “சிதறடிக்கும் அநாகரிகப் போக்கே.”³⁷² சொந்தத்துக்கு வேலை செய்யும் எண்ணற்ற உற்பத்திச் சாதன உடைமையாளர்கள் அச்சாதனங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வது மூலதன மையப்பாட்டையும்; அத்துடன் கூடவே, ஒன்றிணைந்த உழைப்பின் அடித்தளங்கள் யாவற்றையும் அழித்து விடுகிறது. பல்லாண்டு காலம் நீண்டு செல்வதும், நிலை-மூலதன

³⁷¹ மெரிவேல், முன் வந்தது, பாகம் II., பக்கம் 235-314, பல இடங்கள். தடையிலா வாணிபத்தை ஆதரிக்கும் தீவிரமல்லாத கொச்சைப் பொருளாதார அறிஞராகிய மொலினாரி என்பவரே கூட சொல்கிறார்: “அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்ட போதிலும் கட்டாய உழைப்புக்கு பதில் அதற்கீடான அளவில் சுதந்தர உழைப்பு கொண்டுவரப்படாத குடியேற்ற நாடுகளில், அணுதினமும் நம் கண்ணெதிரே நடப்பதற்கு நேர் மாறானது நிகழ்ந்துள்ளது. சாதாரணத் தொழிலாளர்கள் தொழில் முனைவர்களைச் சுரண்டுவதையும், உற்பத்திப் பொருளில் தமக்குக் கிடைக்க வேண்டிய நியாயமான பங்குக்கு சிறிதும் தொடர்பில்லாத அதிகக் கூலி கேட்பதையும் பார்த்தோம். தோட்ட அதிபர்கள் கூலி உயர்வை ஈடுகட்டுவதற்கேற்ற அளவில் சர்க்கரைக்குப் போதிய விலை பெற முடியவில்லை. கூடுதல் தொகையை முதலில் இலாபத்திலிருந்து எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. பிறகு மூலதனத்திலிருந்தே எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. இதனால் ஏராளமான தோட்ட அதிபர்கள் நாசமானார்கள்; மற்றவர்களோ நாசமாகி விடக் கூடாதென்று இந்தத் தொழிலுக்கு முழுக்குப் போட்டார்கள்....பல தலைமுறைகளைச் சேர்ந்த மனிதர்கள் மடிவதை விட இந்த மூலதனத் திரட்டல்கள் அழிவது மேல் என்பதில் ஐயமில்லை.” (திருவாளர் மொலினாரிக்கு எவ்வளவு தாராள மனது!) “ஆனால் இரண்டுமே அழியாதிருப்பது இதை விடவும் மேலன்றோ?” (மொலினாரி, முன் வந்தது, பக்கம் 51, 52.) ஐயா மொலினாரி அவர்களே! ஐரோப்பாவில் “தொழில் முனைவர்” தொழிலாளியின் நியாயமான பங்கையும், மேற்கிந்தியத் தீவுகளில் தொழிலாளி தொழில் முனைவரின் நியாயமான பங்கையும் வெட்டிக் குறைக்க முடியும் என்றால், பத்துக் கட்டளைகள் என்னாவது? மோசேயும் தீர்க்கதரிசிகளும் என்னாவது? வழங்கல்-வேண்டல் விதி என்னாவது? நீங்களே எடுத்துக் காட்டியிருப்பது போல, அணுதினமும் ஐரோப்பாவில் முதலாளி கொடுக்கத் தவறுகிற அந்த “நியாயமான பங்கு” என்ன என்பதைத் தயைகூர்ந்து சொல்வீர்களா? எங்கோ தொலைவிலே, குடியேற்ற நாடுகளில், தொழிலாளர்கள் முதலாளியை “சுரண்டும்” அளவுக்கு “சாதாரணமானவர்களாய்” இருக்கிறார்களாம். —இதர இடங்களில் எல்லாம் தானாகவே இயங்கும் வழங்கல்-வேண்டல் விதியை அங்கே போலீசைக் கொண்டு சரியான பாதையில் இயங்கச் செய்ய வேண்டுமென திரு மொலினாரிக்குத் தாங்க முடியாத அரிப்பெடுக்கிறது.

³⁷² வேக்ஸ்பீல்டு, முன் வந்தது, பாகம் II., பக்கம் 52.

முதலீட்டைக் கோருவதுமான நீண்ட நெடிய தொழில் முனைவு ஏதும் நிறைவேற விடாமல் தடுக்கிறது. ஐரோப்பாவில் மூலதனத்தை சிறிதும் தயங்காமல் முதலீடு செய்கிறார்கள்; ஏனெனில் இங்கு தொழிலாளி வர்க்கம் மூலதனத்தின் உயிருள்ள சேர்மானமாய் எப்போதுமே அமிதமாகவும், எப்போதுமே பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தக்கதாகவும் இருக்கிறது. ஆனால் குடியேற்ற நாடுகளில் இப்படியா இருக்கிறது? வேக்ஃபீல்டு வேதனைக்குரிய நிகழ்ச்சி ஒன்றைச் சொல்கிறார்: குடியேற்ற அலை அடிக்கடி தேக்கமடைந்து "வேண்டாத" தொழிலாளர்களின் வண்டலைப் படியச் செய்யும் இடங்களான கனடாவையும் நியூ யார்க் மாநிலத்தையும் சேர்ந்த முதலாளிகள் சிலருடன் அவர் பேசிக் கொண்டிருந்தாராம். இந்தச் சோக நாடகத்தில் வரும் பாத்திரம் ஒன்று கூறுகிறது: "நிறைவு பெற ஓரளவு அதிக காலம் தேவையான பல பணிகளுக்கும் எங்கள் மூலதனம் தயாராய் இருந்தது. ஆனால், இந்தத் தொழிலாளர்கள் விரைவில் எங்களை விட்டு விலகிப் போய் விடுவார்கள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும்; எனவே இவர்களை வைத்து இத்தகைய பணிகளை நாங்கள் தொடங்க முடியவில்லை. குடியேறியவர்களான இவர்களின் உழைப்பு நிலையாகக் கிடைக்குமென்ற உறுதி இருக்குமானால் மகிழ்வுடன் உடனே இவர்களை இப்பணிகளில் ஈடுபடுத்தியிருப்போம்; அதிக ஊதியமும் கொடுத்திருப்போம். நிச்சயமாய் இவர்கள் எங்களை விட்டு விலகிப் போய் விடுவார்கள் என்று தெரிந்தாலும் கூட, தேவைப்படும் போதெல்லாம் புதிய தொழிலாளர்கள் கிடைப்பார்கள் என்ற உறுதி இருக்குமானால் இவர்களை ஈடுபடுத்தியிருப்போம்."³⁷³

வேக்ஃபீல்டு ஆங்கிலேய முதலாளித்துவ வேளாண்மையையும் அதன் "ஒன்றிணைந்த" உழைப்பையும் அமெரிக்க விவசாயிகளின் சிதறலான சாகுபடியோடு ஒப்புநோக்கிய பிறகு, மறு பக்கமும் நம் கண்ணில் படும் படி தம்மையறியாமலே காட்டி விடுகிறார். அமெரிக்க மக்களில் பெருந்திரளாளனோர் வசதி படைத்தவர்கள், சுதந்தரமானவர்கள், முனைப்பு வாய்ந்தவர்கள், ஒப்பளவில் உயர் பண்பாடுடையவர்கள் என்கிறார்; அதே போது, "ஆங்கிலேய விவசாயத் தொழிலாளி பரிதாபத்துக்குரிய பஞ்சையராய், வக்கற்ற வராய்த் துன்புறுகிறார்....வட அமெரிக்காவிலும், புதிய குடியேற்ற நாடுகள் சிலவற்றிலும் தவிர, வேறு எந்த நாட்டில், வேளாண்மைத் துறையில் வேலை செய்யும் சுதந்தரத் தொழிலாளிக்கு வயிற்றைக் கழுவுவதற்குத் தேவையானதைக் காட்டிலும் அதிகக் கூலி தரப்படுகிறது?...இங்கிலாந்தில், பண்ணைக் குதிரைகள் விலையுயர்ந்த சொத்து என்பதால், ஆங்கிலேய விவசாயிகளைக் காட்டிலும் அவை நல்ல ஊட்டம் பெறுகின்றன என்பதில்

³⁷³ முன் வந்தது, பக்கம் 191, 192.

சந்தேகமில்லை.”³⁷⁴ போகட்டும், தேச செல்வம் என்பது அதன் இயல்பிலேயே தேச மக்களது துன்ப துயரத்தின் மறு பெயரே என்பதைத்தான் முன்பே தெரிந்து கொண்டோமே!

அப்படியானால், முதலாளித்துவ எதிர்ப்பு என்னும் இந்த வியாதியைக் குடியேற்ற நாடுகளிலிருந்து போக்குவது எப்படி? நிலத்தையெல்லாம் பொதுச் சொத்தாய் இல்லாமல் ஒரேயடியில் தனிச் சொத்தாய் மாற்றத் தயாராய் இருப்பார்களானால், இவர்கள் நிச்சயமாய் இந்த வியாதியைப் பூண்டோடு அழித்து விடலாம்— ஆனால் அத்தோடு குடியேற்ற நாடுகளும் அழிந்து விடுமே! ஒரே கல்லில் இரு காய் ஊிமுமாறு தழ்ச்சி செய்தாக வேண்டும். அரசானது கன்னி நிலத்துக்கு வழங்கல்-வேண்டல் விதியைக் கருதாமலே செயற்கையான முறையில் விலை நிர்ணயிக்க வேண்டும். குடியேறிய தொழிலாளி நிலம் வாங்கி, சுயேச்சை விவசாயியாக மாறும் அளவுக்குப் போதிய பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமானால், அதற்கு முன்னால் நீண்ட காலம் கூலிக்கு வேலை செய்யுமாறு நிர்ப்பந்திக்கும் படியாக அந்த விலை அதிகமாய் இருக்க வேண்டும்.³⁷⁵ மறு புறம், கூலித் தொழிலாளர்களுக்கு ஒப்பளவில் எட்டாத விலைக்கு நிலம் விற்பதிலிருந்து கிடைக்கும் நிதியம்— புனிதமான வழங்கல்-வேண்டல் விதியை மீறி தொழிலாளர்களின் கூலியிலிருந்து பறிக்கப்படும் இந்தப் பண நிதியம்—வளர்ந்து பெருகுவதற்கேற்ப, ஐரோப்பாவிலிருந்து குடியேற்ற நாடுகளுக்குள் ஓட்டாண்டுகளை இறக்குமதி செய்யவும், இவ்வாறு முதலாளிகளுக்காக உழைப்புச் சந்தை நிறைந்திருக்குமாறு செய்யவும் அரசாங்கம் அந்த நிதியத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும். இந்த நிலைமைகளில், இவ்வுலகம் யாவும் இனிதே நடைபெறும் இனிய புவனம் ஆகி விடுகிறது. “திட்டமுறைக் குடியேற்றம்” என்பதன் இரகசியம் இதுதான். வெற்றி முழக்கமிடுகிறார் வேக்ஸ்பீல்டு: இத்திட்டத்தின் படி, “உழைப்பானது இடைவிடாமல் ஒழுங்காய்க் கிடைப்பது திண்ணமாகி விடும். ஏனென்றால்: முதலாவதாக, எந்தத் தொழிலாளியும் வேலை செய்து, போதிய பணம் சம்பாதிக்கும் வரை நிலம் வாங்க முடியாது; ஆகவே, குடியேறும் தொழி

374 முன் வந்தது, பாகம் I, பக்கம் 47, 246.

375 “நிலத்தையும் மூலதனத்தையும் தனதாகக் முடிவதால்தான், கரங்களின் வலிமை தவிர வேறேதும் இல்லாதவர் வேலை தேடிக் கொண்டு, தனது வருமானத்துக்கு வழி செய்து கொள்கிறார் என்கிறீர்கள்....உண்மை இதற்கு நேர்மாறானது; நிலத்தைத் தனியார்கள் தமதாக்கிக் கொண்டு விட்டார்கள்—கரங்களின் வலிமை தவிர வேறேதும் இல்லாதவர்கள் இருப்பதற்கே இதுதான் காரணம். ஒருவரைக் கொண்டு போய் தனியமான வெற்றிடத்தில் அடைக்கிறீர்கள் என்றால் காற்றை அவரிடமிருந்து பறித்துக் கொண்டு விடுகிறீர்கள் என்று பொருள், ஒருவரிடமிருந்து நிலத்தைப் பறிப்பதும் இப்படிப்பட்ட காரியம்தான்....ஏனென்றால் உங்கள் விருப்பப்படி அல்லாமல் வேறு வகையில் வாழ முடியாதவாறு பொருட் செல்வமில்லாத இடத்தில் அவரை அடைக்கிறீர்கள் என்று பொருள்.” (காலின், முன் வந்தது, பாகம் III, பக்கம் 268-271, பல இடங்கள்.)

லாளர்கள் எல்லாரும் ஒன்றிணைந்த முறையில் சிறிது காலத்துக்குக் கூலி வேலை செய்வது மேலம் பல தொழிலாளர்களை வேலைக் கமர்த்துவதற்கு வேண்டிய மூலதனத்தை உற்பத்தி செய்யும்; இரண்டாவதாக, கூலிக்கு வேலை செய்வதை விட்டு நிலவுடைமையாளராகிற ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் நிலம் வாங்குவதன் மூலம், புதிதாகத் தொழிலாளர்களைக் குடியேற்றச் செய்வதற்கான நிதியத்துக்கு வகை செய்வார்.”³⁷⁶ நிலத்துக்கு அரசு விதிக்கும் விலை “போதிய விலையாய்” இருந்தாக வேண்டும்; அதாவது “தொழிலாளர்கள் தமக்கு பதில் மற்றவர்கள் வந்து சேரும் வரை சுயேச்சையான நிலவுடைமையாளர்களாகி விடாமல் தடுக்கும் படி” உயர்ந்த விலையாய் இருந்தாக வேண்டும்.³⁷⁷ “நிலத்துக்குப் போதிய விலை” என்கிற இது கூலியழைப்புச் சந்தையிலிருந்து விலகி நிலத்துக்குச் செல்ல அனுமதி பெறுவதற்கு முதலாளிக்குத் தொழிலாளி செலுத்தும் பிணைய மீட்புத் தொகையை மறைமுகமாகக் குறிப்பிடும் மங்கல வழக்கே. முதலாவதாக, முதலாளி இன்னும் அதிகத் தொழிலாளர்களைச் சுரண்டும் பொருட்டு, தொழிலாளி அம்முதலாளிக்காக “மூலதனம்” உண்டாக்கித் தர வேண்டும்; பிறகு, தம் சொந்தச் செலவில், உழைப்புச் சந்தைக்கு “மாற்றாளர்” கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும்; அவரது பழைய அதிபரான முதலாளியின் நன்மைக்காக அரசு இந்த மாற்றாளரைக் கடல்கடந்து அனுப்பி வைக்கும்.

குடியேற்ற நாடுகளில் பயன்படுமென்று தெளிவாகச் சொல்லி திரு வேகஃபீல்டு நியமம் செய்யும் இந்த “ஆதித் திரட்டல்” முறையையே ஆங்கிலேய அரசு பல்லாண்டு காலமாய்க் கடைப்பிடித்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால், முடிவில், சர் ராபர்ட் பீலின் வங்கிச் சட்டம் போன்றே இதுவும் பழிப்புக்குரிய முழுத் தோல்வி கண்டது. குடியேற்றப் பிரவாகம் ஆங்கிலேயக் குடியேற்ற நாடுகளின் பக்கமிருந்து அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் பக்கம் திருப்பி விடப்பட்டதுதான் இதனால் ஏற்பட்ட விளைவு. இதற்கிடையில், ஐரோப்பாவில் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி கண்ட முன்னேற்றமும், அத்தோடு கூட அதிகமாகிச் சென்ற அரசாங்க நிர்ப்பந்தமும் வேகஃபீல்டின் உபாயத்தை அனாவசியமாக்கின. ஒரு புறம், ஆண்டுக்காண்டு அமெரிக்காவிற்கு விரட்டப் படும் மனிதர்களின் வற்றாத வெள்ளப்பெருக்கு அமெரிக்க ஐக்கிய அரசின் கிழக்குப் பகுதியில் விட்டுச் செல்லும் வண்டல் படிவு அகலாமல் நிலைத்து விடுகிறது. அங்கே, ஐரோப்பாவிலிருந்து வந்த குடியேற்ற அலை உழைப்புச் சந்தைக்கு மிகத் துரிதமாய் ஆட்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தது; மேற்கு நோக்கிய குடியேற்ற அலையால்

³⁷⁶ வேகஃபீல்டு, முன் வந்தது, பாகம் II, பக்கம் 192.

³⁷⁷ முன் வந்தது, பக்கம் 45.

அவ்வளவு பேரையும் அடித்துச் செல்ல முடியவில்லை. மறு புறம், அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போரின் விளைவாக தேசக் கடன் பூதாகாரமாய்ப் பெருகியது; இதைத் தொடர்ந்து வரிச் சுமை அதிகரித்தது; கேடு கெட்ட நிதியாதிக்கப் பிரபுமார் தலையெடுத்தனர்; இரயில்வேக்கள், சுரங்கங்கள் முதலானவற்றில் ஊக வாணிப நிறுமங்கள் ஆதாயம் பெறுவதற்காகப் பொது நிலத்தில் பெரிய தொரு பகுதி தாரை வார்க்கப்பட்டது; சுருங்கச் சொல்லின், மூலதன மையப்பாடு அதிவேகமாய் நடைபெற்றது. ஆகவே, மாபெரும் குடியரசு குடியேறும் தொழிலாளர்களின் சொர்க்க பூமியாய் இருந்த நிலை மறைந்தொழிந்தது. அங்கே, கூலிக் குறைப்பும் கூலித் தொழிலாளியின் சார்பு நிலையும் இன்றும் இயல்பான ஐரோப்பியத் தரத்தை நெருங்கி வரவில்லை என்ற போதிலும், முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி அசுர வேகத்தில் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது. பிரபுக் குலத்தாருக்கும், முதலாளி மார்களுக்குக் குடியேற்ற நாடுகளின் தரிசு நிலங்களை அரசாங்கம் மான வெட்கமின்றி தாரை வார்க்கிறது; இதனை வேகப்பீல்டே வன்மையாகக் கண்டித்துள்ளார்;³⁷⁸ தங்க அகழ்வுகள் சாரை சாரையாக மனிதர்களைக் கவர்ந்திழுக்கின்றன; ஆங்கிலேயச் சரக்குகளின் இறக்குமதியால் ஏற்படும் போட்டி மிகச் சிறு கைவினைஞரக் கூட விட்டு வைக்கவில்லை—இவை யாவும் சேர்ந்து, குறிப்பாக ஆஸ்திரேலியாவில், "ஒப்பீட்டு உபரி-உழைக்கும் மக்கள்தொகை" போதிய அளவுக்கு உருவாகச் செய்துள்ளன; இதனால் "ஆஸ்திரேலிய உழைப்புச் சந்தையின் வதிநிலை" பற்றிய சோகச் செய்திகள் நாள்தோறும் வந்த வண்ண முள்ளன. லண்டன் ஹேமார்க்கெட்டில் நடைபெறுவது போலவே அங்கும் சில இடங்களில் விபசாரம் தலைவிரித்தாடுகிறது.

ஆயினும், இங்கே, நமது கவனத்துக்குரியது குடியேற்ற நாடுகளில் நிலவும் நிலைமை அல்ல. நமது கருத்துக்குரியதெல்லாம், பழைய உலகத்தின் அரசியல் பொருளாதாரம் புதிய உலகத்தில் கண்டுபிடித்து, கூரை மீதேறிக் கூவியறிவிக்கிறது அல்லவா, அந்த இரகசியம்தான்—முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறைக்கும் திரட்டல் முறைக்கும், ஆகவே முதலாளித்துவத் தனியுடைமைக்கும் அடிப்படையுடைய அமைவது தனியாளர் சுயமாய் சம்பாதித்த தனிச் சொத்தை ஒழிப்பதே, வேறுவிதமாய்ச் சொன்னால் உழைப்பாளியின் உடைமையைப் பறிப்பதே ஆகும் என்ற இரகசியம்தான்.

378 ஆஸ்திரேலியா தனக்குத் தானே சட்டமியற்றிக் கொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டதும் குடியேறுவோருக்குச் சாதகமான சட்டங்கள் இயற்றியது மெய்தான். ஆனால், ஆங்கிலேய அரசாங்கம் ஏற்கெனவே நிலத்தை விரயம் செய்ததானது வழிமறித்திடுகிறது. "1862ஆம் வருடத்திய புதிய நிலச் சட்டத்தின் முதல் முக்கியக் குறிக்கோள் மக்கள் குடியேறுவதற்கு அதிக வசதிகள் அளிப்பதாகும்." ("லிக்டோரியாவின் நிலச் சட்டம்," எழுதியவர் மாண்ட்மிசு சா.கா. டஃபி, பொது நில அமைச்சர், லண்டன், 1862.)

முலதனம், முதல் பாகத்தில்
மேற்கோளாய்த் தரப்பட்டுள்ள
ஆதாரங்களின் அட்டவணை

வகைப் பிரிவு:

- I. நூலாசிரியர்கள்
- II. ஆசிரியர் பெயரில்லாதவை
- III. செய்தி ஏடுகள், கால வட்ட இதழ்கள்
- IV. பாராளுமன்ற அறிக்கைகளும் ஏனைய அதிகாரபூர்வப் பிரசுரங்களும்

I. நூலாசிரியர்கள்

அத்தனேயஸ் [Athenaeus], நாக் ரட்டிசைச் சேர்ந்தவர். *Deipnosophistarum libri quindecim*. ஸ்டிராஸ்பர்க், 1802.—143, 186.

அப்பியன் [Appian], அலெக்சாந்திரியாவைச் சேர்ந்தவர். ரோமானிய உள்நாட்டுப் போர்கள்.—977.

அய்க்கின் [Aikin], ஜான். மான் செஸ்டரிலிருந்து 30 முதல் 40 மைல் சுற்றளவில் உள்ள கிராமப்புறம் பற்றிய விவரணம். லண்டன், 1795.—799, 1010, 1021.

அர்க்கார்ட் [Urquhart], டேவிட். அரசாவணத் தொகுப்பு, பழஞ்சுவடி ஆய்வு. புதிய தொடர், லண்டன், 1843, இத்தியாதி.—982, 1007.

—இங்கிலாந்தையும் ஆங்கிலேயரையும் பொறுத்த வரை நன்கு தெரிந்த சொற்கள். லண்டன், 1855.—143, 493, 682, 1006, 1007.

(அர்புத்தாட், [Arbutnot], ஜே.) ...ஓர் ஆய்வு. (1773). பார்க்கவும்: ஆசிரியர் பெயரில்லாதவை.

அரிஸ்டாட்டில் [Aristotle], *Ethi-corum and Nicomachum libri decem*.—91, 92.

—குடியரசு, பெர்லின், 1831.—125, 210, 211, 228, 552.

ஆட்வே [Otway], ஜே. எச். திரு ஜே. எச். ஆட்வேயின் தீர்ப்பு. பெல்ஃபாஸ்ட் ஹிலேரி நீதிமன்றம், ஆண்ட்ரீம் மாவட்டம். 1860.—378.

ஆடிங்டன் [Addington], ஸ்டீபன். திறப்பு வயல்களை அடைப்பதற்கு ஆதரவாகவும் எதிராகவும் உள்ள காரணங்கள் பற்றி ஓர் ஆய்வு. 2ஆம் பதிப்பு, லண்டன், 1772.—975.

ஆண்டர்சன் [Anderson], ஆதாம். இக்காலத்தின் ஆரம்பக் குறிப்புகளிலிருந்து வாணிபத்தின் தோற்றத்தை வரலாற்று வழியிலும் காலவரிசைப் படியும் கண்டறிதல். லண்டன், 1764.—1002, 1021.

ஆண்டர்சன் [Anderson], ஜேம்ஸ். தேசியத் தொழில் உணர்வைக் கிளறி விடும் வழி பற்றிய சுருத்தோட்டங்கள்—ஸ்காட்லாந்தின் வேளாண்மை, வாணிபம், ஆலைத் தொழில், மீன் வளம் இவற்றை ஊக்கி வளர்ப்பதைப் பிரதான நோக்கமாய்க் கொண்டு.—ஒரு நண்பருக்கு எழுதிய கடிதத் தொடரில். 1775ஆம் ஆண்டில் எழுதியது. எடின்பரோ, 1777.—753, 979.

—தேனீ, 18 பாகங்கள். எடின்பரோ, 1791. பாகம். III.—831.

ஆஷ்லி [Ashley], பிரபு. பத்து மணி நேர தொழிற்சாலை மசோதா.—ஆஷ்லி பிரபுவின் உரை, 1844 மார்ச்சு 15, லண்டன், 1844.—545, 559.

ஈடன் [Eden], சர் பிரெடெரிக் மோர்ட்டன். வறியோரின் நிலை: அல்லது இங்கிலாந்தில் உழைக்கும் வாக்கங்களின் வரலாறு, நார்மன் வெற்றி முதல் இன்று வரை. லண்டன், 1797.—330, 808, 827, 828, 906, 970, 973-74, 978, 1019.

எங்கெல்ஸ் [Engels], பிரெடெரிக். *Umriss zu einer Kritik der Nationa-lokonomie*. In *Deutsch-Franzosische Jahrbucher*. பாரிஸ், 1844.—111, 210, 227, 853.

—இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி வாக்கத்தின் நிலைமை, லீப்சிக், 1845.—

- 326, 332, 346, 364, 541, 572, 574, 602, 814, 879.
- Die englische Zehnstundenbill. In Neue Rheinische Zeitung Revue. ஹாம்பர்க், 1850.—396, 410.
- என்சர் [Ensor]**, ஜார்ஜ். நாடுகளின் மக்கள்தொகை பற்றிய ஆய்வு—திருமால்தல் எழுதிய மக்கள்தொகை பற்றிய கட்டுரைக்கு மறுப்பு. லண்டன், 1818.—980.
- ஐசாக்ரெட்டீஸ் [Isocrates]**, புகிரிஸ்.—498.
- ஓப்டைக் [Opdyke]**, ஜார்ஜ். அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய வியாசம். நியூயார்க், 1851.—227.
- ஓம்ஸ்டெட் [Olmsted]**, பிரெடெரிக் லா. கரையோர அடிமை ராஜ்யங்களில் ஒரு பயணம். அவற்றின் பொருளாதாரம் பற்றிய குறிப்புகளுடன். நியூயார்க், 1856.—270.
- ஓழியே [Augier]**, மர், Du Credit Public et de son histoire depuis les temps anciens jusqu'à nos jours. பாரிஸ், 1842.—1023.
- ஓர்டெஸ் [Ortes]**, தியாமரியா. Della Economia Nazionale libri sei. பாகம் VII. (1777). In "Scrittori Classici Italiani di Economia Politica. Parte Moderna." மிலானோ, 1804.—869.
- ஓவன் [Owen]**, ராபர்ட், ஆலைத் தொழில் முறையின் விளைவுகள் பற்றிய சுருத்தோட்டங்கள். 2ஆம் பதிப்பு; லண்டன், 1817.—406, 546.
- ஓபாசேட் [Fawcett]**, ஹென்றி. பிரித்தானியத் தொழிலாளியின் பொருளாதார நிலை. கேம்பிரிட்ஜ் மற்றும் லண்டன், 1865.—750, 821, 877.
- (ஓபார்ஸ்டர் [Forster]**, நதேனியல்.) பலசரக்குகளின் இப்போதைய உயர் விலைக்கான காரணங்கள் பற்றிய ஆய்வு. லண்டன், 1767.—373, 578, 692, 974.
- ஓபிராங்க்ளின் [Franklin]**, பெஞ்சுமின். நூல்கள். பாஸ்டன், 1836.—
- 80, 227, 247.
- ஓபிரெய்டாக் [Freytag]**, குஸ்தவ். Neue Bilder aus dem Leben des deutschen Volkes.—993.
- ஓபிளீட்டூட் [Fleetwood]**, வில்லியம். Chronicon Preciosum: அல்லது ஆங்கிலேயப் பொன், வெள்ளிப் பணத்தின் கதை, லண்டன், 1707.—2ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1745.—370.
- ஓபீல்டன் [Fielden]**, ஜான். ஆலைத் தொழிலின் சாபக்கேடு: அல்லது தொழிற்சாலைக் கொடுமைகளின் சுருக்கமான வரலாறு. லண்டன், 1836.—546, 558, 1021.
- ஓபுல்லர்டன் [Fullarton]**, ஜான். செலாவணிகளை முறைப்படுத்தல்: இங்கிலாந்து வங்கியினதும் நாடெங்குமுள்ள ஏனைய வங்கி நிறுவனங்களதும் வருங்காலக் கடன்-செலாவணி வெளியீடுகளை நிலையான சில வரம்புகளுக்குள் கட்டுப்படுத்தும் உத்தேசத்துக்கு அடிப்படையான கோட்பாடுகள் பற்றிய பரிசீலனை. 2ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1845.—180, 197, 201.
- ஓபெர்க்சன் [Ferguson]**, ஆதாம். குடியியல் சமுதாயத்தின் வரலாறு பற்றிய கட்டுரை. எடின்பரோ, 1767.—174, 480, 491, 492.
- ஓபெரியே [Ferrier]**, பி.லு.அ. Du Gouvernement considere dans ses rapports avec le commerce. பாரிஸ், 1805.—93.
- ஓபொந்தெரே [Fonteret]**, அ.லு. Hygiene physique et morale de l'ouvrier dans les grandes villes en general, et dans la ville de Lyon en particulier. பாரிஸ், 1858.—493.
- ஓபோர்டெஸ்க்யூ [Fortescue]**, ஜான். De laudibus Legum Angliae. 1537.—964, 966.
- ஓபோர்பொன்னே [Forbonnais]**, ஓபாதர் வெரோன் டெ. Elements du commerce. வெய்டு, 1766.—132.
- (கன்னிங்காம் [Cunningham]**, ஜே.) தொழில், வாணிபம் பற்றிய கட்டுரை, லண்டன், 1770.—315,

- 317, 372, 375, 376, 806, 856, 988.
- காசனோவ் [Cazenove]**, ஜான். மால்தஸ் எழுதிய "அரசியல் பொருளாதாரத்தில் இலக்கணங்கள்" என்னும் நூல் பற்றிய குறிப்புகள். லண்டன், 1853.—763, 801.
- காண்டியன் [Cantillon]**, ரிச்சர்டு. *Essai sur la Nature du Commerce en General*. ஆம்ஸ்டர்டாம், 1756.—746.
- தொழில், வாணிபம், நாணயம், பொற்பாளம், வங்கிகள், அந்நியச் செலாவணிகள் ஆகியவற்றின் பகுப்பாய்வு. லண்டன், 1759.—746.
- காண்டிலக் [Condillac]**, இ.பி.டெ. *Le Commerce et le Gouvernement* (1776). In "Collection des principaux economistes." பாகம் XIV. பாரிஸ், 1847.—220.
- காபெட் [Cobbet]**, வில்லியம். இங்கிலாந்திலும் அயர்லாந்திலும் புரூட்டெஸ்டண்ட் சமயச் சீர்திருத்தத்தின் வரலாறு. இந்நிகழ்ச்சி அந்த நாடுகளில் மக்களின் முக்கியப் பகுதியினரை எப்படி வறுமைக்கும் சீரழிவுக்கும் ஆளாக்கியது என்னும் விளக்கம். அறிவும் நியாய உணர்வும் படைத்த ஆங்கிலேயர் அனைவருக்கும் எழுதிய கடிதத் தொகுதி. லண்டன், 1824.—969, 1015.
- கார்பெட் [Corbet]**, தா. தனியாட்களது செல்வத்தின் காரணங்கள், முறைகள் பற்றிய ஆய்வு; அல்லது வர்த்தகம் மற்றும் ஊக வாணிபத்தின் கோட்பாடுகள் பற்றிய விளக்கம். லண்டன், 1841.—208, 791.
- கார்போன் [Corbon]**, அ. *De l'enseignement professionnel*. 2ஆம் பதிப்பு. பாரிஸ், 1860.—658.
- காரிலி [Carli]**, ஜி.ரி. பி. வெர்ரி எழுதிய *Meditazioni sulla Economia Politica* பற்றிய குறிப்பு. In "Scrittori Classici Italiani di Economia Politica. Parte Moderna." பாகம் XV. மிலானோ, 1804.—447.
- காரிலைல் [Carlyle]**, தாமஸ். "Ilias Americana in nuce." மக்மில்லன் சஞ்சிகை. 1863 ஆகஸ்டு.—347.
- கார்னியர் [Garnier]**, ஜொர்மென். *Abrege elementaire des principes de l'Economie Politique*. பாரிஸ், 1796.—492, 742.
- காலியானி [Galiani]**, பெர்ணான்டோ. *Della Moneta* (1750). In "Scrittori Classici Italiani di Economia Politica. Parte Moderna." பாகம் III. மிலானோ, 1803.—110, 130, 131, 142, 212, 219, 427, 865.
- காலின் [Colins]**, ஹி. *L'Economie Politique. Source des Revolutions et des Utopies pretendues socialistes*. பாகம் III. பாரிஸ், 1857.—825, 931, 1038.
- கானில் [Ganilh]**, ஷார்ல். *La theorie de l'Economie Politique*. பாரிஸ், 1815. *Des Systemes d'Economie Politique, de la valeur comparative de leurs doctrines, et de celle qui parait la plus favorable aux progres de la Richesse*. பாகம் I-II. பாரிஸ், 1821.—93, 119, 240, 247, 605.
- காஸ்கெல் [Gaskell]**, பி. இங்கிலாந்தில் ஆலைத் தொழிலில் ஈடுபடும் மக்கள். லண்டன், 1833.—589, 601.
- கிரிகோர் [Gregoir]**, எச். *Les Typographes devant le Tribunal correctionnel de Bruxelles*. பிரசெல்ஸ், 1865.—747.
- (கிரெக் [Greg]**, ரா. ஹெம்.) தொழிற்சாலைப் பிரச்சினை. தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்வோரின் உடல் நலத்திற்கும் அறநெறிகளுக்கும் அதனால் ஏற்படும் விளைவுகள் தொடர்பாக ஒரு பரிசீலனை. மற்றும் "பத்து மணி நேர மசோதா," லண்டன், 1837.—396.
- (கிரே [Gray]**, ஜான்.) அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், லண்டன், 1797.—222. பார்க்கவும்: ஆசிரியர் பெயர் இல்லாதவை.
- கிளாட்ஸ்டன் [Gladstone]**, வில்லியம். பார்க்கவும்: ஹன்சார்டு பாராளுமன்ற அறிக்கைகள்.
- கிஸ்போரன் [Gisborne]**, தாமஸ்.

- மகா பிரிட்டனில் சமுதாயத்தின் உயர் நிலையிலும் நடுத்தர வர்க்கங்களிலும் உள்ள மனிதர்களின் கடமைகள் பற்றிய ஆராய்ச்சி. பாகம் II. 1795. — 1021.
- கூர்செல்-செனாவில் [Courcelle-Seneuil]**, ஸா. கு. *Traite theorique et pratique des entreprises industrielles, commerciales et agricoles ou Manuel des affaires.* 2ஆம் பதிப்பு. பாரிஸ், 1857. — 317, 803.
- கூரோவ் [Grove]**, வி. ரா. *பௌதிகச் சக்திகளின் இடையூறு பற்றி.* லண்டன், 1846. — 709.
- கூவியே, [Cuvier]**, ஜார்ஜ். *Discours sur les revolutions du globe.* பாரிஸ், 1863. — 693.
- கெத்தே [Goethe]**, வெ. ஃபாஸ்ட். — 186, 797.
- கெயர்ன்ஸ் [Cairnes]**, ஜா. எ. *அடிமைச் சக்தி, லண்டன், 1862.* — 270, 362, 451.
- கெனே [Quesnay]**, பிரான்சுவா. *Dialogues sur le Commerce et les Travaux des Artisans.* In "Collection des principaux economistes." பாகம் II. பாரிஸ், 1846. xxiii. — 154, 435.
- *Maximes generales du gouvernement economique d'un Royaume agricole (1758).* In "Collection des principaux economistes," பாகம் II. "Physiocrates." பாரிஸ், 1846. — 154.
- கேம்பெல் [Campbell]**, ஜார்ஜ். *நவீன கால இந்தியா. குடியியல் ஆட்சி அமைப்பின் சித்திரம்.* லண்டன், 1852. — 486.
- கேரி [Carey]**, ஹென்றி சார்ல்ஸ். *கூலி வீதம் பற்றிய கட்டுரை: உலகெங்கிலும் உழைக்கும் மக்களது நிலைமையிலான வேறுபாடுகளின் காரணங்கள் பற்றிய ஒரு பரிசீலனையுடன் கூடியது.* பிலடெல்பியா, 1835. — 756.
- *உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு அடிமை வர்த்தகம்: இது ஏன் நிலவுகிறது? இதை எப்படி ஒழிக்கலாம்? பிலடெல்பியா, 1853.* — 717, 981, 1007.
- கொலம்பஸ் [Columbus]**, கிறிஸ் டோஃபர். *ஜமைக்காவிலிருந்து கடிதம், 1503.* — 184.
- கோண்ட் [Comte]**, பிரான்சுவா ஷார்ல், *Traite de la Legislation.* பாகம் III, IV. 3ஆம் பதிப்பு. பிரசெல்ஸ், 1837. — 1011.
- கோப் [Kopp]**, ஹெ. *Entwicklung der Chemie in der neueren Zeit.* மியூனிக், 1871-74. — 419.
- சஃபக்ளீஸ் [Sophocles]**. *Antigone.* — 186.
- சால்மர்ஸ் [Chalmers]**, தாமஸ். *சமுதாயத்தின் நல்லொழுக்க நிலை மற்றும் நல்லொழுக்க வாய்ப்புகள் தொடர்பாக அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றி. 2ஆம் பதிப்பு, 1832.* — 211, 224.
- சிஸ்மொந்தி [Sismondij]**, மா.ஷா. வி. சிமொந்த் டெ. *De la Richesses Commerciale ou Principes d'Economie Politique, appliques a la legislation du Commerce.* பாகம் I. ஜெனிவா, 1803. — 721.
- *Etudes sur l'Economie Politique,* பாகம் I., பிரசெல்ஸ், 1836. — 427, 799.
- *Nouveaux Principes d'Economie Politique, etc.* பாகம் I-II. பாரிஸ், 1819. — 214, 240, 761, 776, 781, 782, 786, 787, 871, 1025.
- சீபர் [Sieber]**, நி. *மதிப்பு மற்றும் மூலதனம் பற்றிய டேவிட் ரிக்கார் டோவின் தத்துவம்*—(ருஷ்ய மொழியில்). கீல், 1871. — 35.
- (சீலி [Seeley]**, கே.பி.) *தேசத்தின் முன்னுள்ள அபாயங்கள். பார்க்கவும்: ஆசிரியர் பெயர் இல்லாதவை.*
- சீனியர் [Senior]**, நாசா வில்லியம். *கூலிவீதம் பற்றிய மூன்று விரிவுரைகள்.* லண்டன், 1830. — 731, 737.
- *அரசியல் பொருளாதார விஞ்ஞான உருவரை.* லண்டன், 1836. — 311.
- *Principes Fondamentaux de l'Economie Politique.* Trad. I. Arrivabene. பாரிஸ், 1836. — 801.
- *தொழிற்சாலைச் சட்டம் பஞ்சாலைத் தொழிலை பாதிப்பது பற்றிய கடிதம்*

- கள். லண்டன், 1837.—305-312, 549.
- “சமூக விஞ்ஞான முன்னேற்றத்துக்கான தேசியச் சங்கத்தின்” ஏழாவது வருடாந்தரப் பேராயத்தில் ஆற்றிய உரை: நிகழ்ச்சி அறிக்கை என்பதில். லண்டன், 1863.—653, 665.
- அயர்லாந்து தொடர்பான ஏடுகள், உரையாடல்கள், கட்டுரைகள். லண்டன், 1868.—956, 982.
- செயின்ட்-ஹிலேர்** [Saint-Hilaire], ஹியோஃப்ராய் எட்டன். *Notions synthétiques, historiques et physiologiques de Philosophie Naturelle*. பாரிஸ், 1838.—1002.
- செர்னியேவ்ஸ்கி** [Chernyshevsky]. மில்லின் கருத்துப்படி அரசியல் பொருளாதாரத்தின் உருவரைகள். பீட்டர்ஸ்பர்க், 1868.—33.
- செனஃபோன்** [Xenophon]. *Cyropaedia*.—497.
- சேடலர்** [Sadler], மைக்கேல் தாமஸ். அயர்லாந்து, அதன் தீமைகளும் அவற்றுக்கான பரிகாரங்களும். 2ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1829.—945.
- சேம்பர்லைன்** [Chamberlain], ஜோசப். “பர்மிங்காம் சுகாதாரப் பேராயத்தில் ஆற்றிய உரை.” தி டைம்ஸ், 1875 ஜனவரி 15.—863.
- சோமர்ஸ்** [Somers], ராபர்ட். மேட்டு வெளியிலிருந்து கடிதங்கள்: அல்லது 1847-ஆம் வருடப் பஞ்சம். லண்டன், 1848.—983.
- ட்ரெமன்ஹீர்** [Tremenheere], எச்.எஸ். ரொட்டி தயாரிக்கும் கைத்திறப் பணியாளர்கள் புகார் செய்த குறைகள். லண்டன், 1862. பார்க்கவும்: குறைகள் தொடர்பான அறிக்கை.—241 முதலானவை.
- டூஃபி** [Duffy], காவன். விக்டோரியாவின் நிலச் சட்டம். லண்டன், 1862.—1040.
- டக்கெட்** [Tuckett], ஜா.டி. உழைக்கும் மக்களின் கடந்த கால, நிகழ்கால நிலையின் வரலாறு: வேளாண்மை, பட்டறைத் தொழில்கள், வாணிபம் இவற்றின் முன்னேற்றம் உட்பட: தொழில் வர்க்கங்களிடையே செல்வச் செழிப்பு, வறுமை இவற்றின் உச்ச நிலைகளது சித்திரிப்பு: அவர்களது வேலை வாய்ப்புக்கும் வருங்காலச் செழுமைக்குமான நடைமுறை வழிகள். லண்டன், 1846.—491, 969, 1007.
- (டவுன்செண்டு** [Townsend], ஜோசப்.) *வறியோர் நலச் சட்டங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை*. மனித குலத்தின் நலவிரும்பி எழுதியது. லண்டன், 1786, 1817.—870.
- டன்னிங்** [Dunning], டி. ஜே. தொழிற்சங்கங்களும் வேலைநிறுத்தங்களும்: அவற்றின் தத்துவமும் நோக்கமும். லண்டன், 1860.—741, 744, 745, 1023.
- டார்வின்** [Darwin], சார்லஸ். இயற்கைத் தேர்வின் வழியில் உயிரினங்களின் தோற்றம் குறித்து. லண்டன், 1859.—463-64, 505.
- டாரென்ஸ்** [Torrens], ராபர்ட். தானிய வெளி வர்த்தகம் பற்றிய கட்டுரை. லண்டன், 1815.—237.
- செல்வ உற்பத்தி பற்றிய கட்டுரை: பிற்கோக்கை: அரசியல் பொருளாதாரக் கோட்பாடுகளை இந்நாட்டின் மெய்யான நிலைமைகளுக்குப் பிரயோகித்தல். லண்டன், 1821.—223, 254.
- கலி மற்றும் ஒன்றிணைப்பு பற்றி. லண்டன், 1834.—548.
- டூபோன்** [Dupont], பியேர். *Chart des Ouvriers*. பாரிஸ், 1854.—932.
- டூக்** [Tooke], தாமஸ் மற்றும் நியூமார்ச், வி. 1793 முதல் 1836 முடிய விலைகளின் வரலாறு, சுற்றோட்ட நிலவரத்தின் வரலாறு. லண்டன், 1838-1857.—401.
- டெ குவின்சி** [De Quincey], தாமஸ். அரசியல் பொருளாதாரத்தின் தர்க்கவியல். லண்டன், 1844.—535.
- டெ திரேசி** [De Tracy], தெஸ்தாத். *Elements d'idéologie*, பாகம் IV., V: *Traite de la volonté et de ses effets*. பாரிஸ், 1826.—118, 218, 226, 442, 445, 871.

டெ லா ரிவீரா [De La Riviere], பார்க்கவும்: மொர்சியர்.

தாந்தே அலிகியேரி [Dante Alighieri]. *Divina Comedia*.—147.

தாம்ப்சன் [Thompson], பெஞ்சமின். பார்க்கவும்: ரம்ஃபோர்டு.

தாம்ப்சன் [Thompson], வில்லியம். செல்வ விநியோகக் கோட்பாடுகள் பற்றிய ஆய்வு; மனித இன்ப வாழ்வுக்கு மிகவும் ஏற்றவையான இக்கோட்பாடுகளைப் புதிதாய் உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள தன்னார்வ சமத்துவ அமைப்புக்குப் பிரயோசித்தல். லண்டன், 1824.—490.

தார்ன்டன் [Thornton], வில்லியம் தாமஸ். மிகை மக்கள்தொகையும் அதன் பரிசாரமும். லண்டன், 1846.—237, 366, 966.

தியுனன் [Thunen], ஜொஹான் ஹென்ரிஉற் வான். *Der isolierte Staat, etc.* ராஸ்டாக், 1863.—835.

தியோதரஸ் சிகலஸ் [Diodorus Siculus]. *Historische Bibliothek*, பாகம் I, III. லுட்கார்ட், 1828.—199, 462, 498, 691.

தியெர் [Thiers], அதோல்ஃப். *De la Propriete*. பாரிஸ், 1848.—598.

துக்பேத்தியோ [Ducpetiaux], எ. *Budgets economiques des classes ouvrieres en Belgique. Subsistances, salaires, population*. பிரசெல்ஸ், 1855.—902-04.

துசிததீஸ் [Thucydides]. பெலொப் பொனேசியப் போரின் வரலாறு.—496.

துர்கோ [Turgot], ஆ. ரா. *Reflexions sur la Formation et la Distribution des Richesses*. In *Oeuvres*. பாகம் I. பாரிஸ், 1844.—247, 426, 718.

தேக்கார்த் [Descartes], ரெனே. *Discours de la methode pour bien conduire sa raison*. பாரிஸ், 1668.—528.

(நார்த் [North], சர் டட்லி.) வர்த்தகம் பற்றிய உரைகள்; வட்டி, காசுடித்தல், மோசடி, பண அதிணிப்பு

ஆசிய பிரச்சினைகளை முக்கியமாய் விவரித்தல். லண்டன், 1691.—171, 176, 188, 528.

நியூமன் [Newman], சாமுவேல் பிலிப்ப்ஸ். அரசியல் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படை அமிசங்கள். ஆண்டோவர் மற்றும் நியூ யார்க், 1835.—221, 284.

நியூமன் [Newman], பிரான்சிஸ் வில்லியம். அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய விரிவுரைகள். லண்டன், 1851.—972, 979.

நியூமார்ச் [Newmarch], வி.—401. பார்க்கவும்: டூக், தா.

நியூன்ஹாம் [Newnham], ஜி. பி. தானியச் சட்டங்கள் பற்றி பாராளுமன்றத்தின் ஈரவைக் குழுவின் முன்னர் அளிக்கப்பட்ட சாட்சியம் பற்றிய திறாணிய்வு. லண்டன், 1815.—809.

நீபர் [Niebuhr], பர்த்தோல்டு கியோர்டு. *Römische Geschichte*. பெர்லின், 1863.—320.

நெக்கர் [Necker], எம். *Oeuvres*. பாரிஸ், 1789.—791.

பக்ஸ்ஹார்ன் [Boxhorn], மா. து. *Institutiones Politicae*. வெய்டன், 1663.—578.

பகனினி [Pagnini], ஜியோவனி பிரான்செஸ்கோ. *Saggio sopra il giusto pregio delle cose, la giusta valuta della moneta et sopra il commercio dei romani (1751)*. In "Scrittori Classici Italiani di Economia Politica. Parte Moderna." பாகம் II. மிலானோ, 1803.—132.

பட்லர் [Butler], சாமுவேல். *Hudibras*.—61.

பர்க் [Burke], எட்மண்டு. பெட்ஃபோர்டு கோமகனும் லாடர்டேல் பிரபுவும் பிரபுகள் சபையில் தன்னையும் தனது ஒய்வுதியத்தையும் தாக்கீப் பேசியது பற்றி ரைட் ஆரெபின் எட்மண்டு பர்க் உயர் பிரபு ஒரு வருக்கு எழுதிய கடிதம். லண்டன், 1796.—972.

—தட்டுப்பாடு பற்றிய சிந்தனைகளும்

- விவரங்களும், முதலில் 1795 நவம்பர் மாதத்தில் ரைட் ஆனரபிள் வி. பிட் அவர்களிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. லண்டன், 1800. — 283, 319, 439, 808, 1023.
- பரிகத்த விவிலியம்.** (வெளிப்படுத்தின விசேஷம்.) — 126.
- பல்சாக் [Balzac],** ஓனரே டெ. *Scenes de la vie privee: Gobsack.* — 791.
- பாட்டர் [Potter],** எட்மண்டு. (திடம்ஸ் கடிதம்.) — 771-775.
- (பாப்பிலான் [Papillon].** தாமஸ்.) கிழக்கிந்திய வர்த்தகம்.... — 131. பார்க்கவும்: ஆசிரியர் பெயர் இல் வாதவை.
- பாபேஜ் [Babbage],** சார்லஸ். இயந்திர சாதனம் மற்றும் பட்டறைத் தொழில்களின் சிக்கனம் பற்றி. லண்டன், 1832. — 470, 474, 509, 529, 548.
- பார்ட்டன் [Barton],** ஜான். சமுதாயத்தில் உழைக்கும் வர்க்கங்களின் நிலைமையில் தாக்கம் உண்டாக்கும் காரணிகள் பற்றிய கருத்தோட்டங்கள். லண்டன், 1817. — 848, 906.
- பார்பான் [Barbon],** நிக்கோலஸ். புதிய பணத்தை இன்னும் இலேசான நாணயமாக்குவது சம்பந்தமாக ஓர் உரை. பணத்தின் மதிப்பை உயர்த்துவது பற்றிய திரு வாக்கின் கருத்துகளுக்குப் பதில். லண்டன், 1696. — 59, 61, 62, 181, 200, 202.
- பாரி [Parry],** சார்லஸ் ஹென்றி. இப்போதுள்ள தானியச் சட்டங்களின் அவசியம் என்னும் பிரச்சினை பற்றிய பரிசீலனை — விவசாயத் தொழிலாளர் தொடர்பாகவும், குத்தகை விவசாயிகள் தொடர்பாகவும், நிலவடிமை யாளர் தொடர்பாகவும், நாடு தொடர்பாகவும். லண்டன், 1816. — 808, 809, 907.
- பின்டோ [Pinto],** ஐசக். *Traite de la Circulation et du Credit.* ஆம்ஸ்டர்டாம், 1771. — 208.
- பியூக்கனன் [Buchanan],** டேவிட். மகா பிரிட்டனின் வரிவிதிப்பு மற்றும் வாணிபக் கொள்கை பற்றிய ஆய்வு. எடின்பரோ, 1844. — 178.
- ஆதாம் ஸ்மித் எழுதிய “நாடுகளின் செல்வம்.” குறிப்புகளோடும், டே. பியூக்கனன் எழுதிய கூடுதல் நூற்பாகத்தோடும். பாகம் I-IV. எடின்பரோ, 1814. — 751, 980.
- பிரக்னர் [Bruckner],** ஜே. *Theorie du systeme animal.* வெய்டு, 1767. — 829.
- பிராட்ஹர்ஸ்ட் [Broadhurst],** ஜே. அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரை. லண்டன், 1842. — 85.
- பிரைஸ் [Price],** ரிச்சர்டு. எதிர் திசைக் கொடுப்புகள் பற்றிய கருத்தோட்டங்கள். பாகம் II. 6 ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1803. — 906, 975, 976.
- பிளாக் [Block],** மொரீஸ். *Les Theoriciens du Socialisme en Allemagne. Extrait du Journal des Economistes, Juillet et Aout 1872.* பாரிஸ், 1872. — 35.
- பிளாங்கி [Blanqui],** ஜெரோம் அதோல்ஃப். *Cours d'Economie Industrielle. Annee 1837-38.* பாரிஸ், 1838-39. — 457.
- *Des classes ouvrieres en France pendant l'annee 1848.* பாரிஸ், 1849. — 376.
- பிளேக்கி [Blakey],** ராபர்ட். ஆரம்ப காலந்தொட்டு அரசியல் இலக்கியத்தின் வரலாறு. பாகம் II. லண்டன், 1855. — 970.
- பிளேட்டோ [Plato],** குடியரசு. — In “Platonis opera omnia.” 21 பாகங்கள். ஜூரிச், 1839-41. — 496.
- பிடோ [Bidaut],** ஜே. என். *Du Monopole qui s'establi dans les arts industriels et le commerce, au moyen des grands appareils de fabrication. Deuxieme livraison. Du Monopole de la fabrication et de la vente.* பாரிஸ், 1828. — 435.
- பீஸ் [Biese],** பிரான்ஸ். *Die philosophie des Aristoteles.* பெர்லின், 1842. — 552.
- புளுகாம் [Brougham],** ஹென்றி.

- ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின் காலடிக் கொள்கை பற்றிய ஆய்வு. பாகம் II. எடின்பரோ, 1803.—1022.
- புவாகில்பேர் [Boisguillebert]**, பியேர் டெ. *Dissertation sur la nature des richesses, de l'argent et des tributes.* பாகம் I: *Economistes financiers du XVIIIeme siecle* பாரிஸ், 1843.—196.
- புவாலோ [Boileau]**, எட்டமன். *Reglements sur les arts et metiers de Paris, rediges au 13ieme siecle et connus sous le nom du livre des metiers.* பாரிஸ், 1837.—856.
- புவாலோ [Boileau]**, நிக்கோலஸ். *Satire VIII.* A.M. Morel, docteur de Sorbonne. *Oeuvres.* பாகம் I, லண்டன், 1780.—877.
- பூசுஷே [Buche]**, பிலிப், மற்றும் பியேர் ரூ-லவொர்ன். *Histoire Parlementaire de la Revolution Francaise ou Journal des assemblees nationales depuis 1789 jusqu'en 1815.* பாகம் X. பாரிஸ், 1834.—997.
- பெக்காரியா [Beccaria]**, செசார். *Elementi di Economia Pubblica.* In "Scrittori Classici Italiani di Economia Politica. Parte Moderna." பாகம் XI. மிலானோ, 1804.—495.
- பெட்டி [Petty]**, வில்லியம். வரிகள், கொடைகள் பற்றிய வியாசம். லண்டன், 1667.—133, 173, 829-30.
- அயர்லாந்தின் அரசியல் பகுப்பாய்வு. லண்டன், 1691.—198, 202, 237, 371, 425.
- பணம் சம்பந்தமான நியமங்கள் (*Quantulumcunque*), 1682. உறாவி ஃபாக்லைச் சேர்ந்த மார்க்விஸ் பிரபுவுக்கு. லண்டன், 1695.—144, 202.
- பெந்தம் [Bentham]**, ஜெரிமி. *Theorie des Peines et des Recompenses.* (வெகுமதியும் தண்டனையும் பற்றிய தத்துவம்.) 3ஆம் பதிப்பு. பாரிஸ், 1826.—819.
- (பெய்லி [Bailey]**, சாமுவேல்.) மதிப்பின் இயல்பு, அளவைகள், காரணங்கள் பற்றிய விமர்சன ஆய்வுரை: பிரதானமாக, திரு ரிக்கார்டோவும் அவரைப் பின்பற்றுவோரும் எழுதியவை தொடர்பாக. "அபிப்பிராயங்களின் அமைதலும் வெளியீடும் பற்றிய கட்டுரைகள்" என்பதன் ஆசிரியர் எழுதியது. லண்டன், 1825.—95, 122, 720.
- பெய்லி [Bailey]**, சாமுவேல். பணமும் மதிப்பில் அதன் விகாரங்களும்; நாட்டின் தொழில் துறையிலும் பணவகை ஒப்பந்தங்களிலும் இவற்றின் தாக்கம்: கூட்டுப் பங்கு வங்கிகள் தொடர்பான பின் குறிப்புடன். லண்டன், 1837.—78, 820.
- பெர்க்னி [Berkeley]**, ஜார்ஜ். *சேள்வியாளர்.* லண்டன், 1751.—455, 480.
- பெல்லர்ஸ் [Bellers]**, ஜான். ஏழைகள், பட்டறைத் தொழில்கள். வர்த்தகம், தோட்டங்கள், ஒழுக்கக் கேடு ஆகியவை பற்றிய கட்டுரைகள். லண்டன், 1699.—184, 202, 578, 647.
- பயனுள்ள தொழில்கள் யாவற்றுக்கும் வேளாண்மைக்குமான தொழிற் கல் லூரி ஒன்றை ஏற்படுத்துவதற்கான யோசனைகள். லண்டன், 1696.—193, 443, 660, 826.
- பெக்கன் [Bacon]**, பிரான்சிஸ். வெருலாம் பிரபு. ஏழாம் ஹென்றியின் ஆட்சிக் காலம். கென்னெட் எழுதிய "இங்கிலாந்து" (1719) நூலின் மாற்றமில்லாத மறு பதிப்பு. லண்டன், 1870.—966, 968.
- குடியியல், நெறியியல் கட்டுரைகள் அல்லது கருத்துரைகள். லண்டன், 1597.—967.
- பெய்ன்ஸ் [Baynes]**. பருத்தித் தொழில்.—526.
- போசில்ல்துவேய்ட் [Postlethwayt]**. மலேச்சி. முதல் பூர்வாங்க விரிவுரை; தொழில், வாணிபம் பற்றிய உலக அகராதிக்கு அனுபந்தம். லண்டன், 1751.—373, 374.
- மகா பிரிட்டனின் வாணிப நலன், விளக்கமும் மேம்பாடும். லண்டன், 1755.—373.
- மக்குல்லோஹ் [Macculloch]**, ஜான் ராம்சே. அரசியல் பொருளா

- தாதிக் கோட்பாடுகள்; இவ்விஞ்ஞானத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பற்றிய சித்திரிப்புடன். 2ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1830. — 212, 264, 597, 702, 817.
- அரசியல் பொருளாதார இலக்கியம்; இவ்விஞ்ஞானத்தின் வெவ்வேறு துறைகளிலும் வெளிவந்துள்ள பொறுக்கியெடுத்த வெளியீடுகளின் வகைப்பிரிவுள்ள பட்டியல். லண்டன், 1845. — 200, 976.
- வானியல் மற்றும் வானியல் கப்பல் போக்குவரத்தின் நடைமுறை, தத்துவம் மற்றும் வரலாறு வழிப்பட்ட அகராதி. லண்டன், 1847. — 208.
- மக்லாரென் [Maclaren], ஜேம்ஸ். செலாவணி வரலாற்றின் உருவரை. லண்டன், 1858. — 139.
- மக்லீயோடு [Macleod], ஹென்றிட் ஸ்னிங். வங்கித் தொழிலின் தத்துவமும் நடைமுறையும்: செலாவணி, விலைகள், கடன், பரிவார்த்தனைகள் இவற்றின் ஆதாரக் கோட்பாடுகள். பாகம் I., லண்டன், 1855. — 93, 213.
- மண்ட்டெல் [Monteil], அமான் அலெக்சி. *Traite de materiaux manuscrits de divers genres d'histoire*. பாகம் I. பாரிஸ், 1836. — 1000.
- மர்ஃபி [Murphy], ஜான் நிக்கோலஸ். அயர்லாந்தில் தொழில், அரசியல், சமுதாயம், 1870. — 946.
- மன் [Mun], தாமஸ். வெளிவார்த்தகம் மூலம் இங்கிலாந்தின் நிதிவளம். அல்லது வெளி வார்த்தக நிலுவையே நமது நிதிவளத்தின் நியதி. லண்டன், 1669. — 692.
- (மாகி [Massie], ஜோசப்) இயற்கையான வட்டி வீதத்தை நிர்ணயிக்கும் காரணங்கள் பற்றிய கட்டுரை. லண்டன், 1750. — 694.
- மாண்டெவில் [Mandeville], பெர்னார்டு. தேவீக்களின் கதை, அல்லது தனியார்க் கேடுகளும் பொது நன்மைகளும். 5ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1728. — 481, 826, 827.
- மாண்டெஸ்க்யூ [Montesquieu], ஷார்ல் டெ. *De l'Esprit des Loix*. In *Oeuvres*. பாகம் II. லண்டன், 1767. — 132, 175, 828, 1017.
- மார்க்ஸ் [Marx], கார்ல். தத்துவத்தின் வறுமை. திரு புருதோன் எழுதிய "வறுமையின் தத்துவம்" என்ற நூலுக்கு பதில். பாரிஸ் மற்றும் பிரசெல்ஸ், 1847. — 484, 488, 568, 722.
- கூலியுழைப்பும் மூலதனமும். In *Neue Rheinische Zeitung*. 1849 ஏப்ரல். — 777, 1030.
- அரசியல் பொருளாதார விமர்சனத்திற்கு ஒரு பங்களிப்பு. பேர்லின், 1859. — 59, 113, 115, 120, 127, 130, 137, 139, 144, 182, 173, 175, 191, 193, 198, 264, 725, 834.
- லூயி போனபார்ட்டின் பதினெட்டாவது புருமேர். 2ஆம் பதிப்பு. ஹாம்பர்க், 1869. — 931.
- சர்வதேச உழைக்கும் மக்கள் சங்கத்தின் தொடக்க உரையும் இடைக்கால விதிகளும். லண்டன், 1864. — 48, 49, 53.
- மார்க்ஸ் [Marx], கார்ல், எங்கெல்ஸ் [Engels], பிரெடெரிக். கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் அறிக்கை. லண்டன், 1848. — 657, 1027.
- மார்ட்டன் [Morton], ஜான், சா. "தொழிலாளர்." நடைமுறைக்குகந்த விஞ்ஞான வழிபட்ட வேளாண்மையின் கலைக் களஞ்சியம் என்பதில் எழுதிய கட்டுரை. லண்டன், 1855. — 744.
- விவசாயத்தில் ஈடுபடுத்தப்படும் சக்திகள். கலைகள் கழகத்தில் வாசித்த ஆய்வுரை, 1861. — 510.
- மார்ட்டினோ [Martineau], ஹாரியட். மான்செஸ்டர் வேலை நிறுத்தம். ஒரு கதை. "அரசியல் பொருளாதார எடுத்துக்காட்டுகள்," எண் VII. லண்டன், 1832. — 853.
- மால்தஸ் [Malthus], தாமஸ் ரபர்ட். மக்கள்தொகைக் கோட்பாடு பற்றிய கட்டுரை. லண்டன், 1798. — 684, 829.
- வாடகையின் இயல்பும் முன்னேற்றமும். அதனை ஒழுங்கு செய்யும் கோட்பாடுகள் பற்றிய ஆய்வு. லண்டன், 1815. — 426, 711, 748, 800.

- அரசியல் பொருளாதாரக் கோட்பாடுகள் பற்றிய பரிசீலனை: நடைமுறையில் அவற்றைப் பிரயோகிக்கும் நோக்குடன். 2ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1836.—290, 778, 789, 790, 800, 853.
- அரசியல் பொருளாதாரத்தில் இலக்கணங்கள். பதிப்பாசிரியர்: காசனோவ். லண்டன், 1853.—770, 778, 789, 790.
- மிராபோ [Mirabeau], ஓனொரெ டெ. De la Monarchie Prussienne sous Frederic le Grand. பாகம் II-IV. லண்டன், 1788.—964, 984, 1005, 1019.
- மில் [Mill], ஜான் ஸ்டுவர்ட். தர்க்கவியல் அமைப்பு. லண்டன், 1843.—793.
- அரசியல் பொருளாதாரத்தில் தீர்வு காணப்படாத சில பிரச்சினைகள் பற்றிய கட்டுரைகள். லண்டன், 1844.—175, 806.
- அரசியல் பொருளாதாரக் கோட்பாடுகள்: சமூகத் தத்துவ ஞானத்திற்கு அவற்றின் சில பிரயோகங்கள். லண்டன், 1848; லண்டன், 1868.—175, 503, 683-84, 695-698, 820.
- வங்கிச் சட்டங்கள் பற்றிய அறிக்கைகள். ஜான் ஸ்டுவர்ட் மில்லின் சாட்சியம். 1857.—188.
- மில் [Mill], ஜேம்ஸ். அரசியல் பொருளாதாரத்தின் ஆதாரக் கூறுகள். லண்டன், 1821—182, 175, 213, 256, 479, 762, 767, 770.
- “குடியேற்றம்.” பிரித்தானியக் கலைக் களஞ்சியத்துக்கான அனுபந்தத்தில் எழுதிய கட்டுரை, 1831.—272.
- முர்ரே [Murray], ஹியூ, வில்சன், ஜேம்ஸ் முதலானோர். பிரித்தானிய இந்தியா பற்றிய வரலாற்று வழியிலும் விவர வழியிலுமான உரை. பாகம் II. எடின்பரோ, 1832.—462.
- முல்லர் [Muller], ஆதாம் ஹைன்றிவ். Die Elemente.—176.
- மெக்காலே [Macaulay], தாமஸ் பாபிண்டன். இங்கிலாந்தின் வரலாறு: இரண்டாம் ஜேம்ஸ் அரியணை ஏறியது முதல். 10ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1854.—371, 963.
- மெர்சியர் டெ லா ரிவிரா [Mercier de la Riviere]. L'Ordre naturel et essentiel des Societes politiques. In "Collection des principaux economistes," பாரிஸ், 1846.—155, 157, 183, 204, 208, 218, 223, 262.
- மெரிவேல் [Merivale], ஹெர்மன். குடியேறுதல் பற்றியும் குடியேற்றங்கள் பற்றியும் விரிவுரைகள். லண்டன், 1841-42.—852, 1036.
- மைட்லன் [Meitzen], அகஸ்ட். Der Boden und die landwirtschaftlichen Verhältnisse des Preussischen Staates, etc. 1866.—322.
- மொலினாரி [Molinari], குஸ்தவ் டெ. Etudes economiques. பாரிஸ், 1846.—571, 803, 1036.
- மோம்சென் [Mommsen], தியோடார். Romische Geschichte. பெர்லின், 1856.—232, 236.
- மோர் [More], தாமஸ். கற்பனை உலகம் (1816). ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு: ரால்ஃப் ராபின்சன். "Arber's Classics." லண்டன், 1869—967, 988.
- மொரர் [Maurer], கியோர்கு லுத்விக். Einleitung zur Geschichte der Mark-, Hof-, Dorf-, und Stadtverfassung. மியூனிக், 1854.—106.
- Geschichte der Franhoefe, etc. பாகம் IV. 1863.—322.
- யங் [Young], ஆந்தர். அரசியல் என் கணிதம்; மகா பிரிட்டனின் இப்போதைய நிலை பற்றிய கருத்துரைகளும் விவசாயத்தை ஊக்கப்படுத்தும் அதன் கொள்கையின் நியதிகளும். லண்டன், 1774.—173, 313, 373, 905.
- அயர்லாந்தில் சுற்றுப் பயணம்; அந்த முடியரசின் இப்போதைய நிலை பற்றிப் பொதுவான கருத்தோட்டங்கள்: 1776, 1777, 1778 ஆண்டுகளில் தெரிவித்தவை; 1779 முடிவு வரையிலானவை. 2ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1780.—914.
- யூர் [Ure], ஆண்ட்ரூ. ஆலைத்

- தொழில்களின் தத்துவம்: அல்லது மகா பிரிட்டனில் ஆலைத் தொழிலின் விஞ்ஞான, அறநெறி, பொணிப்புப் பொருளாதாரத்தின் விளக்கவுரை. 2ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1835.—407, 475, 499, 515, 547, 567, 573, 585, 586, 590, 591, 743, 749, 754.
- ரம்ஃபோர்டு [Rumford], பெஞ்சமின், பிரபு (பெஞ்சமின் தாம்ப்சன்). அரசியல், பொருளாதார, தத்துவஞானக் கட்டுரைகள். பாகம் I-III. லண்டன், 1796-1802.—807.
- ராபர்ட்ஸ் [Roberts], ஜார்ஜ். கடந்து போன நூற்றாண்டுகளில் இங்கிலாந்தின் தென் மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் சமூக வரலாறு. லண்டன், 1856.—968.
- ராம்சே [Ramsay], ஜார்ஜ். செல்வ வினியோகம் பற்றிய கட்டுரை. எடின்பரோ, 1836.—224, 228, 429, 689, 762, 849.
- ராமாசினி [Ramazzini], பெர்னார்டி. டி.னோ. "De morbis artificum diatriba" (1713). In Encyclopedie des Sciences Medicales. 1841.—493.
- ராவென்ஸ்டோன் [Ravenstone], பிரிசி. நிதி ஏற்பாடு மற்றும் அதன் விளைவுகள் பற்றிய சிந்தனைகள். லண்டன், 1824.—581, 690.
- ராஃபிள்ஸ் [Raffles], சர் தாமஸ் ஸ்தாம்ஃபோர்டு. ஜாவாவின் சரித்திரம். பாகம் I., லண்டன், 1817.—486, 1012.
- ரிக்கார்டோ [Ricardo], டேவிட். அரசியல் பொருளாதாரக் கோட்பாடுகள் மற்றும் வரிவிதிப்பு குறித்து. 3ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1821.—113, 118, 119, 175, 230, 231, 280, 313, 525, 531, 533, 582, 584, 592, 695, 770, 792, 815, 849.
- ரிச்சர்ட்சன் [Richardson], பெ.வா. 'வேலையும் மிகைவேலையும்.' 1863 ஜூலை 18 தேதிய சோஷல் சயன்ஸ் ரெவ்யூ ஏட்டில். லண்டன்.—347, 348.
- ரீடு [Read], ஜார்ஜ். ரொட்டித் தொழிலின் வரலாறு. லண்டன், 1848.—341.
- ரூசோ [Rousseau], ஜான் ஜாக். Discours sur l'Economie Politique. Oeuvres, பாகம் I. ஜெனிவா, 1760.—1004.
- ரூவர் டெ கார் [Rouard de Card], டி.மர். De la falsification des substances sacramentelles. பாரிஸ், 1856.—338.
- ரெட்கிரேவ் [Redgrave], அலெக் சாந்தர். "பிராட்ஃபோர்டில் கம்மியர் கழகத்தில் ஆற்றிய விரிவுரை பற்றிய செய்தி, 1871 டிசம்பர்." கலைகள் கழக ஏட்டில். லண்டன், 1872 ஜனவரி.—564, 606.
- ரெனியே [Regnault], இலியாஸ். Histoire Politique et sociale des Principales Danubiennes. பாரிஸ், 1855.—324.
- ரைட் [Wright], தாமஸ். பெரிய பண்ணைகளின் ஏகபோகம் பற்றிப் பொதுமக்களுக்கு ஒரு சிற்றுரை. லண்டன், 1779.—974.
- ரைஹ் [Reich], எட்வர்டு. Ueber die Entartung des Menschen. 1868.—493.
- ரோசி [Rossi], பெ. Cours d'Economie Politique. பிரசெஸ்ஸ், 1842.—239, 768.
- ரோட்பெர்ட்ஸ்-ஜாகெட்செள [Rodbertus-Jagetzow], கார்ல். Soziale Briefe, etc. பெர்லின், 1851.—Briefe, und sozialpolitische Aufsätze. பெர்லின், 1881.—715.
- ரோஜர்ஸ் [Rogers], ஜேம்ஸ் எட்வின் தொராஸ்டு. இங்கிலாந்தில் வேளாண்மை மற்றும் விலைகளின் வரலாறு. ஆக்ஸ்போர்டு பாராளுமன்றத்துக்கு (1259) அடுத்த ஆண்டி விருந்து கண்டத்துப் போரின் தொடக்கம் வரை.—1793. பாகம் I. ஆக்ஸ்போர்டு, 1866.—905, 911, 970.
- ரோஷர் [Roscher], வில்ஹெல்ம். Die Grundlagen Nationalökonomie. 1858.—133-34, 221, 282, 296, 312, 494, 825.

- லபோர்டு [Laborde]**, அலெக்சாண்டர் டெ. *De l'Esprit d'Association dans tous les interets de la Communaute*. டூரிஸ், 1818.—717.
- லயிங் [Laing]**, சாமுவேல். நாட்டின் துயரம், அதன் காரணங்களும் பரிசீலனையும். லண்டன், 1842.—372, 865, 884.
- லஸ்ஸால் [Lassalle]**, ஃபெர்டினான்ட். *Die philosophie Herakleitos des Dunkeln von Ephesus*. பெர்லின், 1858.—150.
- Herr Bastiat-Schulze von Delitzsch, *der okonomische Julian, oder Kapital und Arbeit*. பெர்லின், 1864.—23.
- லா [Law]**, ஜான். *Considerations sur le numeraire et le commerce*. In "Collection des principaux economistes." T. I. "Economistes financiers du XVIIIeme siecle." பாரிஸ், 1843.—131.
- லாக் [Locke]**, ஜான். வட்டியைக் குறைத்து பணத்தின் மதிப்பை உயர்த்துவதன் விளைவுகள் குறித்து சில கருத்துகள். நூல்கள், பாகம் II. 8ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1777.—60, 131, 176.
- லான்செலோட்டி [Lancellotti]**, செகண்டோ. *Farfaloni de gli Antici Historici*. வெனிசியா, 1636.—578.
- லிங்கே [Linguet]**, நி. *Theorie des Lois Civiles ou Principes fondamentaux de la Societe*. பாகம் II. லண்டன், 1767.—317, 453, 828, 991.
- லீபிக் [Liebig]**, யூஸ்டஸ். *Ueber Theorie und Praxis in der Landwirtschaft*. பிரன்ஸ்விக், 1856.—445, 769.
- Die Chemie*, etc. 7ஆம் பதிப்பு. பிரன்ஸ்விக், 1862.—325, 683.
- லூக்ரீஷியஸ் [Lucretius]**. *De Rerum Naturae*. —293.
- லூதர் [Luther]**, மார்ட்டின். *An die Pfarherrn wider den Wucher zu predigen*. விட்டன்பர்க், 1540.—264, 420, 797.
- லெ திரொஸ்னே [Le Trosne]**, குயிலாம். *De l'interet social*, etc. In "Collection des principaux economistes." Partie II. "Physiocrates." பாரிஸ், 1846.—61, 65, 132, 145, 158, 164, 169, 201, 218, 221, 223, 226, 287.
- லெவி [Levi]**, லியோன். ஸைல்கள் கழகத்தில் விரிவுரை. 1866 ஏப்ரல்.—984.
- வாட்ஸ் [Watts]**, ஜான். அரசியல் பொருளாதாரத்தின் உண்மைகளும் பொய்மைகளும்: இவ்விஞ்ஞானத்தின் கோட்பாடுகள் பற்றிய திறனாய்வு. மான்செஸ்டர், 1842.—740.
- தொழிற்சங்கங்களும் வேலைநிறுத்தங்களும். மான்செஸ்டர், 1865.—740, 744.
- வாட்ஸன் [Watson]**, டாக்டர் ஜான் ஃபோர்பஸ். கலைகள் கழகத்தில் வாசித்த ஆய்வுரை, 1860 ஏப்ரல் 17.—530.
- வான்டர்லின்ட் [Vanderlint]**, ஜேக்கப். அனைத்துக்கும் பணம் பதில் சொல்கிறது. லண்டன், 1734.—174, 183, 202, 373, 375, 425, 449.
- வார்டு [Ward]**, ஜான். ட்ரெண்ட்-கரை-ஸ்டோக் நகராட்சி. லண்டன், 1843.—363.
- வில்சன் [Wilks]**, லெஃப்டினன்ட்-கர்னல் மார்க். தென்னிந்தியா பற்றிய சுருக்கமான வரலாற்றுச் சித்திரிப்புகள். லண்டன், 1810-1817.—486.
- வில்சன் [Wilson]**, ஜேம்ஸ். பார்க்கவும்: முர்ரே.
- வில்ஸரிங் [Vissering]**, எஸ். *Handboek van Praktische Staatshuishoudkunde*. ஆம்ஸ்டர்டாம், 1860-1862.—680.
- வெர்ரி [Verri]**, பிட்ரோ. *Meditazioni sulla Economia Politica* (1773). In "Scrittori Classici Italiani di Economia Politica. Parte Moderna." பாகம் 15. மிலானோ, 1804.—70, 130, 187.
- (வெஸ்டு [West]**, சர் எட்வர்டு.) நிலத்துக்கு மூலதனத்தைப் பிரயோகிப்ப

பது பற்றிய கட்டுரை. ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த ஓர் ஆராய்ச்சி மாணவர் எழுதியது. லண்டன், 1815.—730, 731.

—தானியத்தின் விலையும் உழைப்பின் கூலியும்: இவை குறித்து டாக்டர் ஸ்மித், திரு ரிக்கார்டோ, திரு மால் தஸ் ஆகியோரின் தத்துவங்கள் பற்றிய சுருத்தோட்டங்கள். லண்டன், 1826.—730, 731.

வேக்ஃபீல்டு [Wakefield], எட்வர்டு கிபன். இங்கிலாந்தும் அமெரிக்காவும். இவ்விரகு நாடுகளும் சமூக, அரசியல் நிலைமையின் ஒப்புநோக்கு. லண்டன், 1833.—365, 782, 907, 1029-1040.

—குடியேறும் கலை பற்றிய ஒரு பார்வை.—442.

(வேடு [Wade], ஜான்.) நடுத்தர மற்றும் உழைக்கும் வர்க்கங்களின் வரலாறு. 3ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1835.—330, 370, 832.

வேலாண்டு [Wayland], பி. அரசியல் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையிலான அமைப்புகள். பாஸ்டன், 1843.—226, 284.

ஜெனோவெசி [Genovesi], அந்தோனியோ. *Lezioni di Economia Civile*. In "Scrittori Classici Italiani di Economia Politica. Parte Moderna." பாகம் VIII. மிலானோ, 1803.—212.

ஜேக்கப் [Jacob], வில்லியம். உயர் நிலை உலோகங்களின் உற்பத்தியும் நுகர்வும் பற்றிய வரலாற்று ஆய்வு. லண்டன், 1831.—66.

—பிரித்தானிய வேளாண்மைக்குத் தேவையான பாதுகாப்பு குறித்து சாமுவேல் விட்பிரெட் அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதம். லண்டன், 1815.—299.

ஜோன்ஸ் [Jones], ரிச்சர்டு. செவ்வ வினியோகம் பற்றியும் வரி விதிப்பின் ஆதாரங்கள் பற்றியும் ஒரு கட்டுரை. லண்டன், 1831.—446.

—அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய அறிமுக விரிவுரை. லண்டன், 1833.—789, 849.

—நாடுகளின் அரசியல் பொருளாதாரம்

பற்றிய விரிவுரைப் பாட நூல். நெறாட்ஃபோர்டு, 1852.—419, 435, 453, 764, 803.

ஷூல்ஸ் [Schulz], வில்ஹெல்ம். *Die Bewegung der Produktion*. ஜூரிச், 1843.—504.

ஷேக்ஸ்பியர் [Shakespeare]. நான் காம் ஹென்றி.—75.

—*Much Ado About Nothing*.—122.

—*வெனிஸ் நகர வணிகன்*.—390, 658.

—*ஏதென்ஸ் நகர டைமோன்*.—185.

ஷெர்பூலியே [Cherbuliez], அ. எ. *Richesse ou Pauvrete*. பாரிஸ், 1841.—250, 255, 784.

ஷொர்லெமர் [Schorlemmer], கார்ல். அங்கக இரசாயனத்தின் உதயமும் வளர்ச்சியும். லண்டன், 1879.—419.

ஷோ [Schouw], ஜோக்கிம் பிரெடெரிக். *Die Erde, die Pflanzen und der Mensch*. லீப்சிக், 1854.—694.

ஸ்க்ரோப் [Scrope], ஜா. பு. அரசியல் பொருளாதாரம். நியூ யார்க், 1841.—802.

ஸ்கார்பெக் [Skarbek], பிரெடெரிக். *Theorie des richesses sociales*. பாகம் I. 2ஆம் பதிப்பு. பாரிஸ், 1839.—444, 477.

ஸ்ட்ரேப் [Strype], ஜான். எலிசபெத் ராணியின் நல்லாட்சியில் இங்கிலாந்து திருச்சபையில் நடந்த சமயச் சீர்திருத்தம், சமய ஒழுங்கமைப்பு, இதர பல நிகழ்ச்சிகளின் வரலாறு. 2ஆம் பதிப்பு. 1725.—989.

(ஸ்டாஃபோர்டு [Stafford], வில்லியம்.) நமது காலத்தில் நமது நாட்டினரில் ஏராளமானோரின் சாதாரணப் புகார்கள் சிலவற்றைப் பற்றிய சுருக்கமான பரிசீலனை. டபிள்யூ. எஸ். என்சிற கனவான் எழுதியது. லண்டன், 1581.—1000.

ஸ்ட்ரேஞ்சு [Strange], டபிள்யூ. சுகாதாரம். 1864.—350.

ஸ்டுவர்ட் [Steuart], சர் ஜேம்ஸ். அரசியல் பொருளாதார கோட்பாடுகள் பற்றிய ஆய்வு. சுதந்தர நாடுகளில் உள்ளநாட்டுக் கொள்கை எனும் விரி

- நூலம் பற்றிய கட்டுரை. பாகம் I. லண்டன், 1767. 2ஆம் பதிப்பு: டப்ளின், 1770. — 246, 451, 581.
- நூல்கள். பதிப்பாசிரியர்: சர் ஜே. ஸ்டுவார்ட். லண்டன், 1805. — 206, 979.
- ஸ்டுவார்ட் [Stewart]. டொல்டு. அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய விரிவுரைகள். தொகுப்பு நூல்கள், பாகம் VIII. பதிப்பாசிரியர்: சர் டிள்யூ. ஹாமில்டன். எடின்பரோ, 1855. — 435, 468, 489, 655.
- ஸ்டோர்ஹ் [Storch], ஹை. பி. Cours d'Economie Politique; ou Exposition des Principes qui determinent la prosperite des nations. பாகம் II., III. செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க், 1815. பாரிஸ், 1823. — 240, 250, 477, 490, 794, 871.
- ஸ்டோல்பெர்க் [Stolberg], கிறிஸ்டியன் கிராஃப் ஜூ. Gedichte aus dem Griechischen uebersetzt. ஹாம்பர்க், 1782. — 552-53.
- ஸ்மித் [Smith]. ஆதாம். நாடுகளின் செல்வம்: இதன் இயல்பும் காரணங்களும் பற்றிய ஆய்வு. பதிப்பாசிரியர்: எ. கி. வேக்ஃப்ல்டு, லண்டன், 1835-39; பதிப்பாசிரியர்: டேவிட் பியூக் கணன், எடின்பரோ, 1814. — 74, 174, 230, 473, 478, 481, 491, 495, 555, 721, 727, 751, 764, 793, 799, 821, 835, 991.
- ஸே [Say], ஜான் பப்திஸ்ட். Traite d'Economie Politique, ou simple Exposition de la Maniere dont se forment, se distribuent et se consomment les Richesses. 3ஆம் பதிப்பு. பாகம் I-III. பாரிஸ், 1817. — 118, 212, 226, 282, 722, 799.
- Lettres a M. Malthus sur differents sujets d'Economie Politique, notamment sur les causes de la stagnation generale du commerce. பாரிஸ், 1820. — 162, 815.
- ஹோப்டன் [Houghton], ஜான். மேம்பட்ட வேளாண்மையும் தொழிலும். பாகம் I-IV. லண்டன், 1727. — 578.
- ஹட்டன் [Hutton]. சார்லஸ். கணித வியலின் பாதை. பாகம் I-II. லண்டன், 1842-43. — 504.
- ஹண்டர் [Hunter], ஜூலியன். பொதுச் சுகாதாரம், 6ஆம், 7ஆம், 8ஆம் அறிக்கைகள். லண்டன், 1864, 1865, 1866. — 884.
- ஹாசல் [Hassall], ஆ. ஹி. கண்டு பிடிக்கப்பட்ட கலப்படங்கள், அல்லது உணவிலும் மருந்திலும் மோசடிகளை கண்டுபிடிப்பதற்குத் தெளிவான நெறிகள். 2ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1861. — 241, 337.
- (ஹாட்ஸ்கின் [Hodgskin], தாமஸ்.) மூலதனம் பாராட்டும் உரிமைகளைக் கெதிராக உழைப்புக்குப் பாதுகாப்பு; அல்லது, மூலதனத்தின் திறனிவாதத் தன்மைக்கு நிரூபணம். ஒரு தொழிலாளி எழுதியது. லண்டன், 1825. — 482, 771.
- இயற்கையான, செயற்கையான சொத்துரிமைகளின் ஒப்புநோக்கு. லண்டன், 1832. — 1010.
- ஹாட்ஸ்கின் [Hodgskin], தாமஸ். ஜனரஞ்சக அரசியல் பொருளாதாரம். லண்டன், 1827. — 461, 479, 721.
- ஹாப்கின்ஸ் [Hopkins], தாமஸ். நிலவாடகை, வாழ்வின் மீதும் மக்கள் தொகையின் மீதும் அதன் தாக்கம் ஆகியன குறித்து: பல்வேறு நாடுகளிலும் உழைக்கும் வர்க்கங்களின் நிலைமைக்கான இயங்கும் காரணங்கள் பற்றிய கருத்தோட்டங்கள். லண்டன், 1828. — 313.
- ஹாப்ஸ் [Hobbes], தாமஸ். பெருநூல்; அல்லது விண்ணியல் மற்றும் குடியியல் பொது நல அமைப்பின் பொருளும் வடிவமும் சக்தியும். லண்டன், 1839-44. — 235.
- (ஹார்ன் [Horne], ஜார்ஜ்.) ஆதாம் ஸ்மித், எல். எல். டி. அவர்களுக்கு எழுதிய மடல். அவரது நண்பர் டேவிட் ஹியூயின் வாழ்க்கை, மரணம், தத்துவம் குறித்து கிறிஸ்தவர்கள் எனப் படுவோரில் ஒருவர் எழுதியது. 4ஆம் பதிப்பு. ஆக்ஸ்போர்டு, 1784. — 830.
- ஹார்னர் [Horner], வியோனார்டு. திரு சீவியருக்கு ஒரு கடிதம். லண்டன், 1837. — 306.

—இப்போது மிகப் பரவலாகி வரும் சட்ட விரோத வேலை-வாங்களைத் தடுத்த நிறுத்த ஆய்வாளர்களுக்கு உதவும் வகையில் தொழிற்சாலைச் சட்டங்களைத் திருத்துவதற்கான யோசனைகள். தொழிற்சாலைகள் ஒழுங்கு முறைச் சட்டங்கள் என்ற வெளியீட்டில். காமன்ஸ் சபை ஆணைப்படி அச்சிட்டது. 9ஆம் பதிப்பு, 1859. மேலும் பார்க்கவும்: மேதகு முடியரசின் ஆணையர்கள் அளித்த தொழிற்சாலை அறிக்கைகள். — 327.

ஹாரிசன் [Harrison], வில்லியம் ஜான். இங்கிலாந்து பற்றிய விவரணம். ஹாலின்ஷெடு எழுதிய செய்திக் கோவைகளுக்கான முன்குறிப்பு. லண்டன், 1578. — 965, 999.

ஹாரிஸ் [Harris], ஜேம்ஸ். மகிழ்ச்சி பற்றிய உரையாடல். லண்டன், 1741. — 495.

ஹாலர் [Haller], கார்ல் லூத்விக். *Restauration der Staatswissenschaften*. பெர்ன், 1816-34. — 528.

ஹாலின்ஷெடு [Holinshed], ரஃபேல். இங்கிலாந்து, ஸ்காட்லாந்து,

அயர்லாந்து ஆகியவற்றின் செய்திக் கோவை. லண்டன், 1578. — 965, 989.

ஹான்சென் [Hanssen], கியோர்கு. *Die Aufhebung der Leibeigenschaft*, etc. பீட்டர்ஸ்பர்க், 1861. — 322.

ஹியூம் [Hume], டேவிட். கட்டுரைகள். — 174.

ஹெகல் [Hegel], கியோர்கு வில் ஹெல்ம் பிரெடெரிக். *Enzyklopadie der philosophischen Wissenschaften*. பெர்லின், 1840. — 88, 246, 357.

—*Grundlinien der Philosophie des Rechts*. பெர்லின், 1840. — 71; 132, 233, 493.

ஹோமர் [Homèr]. இலியாத். — 95. — ஒடிஸ்ஸி. — 495.

ஹோவிட் [Howitt], வில்லியம். குடியேற்றமும் கிறித்துவமும்: ஐரோப்பியர்கள் தமது குடியேற்றங்கள் யாவற்றிலும் பூர்வ குடிகளை நடத்திய விதத்தின் எளிய வரலாறு. லண்டன், 1838. — 1011.

II. ஆசிரியர் பெயரில்லாதவை

அரசியல் பொருளாதார உருவரைகள். லண்டன், 1832.— 272, 432, 704.

அரசியல் பொருளாதாரத்தின்—குறிப்பாக மதிப்பு தொடர்பாகவும் வேண்டல்-வழங்கல் தொடர்பாகவும்—குறிப்பிட்ட சில வார்த்தைச் சர்ச்சைகள் பற்றிய கண்ணோட்டங்கள். லண்டன், 1821.— 122, 280, 720, 805.

அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய கட்டுரைகள்: இப்போதைய தேசத் துன்பத்தின் பிரதானக் காரணங்கள். லண்டன், 1830.— 712.

ஆதாம் ஸ்மித்துக்கு ஒரு கடிதம். பார்க்கவும்: ஹார்ன், ஜார்ஜ்.

இங்கிலாந்துக்கு கிழக்கிந்திய வர்த்தகத் தால் வரும் அனுபவங்கள். லண்டன், 1720.— 433, 460, 467, 469, 472, 495, 578, 690.

இயந்திரத் தொழிலை ஊக்கப்படுத்துவதன் அவசியம் பற்றிய விரிவுரை. லண்டன், 1890.— 371.

இயற்கையான, செயற்கையான சொத்துரிமைகளின் ஒப்புநோக்கு. பார்க்கவும்: ஹாட்ஸ்கின், தாமஸ்.

ஏற்றுமதி செய்யப்படும் தானியம் மீதான உதவி மானியத்தை அகற்றுவது சம்பந்தமான கருத்துகள். லண்டன், 1753.— 434.

கடன் மற்றும் நொடிவுச் சட்டம் பற்றிய ஒரு கட்டுரை. லண்டன், 1707.— 190.

கிழக்கிந்திய வர்த்தகம் இலாபங்கொழிக் கும் வர்த்தகம். (தாமஸ் பாப்பிலான்.) லண்டன், 1677.— 131.

குறைந்த கம்பனி ஏற்றுமதிக்கான காரணங்கள். லண்டன், 1877.— 767.

கந்தர்வாத்தைச் சேர்ந்த மன்னர் வில்லி

யத்தின் குணமும் நடத்தையும்: ஷ்ரூஸ்பரி கோமகனுக்கு சோமர்ஸ், ஹாலிபாக்கல், ஆக்ஸ்போர்டு, காரியதரிசி வெர்னன் முதலானோர் எழுதிய அசல் கடிதங்களில் காணப்படுவது (ஸ்லோயேன் கையெழுத்துச் சுவடித் திரட்டு).— 972.

தடையிலா வாணிபத்தின் குதர்க்கங்கள்: ஜனரஞ்சக அரசியல் பொருளாதாரம் குறித்து ஒரு பாரிஸ்டரின் பரிசீலனை. (ஜி. பி. பைல்ஸ்.) லண்டன், 1850.— 369, 992.

தரிக நிலங்களை அடைப்பதன் விளைவுகள், விற்பனைக்கான இறைச்சியின் இப்போதைய உயர்விலைக்கான காரணங்கள் ஆகியவை பற்றிய அரசியல் ஆய்வு. லண்டன், 1785.— 973.

தானியத்தின் விலையும் உழைப்பின் கூலியும். பார்க்கவும்: வெஸ்ட், சர் எட்வர்டு.

தேச இடர்ப்பாடுகளின் மூலகாரணமும் பரிகாரமும். ஜான் ரஸ்ஸல் பிரபுவுக்கு ஒரு கடிதம். லண்டன், 1821.— 789.

தேசத்தின் முன்னுள்ள அபாயங்கள். சட்டமன்றத்துக்கு ஒரு வேண்டுகோள். (கே. பி. சீவி.) லண்டன், 1843.— 977.

தொழில்களின் இணைப்பு பற்றி. லண்டன், 1834.— 750.

தொழில், வாணிபம் பற்றிய கட்டுரை. வரிகள் முதலானவற்றைப் பற்றிய கண்ணோட்டங்கள் அடங்கியது. (ஜே. கன்னிங்காம்.) லண்டன், 1770.— 315, 317, 372, 375, 376, 499, 731, 806, 827, 856, 988.

தொழிற்சாலைப் பிரச்சினை. பார்க்கவும்: கிரெக், ரா. ஹெ.

நடுத்தர மற்றும் உழைக்கும் வர்க்கங்களின் வரலாறு. பார்க்கவும்: வேடு, ஜான்.

நமது ஆங்கிலேயக் கம்பனியின் நிலை. லண்டன், 1685.—342.

நமது காலத்தில் நமது நாட்டினரில் ஏராளமானோரின் சாதாரணப் புகார்கள் சிலவற்றைப் பற்றிய கருக்கமான பரிசீலனை. பார்க்கவும்: ஸ்டாஃபோர்டு வில்லியம்.

நமது பழம்பெரும் பிரபுக்குலம். எழுதியவர்: Noblesse Oblige. லண்டன், 1879.—972.

நாடுகளின் அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய ஒரு கட்டுரை. லண்டன், 1821.—274, 417.

நாடுகளின் செல்வம் பற்றிய அடிப்படைக் கோட்பாடுகள். (ஜான் கிரே.) லண்டன், 1797.—222.

நாடுகளின் தொழில்வளம். பகுதி II. கலைகள், இயந்திரங்கள், பட்டறைத் தொழில்கள் ஆகியவற்றின் இப்போதைய நிலை பற்றி ஓர் ஆய்வு. லண்டன், 1855.—467, 521.

நிலத்துக்கு மூலதனத்தைப் பிரயோகிப்பது பற்றிய கட்டுரை. பார்க்கவும்: வெஸ்ட், சர் எட்வர்டு.

பணச்செலாவணித் தத்துவம் பற்றிய மறுபரிசீலனை: ஸ்காட்லாந்திய மக்களுக்கு ஒரு கடிதம் என்பதிலிருந்து...இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த ஒரு வங்கியாளர் எழுதியது. எடின்பரோ, 1845.—195.

பணம், வாணிபம், பரிவர்த்தனைகள் ஆகியவை ஒன்றோடு ஒன்று உறவில் நிற்க, அவை பற்றிய பொதுப்படையான கருத்துகள் குறித்து ஓர் உரை. ஒரு வணிகர் எழுதியது. லண்டன், 1695.—131.

பரிவர்த்தனைகளின் தத்துவம். 1844ஆம் வருட வங்கிச் சாசனச் சட்டம். லண்டன், 1864.—194, 877.

பலசரக்குகளின் இப்போதைய உயர் விலைக்கான காரணங்கள் பற்றிய ஆய்வு. பார்க்கவும்: ஃபார்ஸ்டர்.

பலசரக்குகளின் இப்போதைய விலைக்கும் பண்ணைகளின் அளவு போன்றவற்றுக்கும் இடையிலான தொடர்பு

பற்றிய ஓர் ஆய்வு. ஒரு சாகுபடியாளர் எழுதியது. (ஜே. அர்பத்நாட்.) லண்டன், 1773.—419, 445, 971, 977.

பொதுக் கடன் பற்றிய கட்டுரை. 3ஆம் பதிப்பு. லண்டன், 1710.—196.

பொதுப் பொருளாதாரத்தை ஒருமுகப் படுத்தல்; அல்லது செலாவணி, விவசாயம், ஆலைத் தொழில்கள் ஆகியவை பற்றிய இணைந்த பார்வை. முதற்கோட்பாடுகளை ஆய்ந்திடும் ஒருவர் எழுதியது. கார்லைல், 1833.—536.

பொதுவாகப் பணத்தின் வட்டி பற்றியும், குறிப்பாகப் பொது நிதிகளில் வட்டி பற்றியும் சில சிந்தனைகள். லண்டன், 1749-50.—65, 75.

போட்டி, ஒத்துழைப்பு ஆகியவற்றின் ஒப்பீட்டுச் சிறப்புகள் பற்றிய பரிசுக் கட்டுரை. லண்டன், 1834.—434, 583.

மகா பிரிட்டனின் வாணிபக் கொள்கை பற்றிய கருத்துக் குறிப்புகள். லண்டன், 1815.—747.

மகா பிரிட்டனைச் சேர்ந்த நில உடைமையாளர்களுக்கும் சாகுபடியாளர்களுக்கும் ஆதரவாக. லண்டன், 1814.—748.

மதிப்பின் இயல்பு, அளவைகள், காரணங்கள் ஆகியவை பற்றிய விமர்சன ஆய்வுரை. பார்க்கவும்: பெய்லி.—720.

மாவுத் தொழில் பற்றியும் தானியத்தின் உயர்விலை பற்றியும் இரு கடிதங்கள். தொழிலில் உள்ள ஒருவர் எழுதியது. லண்டன், 1767.—974.

மூலதனம் பாராட்டும் உரிமைகளுக்கு கெதிராக உழைப்புக்குப் பாதுகாப்பு. பார்க்கவும்: ஹாட்ஸ்கின், தாமஸ்.

வரிகள் பற்றிய பார்வைகள், அவை உழைப்பின் விலையைப் பதிப்பதாகக் கருதப்படுகிற அளவில் .... (ஜே. கன்னிங்காம்.) லண்டன், 1765.—373.

வறியோர் நல வரிகள், பலசரக்குகளின் உயர்விலை ஆகியவை பற்றி இளங்கோமான் சர். டி. சி. பன்பரிக்கு சஃபோலக் கனவான் ஒருவர் எழுதிய கடிதம். இப்ஸ்விச், 1795.—971.

வழியொர் நல வரிகளின் சம்பந்திய, அதிகரிப்புக்கான காரணங்கள்: அல்லது உழைப்பின் விலைகள், பலசரக்குகளின் விலைகள் பற்றிய ஒப்பு நோக்கு. லண்டன், 1777.—767, 905.

வாணிபம் சம்பந்தமாகவும், குறிப்பாகக் விழக்கிந்தியத் தீவுகளின் வாணிபம் சம்பந்தமாகவும் ஓர் உரை. லண்டன், 1689.—131.

வேண்டலின் இயல்பு, நுகர்வின் அவசியம் ஆகியவை குறித்து சம்பந்தத்தில் திரு மால்தஸ் முன்வைத்த கோட்பாடுகளைப் பற்றிய ஆய்வு. லண்டன், 1821.—224, 240, 596, 800, 816.

Die Krankheiten, etc., உலம், 1860.—493.

III. செய்தி ஏடுகள், காலவட்ட இதழ்கள்

- ஈவினிங் ஸ்டான்டர்ட்டு, லண்டன், 1886 நவம்பர் 1.—20.
- எக்கானமிஸ்ட், லண்டன், 1845 மார்ச் 29.—909.
- 1848 ஏப்ரல் 15.—312.
- 1851 ஜூலை 19.—790.
- 1860 ஜனவரி 21.—858.
- 1866 ஜூன் 2.—984.
- கங்கார்கியா, 1872 மார்ச் 7.—48.
- 1872 ஜூலை 4.—49.
- 1872 ஜூலை 11.—50.
- கிளாஸ்கோ டெய்லி மெயில், 1849 ஏப்ரல் 25.—422.
- சாட்டர்டே ரெவ்யூ.—34.
- சோஷல் சைன்ஸ் ரெவ்யூ, 1863 ஜூலை 18.—347.
- டெய்லி டெலிகிராஃப், 1860 ஜனவரி 17.—331.
- டுடே, 1884 பிப்ரவரி.—52.
- 1884 மார்ச்சு.—52.
- தி அப்சர்வர், லண்டன், 1864 ஏப்ரல் 24.—194.
- தி டைம்ஸ், லண்டன், 1843 பிப்ரவரி 14.—875.
- 1861 நவம்பர் 5.—367.
- 1862 நவம்பர் 26.—283, 547.
- 1863 மார்ச்சு 24.—401, 771.
- 1863 ஏப்ரல் 17.—48-52.
- 1863 ஜூலை 2.—347.
- 1864 பிப்ரவரி 26.—637.
- 1867 ஜனவரி 26.—678.
- 1873 செப்டம்பர் 3.—807.
- 1883 நவம்பர் 29.—51.
- தி யூரோப்பியன் மெசஞ்சர், 1872 மே.—35.
- தியூ யார்க் டெய்லி ட்ரிபியூன், 1853 பிப்ரவரி 9.—981.
- பரி கார்டியன், 1860 மே 12.—364.
- பால் மால் கெஜட்.—878-79.
- பெங்கால் ஹூர்காரு. இருமாத இதழ், உள்நாட்டு செய்திச் சுருக்கம். 1861 ஜூலை 22.—446.
- மாக்கில்லன் சஞ்சிகை, 1863 ஆகஸ்டு.—348.
- மார்னிங் அட்வர்டைசர், லண்டன், 1863 ஏப்ரல் 17.—50.
- மார்னிங் குரோனிக்கிள் (1845).—908.
- மார்னிங் ஸ்டார், 1863 ஏப்ரல் 17.—50, 876.
- 1863 ஜூன் 23.—347.
- 1867 ஜனவரி 7.—898.
- ரெய்னால்ட்ஸ் நிஜஸ்பேப்பர், 1866 ஜனவரி.—345.
- 1866 பிப்ரவரி 4.—345.
- 1867 ஜனவரி 20.—898.
- வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் ரெவ்யூ.—96.
- வொர்க்மேன்ஸ் அட்வகேட், 1866 ஜனவரி 13.—344.
- ஜர்னல் ஆஃப் தி சொசைட்டி ஆஃப் ஆர்ட்ஸ், லண்டன், 1872 ஜனவரி 5.—564.
- ஸ்டான்டர்ட்டு, 1861 அக்டோபர் 26.—750.

- 1863 ஆகஸ்டு 15. - 347.
- 1867 ஏப்ரல் 5. - 902.
- ஸ்பெக்டேட்டர், 1866 ஜூன் 3. - 449.
- Bayerische Zeitung, 1862 மே 9. - 325.
- Deutsch-Französische Jahrbucher, ஆசிரியர்கள்: ஆ. ரூஜ், கா. மார்க்ஸ். பாரிஸ், 1844. - 111, 210.
- Neue Rheinische Zeitung, கொலோன், 1849 ஏப்ரல் 7. - 1030.
- Neue Rheinische Zeitung. Politisch-

- okonomische Revue. ஹாம்பர்க், 1850. - 396.
- Revolutions de Paris, பாரிஸ், 1791. - 996.
- Revue Positiviste, பாரிஸ், 1863 நவம்பர்/டிசம்பர். - 34.
- Sankt-Peterburgskie Viedomosti, 1872 ஏப்ரல் 20. - 34.
- Volksstaat, லீப்சிக். - 34.
- 1872 ஜூன் 1. - 48.
- 1872 ஆகஸ்டு 7. - 50.

1861 செப்டம்பர் 15-16	1861 செப்டம்பர் 15-16
1861 - 10	1861 - 10
1861 - 11	1861 - 11
1861 - 12	1861 - 12
1861 - 13	1861 - 13
1861 - 14	1861 - 14
1861 - 15	1861 - 15
1861 - 16	1861 - 16
1861 - 17	1861 - 17
1861 - 18	1861 - 18
1861 - 19	1861 - 19
1861 - 20	1861 - 20
1861 - 21	1861 - 21
1861 - 22	1861 - 22
1861 - 23	1861 - 23
1861 - 24	1861 - 24
1861 - 25	1861 - 25
1861 - 26	1861 - 26
1861 - 27	1861 - 27
1861 - 28	1861 - 28
1861 - 29	1861 - 29
1861 - 30	1861 - 30
1861 - 31	1861 - 31
1861 - 32	1861 - 32
1861 - 33	1861 - 33
1861 - 34	1861 - 34
1861 - 35	1861 - 35
1861 - 36	1861 - 36
1861 - 37	1861 - 37
1861 - 38	1861 - 38
1861 - 39	1861 - 39
1861 - 40	1861 - 40
1861 - 41	1861 - 41
1861 - 42	1861 - 42
1861 - 43	1861 - 43
1861 - 44	1861 - 44
1861 - 45	1861 - 45
1861 - 46	1861 - 46
1861 - 47	1861 - 47
1861 - 48	1861 - 48
1861 - 49	1861 - 49
1861 - 50	1861 - 50
1861 - 51	1861 - 51
1861 - 52	1861 - 52
1861 - 53	1861 - 53
1861 - 54	1861 - 54
1861 - 55	1861 - 55
1861 - 56	1861 - 56
1861 - 57	1861 - 57
1861 - 58	1861 - 58
1861 - 59	1861 - 59
1861 - 60	1861 - 60
1861 - 61	1861 - 61
1861 - 62	1861 - 62
1861 - 63	1861 - 63
1861 - 64	1861 - 64
1861 - 65	1861 - 65
1861 - 66	1861 - 66
1861 - 67	1861 - 67
1861 - 68	1861 - 68
1861 - 69	1861 - 69
1861 - 70	1861 - 70
1861 - 71	1861 - 71
1861 - 72	1861 - 72
1861 - 73	1861 - 73
1861 - 74	1861 - 74
1861 - 75	1861 - 75
1861 - 76	1861 - 76
1861 - 77	1861 - 77
1861 - 78	1861 - 78
1861 - 79	1861 - 79
1861 - 80	1861 - 80
1861 - 81	1861 - 81
1861 - 82	1861 - 82
1861 - 83	1861 - 83
1861 - 84	1861 - 84
1861 - 85	1861 - 85
1861 - 86	1861 - 86
1861 - 87	1861 - 87
1861 - 88	1861 - 88
1861 - 89	1861 - 89
1861 - 90	1861 - 90
1861 - 91	1861 - 91
1861 - 92	1861 - 92
1861 - 93	1861 - 93
1861 - 94	1861 - 94
1861 - 95	1861 - 95
1861 - 96	1861 - 96
1861 - 97	1861 - 97
1861 - 98	1861 - 98
1861 - 99	1861 - 99
1861 - 100	1861 - 100

IV. பாராளுமன்ற அறிக்கைகளும் ஏனைய அதிகாரபூர்வப் பிரசுரங்களும்

- இங்கிலாந்து மற்றும் வேல்ஸ், 1861ஆம் ஆண்டுக்கான மக்கள்தொகைக் கணக்கு. லண்டன், 1863.—599-600, 602, 604, 847-48, 864, 874, 878, 910.
- இரயில்வேக்கள் பற்றிய முடியரசு ஆணையம். லண்டன், 1867.—585, 753.
- உணவுக் கலப்படம். பொறுக்குக் குழு வின் அறிக்கை. லண்டன், 1855.—808.
- உள்நாட்டு வருவாய் அறிக்கைகள். 1860ஆம் ஆண்டுக்கானவை.—874. 1866ஆம் ஆண்டுக்கானவை.—872-73, 942.
- ஐக்கிய முடியரசின் நானாவிதப் புள்ளி விவரங்கள். பகுதி VI. 1866.—876.
- ஐக்கிய முடியரசின் புள்ளி விவரச் சாரம். லண்டன், 1861, 1866.—566.
- கடத்தல் தண்டனை மற்றும் கடின உழழியத் தண்டனை தொடர்பாக... ஆணையர்களின் அறிக்கை. லண்டன், 1863.—912.
- குழந்தையழைப்பு ஆணையம் — ஏற் கெனவே சட்டத்தால் ஒழுங்குமுறைக்கு உள்ளாக்கப்படாத வினைகளிலும் தொழில்களிலும் குழந்தைகளையும் இளம் வயதினரையும் வேலை வாங்குவது பற்றி ஆணையர்களின் அறிக்கைகள்.—326, 332-34, 357-60, 575.
- முதலாம் அறிக்கை. லண்டன், 1863.—332, 333, 334, 367, 634, 734, 745.
- இரண்டாம் அறிக்கை. லண்டன், 1864.—623, 631, 637, 643, 734.
- மூன்றாம் அறிக்கை. லண்டன், 1864.—242, 350, 537, 621, 627, 629, 644, 663, 664, 736, 737, 744.
- நான்காம் அறிக்கை. லண்டன், 1865.—350, 351-52, 354, 355-56, 358, 360, 474, 544, 589, 645, 646, 647.
- ஐந்தாம் அறிக்கை. லண்டன், 1866.—353, 537, 585, 613, 625, 627, 647, 650, 652, 654, 655, 661, 663, 735.
- ஆறாம் அறிக்கை. லண்டன், 1867.—921-22, 932, 933-36.
- சமூக விஞ்ஞானப் பேராயத்தின் அறிக்கை. எடின்பரோ, 1863 அக்டோபர்.—533.
- சுகாதார அறிக்கைகள். பார்க்கவும்: பொதுச் சுகாதாரம்.
- சுரங்கங்கள் பற்றிய பொறுக்குக் குழு வின் அறிக்கை.—668-680.
- சுரங்கங்கள் பற்றிய முடியரசு ஆணையம், 1864.—894.
- தானியச் சட்டங்கள், பொறுக்குக் குழு வின் அறிக்கை. 1813-14.—747. மேலும் பார்க்கவும்: பிரபுகள் சபை... தொழில் துறைப் பிரச்சினைகள், தொழிற்சங்கங்கள் இவை சம்பந்தமாக மாட்சிமை தங்கிய அரசியாரின் அயல் நாட்டுத் தூதகங்களுடன் கடிதப் போக்குவரத்து, 1867.—26.
- தொழிலாளர் சட்டங்கள்(1349 மற்றும் 1496).—368-70.
- தொழிலாளர் சட்டங்கள் ஒழுங்குமுறைச் சட்டங்கள், 1833.—379, 381, 385,

- 388 முதலானவை.
- 1850.—325, 400.
- 1867.—664, 666.
- 1878.—680-81.
- தொழிற்சாலைகள், மேதகு முடியரசின் ஆய்வாளர்கள் தரும் அறிக்கைகள்.—327, 328 முதலானவை, 390.
- 1841 டிசம்பர் 31இல் முடியும் அரையாண்டுக்கு. வண்டன், 1842.—377.
- 1844க்கும் 1845 ஏப்ரல் 30இல் முடியும் காலாண்டுக்கும். வண்டன், 1845.—383, 384, 397, 556, 560.
- 1848 ஏப்ரல் 30இல் முடியும் அரையாண்டுக்கு. வண்டன், 1848.—389, 391, 735.
- 1848 அக்டோபர் 31இல் முடியும் காலாண்டுக்கு. வண்டன், 1849.—310, 382, 385, 387, 388, 390, 394, 395, 405, 409, 708.
- 1849 ஏப்ரல் 30இல் முடியும் அரையாண்டுக்கு. வண்டன், 1849.—391, 422.
- (அரையாண்டு அறிக்கைகள்)
- 1849 அக்டோபர் 31க்கு. வண்டன், 1850.—382, 394.
- 1850 ஏப்ரல் 30க்கு. வண்டன், 1850.—396, 409.
- 1850 அக்டோபர் 31க்கு. வண்டன், 1851.—390.
- 1852 ஏப்ரல் 30க்கு. வண்டன், 1852.—397.
- 1853 அக்டோபர் 31க்கு. வண்டன், 1854.—241.
- 1855 ஏப்ரல் 30க்கு. வண்டன், 1855.—310.
- 1855 அக்டோபர் 31க்கு. வண்டன், 1856.—365, 577, 707.
- 1856 அக்டோபர் 31க்கு. வண்டன், 1856.—329, 376, 514, 543, 561, 585, 607, 609.
- 1857 ஜூன் 30க்கு. வண்டன், 1857.—541.
- 1857 அக்டோபர் 31க்கு. வண்டன், 1857-58.—327, 401, 543, 544.
- 1858 ஏப்ரல் 30க்கு. வண்டன், 1858.—327, 745, 748.
- 1858 அக்டோபர் 31க்கு. வண்டன், 1859.—533, 536, 542, 562, 584.
- 1859 ஏப்ரல் 30க்கு. வண்டன், 1859.—741.
- 1859 அக்டோபர் 31க்கு. வண்டன், 1860.—382, 410.
- 1860 ஏப்ரல் 30க்கு. வண்டன், 1860.—330, 365, 379, 400, 511, 735.
- 1860 அக்டோபர் 31க்கு. வண்டன், 1861.—328, 741.
- 1861 ஏப்ரல் 30க்கு. வண்டன், 1861.—328.
- 1861 அக்டோபர் 31க்கு. வண்டன், 1862.—398, 407, 584.
- 1862 அக்டோபர் 31க்கு. வண்டன், 1863.—328, 401, 402, 403, 408, 540, 549, 561, 563, 566, 606, 615, 647.
- 1863 ஏப்ரல் 30க்கு. வண்டன், 1863.—403, 409, 576, 620, 735.
- 1863 அக்டோபர் 31க்கு. வண்டன், 1864.—577, 587, 617, 618, 735, 856.
- 1864 ஏப்ரல் 30க்கு. வண்டன், 1864.—619.
- 1864 அக்டோபர் (டிசம்பர்) 31க்கு. வண்டன், 1865.—405.
- 1865 அக்டோபர் 31க்கு. வண்டன், 1866.—556, 606, 621, 640, 642, 644, 651-52, 662.
- 1866 அக்டோபர் (டிசம்பர்) 31க்கு. வண்டன், 1867.—570, 577, 756, 863, 953.
- தொழிற்சாலைகளில் குழந்தைகளை வேலை வாங்குவது பற்றிய விசாரணை ஆணையம், வண்டன், 1833.—306, 378, 379, 388.
- நூற்பு அதிபர்கள் மற்றும் தொழிலதிபர்களின் தற்காப்பு நிதிக் குழு. அக் குழுவின் அறிக்கை. மான்செஸ்டர், 1854.—573.
- பாராளுமன்றத் தகவல்கள்: 1839, 1850, 1856, 1862.—561, 640.
- பிரபுகள் சபை. தானிய வர்த்தகம், தானிய நுகர்வு ஆகியவற்றின் நிலை

- குறித்தும் வளர்ச்சி குறித்தும் அது தொடர்பான எல்லாச் சட்டங்கள் குறித்தும் பொறுக்குக் குழுவின் அறிக்கைகள் (1814-15). — 179.
- பிறப்புக்கள், இறப்புக்கள், திருமணங்கள்; இங்கிலாந்து, 1861 அக்டோபர், தலைமைப் பதிவாளரின் அறிக்கை. — 367. மேலும் பார்க்கவும்: இங்கிலாந்து மற்றும் சேவல்ஸ், 1861-ஆம் ஆண்டுக் கான மக்கள்தொகைக் கணக்கு.
- புள்ளி விவரங்கள். பார்க்கவும்: ஐக்கிய முடியரசின் நானாவதுப் புள்ளி விவரங்கள்.
- பொதுச் சுகாதாரம். பிரிவி கவுன்சில் மருத்துவ அதிகாரியின் அறிக்கைகள். — மூன்றாம் அறிக்கை, 1860. லண்டன், 1861. — 333.
- நான்காம் அறிக்கை, 1861. லண்டன், 1863. — 627.
- ஆறாம் அறிக்கை, 1863. லண்டன், 1864. — 241, 366, 538, 539, 627, 735, 880, 914 முதலானவை.
- ஏழாம் அறிக்கை, 1864. லண்டன், 1865. — 777, 884 முதலானவை, 911, 916 முதலானவை.
- எட்டாம் அறிக்கை, 1865. லண்டன், 1866. — 625, 884-86.
- மாசச்சுசெட்ஸ் சட்டங்கள். — 369.
- நியூ ஜெர்சி சட்டங்கள். — 369.
- ரோடு தீவுச் சட்டங்கள். — 369.
- ரொட்டிக் கலப்படம். பொறுக்குக் குழுவின் அறிக்கை. லண்டன், 1855. — 241.
- ரொட்டிக் தொழில் (அயர்லாந்து) பற்றிய குழுவின் அறிக்கை. லண்டன், 1861. — 343.
- ரொட்டிக் தயாரிக்கும் கைத்திறப் பணியாளர்களின் குறைகள் பற்றிய அறிக்கை. லண்டன், 1862. — 241, 339, 340, 341, 342, 738.
- வங்கிச் சட்டங்கள், பொறுக்குக் குழுவின் அறிக்கை. 1858 ஜூலை. — 179, 188, 195.
- விவசாயத் தொழிலாளர்கள் (அயர்லாந்து). அயர்லாந்தில் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் வாராந்தர சராசரி ஊதிய விகிதம் பற்றிய விவர அறிக்கை. 1862. — 947 முதலானவை.
- விவசாயத் தொழிலாளர்கள் (டப்ளின்). கூலி பற்றி வறியோர் நலச் சட்ட ஆய்வாளர்களின் அறிக்கைகள். 1870. — 947 முதலானவை.
- வேளாண்மைப் புள்ளி விவரங்கள், அயர்லாந்து. பொதுச் சுருக்கங்கள். டப்ளின், 1860 — 940 முதலானவை.
- வேளாண்மைப் புள்ளி விவரங்கள், அயர்லாந்து. 1866-ஆம் ஆண்டுக்கு மதிப்பீடு அடிப்படையில் பயிர்களின் சராசரி உற்பத்தியளவைக் காட்டும் அட்டவணைகள். டப்ளின், 1867. — 940 முதலானவை.
- ஹன்சார்டு பாராளுமன்ற விவாதங்கள். வரவு செலவுத் திட்டம் பற்றி திரு கிளாட்ஸ்டன் ஆற்றிய உரை, 1843 பிப்ரவரி 13. லண்டன், 1843. — 875-76.
- வரவு செலவுத் திட்டம் பற்றி திரு கிளாட்ஸ்டன் ஆற்றிய உரை, 1863 ஏப்ரல் 16. லண்டன், 1863. — 48-53, 876.
- திரு ஃபெர்ரன்டு ஆற்றிய உரை, 1863 ஏப்ரல் 27. லண்டன், 1863. — 363, 771.
- திரு கிளாட்ஸ்டன் ஆற்றிய உரை, 1864 ஏப்ரல் 7. லண்டன், 1864. — 877.

**பெயர் அட்டவணையும்
பொருள் அட்டவணையும்**

பெயர் அட்டவணை

அத்தனேயஸ் [Athenaeus], நாக்ரட்
டிஸ்சர் சேர்ந்தவர் (உத்தேசமாய்
கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின்
தொடக்கம்) — 143, 186.

அப்பியன் [Appian] (கி.பி. இரண்டாம்
நூற்றாண்டு) — 977.

அய்க்கின் [Aikin], ஜான் (1747-1822)
— 798, 799, 1010, 1021.

அர்க்கார்ட் [Urquhart], டேவிட் (1805-
1877) — 143, 493, 682, 982,
1006, 1007.

அரிஸ்டாட்டில் [Aristotle] (கி.மு. 384-
322) — 91, 92, 120, 125, 210,
228, 443, 552.

அவெலிங் [Aveling], எட்வர்டு (1851-
1898) — 15.

அனாக்கார்சில் [Anacharsis] (கி.மு.
ஆறாம் நூற்றாண்டு) — 143.

ஆடிங்டன் [Addington], ஸ்டீபன்
(1729-1796) — 975.

ஆண்டர்சன் [Anderson], ஆதாம்
(1692-1765) — 1002, 1021.

ஆண்டர்சன் [Anderson], ஜேம்ஸ்
(1739-1808) — 684, 753, 831,
975, 979, 1002.

ஆண்ட்ரீயுட்ரோஸ் [Antipatros] (உத்
தேசமாய் கி.பி. இரண்டாம் நூற்
றாண்டு) — 552.

ஆர்க்கிமிடீஸ் [Archimedes], சிரக்
யூசைச் சேர்ந்தவர் (கி.மு. 287-212)
— 413.

ஆர்க்கிலோக்கஸ் [Archilochus], (கி.மு.
ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில்
பிறந்தவர்) — 495.

ஆர்க்ரைட் [Arkwright], ரிச்சர்டு
(1732-1792) — 499, 511, 517,
573, 579, 659.

ஆரியாஸ்டோ [Ariosto], லோடோ

விக்கோ (1474-1533) — 52.

ஆறாம் எட்வர்டு [Edward VI] (1537-
1553): அரசர் (1547-1553) —
987, 988.

ஆறாம் சார்லஸ் [Charles VI] (1685-
1740): பேரரசர் (1711-1740) —
579.

ஆறாம் பிலிப் [Philip VI], வால்வா
நாட்டைச் சேர்ந்தவர் (1293-1350):
அரசர் (1328-1350) — 132.

ஆன் [Anne] (1665-1714): அரசி
(1702-1714) — 225, 990.

ஆஷ்லி [Ashely], அந்தோணி கூப்பர்,
ஷாஃப்ட்ஸ்பரி கோமான் (1801-
1885) — 558, 559, 908.

இரண்டாம் கேதரின் [Catherine II]
(1729-1796): பேரரசி (1762-
1796) — 918.

இரண்டாம் சார்லஸ் [Charles II] (1630-
1685): அரசர் (1660-1685) — 176.

இரண்டாம் பிரெடெரிக் [Frederick II],
(1712-1786): அரசர் (1740-1786)
— 983, 1003.

இரண்டாம் ஜார்ஜ் [George II] (1683-
1760): அரசர் (1727-1760) —
65, 138, 993-94.

இரண்டாம் ஜான் [John II] (1319-
1364): அரசர் (1350-1364) —
991.

எடன் [Eden], பிரெடெரிக் மோர்ட்டன்
(1766-1809) — 330, 808, 827,
828, 906, 970, 973, 978, 1019.

எங்கெல்ஸ் [Engels], பிரெடெரிக்
(1820-1895) — 21, 45, 53, 75,
111, 199, 201, 210, 227, 295,
326, 332, 346, 364, 396, 409,
457, 477, 537, 541, 572, 574,
582, 602, 657, 680, 699, 715.

- 814, 843, 853, 875, 879, 972, 1027.
- எட்டாம் ஹென்றி [Henry VIII] (1491-1547): அரசர் (1509-1547) — 966, 987, 989.
- எபிக்யூரஸ் [Epicurus] (கி.மு. 341-271) — 117.
- எலிசபெத் [Elizabeth] (1533-1603): அரசி (1558-1603) — 370, 969, 988, 989, 992, 994.
- எவெரட் [Everet] — 579.
- என்சர் [Ensor], ஜார்ஜ் (1769-1843) — 980.
- எஷ்வேக் [Eschwege], வில்ஹெல்ம் ஹத்விக் (1777-1855) — 66.
- ஏழாம் ஹென்றி [Henry VII] (1457-1509): அரசர் (1485-1509) — 369, 966, 967, 986.
- ஐசாக்ரெட்டீஸ் [Isocrates] (கி.மு. 436-338) — 498.
- ஐந்தாம் ஷார்ல் [Charles V], ஹாப்ஸ் பர்க்கைச் சேர்ந்தவர் (1500-1558): பேரரசர் (1519-1556) — 990.
- ஒப்டைக் [Opdyke], ஜார்ஜ் (1805-1880) — 227.
- ஒம்ஸ்டெட் [Olmsted], பிரெடெரிக் லா (1822-1903) — 270.
- ஒழியே [Augier], மர் — 1023.
- ஒர்டெஸ் [Ortes], ஜியாமரியா (1713-1790) — 829, 869.
- ஒவர்ஸ்டோன் [Overstone], சாமுவேல் ஜோன்ஸ் லாய்டு, பிரபு (1796-1883) — 175, 200.
- ஒவன் [Owen], ராபர்ட் (1771-1858) — 113, 136, 406, 546, 653, 680.
- ஃபாசெட் [Fawcett], ஹென்றி (1833-1884) — 750, 821, 877, 1007.
- ஃபார்ஸ்டர் [Forster], நதேனியல் (உத்தேசமாய் 1726-1790) — 373, 578, 974, 975.
- ஃபிக்டே [Fichte], ஜொஹான் கொட்வீப் (1762-1814) — 82.
- ஃபிரெய்டாக் [Freytag], குஸ்தவ் (1816-1895) — 993.
- ஃபிளீட்வுட் [Fleetwood], வில்லியம் (1656-1723) — 370.
- ஃபீல்டன் [Fielden], ஜான் (1784-1849) — 546, 558, 1019.
- ஃபுல்டன் [Fulton], ராபர்ட் (1765-1815) — 659.
- ஃபுல்வர்டன் [Fullarton], ஜான் (1780-1849) — 180, 197, 201.
- ஃபூரியே [Fourier], ஷார்ல் (1772-1837) — 394, 520, 934.
- ஃபெர்க்சன் [Ferguson], ஆதாம் (1723-1816) — 174, 480, 490, 492.
- ஃபெரியே [Ferrier], பிரான்சுவா ஹய் அகுஸ்ட் (1777-1861) — 93.
- ஃபொந்தேரே [Fonteret], அந்துவான் ஹய் — 493.
- ஃபோர்டெக்ஸ்க்யூ [Fortescue], ஜான் (உத்தேசமாய் 1394-1476) — 964, 966.
- ஃபோர்பொன்னே [Forbonnais], பிரான்சுவா (1722-1800) — 132.
- ஃபோல்ஹாபர் [Faulhaber], ஜொஹான் (1580-1635) — 511.
- கல்பெப்பர் [Culpeper], தாமஸ் (1578-1662) — 1023.
- காட்டேலா [Quetelet], லாம்பர் அதோல்ஃப் ஜாக்வா (1796-1874) — 439.
- காண்டியன் [Cantillon], ரிச்சர்ட் (1680-1734) — 746, 829.
- காண்டிலாக் [Condillac], எத்தியேன் பொன்னோ டெ (1750-1780) — 220.
- காப்டென் [Cobden], ரிச்சர்ட் (1804-1865) — 32, 347, 385, 911.
- காபெட் [Cobbett], வில்லியம் (1762-1835) — 392, 969, 1015, 1018.
- கார்பெட் [Corbet], தாமஸ் — 208, 791.
- கார்போன் [Corbon], கிளாடு அந்தைம் (1808-1891) — 658.
- கார்லி [Carli], ஜியோவானி ரினால்டோ (1720-1795) — 447.
- கார்லைல் [Carlyle], தாமஸ் (1795-1881) — 347.
- கார்ஸ் வான் கார்ஸ் — வில்லியம்ஸ் [Kars von Kars — Williams], வில்லியம் ஃபென்விக், "கார்ஸ்" பிரபு (1800-1883) — 175.
- காலியானி [Galiani], பெர்னாண்டோ

- (1728-1787)—110, 130, 131, 142, 212, 219, 427, 865.
- காலின் [Colins], மூன் குவிலாம் சீசர் அலாக்சாந்திரே ஹிப்போலி (1783-1859)—825, 931, 1038.
- கானில் [Ganilh], ஷார்ல் (1758-1836)—93, 119, 133, 240, 247, 605.
- காஸ் [Gaus], சாலமன் டெ (1576-1626). இவரது நூல் 1688இல் வெளிவந்தது—511.
- காஸ்கெல் [Gaskell], பி.—589, 601.
- கிசெலெவ் [Kiselyov] (கிசெலெஃப்), பாவெல் திமித்தரியெவிச், கோமகன் (1788-1872)—323.
- கிராம்வெல் [Cromwell], ஆலிவர் (1599-1658)—968, 971, 1007.
- கிரிகோர் [Gregoir], எச்.—747.
- கிரெக் [Greg], ராபர்ட் ஹெடு (1795-1875)—396.
- கிரே [Grey], ஜார்ஜ் (1799-1882)—392, 892.
- கிரே [Grey], ஜான் (1798-1850)—103.
- கிளாட்ஸ்டன் [Gladstone], வில்லியம் (1809-1898)—48, 49, 50, 611, 875, 876, 877, 995.
- கிஸ்போரன் [Gisborne], தாமஸ் (1758-1846)—1021.
- குகெல்மன் [Kugelmann], லுத்விக் (1830-1902)—28.
- கூசா [Kusa], முதலாம் அலெக்சாண்டர் ஜொஹான் (1820-1873)—233.
- கூர்செல்-செனாவில் [Courcelle-Seneuil], மூன் குஸ்தவ் (1813-1892)—317, 803.
- கூரோவ் [Grove], வில்லியம் ராபர்ட் (1811-1896)—709.
- குவின்சி [Quincey], தாமஸ் டெ (1785-1859)—535.
- கூலிஹ் [Gulich], குஸ்தவ் வான் (1791-1847)—29, 1014.
- கூலியே [Cuvier], ஜார்ஜஸ் (1769-1832)—693.
- கெண்ட் [Kent], நதேனியல் (1737-1810)—975.
- கெத்தே [Goethe], ஜொஹான் வொல்ஃப்காங் (1749-1832)—103, 126, 797.
- கெயர்ன்ஸ் [Cairnes], ஜான் எலியட் (1823-1875)—270, 362, 451.
- கென்னட் [Kennet], வொய்ட் (1660-1728)—968.
- கெனே [Quesnay], பிரான்சுவா (1694-1774)—32, 154, 435, 746, 830.
- கேம்பெல் [Campbell], ஜார்ஜ் (1824-1892)—486.
- கேரி [Carey], ஹென்றி சார்லஸ் (1793-1879)—297, 756, 757, 981, 1007.
- கேஸில்ரே [Castlereagh], ராபர்ட் ஸ்டூவர்ட் (1769-1822)—580.
- கொடுநோஃப் [Godunov], போரிஸ் ஃபியோதரவிச் (1551-1605): ஜார் (1598-1605)—971.
- கொண்டார்சே [Condorcet], மரீ மூன், மார்க்வில் டெ (1743-1794)—829.
- கொல்பெர் [Colbert], மூன் பப்திஸ்ட் (1619-1683)—420, 1018.
- கொலம்பஸ் [Columbus], கிறிஸ்தோஃபர் (உத்தேசமாய் 1446-1506)—184.
- கோண்ட் [Comte], அகுஸ்த் (1798-1857)—451.
- கோண்ட் [Comte], பிரான்சுவா ஷார்ல் லூயீ (1782-1837)—1011.
- கோப் [Kopp], ஹெர்மன் (1817-1892)—419.
- சஃப்க்ளீஸ் [Sophocles] (உத்தேசமாய் கி.மு. 496-406)—186.
- சலீ [Sully], மக்சிமிலியன் டெ பெத்தூன் (1559-1641)—829.
- சாண்டர்ஸ் [Saunders], ராபர்ட் ஜெ.—395, 409, 546.
- சால்மர்ஸ் [Chalmers], தாமஸ் (1780-1847)—211, 224, 829, 831.
- சிசரோ [Cicero], மார்க்கஸ் தூலியஸ் (கி.மு. 106-43)—552.
- சிட்மவுத் [Sidmouth], ஹென்றி அடிண்டன் (1757-1844)—580.
- சின்சினாட்டஸ் [Cincinnatus], லூசியஸ் குவிந்தியஸ் (கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு)—253.

- சில்மொந்தி [Siemond], மூன் ஷார்ல்
லியொனார் சிமொந்த் டெ (1773-
1842)—31, 214, 240, 320,
427, 721, 761, 776, 781, 782,
786, 787, 799, 871, 1025.
- சிபர் [Sieber], நிக்கலாய் இவானவிச்
(1844-1888)—34.
- சீனியர் [Senior], நாசா வில்லியம்
(1790-1864)—305, 306, 310,
311, 312, 358, 435, 549, 592,
653, 665, 731, 737, 801, 802,
956, 982.
- சுதர்லாந்து [Sutherland], இலிசபெத்,
கோமகள் (18ஆம் நூற்றாண்டின்
முடிவிற்கும் 19ஆம் நூற்றாண்டின்
நடுவிற்கும் இடைப்பட்ட காலம்)—
980, 981.
- சுதர்லாந்து [Sutherland], ஹாரியட்
இலிசபெத், கோமகள் (1806-1868)
—981.
- செக்ஸ்டஸ் எம்பிரிக்கஸ் [Sextus Empiri-
cus] (கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்
டின் முடிவு)—495.
- செர்னிஷேவ்ஸ்கி [Tschernyschewsky],
நிக்கலாய் கவீர்லிச் (1828-1889)
—33.
- செவாலியே [Chevallier], மூன் பப்
திலித் அல்போன்சே (1793-1879)—
338.
- செனஃபோன் [Xenophon] (உத்தேச
மாய் கி.மு. 430-354)—497.
- சேம்பர்லெயின் [Chamberlain], ஜோசப்
(1836-1914)—863.
- சைமன் [Simon], ஜான் (1816-1904)
—628, 882, 884, 892, 896, 915.
- சைல்டு [Child], ஜோசையா (1630-
1699)—1023.
- சோமர்ஸ் [Somers], ராபர்ட் (1822-
1891)—983, 984.
- சோயட்பீர் [Soetbeer], கியோர்கு
அதோல்ஃப் (1814-1892)—44.
- சோர்த் [Sorge], பிரெடெரிக் அதோல்ஃப்
(1828-1906)—16.
- டஃபரின் [Dufferin], பிளாக்புட் பிரெ
டெரிக் டெம்பிள், பிரபு (1826-
1902)—954.
- டஃபி [Duffy], சார்லஸ் காவன் (1816-
1903)—1040.
- டக்கர் [Tucker], ஜோசையா (1712-
1799)—373, 830, 1023.
- டக்கெட் [Tuckett], ஜான் டிபெல்
(1864இல் இறப்பு)—491, 969,
1007.
- டபிள்டே [Doubleday], தாமஸ் (1790-
1870)—1018.
- டவுன்செண்டு [Townsend], ஜோசப்
(1739-1816)—478, 828, 869.
- டன்னிங் [Dunning], டி.ஜே. (1799-
1873)—741, 744, 745, 1023.
- டாமர் [Daumer], கியோர்கு பிரெடெரிக்
(1800-1875)—391.
- டார்வின் [Darwin], சார்லஸ் (1809-
1882)—463, 505.
- டாரென்ஸ் [Torrens], ராபர்ட் (1780-
1864)—223, 237, 253, 254,
548, 592.
- டஃபோ [Defoe] (டிஃபோ), டேனியல்
(1660-1731)—828.
- டியூடர்கள் [Tudors]—1007.
- டிரைடன் [Dryden], ஜான் (1631-
1700)—329.
- டிடரோ [Diderot], டெனீ (1713-
1784)—187.
- டித்ஸ்கென் [Dietzgen], ஜோசப் (1828-
1888)—34.
- டூப்பர் [Tupper] மார்ட்டின் (1810-
1889)—819.
- டூபோன் [Dupont], பியேர் (1821-
1870)—932.
- டூக் [Tooke], தாமஸ் (1774-1858)—
401.
- டெம்பிள் [Temple], வில்லியம் (1628-
1699)—829.
- டெய்லர் [Taylor], செட்லீ—51, 52,
53.
- டைட்டஸ் [Titus], பிளேவியஸ் வெஸ்
பாசியன்ஸ் (கி.பி. 39-81)—536.
- தாந்தே [Dante], அலிகியோரி (1265-
1321)—27, 147; 335.
- தாம்ப்சன் [Thompson], பெஞ்சமின்,
கவுண்ட் ரமஃபோர்கு (1753-1814)
—807.
- தாம்ப்சன் [Thompson], வில்லியம்
(1785-1833)—490.
- தாரண்டன் [Thornton], வில்லியம்
தாமஸ் (1813-1880)—237, 366,
966.

தியூனன் [Thunen], ஜொஹான்
ஹென்ரிஹ் வான் (1783-1850) —
835.

தியோதரஸ் சிகலஸ் [Diodorus Sicu-
lus]—தியோதர் வான் சிசிலியன்
(கி.மு. முதல் நூற்றாண்டு)—199,
320, 462, 498, 691.

தியெர் [Thiers], லூயி அதோலிப்
(1797-1877)—598, 959.

துக்பெத்தியோ [Ducpetiaux], எடுவார்
(1804-1868)—902, 904.

துசிததீஸ் [Thucydides] (கி.மு. 460-
400)—496.

துர்கோ [Turgot], ஆன் ராபர்ட் (1727-
1781)—247, 426, 718.

தெஸ்தரத் டெ திரேசி [Destutt de
Tracy], அந்துவான் லூயி குளோடு,
கோண்ட் (1754-1836)—118,
218, 226, 442, 445, 871.

தெக்கார்த் [Descartes], ரெனே (1596-
1650)—528.

நார்த் [North], டட்லி (1641-1691)—
144, 171, 176, 188, 528, 829.

நான்காம் வில்லியம் [William IV]
(1765-1837): அரசர் (1830-1837)
—393.

நாஸ்யித் [Nasmyth], ஜேம்ஸ் (1808-
1890)—522, 561, 589.

நியூமன் [Newman], சாமுவேல் பிலிப்ஸ்
(1797-1842)—221, 284.

நியூமன் [Newman], பிரான்சிஸ் வில்
லியம் (1805-1897)—972, 979.

நியூமார்ச் [Newmarch], வில்லியம்
(1820-1882)—401.

நியூன்ஹாம் [Newnham], ஜி. பி. —
809.

நீபர் [Niebuhr], பர்த்தோல்டு ஜார்த்
(1776-1831)—320.

பக்ஸ்ஹார்ன் [Boxhorn], மார்கஸ் தூரியஸ்
(1612-1653)—578.

பகனினி [Pagnini], ஜியோவானி பிரான்
செஸ்கோ (1715-1789)—132.

பட்லர் [Butler], சாமுவேல் (1612-
1680)—61.

பத்தாம் ஷார்ல் குஸ்தாவஸ் [Charles X
Gustavus] (1622-1660): அரசர்
(1654-1660)—973.

பதினாறாம் லூயி [Louis XVI] (1754-

1793): அரசர் (1774-1792)—990.
பதினான்காம் லூயி [Louis XIV] (1638-
1715): அரசர் (1643-1715)—196.
பதினொன்றாம் சார்லஸ் [Charles XI]
(1655-1697): அரசர் (1660-1697)
—973.

பர்க் [Burke], எட்மண்ட் (1729-1797)
—283, 319, 439, 972, 1023.

பல்சாக் [Balzac], ஒனரே டெ (1799-
1850)—791.

பாபேஜ் [Babbage], சார்லஸ் (1792-
1871)—470, 474, 509, 529,
548.

பாமர்ஸ்டன், [Palmerston] ஹென்றி
ஜான் டெம்பிள், பிரபு (1784-
1865)—615.

பார்ட்டன் [Barton], ஜான் (18ஆம்
நூற்றாண்டின் முடிவுக்கும் 19ஆம் நூற்
றாண்டின் தொடக்கத்துக்கும் இடைப்
பட்ட காலம்)—849, 906.

பார்பான் [Barbon], நிக்கோலஸ் (1640-
1698)—59, 60, 61, 62, 182,
200, 202, 830.

பாரி [Perry], வில்லியம் எட்வர்டு
(1790-1855)—137.

பாலின்புரோக் [Bolingbroke], ஹென்றி
செயின்ட் ஜான் (1678-1751)—
1016.

பாஸ்தியா [Bastiat], பிரெடெரிக்
(1801-1850)—33, 93, 120, 264,
553, 757.

பிட் [Pitt], வில்லியம், இளையவர்
(1759-1806)—283, 994.

பிண்டார் [Pindar] (உத்தேசமாய் கி.மு.
522-443)—208, 567, 1022.

பிண்டோ [Pinto], ஜசக் (1715-1787)
—208.

பியூக்கனன் [Buchanan], டேவிட் (1779-
1848)—178, 751, 980.

பிரக்னர் [Bruckner], ஜான் (1726-
1804)—829.

பிராங்க்லின் [Franklin], பெஞ்சமின்
(1706-1790)—80, 227, 247,
443, 829.

பிராட்ஹர்ஸ்ட் [Broadhurst], ஜே. —
85.

பிரிண்ட்லீ [Brindley], ஜேம்ஸ் (1716-
1772)—473.

- பிருன்னர் [Brunner]—651.
- பிரெண்டாரனோ [Brentano], ஓயோ (1844-1931)—51, 53.
- பிரே [Bray], ஜான் பிரான்சிஸ் (1809-1895)—103.
- பிரைட் [Bright], ஜான் (1811-1889)—32, 347, 385, 750, 874, 911, 1007.
- பிரைஸ் [Price], ரிச்சர்டு (1723-1791)—373, 906, 975, 976.
- பிளாக் [Block], மொரிஸ் (1816-1901)—35.
- பிளாங்கி [Blanqui], ஜெரோம் அதோல்பிப் (1798-1854)—376, 457.
- பிளேக்கி [Blakey], ராபர்ட் (1795-1878)—970.
- பிளேட்டோ [Plato] (கி.மு. 427-347)—496.
- பீச்சர் ஸ்டவ் [Beecher Stowe], ஹாரி யெட் இலிசபெத் (1811-1896)—981.
- பிடோ [Bidaut], ஜே. என். (19ஆம் நூற்றாண்டின் முதற் பாதி)—435.
- பீல் [Peele], ராபர்ட் (1750-1830)—1021.
- பீல் [Peele], ராபர்ட் (1788-1850)—32, 199, 316, 1021, 1039.
- பீஸ் [Beese], பிரான்ஸ் (1803-1895)—552.
- புரூவாம் [Brougham], ஹென்றி (1778-1868)—1022.
- புரூதோன் [Proudhon], பியேர் ஜோசப் (1809-1865)—103, 120, 124, 571, 694, 722, 789.
- புரோடி [Brodie], பெஞ்சமின் காலின்ஸ் (1783-1862)—380.
- புரோத்தகோரஸ் [Protagoras] (உத்தேச மாய் கி.மு. 485-415)—338.
- புவாகில்பேர் [Boisguillebert], பியேர் (1646-1714)—182, 196.
- புவாலோ [Boileau], எட்டின் (1200-1270)—656.
- புவாலோ [Boileau], நிக்கொலா (1636-1711)—877.
- பூஷே [Buche], பிலிப் பெஞ்சமின் ஜோசப் (1796-1866)—997.
- பெக்காரியா [Beccaria], செசார் (1738-1794)—495.
- பெக்கியூர் [Beccauer], கான்ஸ்டான் டின் (1801-1887)—825, 1025.
- பெட்டி [Petty], வில்லியம் (1623-1687)—70, 80, 119, 133, 144, 173, 198, 202, 237, 371, 465, 472, 495, 581, 746, 830.
- பெந்தம் [Bentham], ஜெரிமி (1748-1832)—243, 819, 822.
- பெய்லி [Bailey], சாமுவேல் (1791-1870)—78, 87, 95, 122, 820.
- பெர்க்ளி [Berkeley], ஜார்ஜ் (1685-1753)—455, 480.
- பெரிக்கீஸ் [Pericles] (உத்தேசமாய் கி.மு. 490-429)—496.
- பெல் [Bell], சார்லஸ் (1774-1842)—380.
- பெல்லர்ஸ் [Bellers], ஜான் (1654-1725)—184, 193, 202, 443, 472, 578, 647, 660, 826.
- பேக்கன் [Bacon], பிரான்சிஸ் (1561-1626)—528, 966, 967.
- பேபல் [Bebel], அருஸ்ட் (1840-1913)—49.
- பேய்ன்ஸ் [Baynes], ஜான்—526, 529.
- பேஸ்டோ [Basedow], ஜொஹான் பர்னார்டு (1723-1790)—660.
- போசில்துவேய்ட் [Postlethwayt], மலேச்சி (1707-1767)—374.
- போல்டன் [Boulton], மத்யூ (1728-1809)—512, 526.
- போனபார்ட் [Bonaparte], லூயி (1808-1873)—376, 931.
- மக்கிரிகோர் [MacGregor], ஜான் (1797-1857)—372.
- மக் குல்லோஹ் [MacCulloch], ஜான் ராம்சே (1789-1864)—200, 208, 212, 264, 372, 435, 553, 592, 597, 702, 817, 820, 976.
- மக் லாரென் [Maclaren], ஜேம்ஸ்—139.
- மக் லியோடு [Macleod], ஹென்றி டன்னிங் (1821-1902)—93, 213.
- மண்ட்டெல் [Monteil], அமான் அலெக்ஸி (1769-1850)—1000, 1001.

மர்ஃபி [Murphy], ஜான் நிக்கோலஸ்—
946.

மன் [Mun], தாமஸ் (1571-1641)—
692.

மாக்கிமில்லியன் [Maximilian] (ஆஸ்திரிய
நாட்டின் தலைமைக் கோமகன்,
மெக்சிக்கோ பேரரசர் எனப்பட்டவர்)
(1832-1867)—233.

மாசி [Massie], ஜோசப் (1784இல்
இறப்பு)—694.

மாண்டெவில் [Mandeville], பொ
னார்டு டெ (1670-1753)—481,
826, 827, 828.

மாண்டெஸ்க்யூ [Montesquieu], ஷார்ல்
டெ (1689-1755)—132, 175,
828, 1017.

மார்க்ஸ்—அவெலிங் [Max-Aveling],
எவீனார் (டுஸ்ஸி) (1855-1898)—
15, 47, 52, 53.

மார்க்ஸ் [Marx], கார்ல் (1818-1883)
—15, 16, 18, 19, 35, 37, 38,
39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46,
47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 59,
65, 111, 113, 115, 120, 130,
137, 139, 144, 193, 198, 210,
419, 457, 484, 488, 568, 657,
715, 722, 777, 825, 834, 845,
869, 931, 1027, 1030.

மார்ட்டன் [Morton], ஜான் சால்மர்ஸ்
(1821-1888)—510, 744.

மார்ட்டினோ [Martineau], ஹாரியட்
(1802-1876)—853.

மால்தஸ் [Malthus], தாமஸ் ராபர்ட்
(1766-1834)—224, 290, 426,
478, 684, 711, 748, 763, 770,
778, 789, 790, 800, 815, 819,
828, 829, 853, 870, 945.

மிராபோ [Mirabeau], ஒனோரே
கோண்ட் டெ (1749-1791)—644,
964, 984, 1004, 1005, 1019.

மிராபோ [Mirabeau], விக்டர், மார்க்
வில் டெ (1715-1789)—829,
1029.

மில் [Mill], ஜான் ஸ்டுவர்ட் (1806-
1873)—32, 175, 188, 503,
592, 684, 695, 696, 698, 793,
801, 806, 820, 1007.

மில் [Mill], ஜேம்ஸ் (1773-1836)—
162, 175, 213, 256, 272, 479,

592, 684, 762, 767, 770, 820.

முதலாம் சார்லஸ் [Charles I] (1600-
1649): அரசர் (1625-1648)—
968, 969.

முதலாம் ஜேம்ஸ் [James I] (1566-
1625): அரசர் (1603-1625)—
968, 969, 989, 993.

முர்ரே [Murray], ஹியூ (1779-1846)
—462.

முல்வர் [Muller], ஆதாம் ஹென்றிஷ்
(1779-1829)—176.

முர் [Moore], சாமுவேல் (1830-1912)
—15, 16.

மூன்றாம் எட்வர்டு [Edward III] (1312-
1377): அரசர் (1327-1377)—
138, 369, 991.

மூன்றாம் வில்லியம் [William III],
ஆர்தூக் வயிசத்தைச் சேர்ந்தவர்
(1650-1702): அரசர் (1689-1702)
—972.

மூன்றாம் ஜார்ஜ் [George III] (1738-
1820): அரசர் (1760-1820)—
994.

மூன்றாம் ஹென்றி [Henry III] (1551-
1589): அரசர் (1574-1589)—
185.

மெக்காலே [Macaulay], தாமஸ் பாபிங்
டன் (1800-1859)—371, 377,
963, 971.

மெண்டல்சோன் [Mendelssohn], மோசஸ்
(1729-1786)—38.

மெர்சியர் டெ லா ரிவீரா [Mercier de
la Riviere], பால் பியெர் (1720-
1793)—155, 157, 183, 204,
208, 218, 223, 262.

மெரிவேல் [Merivale], ஹெர்மன்
(1806-1874)—852, 1036.

மெனிசியஸ் [Menenius], அக்ரிப்பா
லானட்டஸ் (கி.மு. 493இல் இறப்பு)
—489.

மேயர் [Mayer], சிக்மண்டு—29.

மைட்டன் [Meitzen], அகுஸ்ட் (1822-
1910)—322.

மொலினாரி [Molinari], குஸ்தவ் டெ
(1819-1912)—571, 803, 1036.

மோந்தலம்பேர் [Montalembert],
ஷார்ல், கோண்ட் டெ (1810-1870)
—633.

- மோம்சென் [Mommson], தியோடார் (1817-1903) — 232, 236.
- மோர் [More], தாமஸ் (1478-1535) — 829, 967, 988.
- மௌரர் [Maurer], கியோர்கு லுத்விக் ஃபோன் (1790-1872) — 106, 322.
- மௌட்ஸ்லீ [Maudsley], ஹென்றி (1771-1831) — 521.
- யங் [Young], ஆர்தர் (1741-1820) — 173, 313, 373, 905, 914.
- யாரண்டன் [Yarranton], ஆண்ட்ரூ (1616-1684) — 472.
- யூர் [Ure], ஆண்ட்ரூ (1778-1857) — 47, 310, 358, 371, 407, 435, 473, 475, 499, 515, 523, 547, 567, 568, 569, 573, 585, 586, 590, 591, 743, 749, 754.
- ரம்ஃபோர்டு [Rumford] — பார்க்கவும்: தாம்ப்சன், பெஞ்சமின்.
- ரமாசினி [Ramazzini], பெர்னார்டினோ (1633-1714) — 493.
- ரஸ்ஸல் [Russell], ஜான், பிரபு (1792-1878) — 789, 972.
- ராஃபில்ஸ் [Raffles], தாமஸ் ஸ்தாம் ஃபோர்டு (1781-1826) — 486, 1012.
- ராபர்ட்ஸ் [Roberts], ஜார்ஜ் (1860இல் இறப்பு) — 968.
- ராம்சே [Ramsay], ஜார்ஜ் (1800-1871) — 224, 228, 429, 689, 762, 849.
- ராய் [Roy], ஜே. — 16, 41.
- ராவென்ஸ்டோன் [Ravenstone], பிரிசி (1830இல் இறப்பு) — 581, 690.
- ரிக்கார்டோ [Ricardo], டேவிட் (1772-1823) — 31, 34, 85, 96, 113, 118, 119, 122, 175, 200, 224, 230, 231, 280, 282, 312, 313, 417, 525, 531, 533, 552, 582, 584, 592, 596, 683, 695, 701, 704, 711, 719, 757, 770, 792, 800, 805, 815, 826, 849, 1021.
- ரிச்சர்ட்சன் [Richardson], பெஞ்சமின் வார்டு (1828-1896) — 346, 347, 348.
- ரிடு [Read], ஜார்ஜ் — 341.
- ரூசோ [Rousseau], ழான் ழாக் (1712-1778) — 1004.
- ரூபென்ஸ் [Rubens], பிட்டர் பால் (1577-1640) — 403.
- ரூ-லவெர்ன் [Roux-Lavergne] பியேர் செஸெஸ்தேன் (1802-1874) — 997.
- ரூவர் டெ கார், [Rouard de Card], பீ மர் — 338.
- ரூஜ் [Ruge], ஆர்னால்டு (1802-1880) — 111, 210.
- ரெட்கிரேவ் [Redgrave], அலெக்சாந்தர். — 364, 365, 511, 536, 544, 564, 587, 606, 615, 617, 735, 754, 755.
- ரெனியே [Regnault], இலியாஸ் (1801-1868) — 324.
- ரோசி [Rossi], பெலெக்ரீனோ (1787-1848) — 239, 768.
- ரோட்பெர்ட்டஸ் [Rodbertus], ஜொ ஹான் கார்ல் (1805-1875) — 715.
- ரோஜர்ஸ் [Rogers], ஜேம்ஸ் எட்வின் தொராஸ்டு (1823-1890) — 905, 911, 970, 1007.
- ரோஜியர் [Rogier], சார்லஸ் (1800-1885) — 377.
- ரோஷர் [Roscher], வில்ஹெல்ம் (1817-1894) — 133, 134, 221, 282, 296, 312, 358, 440, 494, 825.
- ரைட் [Wright], தாமஸ் — 974.
- ரைஹ் [Reich], எட்வர்டு (1836-1919) — 493.
- லபோர்டு [Laborde], அலெக்சாந்தர் மார்க்விஸ் டெ (1774-1842) — 717.
- லயிங் [Laing], சாமுவேல் (1810-1897) — 272, 865, 884, 907.
- லவெர்ன் [Lavergne], லூயி கப்ரியல் வியோன்ஸ் டெ (1809-1880) — 716, 956.
- லஷாட் [Lachatre], மோரிஸ் (1814-1900) — 16, 40, 42.
- லஸ்ஸால் [Lassalle], ஃபெர்டினான்ட் (1825-1864) — 23, 150.
- லா [Law], ஜான் (1671-1729) — 131, 829.
- லாக் [Locke], ஜான் (1632-1704) — 59, 60, 131, 144, 176, 208, 528, 829.
- லாய்ட் [Lloyd]. பார்க்கவும்: ஓவர்ஸ் டோன்.

வாரெண்ட் [Laurent], அகுஸ்ட் (1807-1853)—419.

வான்செலோட்டி [Lancellotti] (1575-1643)—578.

வாஸ்கர் [Lasker], எட்வர்டு (1829-1884)—49.

லிக்னோவஸ்கி [Lichnowsky], ஃபெலிக்ஸ், இளவரசர் (1814-1848)—795.

லிங்கே [Linguet], சிமோன் நிக்கொலா ஹென்றி (1736-1794)—317, 391, 453, 828, 991.

லீபிக் [Liebig], யூஸ்டஸ் வான் (1803-1873)—325, 445, 523, 683, 769.

லூக்ரீஷியஸ் [Lucretius], டைட்டஸ் லூக்ரீஷியஸ் காரஸ் (கி.மு. 98-55)—293.

லூயி பிலிப் [Louis Philippe] (1773-1850): அரசர் (1830-1848)—378.

லூசியன் [Lucian] (கி.பி. 125-180)—830.

லூதர் [Luther], மார்ட்டின் (1483-1546)—264, 420, 797, 1014.

லெசினீயஸ் [Licinius], கேயஸ் லெசினீயஸ் ஸ்தோலோ (கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டு)—977.

லெ திரொஸ்னே [Le Trosne], குயிலாம் பிரான்சுவா (1728-1780)—61, 65, 132, 145, 158, 164, 169, 201, 218, 221, 223, 226, 287.

லெமொந்தே [Lemontey], பியேர் எட்வர்டு (1762-1826)—492.

லெவி [Levi], லியோன் (1821-1889)—984.

லெஸ்லிங் [Lessing], கோட்டஹோல்டு எஃப்ரயீம் (1729-1781)—38.

லைக்கர்கஸ் [Lycurgus] (கி.மு. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு)—574.

லௌடர்டேல் [Lauderdale], ஜேம்ஸ், கோமான் (1759-1839)—473.

வாக்கன்சன் [Vaucanson], ழாக் டெ (1709-1782)—517.

வாட் [Watt], ஜேம்ஸ் (1736-1819)—508, 511, 512, 521, 526, 659.

வாட்ஸ் [Watts], ஜான் (1818-1887) 740, 744.

வாட்ஸன் [Watson], ஜான் ஃபோர்பஸ் (1827-1892)—530.

வாண்டர்லின்ட் [Vanderlint], ஜேக்கப் (1740இல் இறப்பு)—174, 183, 202, 373, 375, 425, 449, 473, 829.

வார்டு [Ward], ஜான்—363.

வாலெண்டின் [Valentin], கேப்ரியல் குஸ்தவ் (1810-1883)—651.

வாலஸ் [Wallace], ராபர்ட் (1697-1771)—478, 828.

விக்கோ [Vico], ஜியோவானி பத்தில்டா (1668-1744)—505.

விட் [Witt], யான் டெ (1625-1672)—829, 1018.

விட்னி [Whitney], ஈலி (1765-1825)—519, 530.

வியாட் [Wyatt], ஜான் (1700-1766)—504.

வில்சன் [Wilks], மார்க் (1760-1831)—486.

வில்சன் [Wilson], ஜேம்ஸ் (1805-1860)—312, 462.

விஸ்ஸரிங் [Vissering], எஸ். (1818-1888)—680.

வெட்ஜ்வூட் [Wedgwood], ஜோசையா (1730-1795)—363, 367.

வெர்ரி [Verrill], பட்ரோ (1728-1797)—70, 130, 187, 447.

வெலிங்டன் [Wellington], ஆர்தர் வெல்லஸ்லி (1769-1852)—175.

வெஸ்டு [West], எட்வர்டு (1782-1828)—684, 711, 730, 731.

வேக்ஃபீல்டு [Wakefield], எட்வர்டு கிபன் (1796-1862)—365, 442, 721, 782, 907, 1029, 1030, 1031, 1032, 1035, 1037, 1039.

வேடு [Wade], ஜான் (1788-1875)—330, 370, 832.

வேலாண்டு [Weyland], பிரான்சில் (1796-1865)—226, 284.

வொபான் [Vauban], செபஸ்தியன் லெபிரீத் டெ (1633-1707)—196.

வொயட் [White], ஜே. இ.—355, 350, 356, 358, 544, 633, 636.

வொல்ஃப் [Wolff], கிறிஸ்டியன் (1679-1754)—819.

வொல்ஃப் [Wolff], வில்ஹெல்ம் (1809-1864)—13.

- ஜியோஃப்ராய் செயின்ட் ஹிலேர் [Geoffroy Saint Hilaire], எட்டியேன் (1772-1844)—1002.
- ஜுவாரெஸ் [Juarez], பெனிட்டுரா (1806-1872)—233.
- ஜெர்ஹார்ட் [Gerhardt], சார்லஸ் ஃபிரிடெரிஹ் (1816-1856)—419.
- ஜெரோம், செயின்ட் [Jerome, St.], (எசெபியஸ் சொஃப்ரானியஸ் ஹிரோனிமஸ்) (உத்தேசமாய் கி.பி. 340-420)—147.
- ஜெனோவெசி [Genovesi], அந்தோனி யோ (1712-1769)—212.
- ஜேக்கப் [Jacob], வில்லியம் (1762-1851)—66, 299.
- ஜோன்ஸ் [Jones], ரிச்சர்டு (1790-1855)—47, 419, 435, 446, 453, 764, 789, 803, 849.
- ஷாஃப்ட்ஸ்பரி [Shaftesbury]—பார்க்கவும்: ஆஷ்லி.
- ஷார்லமேன் [Charlemagne] (ஷார்ல் மாமன்னன்) (742-814): 768இல் அரசர், 800இல் பேரரசர்—977.
- ஸுல்ட்ஸே-டெலிஷ் [Schulze-Delitzsch], ஹெர்மன் (1808-1883)—23.
- ஷெர்பூலியே [Cherbuliez], அந்துவான் எலிசே (1797-1869)—250, 255, 784.
- ஷேக்ஸ்பியர் [Shakespeare], வில்லியம் (1564-1616)—122, 153, 185, 390, 658.
- ஷொர்லெமர் [Schorlemmer], கார்ல் (1834-1892)—419.
- ஷோ [Schouw], ஜோக்கீம் பிரெடெரிக் (1789-1852)—694.
- ஸ்க்ரோப் [Scrope], ஜார்ஜ் ஜூலியஸ் புலே (1797-1876)—802.
- ஸ்கார்பெக் [Skarbek], பிரெடெரிக் (1792-1866)—444, 477.
- ஸ்ட்ரைப் [Strype], ஜான் (1643-1737)—989.
- ஸ்டாஃபோர்டு [Stafford], வில்லியம் (1554-1612)—1000.
- ஸ்டுவர்ட் [Stewart], டுகால்டு (1753-1828)—435, 468, 489, 655.
- ஸ்டுவர்ட் [Stuart], ஜே.—392, 422.
- ஸ்டுவர்ட் [Steuart], தேம்ஸ் (1712-1780)—47, 173, 201, 206, 246, 451, 478, 581, 828, 870, 965, 979, 1003.
- ஸ்டுவர்ட்டுகள் [Stuarts]—971.
- ஸ்டோர்ஹ் [Storch], ஹென்ரிஹ் பிரெடெரிக் (1766-1835)—240, 250, 477, 488, 490, 794, 871.
- ஸ்பினோசா [Spinoza], பெனெடிக்டஸ் டெ (1632-1677)—38, 417, 801.
- ஸ்மித் [Smith], ஆதாம் (1723-1790)—34, 74, 75, 119, 174, 176, 230, 372, 473, 481, 491, 495, 525, 555, 620, 684, 702, 718, 721, 723, 727, 751, 753, 764, 791, 792, 793, 799, 821, 826, 830, 831, 832, 835, 836, 865, 881, 958, 991, 1023.
- ஸ்மித் [Smith], கோல்டுவின் (1823-1910)—1007.
- ஸே [Say], ழான் பப்திஸ்ட் (1767-1832)—118, 162, 212, 226, 264, 282, 492, 525, 596, 702, 722, 799, 815, 816.
- ஹஃப்டன் [Houghton], ஜான் (1705இல் இறப்பு)—578.
- ஹக்ஸ்லி [Huxley], தாமஸ் ஹென்றி (1825-1895)—651.
- ஹட்டன் [Hutton], சார்லஸ் (1737-1823)—504.
- ஹண்டர் [Hunter], ஹென்றி ஜூலியன்—539, 884, 885, 887, 889, 890, 897, 915, 918, 919, 920, 921, 922, 924, 930, 968.
- ஹாசல் [Hassall], ஆர்தர் ஹில் (1817-1894)—241, 337.
- ஹாட்ஸ்கின் [Hodgskin], தாமஸ் (1787-1869)—461, 479, 482, 721, 771, 1010.
- ஹாப்கின்ஸ் [Hopkins], தாமஸ்—313.
- ஹாப்ஸ் [Hobbes], தாமஸ் (1588-1679)—235, 528, 829.
- ஹார்னர் [Horner], பிரான்சிஸ் (1778-1817)—1021.
- ஹார்னர் [Horner], லியோனார்டு (1785-1864)—306, 327, 377, 382, 387, 391, 394, 400, 541, 542, 559, 577, 741.
- ஹாரிசன் [Harrison], வில்லியம் (1534-1593)—965, 999.

ஹாரிஸ் [Harris], ஜேம்ஸ் (1709-1780) — 495.

ஹாரிஸ் [Harris], ஜேம்ஸ், மால்மஸ் பாரியின் முதல் கோமான் (1746-1820) — 495.

ஹாலர் [Haller], கார்ல் லூத்விக் ஃபோன் (1768-1854) — 528.

ஹாலின்ஷெடு [Hollnshed], ரஃபேல் (1580இல் இறப்பு) — 989.

ஹான்சென் [Hanssen], கியோர்து (1809-1894) — 322.

ஹியூம் [Hume], டேவிட் (1711-1776) — 173, 174, 694, 746, 829, 830.

ஹெகல் [Hegel], கியோர்து பிரெடெரிக் வில்ஹெல்ம் (1770-1831) — 38,

71, 88, 132, 233, 246, 357, 419, 790.

ஹெரன்ஷ்வாண்டு [Herrenschwand], ழான் (1728-1811) — 172.

ஹெராக்கிளிடஸ் த டாரக் [Heraclitus the Dark] (கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இறப்பு) — 150.

ஹெல்வீஷியஸ் [Helvetius], குளோட் அட்ரியான் (1715-1771) — 819.

ஹைனே [Heine], ஹைன்ரிக் (1797-1856) — 819.

ஹோமர் [Homer] (உத்தேசமாய் கி.மு. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு) — 95.

ஹோவிட் [Howitt], வில்லியம் (1792-1879) — 1011.

ஹெரன்ஷ்வாண்டு [Herrenschwand], ழான் (1728-1811) — 172.
 ஹெராக்கிளிடஸ் த டாரக் [Heraclitus the Dark] (கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இறப்பு) — 150.
 ஹெல்வீஷியஸ் [Helvetius], குளோட் அட்ரியான் (1715-1771) — 819.
 ஹைனே [Heine], ஹைன்ரிக் (1797-1856) — 819.
 ஹோமர் [Homer] (உத்தேசமாய் கி.மு. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு) — 95.
 ஹோவிட் [Howitt], வில்லியம் (1792-1879) — 1011.

ஹெரன்ஷ்வாண்டு [Herrenschwand], ழான் (1728-1811) — 172.
 ஹெராக்கிளிடஸ் த டாரக் [Heraclitus the Dark] (கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இறப்பு) — 150.
 ஹெல்வீஷியஸ் [Helvetius], குளோட் அட்ரியான் (1715-1771) — 819.
 ஹைனே [Heine], ஹைன்ரிக் (1797-1856) — 819.
 ஹோமர் [Homer] (உத்தேசமாய் கி.மு. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு) — 95.
 ஹோவிட் [Howitt], வில்லியம் (1792-1879) — 1011.

பொருள் அட்டவணை

அடித்தளமும் மேல் கட்டுமானமும் [Basis and superstructure]—24, 113-15, 119-20, 123-25, 653, 655-57, 795, 828.

அடிமை முறை [Slavery]

—பொதுவான விளக்கங்கள்—129, 270, 296, 320, 361-62, 454, 689, 725, 728, 831, 952.

—புராதன ரோமில் அடிமை முறை—381, 770.

—ஜாவா தீவில் அடிமை முறை—1012.

—அமெரிக்காவில் அடிமை முறை—233, 320, 361-364, 390-91, 408, 1021-23.

அடிமை வர்த்தகம் [Slave-trade]—362, 1011-12, 1021-23.

அபராதங்கள் [Fines]—573-77.

அபிவிப் போர்கள் [Opium Wars]—1011.

அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போர் [Civil War in America]—25, 390-91, 396, 408, 569, 586, 587, 771, 1040.

அமெரிக்க ஐக்கிய அரசு [United States of America]—25-27, 321, 347-48, 368, 519, 532, 569, 600, 621, 681, 771, 956, 1013, 1017, 1022, 1028, 1032-34, 1040.

அமெரிக்க சுதந்தரப் போர் [American War of Independence]—25.

அயர்லாந்து [Ireland]—343, 354, 937-57, 978, 1018.

அர்ஜெண்டைனா [Argentina]—489.

அரசியல் பொருளாதாரம் [Political economy]

—அரசியல் பொருளாதாரத்தின் வரலாறு—495-96, 828-31.

—அரசியல் பொருளாதாரத்தின் ஆய்வுப் பொருள்—23, 26.

—மார்க்சிய அரசியல் பொருளாதாரத்தின் வழிமுறை—22-24, 28-29, 33-39, 41, 59, 67-68, 71, 75-76, 112, 120-21, 203, 226-30, 234-35.

—முதலாளித்துவ அரசியல் பொருளாதாரத்தின் பொதுவான சிறப்பியல்பு—29-32, 33-34, 818-22, 827-31, 852, 1028-30.

அரசு (சுரண்டல் சமுதாயத்தில்) [State (in exploiter society)]—

—மூலதனத்தின் ஆயுதம்—367-68, 388-89, 420, 492, 827, 689-97, 1011-13.

—பொருளாதார வாழ்க்கையை அரசு "ஒழுங்கியக்குதல்"—323-24, 367-71, 377-404, 405-08, 662-68, 676-80, 755-57.

—மேலும் பார்க்கவும்: தொழிற்சாலைச் சட்ட நெறி

அவசிய-உழைப்பு [Necessary labour]

—அவசிய-உழைப்பிற்கான இலக்கணம்—295-97, 313, 357-60.

—அவசிய-உழைப்பும் வேலைநாளும்—314-16, 424-25.

—முதலாளித்துவ நிலைமைகளிலும் கார்வே அமைப்பிலும் அவசிய-உழைப்பு—321-25, 426-29.

—அவசிய-உழைப்பை உபரி-உழைப்பு சார்ந்திருத்தல்—715-17.

—பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தில் அவசிய-உழைப்பு—712-13.

அளவுவழிப் பணத் தத்துவம் [Quanti-

- tative theory of money) — 173-75.
- அறுதி உபரி-மதிப்பு [Absolute surplus-value]
- அறுதி உபரி-மதிப்பிற்கான இலக்கணம் — 428.
  - அறுதி உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தி — 359-61, 419-22, 686-90.
  - அறுதி உபரி-மதிப்புக்கும் ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்புக்கும் இடையிலான வேறுபாடு — 687-90.
- ஆசியா [Asia] — 196, 225, 452-53, 486.
- ஆதென்ஸ் [Athens] (புராதன) — 120, 185.
- ஆப்பிரிக்கா [Africa] — 1012.
- ஆஸ்திரியா [Austria] — 376.
- ஆஸ்திரேலியா [Australia] — 610, 1040.
- இங்கிலாந்தில் தானியச் சட்டங்கள் [Corn Laws in England] — 384, 395, 614, 615, 619, 908-11, 956.
- இங்கிலாந்தில் 17ஆம் நூற்றாண்டில் முதலாளித்துவப் புரட்சி [Revolution, bourgeois, in England, in the 17th century] — 967-70, 971-72, 1007.
- இங்கிலாந்து [England]
- இங்கிலாந்தின் பொதுவான சிறப்பியல்பு — 20-21, 24, 30-31, 324-26, 379, 384-85, 406, 506-08, 509-12, 872-73.
  - ஆதித் திரட்டல் — 581, 963-1000, 1009-23.
  - பணமும் வங்கித் தொழில் முறைகளும் — 139, 141-44, 198, 1016.
  - தொழில் துறை — 326, 377-78, 406, 510-12, 583-88, 611-19, 628-34.
  - நகரங்கள் — 884-87.
  - வேளாண்மையும் நிலவுடைமை உறவுகளும் — 582, 904-06, 907-13, 915-22, 963-65, 970-72, 998-1000, 1009-10.
  - அந்நிய வர்த்தகம் — 608-16, 619, 1012-13.
  - அடிமை வர்த்தகம் — 1021-23.
  - மூலதன ஏற்றுமதி — 821.
- குடியேற்ற அமைப்பு — 693, 95, 1010-16, 1017-20.
  - மக்கள்தொகை — 599-602, 603-04, 847-49, 872.
  - தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் நிலைமை — 240-43, 325-59, 377-404, 534-45, 553-55, 556-81, 582-85, 610-19, 628-39, 770-77, 804-09, 876-79, 881-957, 990-95.
  - தொழிலாளர் இயக்கம் — 241-42, 378, 381-82, 383-86, 395-97, 405-06, 408, 578-81.
  - சட்ட நெறி — 322-28, 366-74, 377-80, 573-75, 659-71, 679-80, 906, 970-72, 986-99.
- இத்தாலி [Italy] — 20, 625, 962.
- இந்தியா [India] — 68, 128, 183, 188, 445, 453, 483-84, 517, 529-30, 582-83, 610, 692-95, 804, 1010, 1011-14.
- இயக்க இயல் [Dialectics] — 783-86.
- சுருத்துமுதல்வாத இயக்க இயல் — 38.
  - பொருள்முதல்வாத இயக்க இயல் — 34-39.
  - முரண்பாடுகள் — 24, 143-44, 148-51, 160-62, 243, 447-54, 484, 551-52, 584, 595-604, 624-45, 658-59, 676-80, 685-86, 712-13, 800-03, 867-69, 883-84, 1025-27.
  - எதிர்க்கூறுகளின் ஐக்கியமும் போராட்டமும் — 76-78, 92-94, 99-103, 125-28, 148-53, 160-62, 170-73, 193-94, 207, 478-79, 681-84, 685-86.
  - அளவு பண்பாக மாறுதல் — 417-19, 437-38, 440-44.
  - நிலை மறுப்பின் நிலை மறுப்பு — 1025-27.
  - சாத்தியப்பாடும் மெய்ந்நடப்பும் — 160-62.
  - அவசியமும் தற்செயலும் — 24-26, 96, 110-11, 229-30, 483.
  - காரணமும் காரியமும் — 849-53.
  - வடிவமும் உள்ளடக்கமும் — 80-83, 112, 117-19, 135, 143-47, 782-86.

— சாராம்சமும் புறத்தோற்றமும்—60-63, 75-76, 82, 86-88, 90, 92-94, 415-20, 429-32, 721-22, 723-25, 726, 727-28, 735-39, 765.

மேலும் பார்க்கவும்: மார்க்சிய அரசியல் பொருளாதாரத்தின் வழிமுறை.

இயந்திர சாதனம் [Machinery].

— இயந்திர சாதனத்திற்கான பொது இலக்கணம்—505-08, 520-23, 622-24.

— இயந்திர சாதனத்தின் வரலாறு—472-74, 504-14, 517-23.

— முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் பொருளாயத் அடித்தளமாக இயந்திர சாதனம்—503, 517-21, 521-25, 549-52, 557-58, 578-80, 609-10.

— மதிப்பின் உருவாக்கத்தில் ஓர் அடிக்கூறாகவும் புதிய உற்பத்திப் பொருளின் ஓர் ஆக்கக் கூறாகவும் இயந்திர சாதனம்—278-81, 523-25.

— இயந்திர சாதனத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான வரம்புகள்—531-33.

— முதலாளித்துவத்தில் இயந்திர சாதனத்தைப் பயன்படுத்துவதன் விளைவுகள்—531-564, 565-77, 582, 583-87, 588-91, 595-99, 600-02, 611-14, 622-24, 858-61, 868-69.

— இயந்திரங்களின் உற்பத்தித் திறனுக்கான அளவை—529.

— உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனை உயர்த்துவதற்கான வழிவகையாக இயந்திர சாதனம்—545-48.

— பொருள்வகைத் தேய்மானமும் கௌரவ மதிப்பிற்கும்—278-83, 547, 771-76, 812-13, 816-17.

— இயந்திர சாதனமும் சமுதாய உற்பத்திப் பண்டத்தின் வடிவமைப்பும்—600-04.

— ஒரே வகை இயந்திரங்களின் கூட்டுவேலைக்கும் பின்னலான இயந்திரங்களமைப்பிற்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள்—512-17.

— தானியங்கி இயந்திரங்களமைப்பு—516, 584-87, 589-90.

— இயந்திரங்களை எதிர்த்து தொழி

லாளர் புரிந்த கலகங்கள்—578-80, 584.

— பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தில் இயந்திர சாதனத்தின் பிரயோகம்—532.

இயற்கை [Nature] (உற்பத்திப் பண்டத்தையும் மூலதனத்தின் பொருட் கூறுகளையும் படைக்கும் பிரதம காரணியாக)—244-49, 253, 510-12, 523-24, 683, 685, 810-11, 812.

இயற்கைப் பொருளாதாரம் [Natural economy]—113-15, 183-84, 1005-08.

இரசாயனம் (வேதியியல்) [Chemistry]—17, 246, 250, 419, 813.

இலாபம் [Profit]—17, 211-12, 292, 705, 718, 758-60, 858, 1023.

சுருலோகப் பணக் கொள்கை [Bimetallicism]—138-39, 198-200.

உட்ரெக்ட் சமாதானம் [Peace of Utrecht]—1021.

உடைமைப் பறிப்பு [Expropriation]

— நேரடி உற்பத்தியாளர்களை உடைமைப் பறிப்புக்கு ஆளாக்குதல்—959-62, 968-72, 973, 989-92, 1006-07, 1024-27, 1038-40.

— வரிவருவாய் அமைப்பின் தாக்கத்தால் குட்டி முதலாளி வர்க்கம் உடைமைப் பறிப்புக்கு ஆளாதல்—1017-18.

— உடைமை பறித்தோரின் உடைமை பறித்தல்—1026-27.

உண்மைக் கூலி [Real wages]—711-12, 752-55.

உபரி-மதிப்பு [Surplus-value]—212-15, 761.

— உபரி-மதிப்பிற்கான இலக்கணம்—208, 285-86, 289, 290-91, 293-98.

— உபரி-மதிப்பின் தோற்றுவாய்—228-30, 285, 293-94, 550-52, 779-80, 799-801.

— உபரி-மதிப்பின் தோற்றுவாய் பற்றிய கொச்சைத் தத்துவங்கள்—218-27, 261-68, 282, 284, 297, 305-13, 702, 793-805, 813-19.

— உபரி-மதிப்பு சுரண்டல் சமுதாயத்தின் பொருளாதார அமைப்புகளை

- வேறுபடுத்திக் காட்டும் ஓர் அமிச மாதல் — 293-98.
- முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் நோக்கம் உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தியே — 308-11, 311-14, 256, 261-70, 296, 312-13, 316, 319-22, 404-05, 447-50, 549-50, 685-86, 793-97, 831-32.
- உபரி-மதிப்பின் பருமன் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பைப் பொறுத்ததாய் இருத்தல் — 699-713.
- உபரி-மதிப்பு வீதம் — 293-94, 296-99, 311-12, 315, 411-12, 549-50, 689-90, 704-05, 714-18, 803-06, 812, 815-19.
- உபரி-மதிப்புத் திறன் — 411-13, 550-52, 811-12, 815-19.
- உபரி-மதிப்பின் மாறிய வடிவங்கள் — 17, 121, 209-12, 297-98, 319-25, 687, 703-05, 717-18, 758-59, 788-94, 800, 802-05, 1022-23.
- உபரி-மதிப்பை மூலதனமாக்குதல் — 778-83, 787-794, 868.
- மேலும் பார்க்கவும்: அறுதி உபரி-மதிப்பு, கூடுதல் உபரி-மதிப்பு, ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பு
- உபரி-மதிப்பு வீதம் [Rate of surplus-value]**
- உபரி-மதிப்பு வீதத்திற்கான இலக்கணம் — 293-94, 296-98, 717.
- உபரி-மதிப்பு வீதத்திற்கான சூத்திரங்கள் — 714-17.
- உபரி-மதிப்பு வீதத்தைக் கணக்கிடும் முறை — 296-300, 312-13.
- உபரி-மதிப்பு வீதத்தை உயர்த்துவதற்கான நிலைமைகள் — 295-98, 803-06, 811-12.
- உபரி-மதிப்புத் திறன் — 411-19.
- உபரி-உழைப்பு [Surplus-labour]**
- உபரி-உழைப்பிற்கான இலக்கணம் — 295-98, 312-13, 714-18, 833-36.
- சமுதாய-பொருளாதார அமைப்புகளை வேறுபடுத்திக் காட்டும் அமிசமாக உபரி-உழைப்பு — 295-98, 319-22.
- உபரி-உழைப்பைப் பெறுவதற்கான நிலைமைகள், சாதனங்கள், வழிகள் — 336, 424-29, 430-34, 476, 686-95, 811-12.
- உபரி-உழைப்பின் பருமனை நிர்ணயித்தல் — 224-29.
- உபரி-உழைப்பின் முந்தைய வடிவங்கள் — 321-25, 686-88.
- இலாபத்தின் ஊற்றுக்கண்ணாய் உபரி-உழைப்பு — 735-39.
- முதலாளித்துவத்தில் உபரி-உழைப்பு குறைவதற்கான வரம்பு — 831-36.
- உபரி-உற்பத்தி [Surplus-product] — 17, 312-13, 779-83, 802-05, 829-33, 849, 944.**
- உயர்குடியாளர் [Artistocracy] — 31, 799-800, 904, 908, 954, 972-73, 1038-40.**
- உலகச் சந்தை [World-market] — 175-77, 198-202, 203, 320, 520, 611-13, 752, 805-08, 872, 878, 960-62, 1009, 1025-27.**
- உழைப்பின் இலக்குப் பொருள் [Subject of labour] — 245-46, 261, 274, 275-78, 280, 428, 685, 810.**
- உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் [Labour Productivity] — 73-74, 427-28, 452, 689-91, 752, 811-13, 834-38, 865-67.**
- உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனது மட்டத்தை நிர்ணயிக்கும் நிலைமைகள் — 63-66, 442-44, 446-48, 449-55, 462-64, 689-93, 709-12, 751-53, 837-40.
- உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் சரக்கு-மதிப்பில் செலுத்தும் தாக்கம் — 62-66, 73-74, 276-78, 433-36, 811-15.
- உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பிலும் உபரி-மதிப்பிலும் செலுத்தும் தாக்கம் — 427-28, 700-02.
- உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் மூலதனத் திரட்டலின் காரணியாதல் — 811-13, 834-37, 838-39.

உழைப்பு [Labour] (பொதுவான விளக்கங்கள்) — 68-69, 99, 244-55, 265-72, 273-76, 277, 420, 721, 726-28, 760, 813-17.

உழைப்புச் சக்தி [Labour-power]

— உழைப்புச் சக்திக்கான இலக்கணம் — 231-33, 238-40, 277, 294-95, 765-71, 792-93, 809-10, 817.

— உழைப்புச் சக்தியை சரக்காக விற்கும் நிலைமைகள் — 232-34, 239-42, 451-52, 781-84, 832.

— உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பு — 235-40, 241-43, 285, 292-94, 314, 361-62, 411, 424-25, 427, 476, 534-35, 699, 702-05, 709, 751, 803-06, 831-34, 902-03, 993-94.

— உழைப்புச் சக்தியை நுகரும் நிகழ் முறை — 242, 254, 451, 699.

— உழைப்புச் சக்தியினது பயன்-மதிப்பின் பிரத்தியேகத் தன்மை — 231-32, 255, 264, 315-19, 488-89, 699, 726, 771-73, 784-85.

— உழைப்புச் சக்தியின் விலையை மலிவாக்குவதற்கான வரம்புகள் — 238-40, 475-78, 634, 804-08.

— உழைப்புச் சக்தியின் மறுவற்பத்தி — 236-40, 284-85, 295, 570-72, 765-74, 774-77, 780-81, 824-27, 831.

உழைப்புச் சக்தியை மூலதனம் சுரண்டுதல் [Exploitation of labour-power by capital] — 687-88.

— பொருளாதார சாராம்சம் — 447-52.

— மும்முரத்திலும் அளவிலுமான வளர்ச்சி — 829-33.

— உழைப்புச் சக்தி மீதான மூலதனத்தின் சுரண்டல்-கடுமைக்கான தெரிவிப்பு — 296-99, 714-18, 803-08, 811.

— உழைப்புச் சக்தியை மூலதனம் சுரண்டுவதும் உற்பத்தி அராஜகமும் — 644-45.

உழைப்புச் சந்தை [Labour-market]

— உழைப்புச் சக்தியின் சந்தையை உண்டாக்குவதற்கு அவசியமான

நிலைமைகள் — 231-35, 680, 960.

— உழைப்புச் சந்தையும் தொழில் துறைச் சகடமும் — 680, 855-59.

— “சந்தைமான குடியேற்ற நாட்டில்” உழைப்புச் சந்தை — 1034-40.

உழைப்புச் சாதனங்கள் (உழைப்புக் கருவிகள்) [Instruments of labour] — 278-79, 448, 479-80, 493, 505-08, 572-75, 805, 837.

— உழைப்புச் சாதனங்களுக்கான பொது இலக்கணம் — 245-49, 268-70.

— உழைப்பினது உற்பத்தித் திறனின் காரணியாக உழைப்புச் சாதனங்கள் — 462-63.

— மதிப்பின் உருவாக்க நிகழ் முறையில் உழைப்புச் சாதனங்கள் — 523-34.

உழைப்புச் சாதனங்களின் கெளரவ மதிப்பிறக்கம் [Moral depreciation of instruments of labour] — 547, 773, 811-13.

உழைப்புச் சாதனங்களின் பொருள் வகைத் தேய்மானம் [Material wear and tear of instruments of labour] — 251-54, 280-81, 546-48, 812, 816.

உழைப்புப் பணம் [Labour money] — 136.

உழைப்புப் பிரிவினை [Division of labour] — 149-156, 233-36, 478-81, 482, 483-85, 486-87, 491-98, 566-72, 652-53, 838, 861-64.

— இயற்கையான உழைப்புப் பிரிவினை — 114, 475-79.

— பட்டறைத் தொழிலில் உழைப்புப் பிரிவினையும் தொழிற்சாலையில் உழைப்புப் பிரிவினையும் — 456, 457-58, 466-69, 470-72, 473, 476-86, 490, 491-96.

— நாடுகளிடையிலான உழைப்புப் பிரிவினை — 610-11.

— சமுதாய உழைப்புப் பிரிவினை — 69-70, 107-10, 111-12, 151, 154-55, 477-78, 479-85, 494-98, 601, 692-93.

— பிரதேச உழைப்புப் பிரிவினை — 478-82.

- உழைப்பு மூலதனத்துக்கு மெய்யாகவே கீழ்ப்படுதல் [Real subordination of labour to capital]—408-10, 420-22, 447-51, 686-90, 835, 991, 1032-36.
- உழைப்பு மூலதனத்துக்கு வடிவ அளவில் கீழ்ப்படுதல் [Formal subjection of labour to capital]—448-49, 688, 991.
- உழைப்பை மும்முரமாக்குதல் [Intensification of labour]—462-64, 553-65, 705-13, 863.
- உள்நாட்டுச் சந்தை [Home market]—946-49, 1002-08.
- உற்பத்தி [Production]—244-55, 437, 483-84, 685-87, 721, 760-63, 1024-26.
- உற்பத்தி உறவுகள் [Production relations]—158-62, 827-28.
- புராதன உலகில் உற்பத்தி உறவுகள்—115-19, 233.
- அடிமையுடைமை அமைப்பில் உற்பத்தி உறவுகள்—452-53, 1024-26.
- பிரபுத்துவ சமுதாயத்தில் உற்பத்தி உறவுகள்—114-15, 196, 452-53, 963-65, 1024-26.
- முதலாளித்துவத்தில் உற்பத்தி உறவுகள்—112, 117-21, 133-34, 231-33, 377-78, 407-10, 448-55, 572-75, 655-58, 721-22, 737-39, 829-35, 867-71, 959-61, 1020-27, 1030.
- பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தில் உற்பத்தி உறவுகள்—115-17, 1027.
- உற்பத்தி உறவுகளின் மறுவற்பத்தி—765-70, 824-27, 834-35.
- உற்பத்திக் குவிப்பு [Concentration of production]—444-48, 488-89, 838-40, 884-85.
- உற்பத்திச் சக்திகள் [Productive forces]
- உற்பத்திச் சக்திகளின் கூறுகள்—244-55, 488-91, 681-84, 766-70.
- குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தை குணம் குறித்திட, உழைப்புச் சாதனங்களது முக்கியத்துவம்—246-49.
- முதலாளித்துவத்தில் உற்பத்திச் சக்திகள்—656-58, 681-84, 712-13, 867-70.
- மேலும் பார்க்கவும்: மனிதன், உற்பத்திச் சாதனங்கள்.
- உற்பத்திச் சாதனங்கள் [Means of production]—423-24, 428, 441, 944.
- உற்பத்திச் சாதனங்களுக்கான இலக்கணமும் அவற்றின் இயையும்—233-34, 248-55, 285-88, 811-12, 959-60.
- உயிருள்ள உழைப்பின் பொருளாயதக் காரணியாகவும் புதிய உற்பத்திப் பண்டங்களின் பொருட்கூறாகவும் உற்பத்திச் சாதனங்கள்—245-55, 281-84, 421-22, 760-61.
- உற்பத்திச் சாதனங்களும் உழைப்பு நிகழ்முறையும்—278-84.
- உற்பத்திச் சாதனங்களும் மதிப்பைப் படைக்கும் நிகழ்முறையும்—256-63, 273-78, 279-85, 286-87, 784-87, 813-14.
- அறிவார்ந்த உற்பத்திச் செயற்பாட்டுக்கான சாதனமாகவும் பொருளாகவும் உற்பத்திச் சாதனங்கள்—421-22, 685-86.
- உழைப்பினது உற்பத்தித் திறனின் காரணியாக உற்பத்திச் சாதனங்கள்—65-66, 814-36.
- உற்பத்திச் சாதனங்களை மூலதனமாக மாற்றுதல்—232-37, 420-22, 959-60, 1029-32.
- உற்பத்திச் சாதனங்களின் வளர்ச்சிக் கான சமுதாயத் தடைகள்—1025-27.
- உற்பத்திச் செலவு [Cost of production]—445-48, 464-87, 530-32, 557-58, 723.
- ஊக வாணிபம் [Speculation]—208, 263, 286-87, 366-67, 796-99, 898, 1014-17, 1038-40.
- ஊர்க்றறித்தனத்துக்கு எதிரான சட்ட நெறி [Legislation against vagabondage]—986-90.
- எகிப்து [Egypt]—452-53, 625, 691, 693.
- ஐரோப்பா [Europe]—963-65.

ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பு [Relative surplus-value]

- ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பு எனும் கருத் தமையு — 424-26, 427-29.
- ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பை உற்பத்தி செய்வதற்கான வழிமுறைகள் — 424-26, 427, 429-32, 435-36, 553-56, 666-90.
- ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பும் அறுதி உபரி-மதிப்பும் — 667-90.
- உழைப்பின் தொழில்நுட்ப நிகழ் முறைகள் மீது ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பின் உற்பத்தி செயலுத்தும் தாக்கம் — 666-89.
- ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பும் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனும் — 427-29, 429-35, 553-56.
- ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பும், அவசிய-உழைப்பு, உபரி-உழைப்பு ஆகிய வற்றுக்கு இடையிலான உறவும் — 424-26, 429-35, 436, 666-89.
- ஒப்பீட்டு உபரி-மதிப்பும் பட்டறைத் தொழில்-உழைப்புப் பிரிவினையும் — 491-96.

ஒப்பீட்டு மதிப்பு வடிவம் [Relative form of value]

- ஒப்பீட்டு மதிப்பு வடிவத்தின் சாராம்சம் — 78-82.
- ஒப்பீட்டு மதிப்பு வடிவத்தின் அளவு வழி நிர்ணயிப்பு — 83-85.
- சரக்குகளுது மதிப்பின் பருமனில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் ஒப்பீட்டு மதிப்பின் பருமன் மீது செயலுத்தும் தாக்கம் — 83-85.
- ஒப்பீட்டு மதிப்பு வடிவமும் சமதை வடிவமும் — 72-80, 83-85, 86-87, 99-101, 128-31.

ஒப்பீட்டு மிகை மக்கள்தொகை [Relative over-population] — 861-64.

- ஒப்பீட்டு மிகை மக்கள்தொகையின் சாராம்சமும் காரணங்களும் — 363-66, 582-83, 610-11, 711-12, 847-50, 852-53, 854-57, 1034-35.
- ஒப்பீட்டு மிகை மக்கள்தொகையின் வடிவங்கள் — 861-67
- ஒப்பீட்டு மிகை மக்கள்தொகை வகிக்கும் பாத்திரம் — 610-11,

659, 849-57, 858-61.

- ஒப்பீட்டு மிகை மக்கள்தொகையும் தொழில்துறைச் சகடத்தின் கூட்டள்களும் — 850-53, 855-58, 861-62.

ஃபெனியன்கள் [Fenians] — 957.

கச்சாப் பொருள் [Raw material] — 245-46, 249-50, 251, 260, 276-78, 488.

கடன்கள் [Loans] — 1016-19.

கடன்-செலாவணி அமைப்பு [Credit system]

- கடன்-செலாவணி அமைப்பின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் — 188-90, 191-92, 195-98, 796-99, 842-43.
- கடன்-செலாவணிப் பணம் — 178-80, 195-96, 1016-17.
- அரசுக் கடன்-செலாவணி — 1014-19.
- சர்வபிதகக் கடன்-செலாவணி — 1016-19.

— புராதன ரோமில் கடன்-செலாவணி அமைப்பு — 189-91.

— மத்திய காலத்தில் கடன்-செலாவணி அமைப்பு — 189-91, 192-93.

— ஆதித் திரட்டலின் காரணியாக கடன்-செலாவணி அமைப்பு — 1014-17.

— முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி நிகழ்முறையில் கடன்-செலாவணி அமைப்பு — 240-42, 842-43, 849-50, 851-52.

— தொழிலாளர்கள் முதலாளிக்குக் கடனளித்தல் — 240-42, 696-98.

கடனாளிச் சேவகம் [Penonage] — 233.

கடுவாடி மூலதனம் [Usurer's capital] — 203, 226, 688, 1009-11.

கணம் [Clan] — 979-82, 986.

கற்பனா சோஷலிசம் [Utopian socialism] — 113-14, 136-37, 405-06, 653, 679, 800-02, 988-89.

காப்பீட்டு அலுவலகங்கள் [Insurance offices] — 279.

காப்புமுறைக் கொள்கை [Protectionism] — 20, 756-57, 1006-08, 1011, 1018-19, 1029-30.

கார்ல் மார்க்ஸ் எழுதிய "மூலதனம்"
["Capital" by K. Marx]

— "மூலதனம்" நூலின் ஆய்வுப் பொருளும் ஆய்வு முறையும் — 22-24, 25-27, 35-39, 40, 59, 71-73, 112, 114, 116, 122, 204, 226-29, 235.

— தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு இந் நூலின் முக்கியத்துவம் — 20.

— இந்நூலின்பால் முதலாளி வர்க்கத்தின் போக்கு — 33.

— இந்நூலின் மொழிபெயர்ப்புகள் — 15-19, 34, 40, 41, 42, 46-47.

— இந்நூலின் வரலாறு — 19, 22-23, 28-29, 36, 41-45, 46-48.

காரவே [Corvee] — 114, 319-24, 725, 763-64.

கிராம சமுதாயம் [Community] — 115-16, 128.

— இந்தியாவில் கிராம சமுதாயம் — 68, 116, 128, 453, 485-86.

— டான்யூயிய சிற்றரசுகளில் கிராம சமுதாயம் — 321-24.

— கிராம சமுதாயங்களிடையே சரக்குப் பரிவார்த்தனை — 128, 476-78.

கிராமப்புறம் [Country] — 365, 478, 680-83, 862-64, 915-20, 930-32, 1004-07.

கிரேக்கம் (புராதன) [Greece (ancient)] — 91, 120, 185-86.

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி [East India Company] — 614, 1012-13.

குட்டி முதலாளித்துவ சோஷலிசம் [Petty-bourgeois socialism] — 102-03, 124, 127, 789.

குடியேற்ற அமைப்பு [Colonial system] — 609-11, 692-95, 1010-16, 1017-20.

குடியேற்றம் [Colonisation] — 1028-40.

குடும்பமும் குலமும் [Family and tribe] — 115-19, 476-78, 660-61, 1003.

குலமும் குடும்பமும் [Tribe and family] — 115-19, 476-78, 660-61.

குழந்தைகளை வேலை வாங்குதல் [Employment of children]

— குழந்தைகளை வேலை வாங்குதல் என்பதற்கான பொது இலக்கணம்

— 498, 534, 622-24, 630-35 854, 932.

— குழந்தைகள் சுரண்டப்படுவதன் விளைவுகள் — 536-45, 632-34.

— குழந்தைகளை வேலை வாங்குதல் ஒப்பீட்டு மிசை மக்கள்தொகைக்குக் காரணமாதல் — 711-12, 854-57.

— இங்கிலாந்தில் குழந்தைகளை வேலை வாங்குதல் — 328-39, 349-54, 356-58, 371-72, 379-81, 392-95, 534-40, 622-34, 659-73.

— குழந்தைகளை வேலை வாங்குதல் சட்டங்களின் மூலம் ஒழுங்குபடுத்தப்படுதல் — 379-85, 388-92, 394-408, 535-40, 542-45, 640-42.

குறைந்து செல்லும் பலன்களின் "விதி" ["Law" of diminishing returns] — 691-84.

கூட்டுப் பங்கு நிறுவனங்கள் [Joint-stock companies] — 420, 453, 843, 1016.

கூட்டுவேலை [Co-operation]

— கூட்டுவேலைக்கான இலக்கணம் — 441-44, 523-26, 1025.

— கூட்டுவேலையின் தொடக்கம் — 444-48, 453, 488.

— தனியார் உழைப்பு வடிவத்துடன் ஒப்பிடுகையில் கூட்டுவேலை பெற்றிருக்கும் முக்கியத்துவமும் அநுசூலங்களும் — 441-51.

— கூட்டுவேலையின் அளவுவிதத்தை நிர்ணயிக்கும் காரணிகள் — 445-51.

— கூட்டுவேலையினது வளர்ச்சியின் விளைவுகள் — 445-51, 489-90.

— கூட்டுவேலையினது ஆரம்ப வடிவங்கள் — 453-55.

— சாமானியக் கூட்டுவேலை — 455, 489, 490-91, 522-23.

— முதலாளித்துவக் கூட்டுவேலை — 453-55, 456-57, 685-87, 838-39.

— பெருவிதக் கூட்டுவேலையில் உழைப்பு நிகழ்முறை மீது சமுதாய ஒழுங்கு முறைக்கான அவசியம் — 447-51, 572-77.

- கூட்டு-வேலையானது வேளாண்மையில் பெரும் புரட்சிகளின் காரணியாதல் — 581-82.
- கூடுதல் உபரி-மதிப்பு [Extra surplus-value] — 431-33, 434, 549-51.
- கூலி [Wages] — 235-43, 255, 719-28, 829-34.
- கூலிக்கான இலக்கணம் — 722-28, 751-52, 804-08.
- நாடுகளிடையிலான கூலி வேறுபாடுகள் — 235-39, 751-57.
- கூலியும் மூலதனத்தின் போக்கும் — 804-08.
- கூலியின் வரம்புகள் — 239-40, 832-35.
- கூலியும் மூலதனத் திரட்டலும் — 824-25, 832-35.
- கூலியும் தொழில் துறைச் சகடமும் — 856-58.
- கூலியும் வேலை-நாளும் — 724-27, 734-39.
- கூலியும் சரக்கு விலைகளும் — 735-38.
- கூலியைச் சட்ட நெறியால் "ஒழுங்கு படுத்துதல்" — 990-97.
- மேலும் பார்க்கவும்: பெயர்க் கூலி, பலன்வீதக் கூலி, உண்மைக் கூலி, நேரவீதக் கூலி.
- கூலியுழைப்பு [Hired Labour]
- கூலியுழைப்பு முதலாளித்துவத்தின் குணாம்சமாதல் — 235-37, 787-89.
- தொழிலாளர்களின் பல்வேறு ஊதிய மட்டங்களிலும் மூலதனத்துக்கும் கூலியுழைப்புக்கும் இடையிலான பொது உறவுகள் — 745-46.
- கைத்தொழில் உற்பத்தி [Handicraft production] — 405, 437, 454, 457-76, 484-87, 493-94, 497-500, 515-20, 570-72, 607-10, 628-36, 637-38, 662, 680.
- கைவினைச் சங்க அமைப்பு [Guild system] — 418, 437-39, 460-63, 487, 494, 961, 1009, 1010.
- சட்டம் [Law]
- ரோமானியச் சட்டம் — 132, 392, 976-77.
- மத்தியக் காலத்தில் சட்டம் — 132, 1000-01.
- முதலாளித்துவச் சட்டம் — 123-24, 233, 243, 318-19, 392-93, 395-97, 402-04, 405, 406-08, 409-10, 536-38, 572-77, 783-89, 808-09.
- சமதை வடிவம் [Equivalent form]
- பொருள்வடிவான மதிப்பாக சமதை வடிவம் — 77-82, 85-90.
- சமதை வடிவம் நேரடி பரிவர்த்தனைக்குரிய வடிவமாதல் — 85-87, 90-91, 99-101.
- சமதை வடிவத்தின் மூன்று விசேஷத்தன்மைகள் — 87-90.
- சமதை வடிவத்தின் புதிர்த் தன்மை — 88.
- ஒப்பீட்டு மதிப்பு வடிவத்துடன் சமதை வடிவத்தை ஒப்பிடுதல் — 76-78.
- சமதை வடிவத்தின் வளர்ச்சியும் ஒப்பீட்டு மதிப்பு வடிவத்தின் வளர்ச்சியும் ஒன்றையொன்று சார்ந்திருத்தல் — 83-85, 86-87, 99-103, 128-29.
- சமயச் சீர்திருத்தம் [Reformation] — 968-70.
- சமுதாய வழியில் அவசியமான உழைப்பு நேரம் [Socially necessary labour-time]
- சமுதாய வழியில் அவசியமான உழைப்பு நேரம் என்பதற்கான இலக்கணம் — 64-66, 106, 287-88, 440-42, 742-44.
- சமுதாய வழியில் அவசியமான உழைப்பு நேரம் மதிப்பின் சாரமாதல் — 64-66, 72-74, 106-08, 255-57, 258-61, 266-70, 287-88, 429-33.
- சமுதாய வழியில் அவசியமான உழைப்பு நேரமும், போட்டியும் — 468-69.
- சமூகப் பொருளாதார அமைப்பு [Socio-economic formation]
- சமூகப் பொருளாதார அமைப்பினது வளர்ச்சியின் தன்மை — 24-27.
- வெவ்வேறு சமூக அமைப்புகளில் உழைப்புப் பிரிவினை — 488-89.

- வெவ்வேறு அமைப்புகளில் சாமானிய மறுவுற்பத்தியும் விரிநிற மறுவுற்பத்தியும் - 802-05.
- உபரி-உழைப்பின் வடிவமானது பணைத் தன்மை கொண்ட சமூக அமைப்புகளை வேறுபடுத்திக் காட்டும் ஓர் அமிசமாதல் - 295-97, 319-22.
- முந்தைய சமூக வடிவங்களது வீழ்ச்சியின் விளைபயனாக முதலாளித்துவ உறவுகள் - 233-37.
- வழக்கொழிந்து போன சமூகப் பொருளாதார வடிவங்களை ஆய்ந்தறிவுதற்கு உழைப்புச் சாதனங்களின் முக்கியத்துவம் - 246-48.
- உழைப்புச் சாதனங்கள் சமூக அமைப்புகளை வேறுபடுத்திக் காட்டும் ஓர் அமிசமாதல் - 245-48.
- சர்வீடுச உழைக்கும் மக்கள் சங்கம் [International Working Men's Association] - 48, 408.
- சர்வப்பொதுச் சமதை [Universal equivalent] - 103-05, 126, 131-33, 134, 151.
- மேலும் பார்க்கவும்: பணம்.
- சரக்கு [Commodity]
  - சரக்கு என்பதற்கான பொது இலக்கணம் - 22-23, 59, 66-67, 106, 107-09, 120-21.
  - சரக்கின் இரட்டைத் தன்மை - 59-67, 75-76, 92-93, 108-10, 128-29, 148-51, 162-64, 256-57.
  - சரக்கில் உருக்கொண்ட உழைப்பின் இரட்டைத் தன்மை - 66-70, 108-11, 117-18, 273-77.
  - உற்பத்திப் பொருள் சரக்காய் உருமாறுவதற்கு அவசியமான நிலைமையும் முந்தேவைகளும் - 64-72, 75-76, 93-94, 105-11, 125-30, 232-36.
  - சரக்கின் மதிப்பு - 61-65, 73-75, 77-80, 87-89, 92-93, 96-97, 121-22, 145-47, 257-58, 275-77, 719-20, 812-15.
  - சரக்கின் மாய்மாலத் தன்மை - 105-07, 110-12, 120-21.
  - சரக்கின் வரலாற்றுத் தன்மை - 94, 110, 112-14, 118-20.

- மேலும் பார்க்கவும்: சரக்குகளின் சுற்றோட்டம், சரக்கு உற்பத்தி.
- சரக்கு உற்பத்தி [Commodity production] - 203, 270-72, 476, 838-40.
- சரக்கு உற்பத்தி நிலவுவதற்கு அவசியமான நிலைமைகள் - 64-70, 75-76, 91-92, 105-11, 125-29, 232-36.
- வெவ்வேறு பொருளுற்பத்தி முறைகளில் சரக்கு உற்பத்தி நிலவுதல் - 159-62, 232-36.
- சாமானிய சரக்கு உற்பத்தி - 232-36.
- சரக்கு உற்பத்தியும் முதலாளித்துவமும் - 90-93, 256-72, 478-80, 788-89, 838-42.
- சாமானிய சரக்கு உற்பத்தி, முதலாளித்துவ சரக்கு உற்பத்தி இவற்றின் ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் - 159-62.
- சரக்கு உற்பத்தியின் தன்னியல்பான தன்மையும் முரண்பாடான தன்மையும் - 149-54.
- சரக்கு உற்பத்தியின் சொத்து விதிகள் முதலாளித்துவத் தனதாக்க விதிகளாக மாற்றமடைதல் - 783-89.
- சரக்குகள் பற்றிய வானிய அறிவு [Commercial knowledge of commodities] - 60.
- சரக்குகளின் சுற்றோட்டம் [Circulation of commodities] - 182-86, 187-91, 201-02, 203-14, 223-29, 229-30, 232-36, 265-67, 783-86.
- சரக்குகளின் சுற்றோட்டமும் சரக்குகளின் உருமாற்றங்களும் - 149-53, 154-61.
- சாமானியச் சுற்றோட்டம் - 217-20.
- சரக்குகளின் சுற்றோட்டத்திற்கும் பண்டங்களின் நேரடிப் பரிவர்த்தனைக்குமுள்ள வேறுபாடு - 158-62.
- விற்றல், வாங்கல் இவற்றின் முழு தொத்த தன்மை - 159-62.
- சரக்குகளின் சுற்றோட்டமும் முதலாளித்துவமும் - 203, 477-79.
- சரக்குகளின் சுற்றோட்டமும் பணத்தின் சுற்றோட்டமும் - 163-69.

- 170-73, 187-88, 189-90, 193-94.
- சரக்குகளின் மாய்மாலம் [Fetishism of commodities]—105-22, 123-24, 834-35.
- சரக்குகளின் மாய்மாலம் என்பதற்கான இலக்கணம்—107-08, 120-21.
- சரக்குகளின் மாய்மாலத்துக்கு அவசியமான முன்நேவைகள்—105-09.
- சரக்குகளின் மாய்மாலத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கு அவசியமான நிலைமைகள்—112.
- சரக்குகளுது மாய்மாலத்தின் வரலாற்றுத் தன்மை—116-17.
- சரக்குகளுது மாய்மாலத்தின் ஸ்தூலமான வெளிப்பாடுகள்—120-22.
- சரக்குச் சந்தை [Commodity market]—203.
- மேலும் பார்க்கவும்: உள்நாட்டுச் சந்தை, உழைப்புச் சந்தை, உலகச் சந்தை.
- சரக்குச் சுற்றோட்டம் [Commodity circulation]—பார்க்கவும்: சரக்குகளின் சுற்றோட்டம்
- சராசரி இலாபம் [Average profit]—845-47, 858-59.
- சாகுபடியாளர் [Farmer]—963-65, 973-76, 998-1000, 1006-08.
- சாசனக் கொள்கை [Chartism]—382-83, 384-86, 386-87.
- சாதிகள் [Castes]—460-62, 691-92.
- சாமானிய மறுவுற்பத்தி [Simple re-production]
- சாமானிய மறுவுற்பத்தியின் சாராம்சம்—760-62, 764-70, 779-81, 786-87, 788-89.
- சாமானிய மறுவுற்பத்தி விரிதிற மறுவுற்பத்தியிலிருந்து வேறுபடுதல்—786-87.
- உற்பத்தி உறவுகள்—764-68.
- சாமானிய மறுவுற்பத்தியும் மாறும்-மூலதனமும்—764.
- சாமானிய மறுவுற்பத்தியும் உபரி-மதிப்பும்—764-67.
- சிக்கனம் [Economy]
- உற்பத்திச் சாதனங்களில் சிக்கனம்—252-55, 257-59, 266-72, 441-42, 446-48, 523-28, 554-56, 575-77, 622-24, 627-28, 712-13, 838-39, 1026-27.
- உழைப்பில் சிக்கனம்—239-43, 267-69, 435-36, 712-13, 951.
- சீனா [China]—179, 184, 517, 1011, 1012.
- சுரண்டல்-கடுமை [Degree of exploitation]
- பார்க்கவும்: உபரி-மதிப்பு வீதம்
- சுழல்-மூலதனம் [Circulating capital]—821.
- சூக்குமச் சிந்தனை முறை [Abstraction]
- பொருளாதார வடிவங்கள் பற்றிய பகுப்பாய்வில் சூக்குமச் சிந்தனை முறையின் முக்கியத்துவம்—23.
- சூக்குமச் சிந்தனை முறையின் உதாரணங்கள்—218-21, 228-30, 244, 685, 758-59, 779-81.
- சேம உழைப்புப் பட்டாளம் [Reserve army of labour]—பார்க்கவும்: ஒப்பீட்டு மிகை மக்கள்தொகை
- சொத்து (உடைமை) [Property]
- கிராம சமுதாயச் சொத்து—116-17, 321-24, 453-54, 484-86, 963-65, 973-76.
- உற்பத்தியாளர்களது சொந்த உழைப்பின் அடிப்படையிலான தனிச் சொத்து—113-15, 963-65, 1024-25, 1026-27, 1028-29, 1040.
- பிறர் உழைப்பைச் சுரண்டுவதன் அடிப்படையிலான தனிச் சொத்து—254-56, 783-88, 884-85, 958-62, 963-67, 968-70, 971-72, 1024-27, 1040.
- சமுதாயச் சொத்துடைமை—1024-25, 1026-27.
- பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தில் சொத்து—115-17, 1026-27.
- மேலும் பார்க்கவும்: நிலச் சொத்து
- சோஷலிசப் புரட்சி [Socialist revolution]—20, 32-36, 659, 679-83, 1025-27.
- சோஷலிசம் [Socialism]—பார்க்கவும்: பொதுவுடைமை
- டார்வின் கொள்கை [Darwinism]—463, 505.

தங்கம் (மற்றும் வெள்ளி) [Gold (and silver)]

- தங்கமும் வெள்ளியும் பணச் சரக்காதல் — 104, 130, 142-43, 155, 163-69, 183-86.
- தங்கம், வெள்ளியின் தனிவித இயற்கைக் குணங்கள் — 130.
- தங்கம், வெள்ளியின் இரட்டைப் பயன்-மதிப்பு — 133-34.
- தங்கம், வெள்ளியின் மதிப்பு — 132-33, 166-69.
- தங்கமும் வெள்ளியும் சேர்ந்தாற்போல் பணமாய்ப் பணியாற்றுவது — 138-39.
- மதிப்பு விகிதம் — 139, 199.
- தங்கத்தின் மதிப்பில் ஏற்படும் மாற்றமும், அதன் பணப் பணியின் மீதான தாக்கமும் — 140-41, 166-69.
- சரக்கு உற்பத்தியின் விரிவாக்கத்தோடு கூடவே தங்கத்தின் சக்தி அதிகரித்தல் — 184, 185-86.

தட்சணை [Tithe] — 67, 114.

தடையிலா வாணிபம் [Free-trade] — 20, 32, 93, 243, 326, 347, 382-85, 395, 399, 649, 911, 1007-08.

தனிப்பட்ட மதிப்பு [Individual value] — 268-69, 429-435, 550.

தனியார் உழைப்பு [Private labour] — 69-70, 90, 101, 108-11, 136, 162-63.

தானியச் சட்ட எதிர்ப்புக் கழகம் [Anti-Corn Law League] — 32.

திறனுடை உழைப்பு [Productive labour]

— சாமானிய உழைப்பு நிகழ்முறையில் திறனுடை உழைப்பு — 249, 275, 282-83, 685-87.

— பிசியோக்கிராட்டுகளின் கண்ணோட்டத்தில் திறனுடை உழைப்பு — 687.

— முதலாளித்துவ அர்த்தத்தில் திறனுடை உழைப்பு — 685-87, 789-93.

துணைப் பொருட்கள் [Accessories] — 249-50, 278, 760, 812, 836.

துருக்கி [Turkey] — 196, 625.

தேசக் கடன் [National debt] — 1014-19.

தேர்ச்சி பெற்ற உழைப்பு [Skilled labour] — 71-72, 236-37, 269-72.

தேர்ச்சியற்ற சாமானிய உழைப்பு [Simple unskilled labour] — 71-72, 270-72.

தேர்வுவாதம் [Eclecticism] — 175.

தொல்சீர் முதலாளித்துவ அரசியல் பொருளாதாரம் [Classical bourgeois political economy]

— தொல்சீர் முதலாளித்துவ அரசியல் பொருளாதாரத்திற்கான பொது இலக்கணம் — 29-32, 117-19, 592-93, 716-17, 722-23, 726-28, 755-57, 818-22, 825-31.

— பொருளாதாரக் கருத்தினங்கள், நிகழ்முறைகள் பற்றிய பகுப்பாய்வு — 17-19, 74-75, 117-19, 200-01, 206, 231, 235-37, 280-81, 415-16, 472-73, 479-82, 490-92, 525, 686-87, 696-98, 700-05, 721-25, 727, 789-93, 799-802, 804-06, 814-16, 818-19, 825, 835-37, 847-49.

தொழில் துறைச் சகடம் [Industrial cycle]

— 1825ஆம் வருட நெருக்கடி முதலாளித்துவத்தில் தொழில்துறையினது சகட வடிவ வளர்ச்சியின் தொடக்க மாதல் — 20-21, 31.

— தொழில் துறை சகடத்திற்கான பொது இலக்கணம் — 19-21, 39, 613-15, 644-47, 829-34, 849-53, 856-57, 897-99.

— தொழில் துறைச் சகடத்தின் கால வட்ட மாற்றமும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமையும் — 613-19, 833-34, 849-51, 877-81, 897-903.

— ஆங்கிலேயத் தொழில் துறையின் சகட வடிவ வளர்ச்சி — 613-18, 619-21, 897-99.

தொழில் துறை மூலதனம் [Industrial capital]

— தொழில் துறை மூலதனத்திற்கான பொது இலக்கணம் — 213-14, 226-227, 1024-27.

— தொழில் துறை மூலதனத்தின் பிறப்பு — 960-62, 998-1023.

— பண-மூலதனத்தை தொழில் துறை-மூலதனமாக மாற்றுவது — 213-15, 227-30, 256-72, 419-22, 446-

- 449, 1009-10, 1015-19, 1037-38.
- தொழில் துறை முலதனத்தின் குவிப்பும் மையப்படும்—419-22, 838-42, 1013-19, 1024-27, 1040.
- தொழில் நுட்பமும் தொழில் நுட்ப வியலும் [Technique and technology] (பொதுவான விளக்கங்கள்)—505, 655-58, 812-13, 820, 843-44, 849-50.
- தொழிலாளர் இயக்கம் [Labour movement]—பார்க்கவும்: தொழிலாளர் வாக்கத்தின் வாக்கப் போராட்டம்
- தொழிலாளர் சட்டங்கள் [Labour Statutes]—367-72, 747, 991-97.
- தொழிலாளர் நுகர்வுநிதியம் [Labour-fund]—763, 818-22, 824-25.
- தொழிலாளர் வாக்கத்தின் வாக்கப் போராட்டம் [Class struggle of the working-class]—32, 384-87, 748-50.
- வேலைநாளாகக் குறுக்கக் கோரி
- தொழிலாளர் வாக்கத்தின் போராட்டம்—241-42, 318-19, 342-43, 365-68, 384-86, 397-98, 400-01, 402, 406-07, 408-10, 553-56.
- மாதர்களையும் குழந்தைகளையும் வேலை வாங்குவதில் வரம்புகள் கோரி தொழிலாளர் வாக்கத்தின் போராட்டம்—380-83, 385-86, 395-98, 536.
- சாணக் கொள்கை—382, 383-86, 387.
- இயந்திரங்களை எதிர்த்து தொழிலாளர் கலகங்கள்—578.
- முதலாளித்துவம் வளர வளர தொழிலாளர் வாக்கத்தின் கோபா வேசம் வளருதலும் அவ்வாக்கம் அமைப்பு வழியில் திரளுதலும்—878-81, 1025-27.
- சர்வதேசத் தொழிலாளர் வாக்க இயக்கத்திற்கு ஆங்கிலேய ஆலைத் தொழிலாளர்களின் மகத்தான பங்களிப்பு—405-06.
- விவசாயத் தொழிலாளர்களின் போராட்டம்—344, 681-82.
- தொழிலாளர் வாக்கத்தை வறுமையிலாழ்த்துத்
- தூதல் [Impoverishment of the working-class]—829-32, 833-34, 875-79.
- தொழிலாளர் வாக்கத்தை அறுதியான வறுமையில் ஆழ்த்துதல்—582-85, 649-53, 657-58, 680-84, 804-09, 825-26, 827-28, 829-33, 859-81, 865-69, 882-87, 1025-27.
- தொழிலாளர் வாக்கத்தை ஒப்பிட்டு வறுமையில் ஆழ்த்துதல்—824-28, 865-69, 882-87.
- மேலும் பார்க்கவும்: வாழ்வுச் சாதனங்களில் கலப்படம், முதலாளித்துவத் திரட்டவின் பொது விதி.
- தொழிலாளர் வாக்கம் [Working class]
- முதலாளித்துவத்தில் தொழிலாளர்களின் நிலைமை—240-42, 405-10, 572-75, 583-87, 611-15, 616-18, 686-87, 812-15, 829-33, 888-91, 894-97, 990-93.
  - முதலாளித்துவ நிலைமைகளில் தொழிலாளர்களிடையிலான போட்டி—731-34, 735-38, 853-57, 859-61.
  - தொழிலாளர் முதலாளிக்கு மிகவும் இன்றியமையாத உற்பத்திச் சாதன மாதல்—765-70, 834-35, 1030-31.
  - தொழிலாளர் வாக்கத்தின் மறுவற்பத்தி—235-40, 264-87, 294-97, 765-73, 774-77, 781.
  - தொழிலாளர்களின் சொந்த நுகர்வு—765-71.
  - தொழிலாளர்களின் திறனுடை நுகர்வு—765-70.
- மேலும் பார்க்கவும்: விவசாயத் தொழிலாளர், பாட்டாளர் வாக்கம்.
- தொழிற் சங்கங்கள் [Trade unions]—344, 408-09, 861, 995-96.
- தொழிற் சங்கங்களுக்கெதிரான சட்டங்கள் [Laws against Traders' Unions]—614, 992, 993-96.
- தொழிற்சாலை [Factory]
- தொழிற்சாலைக்கான பொது இலக்கணம்—24-25, 376, 565-69, 609, 618-24.
  - தொழிற்சாலையில் உழைப்புப் பிரிவினை—68-72, 567-73.

- ஆலைத் தொழிலாளி - 376, 565-92, 610-15.
- தொழிற்சாலைச் சட்ட நெறி [Factory legislation]- 23-24, 322-26, 380-83, 394-98, 399-403, 404-08, 409-10, 572-75, 648-50, 653, 679-80.
- இங்கிலாந்தில் தொழிற்சாலைச் சட்ட நெறி - 23-24, 322-26, 366-69, 376-410, 572-77, 659-69.
- பிரான்சில் தொழிற்சாலைச் சட்ட நெறி - 376, 378, 407-08.
- பெல்ஜியத்தில் தொழிற்சாலைச் சட்ட நெறி - 377.
- நகரம் [Town] - 478, 682, 863-64, 884-92, 960-62.
- நவீனத் தொழில் துறை [Modern industry]- 512-17, 518-20, 522, 524-26, 600-02, 607-11, 620-22, 622-24, 662.
- நவீனத் தொழில் துறையின் வரலாறு - 30-33, 503-04, 534, 1019.
- நவீனத் தொழில் துறையின் முக்கியத் துவம் - 503-04, 534, 655-61.
- நவீனத் தொழில் துறையின் தொழில் நுட்ப அடிப்படை - 657.
- நவீனத் தொழில் துறையும் உழைப்புப் பிரிவினையும் - 653-54.
- வேளாண்மை மீது நவீனத் தொழில் துறையின் தாக்கம் - 681-84, 1004-08.
- நவீனத் தொழில் துறையும் உள் நாட்டுச் சந்தையும் - 1007.
- நாணயம் [Coin] - 175-82, 195.
- நிலம் [Land]
- மனித உழைப்பின் சர்வப் பொது இலக்குப் பொருள் - 246, 818.
- உழைப்புச் சாதனம் - 246-47, 248.
- செல்வத்தின் ஆதாரம் - 69, 683-84, 810.
- நில-வாடகை [Ground-rent] - 17, 121, 196, 322-23, 705, 718, 758-59, 803, 999.
- மேலும் பார்க்கவும்: கார்வே, பன்லி யீட்டு வாரம்.

- நிலவுடைமை (நிலச் சொத்து) [Landed property] - 26, 31, 121, 203, 497, 758-59, 800, 906-07, 908-09, 955-57, 963-65, 967-70, 998-1000, 1002-03.
- நிலை-மூலதனம் [Fixed capital] - 821.
- நுகர்வு [Consumption]
- சொந்த நுகர்வு - 251-53, 255, 767-70, 820-21.
- திறனுடை நுகர்வு - 252-53, 266-72, 263-84, 438-42, 767-70, 790-93.
- முதலாளி உழைப்புச் சக்தியை நுகர்தல் - 251-57, 765-73, 789-93.
- நேரடிச் சமுதாய உழைப்பு [Direct social labour] - 90, 114-19, 135-36.
- நேரவீதக் கூலி [Time-wages] - 729-39.
- நேரவீதக் கூலியின் பொதுவான சிறப்பியல்பு - 729-30, 740-44, 745-46, 950.
- நேரவீதக் கூலியின் அளவினை நிர்ணயிக்கிற நிலைமைகள் - 730-32, 734-38, 752-55.
- அலகு அளவை - 732-34.
- முதலாளிக்கு இலாபகரமாதல் - 732-34.
- பட்டறைத் தொழில் [Manufacture]
- பட்டறைத் தொழிலின் சாராம்சம் - 19, 437, 456, 467-72, 473-76, 498-500, 580, 1004-06.
- பட்டறைத் தொழிலின் தொடக்க நிலை - 488-90, 503.
- பட்டறைத் தொழில் உதயமாகும் வழிகள் - 456-60, 493-95, 497-500, 1004-06, 1009-11.
- பட்டறைத் தொழிலின் முதலாளித் துவத் தன்மை - 488-500.
- பட்டறைத் தொழிலின் அடிப்படை வடிவங்கள் - 464-76.
- பட்டறைத் தொழிலும் உழைப்புப் பிரிவினையும் - 458, 458, 466-67, 468, 469-70, 476-78, 490-500, 511-12, 516-17.
- பட்டறைத் தொழிலும் இயந்திர சாதனப் பிரயோகமும் - 464-65, 469-74, 512-14, 515-20.

- பட்டறைத் தொழிலும் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனும் — 461-63.
- பட்டறையும் நுழைக்கத் தொழிலாளியும் — 456-76, 481-85, 488-95, 499, 518, 568.
- பட்டறைத் தொழில் தொழிற்சாலை யின் தொடக்க நிலையாதல் — 517-20, 1020.
- பண்டைக் காலம் [Antiquity]** — 90, 117, 120, 134, 142, 185-86, 188, 211-12, 232, 237, 269, 390-91, 452-54, 473, 494-98, 691, 976-77.
- பண்ணையடிமை முறை [Serfdom]**
- உற்பத்தி உறவுகள் — 115, 725, 763, 960, 961, 963-64.
- உபரி-உழைப்பின் விசேஷ வடிவம் — 725, 763.
- இங்கிலாந்தில் பண்ணையடிமை முறை — 963-66, 970-73.
- இத்தாலியில் பண்ணையடிமை முறை — 962.
- ரஷ்யாவில் பண்ணையடிமை முறை — 971.
- டான்யூயிய சிற்றரசுகளில் பண்ணையடிமை முறை — 321-24.
- பண நெருக்கடி [Money crisis]** — 191-93.
- பணப் பொருளாதாரம் [Monetary system]** — 121.
- பணம் [Money]**
- பணத்திற்கான இலக்கணம் — 23, 89, 93, 104, 131-32, 133-34, 154-56, 182-83, 186, 191-95, 203, 210-15.
- பணத்தின் வரலாறு — 129-31, 133-34, 141-44, 175-80, 182-85, 186, 193-98.
- பணம் மதிப்புகளின் அளவையாதல் — 135-47, 154-56, 167-68.
- பணம் விலையின் நியமமாதல் — 138-41, 142-44.
- பணம் சுற்றோட்ட ஊடகமாதல் — 162-82.
- பணம் சேர்ப்புச் சாதனமாதல் — 182-88.
- பணம் கொடுப்புச் சாதனமாதல் — 188-98.
- சர்வப் பொதுப் பணம் — 198-202.
- காசுதப் பணம் — 179-82.
- கடன்-செலாவணிப் பணம் — 178, 195.
- பணத்தின் சுற்றோட்டம் — 162-82, 188, 191-94, 196-98.
- பணம் மூலதனமாக மாறுதல் — 203-43, 264-68, 417-20, 758, 765-67, 784-88, 960.
- கூலியின் பண வடிவத்தால் ஏற்படும் மாபய — 719-28, 761-63.
- பணத்தின் மாய்மாலம் — 133-34.
- மேலும் பார்க்கவும்: நாணயம், தங்கம், சர்வப் பொதுச் சமதை
- பணியீட்டு வாரம் [Quit-rent]** — 67, 964.
- பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிரெஞ்சுப் பொருள்முதல்வாதம் [French materialism of the 18th century]** — 132, 819.
- பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் அறிவொளி இயக்கத்தினர் [Enlighteners of the 18th century]** — 132, 819.
- பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொழிற் புரட்சி [Industrial revolution of the 18th century]** — 404-05, 505-14, 517-22, 580, 638-41.
- பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முடிவில் பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சி [French bourgeois revolution at the end of the 18th century]** — 129, 829, 996-97.
- பயன்-மதிப்பு [Use-value]** — 60, 61-64, 67-70, 72-76, 127-30, 210-12, 216-18, 219-22, 249-52, 258, 262-66, 267-68, 283-85, 780.
- பணச் சரக்கின் பயன்-மதிப்பு — 131-33.
- உழைப்புச் சக்தியின் பயன்-மதிப்பு — 231-33, 240-43, 245-46, 252-55, 263-66, 269, 439-40.
- பயன்-மதிப்பும் மதிப்பும் — 60, 72-75, 266-68, 275-80, 281-84, 286-88.
- பரிவர்த்தனை [Exchange]**
- பரிவர்த்தனையானது உற்பத்திப் பொருட்கள் சரக்குகளாக மாற்ற மடைவதற்கு அவசிய நிபந்தனையாதல் — 64-67, 108-11.

- உற்பத்திப் பொருட்களின் நேரடிப் பண்டமாற்று — 128-30, 159-61.
- கிராம சமுதாயங்களிடையிலான பரிவர்த்தனை — 128, 129, 478.
- பரிவர்த்தனையும் பணத்தின் தோற்று வாயும் — 148-53.
- பரிவர்த்தனை-மதிப்பு [Exchange-Value] — 61-64, 67-68, 75-76, 91-92, 119-22, 128-29, 130, 147-49, 150, 219-20, 221-22, 234-35.
- பரிவர்த்தனையின் பாதை [Course of exchange] — 200-03.
- பல்தொழிற்பள்ளிகள் [Polytechnical schools] — 459.
- பலன்வீதக் கூலி [Piece-wages] — 740-50.
- பலன்வீதக் கூலியின் பொதுவான சிறப்பியல்பு — 741-43, 745-47, 751-52.
- பலன்வீதக் கூலி வடிவம் அறிவுக்கு ஒவ்வாமை — 741-43.
- பலன்வீதக் கூலியின் வரலாறு — 745-48.
- பலன்வீதக் கூலியானது உழைப்பையும் முரமாக்ருவதற்கும் வேலைநாளை நீட்டுவதற்குமான சாதனமாதல் — 741-49.
- பலன்வீதக் கூலியானது சராசரிக் கூலியைக் குறைப்பதற்கான சாதனமாதல் — 746-47.
- பலன்வீதக் கூலியும் நேரவீதக் கூலியும் — 740-43, 744-46.
- பலன்வீதக் கூலியும் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனும் — 748-51.
- பலன்வீதக் கூலியும் தொழிலாளர்களின் தனிப்பட்ட வேறுபாடுகளும் — 744-46.
- பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரம் [Dictatorship of the proletariat] — 18-20, 658-59, 1026-27.
- பாட்டாளி வர்க்கம் [Proletariat].
- பாட்டாளி வர்க்கமானது முதலாளித்துவத்துக்குச் சவக்குழி தோண்டும் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை வகித்தல் — 32-33, 1025-27.
- மூலதனத் திரட்டலுக்கு ஏற்ப பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வளர்ச்சி — 614-15, 681-84, 824-27, 829-31, 837-39, 930-32, 1026-27.
- “பாட்டாளி” என்ற சொல்லின் பொருளாதார அர்த்தம் — 825-26.
- உதிரிப் பாட்டாளி வர்க்கம் — 864-65.
- மேலும் பார்க்கவும்: விவசாயத் தொழிலாளி, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வர்க்கப் போராட்டம், தொழிலாளி வர்க்கத்தை வறுமையிலாழ்த்துதல், தொழிலாளி வர்க்கம்.
- பாரசீகம் [Persia] — 693.
- பிசியோக்கிராட்டுகள் [Physiocrats] — 121, 226, 262, 434-35, 687, 718, 793, 1029.
- பிரசெஸ்கில் ஜெர்மானிய “Arbeiter-Verein” [German “Arbeiter-Verein” in Brussels] — 777.
- பிரபுத்துவம் [Feudalism]
- பிரபுத்துவத்திற்கான பொது இலக்கணம் — 115-16, 450-51, 452-54, 798, 960-65, 1009-11.
- இந்தியாவில் பிரபுத்துவம் — 803-04.
- இங்கிலாந்தில் பிரபுத்துவம் — 965-66, 968-70, 971-72, 986-89.
- ஜெர்மனியில் பிரபுத்துவம் — 983.
- பிரான்சில் பிரபுத்துவம் — 1000-01.
- பிரபுத்துவத்தின் குலைவு — 580-82, 960-61, 963-65, 969-70, 971-73, 983-85.
- பிரான்ஸ்-பிரஷ்யப் போர் (1870-1871) [Franco-Prussian war of 1870-1871] — 201.
- பிரான்சு [France] — 20, 26, 30-32, 196, 201, 368, 378, 407-08, 420, 480, 532, 625, 931, 970, 990, 992, 996-97, 1000-01.
- “புகழார்ந்த புரட்சி” (1688-89) [Glorious revolution of 1688-89] — 971-72.
- புரட்சி (1848-49) [Revolution of 1848-49] — 30, 31-32, 387-89, 407.
- புனிதக் கூட்டு [Holy Alliance] — 31.
- பூர்த்தியாகாத உற்பத்தி பொருள் [Product, half-finished] — 251-52.
- பெயர்க் கூலி [Nominal wages] — 729-32, 752-53.
- பெல்ஜியம் [Belgium] — 20, 337, 406, 806, 902-04.

பெலொப்பொனேசியப் போர் [Peloponnesian war]—496.

பொது நிலங்களின் அடைப்புக்கான சட்டங்கள் [Acts for enclosures of commons]—974-75.

பொது நிலங்களின் அடைப்புகள் [Enclosures of commons]—971-78.

பொதுவுடைமை [Communism]—115-16, 795.

—சொத்து வடிவங்கள்—115-16, 1025-27.

—வினியோகம்—115-16.

—உழைப்பின் நிலைமைகளும் ஒழுங்கமைப்பும்—116, 856.

—அவசிய-உழைப்பு—712.

—பொருளாயுத, தொழில்துறை அடிப்படை—531-33, 794-96.

—பொதுவுடைமையும் தனி மனித வளர்ச்சியும்—652-53, 658-63, 794-96, 834-36.

பொருட் செல்வம் [Wealth, material]

—பொருட் செல்வத்தின் ஆதாரங்கள்—67-72, 683-84, 765-68, 809-11.

—பொருட் செல்வத்தின் கூறுகள்—186-88, 232-36, 248-55, 285-88, 812-13, 959-60.

—பொருட் செல்வத்தின் சமூக வெளிப்பாடு—182-86, 187, 198-201.

—பொருட் செல்வத்தைத் தடைக்காமல் செய்தல்—211-12.

—பொருட் செல்வம் மூலதனமாக மாறுதல்—765-68.

—பொருட் செல்வத்தின் மறுவுற்பத்தி நிலைமைகள்—760-61.

—தேசத்தின் பொருட் செல்வம்—1015-16.

பொருளாதார நெருக்கடிகள் [Economic crises]—21, 31-33, 38-39, 172-74, 212-14, 327-28, 897-900.

—பொருளாதார நெருக்கடிகளின் சாராம்சமும் காரணங்களும்—159-62, 191-93, 283-84, 789-93.

—பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கான சாத்தியப்பாட்டை மெய்நடைப்பாக்க மாற்றும் நிலைமைகள்—159-62.

—பொருளாதார நெருக்கடிகளும் பண நெருக்கடியும்—191-94.

—தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமீது பொருளாதார நெருக்கடிகளின் தாக்கம்—731-34, 865-66, 877-78, 897-901.

பொருளுற்பத்தி முறை [Mode of production]—பார்க்கவும்: சமூகப் பொருளாதார அமைப்பு.

பொருளுற்பத்தியின் மையப்பாடும் மூலதனத்தின் மையப்பாடும் [Centralisation of production and capital]—420, 451-52, 839-47, 1015-16, 1025-27, 1039-40.

பொறுப்புக் கழகங்கள் [Trusts]—843.

போக்குவரத்து [Transport]—520, 610, 647, 1012.

போட்டி [Competition]—367, 429, 432-33, 468-70, 482-83, 532-33, 611-12, 736-38, 795, 812-13, 842-43.

போர்ச்சுகல் [Portugal]—1011.

மக்கள்தொகை விதி [Law of population]—846-50.

மண் வளம் [Fertility of soil]

—உழைப்பினது உற்பத்தித் திறனின் காரணியாக மண்வளம்—690-93, 710, 836.

—முதலாளித்துவத்தில் மண் வளத்தை ஒட்டச்சுரண்டி கொள்ளையிடுதல்—324, 360, 682-84.

மத்திய காலம் [Middle Ages]—114-15, 188-89, 192, 418, 438, 452, 459-62, 486, 528, 578-81, 582, 688, 960-62, 998-1000, 1009, 1010-11, 1013-15.

மதம் (சமயம்) [Religion]—107, 116-19, 360, 506, 828-29, 835, 1001.

மதிப்பு [Value]

—மதிப்புக்கான இலக்கணம்—64-66, 73, 77-82, 95-98, 121-22, 719-20.

—மதிப்பு சமூக உறவாதல்—75-76, 86, 121-22.

—மதிப்பு முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் பொதுவான வடிவமாதல்—117-19.

—மதிப்பும் பரிவர்த்தனை-மதிப்பும்—61-66, 92-93.

- பயன்-மதிப்பு — 72-75, 275-78.
- மதிப்பின் பருமனை நிர்ணயித்தல் — 64-67, 72-73, 95-98, 145-46, 257-59, 719-20.
- உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனில் ஏற்படும் மாற்றத்திற்கேற்ப மதிப்பின் பருமனில் மாற்றம் — 64-66, 72-74, 812-15.
- மேலும் பார்க்கவும்: சமதை வடிவம், பரிவர்த்தனை-மதிப்பு, மதிப்பு வடிவம், தனிப்பட்ட மதிப்பு, ஒப்பீட்டு மதிப்பு வடிவம்.
- மதிப்பு வடிவம் [Form of value] — 76, 89-93, 211-13, 814-17.
- மதிப்பு வடிவத்தின் இரு துருவங்கள் — 76-79, 99-104.
- பரிவர்த்தனையின் வளர்ச்சியுடன் கூடவே மதிப்பு வடிவத்தின் வளர்ச்சி — 98-100.
- ஆரம்ப மதிப்பு வடிவம் — 76-77, 92-95, 98-101, 102, 104, 136.
- மொத்த மதிப்பு வடிவம் — 95-100, 102-03, 136-37.
- பொது மதிப்பு வடிவம் — 98-100, 102-05, 124-27, 136-37, 153-56.
- மதிப்பின் பண வடிவம் — 76-77, 103-05, 111-13, 135-202, 815-16.
- மேலும் பார்க்கவும்: சமதை வடிவம், பரிவர்த்தனை-மதிப்பு, ஒப்பீட்டு மதிப்பு வடிவம்.
- மதிப்பு விதி [Law of value] — 107-08, 145-48, 228-30, 414-17, 432-34, 484, 721, 752-53, 782-84.
- மறுவுற்பத்தி [Reproduction] — 196, 760-61, 803-04, 812-13,
- முதலாளித்துவத்தில் மறுவுற்பத்தியின் விசேஷத் தன்மை — 760-62, 849-53.
- உற்பத்தி உறுவுகளின் மறுவுற்பத்தி — 196-97, 758-59, 765-70, 775-77, 779-80, 825-26, 834-35, 960-62.
- உழைப்புச் சக்தியின் மறுவுற்பத்தி — 236-37, 283-86, 295-97, 428, 476, 767-68, 775-77, 780-81, 824-28, 831-32.
- பொருளாதாரத்தின் வெவ்வேறு கிளைகளில் விசேஷத் தன்மைகள் — 810, 813.
- மேலும் பார்க்கவும்: விரிதிற மறுவுற்பத்தி, சாமானிய மறுவுற்பத்தி.
- மனித இனத்தின் ஆதி நிலை [Primitive state of humanity] — 115, 244-49, 477, 690-91, 826.
- மனிதன் (சமுதாயத்தின் உற்பத்திச் சக்தியாக) [Man (as productive force of society)] — 70, 106, 244-46, 253, 278, 443, 504, 685, 810.
- மாதர்களை வேலை வாங்குதல் [Employment of women]
- மாதர்களை வேலை வாங்குதல் என் பதற்கான இலக்கணம் — 534-36, 634, 637, 712, 854-55, 931-32.
- மாதர்கள் சுரண்டப்படுவதன் வரலாறு — 497, 532-34.
- மாதர்கள் சுரண்டப்படுவதன் விளைவுகள் — 539-40, 541-42, 543-45.
- மாதர்களை வேலை வாங்குதல் ஒப்பீட்டு மிகை மக்கள்தொகைக்கு ஒரு காரணமாதல் — 711.
- பட்டறைத் தொழிலில் மாதர்களை வேலை வாங்குதல் — 624-25.
- வீட்டுத் தொழிலில் மாதர்களை வேலை வாங்குதல் — 628-34.
- இங்கிலாந்தில் மாதர்களை வேலை வாங்குதல் — 535-43, 625-30, 634-36.
- மாதர்களை வேலை வாங்குதல் சட்டங்களின் மூலம் ஒழுங்குபடுத்தப்படுதல் — 381-82, 391, 396-98, 399-401.
- மார்க்சிய அரசியல் பொருளாதாரத்தின் வழிமுறை [Method of Marxist political economy]
- பொதுவான குணக்குறி — 35-39, 40.
- இதன் முறையியல் — 22-24, 28-29, 59-60, 67, 72, 75, 113-14, 120-21, 204, 226-30, 235-36.
- மேலும் பார்க்கவும்: தூக்குமச் சிந்தனை முறை, இயக்கவியல்.

மால்தூசியக் கொள்கை [Malthusianism]
— 224, 478-80, 684, 711, 827-
28, 853, 868-70, 944-46, 951-
53.

மாறா-மூலதனம் [Constant capital]

— மாறா-மூலதனத்திற்கான இலக்கணம்
— 286, 287, 290-91, 293-95,
413-16.

— முதன்முதலாக மார்க்ஸ் அறிமுகப்
படுத்திய கருத்தினம்— 820-21.

— உற்பத்தி நிகழ்முறையில் மாறா-
மூலதனத்தின் நிலவல் வடிவம்—
307, 427-28, 487-89, 523,
548, 549-51, 790-91, 819,
838.

— மாறா-மூலதனமானது, மாறும்-மூல
தனம் பணியாற்றுவதற்கான நிபந்
தனையாதல்— 293.

— மாறா-மூலதனத்தின் பல்வேறு பகுதி
களது மதிப்பை உற்பத்திப் பொரு
ளுக்குப் பெயர்த்தளித்தல்— 257-
61, 277-85, 289-91, 523-26,
527-28.

— உபரி-மதிப்பின் படைப்பில் மாறா-
மூலதனம் வகிக்கும் பாத்திரம்—
349.

— மாறா-மூலதன முதலீடும், செயலில்
இறக்கப்படும் உழைப்புத் திரளும்
ஒன்றையொன்று சார்ந்திருத்தல்—
854.

— மாறா-மூலதனமும் மூலதனத் திரட்
டலும்— 809-17.

மாறும்-மூலதனம் [Variable capital]

— மாறும்-மூலதனத்திற்கான இலக்கணம்
— 285-88, 291-95, 303-05,
411-14, 415-16, 549-51, 592-
93, 760-64, 792, 824, 845-46.

— முதன்முதலாக மார்க்ஸ் அறிமுகப்
படுத்திய கருத்தினம்— 820-21.

— உற்பத்தி நிகழ்முறையில் மாறும்-
மூலதனத்தின் நிலவல் வடிவம்—
293-97, 303-04, 487-89, 716,
760-64, 819-21, 824, 538,
845-46.

— பணியாற்றுவதற்கு அவசியமான
நிலைமை— 293-95.

— முன்னீடு செய்யப்படும் மாறும்-மூல
தனத்தின் அளவும், உபரி-மதிப்பின்

திரளும் ஒன்றையொன்று சார்ந்
திருத்தல்— 411-19.

— மாறும்-மூலதனத்தின் பருமனும்
தொழிலாளர் தொகையும்— 411-
20, 845-46, 991.

— விவசாயக் குடிகளில் ஒரு பிரிவின
ரின் வாழ்வுச் சாதனங்கள் மாறும்-
மூலதனத்தின் பொருட்கூறுகளாக
மாறுதல்— 991, 1002.

— மாறும்-மூலதனமும், மூலதனத் திரட்
டலும்— 838, 853-55.

மானிய நிலம் [Fief]— 963-65, 1001.
மிகையுற்பத்தி நெருக்கடிகள் [Crises of
over-production]— பார்க்கவும்: பொரு
ளாதார நெருக்கடிகள்.

முதலாளித்துவ அரசியல் பொருளாதாரத்
தில் செலாவணி மரபு [Currency
school in bourgeois political economy]
— 832-35.

முதலாளித்துவக் கொச்சை அரசியல்
பொருளாதாரம் [Vulgar bourgeois
political economy]— 91-92, 208-
09, 211-13, 219-20, 223-24,
253-54, 255, 262-64, 413, 592-
604, 756-57, 789-90, 815-20,
832-34, 1029-33.

— முதலாளித்துவக் கொச்சை அரசியல்
பொருளாதாரத்தின் பொதுவான
சிறப்பியல்பு— 32-33, 85, 118-
20, 162-63; 218-21, 243, 417,
722, 724, 855-61, 958-59.

— முதலாளித்துவக் கொச்சை அரசியல்
பொருளாதாரத்தின் உபரி-மதிப்புத்
தத்துவங்கள்— 219-27, 262-64,
282, 283-84, 296, 305-12,
702, 794-804, 814-17.

மேலும் பார்க்கவும்: மால்தூசியக்
கொள்கை

முதலாளித்துவ சமத்துவம் [Equality,
bourgeois]— 219-20, 231-32, 243,
394-98, 407-10, 784-85.

முதலாளித்துவ சுதந்தரம் [Freedom,
bourgeois]— 102-03, 232, 233,
235-37, 243, 540, 725-26, 784,
860-64.

முதலாளித்துவத் திரட்டலின் பொது
விதி [General law of capitalist
accumulation]— 829, 832-35, 843-
46, 860, 866, 868, 877-79,
883-85, 887-88, 929-32.

மேலும் பார்க்கவும் : மூலதனத் திரட்டல், உழைப்பை மும்முரமாக்கல், வக்கற்ற நிலை, ஒப்பீட்டு மிகை மக்கள் தொகை

முதலாளித்துவப் புள்ளி விவரம் [Statistics, bourgeois]— 368, 569.

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை [Capitalist mode of production]

— முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறைக்கான பொது இலக்கணம்— 30, 35-38, 60, 92-93, 119, 133-34, 145, 183-85, 197-98, 202, 226-30, 232-37, 242-43, 268-72, 294-98, 359-62, 408-10, 433-36, 448-54, 570-73, 656-58, 660-62, 685-88, 712-13, 715-18, 724-26, 727-28, 786-87, 831-34, 836, 837-40, 845-46, 852-56, 866, 884-85, 1025-27, 1030-34.

— முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் முடிவான நோக்கம்— 209-15, 256, 262-68, 295-97, 311-13, 315-17, 404-07, 417-20, 447-51, 685-86, 794-96, 798-800, 831-832, 835.

— முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் தொடக்கமும் முதலிலைகளும்— 203, 232-35, 437, 453-55, 478-80, 766-68, 839, 959, 961, 1024-27, 1039.

— முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் பணைமைகளும் முரண்பாடுகளும்— 23, 32, 39, 160-62, 243, 394-98, 449-50, 483-84, 551, 584, 597-98, 599-604, 622-25, 643-47, 678-80, 682-83, 685, 712, 868-70, 884, 1025-27.

— முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையும் பிரபுத்துவமும்— 961.

— முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறையின் வரலாற்று அவசியம்— 453-55, 694-95.

— முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தி முறை வந்துபோகும் வரலாற்றுக் கட்டமாதல்— 19, 27, 31, 657, 782-84, 793-95, 1024-27.

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் அராஜகத் தன்மை [Anarchy of

capitalist production]— 243, 481-84, 643-45, 679, 713.

முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியின் விதிகள் [Laws of capitalist production]— 24, 428, 431, 782-88, 789, 795, 829-35, 859-61, 864, 866, 991.

முப்பதாண்டுப் போர் [Thirty years' war]— 983, 992.

முழுதொத்த தன்மை [Identity]— 160-62, 784.

மூலதன ஏற்றுமதி [Export of capital]— 822, 1034.

மூலதனக் குவிப்பு [Concentration of capital]— 418-20, 452, 644, 680-82, 839-45, 1011-13.

மேலும் பார்க்கவும் : மூலதனத் திரட்டல் மூலதனத் திரட்டல் [Accumulation of capital]

— மூலதனத் திரட்டலுக்கான இலக்கணம்— 778, 779-81, 787-89, 794-800, 824, 827, 829-32, 834-35, 838-41, 866-70, 884-87.

— மூலதனத் திரட்டலுக்கான அவசிய நிலைமைகள், ஆதாரங்கள், காரணிகள்— 758-59, 779-81, 782-84, 803-05, 809, 811-17, 835-37, 842-43.

— மூலதனத் திரட்டலின் பயன்களும் விளைவுகளும்— 839-41, 844-46, 849, 852-54, 868.

— விவசாயத்தில் மூலதனத் திரட்டல்— 810.

— மூலதனத் திரட்டலும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமையும்— 809, 823-25, 829-34, 846-49, 854-58, 865-68, 883-85.

— மூலதனத் திரட்டலும் சரக்கு உற்பத்தி விதிகளும்— 786-90.

— மூலதனத் திரட்டலின் வரலாற்று வழிப்பட்ட போக்கு— 1024-27.

மேலும் பார்க்கவும் : மூலதனக் குவிப்பு மூலதனத்தின் அங்கக இயைபு [Organic composition of capital]— 413-18, 598, 608-10, 823-25, 837, 838, 844-49, 915, 989-92.

மூலதனத்தின் ஆதித் திரட்டல் [Primitive accumulation of capital]

— மூலதனத்தின் ஆதித் திரட்டலினது பொதுவான சிறப்பியல்பு — 764-66, 838-40, 958-62, 1019-22, 1040.

— ஆதித் திரட்டலின் காரணிகளும் முக்கியக் கோலங்களும் — 959-62, 969, 989-92, 1009-11, 1014-16, 1017, 1018.

— நிலத்திலிருந்து விவசாயிகளை வெளியேற்றுதல் — 580-82, 963-85, 1032-34.

— கிராம சமுதாயச் சொத்தை நில வுடைமையாளர்கள் அபகரித்துக் கொள்ளுதல் — 968-79.

— மூலதனத்தின் ஆதித் திரட்டல் வழி முறைகளை பொதுவான சிறப்பியல்பு — 983-85, 1009-11, 1020-23, 1039-40.

மூலதனத்தின் தொழில் நட்ப இயைபு [Technical composition of capital] — 836-38, 840-42, 844-45.

மூலதனத்தின் மதிப்பு இயைபு [Value composition of capital] — 823, 836-38.

மூலதனம் [Capital]

— மூலதனத்திற்கான இலக்கணம் — 208-10, 214, 217, 226-28, 316-18, 359-61, 366, 422, 764-66, 896, 1025, 1030.

— மூலதனத்தின் வரலாறு — 203, 224-30, 234-37, 252-55, 448-50, 690-93, 998-1000, 1017, 1024-27.

— மூலதனத்தினது பொதுச் சூத்திரமும் அதன் முரண்பாடுகளும் — 203-15.

— மூலதனம் தொழிற்கிளைக்கு தொழிற்கிளை மாறி மாறி நுழைவதும் வெளியேறுவதும் — 850, 859-61.

— மூலதனத்தின் இயக்கமும் முரண்பாடுகளும் — 447-52, 596-98, 625, 679-81, 758, 861-64.

— மூலதனமும் கூலியும் — 804-11.

— ஈடுபடுத்தப்படும் மூலதனமும் நுகர்ப்படும் மூலதனமும் — 816-18.

மூளையழைப்புமும் கையழைப்புமும் [Mental and manual labour] — 245, 573, 650-53, 685-87.

மெக்சிகோ [Mexico] — 233, 269, 1013.

மொழி [Language] — 110.

ருஷ்யா [Russia] — 323, 625, 754-55, 917-18, 971.

ரோமாபுரி (புராதன) [Rome (Ancient)] — 120, 142, 190, 196, 225, 320, 391, 473, 489, 770, 961, 976-77.

லுட்டைட்டு இயக்கம் [Luddite movement] — 578-80.

வக்கற்ற நிலை [Pauperism] — 582-84, 731-63, 864-65, 878, 929-32, 969..

வங்கிகள் [Banks] — 177-82, 190-95, 198-201, 202, 1016.

வங்கி நோட்டுகள் [Bank-notes] — 178-80, 194-96, 197, 200.

வட்டி [Interest] — 718, 758-59, 788-89, 800-01.

வணிக மூலதனம் [Merchants' capital] — 203, 208-10, 214, 226-27, 486-87, 687-88, 1009.

வர்த்தக இலாபம் [Trade profit] — 758.

வர்த்தகப் போர்கள் [Trade wars] — 710-11, 1013-19.

வர்த்தகம் [Trade] — 206-08, 220-22.

— பரிவர்த்தனை வர்த்தகம் — 132-33, 233-35.

— சில்லறை வர்த்தகம் — 193-96.

— உலக வர்த்தகம் — 198-202, 780, 1011-14, 1016.

— வர்த்தகமும் முறையான வர்த்தகப் பரிமாற்றங்களிலான கணக்குகளும் — 193-96.

— அடிமை வர்த்தகம் — 360-62, 1021-23.

— வர்த்தகமும் தொழில் துறையும் — 1016.

வரலாறு பற்றிய பொருள்முதல்வாதக் கருத்தமைவு [Materialist conception of history] — 25-27, 119, 246, 406, 504, 657-62, 794-96, 818-20, 826.

வாரிகள் [Taxes] — 756.

— வாரிகளின் வடிவங்கள் — 195-96.

— வாரிகள் மூலதன ஆதித் திரட்டலின்

- சாதனங்கள்தல்—1010-12, 1019-21.
- வரிகளும் உபரி-மதிப்பும்—702-04.
- ரொமானிய சாம்ராஜ்யத்தில் வரிகள்—195-97.
- ஆசியாவில் வரிகள்—196.
- பிரான்சில் வரிகள்—195-97.
- இங்கிலாந்தில் வரிகள்—966-69.
- அமெரிக்க ஐக்கிய அரசில் வரிகள்—1038-40.
- வரிவருவாய அமைப்பு [Fiscal system]**
—1018.
- வலுவந்தம் [Force]**—554, 960, 1011-12, 1018.
- மேலும் பார்க்கவும்: உடைமைப் பறிப்பு
வறியோர் நலச் சட்டங்கள் (இங்கிலாந்தில்) [Poor Laws (in England)]—583, 614, 870, 906, 915-19, 969.
- வாடகை [Rent]**—999.
- வாணிப ஊக்கவாதம் [Mercantilism]**—93, 118-20, 121, 199-200, 214, 696.
- வாழ்வுச் சாதனங்களில் கலப்படம் [Adulteration of means of subsistence]**—241, 338-43, 805-08.
- விஞ்ஞானச் சொல்லாட்சி [Terminology, scientific]**—16-18, 294-95, 794.
- விஞ்ஞானம் [Science]**—16-19, 40, 247, 523, 819-22.
- பொருளுற்பத்தியில் விஞ்ஞானத்தின் பிரயோகமும் பங்கும்—521-26, 573, 623, 656-57, 682-84, 812-13, 836-38, 868.
- விஞ்ஞானத்தின் முதலாளித்துவத்தனதாக்கம்—490, 523, 803-18, 1025-27.
- மேலும் பார்க்கவும்: இரசாயனம்
- விரிதிற மறுவுற்பத்தி [Reproduction on an extended scale]**
- விரிதிற மறுவுற்பத்தியின் சாராம்சம்—780, 786, 796-98, 802-04, 824-26, 832.
- சாமானிய மறுவுற்பத்தியிலிருந்து வேறுபடுதல்—786.
- வெவ்வேறு சமூகப் பொருளாதார அமைப்புகளில் விரிதிற மறுவுற்பத்தி—802-04.
- உற்பத்தி உறவுகளின் விரிதிற மறுவுற்பத்தி—824-26, 834-36.
- நிலைமூலதனத்தின் விரிதிற மறுவுற்பத்தி—811-13.
- விரிதிற மறுவுற்பத்தியும் உழைப்பு மீதான சுரண்டல்-சுடுமையும்—834-36.
- விரிதிற மறுவுற்பத்தியும் மூலதனக் குவிப்பும்—844.
- விலை (பொதுவான குணக்குறி) [Price (general characteristic)]**—136, 138, 140-47, 149, 152, 154, 166-68, 216-20, 221-26, 228-30, 236-40, 261-62.
- விலசாயத் தொழிலாளி [Agricultural labourer]**
- விலசாயத் தொழிலாளியின் வாழ்க்கை நிலைமைகளும் உழைப்பு நிலைமைகளும்—343-46, 372, 681-84, 747-49, 805-09, 863-65, 878-83, 905-37, 945-57, 963-64, 992-94, 999-1000.
- விலசாயத் தொழிலாளியின் வாக்கப் போராட்டம்—681-84.
- விலசாயிகள் [Peasantry]**—67, 114-15, 372, 454.
- மூலதன ஆதித் திரட்டலின் காலத்தில் விலசாயிகளின் உடைமை பறிக்கப்படுதல்—963-85, 1017-19, 1024-25.
- மத்திய கால விலசாயிகள்—67.
- கார்வே விலசாயிகள்—321-25, 763-64.
- கிராமப் புறத்தில் முதலாளித்துவம் வளர்வதுடன் கூடவே சிறு விலசாயிகள் கூலித் தொழிலாளர்களாக மாறுதல்—1003-06.
- ஐரோப்பிய நாடுகளில் நில மானிய விலசாயிகள்—963-64.
- 15 ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் சுயேச்சை விலசாயிகள்—999-1000.
- கிராமவெல் சகாப்தத்தில் இங்கிலாந்தின் சுயேச்சை விலசாயிகள்—971.
- 16 ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் குஷிய விலசாயிகள்—971.
- விநியோகம் [Distribution]**
- விநியோக முறையைத் தீர்மானிக்கும் நிலைமைகள்—115-17.

- தந்தைவழிச் சமுதாய விவசாயக் குடும்பத்தினரிடையே வேலைப் பங்கீடு — 114-15.
- பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தில் வினியோகம் — 115-16.
- உபரி-மதிப்பின் வினியோகம் — 701-04, 718, 758-59.
- வீட்டுத் தொழில் [Domestic industry]**
- வீட்டுத் தொழில் முதலாளித்துவச் சுரண்டலின் துறையாதல் — 404-08, 464-66, 628-36, 635-40, 644-47, 659-62, 680, 687-88, 946-47.
- தொழிலாளர்களின் நிலை — 465-66.
- ஊதியமளிக்கும் முறை — 742-46, 755-56, 947-49.
- தொழிற்சாலையின் தாக்கம் — 622-24, 639-44, 661-63.
- தொழிற்சாலைச் சட்ட நெறியால் ஏற்படும் விளைவு — 679-80.
- வேலை-நாள் [Working-day]**
- வேலை-நாளின் அடக்கக் கூறுகள் — 314-16, 712-13, 715, 717, 724-26.
- வேலை-நாளின் மேல் வரம்பு — 314-16, 733-35.
- வேலை-நாளின் நீட்டிப்பும் உபரி-மதிப்பின் பருமனும் — 699-713, 735-38.
- வேலை-நாளும் முதலாளித்துவப் பொருளுற்பத்தியில் உழைப்புச் சிக்கனமும் — 435-36, 647-50.
- வேலை-நாளும் உழைப்பை மும்முரமாக்கலும் — 555-60, 705-13, 741-46.
- வேலை-நாளைக் கட்டாயமாய்க் குறுக்குதல் — 323-26, 368-70, 377-87, 388-91, 394-99, 407, 552-56, 733-38.
- வேலை-நாளின் தார்ப்பிக வரம்புகளையும் முற்றிலும் பௌதிக வழிப்பட்ட வரம்புகளையும் மீறுவதற்கு மூலதனம் முயலுதல் — 360-62, 365-69, 377, 381, 385-86, 391-92, 392-95, 397-98, 404-05, 551-53.
- வேலை-நாளைக் குறுக்குவதற்கான தொழிலாளர்களின் போராட்டம் — 240-43, 310-12, 318-19, 343, 367-69, 378, 384-85, 393-98, 553-54.
- வேலை-நாளும் கூலியும் — 736-37, 738-39.
- சோஷலிச சமுதாயத்திலும் பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்திலும் வேலை-நாள் — 713.
- வேலையில்லங்கள் [Workhouses] (இங்கிலாந்தில்) — 372-77, 879.**
- வேலையின்மை [Unemployment] — பார்க்கவும்: ஒப்பீட்டு மிகை மக்கள்தொகை**
- வேளாண்மை (பயிர்த் தொழில்) [Agriculture] — 581-82, 680-84, 810-11, 813, 863-64, 904-06, 907-11, 930-32, 949-51, 956-57, 1005-08.**
- ஐகோபின்-எதிர்ப்புப் போர் [Anti-Jacobin war] — 906, 1011.**
- ஜப்பான் [Japan] — 196, 964.**
- ஜெர்மனி [Germany] — 19-20, 24-25, 26, 28-30, 33-34, 43-44, 322, 371, 420, 507, 516, 529, 532, 578-79, 582, 625, 964, 983-84, 993.**
- ஜெர்மனியில் விவசாயப் போர் [Peasant War in Germany] — 322.**
- ஸ்தால உழைப்பு [Concrete labour] — 61-64, 67-69, 73-74, 75-76, 87-90, 96-97, 268, 273-77, 284-85.**
- ஸ்தாலமற்ற உழைப்பு [Abstract labour] — 64, 65, 69-75, 76, 77-90, 96-100, 108-10, 117-18, 128-31, 155-56, 273-77.**
- ஸ்பெயின் [Spain] — 20, 693, 1011, 1021.**
- ஸ்விட்சர்லாந்து [Switzerland] — 20.**
- ஸ்வீடன் [Sweden] — 973.**
- ஹாலந்து [Holland] — 368, 508, 516, 532, 693, 990, 1009-14, 1017.**

ISBN No. : 81-234-0588-X
CODE No. : A993

PRICE: Rs.900.00